

Mormons Bog

Endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus

Study edition © 2017 by Benjamin Crowder. All rights reserved.

Text of the Book of Mormon © 2017 by Intellectual Reserve, Inc. All rights reserved.

The text of this study edition is licensed from The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints with the following disclaimer: The Product offered by Benjamin Crowder is neither made, provided, approved, nor endorsed by, Intellectual Reserve, Inc. or The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. Any content or opinions expressed, implied, or included in or with the Product offered by Benjamin Crowder are solely those of Benjamin Crowder and not those of Intellectual Reserve, Inc. or The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

<http://bencrowder.net/mormon/book-of-mormon/study-edition/>

Version 2.0, published August 2017

Mormons Bog

En beretning skrevet ved Mormons hånd på plader taget fra Nefis plader

Således er den en forkortelse af optegnelsen om Nefis folk og også om lamanitterne – Skrevet til lamanitterne, der er en rest af Israels hus, og også til jøde og ikke-jøde – Skrevet på befaling, og også ved profetiens og åbenbarelsens ånd – Skrevet og forseglet og skjult i Herren, for at de ikke skulle blive ødelagt – Skal komme frem ved Guds gave og kraft for at blive oversat – Forseglet ved Moronis hånd og skjult i Herren for til sin tid at komme frem ved ikke-jøderne – Oversættelsen deraf ved Guds gave.

Også en forkortelse af Eters Bog, der er en optegnelse om Jereds folk, som blev spredt på den tid, da Herren forvirrede folkets sprog, mens de var ved at bygge et tårn for at nå himlen – Hvilken skal vise resten af Israels hus, hvilke store ting Herren har gjort for deres fædre, og at de måtte kende Herrens pagter, at de ikke er forstødt for evigt – Og også for at overbevise jøde og ikke-jøde om, at JESUS er KRISTUS, den evige GUD, som giver sig til kende for alle folkeslag – Og se, hvis der er fejl, da er de menneskers fejl; fordøm derfor ikke det, der hører Gud til, så I må blive fundet uplettede for Kristi dommersæde.

OPRINDELIG OVERSÆTTELSE FRA PLADERNE TIL ENGELSK VED JOSEPH SMITH JUN.

FØRSTE ENGELSKE UDGAVE UDGIVET I PALMYRA, NEW YORK, USA, I 1830

Nefis Første Bog

Hans regeringstid og tjenestegerning

En beretning om Lehi og hans hustru, Sarija, og hans fire sønner, der (begyndende med den ældste) hed Laman, Lemuel, Sam og Nefi. Herren formaner Lehi til at drage ud af Jerusalems land, fordi han profeterer for folket angående deres misgerninger, og de forsøger at berøve ham livet. Han drager tre dagsrejser ud i ørkenen med sin familie. Nefi tager sine brødre med sig og tager tilbage til Jerusalems land efter optegnelsen om jøderne. Beretningen om deres trængsler. De tager Ismaels døtre til hustru. De tager deres familier med sig og drager ud i ørkenen. Deres lidelser og trængsler i ørkenen. Den vej de rejser. De kommer til de store vande. Nefis brødre sætter sig op imod ham. Han beskæmmer dem og bygger et skib. De giver stedet navnet Overflod. De krydser de store vande og kommer til det forjættede land og så videre. Dette er i overensstemmelse med Nefis beretning, eller med andre ord, jeg, Nefi, har skrevet denne optegnelse.

Nefis Første Bog 1

- 1 Jeg, Nefi, der er født af agtværdige forældre, jeg blev derfor oplært en del i al min fars lærdom, og da jeg har set mange trængsler i løbet af mine dage, men alligevel er blevet meget begunstiget af Herren alle mine dage, ja, da jeg har fået stor kundskab om Guds godhed og hemmeligheder, udfærdiger jeg derfor en optegnelse om mit virke i mine dage.
- 2 Ja, jeg udfærdiger en optegnelse på min fars sprog, der består af jødernes lærdom og egypternes sprog.
- 3 Og jeg ved, at den optegnelse, som jeg udfærdiger, er sand; og jeg udfærdiger den med min egen hånd; og jeg udfærdiger den i overensstemmelse med min viden.
- 4 For det skete i begyndelsen af det første år af Sidkijas, Judas konges, regeringstid (min far Lehi havde boet ved Jerusalem alle sine dage); og i det selv samme år kom der mange profeter, der profeterede for folket, at de skulle omvende sig, ellers ville den store by Jerusalem blive ødelagt.
- 5 Således skete det, at min far, Lehi, mens han drog om, bad til Herren, ja, af hele sit hjerte for sit folk.
- 6 Og det skete, mens han bad til Herren, at der kom en ildsøjle og hvilede på en klippe foran ham; og han så og hørte meget; og på grund af det, som han så og hørte, skælvede og bævede han overordentlig meget.
- 7 Og det skete, at han vendte hjem til sit eget hus ved Jerusalem; og han kastede sig på sin seng, overvældet af Ånden og det, som han havde set.
- 8 Og således overvældet af Ånden blev han borttrykket i et syn, så han endog så himlene åbne, og han mente at se Gud sidde på sin trone, omgivet af utallige skarer af engle, der så ud som om de sang og priste deres Gud.
- 9 Og det skete, at han så Én stige ned fra himlens midte, og han så, at hans glans overgik solens midt på dagen.

- 10 Og han så også tolv andre, der fulgte ham, og deres skær overgik stjernernes på himmelhvælvingen.
- 11 Og de kom ned og gik frem på jordens overflade; og den første kom hen og stod foran min far og gav ham en bog og bød ham, at han skulle læse.
- 12 Og det skete, at mens han læste, blev han fyldt af Herrens Ånd.
- 13 Og han læste og sagde: Ve, ve, Jerusalem, for jeg har set dine vederstyggeligheder! Ja, og min far læste meget angående Jerusalem – at den ville blive tilintetgjort og indbyggerne deri; mange ville omkomme ved sværdet, og mange ville blive ført bort til Babylon som fanger.
- 14 Og det skete, at da min far havde læst og set mange store og forunderlige ting, råbte han mange ord til Herren, såsom: Store og forunderlige er dine gerninger, o Herre, Gud, Almægtige! Din trone er høj i himlene, og din magt og godhed og barmhjertighed er over alle jordens indbyggere; og fordi du er barmhjertig, vil du ikke tillade dem, der kommer til dig, at de skal fortabes!
- 15 Og med et sådant sprog priste min far sin Gud, for hans sjæl frydede sig, og hele hans hjerte var fyldt på grund af det, som han havde set, ja, som Herren havde vist ham.
- 16 Og se, jeg, Nefi, udfærdiger ikke en fuldstændig beretning om det, som min far har skrevet, for han har skrevet meget, som han så i syner og i drømme; og han har også skrevet meget, som han profeterede og talte til sine børn, hvorom jeg ikke udfærdiger en fuldstændig beretning.
- 17 Men jeg vil udfærdige en beretning om mit virke i mine dage. Se, jeg udfærdiger en forkortelse af min fars optegnelse på plader, som jeg har lavet med mine egne hænder; for se, efter at jeg har forkortet min fars optegnelse, så vil jeg udfærdige en beretning om mit eget liv.
- 18 For se, jeg ønsker, at I skal vide, at efter at Herren havde vist min far, Lehi, så mange forunderlige ting, ja, angående ødelæggelsen af Jerusalem, se, da gik han ud blandt folket og begyndte at profetere og at fortælle dem om det, som han havde både set og hørt.
- 19 Og det skete, at jøderne spottede ham på grund af det, som han vidnede om dem; for han vidnede i sandhed om deres ugudelighed og deres vederstyggeligheder; og han vidnede om, at det, som han havde set og hørt, og også det, som han havde læst i bogen, tydeligt tilkendegav Messias' komme og også verdens forløsning.
- 20 Og da jøderne hørte dette, blev de vrede på ham, ja, ligesom på profeterne forud, som de havde stødt ud og stenet og slået ihjel; og de stræbte ham også efter livet for at berøve ham det. Men se, jeg, Nefi, vil vise jer, at Herrens milde barmhjertighed er over alle dem, som han har udvalgt på grund af deres tro for at gøre dem mægtige, endog med magt til udfrielse.

Nefis Første Bog 2

- 1 For se, det skete, at Herren talte til min far, ja, i en drøm, og sagde til ham: Velsignet er du, Lehi, for det, som du har gjort; og fordi du har været trofast og kundgjort dette folk det, som jeg befalede dig, se, da forsøger de at berøve dig livet.
- 2 Og det skete, at Herren befalede min far, ja, i en drøm, at han skulle tage sin familie med sig og drage ud i ørkenen.
- 3 Og det skete, at han var lydig mod Herrens ord, hvorfor han gjorde, som Herren

befalede ham.

4 Og det skete, at han drog ud i ørkenen. Og han forlod sit hus og sit arveland og sit guld og sit sølv og sine kostbarheder og tog ikke noget med sig, bortset fra sin familie og proviant og telte, og drog ud i ørkenen.

5 Og han kom ned til grænseegnene nær bredden af Det Røde Hav, og han rejste i ørkenen i de grænseegne, som ligger nærmest Det Røde Hav, og han rejste i ørkenen med sin familie, som bestod af min mor, Sarija, og mine ældre brødre, Laman, Lemuel og Sam.

6 Og det skete, at da han havde rejst tre dage i ørkenen, slog han sit telt op i en dal ved bredden af en flod med vand.

7 Og det skete, at han byggede et alter af sten og bragte Herren et offer og gav tak til Herren vor Gud.

8 Og det skete, at han gav floden navnet Laman, og den løb ud i Det Røde Hav, og dalen lå i grænseegnene nær dens udmunding.

9 Og da min far så, at flodens vand løb ud i Det Røde Havs kilde, talte han til Laman og sagde: O, gid du var som denne flod og bestandig løb ud i kilden til al retfærdighed!

10 Og han talte også til Lemuel: O, gid du var som denne dal, fast og bestandig, og urokkelig i at holde Herrens befalinger!

11 Se, dette sagde han på grund af Lamans og Lemuels stivnakkethed; for se, de murrede imod deres far over meget, fordi han var en synsk mand og havde ført dem ud af Jerusalems land, så de måtte efterlade deres arveland og deres guld og deres sølv og deres kostbarheder, og så de måtte omkomme i ørkenen. Og det, sagde de, havde han gjort på grund af sit hjertes tåbelige indbildninger.

12 Og således murrede Laman og Lemuel, der var de ældste, imod deres far. Og de murrede, fordi de ikke vidste, hvordan den Gud, som havde skabt dem, handlede.

13 Ej heller troede de, at Jerusalem, den store by, kunne blive ødelagt i overensstemmelse med profeternes ord. Og de var ligesom de jøder, der var i Jerusalem, og som forsøgte at berøve min far livet.

14 Og det skete, at min far talte til dem i Lemuels dal med kraft og fyldt af Ånden, indtil deres legeme rystede foran ham. Og han beskæmmede dem, så de ikke turde tage til genmæle mod ham; derfor gjorde de, som han befalede dem.

15 Og min far boede i et telt.

16 Og det skete, at jeg, Nefi, som var overordentlig ung, men som alligevel var stor af vækst, og som også nærede store ønsker om at kende til Guds hemmeligheder, jeg anråbte derfor Herren; og se, han kom til mig og blødgjorde mit hjerte, så jeg troede alle de ord, som min far havde talt; derfor satte jeg mig ikke op imod ham, ligesom mine brødre.

17 Og jeg talte til Sam og kundgjorde ham det, som Herren havde givet til kende for mig ved sin hellige Ånd. Og det skete, at han troede mine ord.

18 Men se, Laman og Lemuel ville ikke lytte til mine ord; og da jeg var bedrøvet over deres hjertes hårdhed, anråbte jeg Herren for dem.

19 Og det skete, at Herren talte til mig og sagde: Velsignet er du, Nefi, på grund af din tro, for du har søgt mig flittigt med ydmyghed i hjertet.

20 Og for så vidt som I holder mine befalinger, skal I have fremgang, og I skal blive ført til et forjættet land, ja, et land, som jeg har beredt til jer, ja, et land som er mere udsøgt end alle andre lande.

- 21 Og for så vidt som dine brødre sætter sig op imod dig, skal de blive forstødt fra Herrens nærhed.
- 22 Og for så vidt som du holder mine befalinger, skal du blive gjort til hersker over og lærer for dine brødre.
- 23 For se, på den dag, da de sætter sig op imod mig, vil jeg forbande dem, ja, med en hård forbandelse, og de skal ikke få nogen magt over dine efterkommere, medmindre de også sætter sig op imod mig.
- 24 Og dersom de sætter sig op imod mig, skal de for dine efterkommere blive en svøbe, som skal vække dem til erindring.

Nefis Første Bog 3

- 1 Og det skete, at jeg, Nefi, efter at have talt med Herren vendte tilbage til min fars telt.
- 2 Og det skete, at han talte til mig og sagde: Se, jeg har drømt en drøm, hvori Herren har befalet mig, at du og dine brødre skal vende tilbage til Jerusalem.
- 3 For se, Laban har optegnelsen om jøderne og også en optegnelse over mine forfædres slægt, og de er indgraveret på bronzeplader.
- 4 Derfor har Herren befalet mig, at du og dine brødre skal tage til Labans hus og forsøge at få optegnelserne og bringe dem herved i ørkenen.
- 5 Og se nu, dine brødre murrer og siger, at det er noget vanskeligt, som jeg har krævet af dem, men se, jeg har ikke krævet det af dem, men det er en befaling fra Herren.
- 6 Tag derfor af sted, min søn, og du skal blive begunstiget af Herren, fordi du ikke har murret.
- 7 Og det skete, at jeg, Nefi, sagde til min far: Jeg vil tage af sted og gøre det, som Herren har befalet, for jeg ved, at Herren ikke giver nogen befalinger til menneskenes børn, uden at han bereder en vej for dem, så de kan udføre det, som han befaler dem.
- 8 Og det skete, at da min far havde hørt disse ord, blev han overordentlig glad, for han vidste, at jeg var blevet velsignet af Herren.
- 9 Og jeg, Nefi, og mine brødre begav os ud i ørkenen med vore telte for at drage op til Jerusalems land.
- 10 Og det skete, at da vi var kommet op til Jerusalems land, rådførte mine brødre og jeg os med hinanden.
- 11 Og vi kastede lod om, hvem af os der skulle gå ind til Labans hus. Og det skete, at loddet faldt på Laman; og Laman gik ind til Labans hus, og han talte med ham, mens han sad i sit hus.
- 12 Og han ønskede af Laban de optegnelser, som var indgraveret på bronzepladerne, og som indeholdt optegnelsen om min fars slægt.
- 13 Og se, det skete, at Laban blev vred og jog ham bort fra sin nærhed, og han ville ikke have, at han skulle have optegnelserne. Derfor sagde han til ham: Se, du er en røver, og jeg vil slå dig ihjel.
- 14 Men Laman flygtede bort fra hans nærhed og fortalte os om det, som Laban havde gjort. Og vi begyndte at blive overordentlig sorgfulde, og mine brødre skulle til at vende tilbage til min far i ørkenen.
- 15 Men se, jeg sagde til dem: Så sandt som Herren lever, og vi lever, så vil vi ikke

drage ned til vor far i ørkenen, førend vi har udført det, som Herren har befalet os.

16 Lad os derfor være trofaste i at holde Herrens befalinger; lad os derfor drage ned til vor fars arveland, for se, han har efterladt guld og sølv og alle slags rigdomme. Og alt det har han gjort på grund af Herrens befalinger.

17 For han vidste, at Jerusalem skulle blive ødelagt på grund af folkets ugudelighed.

18 For se, de har forkastet profeternes ord. Hvis min far derfor var blevet boende i landet, efter at han var blevet befalet at flygte ud af landet, se, da ville han også omkomme. Derfor må det nødvendigvis være sådan, at han flygter ud af landet.

19 Og se, Gud anser det for vist, at vi skal få disse optegnelser, så vi kan bevare vore fædres sprog for vore børn;

20 og også så vi kan bevare for dem de ord, som er blevet talt ved alle de hellige profeters mund, og som blev givet dem ved Guds Ånd og kraft siden verden begyndte, helt op til vor tid.

21 Og det skete, at jeg med et sådant sprog formåede mine brødre til at være trofaste i at holde Guds befalinger.

22 Og det skete, at vi drog ned til vort arveland, og vi samlede vort guld og vort sølv og vore kostbarheder sammen.

23 Og efter at vi havde samlet disse ting sammen, drog vi igen op til Labans hus.

24 Og det skete, at vi gik ind til Laban og ønskede af ham, at han skulle give os de optegnelser, der var indgraveret på bronzepladerne, for hvilke vi ville give ham vort guld og vort sølv og alle vore kostbarheder.

25 Og det skete, at da Laban så vor ejendom, og at den var overordentlig stor, begærede han den, således at han jog os ud og sendte sine tjenere efter os for at slå os ihjel, så han kunne få vor ejendom.

26 Og det skete, at vi flygtede for Labans tjenere, og vi var nødt til at efterlade vor ejendom, og den faldt i Labans hænder.

27 Og det skete, at vi flygtede ud i ørkenen, og Labans tjenere indhentede os ikke, og vi skjulte os i en klippehule.

28 Og det skete, at Laman blev vred på mig og også på min far; og det blev Lemuel også, for han lyttede til Lamans ord. Derfor talte Laman og Lemuel mange hårde ord til os, deres yngre brødre, og de slog os endog med en kæp.

29 Og det skete, mens de slog os med en kæp, se, da kom en engel fra Herren og stod foran dem, og han talte til dem og sagde: Hvorfor slår I jeres yngre bror med en kæp? Ved I ikke, at Herren har udvalgt ham til at være hersker over jer, og det på grund af jeres misgerninger? Se, I skal drage op til Jerusalem igen, og Herren vil overgive Laban i jeres hænder.

30 Og efter at englen havde talt til os, forlod han os.

31 Og efter at englen havde forladt os, begyndte Laman og Lemuel igen at murre og sige: Hvordan er det muligt, at Herren vil overgive Laban i vore hænder? Se, han er en mægtig mand, og han kan befale over halvtreds, ja, han kan endog slå halvtreds ihjel, hvorfor så ikke os?

Nefis Første Bog 4

1 Og det skete, at jeg talte til mine brødre og sagde: Lad os igen drage op til Jerusalem, og lad os være trofaste i at holde Herrens befalinger, for se, han er mægtigere end hele jorden, hvorfor så ikke også mægtigere end Laban og hans halvtreds, ja, eller

selv end hans ti tusinder?

2 Lad os derfor drage derop; lad os være stærke ligesom Moses, for han talte i sandhed til vandene i Det Røde Hav, og de delte sig til den ene og til den anden side, og vore fædre kom igennem ud af fangenskab på tør grund, og Faraos hære fulgte efter og druknede i vandene i Det Røde Hav.

3 Se nu, I ved, at dette er sandt, og I ved også, at en engel har talt til jer; hvorledes kan I da tvivle? Lad os drage derop; Herren er i stand til at udfri os, ligesom vore fædre, og til at slå Laban ihjel, ligesom egypterne.

4 Se, da jeg havde talt disse ord, var de stadig vrede og fortsatte med at murre; alligevel fulgte de med mig op, indtil vi kom til Jerusalems mure.

5 Og det var om natten; og jeg lod dem skjule sig uden for murene. Og efter at de havde skjult sig, krøb jeg, Nefi, ind i byen og gik hen mod Labans hus.

6 Og jeg blev ført af Ånden uden på forhånd at vide, hvad jeg skulle gøre.

7 Alligevel gik jeg af sted, og da jeg kom hen i nærheden af Labans hus, så jeg en mand, og han var faldet om på jorden foran mig, for han var beruset af vin.

8 Og da jeg kom hen til ham, opdagede jeg, at det var Laban.

9 Og jeg så hans sværd, og jeg trak det ud af dets skede, og fæstet på det var af rent guld, og forarbejdningen af det var overordentlig fin, og jeg så, at klingens på det var af det ypperligste stål.

10 Og det skete, at jeg af Ånden blev drevet til, at jeg skulle dræbe Laban, men jeg sagde i mit hjerte: Aldrig på noget tidspunkt har jeg udgydt et menneskes blod. Og jeg veg tilbage og ønskede, at jeg ikke skulle slå ham ihjel.

11 Og Ånden sagde igen til mig: Se, Herren har overgivet ham i dine hænder. Ja, og jeg vidste også, at han havde forsøgt at berøve mig livet, ja, og at han ikke ville lytte til Herrens befalinger, og at han også havde taget vor ejendom.

12 Og det skete, at Ånden igen sagde til mig: Slå ham ihjel, for Herren har overgivet ham i dine hænder.

13 Se, Herren slår de ugudelige ihjel for at føre sine retfærdige formål ud i livet. Det er bedre, at ét menneske omkommer, end at et folkeslag synker ned og omkommer i vantro.

14 Og se, da jeg, Nefi, havde hørt disse ord, huskede jeg Herrens ord, som han talte til mig i ørkenen, da han sagde: For så vidt som dine efterkommere holder mine befalinger, skal de have fremgang i det forjættede land.

15 Ja, og jeg tænkte også, at de ikke kunne holde Herrens befalinger i henhold til Moseloven, medmindre de havde loven.

16 Og jeg vidste også, at loven var indgraveret på bronzepladerne.

17 Og videre, jeg vidste, at Herren havde overgivet Laban i mine hænder af denne årsag, at jeg kunne få optegnelserne i overensstemmelse med hans befalinger.

18 Derfor adlød jeg Åndens røst og tog Laban ved hans hovedhår, og jeg huggede hans hoved af med hans eget sværd.

19 Og efter at jeg havde hugget hans hoved af med hans eget sværd, tog jeg Labans klæder og tog dem på, ja, hvert et stykke, og jeg spændte hans rustning om mine lænder.

20 Og efter at jeg havde gjort det, gik jeg hen mod Labans skatkammer. Og mens jeg gik hen mod Labans skatkammer, se, da så jeg Labans tjener, som havde nøglerne til skatkammeret. Og jeg befalede ham med Labans røst, at han skulle gå med mig ind i skatkammeret.

- 2.1 Og han antog mig for at være sin herre Laban, for han så klæderne og også sværdet, der var spændt om mine lænder.
- 2.2 Og han talte til mig om jødernes ældster, da han vidste, at hans herre Laban havde været ude med dem om aftenen.
- 2.3 Og jeg talte til ham, som om det var Laban.
- 2.4 Og jeg sagde også til ham, at jeg skulle bringe indgraveringerne, der var på bronzepladerne, med til mine ældre brødre, som var uden for murene.
- 2.5 Og jeg bød ham også, at han skulle følge med mig.
- 2.6 Og han, der antog, at jeg talte om brødrene i menigheden, og at jeg virkelig var den Laban, som jeg havde slået ihjel, han fulgte derfor med mig.
- 2.7 Og han talte mange gange til mig angående jødernes ældster, mens jeg gik ud til mine brødre, som var uden for murene.
- 2.8 Og det skete, at da Laman så mig, blev han overordentlig bange, og ligeså Lemuel og Sam. Og de flygtede fra min nærhed, for de troede, at det var Laban, og at han havde slået mig ihjel og nu også forsøgte at berøve dem livet.
- 2.9 Og det skete, at jeg råbte til dem, og de hørte mig, derfor ophørte de med at flygte fra min nærhed.
- 3.0 Og det skete, at da Labans tjener så mine brødre, begyndte han at bæve, og han skulle til at flygte fra mig og vende tilbage til byen Jerusalem.
- 3.1 Og se, jeg, Nefi, som er en mand, der er stor af bygning, og som også har fået stor styrke af Herren, jeg greb derfor fat i Labans tjener og holdt ham fast, så han ikke kunne flygte.
- 3.2 Og det skete, at jeg sagde til ham, at hvis han ville lytte til mine ord, så ville vi, så sandt som Herren lever, og jeg lever, skåne hans liv, dersom han ville lytte til vore ord.
- 3.3 Og jeg sagde til ham, ja, med en ed, at han ikke behøvede frygte; at han ville blive en fri mand som os, hvis han ville drage med os ned i ørkenen.
- 3.4 Og jeg talte også til ham og sagde: Det er visselig Herren, der har befalet os at gøre dette, og burde vi ikke være flittige til at holde Herrens befalinger? Hvis du derfor vil drage ned i ørkenen til min far, skal du blive regnet som en af os.
- 3.5 Og det skete, at Zoram fattede mod ved de ord, som jeg talte. Se, Zoram var navnet på tjeneren, og han lovede, at han ville drage ned i ørkenen til vor far. Ja, og han aflagde også en ed til os på, at han ville blive hos os fra det tidspunkt af.
- 3.6 Se, vi nærede ønske om, at han skulle blive hos os af den årsag, at jøderne ikke skulle få kendskab til vor flugt ud i ørkenen, for at de ikke skulle sætte efter os og slå os ihjel.
- 3.7 Og det skete, at da Zoram havde aflagt en ed til os, forsvandt vor frygt angående ham.
- 3.8 Og det skete, at vi tog bronzepladerne og Labans tjener og drog ud i ørkenen og rejste ned til vor fars telt.

Nefis Første Bog 5

- 1 Og det skete, at efter at vi var kommet ned i ørkenen til vor far, se, da blev han fyldt af glæde, og også min mor, Sarija, blev overordentlig glad, for hun havde virkelig sørget på grund af os.
- 2 For hun havde troet, at vi var omkommet i ørkenen; og hun havde også beklaget

sig over for min far og fortalt ham, at han var en synsk mand, idet hun sagde: Se, du har ført os ud af vort arveland, og mine sønner er ikke til mere, og vi omkommer i ørkenen.

3 Og med et sådant sprog havde min mor beklaget sig over for min far.

4 Og det var sket, at min far talte til hende og sagde: Jeg ved, at jeg er en synsk mand, for hvis jeg ikke i et syn havde set det, der hører Gud til, ville jeg ikke have kendt Guds godhed, men ville være blevet ved Jerusalem og være omkommet sammen med mine brødre.

5 Men se, jeg har fået et forjættet land, hvilket jeg fryder mig ved, ja, og jeg ved, at Herren vil udfri mine sønner af Labans hænder og igen bringe dem ned til os i ørkenen.

6 Og med et sådant sprog trøstede min far, Lehi, min mor, Sarija, angående os, mens vi rejste i ørkenen op til Jerusalems land for at få fat i optegnelsen om jøderne.

7 Og da vi var kommet tilbage til min fars telt, se, da blev deres glæde fuldkommen, og min mor blev trøstet.

8 Og hun talte og sagde: Nu ved jeg med vished, at Herren har befalet min mand at flygte ud i ørkenen, ja, og jeg ved også med vished, at Herren har beskyttet mine sønner og udfriet dem af Labans hænder og har givet dem magt, hvormed de kan udføre det, som Herren har befalet dem. Og med et sådant sprog talte hun.

9 Og det skete, at de frydede sig overordentligt og bragte slagtoffer og brændofre til Herren; og de gav tak til Israels Gud.

10 Og efter at de havde givet tak til Israels Gud, tog min far, Lehi, de optegnelser, der var indgraveret på bronzepladerne, og han granskede dem fra begyndelsen.

11 Og han så, at de indeholdt de fem mosebøger, som gav en beretning om verdens skabelse og også om Adam og Eva, der var vore første forældre,

12 og også en optegnelse om jøderne fra begyndelsen, helt op til indledningen af Sidkijas, Judas konges, regeringstid,

13 og også de hellige profeters profetier fra begyndelsen, helt op til indledningen af Sidkijas regeringstid, og også mange profetier, der var blevet talt ved Jeremias' mund.

14 Og det skete, at min far, Lehi, også fandt en optegnelse over sine fædres slægt på bronzepladerne, derfor vidste han, at han var efterkommer af Josef, ja, den samme Josef, som var søn af Jakob, og som blev solgt til Egypten, og som blev bevaret ved Herrens hånd, så han kunne bevare sin far Jakob og hele hans hus mod at omkomme på grund af hungersnød.

15 Og de blev også ført ud af fangenskab og ud af Egyptens land af den selv samme Gud, som havde bevaret dem.

16 Og således fandt min far, Lehi, ud af, hvordan hans slægtslinje var. Og Laban var også efterkommer af Josef, hvorfor han og hans fædre havde ført optegnelserne.

17 Og se, da min far så alt dette, blev han fyldt af Ånden og begyndte at profetere angående sine efterkommere,

18 at disse bronzeplader skulle komme ud til alle folkeslag, stammer, tungemål og folk, der var hans efterkommere.

19 For se, han sagde, at disse bronzeplader aldrig skulle forgå; ej heller skulle de blive sløret mere af tiden. Og han profeterede meget angående sine efterkommere.

20 Og det skete, at jeg og min far hidtil havde holdt de befalinger, hvormed Herren havde befalet os.

21 Og vi var kommet i besiddelse af de optegnelser, som Herren havde befalet os, og

havde gransket dem og opdaget, at de var ønskværdige, ja, endog af stor værdi for os i og med, at vi kunne bevare Herrens befalinger for vore børn.

2.2 Derfor anså Herren det for vist, at vi skulle tage dem med os, mens vi rejste i ørkenen mod det forjættede land.

Nefis Første Bog 6

1 Og se, jeg, Nefi, opregner ikke min slægtslinje i denne del af min optegnelse; ej heller vil jeg opregne den på noget tidspunkt her på disse plader, som jeg skriver, for den er nedskrevet i den optegnelse, som er blevet ført af min far; derfor skriver jeg den ikke i dette værk.

2 For det er mig nok at sige, at vi er efterkommere af Josef.

3 Og det er ikke vigtigt for mig at være omhyggelig med at skrive en fyldestgørende beretning om alt det, der hører min far til, for det kan ikke skrives på disse plader, for jeg ønsker at bruge pladsen, så jeg kan skrive om det, der hører Gud til.

4 For fylden af min hensigt er, at jeg må kunne formå mennesker til at komme til Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud og blive frelst.

5 For se, det, der behager verden, skriver jeg ikke, men det, der behager Gud og dem, der ikke er af verden.

6 Derfor vil jeg give mine efterkommere befaling om, at de ikke skal fylde disse plader med noget, som ikke er af værdi for menneskenes børn.

Nefis Første Bog 7

1 Og se, jeg ønsker, at I skal vide, at efter at min far, Lehi, var færdig med at profetere angående sine efterkommere, skete det, at Herren talte til ham igen og sagde, at det ikke var passende for ham, Lehi, at han skulle tage sin familie alene med sig ud i ørkenen, men at hans sønner skulle tage sig døtre til hustru, så de kunne opfostre efterkommere til Herren i det forjættede land.

2 Og det skete, at Herren befalede ham, at jeg, Nefi, og mine brødre, igen skulle vende tilbage til Jerusalems land og bringe Ismael og hans familie ned i ørkenen.

3 Og det skete, at jeg, Nefi, sammen med mine brødre igen drog ud i ørkenen for at drage op til Jerusalem.

4 Og det skete, at vi drog op til Ismaels hus, og vi vandt yndest for Ismaels øjne, således at vi kunne tale Herrens ord til ham.

5 Og det skete, at Herren blødgjorde Ismaels hjerte og også hans husstands, således at de rejste med os ned i ørkenen til vor fars telt.

6 Og det skete, at mens vi rejste i ørkenen, se, da gjorde Laman og Lemuel og to af Ismaels døtre og Ismaels to sønner og deres familier oprør imod os, ja, imod mig, Nefi, og Sam og deres far, Ismael, og hans hustru og hans tre andre døtre.

7 Og det skete under dette oprør, at de nærede ønske om at vende tilbage til Jerusalems land.

8 Og se, jeg, Nefi, der var bedrøvet over deres hjertes hårdhed, jeg talte derfor til dem og sagde, ja, til Laman og til Lemuel: Se, I er mine ældre brødre, og hvordan kan det være, at I er så hårde i hjertet og så forblindede i sindet, at I har nødig, at jeg, jeres yngre bror, skal tale til jer, ja, og være et eksempel for jer?

9 Hvordan kan det være, at I ikke har lyttet til Herrens ord?

- 10 Hvordan kan det være, at I har glemt, at I har set Herrens engel?
- 11 Ja, og hvordan kan det være, at I har glemt, hvilke store ting Herren har gjort for os ved at udfri os af Labans hænder og også ved, at vi har kunnet få optegnelsen?
- 12 Ja, og hvordan kan det være, at I har glemt, at Herren efter sin vilje er i stand til at gøre alt for menneskenes børn, dersom de udøver tro på ham? Lad os derfor være tro mod ham.
- 13 Og dersom vi er tro mod ham, skal vi få det forjættede land, og engang i fremtiden skal I erfare, at Herrens ord skal blive opfyldt, hvad angår ødelæggelsen af Jerusalem, for alt, hvad Herren har talt angående ødelæggelsen af Jerusalem, skal blive opfyldt.
- 14 For se, Herrens Ånd hører snart op med at kæmpe med dem, for se, de har forkastet profeterne, og Jeremias har de kastet i fængsel. Og de har forsøgt at berøve min far livet, hvorved de har drevet ham ud af landet.
- 15 Se nu, jeg siger jer, at hvis I vender tilbage til Jerusalem, omkommer I også sammen med dem. Og se, hvis I vælger at gøre dette, drag da op til landet, og husk de ord, som jeg taler til jer, at hvis I drager af sted, omkommer I også, for således driver Herrens Ånd mig til at tale.
- 16 Og det skete, at da jeg, Nefi, havde talt disse ord til mine brødre, blev de vrede på mig. Og det skete, at de lagde hånd på mig, for se, de var overordentlig vrede, og de bandt mig med reb, for de forsøgte at berøve mig livet, så de kunne efterlade mig i ørkenen for at blive fortæret af vilde rovdyr.
- 17 Men det skete, at jeg bad til Herren og sagde: O Herre, vil du i overensstemmelse med min tro på dig udfri mig af mine brødres hænder, ja, give mig styrke, så jeg kan sprænge disse bånd, som jeg er bundet med.
- 18 Og det skete, at da jeg havde sagt disse ord, se, da blev båndene løst fra mine hænder og fødder, og jeg stod foran mine brødre, og jeg talte til dem igen.
- 19 Og det skete, at de igen blev vrede på mig og forsøgte at lægge hånd på mig, men se, en af Ismaels døtre, ja, og også hendes mor og en af Ismaels sønner, bønfuldt mine brødre, således at de blødgjorde deres hjerte og ophørte med at forsøge at berøve mig livet.
- 20 Og det skete, at de var sorgfulde på grund af deres ugudelighed, således at de bøjede sig ned for mig og bønfuldt mig om at tilgive dem for det, som de havde gjort imod mig.
- 21 Og det skete, at jeg uforbeholdent tilgav dem alt, hvad de havde gjort, og jeg formanede dem til, at de skulle bede til Herren deres Gud om tilgivelse. Og det skete, at de gjorde det. Og efter at de havde bedt til Herren, begav vi os igen på vor rejse mod vor fars telt.
- 22 Og det skete, at vi kom ned til vor fars telt. Og efter at jeg og mine brødre og hele Ismaels hus var kommet ned til min fars telt, gav de tak til Herren deres Gud, og de bragte ham slagtoffer og brændofre.

Nefis Første Bog 8

- 1 Og det skete, at vi havde samlet alle slags frø af enhver art sammen, både korn af enhver art og også frø af frugt af enhver art.
- 2 Og det skete, at mens min far var i ørkenen, talte han til os og sagde: Se, jeg har drømt en drøm, eller med andre ord, jeg har set et syn.

- 3 Og se, på grund af det, som jeg har set, har jeg grund til at fryde mig i Herren ved Nefi og også ved Sam, for jeg har grund til at formode, at de, og også mange af deres efterkommere, vil blive frelst.
- 4 Men se, Laman og Lemuel, jeg nærer stor bekymring for jer, for se, det forekom mig, at jeg i min drøm så en mørk og dystre ørken.
- 5 Og det skete, at jeg så en mand, og han var klædt i en hvid kjortel, og han kom hen og stod foran mig.
- 6 Og det skete, at han talte til mig og bød mig følge sig.
- 7 Og det skete, at da jeg fulgte ham, fandt jeg mig selv, at jeg var i et mørkt og dystert øde.
- 8 Og efter at jeg havde vandret i et tidsrum af mange timer i mørke, begyndte jeg at bede til Herren om, at han ville have barmhjertighed med mig i overensstemmelse med sin store, milde barmhjertighed.
- 9 Og det skete, efter at jeg havde bedt til Herren, at jeg så en stor og udstrakt mark.
- 10 Og det skete, at jeg så et træ, hvis frugt var ønskværdig til at gøre én lykkelig.
- 11 Og det skete, at jeg gik hen og spiste af frugten af det, og jeg fandt, at den var yderst sød, mere end alt andet, som jeg nogen sinde før havde smagt. Ja, og jeg så, at frugten af det var hvid og overgik al den hvidhed, som jeg nogen sinde havde set.
- 12 Og da jeg spiste af frugten af det, fyldte den min sjæl med overordentlig stor glæde; derfor begyndte jeg at nære ønske om, at min familie også skulle spise af den, for jeg vidste, at den var mere ønskværdig end al anden frugt.
- 13 Og da jeg kastede blikket omkring for måske også at få øje på min familie, så jeg en flod med vand, og den løb langs med og var nær ved det træ, af hvis frugt jeg var ved at spise.
- 14 Og jeg så mig omkring for at se, hvor den kom fra; og jeg så dens udspring et lille stykke borte, og ved dens udspring så jeg jeres mor, Sarija, og Sam og Nefi, og de stod, som om de ikke vidste, hvor de skulle gå hen.
- 15 Og det skete, at jeg vinkede til dem, og jeg sagde også til dem med høj røst, at de skulle komme hen til mig og spise af frugten, som var mere ønskværdig end al anden frugt.
- 16 Og det skete, at de kom hen til mig og også spiste af frugten.
- 17 Og det skete, at jeg nærede ønske om, at Laman og Lemuel også skulle komme hen og spise af frugten; derfor kastede jeg blikket hen mod flodens udspring, for at jeg måske kunne få øje på dem.
- 18 Og det skete, at jeg så dem, men de ville ikke komme hen til mig og spise af frugten.
- 19 Og jeg så en jernstang, og den strakte sig langs flodbredden og førte til det træ, som jeg stod ved.
- 20 Og jeg så også en snæver og trang sti, som løb langs med jernstangen lige hen til det træ, som jeg stod ved; og den løb også forbi kildens udspring til en mark, der var stor og udstrakt, som om den var en verden.
- 21 Og jeg så utallige skarer af folk, hvoraf mange trængte sig frem for at komme til stien, som førte til det træ, som jeg stod ved.
- 22 Og det skete, at de kom hen og begyndte at følge stien, som førte til træet.
- 23 Og det skete, at der opstod en tåge af mørke, ja, endog en overordentlig stor tåge af mørke, således at de, der var begyndt at følge stien, for vild, så de kom bort og forsvandt.

- 24 Og det skete, at jeg så andre trænge sig frem, og de kom hen og fik fat i enden af jernstangen, og de trængte sig frem gennem tågen af mørke, idet de klamrede sig til jernstangen, lige til de kom hen og spiste af træets frugt.
- 25 Og efter at de havde spist af træets frugt, kastede de blikket rundt omkring, som om de skammede sig.
- 26 Og jeg kastede også blikket rundt omkring og så på den anden side af floden med vand en stor og rummelig bygning, og det var, som om den stod i luften, højt over jorden.
- 27 Og den var fyldt med folk, både gamle og unge, både mænd og kvinder, og deres måde at klæde sig på var overordentlig fornem, og det så ud som om, de spottede og pegede fingre ad dem, der var nået frem til og spiste af frugten.
- 28 Og efter at de havde smagt frugten, skammede de sig på grund af dem, som hånede dem, og de faldt fra, ind på forbudne stier, og blev væk.
- 29 Og se, jeg, Nefi, taler ikke alle min fars ord.
- 30 Men, for at skrive i korthed, se, han så andre mængder trænge sig frem, og de kom hen og fik fat i enden af jernstangen, og de trængte sig frem, idet de bestandig holdt fast ved jernstangen, indtil de nåede frem og faldt ned og spiste af træets frugt.
- 31 Og han så også andre mængder, der følte sig vej til den store og rummelige bygning.
- 32 Og det skete, at mange druknede i kildens dyb, og mange tabte han af syne, for de vandrede på fremmede veje.
- 33 Og stor var den mængde, som gik ind i den sølsomme bygning. Og efter at de var gået ind i bygningen, pegede de med foragt fingre ad mig og dem, der også spiste af frugten, men vi ænsede dem ikke.
- 34 Dette er min fars ord: For så mange, som ænsede dem, var faldet fra.
- 35 Og Laman og Lemuel spiste ikke af frugten, sagde min far.
- 36 Og det skete, efter at min far havde talt alle ordene om sin drøm, eller sit syn, hvilke var mange, at han sagde til os, at han på grund af det, som han havde set i et syn, nærede stor bekymring for Laman og Lemuel, ja, han frygtede, at de skulle blive forstødt fra Herrens nærhed.
- 37 Og han formanede dem da med alle en øm forælders følelser til at lytte til hans ord, så Herren måske ville være barmhjertig mod dem og ikke forstøde dem, ja, min far prædikede for dem.
- 38 Og efter at han havde prædikeret for dem og også profeteret for dem om mange ting, bød han dem holde Herrens befalinger, og han ophørte med at tale til dem.

Nefis Første Bog 9

- 1 Og alt dette så og hørte og talte min far, mens han boede i et telt i Lemuels dal, og også meget andet, som ikke kan skrives på disse plader.
- 2 Og se, som jeg har talt angående disse plader, se, det er ikke de plader, hvorpå jeg udfærdiger en fuldstændig beretning om mit folks historie, for de plader, hvorpå jeg udfærdiger en fuldstændig beretning om mit folk, har jeg givet navnet Nefi; derfor kaldes de for Nefis plader efter mit eget navn, og disse plader kaldes også for Nefis plader.
- 3 Alligevel har jeg fået den befaling af Herren, at jeg skulle lave disse plader med det særlige formål, at der skulle indgraveres en beretning om tjenestegæringen

blandt mit folk.

4 På de andre plader skulle der indgraveres en beretning om kongernes regeringstid og mit folks krige og stridigheder; derfor handler disse plader hovedsagelig om tjenestegerningen, og de andre plader handler hovedsagelig om kongernes regeringstid og mit folks krige og stridigheder.

5 For se, Herren har befalet mig at lave disse plader med det, han anser for et vist formål, hvilket formål jeg ikke kender.

6 Men Herren kender alt fra begyndelsen; derfor bereder han en vej, så han kan udføre alle sine gerninger blandt menneskenes børn, for se, han har al magt til at opfylde alle sine ord. Og således er det. Amen.

Nefis Første Bog 10

1 Og se, jeg, Nefi, går videre med at give en beretning på disse plader om mit virke, og min regeringstid og tjenestegerning; derfor må jeg for at gå videre med min beretning tale noget om det, der vedrører min far og også mine brødre.

2 For se, det skete, efter at min far var færdig med at tale ordene om sin drøm og også med at formane dem til at udvise al flid, at han talte til dem angående jøderne –

3 at efter at de var blevet tilintetgjort, ja, selv den store by Jerusalem, og efter at mange var blevet ført bort til Babylon som fanger, skulle de, når Herren anså tiden for at være inde, igen vende tilbage, ja, blive ført tilbage ud af fangenskab, og efter at de var blevet ført tilbage ud af fangenskab, skulle de igen tage deres arveland i besiddelse.

4 Ja, seks hundrede år fra den tid, da min far forlod Jerusalem, ville Gud Herren lade en profet fremstå blandt jøderne – ja, en Messias, eller med andre ord, en frelser for verden.

5 Og han talte også angående profeterne, om hvor mange der havde vidnet om dette, om denne Messias, som han havde talt om, eller denne, verdens, forløser.

6 For se, hele menneskeslægten var i en fortabt og i en falden tilstand og ville altid være det, medmindre de ville forlade sig på denne forløser.

7 Og han talte også angående en profet, der skulle komme før Messias for at berede Herrens vej –

8 ja, at han ville gå ud og råbe i ørkenen: Bered Herrens vej og gør hans stier rette, for blandt jer står der en, som I ikke kender, og han er mægtigere end jeg, og hans skorem er jeg ikke værdig til at løse. Og min far talte meget angående dette.

9 Og min far sagde, at han ville døbe i Betabara, på den anden side af Jordan, og han sagde også, at han ville døbe med vand, ja, at han ville døbe Messias med vand.

10 Og efter at han havde døbt Messias med vand, ville han se og aflægge vidnesbyrd om, at han havde døbt Guds lam, som skulle borttage verdens synder.

11 Og det skete, efter at min far havde talt disse ord, at han talte til mine brødre angående evangeliet, der ville blive prædikeret blandt jøderne, og også angående jødernes nedsynken i vantro. Og efter at de havde slået den Messias ihjel, der skulle komme, og efter at han var blevet slået ihjel, ville han opstå fra de døde og ville give sig til kende ved Helligånden for ikke-jøderne.

12 Ja, min far talte meget angående ikke-jøderne og også angående Israels hus, at de skulle sammenlignes med et oliventræ, hvis grene ville blive brækket af og ville blive spredt ud over hele jordens overflade.

- 13 For se, han sagde, at det nødvendigvis måtte være sådan, at vi alle som én skulle blive ført ind i det forjættede land for at opfylde Herrens ord om, at vi ville blive spredt ud over hele jordens overflade.
- 14 Og efter at Israels hus var blevet spredt, ville de blive indsamlet igen, eller kort sagt, efter at ikke-jøderne havde modtaget evangeliets fylde, ville oliventræets naturlige grene, eller resterne af Israels hus, blive podet ind eller komme til kundskab om den sande Messias, deres Herre og deres forløser.
- 15 Og med et sådant sprog profeterede og talte min far til mine brødre, og også meget andet, som jeg ikke skriver i denne bog, for jeg har skrevet så meget af det, som jeg har fundet tjenligt, i min anden bog.
- 16 Og alt dette, som jeg har talt om, skete, mens min far boede i et telt i Lemuels dal.
- 17 Og det skete, efter at jeg, Nefi, havde hørt alle min fars ord angående det, som han så i et syn, og også det, som han talte ved Helligåndens kraft, hvilken kraft han modtog ved tro på Guds Søn – og Guds Søn var den Messias, der skulle komme – at jeg, Nefi, også nærede ønske om, at jeg måtte se og høre og kende til dette ved Helligåndens kraft, han som er Guds gave til alle dem, der flittigt søger ham, såvel i fordums tider som på den tid, da han ville give sig til kende for menneskenes børn.
- 18 For han er den samme i går, i dag og for evigt, og vejen er beredt for alle mennesker fra verdens grundlæggelse, dersom de omvender sig og kommer til ham.
- 19 For den, der flittigt søger, skal finde, og Guds hemmeligheder skal blive udfoldet for dem ved Helligåndens kraft, såvel i disse tider som i fordums tider, og såvel i fordums tider som i kommende tider; for se, Herrens vej er ét evigt kredsløb.
- 20 Husk derfor, o menneske, at du vil blive stillet til doms for alle dine gerninger.
- 21 Hvis I derfor har forsøgt at handle ugudeligt i jeres prøves dage, da bliver I fundet urene for Guds dommersæde, og intet urent kan bo hos Gud; derfor vil I blive forstødt for evigt.
- 22 Og Helligånden giver mig myndighed til, at jeg skal sige dette og ikke holde det tilbage.

Nefis Første Bog II

- 1 For det skete, efter at jeg havde ønsket at få kundskab om det, som min far havde set, og da jeg havde tro på, at Herren var i stand til at give det til kende for mig, blev jeg, mens jeg sad og grundede i mit hjerte, taget bort af Herrens Ånd, ja, op på et overordentlig højt bjerg, som jeg aldrig før havde set, og som jeg aldrig før havde sat min fod på.
- 2 Og Ånden sagde til mig: Se, hvad ønsker du?
- 3 Og jeg sagde: Jeg ønsker at se det, som min far så.
- 4 Og Ånden sagde til mig: Tror du, at din far så det træ, som han har talt om?
- 5 Og jeg sagde: Ja, du ved, at jeg tror alle min fars ord.
- 6 Og da jeg havde talt disse ord, råbte Ånden med høj røst og sagde: Hosianna til Herren, Gud den Højeste; for han er Gud over hele jorden, ja, endog over alt. Og velsignet er du, Nefi, fordi du tror på Gud den Højestes Søn; derfor skal du se det, som du har ønsket.
- 7 Og se, dette skal gives dig som et tegn, at du, efter at du har set det træ, som bar den frugt, som din far smagte, også skal se en mand, som stiger ned fra himlen, og ham skal du se; og efter at du har set ham, skal du aflægge vidnesbyrd om, at det er

Guds Søn.

- 8 Og det skete, at Ånden sagde til mig: Se! Og jeg så og skuede et træ, og det lignede det træ, som min far havde set, og dets skønhed var langt større end, ja, overgik al skønhed; og dets hvidhed overgik den nyfaldne snes hvidhed.
- 9 Og det skete, at jeg, efter at jeg havde set træet, sagde til Ånden: Jeg forstår, at du har vist mig det træ, der er mere dyrebart end alt andet.
- 10 Og han sagde til mig: Hvad ønsker du?
- 11 Og jeg sagde til ham: At forstå udlægningen af det – for jeg talte til ham, som et menneske taler; for jeg så, at han var i et menneskes skikkelse, men alligevel vidste jeg, at det var Herrens Ånd; og han talte til mig, som et menneske taler til et andet.
- 12 Og det skete, at han sagde til mig: Se! Og jeg så, som for at se på ham, og jeg så ham ikke, for han var forsvundet fra min nærhed.
- 13 Og det skete, at jeg så og skuede den store by Jerusalem og også andre byer. Og jeg så byen Nazaret; og i byen Nazaret så jeg en jomfru, og hun var overordentlig skøn og hvid.
- 14 Og det skete, at jeg så himlene åbne; og en engel kom ned og stod foran mig; og han sagde til mig: Nefi, hvad ser du?
- 15 Og jeg sagde til ham: En jomfru, yderst smuk og skøn, mere end alle andre jomfruer.
- 16 Og han sagde til mig: Forstår du Guds velvilje?
- 17 Og jeg sagde til ham: Jeg ved, at han elsker sine børn; alligevel forstår jeg ikke betydningen af alting.
- 18 Og han sagde til mig: Se, jomfruen, som du ser, er Guds Søns mor på kødets vis.
- 19 Og det skete, at jeg så, at hun blev borttrykket i Ånden, og efter at hun havde været borttrykket i Ånden en stund, talte englen til mig og sagde: Se!
- 20 Og jeg så og skuede igen jomfruen, der bar et barn i sine arme.
- 21 Og englen sagde til mig: Betragt Guds lam, ja, selve den evige Faders Søn! Forstår du betydningen af det træ, som din far så?
- 22 Og jeg svarede ham og sagde: Ja, det er Guds kærlighed, som spreder sig vidt omkring i menneskenes børns hjerte; derfor er den yderst ønskværdig, mere end alt andet.
- 23 Og han talte til mig og sagde: Ja, og det, der glæder sjælen mest.
- 24 Og efter at han havde sagt disse ord, sagde han til mig: Se! Og jeg så, og jeg skuede Guds Søn gå rundt blandt menneskenes børn, og jeg så mange falde ned for hans fødder og tilbede ham.
- 25 Og det skete, at jeg så, at den jernstang, som min far havde set, var Guds ord, som førte til kilden til de levende vande, eller til livets træ, hvilke vande er et billede på Guds kærlighed, og jeg så også, at livets træ var et billede på Guds kærlighed.
- 26 Og englen sagde atter til mig: Se, og betragt Guds velvilje!
- 27 Og jeg så og betragtede verdens forløser, hvorom min far havde talt, og jeg så også den profet, der skulle berede vejen for ham. Og Guds lam gik hen og blev døbt af ham, og efter at han var blevet døbt, så jeg himlene åbne og Helligånden komme ned fra himlen og hvile på ham i skikkelse af en due.
- 28 Og jeg så, at han gik frem og forkyndte for folk i magt og stor herlighed; og mængderne var samlet for at høre ham; og jeg så, at de stødte ham ud fra sig.
- 29 Og jeg så også tolv andre, der fulgte ham. Og det skete, at de blev borttrykket i Ånden for øjnene af mig, og jeg så dem ikke.

- 30 Og det skete, at englen atter talte til mig og sagde: Se! Og jeg så, og jeg skuede himlene åbne igen, og jeg så engle stige ned til menneskenes børn; og de betjente dem.
- 31 Og han talte atter til mig og sagde: Se! Og jeg så, og jeg skuede Guds lam gå omkring blandt menneskenes børn, og jeg så mængder af folk, som var syge, og som var plaget af alle slags sygdomme og af djævle og urene ånder; og englen talte og viste alt dette til mig. Og de blev helbredt ved Guds lams kraft; og djævlene og de urene ånder blev drevet ud.
- 32 Og det skete, at englen atter talte til mig og sagde: Se! Og jeg så og skuede Guds lam, at han blev grebet af folk, ja, den evige Guds Søn blev dømt af verden, og jeg så og aflægger vidnesbyrd.
- 33 Og jeg, Nefi, så, at han blev løftet op på korset og slået ihjel for verdens synder.
- 34 Og efter at han var blevet slået ihjel, så jeg jordens mængder, at de var samlet for at kæmpe mod Lammets apostle, for sådan blev de tolv kaldt af Herrens engel.
- 35 Og jordens mængde var samlet; og jeg så, at de var i en stor og rummelig bygning, ligesom den bygning, som min far så. Og Herrens engel talte atter til mig og sagde: Betragt verden og dens visdom, ja, betragt Israels hus, der har samlet sig for at kæmpe mod Lammets tolv apostle.
- 36 Og det skete, at jeg så og aflægger vidnesbyrd om, at den store og rummelige bygning var verdens stolthed, og den faldt, og dens fald var overordentlig stort. Og Herrens engel talte atter til mig og sagde: Sådan skal alle folkeslag, stammer, tungemål og folk, der vil kæmpe mod Lammets tolv apostle, blive udryddet.

Nefis Første Bog 12

- 1 Og det skete, at englen sagde til mig: Se, og betragt dine efterkommere og også dine brødres efterkommere. Og jeg så og betragtede det forjættede land; og jeg betragtede mængder af folk, ja, de så ud til at være ligeså talrige som havets sand.
- 2 Og det skete, at jeg så mængder samlet for at kæmpe, den ene mod den anden; og jeg så krige og rygter om krige og store nedslagtinger ved sværdet blandt mit folk.
- 3 Og det skete, at jeg så mange slægtled gå bort under krige og stridigheder i landet; og jeg så mange byer, ja, så mange, at jeg ikke talte dem.
- 4 Og det skete, at jeg så en tåge af mørke ligge over det forjættede lands overflade, og jeg så lyn, og jeg hørte torden og jordskælv og al slags voldsom støj; og jeg så jorden og klipperne, at de revnede; og jeg så bjerge styrte i stykker; og jeg så jordens sletter, at de blev brudt op; og jeg så mange byer, at de sank; og jeg så mange, at de blev brændt op af ild; og jeg så mange, som styrtede til jorden på grund af dens rystelser.
- 5 Og det skete, efter at jeg havde set dette, at jeg så disen af mørke, at den forsvandt fra jordens overflade; og se, jeg så mængder, der ikke var faldet som følge af Herrens store og skrækkelige domme.
- 6 Og jeg så himlene åbne og Guds lam stige ned fra himlen; og han kom ned og viste sig for dem.
- 7 Og jeg så også og aflægger vidnesbyrd om, at Helligånden faldt på tolv andre; og de blev ordineret af Gud og udvalgt.
- 8 Og englen talte til mig og sagde: Betragt Lammets tolv disciple, som er udvalgt til at betjene dine efterkommere.

- 9 Og han sagde til mig: Husker du Lammets tolv apostle? Se, det er dem, der skal dømme Israels tolv stammer; derfor skal de tolv tjenere, der er af dine efterkommere, dømmes af dem; for I er af Israels hus.
- 10 Og disse tolv tjenere, som du ser, skal dømme dine efterkommere. Og se, de er retfærdige for evigt, for som følge af deres tro på Guds lam er deres klæder blevet gjort hvide i hans blod.
- 11 Og englen sagde til mig: Se! Og jeg så og skuede tre slægtled gå bort i retfærdighed; og deres klæder var hvide ligesom Guds lam. Og englen sagde til mig: Disse er blevet gjort hvide i Lammets blod på grund af deres tro på ham.
- 12 Og jeg, Nefi, så også mange af det fjerde slægtled, der gik bort i retfærdighed.
- 13 Og det skete, at jeg så jordens mængder samlet.
- 14 Og englen sagde til mig: Betragt dine efterkommere og også dine brødres efterkommere.
- 15 Og det skete, at jeg så og skuede folket, der var mine efterkommere, samlet i mængder imod mine brødres efterkommere; og de var samlet for at kæmpe.
- 16 Og englen talte til mig og sagde: Betragt kilden med tilsølet vand, som din far så, ja, den flod, som han talte om; og dens dyb er helvedes dyb.
- 17 Og tågerne af mørke er Djævelens fristelser, som forblinder menneskenes børns øjne og forhærder deres hjerte og forleder dem ind på brede veje, så de fortabes og går tabt.
- 18 Og den store og rummelige bygning, som din far så, er menneskenes børns tomme indbildninger og stolthed. Og en stor og skrækkelig kløft adskiller dem, ja, retfærdighedens ord fra den evige Gud og den Messias, som er Guds lam, om hvem Helligånden aflægger vidnesbyrd fra verdens begyndelse indtil denne tid og fra denne tid og for evigt.
- 19 Og mens englen talte disse ord, skuede jeg og så, at mine brødres efterkommere stred mod mine efterkommere i overensstemmelse med englens ord; og på grund af mine efterkommeres stolthed og Djævelens fristelser så jeg, at mine brødres efterkommere besejrede mine efterkommere.
- 20 Og det skete, at jeg skuede og så det folk, der var mine brødres efterkommere, at de havde overvundet mine efterkommere; og de drog frem i mængder på landets overflade.
- 21 Og jeg så dem samlet i mængder; og jeg så krige og rygter om krige blandt dem, og jeg så mange slægtled gå bort under krige og rygter om krige.
- 22 Og englen sagde til mig: Se, disse vil synke ned i vantro.
- 23 Og det skete, at jeg så, at efter at de var sunket ned i vantro, blev de et mørkt og frastødende og tilsølet folk, fulde af dovenskab og alle former for vederstyggeligheder.

Nefis Første Bog 13

- 1 Og det skete, at englen talte til mig og sagde: Se! Og jeg så og skuede mange folkeslag og riger.
- 2 Og englen sagde til mig: Hvad ser du? Og jeg sagde: Jeg ser mange folkeslag og riger.
- 3 Og han sagde til mig: Det er de ikke-jødiske folkeslag og riger.
- 4 Og det skete, at jeg blandt de ikke-jødiske folkeslag så dannelsen af en stor kirke.

- 5 Og englen sagde til mig: Betragt dannelsen af en kirke, som er yderst
vederstyggelig, mere end alle andre kirker, og som slår Guds hellige ihjel, ja, og
torturerer dem og undertrykker dem og lægger et jernnåg på dem og fører dem ned i
fangenskab.
- 6 Og det skete, at jeg så denne store og vederstyggelige kirke; og jeg så Djævelen, at
han var grundlægger af den.
- 7 Og jeg så også guld og sølv og silke og skarlagen og fintvævet linned og alle slags
kostbare klæder, og jeg så mange skøger.
- 8 Og englen talte til mig og sagde: Se, guldet og sølvet og silken og skarlagenet og
det fintvævede linned og de kostbare klæder og skøgerne er denne store og
vederstyggelige kirkes lyst.
- 9 Og for at få verdens ros slår de også Guds hellige ihjel og fører dem ned i
fangenskab.
- 10 Og det skete, at jeg så og skuede mange vande; og de skilte ikke-jøderne fra mine
brødres efterkommere.
- 11 Og det skete, at englen sagde til mig: Se, Guds vrede er over dine brødres
efterkommere.
- 12 Og jeg så og skuede en mand blandt ikke-jøderne, som var adskilt fra mine
brødres efterkommere af de mange vande, og jeg så Guds Ånd, at den kom ned og
påvirkede manden; og han drog ud på de mange vande, ja, over til mine brødres
efterkommere, som var i det forjættede land.
- 13 Og det skete, at jeg så Guds Ånd, at den påvirkede andre ikke-jøder; og de drog
ud af fangenskab ud på de mange vande.
- 14 Og det skete, at jeg så mange mængder af ikke-jøder i det forjættede land; og jeg
så Guds vrede, at den var over mine brødres efterkommere; og de blev spredt foran
ikke-jøderne og blev slået.
- 15 Og jeg så Herrens Ånd, at den var over ikke-jøderne, og de havde fremgang og fik
landet som deres arvelod; og jeg så, at de var hvide og overordentlig skønne og
smukke, ligesom mit folk, før de blev udryddet.
- 16 Og det skete, at jeg, Nefi, så, at ikke-jøderne, som var draget ud af fangenskab,
ydmygede sig for Herren; og Herrens kraft var med dem.
- 17 Og jeg så, at de ikke-jøder, som de stammede fra, var samlet på vandene og også
på land for at kæmpe mod dem.
- 18 Og jeg så, at Guds kraft var med dem, og også at Guds vrede var over alle dem,
der var samlet imod dem for at kæmpe.
- 19 Og jeg, Nefi, så, at de ikke-jøder, der var draget ud af fangenskab, ved Guds kraft
blev udfriet af alle andre folkeslags hænder.
- 20 Og det skete, at jeg, Nefi, så, at de havde fremgang i landet, og jeg så en bog, og
den blev båret frem blandt dem.
- 21 Og englen sagde til mig: Forstår du betydningen af bogen?
- 22 Og jeg sagde til ham: Jeg forstår den ikke.
- 23 Og han sagde: Se, den udgår af en jødes mund. Og jeg, Nefi, så det; og han sagde
til mig: Bogen, som du ser, er en optegnelse om jøderne, som indeholder Herrens
pagter, som han har sluttet med Israels Hus; og den indeholder også mange af de
hellige profeters profetier; og det er en optegnelse i lighed med de indgraveringer,
der findes på bronzapladerne, bortset fra at der ikke er så mange; alligevel
indeholder de Herrens pagter, som han har sluttet med Israels hus; derfor er de af

stor værdi for ikke-jøderne.

24 Og Herrens engel sagde til mig: Du har set, at bogen udgik af en jødes mund, og da den udgik af en jødes mund, indeholdt den Herrens evangeliums fylde, han, om hvem de tolv apostle aflægger vidnesbyrd; og de aflægger vidnesbyrd i overensstemmelse med den sandhed, der er i Guds lam.

25 For se, dette udgår i renhed fra jøderne til ikke-jøderne i overensstemmelse med den sandhed, der er i Gud.

26 Og efter at det ved Lammets tolv apostles hænder er udgået fra jøderne til ikke-jøderne, ser du dannelsen af den store og vederstyggelige kirke, som er yderst vederstyggelig, mere end alle andre kirker; for se, de har borttaget mange dele fra Lammets evangelium, som er tydelige og yderst dyrebare, og også mange af Herrens pagter har de taget bort.

27 Og alt dette har de gjort, så de kunne fordreje Herrens rette veje, så de kunne forblinde menneskenes børns øjne og forhærde deres hjerte.

28 Således ser du, at efter at bogen er gået igennem hænderne på den store og vederstyggelige kirke, at der er mange tydelige og dyrebare ting, der er taget bort fra bogen, som er Guds lams bog.

29 Og efter at disse tydelige og dyrebare ting er blevet taget bort, går den ud til alle de ikke-jødiske folkeslag, og efter at den er gået ud til alle de ikke-jødiske folkeslag, ja, endog over de mange vande, som du har set, sammen med de ikke-jøder, der er draget ud af fangenskab, ser du – at på grund af de mange tydelige og dyrebare ting, som er blevet taget bort fra bogen, som var tydelige for menneskenes børn at forstå i overensstemmelse med den tydelighed, der er i Guds lam – at på grund af det, der er taget bort fra Lammets evangelium, snubler overordentligt mange, ja, således at Satan har stor magt over dem.

30 Alligevel ser du, at de ikke-jøder, som er draget ud af fangenskab og ved Guds kraft er blevet hævet op over alle andre folkeslag på overfladen af det land, som er udsøgt, mere end alle andre lande, hvilket er det land, som Gud Herren har sluttet pagt med din far om, at hans efterkommere skulle have som deres arveland; derfor ser du, at Gud Herren ikke vil tillade, at ikke-jøderne helt udrydder den blanding af dine efterkommere, som er blandt dine brødre.

31 Ej heller vil han tillade, at ikke-jøderne udrydder dine brødres efterkommere.

32 Ej heller vil Gud Herren tillade, at ikke-jøderne for evigt forbliver i den forfærdelige tilstand af blindhed, som du ser, de er i på grund af, at de tydelige og yderst dyrebare dele af Lammets evangelium er blevet holdt tilbage af den vederstyggelige kirke, hvis dannelse du har set.

33 Derfor siger Guds lam: Jeg vil være barmhjertig mod ikke-jøderne ved at hjemsege resten af Israels hus med hårde straffedomme.

34 Og det skete, at Herrens engel talte til mig og sagde: Se, siger Guds lam, efter at jeg har hjemsegt resten af Israels hus – og den rest, som jeg taler om, er din fars efterkommere – altså, efter at jeg har hjemsegt dem med straffedomme og slået dem ved ikke-jødernes hånd, og efter at ikke-jøderne har snublet overordentlig meget på grund af de yderst tydelige og dyrebare dele af Lammets evangelium, som er blevet holdt tilbage af den vederstyggelige kirke, som er skøgenes moder, siger Lammet – vil jeg være barmhjertig mod ikke-jøderne på den dag, således at jeg ved min egen kraft vil bringe meget af mit evangelium, som vil være tydeligt og dyrebart, frem til dem, siger Lammet.

- 35 For se, siger Lammet, jeg vil give mig til kende for dine efterkommere, så de vil skrive meget, som jeg vil forkynde for dem, og som vil være tydeligt og dyrebart; og efter at dine efterkommere er blevet udryddet og er sunket ned i vantro og ligeså dine brødres efterkommere, se, da skal dette blive skjult for at komme frem til ikke-jøderne ved Lammets gave og kraft.
- 36 Og i dette skal mit evangelium skrives, siger Lammet og min klippe og min frelse.
- 37 Og velsignede er de, der forsøger at bringe mit Zion frem på den dag, for de skal få Helligåndens gave og kraft, og hvis de holder ud indtil enden, skal de blive løftet op på den yderste dag og skal blive frelst i Lammets evigtvarende rige; og de, der forkynnder fred, ja, tidender om stor glæde, hvor herlige skal de ikke være på bjergene.
- 38 Og det skete, at jeg så resten af mine brødres efterkommere og også Guds lams bog, som var udgået af jødens mund, at den kom frem fra ikke-jøderne til resten af mine brødres efterkommere.
- 39 Og efter at den var kommet frem til dem, så jeg andre bøger, der kom frem ved Lammets kraft fra ikke-jøderne til dem for at overbevise ikke-jøderne og resten af mine brødres efterkommere og også de jøder, der var spredt over hele jordens overflade, om, at profeternes og Lammets tolv apostles optegnelser er sande.
- 40 Og englen talte til mig og sagde: Disse sidste optegnelser, som du har set blandt ikke-jøderne, skal stadfæste sandheden af de første, som kommer fra Lammets tolv apostle, og skal kundgøre de tydelige og dyrebare ting, som er blevet taget bort fra dem, og skal kundgøre for alle stammer, tungemål og folk, at Guds lam er den evige Faders Søn og verdens frelser, og at alle mennesker skal komme til ham, ellers kan de ikke blive frelst.
- 41 Og de skal komme i overensstemmelse med de ord, der skal blive stadfæstet ved Lammets mund, og Lammets ord skal blive kundgjort i dine efterkommeres optegnelser, såvel som i Lammets tolv apostles optegnelser; derfor skal de stadfæste hinanden i ét; for der er én Gud og én Hyrde over hele jorden.
- 42 Og den tid kommer, da han vil give sig til kende for alle folkeslag, både for jøderne og også for ikke-jøderne; og efter at han har givet sig til kende for jøderne og også for ikke-jøderne, så skal han give sig til kende for ikke-jøderne og også for jøderne, og de sidste skal blive de første, og de første skal blive de sidste.

Nefis Første Bog 14

- 1 Og det skal ske, at hvis ikke-jøderne vil lytte til Guds lam på den dag, da han giver sig til kende for dem i ord og også i kraft, ja, i handling, for derved at tage deres anstødssten bort –
- 2 og ikke forhærder hjertet mod Guds lam, skal de blive regnet blandt din fars efterkommere; ja, de skal blive regnet blandt Israels hus; og de skal blive et velsignet folk i det forjættede land for evigt; de skal ikke mere blive ført ned i fangenskab, og Israels hus skal ikke mere blandes sammen med andre.
- 3 Og den store grav, som er blevet gravet for dem af den store og vederstyggelige kirke, der blev grundlagt af Djævelen og hans børn, så han kan forlede menneskenes sjæl ned til helvede – ja, den store grav, der er blevet gravet til menneskenes undergang, skal fyldes med dem, der gravede den, til deres egen fuldstændige undergang, siger Guds lam; ikke sjælens undergang, ud over at den kastes i det helvede, der ingen ende har.

- 4 For se, dette er i overensstemmelse med Djævelens fangenskab og også i
overensstemmelse med Guds retfærdighed over for alle dem, der udøver
ugudelighed og vederstyggeligheder for ham.
- 5 Og det skete, at englen talte til mig, Nefi, og sagde: Du har set, at hvis
ikke-jøderne omvender sig, skal det gå dem vel, og du kender også til Herrens pagter
med Israels hus, og du har også hørt, at den, der ikke omvender sig, skal fortabes.
- 6 Derfor, ve ikke-jøderne, dersom de forhærder hjertet mod Guds lam.
- 7 For den tid kommer, siger Guds lam, da jeg vil udføre et stort og et forunderligt
værk blandt menneskenes børn; et værk, som skal være evigtvarende på enten den
ene eller på den anden måde – enten ved at overbevise dem, så de opnår fred og evigt
liv, eller så de overgives til deres hjertes hårdhed og deres sinds blindhed, så de bliver
ført ned til fangenskab og også til undergang, både timeligt og åndeligt, i
overensstemmelse med Djævelens fangenskab, som jeg har talt om.
- 8 Og det skete, at da englen havde talt disse ord, sagde han til mig: Erindrer du
Faderens pagter med Israels hus? Jeg sagde til ham: Ja.
- 9 Og det skete, at han sagde til mig: Se og betragt den store og vederstyggelige
kirke, som er vederstyggelighedernes moder, og hvis grundlægger er Djævelen.
- 10 Og han sagde til mig: Se, der er kun to kirker; den ene er Guds lams kirke, og den
anden er Djævelens kirke; den, der derfor ikke tilhører Guds lams kirke, tilhører den
store kirke, som er vederstyggelighedernes moder; og hun er hele jordens skøge.
- 11 Og det skete, at jeg så og betragtede hele jordens skøge, og hun sad på mange
vande; og hun havde herredømme over hele jorden, blandt alle folkeslag, stammer,
tungemål og folk.
- 12 Og det skete, at jeg så Guds lams kirke, og dens antal var lille på grund af
ugudeligheden og vederstyggelighederne hos skøgen, der sad på mange vande;
alligevel så jeg, at Lammets kirke, som var Guds hellige, også var overalt på jordens
overflade; og deres herredømme på jordens overflade var lille på grund af
ugudeligheden hos den store skøge, som jeg så.
- 13 Og det skete, at jeg så, at vederstyggelighedernes store moder samlede mængder
sammen overalt på jordens overflade blandt alle de ikke-jødiske folkeslag for at
kæmpe mod Guds lam.
- 14 Og det skete, at jeg, Nefi, så Guds lams kraft, at den kom ned over de hellige i
Lammets kirke og over Herrens pagtsfolk, som var spredt over hele jordens
overflade, og de blev udrustet med retfærdighed og med Guds kraft i stor herlighed.
- 15 Og det skete, at jeg så, at Guds vrede blev udøst over den store og vederstyggelige
kirke, således at der var krige og rygter om krige blandt alle jordens folkeslag og
stammer.
- 16 Og eftersom der opstod krige og rygter om krige blandt alle de folkeslag, der
tilhørte vederstyggelighedernes moder, talte englen til mig og sagde: Se Guds vrede
over skøgernes moder; og se, du ser alt dette –
- 17 og når den dag kommer, da Guds vrede bliver udøst over skøgernes moder, som
er hele jordens store og vederstyggelige kirke, hvis grundlægger er Djævelen, da, på
den dag, skal Faderens værk begynde ved, at han bereder vejen for opfyldelsen af
sine pagter, som han har sluttet med sit folk, der er af Israels hus.
- 18 Og det skete, at englen talte til mig og sagde: Se!
- 19 Og jeg så og skuede en mand, og han var klædt i en hvid kjortel.
- 20 Og englen sagde til mig: Se en af Lammets tolv apostle.

- 21 Se, han skal se og skrive resten af dette, ja, og også meget, som er sket.
22 Og han skal også skrive om verdens ende.
23 Og se, det, som han skal skrive, er retfærdigt og sandt; og se, det bliver skrevet i den bog, som du så udgik af jødens mund; og på det tidspunkt da det udgik af jødens mund, eller på det tidspunkt da bogen udgik af jødens mund, var det, der var skrevet, tydeligt og rent og yderst dyrebart og let at forstå for alle mennesker.
24 Og se, af det, som denne Lammets apostel skal skrive, er der meget, som du har set; og se, du skal se resten.
25 Men det, som du herefter skal se, skal du ikke skrive, for Gud Herren har ordineret Guds lams apostel, for at han skulle skrive det.
26 Og også andre, som har levet, til dem har han vist alt, og de har skrevet det; og det er blevet forseglet for, når Herren anser tiden for at være inde, at komme frem i dets renhed, i overensstemmelse med den sandhed der er i Lammet, til Israels hus.
27 Og jeg, Nefi, hørte og aflægger vidnesbyrd om, at navnet på Lammets apostel var Johannes ifølge englens ord.
28 Og se, det er mig, Nefi, forbudt at skrive resten af det, som jeg så og hørte; derfor er det, som jeg har skrevet, nok for mig, og jeg har kun skrevet en lille del af det, som jeg så.
29 Og jeg aflægger vidnesbyrd om, at jeg så det, som min far så, og Herrens engel gav det til kende for mig.
30 Og nu holder jeg op med at tale angående det, som jeg så, mens jeg var borttrykket i ånden, og skønt alt det, som jeg så, ikke er skrevet ned, så er det, som jeg har skrevet, sandt. Og således er det. Amen.

Nefis Første Bog 15

- 1 Og det skete, efter at jeg, Nefi, havde været borttrykket i ånden og set alt dette, at jeg vendte tilbage til min fars telt.
2 Og det skete, at jeg så mine brødre, og de mundhuggedes, den ene med den anden, angående det, som min far havde talt til dem.
3 For han talte i sandhed mange store ting til dem, som var svære at forstå, medmindre man ville adspørge Herren; og de, som var hårde i hjertet, de så derfor ikke hen til Herren, som de burde.
4 Og se, jeg, Nefi, var bedrøvet på grund af deres hjertes hårdhed, og også på grund af det, som jeg havde set, og fordi jeg vidste, at det uundgåeligt måtte ske på grund af menneskenes børns store ugudelighed.
5 Og det skete, at jeg blev overvældet på grund af mine trængsler, for jeg mente, at mine trængsler var store, større end alle andre, på grund af udryddelsen af mit folk, for jeg havde set deres fald.
6 Og det skete, efter at jeg havde samlet kræfter, at jeg talte til mine brødre, idet jeg ønskede at vide af dem årsagen til deres mundhuggerier.
7 Og de sagde: Se, vi kan ikke forstå de ord, som vor far har talt angående oliventræets naturlige grene og også angående ikke-jøderne.
8 Og jeg sagde til dem: Har I adspurgte Herren?
9 Og de sagde til mig: Det har vi ikke, for Herren giver ikke noget sådant til kende for os.
10 Se, jeg sagde til dem: Hvordan kan det være, at I ikke holder Herrens befalinger?

Hvordan kan det være, at I vil fortages på grund af jeres hjertes hårdhed?

11 Husker I ikke, hvad Herren har sagt?: Hvis I ikke forhærder hjertet og adspørger mig i tro, overbeviste om at I skal modtage, og med flid i at holde mine befalinger, da skal dette visselig gives til kende for jer.

12 Se, jeg siger jer, at Israels hus blev sammenlignet med et oliventræ af Herrens Ånd, som var i vor far; og se, er vi ikke brækket af fra Israels hus, og er vi ikke en gren af Israels hus?

13 Og se, det, som vor far mener med indpodningen af de naturlige grene ved ikke-jødernes fylde, er, at i de sidste dage, når vore efterkommere er sunket ned i vantro, ja, efter et tidsrum af mange år og mange slægtled, efter at Messias giver sig til kende for menneskenes børn i legemet, da skal fylden af Messias' evangelium komme til ikke-jøderne, og fra ikke-jøderne til resten af vore efterkommere --

14 og på den dag skal resten af vore efterkommere erfare, at de er af Israels hus, og at de er Herrens pagtsfolk; og da skal de kende og komme til kundskab om deres forfædre og også til kundskab om deres forløseres evangelium, som blev forkyndt for deres fædre af ham; derfor skal de komme til kundskab om deres forløser og hver enkelt detalje af hans lære, så de kan vide, hvordan de kan komme til ham og blive frelst.

15 Og vil de så ikke på den dag fryde sig og prise deres evige Gud, deres klippe og deres frelse? Ja, vil de så ikke på den dag få styrke og næring fra det sande vintræ? Ja, vil de ikke komme til Guds sande fold?

16 Se, jeg siger jer: Jo, de skal igen huskes blandt Israels hus; de skal, da de er en naturlig gren af oliventræet, blive podet ind på det sande oliventræ.

17 Og dette er, hvad vor far mener; og han mener, at det ikke vil ske, førend efter at de er blevet spredt af ikke-jøderne; og han mener, at det vil ske ved ikke-jøderne, så Herren kan vise sin magt for ikke-jøderne af netop den årsag, at han vil blive forkastet af jøderne eller af Israels hus.

18 Vor far har derfor ikke alene talt om vore efterkommere, men også om hele Israels hus, idet han henviste til den pagt, der skal opfyldes i de sidste dage, hvilken pagt Herren sluttede med vor fader Abraham, da han sagde: I dine efterkommere skal alle jordens slægter blive velsignet.

19 Og det skete, at jeg, Nefi, talte meget til dem om dette; ja, jeg talte til dem om jødernes genrejsning i de sidste dage.

20 Og jeg fortalte dem de ord, som Esajas talte om genrejsningen af jøderne eller af Israels hus; og efter at de var genrejst, skulle de ikke mere blandes med andre, ej heller skulle de spredes igen. Og det skete, at jeg talte mange ord til mine brødre, så de blev formildet og ydmygede sig for Herren.

21 Og det skete, at de talte til mig igen og sagde: Hvad betyder det, som vor far så i en drøm? Hvad betyder det træ, som han så?

22 Og jeg sagde til dem: Det var et billede på livets træ.

23 Og de sagde til mig: Hvad betyder den jernstang, som vor far så, og som førte til træet?

24 Og jeg sagde til dem, at det var Guds ord, og at den, der ville lytte til Guds ord og ville holde fast ved det, de skulle aldrig fortages, ej heller kunne Modstanderens fristelser og brændende pile overvælde dem, så de blev blinde, og føre dem bort til undergang.

25 Derfor formanede jeg, Nefi, dem til at give agt på Herrens ord; ja, med hele min

sjæls styrke og med alle de evner, som jeg besad, formanede jeg dem til, at de skulle give agt på Guds ord og huske altid at holde hans befalinger i alt.

26 Og de sagde til mig: Hvad betyder den flod med vand, som vor far så?

27 Og jeg sagde til dem, at det vand, som min far så, var tilsølethed; og at hans sind var så opslugt af andet, at han ikke opfattede vandets tilsølethed.

28 Og jeg sagde til dem, at den udgjorde en forfærdelig kløft, som adskilte de ugudelige fra livets træ og også fra Guds hellige.

29 Og jeg sagde til dem, at den var et billede på det forfærdelige helvede, som englen fortalte mig var beredt for de ugudelige.

30 Og jeg sagde til dem, at vor far også så, at Guds retfærdighed ligeledes skilte de ugudelige fra de retfærdige; og skæret derfra var som skæret fra en flammende ild, der stiger op til Gud for evigt og altid og ikke har nogen ende.

31 Og de sagde til mig: Betyder det legemets pinsel i prøvens dage, eller betyder det sjælens endelige tilstand efter det timelige legemes død, eller tales der om det, der er timeligt?

32 Og det skete, at jeg sagde til dem, at det var et billede på både det timelige og det åndelige; for den dag skulle komme, da de skulle dømmes for deres gerninger, ja, de gerninger, der blev gjort med det timelige legeme i deres prøves dage.

33 Hvis de derfor skulle dø i deres ugudelighed, måtte de også blive forstødt med hensyn til det, der er åndeligt, og som hører til retfærdighed; derfor måtte de blive ført frem for Gud for at blive dømt efter deres gerninger; og hvis deres gerninger har været tilsølethed, må de selv nødvendigvis være tilsølede; og hvis de er tilsølede, må det nødvendigvis være sådan, at de ikke kan bo i Guds rige; om så var, måtte Guds rige også være tilsølet.

34 Men se, jeg siger jer: Guds rige er ikke tilsølet, og der kan ikke komme noget urent ind i Guds rige; derfor må der nødvendigvis være beredt et tilsølet sted til det, der er tilsølet.

35 Og der er beredt et sted, ja, det forfærdelige helvede, som jeg har talt om, og Djævelen er den, der har beredt det; derfor er menneskesjælens endelige tilstand at bo i Guds rige eller at blive stødt ud på grund af den retfærdighed, som jeg har talt om.

36 Derfor er de ugudelige udelukket fra de retfærdige og også fra livets træ, hvis frugt er yderst dyrebar og yderst ønskværdig, mere end alle andre frugter; ja, og den er den største af alle Guds gaver. Og således talte jeg til mine brødre. Amen.

Nefis Første Bog 16

1 Og se, det skete, at efter at jeg, Nefi, var færdig med at tale til mine brødre, se, da sagde de til mig: Du har kundgjort os hårde ord, mere end vi er i stand til at bære.

2 Og det skete, at jeg sagde til dem, at jeg vidste, at jeg havde talt hårde ord imod de ugudelige i overensstemmelse med sandheden; og de retfærdige har jeg retfærdiggjort og vidnet om, at de skulle blive løftet op på den yderste dag; derfor anser de skyldige sandheden for at være hård, for den skærer dem til deres inderste.

3 Og se, mine brødre, hvis I var retfærdige og var villige til at lytte til sandheden og give agt på den, så I kunne vandre retsindigt for Gud, da ville I ikke murre over sandheden og sige: Du taler hårde ord imod os.

4 Og det skete, at jeg, Nefi, med al flid formanede mine brødre til at holde Herrens

befalinger.

5 Og det skete, at de ydmygede sig for Herren i en sådan grad, at jeg blev glad og nærrede store forhåbninger for dem om, at de ville vandre på retfærdighedens stier.

6 Se, alt dette blev sagt og gjort, mens min far boede i et telt i den dal, som han kaldte Lemuel.

7 Og det skete, at jeg, Nefi, tog en af Ismaels døtre til hustru; og mine brødre tog sig også hustruer blandt Ismaels døtre; og Zoram tog den ældste af Ismaels døtre til hustru.

8 Og således havde min far opfyldt alle Herrens befalinger, som var blevet givet ham. Og jeg, Nefi, var også blevet overordentlig velsignet af Herren.

9 Og det skete, at Herrens røst talte til min far om natten og befalede ham, at han den næste dag skulle rejse ud i ørkenen.

10 Og det skete, at da min far stod op om morgenen og gik hen til teltdøren, så han til sin store forbavselse en rund kugle af kunsthåndværk forarbejdning ligge på jorden; og den var af ren bronze. Og inde i kuglen var der to spindler; og den ene viste den retning, i hvilken vi skulle drage ud i ørkenen.

11 Og det skete, at vi samlede alt det, vi skulle have med ud i ørkenen, og resten af den proviant, som Herren havde givet os; og vi tog frø med af enhver slags, for at vi kunne tage dem med ud i ørkenen.

12 Og det skete, at vi tog vore telte og drog ud i ørkenen over floden Laman.

13 Og det skete, at vi rejste i et tidsrum af fire dage i næsten syd-sydøstlig retning, og vi slog igen vore telte op; og vi gav stedet navnet Shazer.

14 Og det skete, at vi tog vore buer og vore pile og gik ud i ørkenen for at nedlægge føde til vore familier; og efter at vi havde nedlagt føde til vore familier, vendte vi igen tilbage til vore familier i ørkenen til stedet Shazer. Og vi drog igen ud i ørkenen, idet vi fulgte samme retning og holdt os til ørkenens mest frugtbare dele, som lå i grænseegnene nær Det Røde Hav.

15 Og det skete, at vi rejste i et tidsrum af mange dage, mens vi nedlagde føde undervejs med vore buer og vore pile og vore sten og vore slynger.

16 Og vi fulgte kuglens anvisninger, som ledte os til de mere frugtbare dele af ørkenen.

17 Og efter at vi havde rejst i et tidsrum af mange dage, slog vi vore telte op for en tid, så vi igen kunne hvile os og skaffe føde til vore familier.

18 Og det skete, at da jeg, Nefi, gik ud for at nedlægge føde, se, da knækkede jeg min bue, som var lavet af rent stål; og efter at jeg havde knækket min bue, se, da blev mine brødre vrede på mig på grund af tabet af min bue, for vi fik ikke fat i nogen føde.

19 Og det skete, at vi vendte tilbage til vore familier uden føde, og da de var meget udmattede på grund af deres vandring, led de meget under manglen på føde.

20 Og det skete, at Laman og Lemuel og Ismaels sønner begyndte at murre overordentlig meget på grund af deres lidelser og trængsler i ørkenen; og også min far begyndte at murre imod Herren sin Gud; ja, og de var alle overordentlig sorgfulde, så de endog murrede imod Herren.

21 Se, det skete, at da jeg, Nefi, var blevet plaget af mine brødre på grund af tabet af min bue, og da deres buer havde mistet deres spændstighed, begyndte det at blive overordentlig vanskeligt, ja, således at vi ikke kunne få fat i nogen føde.

22 Og det skete, at jeg, Nefi, talte meget til mine brødre, fordi de igen havde forhærdet hjertet, så de endog beklagede sig over Herren deres Gud.

- 23 Og det skete, at jeg, Nefi, ud af træ lavede en bue, og ud af en lige pind en pil; derfor bevæbnede jeg mig med en bue og en pil, med en slynge og med sten. Og jeg sagde til min far: Hvor skal jeg gå hen for at skaffe føde?
- 24 Og det skete, at han adspurgte Herren, for de havde ydmyget sig på grund af mine ord; for jeg sagde meget til dem af al min sjæls styrke.
- 25 Og det skete, at Herrens røst kom til min far; og han blev virkelig revset på grund af sin murren imod Herren, i en sådan grad at han blev bragt ned i sorgens dyb.
- 26 Og det skete, at Herrens røst sagde til ham: Se på kuglen, og betragt det, der er skrevet.
- 27 Og det skete, at da min far så det, der var skrevet på kuglen, frygtede og bævede han overordentlig meget og ligeså mine brødre og Ismaels sønner og vore hustruer.
- 28 Og det skete, at jeg, Nefi, så de visere, der var i kuglen, at de virkede i overensstemmelse med den tro og flid og agtpågivenhed, som vi viste dem.
- 29 Og der var også skrevet en ny indskrift på dem, som var tydelig at læse, og som gav os forståelse, hvad angår Herrens veje; og den blev skrevet og ændret fra tid til anden i overensstemmelse med den tro og flid, som vi viste den. Og således ser vi, at Herren ved små midler kan frembringe store ting.
- 30 Og det skete, at jeg, Nefi, gik op mod toppen af bjerget i overensstemmelse med de anvisninger, der blev givet på kuglen.
- 31 Og det skete, at jeg nedlagde vilde dyr, således at jeg skaffede føde til vore familier.
- 32 Og det skete, at jeg vendte tilbage til vore telte bærende på de dyr, som jeg havde nedlagt; og da de så, at jeg havde skaffet føde, hvor stor var da ikke deres glæde! Og det skete, at de ydmygede sig for Herren og gav ham tak.
- 33 Og det skete, at vi genoptog vor rejse og rejste i omtrent samme retning som i begyndelsen; og efter at vi havde rejst i et tidsrum af mange dage, slog vi atter vore telte op, så vi kunne blive der en tid.
- 34 Og det skete, at Ismael døde og blev begravet på det sted, der blev kaldt Nahom.
- 35 Og det skete, at Ismaels døtre sørgede overordentlig meget på grund af tabet af deres far og på grund af deres trængsler i ørkenen; og de murrede imod min far, fordi han havde ført dem ud af Jerusalems land, og sagde: Vor far er død, ja, og vi har vandret meget i ørkenen, og vi har lidt megen trængsel, sult, tørst og udmattelse; og efter alle disse lidelser skal vi omkomme i ørkenen af sult.
- 36 Og således murrede de imod min far og også imod mig, og de nærede ønske om at vende tilbage til Jerusalem igen.
- 37 Og Laman sagde til Lemuel og også til Ismaels sønner: Se, lad os slå vor far ihjel, og også vor bror Nefi, som har taget det på sig selv at være hersker og lærer for os, som er hans ældre brødre.
- 38 Se, han siger, at Herren har talt med ham, og også at engle har betjent ham. Men se, vi ved, at han lyver for os; og han fortæller os dette, og han gør meget ved hjælp af sine snedige kneb, for at han kan bedrage vore øjne, idet han måske tænker, at han kan føre os bort til en eller anden fremmed ørken; og efter at han har ført os bort, har han tænkt sig at gøre sig selv til konge og hersker over os, så han kan gøre med os efter sin vilje og sit behag. Og på den måde vakte min bror Laman deres hjerte til vrede.
- 39 Og det skete, at Herren var med os, ja, selve Herrens røst kom og talte mange ord til dem og revsede dem overordentlig meget; og efter at de var blevet revset af Herrens røst, vendte de sig fra deres vrede og omvendte sig fra deres synder, således

at Herren igen velsignede os med føde, så vi ikke omkom.

Nefis Første Bog 17

- 1 Og det skete, at vi genoptog vor rejse ud i ørkenen; og vi rejste næsten stik øst fra da af. Og vi rejste og vadede gennem megen trængsel i ørkenen; og vore kvinder fødte børn i ørkenen.
- 2 Og så store var Herrens velsignelser til os, at mens vi levede af rådt kød i ørkenen, gav vore kvinder rigelig die til deres børn, og de var stærke, ja, lige så stærke som mændene; og de begyndte at bære vandringerne uden murren.
- 3 Og således ser vi, at Guds befalinger skal blive opfyldt. Og dersom menneskenes børn holder Guds befalinger, giver han dem næring og styrker dem og sørger for midler, hvorved de kan udføre det, som han har befale dem; derfor sørgede han for midler for os, mens vi opholdt os i ørkenen.
- 4 Og vi opholdt os i ørkenen i et tidsrum af mange år, ja, hele otte år.
- 5 Og vi kom til det land, som vi kaldte Overflod på grund af dets megen frugt og ligeledes vilde honning; og alt dette var beredt af Herren, for at vi ikke skulle omkomme. Og vi så havet, som vi kaldte Irreantum, der, når det bliver oversat, betyder mange vande.
- 6 Og det skete, at vi slog vore telte op ved kysten; og til trods for, at vi havde lidt mange trængsler og haft mange vanskeligheder, ja, endog så mange, at vi ikke kan nedskrive dem alle, frydede vi os overordentlig meget, da vi kom til kysten; og vi kaldte stedet Overflod på grund af dets megen frugt.
- 7 Og det skete, efter at jeg, Nefi, havde været i Overflodens land i et tidsrum af mange dage, at Herrens røst kom til mig og sagde: Rejs dig, og gå op på bjerget. Og det skete, at jeg rejste mig og gik op på bjerget og anråbte Herren.
- 8 Og det skete, at Herren talte til mig og sagde: Du skal bygge et skib på den måde, som jeg skal vise dig, så jeg kan føre dit folk over disse vande.
- 9 Og jeg sagde: Herre, hvor skal jeg gå hen, så jeg kan finde malm at smelte, så jeg kan lave værktøj til at bygge skibet med på den måde, som du har vist mig?
- 10 Og det skete, at Herren fortalte mig, hvor jeg skulle gå hen for at finde malm, så jeg kunne lave værktøj.
- 11 Og det skete, at jeg, Nefi, lavede en bælg af dyreskind til at blæse til ilden med; og efter at jeg havde lavet en bælg, så jeg dermed havde noget at blæse til ilden med, slog jeg to sten mod hinanden for at lave ild.
- 12 For Herren havde hidtil ikke tilladt os at lave megen ild, mens vi rejste i ørkenen; for han sagde: Jeg vil gøre jeres mad sød, så I ikke skal tilberede den.
- 13 Og jeg vil også være jeres lys i ørkenen; og jeg vil berede vejen for jer, dersom I holder mine befalinger; for så vidt som I holder mine befalinger, skal I derfor blive ført mod det forjættede land; og I skal vide, at det er af mig, at I bliver ført.
- 14 Ja, og Herren sagde også: Efter at I er ankommet til det forjættede land, skal I vide, at jeg, Herren, er Gud, og at jeg, Herren, udfriede jer fra udryddelse, ja, at jeg førte jer ud af Jerusalems land.
- 15 Derfor bestræbte jeg, Nefi, mig på at holde Herrens befalinger, og jeg formanede mine brødre til trofasthed og flid.
- 16 Og det skete, at jeg lavede værktøj af den malm, som jeg smeltede ud af klippen.
- 17 Og da mine brødre så, at jeg skulle til at bygge et skib, begyndte de at murre imod

mig og sige: Vor bror er en tåbe, for han tror, at han kan bygge et skib, ja, og han tror også, at han kan krydse disse store vande.

18 Og således beklagede mine brødre sig over for mig, og de nærede ønske om, at de ikke skulle arbejde, for de troede ikke på, at jeg kunne bygge et skib; ej heller ville de tro på, at jeg var blevet undervist af Herren.

19 Og se, det skete, at jeg, Nefi, blev overordentlig sorgfuld på grund af deres hjertes hårdhed; og da de så, at jeg begyndte at blive sorgfuld, glædede de sig i hjertet i en sådan grad, at de hoverede over mig og sagde: Vi vidste, at du ikke kunne bygge et skib, for vi vidste, at du manglede dømmekraft; derfor kan du ikke udføre så stort et arbejde.

20 Og du er ligesom vor far, forledt af sit hjertes tåbelige forestillinger; ja, han har ført os ud af Jerusalems land, og vi har vandret i ørkenen i disse mange år; og vore kvinder har arbejdet, mens de var store med barn; og de har født børn i ørkenen og lidt alt, undtagen døden; og det ville have været bedre, om de var døde, før de kom ud af Jerusalem, end at have lidt disse trængsler.

21 Se, disse mange år har vi lidt i ørkenen, mens vi kunne have nydt vor ejendom og vort arveland; ja, og vi kunne have været lykkelige.

22 Og vi ved, at det folk, der var i Jerusalems land, var et retfærdigt folk; for de holdt Herrens lovbud og retsregler og alle hans befalinger i henhold til Moseloven; derfor ved vi, at de er et retfærdigt folk; og vor far har dømt dem og har ført os bort, fordi vi lyttede til hans ord; ja, og vor bror er som han. Og med et sådant sprog murrede og beklagede mine brødre sig over for os.

23 Og det skete, at jeg, Nefi, talte til dem og sagde: Tror I, at vore fædre, som var Israels børn, ville være blevet ført ud af egypternes hænder, hvis de ikke havde lyttet til Herrens ord?

24 Ja, tror I, at de ville være blevet ført ud af trældom, hvis Herren ikke havde befalet Moses, at han skulle føre dem ud af trældom?

25 Se, I ved, at Israels børn var i trældom, og I ved, at de var bebyrdet med arbejde, som var tungt at bære; derfor ved I, at det nødvendigvis måtte være godt for dem at blive bragt ud af trældom.

26 Se, I ved, at Moses blev befalet af Herren at gøre dette store arbejde; og I ved, at ved hans ord blev vandene i Det Røde Hav delt til den ene og til den anden side, og de kom igennem på tør grund.

27 Men I ved, at de egyptere, som udgjorde Faraos hære, druknede i Det Røde Hav.

28 Og I ved også, at de fik manna at spise i ørkenen.

29 Ja, og I ved også, at Moses ved sit ord i overensstemmelse med Guds kraft, som var i ham, slog på klippen, og der kom vand ud, så Israels børn kunne slukke deres tørst.

30 Og til trods for at de blev ført af Herren deres Gud, deres forløser, som gik foran dem og ledte dem om dagen og gav dem lys om natten og gjorde alt det for dem, der var tjenligt for mennesket at modtage, forhærdede de hjertet og forblindede sindet og hånede Moses og den sande og levende Gud.

31 Og det skete, at han i overensstemmelse med sit ord udryddede dem; og i overensstemmelse med sit ord ledte han dem; og i overensstemmelse med sit ord gjorde han alt for dem; og der blev intet gjort, undtagen det var ved hans ord.

32 Og efter at de havde krydset Jordanfloden, gjorde han dem mægtige, så de kunne uddrive landets børn, ja, så de kunne sprede og derved udrydde dem.

33 Og se, tror I, at dette lands børn, som var i det forjættede land, og som blev

drevet ud af vore fædre, tror I, at de var retfærdige? Se, jeg siger jer: Nej.

34 Tror I, at vore fædre ville have været mere udsøgte end de, hvis de havde været retfærdige? Jeg siger jer: Nej.

35 Se, Herren anser alt kød for at være lige; den, der er retfærdig, bliver begunstiget af Gud. Men se, dette folk havde forkastet samtlige Guds ord, og de var modne i ugudelighed; og Guds vredes fylde var over dem; og Herren forbandede landet imod dem og velsignede det for vore fædre; ja, han forbandede det imod dem, så de blev udryddet, og han velsignede det for vore fædre, så de fik magt over det.

36 Se, Herren har skabt jorden, for at den skulle være beboet; og han har skabt sine børn, for at de skulle tage den i besiddelse.

37 Og han oprejser et retfærdigt folkeslag og udrydder de ugudelige folkeslag.

38 Og han fører de retfærdige bort til udsøgte lande, og de ugudelige udrydder han og forbander landet for dem på grund af dem.

39 Han regerer højt i himlene, for de er hans trone, og denne jord er hans fodskammel.

40 Og han elsker dem, som vil have ham som deres Gud. Se, han elskede vore fædre, og han sluttede pagt med dem, ja, selveste Abraham, Isak og Jakob; og han erindrede de pagter, som han havde sluttet; derfor førte han dem ud af Egyptens land.

41 Og han tugtede dem i ørkenen med sin stav, for de forhærdede hjertet, ligesom I har gjort; og Herren tugtede dem på grund af deres ugudelighed. Han sendte iltre, flyvende slanger blandt dem, og efter at de var blevet bidt, beredte han en vej, hvorved de kunne blive helbredt, og det, som de skulle gøre, var at se op, og på grund af vejens enkelhed, eller lethed, var der mange, der omkom.

42 Og de forhærdede hjertet fra tid til anden, og de hånede Moses og ligeledes Gud; alligevel ved I, at de ved hans uforlignelige magt blev ført ind i det forjættede land.

43 Og se, efter alt dette er tiden kommet, da de er blevet ugudelige, ja, næsten til modenhed; og jeg anser det for muligt, at de denne dag er nær ved at blive udryddet, for jeg ved, at den dag visselig skal komme, da de vil blive udryddet på nær nogle få, som skal blive ført bort i fangenskab.

44 Derfor befalede Herren min far, at han skulle drage ud i ørkenen; og jøderne forsøgte også at berøve ham livet; ja, og I har også forsøgt at berøve ham livet; derfor er I mordere i hjertet, og I er ligesom de.

45 I er raske til at gøre misgerninger, men langsomme til at huske Herren jeres Gud. I har set en engel, og han talte til jer, ja, I har hørt hans røst fra tid til anden; og han har talt til jer med en stille, sagte røst, men I havde ikke længere evnen til at føle, så I kan ikke føle hans ord; derfor har han talt til jer som med en tordenrøst, der fik jorden til at ryste, som skulle den sønderdeles.

46 Og I ved også, at han ved sit almægtige ords kraft kan lade jorden forgå; ja, og I ved, at han ved sit ord kan gøre ujævne steder jævne, og jævne steder skal blive brudt op. O, hvordan kan det da være, at I kan være så hårde i hjertet?

47 Se, min sjæl er sønderreven af kval på grund af jer, og mit hjerte smerter; jeg frygter, at I skal blive forstødt for evigt. Se, jeg er fuld af Guds Ånd i en sådan grad, at mit legeme ingen styrke har.

48 Og se, det skete, at da jeg havde talt disse ord, blev de vrede på mig og nærede ønske om at kaste mig i havets dyb, og da de kom hen for at lægge hånd på mig, talte jeg til dem og sagde: I Gud den Almægtiges navn befaler jeg jer ikke at røre mig, for jeg er så fyldt af Guds kraft, at mit kød næsten fortæres; og den, der lægger hånd på

mig, skal visne som et udtørret siv, og han skal være som intet over for Guds kraft, for Gud vil slå ham.

49 Og det skete, at jeg, Nefi, sagde til dem, at de ikke længere skulle murre imod deres far; ej hellere skulle de holde deres arbejdskraft tilbage for mig, for Gud havde befalet mig, at jeg skulle bygge et skib.

50 Og jeg sagde til dem: Hvis Gud havde befalet mig at gøre alt, kunne jeg gøre det. Hvis han skulle befale mig, at jeg skulle sige til dette vand: Bliv til jord, så ville det blive til jord, og hvis jeg sagde det, ville det blive gjort.

51 Og se, hvis Herren har så stor magt og har udvirket så mange mirakler blandt menneskenes børn, hvorfor skulle han så ikke kunne undervise mig, så jeg kan bygge et skib?

52 Og det skete, at jeg, Nefi, sagde meget til mine brødre, således at de blev beskæmmet og ikke kunne strides med mig; ej heller turde de lægge hånd på mig eller røre mig med deres fingre, ja, i et tidsrum af mange dage. Se, de turde ikke gøre dette, for at de ikke skulle visne foran mig, så stærk var Guds Ånd; og således havde den påvirket dem.

53 Og det skete, at Herren sagde til mig: Stræk igen din hånd frem til dine brødre, og de skal ikke visne foran dig, men jeg vil ryste dem, siger Herren, og dette vil jeg gøre, for at de kan vide, at jeg er Herren deres Gud.

54 Og det skete, at jeg strakte min hånd frem til mine brødre, og de visnede ikke foran mig; men Herren rystede dem i overensstemmelse med det ord, som han havde talt.

55 Og se, de sagde: Vi ved med vished, at Herren er med dig, for vi ved, at det er Herrens kraft, der har rystet os. Og de faldt ned for mig og skulle til at tilbede mig, men jeg ville ikke tillade dem det og sagde: Jeg er jeres bror, ja, endog jeres yngre bror; tilbed derfor Gud Herren, og ær jeres far og jeres mor, for at I må få et langt liv i det land, som Gud Herren vil give jer.

Nefis Første Bog 18

1 Og det skete, at de tilbad Herren og gik med mig; og vi tilvirkede tømmer med kunsthærdig forarbejdning. Og Herren viste mig fra tid til anden, på hvilken måde, jeg skulle forarbejde tømmeret til skibet.

2 Se, jeg, Nefi, forarbejdede ikke tømmeret på den måde, som mennesker havde lært, ej heller byggede jeg skibet på menneskers måde; men jeg byggede det på den måde, som Herren havde vist mig; derfor var det ikke på menneskers måde.

3 Og jeg, Nefi, gik op på bjerget ofte, og jeg bad ofte til Herren; derfor viste Herren mig store ting.

4 Og det skete, at efter at jeg havde gjort skibet færdig i overensstemmelse med Herrens ord, så mine brødre, at det var godt, og at forarbejdningen af det var overordentlig fin; derfor ydmygede de sig igen for Herren.

5 Og det skete, at Herrens røst kom til min far, at vi skulle bryde op og gå ned i skibet.

6 Og det skete den næste dag, efter at vi have beredt alt, megen frugt og kød fra ørkenen og honning i overflod og proviant i overensstemmelse med det, som Herren havde befalet os, at vi gik ned i skibet med al vor last og vore frø og alt det, vi havde taget med os, enhver efter sin alder; og se, vi gik alle ned i skibet med vore hustruer

og vore børn.

7 Og se, min far havde fået to sønner i ørkenen; den ældste hed Jakob og den yngste Josef.

8 Og det skete, efter at vi var gået ned i skibet og havde taget vor proviant og de ting, som vi var blevet befalet, med os, at vi sejlede ud på havet og blev drevet frem af vinden mod det forjættede land.

9 Og efter at vi var blevet drevet frem af vinden i et tidsrum af mange dage, se, da begyndte mine brødre og Ismaels sønner og ligeledes deres hustruer at gøre sig lystige, således at de begyndte at danse og at synge og at tale med stor usømmelighed, ja, så de endog glemte, ved hvilken kraft de var blevet ført derhen, ja, de var opløftede til overordentlig stor usømmelighed.

10 Og jeg, Nefi, begyndte at frygte overordentligt, at Herren skulle blive vred på os og slå os på grund af vor ugudelighed, så vi skulle blive opslugt i havets dyb; derfor begyndte jeg, Nefi, at tale til dem med megen alvor; men se, de blev vrede på mig og sagde: Vi vil ikke have, at vor yngre bror skal være hersker over os.

11 Og det skete, at Laman og Lemuel greb mig og bandt mig med reb og behandlede mig med megen hårdhændethed; alligevel tillod Herren det, så han kunne vise sin magt til at opfylde sit ord, som han havde talt angående de ugudelige.

12 Og det skete, at efter at de havde bundet mig så fast, at jeg ikke kunne røre mig, ophørte det kompas, som var blevet beredt af Herren, med at virke.

13 Derfor vidste de ikke, hvor de skulle styre skibet hen, således at der rejste sig en stor storm, ja, et stort og skrækkeligt uvejr, og vi blev drevet tilbage på vandene i et tidsrum af tre dage; og de begyndte at blive overordentlig bange for, at de skulle drukne i havet; alligevel løste de mig ikke.

14 Og på den fjerde dag, da vi var blevet drevet tilbage, begyndte uvejret at blive overordentlig voldsomt.

15 Og det skete, at vi var lige ved at blive opslugt i havets dyb. Og efter at vi var blevet drevet tilbage på vandene i et tidsrum af fire dage, begyndte mine brødre at indse, at Guds straffedomme var over dem, og at de skulle omkomme, medmindre de omvendte sig fra deres misgerninger; derfor kom de til mig og løste de reb, som var om mine håndled, og se, de var overordentlig opsvulmede; og også mine ankler var meget opsvulmede, og stor var smerten fra dem.

16 Alligevel så jeg hen til min Gud, og jeg priste ham hele dagen; og jeg murrede ikke imod Herren over mine trængsler.

17 Se, min far, Lehi, havde sagt meget til dem og ligeledes til Ismaels sønner; men se, de udslyngede mange trusler mod enhver, der talte min sag; og mine forældre, som var oppe i årene, og som havde lidt megen bedrøvelse på grund af deres børn, måtte lægge sig, ja, på deres sygeleje.

18 På grund af deres bedrøvelse og megen sorg og mine brødres ugudelighed var de endda tæt på at blive båret ud af denne tid for at møde deres Gud, ja, deres grå hår var lige ved at blive lagt ned i støvet, ja, af sorg var de nær ved at blive kastet i en grav af vand.

19 Og Jakob og Josef, der var unge og havde brug for megen næring, var også bedrøvede på grund af deres mors trængsler; og hverken min hustru med sine tårer og bønner eller mine børn kunne blødgøre mine brødres hjerte, så de ville løse mig.

20 Og der var intet bortset fra Guds kraft, som truede dem med udryddelse, der kunne blødgøre deres hjerte; da de derfor så, at de var nær ved at blive opslugt i

havets dyb, omvendte de sig fra det, de havde gjort, således at de løste mig.

2.1 Og det skete, efter at de havde løst mig, se, da tog jeg kompasset, og det virkede, sådan som jeg ønskede. Og det skete, at jeg bad til Herren; og efter at jeg havde bedt, ophørte vinden, og stormen ophørte, og det blev fuldstændig vindstille.

2.2 Og det skete, at jeg, Nefi, styrede skibet, så vi igen sejlede mod det forjættede land.

2.3 Og det skete, at efter at vi havde sejlet i et tidsrum af mange dage, ankom vi til det forjættede land; og vi gik i land og slog vore telte op; og vi kaldte det for det forjættede land.

2.4 Og det skete, at vi begyndte at dyrke jorden, og vi begyndte at så; ja, vi lagde alle de frø i jorden, som vi havde bragt med fra Jerusalems land. Og det skete, at de voksede overordentlig godt; derfor blev vi velsignet i overflod.

2.5 Og det skete, mens vi rejste i ødemarken, at vi i det forjættede land opdagede, at der i skovene fandtes dyr af enhver art, både koen og oksen og æslet og hesten og geden og den vilde ged og alle slags vilde dyr, som var til menneskers brug. Og vi fandt alle slags malm, både guld og sølv og kobber.

Nefis Første Bog 19

1 Og det skete, at Herren befalede mig, derfor lavede jeg plader af malm, så jeg på dem kunne indgravere optegnelsen om mit folk. Og på de plader, som jeg lavede, indgraverede jeg min fars optegnelse og også vore vandringer i ørkenen og min fars profetier; og også mange af mine egne profetier har jeg indgraveret på dem.

2 Og jeg vidste ikke på det tidspunkt, da jeg lavede dem, at jeg ville blive befalet af Herren at lave disse plader; derfor er min fars optegnelse og optegnelsen over hans fædres slægt og størstedelen af alt vort virke i ørkenen indgraveret på disse første plader, som jeg har talt om; derfor er det, der skete, før jeg lavede disse plader, i sandhed mere udførligt omtalt på de første plader.

3 Og efter at jeg havde lavet disse plader på befaling, fik jeg, Nefi, den befaling, at tjenestegerningen og profetierne, de mere tydelige og dyrebare dele af dem, skulle skrives på disse plader; og at det, der blev skrevet, skulle bevares til undervisning af mit folk, som skulle tage landet i besiddelse, og også med andre vise formål, hvilke formål er kendt af Herren.

4 Derfor skrev jeg, Nefi, en optegnelse på de andre plader, som giver en beretning, eller som giver en mere udførlig beretning, om mit folks krige og stridigheder og udryddelse. Og dette har jeg gjort og har givet mit folk befaling om, hvad de skal gøre, når jeg er borte, og at disse plader skal overdrages fra det ene slægtled til det næste, eller fra den ene profet til den næste, indtil Herren giver yderligere befalinger.

5 Og en beretning om, hvordan jeg har lavet disse plader, skal gives siden hen, og se, jeg går videre i overensstemmelse med det, som jeg har talt; og dette gør jeg, for at det, der er mere helligt, kan blive bevaret til mit folks kundskab.

6 Alligevel skriver jeg ikke noget på plader, medmindre jeg mener, at det er helligt. Og se, hvis jeg laver fejl, så lavede de også fejl forud; ikke at jeg vil undskylde mig på grund af andre mennesker, men på grund af den svaghed, der er i mig som følge af kødet, vil jeg undskylde mig.

7 For det, som nogle mennesker anser for at være af stor værdi, både for legemet og sjælen, regner andre for intet og træder under fode. Ja, endog selve Israels Gud

træder mennesker under fode; jeg siger træder under fode, men jeg vil sige det med andre ord – de regner ham for intet og lytter ikke til hans råds røst.

8 Og se, han kommer ifølge englens ord seks hundrede år fra den tid, da min far forlod Jerusalem.

9 Og på grund af ugudelighed vil verden regne ham for noget, der er uden værdi; derfor pisker de ham, og han tåler det; og de slår ham, og han tåler det. Ja, de spytter på ham, og han tåler det på grund af sin kærlige godhed og sin langmodighed med menneskenes børn.

10 Og vore fædres Gud, de som blev ført ud af Egypten, ud af trældom, og som også blev bevaret i ørkenen ved ham, ja, Abrahams og Isaks Gud, og Jakobs Gud, overgiver sig ifølge englens ord som et menneske i ugudelige menneskers hænder for ifølge Zenoks ord at blive løftet op, og for ifølge Neums ord at blive korsfæstet, og for ifølge Zenos' ord, som han talte angående de tre dages mørke, som skulle være et tegn på hans død for dem, som skulle bebo øerne i havet, og især givet til dem, der er af Israels hus, at blive begravet i en gravhule.

11 For således talte profeten: Gud Herren skal visselig komme til hele Israels hus på den dag, til nogle med sin røst på grund af deres retfærdighed til deres store glæde og frelse og til andre med sin magts torden og lyn, ved uvejre, ved ild og ved røg og dis af mørke, og ved at jorden åbner sig, og ved bjerge, der skal løftes op.

12 Og alt det skal visselig ske, siger profeten Zenos. Og jordens klipper skal revne, og på grund af jordens stønnen vil mange af kongerne på øerne i havet blive påvirket af Guds Ånd til at udbryde: Naturens Gud lider.

13 Og med hensyn til dem, der er ved Jerusalem, siger profeten, skal de blive tugtet af alle folk, fordi de korsfæster Israels Gud og vender hjertet bort, idet de forkaster Israels Guds tegn og undere og magt og herlighed.

14 Og fordi de vender hjertet bort, siger profeten, og har foragtet Israels Hellige, skal de vandre i kødet og omkomme og blive til spot og spe og hadet blandt alle folkeslag.

15 Alligevel vil han, når den dag kommer, siger profeten, da de ikke længere vender hjertet bort fra Israels Hellige, erindre de pagter, som han sluttede med deres fædre.

16 Ja, da vil han erindre øerne i havet; ja, og alle de folk, der er af Israels hus, vil jeg, siger Herren ifølge profeten Zenos' ord, indsamle fra jordens fire hjørner.

17 Ja, og hele jorden skal se Herrens frelse, siger profeten; alle folkeslag, stammer, tungemål og folk skal blive velsignet.

18 Og jeg, Nefi, har skrevet dette til mit folk, så jeg måske kan formå dem til at huske Herren deres forløser.

19 Og se, jeg taler til hele Israels hus, dersom de skulle få dette.

20 For se, jeg tilskyndes af Ånden, hvilket udmatter mig så meget, at alle mine led er svage, med hensyn til dem der er ved Jerusalem, for havde Herren ikke været så barmhjertig at vise mig angående dem, ligesom han gjorde for de fordums profeter, ville jeg også være omkommet.

21 Og han viste visselig de fordums profeter alt angående dem; og han viste også mange af dem angående os; derfor må det nødvendigvis være sådan, at vi kender til dem, for det står skrevet på bronzepladerne.

22 Se, det skete, at jeg, Nefi, lærte mine brødre om dette; og det skete, at jeg læste for dem meget, som var indgraveret på bronzepladerne, for at de kunne kende til Herrens gerninger i andre lande blandt fordums folk.

23 Og jeg læste for dem meget, som stod skrevet i mosebøgerne; men for at jeg mere

fuldt ud kunne formå dem til at tro på Herren, deres forløser, læste jeg for dem det, der var skrevet af profeten Esajas, for jeg anvendte alle skrifter på os, så det kunne blive os til gavn og lærdom.

24 Derfor talte jeg til dem og sagde: Hør I profetens ord, I, der er en rest af Israels hus, en gren, som er blevet brækket af; hør I profetens ord, der blev skrevet til hele Israels hus, og anvend dem på jer selv, så I kan have håb ligesom jeres brødre, fra hvem I er blevet brækket af; for på denne måde har profeten skrevet:

Nefis Første Bog 20

1 Lyt og hør dette, o Jakobs hus, som kaldes ved Israels navn og er steget op af Judas vande, eller op af dåbens vande, og som sværger ved Herrens navn og påkalder Israels Gud, dog sværger de ikke i sandhed eller i retfærdighed.

2 Alligevel kalder de sig ved den hellige by, men de forlader sig ikke på Israels Gud, som er Hærskarers Herre; ja, Hærskarers Herre er hans navn.

3 Se, jeg har kundgjort det, der skete tidligere, fra begyndelsen, og det gik ud af min mund, og jeg viste det. Jeg viste det pludseligt.

4 Og jeg gjorde det, fordi jeg vidste, at du er hård, og din nakke er en jernsene og din pande bronze.

5 Og lige fra begyndelsen har jeg kundgjort dig det; før det skete, viste jeg dig det, og jeg viste det af frygt for, at du skulle sige: Min afgud har gjort det, og mit udkårne gudebillede og mit støbte gudebillede har befalet det.

6 Du har set og hørt alt dette; og vil I ikke kundgøre det? Og at jeg fra nu af har vist dig det nye, endog det skjulte, og du kendte det ikke.

7 Det bliver skabt nu og ikke fra begyndelsen, selv før den dag, da du ikke hørte det, blev det kundgjort for dig, for at du ikke skulle sige: Se, jeg vidste det.

8 Ja, og du hørte det ikke, ja, du vidste det ikke, ja, fra den tid af var dit øre ikke åbent. For jeg vidste, at du ville handle meget troløst og blev kaldt overtræder fra moders liv.

9 Alligevel, for mit navns skyld vil jeg udsætte min vrede, og for min æres skyld vil jeg holde mig fra dig, så jeg ikke slår dig ihjel.

10 For se, jeg har lutret dig, jeg har udvalgt dig i trængslens ovn.

11 For min egen skyld, ja, for min egen skyld vil jeg gøre dette, for jeg vil ikke tillade, at mit navn vanæres, og jeg vil ikke give min ære til en anden.

12 Lyt til mig, o Jakob, og Israel min kaldede, for jeg er ham; jeg er den første, og jeg er også den sidste.

13 Min hånd har også lagt jordens grundvold, og min højre hånd har udspændt himlene. Jeg kalder på dem, og de rejser sig sammen.

14 Alle I, saml jer og hør: Hvem blandt dem har kundgjort dem dette? Herren har elsket ham; ja, og han vil opfylde sit ord, som han har kundgjort ved dette; og han vil gøre med Babylon, som det behager ham, og hans arm skal falde på kaldæerne.

15 Herren siger også: Jeg, Herren, ja, jeg har talt; ja, jeg har kaldet ham til at kundgøre, jeg har bragt ham her, og han skal have fremgang på sin vej.

16 Kom I nær til mig, jeg har ikke talt i det skjulte; fra begyndelsen, fra den tid, da det blev kundgjort, har jeg talt; og Gud Herren og hans Ånd har sendt mig.

17 Og så siger Herren, din forløser, Israels Hellige: Jeg har sendt ham, Herren din Gud, som lærer dig, hvad der gavner, som fører dig på den vej, du skal vandre, har

gjort det.

18 O, gid du havde lyttet til mine befalinger – da havde din fred været som en flod og din retfærdighed som havets bølger.

19 Dine efterkommere havde også været som sandet, dit skøds afkom som dets sandkorn; hans navn ville ikke være blevet udsløst eller tilintetgjort for mig.

20 Drag I ud af Babylon, flygt I fra kaldæerne, kundgør det med en røst af sang, fortæl det, lad det lyde til jordens ende, sig I: Herren har forløst sin tjener Jakob.

21 Og de tørstede ikke; han ledte dem gennem ørkenerne; han fik vandet til at flyde ud af klippen til dem; han kløvede også klippen, og vandene strømmede ud.

22 Og skønt han har gjort alt dette og også det, der er større, findes der ingen fred for de ugudelige, siger Herren.

Nefis Første Bog 21

1 Og videre: Lyt, o Israels hus, alle I, som er brækket af og er drevet ud på grund af mit folks hyrders ugudelighed; ja, alle I, som er brækket af, som er spredt vidt omkring, som er af mit folk, o Israels hus. Lyt, o øer, til mig, og lyt, I folk langt borte; Herren har kaldet mig fra moders liv, fra min mors skød har han nævnt mit navn.

2 Og han har gjort min mund til et skarpt sværd, i skyggen af sin hånd har han skjult mig og har gjort mig til en sleben pil, i sit kogger har han gemt mig

3 og sagt til mig: Du er min tjener, o Israel, i hvem jeg bliver herliggjort.

4 Da sagde jeg: Jeg har arbejdet forgæves, jeg brugt mine kræfter til ingen nytte og forgæves; visselig, min dom er hos Herren og min gerning hos min Gud.

5 Og se, siger Herren, som dannede mig fra moders liv, for at jeg skulle være hans tjener og føre Jakob tilbage til ham: Skønt Israel ikke er samlet, skal jeg dog være agtet i Herrens øjne, og min Gud skal være min styrke.

6 Og han sagde: Det er let for dig at være min tjener og oprejse Jakobs stammer og genrejse Israels overlevende! Jeg vil også gøre dig til et lys for ikke-jøderne, så du kan være min frelse til jordens ender.

7 Så siger Herren, Israels forløser, hans Hellige, til ham, som mennesker foragter, til ham, som folkene afskyr, til herskeres tjener: Konger skal se og rejse sig, fyrster skal også tilbede på grund af Herren, som er trofast.

8 Så siger Herren: På et gunstigt tidspunkt har jeg hørt dig, o havets øer, og på frelsens dag har jeg hjulpet dig, og jeg vil bevare dig og give dig min tjener som en pagt med folket for at genrejse landet, for at give de øde lodder i arv,

9 så du kan sige til fangerne: Gå ud! Og til dem, der sidder i mørket: Kom frem! De skal græsse langs vejene, og deres græsgange skal være på alle høje.

10 De skal hverken sulte eller tørste, ej heller skal heden eller solen plage dem, for den, der har barmhjertighed med dem, vil føre dem, ja, langs kildevældene skal han lede dem.

11 Og jeg vil gøre alle mine bjerge til en vej, og mine landeveje skal bygges højt.

12 Og da, o Israels hus, se, disse skal komme fra det fjerne, og se, disse fra nord og fra vest, og disse fra Sinims land.

13 Syng, o himle, og fryd dig, o jord, for fødderne af dem, der er mod øst, skal grundfæstes; og bryd ud i sang, I bjerge! For de skal ikke længere blive slået, for Herren har trøstet sit folk og vil have barmhjertighed med sine plagede.

14 Men se, Zion har sagt: Herren har svigtet mig, og min Herre har glemt mig! –

Men han vil vise, at det har han ikke.

15 For kan en kvinde glemme sit diende barn, så hun ikke har medfølelse med sit livs søn? Ja, selv om hun skulle glemme, så vil jeg ikke glemme dig, o Israels hus.

16 Se, i mine håndflader har jeg tegnet dig, dine mure har jeg bestandig for øje.

17 Dine børn skal haste mod dine ødelæggere; og de, som lagde dig øde, skal drage bort fra dig.

18 Opløft dine øjne, se dig omkring, alle disse samler sig, og de skal komme til dig. Og så sandt jeg lever, siger Herren, skal du visselig iklæde dig dem alle som med et smykke, og binde dem om dig, ja, som en brud.

19 For dine øde og dine ubeboede steder og dit ødelagte land skal selv nu være for trangt på grund af indbyggerne; og de, som opslugte dig, skal være langt borte;

20 de børn, som du skal få, efter at du har mistet de første, skal atter sige i dine ører: Stedet er for trangt til mig, giv plads til mig, så jeg kan bo.

21 Da skal du sige i dit hjerte: Hvem har født mig disse, eftersom jeg har mistet mine børn og er ufrugtbar, en fange og en, der drager hid og did? Og hvem har opdraget disse? Se, jeg var ladt alene tilbage, disse, hvor har de været?

22 Så siger Gud Herren: Se, jeg vil løfte min hånd for ikke-jøderne og rejse mit banner for folket, og de skal bringe dine sønner i deres arme, og dine døtre skal de bære på deres skuldre.

23 Og konger skal være dine plejefædre, og deres dronninger dine plejemødre. De skal bøje sig ned for dig med ansigtet mod jorden og slikke støvet af dine fødder, og du skal vide, at jeg er Herren; for de, som venter på mig, skal ikke blive gjort til skamme.

24 For skal byttet tages fra den mægtige eller de retmæssigt tilfangetagne blive udfriet?

25 Men så siger Herren: Selv den mægtiges fanger skal tages bort, og den skrækkindjagendes bytte blive udfriet, for jeg vil strides med den, som strides med dig, og dine børn vil jeg redde.

26 Jeg vil lade dem, der undertrykker dig, æde deres eget kød; de skal være berusede af deres eget blod som af sød vin; og alt kød skal vide, at jeg, Herren, er din frelser og din forløser, Jakobs Mægtige.

Nefis Første Bog 22

1 Og se, det skete, at efter at jeg, Nefi, havde læst det, der var indgraveret på bronzepladerne, kom mine brødre til mig og sagde til mig: Hvad betyder det, som du har læst? Se, skal det forstås som noget, der er åndeligt, som skal ske i ånden og ikke i kødet?

2 Og jeg, Nefi, sagde til dem: Se, det blev tilkendegivet for profeten ved Åndens røst; for ved Ånden bliver alt det givet til kende for profeterne, som skal ske med menneskenes børn med hensyn til kødet.

3 Derfor er det, som jeg har læst, noget, der vedrører både det timelige og det åndelige; for det synes, som om Israels hus før eller siden skal blive spredt ud over hele jordens overflade og også blandt alle folkeslag.

4 Og se, der er mange, som de, der er i Jerusalem, allerede har tabt kendskabet til. Ja, størstedelen af alle stammerne er blevet ført bort; og de er spredt hid og did på øerne i havet; og hvor de er, ved ingen af os, bortset fra at vi ved, at de er blevet ført

bort.

- 5 Og siden de blev ført bort, er dette blevet profeteret angående dem og ligeledes angående alle dem, der herefter skal blive spredt og blandet med andre på grund af Israels Hellige; for mod ham vil de forhærde hjertet; derfor skal de blive spredt blandt alle folkeslag og skal blive hadet af alle mennesker.
- 6 Alligevel, efter at de er blevet opfostret af ikke-jøderne, og Herren har løftet sin hånd for ikke-jøderne og rejst dem som et banner, og deres børn er blevet båret i deres arme, og deres døtre er blevet båret på deres skuldre, se det, der her tales om, er timeligt; for således er Herrens pagter med vore fædre; og det henviser til os i kommende dage og også til alle vore brødre, som er af Israels hus.
- 7 Og det betyder, at den tid kommer, at efter at hele Israels hus er blevet spredt og blandet med andre, at da vil Gud Herren oprejse et mægtigt folkeslag blandt ikke-jøderne, ja, endog på dette lands overflade, og ved dem skal vore efterkommere blive spredt.
- 8 Og efter at vore efterkommere er blevet spredt, vil Gud Herren skride til at udføre et forunderligt værk blandt ikke-jøderne, som skal være af stor værdi for vore efterkommere; derfor bliver det sammenlignet ved, at de bliver opfostret af ikke-jøderne og bliver båret i deres arme og på deres skuldre.
- 9 Og det skal også være af værdi for ikke-jøderne; og ikke alene for ikke-jøderne, men for hele Israels hus ved at tilkendegive himlens Faders pagter med Abraham, da han sagde: I dine efterkommere skal alle jordens stammer blive velsignet.
- 10 Og jeg ønsker, mine brødre, at I skal vide, at alle jordens stammer ikke kan blive velsignet, medmindre han blotter sin arm for øjnene af folkeslagene.
- 11 Gud Herren vil derfor skride til at blotte sin arm for øjnene af alle folkeslagene ved at tilvejebringe sine pagter og sit evangelium for dem, der er af Israels hus.
- 12 Han vil derfor atter føre dem ud af fangenskab, og de skal indsamles til deres arvelande; og de skal blive ført ud af dunkelhed og ud af mørke; og de skal vide, at Herren er deres frelser og deres forløser, Israels Mægtige.
- 13 Og blodet fra den store og vederstyggelige kirke, som er hele jordens skøge, skal komme over deres eget hoved; for de skal føre krig mod hinanden, og sværdet i deres egne hænder skal falde på deres eget hoved, og de skal være berusede af deres eget blod.
- 14 Og ethvert folkeslag, som fører krig mod dig, o Israels hus, skal vendes, det ene imod det andet, og de skal falde i den grav, som de gravede for at lokke Herrens folk i en fælde. Og alle, der kæmper mod Zion, skal blive tilintetgjort, og den store skøge, som har fordrejet Herrens rette veje, ja, den store og vederstyggelige kirke, skal styrte i støvet, og stort skal dens fald være.
- 15 For se, siger profeten, den tid kommer hastigt, da Satan ikke længere skal have nogen magt over menneskenes børns hjerte; for den dag kommer snart, da alle de stolte og de, der handler ugudeligt, skal være som stubbe; og den dag kommer, da de skal blive brændt op.
- 16 For den tid kommer snart, da Guds vredes fylde skal blive udøst over alle menneskenes børn; for han vil ikke tillade, at de ugudelige skal udrydde de retfærdige.
- 17 Derfor vil han bevare de retfærdige ved sin magt, skønt hans vredes fylde skal komme og de retfærdige blive bevaret, så deres fjender bliver udryddet ved ild. Derfor behøver de retfærdige ikke at frygte; for så siger profeten: De skal blive

reddet, skønt det skal ske ved ild.

18 Se, mine brødre, jeg siger jer, at dette snart skal ske; ja, der skal endog komme blod og ild og røgdis; og det skal nødvendigvis ske på denne jords overflade; og det kommer over menneskene i kødet, dersom de forhærder hjertet mod Israels Hellige.

19 For se, de retfærdige skal ikke fortabes; for den tid skal visselig komme, da alle de, der kæmper mod Zion, skal blive forstødt.

20 Og Herren vil visselig berede en vej for sit folk ved at opfylde de ord, som Moses talte, da han sagde: En profet som mig vil Herren jeres Gud lade fremstå for jer; ham skal I høre i alt, hvad end han vil sige til jer. Og det skal ske, at alle de, som ikke vil høre på den profet, skal blive forstødt fra folket.

21 Og se, jeg, Nefi, kundgør for jer, at den profet, som Moses talte om, var Israels Hellige, derfor skal han fælde dom i retfærdighed.

22 Og de retfærdige behøver ikke at frygte, for de er dem, der ikke skal blive udryddet. Men det er Djævelens rige, som skal blive bygget op blandt menneskenes børn, hvilket rige er oprettet blandt dem, der er i kødet –

23 for den tid skal hastigt komme, da alle kirker, som er bygget op for at få vinding, og alle de, der er bygget op for at få magt over kødet, og de, der er bygget op for at blive populære i verdens øjne, og de, der stræber efter kødets lyst og det, der hører verden til, og efter at gøre al slags ugudelighed; ja, kort sagt, alle de, der hører Djævelens rige til, er dem, der har grund til frygte og bæve og skælve; de er dem, der skal bringes ned i støvet; de er dem, der skal brænde som stubbe; og dette er ifølge profetens ord.

24 Og den tid kommer hastigt, da de retfærdige skal blive samlet som kalve i båsen, og Israels Hellige skal regere med herredømme og magt og kraft og stor herlighed.

25 Og han samler sine børn fra jordens fire hjørner; og han tæller sine får, og de kender ham, og der skal være én fold og én hyrde; og han skal vogte sine får, og i ham skal de finde græsgange.

26 Og på grund af hans folks retfærdighed har Satan ingen magt; derfor kan han ikke blive løst i et tidsrum af mange år, for han har ingen magt over folkets hjerte, for de bor i retfærdighed, og Israels Hellige regerer.

27 Og se nu, jeg, Nefi, siger jer, at alt dette skal ske i kødet.

28 Men se, alle folkeslag, stammer, tungemål og folk skal bo trygt i Israels Hellige, dersom de vil omvende sig.

29 Og se, jeg, Nefi, slutter for jeg tør ikke sige mere om dette nu.

30 Og se, mine brødre, jeg ønsker, at I skal indse, at det, der er skrevet på bronzepladerne, er sandt; og det vidner om, at et menneske må være lydigt mod Guds befalinger.

31 I behøver derfor ikke at tro, at jeg og min far er de eneste, der har vidnet og også undervist i det. Hvis I derfor er lydige mod befalingerne og holder ud til enden, bliver I frelst på den yderste dag. Og således er det. Amen.

Nefis Anden Bog

En beretning om Lehis død. Nefis brødre sætter sig op imod ham. Herren formaner Nefi til at drage ud i ødemarken. Hans vandringer i ødemarken og så videre.

Nefis Anden Bog 1

- 1 Og se, det skete, at efter at jeg, Nefi, var færdig med at undervise mine brødre, talte også vor far, Lehi, meget til dem og forklarede igen for dem, hvilke store ting Herren havde gjort for dem ved at føre dem ud af Jerusalems land.
- 2 Og han talte til dem om deres oprør på vandene og om Guds barmhjertighed ved at skåne deres liv, så de ikke blev opslugt i havet.
- 3 Og han talte også til dem om det forjættede land, som de havde fået – hvor barmhjertig Herren havde været ved at formane os til at flygte ud af Jerusalems land.
- 4 For se, sagde han, jeg har set et syn, som gør, at jeg ved, at Jerusalem er ødelagt; og var vi blevet i Jerusalem, var vi også omkommet.
- 5 Men, sagde han, til trods for vore trængsler har vi fået et forjættet land, et land, der er mere udsøgt end alle andre lande, et land, som Gud Herren har sluttet pagt med mig om skulle være et land til arvelod for mine efterkommere. Ja, Herren har med en pagt skænket dette land til mig og til mine børn for evigt og også til alle dem, som ved Herrens hånd skulle blive ført ud af andre lande.
- 6 Derfor profeterer jeg, Lehi, i overensstemmelse med tilskyndelsen fra den Ånd, som er i mig, at ingen skal komme til dette land, medmindre de bliver bragt ved Herrens hånd.
- 7 Derfor er dette land helliget ham, som han vil bringe. Og dersom de vil tjene ham i overensstemmelse med de befalinger, som han har givet, skal det være et frihedens land for dem; derfor vil de aldrig blive ført ned i fangenskab; hvis det sker, er det på grund af ugudelighed; for hvis ugudeligheden bliver fremherskende, skal landet være forbandet på grund af dem, men for de retfærdige skal det være velsignet for evigt.
- 8 Og se, det er visdom, at andre folkeslag endnu en tid skal holdes i uvidenhed om dette land; for se, mange folkeslag ville oversvømme landet, så der ikke ville være plads til en arvelod.
- 9 Og se, jeg, Lehi, har fået et løfte om, at for så vidt som de, som Gud Herren vil føre ud af Jerusalems land, holder hans befalinger, skal de have fremgang på dette lands overflade; og de skal blive holdt skjult for alle andre folkeslag, så de kan tage dette land i besiddelse for sig selv. Og dersom de holder hans befalinger, skal de blive velsignet på dette lands overflade, og der skal ikke være nogen til at forulempe dem eller til at berøve dem deres arveland; og de skal bo trygt for evigt.
- 10 Men se, når den tid kommer, da de vil synke ned i vantro, efter at de har modtaget så store velsignelser af Herrens hånd – efter at have fået kundskab om skabelsen af jorden og af alle mennesker og have fået kendskab til Herrens store og forunderlige gerninger fra verdens skabelse; efter at have fået overdraget magt til at gøre alt ved tro; efter at have fået alle befalingerne fra begyndelsen og ved hans grænseløse godhed være blevet ført til dette udsøgte forjættede land – se, jeg siger, at hvis den

- dag kommer, da de vil forkaste Israels Hellige, den sande Messias, deres forløser og deres Gud, se, da skal straffedommene fra ham, som er retfærdig, hvile på dem.
- 11 Ja, han vil bringe andre folkeslag til dem, og han vil give dem magt, og han vil tage deres ejendomslande fra dem, og han vil lade dem blive spredt og slået.
- 12 Ja, som slægtled følger slægtled skal der være blodsudgydelser og svære hjemsøgelser blandt dem; derfor ønsker jeg, mine sønner, at I vil huske, ja, jeg ønsker, at I vil lytte til mine ord.
- 13 O, gid I ville vågne op, vågne op af en dyb søvn, ja, af helvedes søvn og ryste de forfærdelige lænker af, som I er bundet med, som er de lænker, der binder menneskenes børn, så de som fanger bliver ført bort ned i elendighedens og jammerens evige kløft.
- 14 Vågn op! Og rejs jer af støvet, og hør ordene fra en skælvende forælder, hvis lemmer I snart skal lægge ned i den kolde og tavse grav, hvorfra ingen vejfarende kan vende tilbage; nogle få dage til, så går jeg al kødets gang.
- 15 Men se, Herren har forløst min sjæl fra helvede; jeg har set hans herlighed, og jeg er i evighed omsluttet af hans kærligheds arme.
- 16 Og jeg ønsker af jer, at I skal huske at iagttage Herrens lovbud og retsregler. Se, det har været min sjæls ængstelse fra begyndelsen.
- 17 Mit hjerte har været tynget af sorg fra tid til anden, for jeg har frygtet, at Herren jeres Gud på grund af jeres hjertes hårdhed skulle lade sin vredes fylde komme over jer, så I skulle blive fordømt og udryddet for evigt;
- 18 eller at der skulle komme en forbandelse over jer i et tidsrum af mange slægtled, og at I skulle blive hjemsøgt med sværd og med hungersnød og blive hadet og ført af sted i overensstemmelse med Djævelens fangenskab.
- 19 O, mine sønner, måtte dette ikke komme over jer, men måtte I blive et af Herren udsøgt og begunstiget folk. Men se, hans vilje ske, for hans veje er retfærdighed for evigt.
- 20 Og han har sagt: For så vidt som I holder mine befalinger, skal I have fremgang i landet, men for så vidt som I ikke vil holde mine befalinger, skal I blive forstødt fra min nærhed.
- 21 Og se, for at min sjæl må glæde sig over jer, og for at mit hjerte må forlade denne verden med glæde på grund af jer, for at jeg ikke skal blive lagt i graven af bedrøvelse og sorg, så rejs jer af støvet, mine sønner, og vær mænd, og vær beslutsomme med ét sind og med ét hjerte, forenede i alt, så I ikke skal komme ned i fangenskab;
- 22 så I ikke skal blive forbandet med en hård forbandelse, og også så I ikke skal pådrage jer en retfærdig Guds mishag til fordærvelse, ja, den evige fordærvelse af både sjælen og legemet.
- 23 Vågn op, mine sønner! Ifør jer retfærdighedens rustning. Ryst de lænker af, som I er bundet med, og kom ud af dunkelhed, og rejs jer af støvet.
- 24 Sæt jer ikke mere op imod jeres bror, hvis syner har været herlige, og som har holdt befalingerne fra det tidspunkt, da vi forlod Jerusalem, og som har været et redskab i Guds hånd til at føre os over til det forjættede land; for var det ikke for ham, var vi omkommet af sult i ørkenen; alligevel forsøgte I at berøve ham livet, ja, og han har lidt megen sorg på grund af jer.
- 25 Og jeg frygter og bærer overordentlig meget på grund af jer, for at han atter skal komme til at lide; for se, I har beskyldt ham for, at han stræbte efter magt og myndighed over jer, men jeg ved, at han ikke har stræbt efter magt eller myndighed

over jer, men han har stræbt efter at herliggøre Gud og efter jeres eget evige velfærd.

26 Og I har murret, fordi han har været ligefrem over for jer. I siger, at han har brugt skarphed; I siger, at han har været vred på jer, men se, hans skarphed var skarpheden i Guds ords kraft, der var i ham; og det, som I kalder vrede, var sandheden i overensstemmelse med den, som er i Gud, og som han ikke kunne holde tilbage, idet han ligefremt gav jer jeres syndighed til kende.

27 Og det måtte nødvendigvis være sådan, at Guds kraft måtte være med ham, så han endog kunne befale jer, så I måtte adlyde. Men se, det var ikke ham, men det var Herrens Ånd, som var i ham, som åbnede hans mund til mæle, så han ikke kunne lukke den.

28 Og se, min søn Laman og også Lemuel og Sam og også mine sønner, som er Ismaels sønner, se, hvis I vil lytte til Nefis røst, skal I ikke fortabes. Og hvis I vil lytte til ham, efterlader jeg jer en velsignelse, ja, endog min første velsignelse.

29 Men hvis I ikke vil lytte til ham, tager jeg min første velsignelse bort, ja, endog min velsignelse, og den skal hvile på ham.

30 Og nu, Zoram, taler jeg til dig. Se, du er Labans tjener; alligevel er du blevet ført ud af Jerusalems land, og jeg ved, at du er min søn Nefi en sand ven for evigt.

31 Og se, fordi du har været trofast, skal dine efterkommere blive velsignet sammen med hans efterkommere, så de længe må bo i velstand på dette lands overflade; og intet undtagen ugudelighed blandt dem skal hindre eller forstyrre deres velstand på dette lands overflade for evigt.

32 Hvis I derfor holder Herrens befalinger, har Herren helliget dette land til sikkerhed for dine efterkommere sammen med min søns efterkommere.

Nefis Anden Bog 2

1 Og nu, Jakob, taler jeg til dig. Du er min førstefødte i min modgangs dage i ørkenen. Og se, i din barndom har du lidt trængsler og megen sorg på grund af dine brødres voldsomhed.

2 Alligevel, Jakob, min førstefødte i ørkenen, kender du Guds storhed, og han vil hellige dine trængsler til gavn for dig.

3 Derfor vil din sjæl blive velsignet, og du skal bo trygt sammen med din bror Nefi; og dine dage skal tilbringes i din Guds tjeneste. Derfor ved jeg, at du er forløst på grund af din forlørsers retfærdighed; for du har set, at han i tidens fylde kommer for at bringe frelse til mennesker.

4 Og du har set hans herlighed i din ungdom; derfor er du velsignet ligesom dem, som han skal betjene i kødet; for Ånden er den samme i går, i dag og for evigt. Og vejen er beredt siden menneskets fald, og frelse er fri.

5 Og menneskene er tilstrækkeligt undervist til, at de kender godt fra ondt. Og loven er givet til menneskene. Og ved loven er intet kød retfærdiggjort, eller ved loven er menneskene forstødt. Ja, ved den timelige lov blev de forstødt; og ved den åndelige lov fortabes de også fra det, som er godt, og bliver elendige for evigt.

6 Derfor udvirkes forløsningen i og ved den hellige Messias, for han er fuld af nåde og sandhed.

7 Se, han bringer sig selv som et offer for synd for at opfylde lovens formål for alle dem, der har et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd, og for ingen andre kan lovens krav blive opfyldt.

- 8 Af hvor stor vigtighed er det derfor ikke at gøre dette kendt for jordens indbyggere, så de kan vide, at der intet kød er, som kan bo i Guds nærhed, uden at det er ved den hellige Messias' fortjenester og barmhjertighed og nåde, han som nedlægger sit liv med hensyn til kødet og tager det igen ved Åndens kraft, så han ved at være den første, som skal opstå, kan tilvejebringe de dødes opstandelse.
- 9 Derfor er han førstegrøden for Gud, således at han skal gå i forbøn for alle menneskenes børn; og de, der tror på ham, skal blive frelst.
- 10 Og på grund af hans forbøn for alle, kommer alle mennesker til Gud; derfor står de i hans nærhed for at blive dømt af ham i overensstemmelse med den sandhed og hellighed, som er i ham. Og se, formålet med loven, som den Hellige har givet for at tildele den straf, der er knyttet dertil, hvilken straf, der er knyttet dertil, er i modsætning til den lykke, der er knyttet dertil, for at opfylde formålet med forsoningen –
- 11 for det må nødvendigvis være sådan, at der er en modsætning i alt. Hvis det ikke var således, min førstefødte i ørkenen, kunne retfærdighed ikke tilvejebringes, ej heller ugudelighed, hverken hellighed eller elendighed, hverken godt eller ondt. Alt måtte derfor nødvendigvis være en sammenblanding i ét; hvis det derfor var ét hele, måtte det nødvendigvis forblive som dødt, idet det hverken havde liv eller død, eller forgængelighed eller uforgængelighed, lykke eller elendighed, hverken følelse eller ufølsomhed.
- 12 Derfor måtte det nødvendigvis være blevet skabt som noget, der er uden værdi; derfor ville der ikke have været noget formål med sigtet med dets skabelse. Derfor måtte dette nødvendigvis tilintetgøre Guds visdom og hans evige formål og også Guds kraft og barmhjertighed og retfærdighed.
- 13 Og hvis I siger, at der ingen lov findes, da siger I også, at der ingen synd findes. Hvis I siger, at der ingen synd findes, da siger I også, at der ingen retfærdighed findes. Og hvis der ingen retfærdighed findes, da findes der ingen lykke. Og findes der hverken retfærdighed eller lykke, da findes der heller ingen straf eller elendighed. Og hvis dette ikke findes, så findes der ingen Gud. Og findes der ingen Gud, da er vi ikke til, heller ikke jorden; for intet kunne være blevet skabt, hverken til selv at handle eller til at være genstand for handling; derfor måtte alt være svundet bort.
- 14 Og nu, mine sønner, taler jeg dette til jer til jeres gavn og lærdom; for der findes en Gud, og han har skabt alt, både himlene og jorden og alt, der er i dem, både det, der selv handler, og det, som er genstand for handling.
- 15 Og for at opnå sine evige formål med hensyn til mennesket, efter at han havde skabt vore første forældre og dyrene på marken og fuglene i luften, ja, kort sagt alt det, der er skabt, måtte det nødvendigvis være sådan, at der var en modsætning, nemlig den forbudne frugt i modsætning til livets træ, den ene sød og den anden bitter.
- 16 Derfor gav Gud Herren mennesket, at det skulle handle selv. Og se, mennesket kunne ikke handle selv, medmindre det skulle ske, at det blev tilskyndet af den ene eller den anden.
- 17 Og ifølge det, som jeg har læst, må jeg, Lehi, nødvendigvis tro, at en af Guds engle, ifølge det der står skrevet, var faldet fra himlen; derfor blev han en djævel, fordi han havde stræbt efter det, der var ondt for Gud.
- 18 Og fordi han var faldet fra himlen og var blevet elendig for evigt, stræbte han også efter at gøre hele menneskeslægten elendig. Derfor sagde han til Eva, ja, den

gamle slange, der er Djævelen, der er fader til alle løgne, derfor sagde han: Spis af den forbudne frugt, og I skal ikke dø, men I skal blive som Gud, idet I kender godt og ondt.

19 Og efter at Adam og Eva havde spist af den forbudne frugt, blev de drevet ud af Edens have for at dyrke jorden.

20 Og de har fået børn, ja, al jordens slægt.

21 Og menneskenes børns dage blev forlænget efter Guds vilje, for at de kunne omvende sig, mens de var i kødet; derfor blev deres tilstand en prøvetilstand, og deres tid blev forlænget i overensstemmelse med de befalinger, som Gud Herren gav menneskenes børn. For han gav befaling om, at alle mennesker skulle omvende sig; for han viste alle mennesker, at de var fortabte på grund af deres forældres overtrædelse.

22 Og se nu, hvis Adam ikke havde overtrådt, ville han ikke være faldet, men han ville være forblevet i Edens have. Og alt, der var blevet skabt, måtte være forblevet i den samme tilstand, som det var i, efter at det var blevet skabt, og det måtte være forblevet for evigt og ingen ende have haft.

23 Og de ville ingen børn have fået; derfor ville de være forblevet i en tilstand af uskyld uden at have glæde, for de kendte ikke til elendighed; uden at gøre noget godt, for de kendte ikke til synd.

24 Men se, alt er blevet gjort i hans visdom, han som ved alt.

25 Adam faldt, for at menneskene kunne blive til, og menneskene er til for at kunne nyde glæde.

26 Og Messias kommer i tidens fylde, for at han kan forløse menneskenes børn fra faldet. Og fordi de er forløst fra faldet, er de blevet frie for evigt, idet de kender godt fra ondt, til selv at handle og ikke være genstand for handling med undtagelse af lovens straf på den store og yderste dag i overensstemmelse med de befalinger, som Gud har givet.

27 Derfor er menneskene frie, hvad angår kødet; og alt, der er tjenligt for mennesket, er givet dem. Og de er frie til at vælge frihed og evigt liv ved alle menneskers store formidler, eller til at vælge fangenskab og død i overensstemmelse med Djævelens fangenskab og magt; for han stræber efter at gøre alle mennesker elendige, ligesom han selv er.

28 Og se, mine sønner, jeg ønsker, at I skal se hen til den store formidler og lytte til hans store befalinger og være trofaste mod hans ord og vælge evigt liv efter hans hellige Ånds vilje

29 og ikke vælge evig død efter kødets vilje og det onde, som er deri, og som giver Djævelens ånd magt til at tage jer til fange, til at føre jer ned til helvede, så han kan regere over jer i sit eget rige.

30 Jeg har talt disse få ord til jer alle, mine sønner, i min prøves sidste dage, og jeg har valgt den gode del i overensstemmelse med profetens ord. Og jeg har intet andet formål end jeres sjæls evigtvarende velfærd. Amen.

Nefis Anden Bog 3

1 Og nu taler jeg til dig, Josef, min sidstfødte. Du blev født i mine trængsleres ørken, ja, i min største sorgs dage fødte din mor dig.

2 Og måtte Herren også hellige dette land, der er et yderst udsøgt land, for dig som

din arvelod og dine efterkommeres arvelod sammen med dine brødre til sikkerhed for jer for evigt, dersom I holder Israels Helliges befalinger.

3 Og se, Josef, min sidstfødte, som jeg har ført ud af mine trængsleres ørken, måtte Herren velsigne dig for evigt, for dine efterkommere skal ikke helt blive udryddet.

4 For se, du er mine lænders frugt, og jeg er efterkommer af Josef, som blev ført til Egypten som fange. Og store var Herrens pagter, som han sluttede med Josef.

5 Og se, Josef så i sandhed vor dag. Og han fik et løfte fra Herren om, at Gud Herren af hans lænders frugt ville oprejse en retfærdig gren for Israels hus, ikke Messias, men en gren, der ville blive brækket af, men alligevel blive husket i Herrens pagter, så Messias skulle give sig til kende for dem i de sidste dage på magtfuld vis for at føre dem ud af mørket frem i lyset – ja, ud af skjult mørke og ud af fangenskab til frihed.

6 For Josef vidnede i sandhed, da han sagde: En seer, som skal være en udsøgt seer for mine lænders frugt, skal Herren min Gud lade fremstå.

7 Ja, Josef sagde i sandhed: Så siger Herren til mig: En udsøgt seer vil jeg lade fremstå af dine lænders frugt, og han skal være højt agtet blandt dine lænders frugt. Og til ham vil jeg give befaling om, at han skal udføre et værk for dine lænders frugt, hans brødre, som skal være af stor værdi for dem, ja, derved at den bringer dem til kundskab om de pagter, som jeg har sluttet med dine fædre.

8 Og jeg vil give ham den befaling, at han ikke skal udføre noget andet værk end det værk, som jeg vil befale ham. Og jeg vil gøre ham mægtig i mine øjne, for han skal udføre mit værk.

9 Og han skal være mægtig ligesom Moses, som jeg har sagt, jeg vil lade fremstå for jer til at udfri mit folk, o, Israels hus.

10 Og Moses vil jeg lade fremstå til at udfri dit folk af Egyptens land.

11 Men en seer vil jeg lade fremstå af dine lænders frugt, og ham vil jeg give magt til at bringe mit ord ud til dine lænders efterkommere – og ikke alene til at udbringe mit ord, siger Herren, men til at overbevise dem om mit ord, som allerede skal være udbredt blandt dem.

12 Derfor skal dine lænders frugt skrive, og Judas lænders frugt skal skrive, og det, der skal skrives af dine lænders frugt, og også det, der skal skrives af Judas lænders frugt, skal vokse sammen for at gendrive falske lærdomme og afskaffe stridigheder og skabe fred blandt dine lænders frugt og bringe dem til kundskab om deres fædre i de sidste dage og også til kundskab om mine pagter, siger Herren.

13 Og fra svaghed skal han blive gjort stærk på den dag, da mit værk skal begynde blandt hele mit folk for at genrejse dig, o Israels hus, siger Herren.

14 Og således profeterede Josef, idet han sagde: Se, den seer vil Herren velsigne, og de, der forsøger at slå ham ihjel, skal blive udslettet; for dette løfte, som jeg har fået af Herren angående mine lænders frugt, skal blive opfyldt. Se, jeg er sikker på opfyldelsen af dette løfte.

15 Og han skal få navn efter mig; og det skal være efter hans fars navn. Og han skal være ligesom jeg; for det, som Herren skal udføre ved hans hånd, skal ved Herrens kraft bringe mit folk til frelse.

16 Ja, således profeterede Josef: Jeg er sikker på dette, ligesom jeg er sikker på løftet om Moses; for Herren har sagt til mig: Jeg vil bevare dine efterkommere for evigt.

17 Og Herren har sagt: Jeg vil lade en Moses fremstå, og jeg vil give ham magt i en stav, og jeg vil give ham dømmekraft til at skrive. Dog vil jeg ikke løse hans tunge, så

han skal tale meget, for jeg vil ikke gøre ham mægtig i tale. Men jeg vil skrive min lov for ham med min egen hånds finger, og jeg vil udpege en talsmand for ham.

18 Og Herren sagde også til mig: Jeg vil lade én fremstå for dine lænders frugt, og jeg vil udpege ham en talsmand. Og jeg, se, jeg vil give ham, at han skal skrive optegnelsen om dine lænders frugt til dine lænders frugt, og dine lænders talsmand skal kundgøre den.

19 Og de ord, som han skal skrive, skal være de ord, som efter min visdom er tjenlige til at udgå til dine lænders frugt. Og det skal være, som om dine lænders frugt havde råbt til dem fra støvet; for jeg kender deres tro.

20 Og de skal råde fra støvet, ja, omvendelse til deres brødre, selv efter at mange slægtled er gået bort. Og det skal ske, at deres råb skal udgå, ja, i overensstemmelse med deres ords enkelhed.

21 På grund af deres tro skal deres ord udgå af min mund til deres brødre, som er dine lænders frugt; og svagheden af deres ord vil jeg gøre stærk ved deres tro til erindring om min pagt, som jeg sluttede med dine fædre.

22 Og se nu, min søn Josef, på denne måde profeterede min fordums fader.

23 Derfor er du på grund af denne pagt velsignet; for dine efterkommere skal ikke blive udryddet, for de skal lytte til bogens ord.

24 Og der skal fremstå en mægtig blandt dem, som skal gøre meget godt, både i ord og i handling, idet han er et redskab i Guds hænder til med overordentlig stor tro at gøre mægtige undere og gøre det, der er stort i Guds øjne, ved at tilvejebringe megen genrejsning for Israels hus og for dine brødres efterkommere.

25 Og se, velsignet er du, Josef. Se, du er lille; lyt derfor til din bror Nefis ord, og det skal blive gjort for dig i overensstemmelse med de ord, som jeg har talt. Husk din døende fars ord. Amen.

Nefis Anden Bog 4

1 Og nu taler jeg, Nefi, angående de profetier, som min far har talt om angående Josef, som blev ført til Egypten.

2 For se, han profeterede i sandhed angående alle sine efterkommere. Og de profetier, som han skrev, der er ikke mange større end dem. Og han profeterede angående os og vore kommende slægter, og de er skrevet på bronzepladerne.

3 Og se, efter at min far var færdig med at tale angående Josefs profetier, kaldte han Lamans børn, hans sønner og hans døtre, til sig og sagde til dem: Se, mine sønner og mine døtre, som er min førstefødtes sønner og døtre, jeg ønsker, at I skal låne øre til mine ord.

4 For Gud Herren har sagt: For så vidt som I holder mine befalinger, skal I have fremgang i landet, og for så vidt som I ikke vil holde mine befalinger, skal I blive forstødt fra min nærhed.

5 Men se, mine sønner og mine døtre, jeg kan ikke gå i min grav, uden at jeg efterlader en velsignelse over jer; for se, jeg ved, at hvis I bliver opdraget i den vej, I bør gå, vil I ikke vige fra den.

6 Hvis I derfor bliver forbandet, se, da efterlader jeg min velsignelse over jer, så forbandelsen kan blive taget fra jer og jeres forældre blive holdt ansvarlige.

7 Som følge af min velsignelse vil Gud Herren derfor ikke tillade, at I fortabes; derfor vil han være barmhjertig mod jer og mod jeres efterkommere for evigt.

- 8 Og det skete, efter at min far var færdig med at tale til Lamans sønner og døtre, at han fik Lemuels sønner og døtre ført frem for sig.
- 9 Og han talte til dem og sagde: Se, mine sønner og mine døtre, som er min næstældste søns sønner og døtre, se, jeg efterlader jer den samme velsignelse, som jeg efterlod Lamans sønner og døtre; derfor skal I ikke blive helt udryddet, men til sidst skal jeres efterkommere blive velsignet.
- 10 Og det skete, at da min far var færdig med at tale til dem, se, da talte han til Ismaels sønner, ja, og til hele hans husstand.
- 11 Og efter at han var færdig med at tale til dem, talte han til Sam og sagde: Velsignet er du og dine efterkommere, for du skal arve landet ligesom din bror Nefi. Og dine efterkommere skal regnes sammen med hans efterkommere; og du skal være ligesom din bror, og dine efterkommere ligesom hans efterkommere, og du skal være velsignet alle dine dage.
- 12 Og det skete, efter at min far Lehi havde talt til hele sin husstand i overensstemmelse med sit hjertes følelser og Herrens Ånd, som var i ham, blev han gammel. Og det skete, at han døde og blev begravet.
- 13 Og det skete, at ikke mange dage efter hans død blev Laman og Lemuel og Ismaels sønner vrede på mig på grund af Herrens irettesættelser.
- 14 For jeg, Nefi, blev drevet til at tale til dem i overensstemmelse med hans ord. For jeg havde talt meget til dem, og ligeså havde min far før sin død, og mange af disse udtalelser er skrevet på mine andre plader; for en mere historisk del er skrevet på mine andre plader.
- 15 Og på disse skriver jeg det, der rører sig i min sjæl, og mange af de skrifter, der er indgraveret på bronzepladerne. For min sjæl fryder sig ved skrifterne, og mit hjerte grunder over dem, og jeg skriver dem til mine børns lærdom og gavn.
- 16 Se, min sjæl fryder sig ved det, der hører Herren til; og mit hjerte grunder bestandig over det, som jeg har set og hørt.
- 17 Men uagtet Herrens store godhed ved at vise mig sine store og forunderlige gerninger udbryder mit hjerte alligevel: O, jeg elendige menneske! Ja, mit hjerte sørger på grund af mit kød; min sjæl bedrøves på grund af mine overtrædelser.
- 18 Jeg er omringet på grund af de fristelser og de synder, som så let omklammer mig.
- 19 Og når jeg ønsker at fryde mig, sukker mit hjerte på grund af mine synder; alligevel ved jeg, til hvem jeg har sat min lid.
- 20 Min Gud har været min støtte, han har ført mig gennem mine trængsler i ørkenen; og han har bevaret mig på det store dybs vande.
- 21 Han har fyldt mig med sin kærlighed, ja, som om mit kød skulle fortæres.
- 22 Han har beskæmmet mine fjender og fået dem til at skælve for mig.
- 23 Se, han har hørt mit råb om dagen og har givet mig kundskab ved syner ved nattetide.
- 24 Og om dagen har jeg vokset mig frimodig i indtrængende bøn til ham, ja, min røst har jeg opsendt til det høje; og engle kom ned og betjente mig.
- 25 Og på hans Ånds vinger er mit legeme blevet borttrykket til overordentlig høje bjerge. Og mine øjne har set store ting, ja, for store for mennesket; derfor fik jeg påbud om, at jeg ikke måtte skrive dem.
- 26 O, når jeg nu har set så store ting, og når Herren i sin velvilje over for menneskenes børn er kommet til menneskene i så megen barmhjertighed, hvorfor skulle mit hjerte da græde og min sjæl dvæle i sorgens dal og mit kød svinde hen og

min styrke svækkes på grund af mine trængsler?

27 Og hvorfor skulle jeg give efter for synd på grund af mit kød? Ja, hvorfor skulle jeg give efter for fristelser, så den Onde får plads i mit hjerte til at tilintetgøre min fred og plage min sjæl? Hvorfor er jeg vred på grund af min fjende?

28 Vågn op, min sjæl! Vær ikke længere modløs på grund af synd. Fryd dig, o mit hjerte, og giv ikke længere plads for min sjæls fjende.

29 Bliv ikke igen vred på grund af mine fjender. Svæk ikke min styrke på grund af mine trængsler.

30 Fryd dig, o mit hjerte, og anrøb Herren og sig: O Herre, jeg vil prise dig for evigt; ja, min sjæl vil frydes i dig, min Gud og min frelses klippe.

31 O Herre, vil du forløse min sjæl? Vil du udfri mig af mine fjenders hænder? Vil du lade mig gyse ved synet af synd?

32 Måtte helvedes porte bestandig være lukkede for mig, fordi mit hjerte er sønderknust og min ånd er angerfuld! O Herre, luk ikke din retfærdigheds porte for mig, så jeg kan vandre på stien i den dybe dal, så jeg kan holde mig nøje på den jævne vej.

33 O Herre, vil du omslutte mig i din retfærdigheds kappe! O Herre, vil du berede en vej for min flugt fra mine fjender! Vil du gøre min sti ret for mig! Læg ingen anstødssten på min vej – men vil du rydde min vej for mig og ikke spærre min vej, men mine fjenders veje.

34 O Herre, jeg har sat min lid til dig, og jeg vil sætte min lid til dig for evigt. Jeg vil ikke sætte min lid til armen af kød, for jeg ved, at forbandet er den, der sætter sin lid til armen af kød. Ja, forbandet er den, der sætter sin lid til mennesket eller gør kød til sin arm.

35 Ja, jeg ved, at Gud vil give gavmildt til den, som beder. Ja, min Gud vil give mig, hvis jeg ikke beder om noget forkert; derfor vil jeg opløfte min røst til dig, ja, jeg vil anrøbe dig, min Gud, min retfærdigheds klippe. Se, min røst skal for evigt stige op til dig, min klippe og min evige Gud. Amen.

Nefis Anden Bog 5

1 Se, det skete, at jeg, Nefi, anrøbte Herren min Gud, meget på grund af mine brødres vrede.

2 Men se, deres vrede mod mig tiltog i en sådan grad, at de forsøgte at berøve mig livet.

3 Ja, de murrede imod mig og sagde: Vor yngre bror har sat sig for at herske over os, og vi har haft mange prøvelser på grund af ham; se, lad os derfor slå ham ihjel, så vi ikke mere skal plages på grund af hans ord. For se, vi vil ikke have ham til at være vor hersker, for det tilkommer os, som er de ældre brødre, at herske over dette folk.

4 Se, jeg skriver ikke på disse plader alle de ord, som de murrede imod mig, men det er mig nok at sige, at de forsøgte at berøve mig livet.

5 Og det skete, at Herren formanede mig til, at jeg, Nefi, skulle drage bort fra dem og flygte ud i ørkenen, og også alle dem, der ville følge mig.

6 Derfor skete det, at jeg, Nefi, tog min familie med mig og også Zoram og hans familie og Sam, min ældre bror, og hans familie og Jakob og Josef, mine yngre brødre, og også mine søstre og alle dem, der ville drage med mig. Og alle de, der ville drage med mig, var dem, der troede på Guds advarsler og åbenbaringer; derfor

lyttede de til mine ord.

7 Og vi tog vore telte, og hvad der ellers var muligt for os, og rejste i ørkenen i et tidsrum af mange dage, og efter at vi havde rejst i et tidsrum af mange dage, slog vi vore telte op.

8 Og mit folk ønskede, at vi skulle give stedet navnet Nefi; derfor kaldte vi det for Nefi.

9 Og alle de, der var med mig, besluttede sig for at kalde sig Nefis folk.

10 Og vi bestræbte os på at holde Herrens retsregler og lovebud og befalinger i alt i henhold til Moseloven.

11 Og Herren var med os; og vi havde overordentlig stor fremgang, for vi såede frø, og vi høstede igen i overflod. Og vi begyndte at opdrætte flokke og hjoede og dyr af enhver art.

12 Og jeg, Nefi, havde også medbragt de optegnelser, der var indgraveret på bronzepladerne, og også den kugle, eller det kompas, der blev beredt til min far ved Herrens hånd ifølge det, der er skrevet.

13 Og det skete, at vi begyndte at have overordentlig stor fremgang og at mangfoldiggøre os i landet.

14 Og jeg, Nefi, tog Labans sværd og lavede mange sværd som det, for at det folk, der nu blev kaldt lamanitter, ikke på nogen måde skulle overfalde os og udrydde os; for jeg kendte deres had til mig og mine børn og dem, der blev kaldt for mit folk.

15 Og jeg lærte mit folk at bygge bygninger og at arbejde med al slags træ og jern og kobber og bronze og stål og guld og sølv og kostbart malm, som fandtes i stor rigelighed.

16 Og jeg, Nefi, byggede et tempel; og jeg opførte det på samme måde som Salomos tempel, bortset fra at det ikke blev bygget af så mange kostbarheder, for de fandtes ikke i landet, hvorfor det ikke kunne bygges ligesom Salomos tempel. Men måden, det blev opført på, var ligesom Salomos tempel; og udførelsen af det var overordentlig fin.

17 Og det skete, at jeg, Nefi, fik mit folk til at være flittige og til at arbejde med deres hænder.

18 Og det skete, at de ønskede, at jeg skulle være deres konge. Men jeg, Nefi, nærede ønske om, at de ikke skulle have nogen konge; alligevel gjorde jeg for dem i overensstemmelse med, hvad der stod i min magt.

19 Og se, Herrens ord, som han talte angående mine brødre, at jeg skulle være deres hersker og deres lærer, var blevet opfyldt. For se, jeg havde været deres hersker og deres lærer i overensstemmelse med Herrens befalinger indtil den tid, da de forsøgte at berøve mig livet.

20 For se, Herrens ord blev opfyldt, som han talte til mig, idet han sagde: For så vidt som de ikke vil lytte til dine ord, skal de blive forstødt fra Herrens nærhed. Og se, de blev forstødt fra hans nærhed.

21 Og han havde ladet forbandelsen komme over dem, ja, en hård forbandelse på grund af deres ugudelighed. For se, de havde forhærdet hjertet mod ham, så de var blevet som flint; for se, da de var hvide og overordentlig skønne og tiltalende, og for at de ikke skulle være tillokkende for mit folk, lod Gud Herren dem få en mørk hud.

22 Og så siger Gud Herren: Jeg vil lade dem være frastødende for dit folk, medmindre de omvender sig fra deres ugudelighed.

23 Og forbandet skal være efterkommerne af den, der blander sig med deres

efterkommere, for de skal blive forbandet, ja, med den samme forbandelse. Og Herren talte det, og det blev gjort.

24 Og på grund af deres forbandelse, som hvilede på dem, blev de et dovent folk, fulde af fortræd og lumskhed, og de jagede efter rovdyr i ørkenen.

25 Og Gud Herren sagde til mig: De skal være en svøbe for dine efterkommere til at vække dem til erindring om mig; og for så vidt som de ikke vil huske mig og lytte til mine ord, skal de tugte dem, lige indtil de bliver udryddet.

26 Og det skete, at jeg, Nefi, indviede Jakob og Josef, for at de skulle være præster og lærere over mit folks land.

27 Og det skete, at vi levede på lykkelig vis.

28 Og der var gået tredive år fra den tid, da vi forlod Jerusalem.

29 Og jeg, Nefi, havde hidtil ført optegnelserne om mit folk på mine plader, som jeg havde lavet.

30 Og det skete, at Gud Herren sagde til mig: Lav andre plader, og du skal indgravere meget på dem, som er godt i mine øjne, til gavn for dit folk.

31 For derfor at være lydige mod Herrens befalinger gik jeg, Nefi, hen og lavede disse plader, på hvilke jeg har indgraveret dette.

32 Og jeg har indgraveret det, der er behageligt for Gud. Og hvis mit folk finder behag i det, der hører Gud til, da vil de finde behag i mine indgraveringer, som findes på disse plader.

33 Og hvis mit folk ønsker at kende den mere detaljerede del af mit folks historie, må de granske mine andre plader.

34 Og det er mig nok at sige, at der var gået fyrre år, og vi havde allerede haft krige og stridigheder med vore brødre.

Nefis Anden Bog 6

1 De ord, som Jakob, Nefis bror, talte til Nefis folk:

2 Se, mine elskede brødre, jeg, Jakob, som er blevet kaldet af Gud og ordineret i overensstemmelse med hans hellige orden, og som er blevet indviet af min bror Nefi, som I betragter som konge, eller beskytter, og som I forlader jer på med hensyn til sikkerhed, se, I ved, at jeg har talt overordentlig meget til jer.

3 Alligevel taler jeg til jer igen, for jeg nærer ønske for jeres sjæls velfærd. Ja, min ængstelse for jer er stor; og I ved selv, at det har den altid været. For jeg har formanet jer med al flid, og jeg har lært jer min fars ord; og jeg har talt til jer angående alt, som er skrevet, fra verdens skabelse.

4 Og se nu, jeg ønsker at tale til jer angående det, der er, og det, der skal komme; jeg vil derfor læse Esajas' ord for jer. Og det er de ord, som min bror har ønsket af mig, at jeg skulle tale til jer. Og jeg taler til jer for jeres egen skyld, for at I må lære og herliggøre jeres Guds navn.

5 Og se, de ord, som jeg skal læse, er dem, som Esajas talte angående hele Israels hus; derfor kan de anvendes på jer, for I er af Israels hus. Og der er meget, som er blevet talt ved Esajas, der kan anvendes på jer, fordi I er af Israels hus.

6 Og se, dette er ordene: Så siger Gud Herren: Se, jeg vil løfte min hånd for ikke-jøderne og rejse mit banner for folket, og de skal bringe dine sønner i deres arme, og dine døtre skal de bære på deres skuldre.

7 Og konger skal være dine plejefædre, og deres dronninger dine plejemødre. De

skal bøje sig ned for dig med deres ansigter mod jorden og slikke støvet af dine fødder, og du skal vide, at jeg er Herren; for de, som venter på mig, skal ikke blive gjort til skamme.

8 Og nu vil jeg, Jakob, tale noget om disse ord. For se, Herren har vist mig, at de, der var i Jerusalem, hvorfra vi kom, er blevet slået ihjel og ført bort som fanger.

9 Alligevel har Herren vist mig, at de skal vende tilbage igen. Og han har også vist mig, at Gud Herren, Israels Hellige, skal give sig til kende for dem i kødet; og efter at han har givet sig til kende, skal de piske ham og korsfæste ham ifølge ordene fra den engel, som fortalte mig det.

10 Og efter at de har forhærdet hjertet og gjort nakken stiv mod Israels Hellige, se, da skal Israels Helliges straffedomme komme over dem. Og den dag kommer, da de skal blive slået og plaget.

11 For se, efter at de er blevet drevet hid og did, for således siger englen, skal mange blive plaget i kødet, og det skal ikke blive dem tilladt at omkomme på grund af de trofastes bønner; de skal blive spredt og slået og hadet; alligevel vil Herren være barmhjertig mod dem, så de, når de kommer til kundskab om deres forløser, igen skal indsamles til deres arvelande.

12 Og velsignede er ikke-jøderne, de om hvem profeten har skrevet; for se, dersom de vil omvende sig og ikke kæmpe mod Zion og ikke forener sig med den store og vederstyggelige kirke, skal de blive frelst; for Gud Herren vil opfylde sine pagter, som han har sluttet med sine børn, og af denne årsag har profeten skrevet dette.

13 For se, de, der kæmper mod Zion og Herrens pagtsfolk, skal slikke støvet af deres fødder, og Herrens folk skal ikke blive gjort til skamme. For Herrens folk er dem, der venter på ham; for de venter stadig på Messias' komme.

14 Og se, ifølge profetens ord vil Messias igen for anden gang sætte sig for at bringe dem tilbage; derfor vil han give sig til kende for dem i magt og stor herlighed, så deres fjender bliver udryddet, når den dag kommer, da de vil tro på ham; og ingen, som tror på ham, vil han udrydde.

15 Og de, som ikke tror på ham, skal blive udryddet både ved ild og ved uvejr og ved jordskælv og ved blodsudgydelser og ved pest og ved hungersnød. Og de skal vide, at Herren er Gud, Israels Hellige.

16 For skal byttet tages fra den mægtige eller den retmæssigt tilfangetagne blive udfriet?

17 Men så siger Herren: Selv den mægtiges fanger skal tages bort, og den skrækindjagendes bytte blive udfriet; for den mægtige Gud skal udfri sit pagtsfolk. For så siger Herren: Jeg vil strides med dem, der strides med dig –

18 og jeg vil lade dem, der undertrykker dig, æde deres eget kød; og de skal være berusede af deres eget blod som af sød vin; og alt kød skal vide, at jeg, Herren, er din frelser og din forløser, Jakobs Mægtige.

Nefis Anden Bog 7

1 Ja, for så siger Herren: Har jeg sendt dig bort, eller har jeg forstødt dig for evigt? For så siger Herren: Hvor er jeres mors skilsmissebrev? Til hvem har jeg sendt dig bort, eller til hvem af mine kreditorer har jeg solgt jer? Ja, til hvem har jeg solgt jer? Se, på grund af jeres misgerninger har I solgt jer selv, og på grund af jeres overtrædelser er jeres mor blevet sendt bort.

- 2 Derfor var der, da jeg kom, ingen; da jeg kaldte, ja, var der ingen til at svare. O Israels hus, er min hånd blevet forkortet på nogen måde, så den ikke kan forløse, eller har jeg ingen kraft til at udfri? Se, ved min trussel tørrer jeg havet ud, jeg gør deres floder til en ørken og får deres fisk til at stinke, fordi vandene er tørret ud, og de dør af tørst.
- 3 Jeg klæder himlene i sort, og jeg indhyller dem i sækkelærred.
- 4 Gud Herren har givet mig de lærdes tunge, for at jeg kunne vide at tale et ord i rette tid til dig, o Israels hus. Når I er trætte, vækker han mit øre morgen efter morgen. Han vækker mit øre til at høre som de lærde.
- 5 Gud Herren har åbnet mit øre, og jeg var ikke genstridig, ej heller vendte jeg mig bort.
- 6 Jeg bød min ryg til den, som slog mig, og vendte mine kinder til dem, som rykkede skægget af. Jeg skjulte ikke mit ansigt for skændsel og spytt.
- 7 For Gud Herren vil hjælpe mig, derfor bliver jeg ikke beskæmmet. Derfor har jeg gjort mit ansigt hårdt som flint, og jeg ved, at jeg ikke bliver gjort til skamme.
- 8 Og Herren er nær, og han retfærdiggør mig. Hvem vil strides med mig? Lad os stå frem sammen. Hvem er min modstander? Lad ham komme mig nær, så vil jeg slå ham med min munds styrke.
- 9 For Gud Herren vil hjælpe mig. Og alle de, der fordømmer mig, se, de skal alle ældes som en klædning, og møllet skal æde dem.
- 10 Hvem er der blandt jer, som frygter Herren, som adlyder hans tjeners røst, som vandrer i mørke og ikke har noget lys?
- 11 Se, alle I, som tænder ild, og som omgiver jer med gnister, vandr i lyset af jeres ild og af de gnister, som I har tændt. Dette skal I få af min hånd: I skal lægge jer i sorg.

Nefis Anden Bog 8

- 1 Lyt til mig, I, der stræber efter retfærdighed. Se hen til den klippe, som I er hugget ud af, og til det hul i bruddet, som I er gravet op af.
- 2 Se hen til Abraham, jeres fader, og til Sara, hende, der fødte jer, for ham alene kaldte jeg og velsignede ham.
- 3 For Herren skal trøste Zion; han vil trøste alle hendes øde steder, og han vil gøre hendes ødemark som Eden og hendes ørken som Herrens have. Fryd og glæde skal findes deri, taksigelse og lovsang.
- 4 Lyt til mig, mit folk, og lån mig øre, o mit folkeslag, for en lov skal udgå fra mig, og jeg vil lade min ret stå som et lys for folkene.
- 5 Min retfærdighed er nær, min frelse er sendt ud, og min arm skal dømme folket. Øerne skal vente på mig, og til min arm skal de sætte deres lid.
- 6 Løft jeres øjne op mod himlene, og se på jorden under jer, for himlene skal forsvinde som røg, og jorden skal ældes som en klædning; og de, der bor derpå, skal dø på samme måde. Men min frelse skal vare evigt, og min retfærdighed skal ikke høre op.
- 7 Lyt til mig, I, der kender retfærdighed, det folk, i hvis hjerte jeg har skrevet min lov, frygt ikke for menneskers bebrejdelser, og vær heller ikke ræd for deres hån.
- 8 For møllet skal æde dem som en klædning, og larven skal æde dem som uld. Men min retfærdighed skal vare evigt, og min frelse fra slægtled til slægtled.
- 9 Vågn op, vågn op! Ifør dig styrke, du Herrens arm; vågn op, som i fordums tid.

Er du ikke ham, som har sønderhugget Rahab og gennemboret dragen?

10 Er du ikke ham, der har tørret havet ud, det store dybs vande; der har gjort havets dyb til en vej, som de løskøbte kunne gå over?

11 For se, Herrens forløste skal vende tilbage og komme til Zion med sang, og evigtvarende fryd og hellighed skal være over deres hoved; og de skal få glæde og fryd, sorg og sørgeudbrud skal flygte bort.

12 Jeg er ham, ja, jeg er ham, som trøster jer. Se, hvem er du, at du skulle være bange for mennesker, som skal dø, og for menneskesønnen, som skal blive som græs?

13 Og at du glemmer Herren din skaber, som har udspændt himlene og lagt jordens grundvold, at du bestandig hver dag har frygtet undertrykkerens rasen, som om han var rede til at ødelægge? Og hvor er undertrykkerens rasen?

14 Den fangne landflygtige skynder sig, for at han kan blive løst, og for at han ikke skal dø i fangehullet, og for at han ej heller skal mangle brød.

15 Men jeg er Herren din Gud, hvis bølger brusede; Hærskarers Herre er mit navn.

16 Og jeg har lagt mine ord i din mund og har skjult dig i skyggen af min hånd, for at jeg kunne tilså himlen og lægge jordens grundvold og sige til Zion: Se, du er mit folk.

17 Vågn op, vågn op, rejs dig, o Jerusalem! Du, som af Herrens hånd har drukket af hans rasens bæger – du har drukket bundfaldet af frygtens bæger til sidste dråbe –

18 og der er ingen til at lede hende blandt alle de sønner, hun har født, ej heller nogen, som tager hende ved hånden af alle de sønner, hun har opdraget.

19 Disse to sønner er kommet til dig; hvem skal have ondt af dig – din ødelæggelse og undergang og hungersnøden og sværdet – og ved hvem skal jeg trøste dig?

20 Dine sønner er besvimet, undtagen disse to; de ligger for enden af alle gaderne; som en vild tyr i et net er de fulde af Herrens rasen, din Guds revselse.

21 Hør nu derfor dette, du plagede og berusede, men ikke af vin.

22 Så siger din Herre: Herren og din Gud taler sit folks sag; se, jeg har taget frygtens bæger ud af din hånd, bundfaldet af min rasens bæger; du skal aldrig mere drikke det igen.

23 Men jeg vil give det i hånden på dem, der plager dig, og som har sagt til din sjæl: Bøj dig, så vi kan gå hen over dig! Og du har lagt dit legeme ned som jorden og som gaden for dem, der gik over.

24 Vågn op, vågn op! Ifør dig din styrke, o Zion; ifør dig dine smukke klæder, o Jerusalem, du hellige by; for fra nu af skal de uomskårne og de urene aldrig mere komme ind i dig.

25 Ryst støvet af dig; rejs dig, tag sæde, o Jerusalem; løsgør dig fra dine halslænker, o du fangne Zions datter.

Nefis Anden Bog 9

1 Og se, mine elskede brødre, jeg har læst dette, for at I må kende til Herrens pagter, som han har indgået med hele Israels hus –

2 at han har talt til jøderne ved sine hellige profeters mund lige fra begyndelsen og op, fra slægtled til slægtled, indtil den tid kommer, da de skal blive bragt tilbage til Guds sande kirke og fold, da de skal blive indsamlet til deres arvelande og skal blive bosat i alle deres forjættede lande.

3 Se, mine elskede brødre, jeg taler dette til jer, for at I kan fryde jer og løfte hovedet

for evigt på grund af de velsignelser, som Gud Herren skal skænke jeres børn.

4 For jeg ved, at I, mange af jer, har søgt meget efter at få kundskab om det tilkommende; derfor ved jeg, at I ved, at vort kød må svinde hen og dø; alligevel skal vi i vort legeme se Gud.

5 Ja, jeg ved, at I ved, at han i legemet skal vise sig for dem ved Jerusalem, hvorfra vi kom; for det er nødvendigt, at det skulle ske blandt dem; for det påhviler den store skaber, at han lader sig blive mennesket underkastet i kødet og dør for alle mennesker, for at alle mennesker kan blive ham underkastet.

6 For eftersom døden er blevet alle mennesker til del for at opfylde den store skabers barmhjertige plan, må der nødvendigvis være en kraft til opstandelse, og opstandelsen må nødvendigvis blive mennesket til del på grund af faldet; og faldet skete på grund af overtrædelse; og fordi mennesket blev faldent, blev de forstødt fra Herrens nærhed.

7 Derfor må det nødvendigvis være en altomfattende forsoning – medmindre det var en altomfattende forsoning, kunne denne forgængelighed ikke iføre sig uforgængelighed. Derfor måtte den første straffedom, som kom over mennesket, nødvendigvis være blevet stående med uendelig varighed. Og hvis det var så, måtte dette kød have lagt sig for at rådne og for at hensmuldre i dets moder jord for aldrig mere at opstå.

8 O, hvor stor er ikke Guds visdom, hans barmhjertighed og nåde! For se, hvis kødet aldrig mere skulle opstå, måtte vor ånd blive underkastet den engel, som faldt fra den evige Guds nærhed og blev Djævelen, for aldrig mere at opstå.

9 Og vor ånd måtte være blevet ligesom han og vi blevet djævle, engle for en djævel, for at blive udelukket fra vor Guds nærhed og forblive hos løgnens fader i elendighed, ligesom han selv, ja, hos det væsen, som forledte vore første forældre, og som forvandler sig til næsten at være lysets engel og vækker menneskenes børn til hemmelige sammensværgelser om mord og alle slags hemmelige gerninger af mørke.

10 O, hvor stor er ikke vor Guds godhed, han, som bereder en vej for vor flugt fra dette forfærdelige uhyres greb; ja, dette uhyre, døden og helvede, som jeg kalder legemets død og også åndens død.

11 Og på grund af vor Guds, den Israels Helliges, vej til udfrielse skal denne død, som jeg har talt om, og som er den timelige, frigive sine døde, hvilken død er graven.

12 Og denne død, som jeg har talt om, og som er den åndelige død, skal frigive sine døde, hvilken åndelig død er helvede; derfor skal død og helvede frigive deres døde, og helvede skal frigive sine fangne ånder, og graven skal frigive sine fangne legemer, og menneskenes legeme og ånd skal blive bragt tilbage til hinanden; og det sker ved den Israels Helliges opstandelses kraft.

13 O, hvor stor er ikke vor Guds plan! For på den anden side skal Guds paradis frigive de retfærdiges ånder, og graven frigive de retfærdiges legemer, og ånden og legemet bliver bragt tilbage til hinanden igen, og alle mennesker bliver uforgængelige og udødelige, og de er levende sjæle og har en fuldkommen kundskab, ligesom vi i kødet, bortset fra at vor kundskab skal være fuldkommen.

14 Derfor skal vi have en fuldkommen kundskab om al vor skyld og vor urenhed og vor nøgenhed; og de retfærdige skal have en fuldkommen kundskab om deres glæde og deres retfærdighed og være ikklædt renhed, ja, endog retfærdighedens dragt.

15 Og det skal ske, at når alle mennesker er overgået fra denne første død til livet, i og med at de er blevet udødelige, skal de stå foran Israels Helliges dommersæde; og så

- kommer dommen, og så skal de dømmes i overensstemmelse med Guds hellige dom.
- 16 Og så vist som Herren lever, for Gud Herren har talt det, og det er hans evige ord, som ikke kan forgå, skal de, der er retfærdige, forblive retfærdige, og de, der er tilsølede, forblive tilsølede; derfor, de, der er tilsølede, er Djævelen og hans engle; og de skal gå bort til evigtvarende ild, som er beredt for dem; og deres pinsler er som en sø af ild og svovl, hvis flammer stiger op for evigt og altid og ikke har nogen ende.
- 17 O, hvor stor er ikke vor Guds storhed og retfærdighed! For han fuldbyrder alle sine ord, og de er udgået af hans mund, og hans lov skal blive opfyldt.
- 18 Men se, de retfærdige, Israels Helliges hellige, de, der har troet på Israels Hellige, de, der har udholdt verdens kors og foragtet skammen ved det, de skal arve Guds rige, som var beredt for dem fra verdens grundlæggelse, og deres glæde skal være fuldkommen for evigt.
- 19 O, hvor stor er ikke vor Guds, Israels Helliges, barmhjertighed! For han udfrier sine hellige fra dette forfærdelige uhyre, Djævelen og døden og helvede og den sø af ild og svovl, som er uendelig pinsel.
- 20 O, hvor stor er ikke vor Guds hellighed! For han kender alt, og der findes intet, uden at han kender det.
- 21 Og han kommer til verden, så han kan frelse alle mennesker, hvis de vil lytte til hans røst; for se, han lider alle menneskers smerter, ja, hver eneste levende skabnings smerter, både mænds, kvinders og børns, som hører til Adams slægt.
- 22 Og han lider dette, for at opstandelsen kan blive alle mennesker til del, for at alle kan stå foran ham på den store dag, dommens dag.
- 23 Og han befaler alle mennesker, at de skal omvende sig og blive døbt i hans navn, idet de har fuldkommen tro på Israels Hellige, ellers kan de ikke blive frelst i Guds rige.
- 24 Og hvis de ikke vil omvende sig og tro på hans navn og blive døbt i hans navn og holde ud til enden, skal de blive fordømt; for Gud Herren, Israels Hellige, har talt det.
- 25 For se, han har givet en lov; og hvor der ingen lov er givet, er der ingen straf; og hvor der ingen straf er, er der ingen fordømmelse; og hvor der ingen fordømmelse er, har Israels Helliges barmhjertighed krav på dem på grund af forsoningen; for de er udfriet ved hans kraft.
- 26 Og forsoningen tilfredsstiller hans retfærdigheds krav for alle dem, der ikke har fået loven, så de bliver udfriet fra det forfærdelige uhyre, død og helvede, og Djævelen og søen af ild og svovl, som er en uendelig pinsel; og de bliver bragt tilbage til den Gud, som gav dem ånde, hvilken er Israels Hellige.
- 27 Men ve den, som har fået loven givet, ja, som har alle Guds befalinger, ligesom vi, og som overtræder dem og spilder sin prøves dage, for forfærdelig er hans tilstand!
- 28 O, hvor snedig er ikke den Ondes plan! O, menneskers forfængelighed og skrøbelighed og dårskab! Når de er lærde, tror de, at de er vise, og de lytter ikke til Guds råd, for de tilsidesætter det, fordi de mener, at de selv ved bedst, derfor er deres visdom dårskab, og den gavner dem intet. Og de skal fortabes.
- 29 Men at være lærd er godt, hvis man lytter til Guds råd.
- 30 Men ve de rige, som er rige på det, der hører verden til. For fordi de er rige, foragter de de fattige, og de forfølger de sagtnodige, og deres hjerte hænger ved deres skatte, derfor er deres skat deres gud. Og se, deres skatte skal også forgå sammen med dem.

- 31 Og ve de døve, som ikke vil høre; for de skal fortabes.
32 Ve de blinde, som ikke vil se; for de skal også fortabes.
33 Ve de uomskårne af hjertet, for en kundskab om deres syndighed skal ramme dem på den yderste dag.
34 Ve løgneren, for han skal styrtes ned til helvede.
35 Ve morderen, som forsætligt dræber, for han skal dø.
36 Ve dem, som begår utugtigheder, for de skal nedstyrtes til helvede.
37 Ja, ve dem, som dyrker afguder, for Djævelen over alle djævla fryder sig over dem.
38 Og kort sagt, ve alle dem, som dør i deres synder, for de skal vende tilbage til Gud og se hans ansigt og forblive i deres synder.
39 O, mine elskede brødre, husk, hvor forfærdeligt det er at synde mod den hellige Gud, og også hvor forfærdeligt det er at give efter for den snediges tillokkelser. Husk, at være kødeligt sindet er død, og at være åndeligt sindet er evigt liv.
40 O, mine elskede brødre, lån øre til mine ord. Husk Israels Helliges storhed. Sig ikke, at jeg har talt hårde ord mod jer; for hvis I gør det, håner I sandheden; for jeg har talt jeres skabers ord. Jeg ved, at sandhedens ord er hårde mod al urenhed; men de retfærdige frygter dem ikke, for de elsker sandheden og bliver ikke rystet.
41 O da, mine elskede brødre, kom til Herren, den Hellige. Husk, at hans stier er retfærdige. Se, vejen for mennesket er trang, men den ligger foran ham i lige retning, og portens vogter er Israels Hellige; og han beskæftiger ingen tjener der; og der er ingen anden vej end ad porten, for han kan ikke bedrages, for Gud Herren er hans navn.
42 Og den, der banker på, for ham vil han lukke op; og de vise og de lærde og de, der er rige, og som er opblæste på grund af deres lærdom og deres visdom og deres rigdom – ja, det er dem, som han foragter; og medmindre de kaster dette fra sig og betragter sig selv som tåber for Gud og stiger ned i ydmyghedens dyb, lukker han ikke op for dem.
43 Men det, der hører de vise og de kloge til, skal skjules for dem for evigt – ja, den lykke, der er beredt for de hellige.
44 O, mine elskede brødre, husk mine ord. Se, jeg tager mine klæder af, og jeg ryster dem foran jer; jeg beder min frelses Gud om, at han vil se på mig med sit altseende øje; derfor skal I erfare på den yderste dag, når alle mennesker skal dømmes efter deres gerninger, at Israels Gud var vidne til, at jeg rystede jeres misgerninger af min sjæl, og at jeg står skinnende for ham og er fri for jeres blod.
45 O, mine elskede brødre, vend jer bort fra jeres synder, afryst hans lænker, han som gerne vil binde jer fast; kom til den Gud, som er jeres frelses klippe.
46 Bered jeres sjæl til den herlige dag, da retfærdighed skal blive tildelt de retfærdige, ja, dommens dag, så I ikke skal vige tilbage med forfærdelig frygt, så I ikke til fuldkommenhed skal erindre jeres forfærdelige skyld og blive drevet til at udbryde: Hellige, hellige er dine straffedomme, o Herre, Gud, Almægtige – men jeg kender min skyld; jeg overtrådte din lov, og mine overtrædelser er mine; og Djævelen har fået mig, så jeg er et bytte for hans forfærdelige elendighed.
47 Men se, mine brødre, er det nødvendigt, at jeg vækker jer til en forfærdelig erkendelse af dette? Ville jeg oprive jeres sjæl, hvis jeres sind var rent? Ville jeg være ligefrem over for jer i overensstemmelse med sandhedens ligefremhed, hvis I var befriet for synd?
48 Se, hvis I var hellige, ville jeg tale til jer om hellighed; men da I ikke er hellige, og

- I anser mig for at være lærer, er det nødvendigt, at jeg lærer jer om følgerne af synd.
- 49 Se, min sjæl afskyr synd, og mit hjerte fryder sig ved retfærdighed, og jeg vil prise min Guds hellige navn.
- 50 Kom, mine brødre, enhver som tørster, kom I til vandene; og den, der ingen penge har, kom, køb og spis; ja, kom, køb vin og mælk uden penge og uden betaling.
- 51 Brug derfor ikke penge på det, som ikke er af nogen værdi, ej heller jeres arbejdskraft på det, som ikke kan tilfredsstille. Lyt omhyggeligt til mig, og husk de ord, som jeg har talt; og kom til Israels Hellige, og tag for jer af det, som ikke forgår, ej heller kan blive fordærvet, og lad jeres sjæl fryde sig ved fedme.
- 52 Se, mine elskede brødre, husk jeres Guds ord; bed bestandigt til ham om dagen, og giv tak til hans hellige navn om natten. Lad hjertet fryde sig.
- 53 Og se, hvor store er ikke Herrens pagter, og hvor stor er ikke hans velvilje over for menneskenes børn; og på grund af sin storhed og sin nåde og barmhjertighed har han lovet os, at vore efterkommere ikke fuldstændig skal blive udryddet med hensyn til kødet, men at han vil bevare dem; og i kommende slægter skal de blive en retfærdig gren for Israels hus.
- 54 Og se, mine brødre, jeg ville gerne tale mere til jer, men i morgen vil jeg kundgøre jer resten af mine ord. Amen.

Nefis Anden Bog 10

- 1 Og nu taler jeg, Jakob, til jer igen, mine elskede brødre, angående denne retfærdige gren, som jeg har talt om.
- 2 For se, de løfter, som vi har fået, er løfter til os med hensyn til kødet; derfor, skønt det er blevet mig vist, at mange af vore børn skal omkomme i kødet på grund af vantro, vil Gud alligevel være barmhjertig mod mange; og vore børn skal blive ført tilbage, så de kan antage det, der vil give dem den sande kundskab om deres forløser.
- 3 For se, som jeg sagde til jer, er det nødvendigt, at Kristus – for i nat sagde englen til mig, at dette skulle være hans navn – skal komme blandt jøderne, blandt dem, der er den mere ugudelige del af verden; og de vil korsfæste ham – for således påhviler det vor Gud, og der er intet andet folkeslag på jorden, der ville korsfæste deres Gud.
- 4 For hvis de mægtige mirakler blev udført blandt andre folkeslag, ville de omvende sig og erfare, at han er deres Gud.
- 5 Men på grund af præstelist og syndighed gør de, der er i Jerusalem, nakken stiv mod ham, så han bliver korsfæstet.
- 6 På grund af deres syndighed skal ødelæggelser, hungersnød, pest og blodsudgydelse derfor komme over dem; og de, der ikke bliver slået ihjel, bliver spredt blandt alle folkeslag.
- 7 Men se, så siger Gud Herren: Når den dag kommer, da de vil tro på mig, at jeg er Kristus, da har jeg sluttet pagt med deres fædre om, at de i kødet skal bringes tilbage på jorden til deres arvelande.
- 8 Og det skal ske, at de skal blive indsamlet fra deres lange adspjaltelse, fra øerne i havet og fra jordens fire hjørner; og de ikke-jødiske folkeslag skal blive mægtige i mine øjne, siger Gud, derved at de fører dem tilbage til deres arvelande.
- 9 Ja, ikke-jødernes konger skal være plejefædre for dem, og deres dronninger skal blive plejemødre; derfor er Herrens løfter til ikke-jøderne store, for han har talt det, og hvem kan bestride det?

- 10 Men se, dette land, siger Gud, skal være dit arveland, og ikke-jøderne skal blive velsignet i landet.
- 11 Og dette land skal være et frihedens land for ikke-jøderne, og i landet skal der ingen konger være, som skal blive oprejst for ikke-jøderne.
- 12 Og jeg vil befæste dette land mod alle andre folkeslag.
- 13 Og den, der kæmper mod Zion, skal omkomme, siger Gud.
- 14 For den, der lader en konge fremstå mod mig, skal omkomme, for jeg, Herren, himlens konge, skal være deres konge, og jeg vil for evigt være et lys for dem, der hører mine ord.
- 15 For se, af den grund at mine pagter kan blive opfyldt, som jeg har sluttet med menneskenes børn om, hvad jeg vil gøre for dem, mens de er i kødet, må jeg nødvendigvis tilintetgøre hemmelige gerninger af mørke og af mord og af vederstyggeligheder.
- 16 Derfor skal den, der kæmper mod Zion, både jøde og ikke-jøde, både træl og fri, både mand og kvinde, omkomme; for det er dem, der er hele jordens skøge; for de, der ikke er for mig, er mod mig, siger vor Gud.
- 17 For jeg vil opfylde mine løfter, som jeg har givet menneskenes børn om, hvad jeg vil gøre for dem, mens de er i kødet.
- 18 For se, mine elskede brødre, så siger vor Gud: Jeg vil hjemsøge dine efterkommere ved ikke-jødernes hånd; alligevel vil jeg blødgøre ikke-jødernes hjerte, så de skal blive ligesom en far for dem; derfor skal ikke-jøderne blive velsignet og regnet blandt Israels hus.
- 19 For se, jeg vil hellige dette land for evigt for dine efterkommere og for dem, der skal regnes blandt dine efterkommere, som deres arveland; for det er et udsøgt land, siger Gud til mig, mere end alle andre lande, derfor ønsker jeg, at alle mennesker, som bor deri, skal tilbede mig, siger Gud.
- 20 Og se, mine elskede brødre, da vi ser, at vor barmhjertige Gud har givet os så stor kundskab om dette, lad os da huske ham og aflægge vore synder og ikke hænge med hovedet, for vi er ikke forstødt; alligevel er vi blevet drevet ud af vort arveland; men vi er blevet ført til et bedre land, for Herren har gjort havet til vor sti, og vi er på en ø i havet.
- 21 Men store er Herrens løfter til dem, som er på øerne i havet; for se, eftersom der siges øer, må der nødvendigvis være flere end denne, og de er også beboet af vore brødre.
- 22 For se, Gud Herren har fra tid til anden efter sin vilje og sit behag ført nogle af Israels hus bort. Og se nu, Herren husker alle dem, der er blevet brækket af, derfor husker han også os.
- 23 Fat derfor mod, og husk, at I er frie til selv at handle – til at vælge vejen til evigtvarende død eller vejen til evigt liv.
- 24 Derfor, mine elskede brødre, forlig jer med Guds vilje og ikke med Djævelens og kødets vilje; og husk, at det, efter at I er blevet forliget med Gud, alene er i og ved Guds nåde, at I bliver frelst.
- 25 Måtte Gud derfor oprejse jer fra døden ved opstandelsens kraft og også fra evigtvarende død ved forsoningens kraft, så I må blive modtaget i Guds evige rige, så I må prise ham ved guddommelig nåde. Amen.

Nefis Anden Bog 11

- 1 Og se, Jakob talte meget mere til mit folk på det tidspunkt, alligevel er det kun dette, jeg har ladet nedskrive; for det, som jeg har skrevet, er tilstrækkeligt for mig.
- 2 Og nu skriver jeg, Nefi, flere af Esajas' ord, for min sjæl fryder sig ved hans ord. For jeg vil anvende hans ord på mit folk, og jeg vil sende dem ud til alle mine børn, for han så sandelig min forløser, ligesom jeg har set ham.
- 3 Og min bror Jakob har også set ham, ligesom jeg har set ham; derfor vil jeg sende deres ord ud til mine børn for at bevise for dem, at mine ord er sande. For se, ved tre vidners ord vil jeg stadfæste mit ord, har Gud sagt. Alligevel sender Gud flere vidner, og han beviser alle sine ord.
- 4 Se, min sjæl fryder sig ved at bevise sandheden om Kristi komme for mit folk; for med dette sigte er Moseloven blevet givet, og alt det, som Gud har givet mennesket fra verdens begyndelse, er sindbilleder på ham.
- 5 Og min sjæl fryder sig også ved Herrens pagter, som han har sluttet med vore fædre, ja, min sjæl fryder sig ved hans nåde og ved hans retfærdighed og magt og barmhjertighed ved den store og evige plan til udfrielse fra døden.
- 6 Og min sjæl fryder sig ved at bevise for mit folk, at medmindre Kristus kommer, må alle mennesker fortabes.
- 7 For hvis der ikke er nogen Kristus, er der ingen Gud, og hvis der ikke er nogen Gud, er vi ikke til; for der kunne ikke have været nogen skabelse. Men der er en Gud, og han er Kristus, og han kommer i sin egen tids fylde.
- 8 Og se, jeg skriver nogle af Esajas' ord, for at de blandt mit folk, der ser disse ord, må blive opløftet i hjertet og fryde sig på alle menneskers vegne. Se, dette er ordene, og I kan anvende dem på jer selv og på alle mennesker.

Nefis Anden Bog 12

- 1 Det ord, som Esajas, Amos' søn, så angående Juda og Jerusalem:
- 2 Og det skal ske i de sidste dage, når det bjerg, hvorpå Herrens hus ligger, skal være grundfæstet på bjergenes top, og skal være ophøjet over højene, og alle folkeslag skal strømme dertil.
- 3 Og mange folk skal drage af sted og sige: Kom I, og lad os drage op til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; og han vil lære os om sine veje, og vi vil vandre på hans stier; for fra Zion skal loven udgå, og Herrens ord fra Jerusalem.
- 4 Og han skal dømme mellem folkeslagene og skal irrettesætte mange folk, og de skal smede deres sværd om til plovjern og deres spyd om til pødekniive – folkeslag skal ikke løfte sværd mod folkeslag, ej heller skal de mere blive oplært til krig.
- 5 O Jakobs hus, kom I, og lad os vandre i Herrens lys; ja, kom, for I er alle faret vild, hver og en på sine ugudelige veje.
- 6 Derfor, o Herre, har du svigtet dit folk, Jakobs hus, fordi de er fyldt af østens væsen og lytter til sandsigere ligesom filistrene, og de finder behag i de fremmedes børn.
- 7 Deres land er også fuldt af sølv og guld, ej heller er der nogen ende på deres skatte; deres land er også fuldt af heste, ej heller er der nogen ende på deres stridsvogne.
- 8 Deres land er også fuldt af afguder; de tilbeder deres egne hænders værk, det, som

deres egne fingre har lavet.

9 Og den jævne mand bøjer sig ikke, og den mægtige herre ydmyger sig ikke; tilgiv ham derfor ikke.

10 O, I ugudelige, søg ind mellem klipperne, og skjul jer i støvet, for frygt for Herren og hans vældes herlighed skal ramme jer.

11 Og det skal ske, at menneskets hovne blikke skal blive ydmyget, og menneskers hovmod skal blive bøjet ned, og Herren alene skal være ophøjet på den dag.

12 For Hærskarers Herres dag kommer snart over alle folkeslag, ja, over hver og en; ja, over de stolte og hovne og over enhver, der er indbildsk, og han skal blive fornedret.

13 Ja, og Herrens dag skal komme over alle Libanons cedre, for de er høje og indbildske, og over alle Bashans ege.

14 Og over alle de høje bjerge og over alle højene og over alle de folkeslag, som er indbildske, og over ethvert folk.

15 Og over ethvert højt tårn og over enhver befæstet mur.

16 Og over alle skibene på havet og over alle Tarshishs skibe og over alle behagelige udsyn.

17 Og menneskets hovenhed skal bøjes, og menneskers hovmod skal blive fornedret, og Herren alene skal være ophøjet på den dag.

18 Og afguderne skal han aldeles afskaffe.

19 Og de skal søge ind i hullerne i klipperne og ned i hulerne i jorden, for frygt for Herren skal komme over dem, og hans vældes herlighed skal ramme dem, når han rejser sig for at ryste jorden skrækkeligt.

20 På den dag skal et menneske kaste sine afguder af sølv og sine afguder af guld, som han selv har lavet for at tilbede dem, hen til muldvarpene og til flagermusene;

21 for at søge ind i klippespalterne og op på toppen af de forrevne klipper; for frygt for Herren skal komme over dem, og hans herligheds vælde skal ramme dem, når han rejser sig for at ryste jorden skrækkeligt.

22 Forlad jer ikke længere på mennesket, hvis ånde er i hans næsebor, for hvad er han at regne for?

Nefis Anden Bog 13

1 For se, Herren, Hærskarers Herre, fjerner fra Jerusalem og fra Juda støtten og staven, hele staven af brød og hele støtten af vand –

2 den mægtige og krigeren, dommeren og profeten og den kloge og oldingen;

3 anføreren for de halvtreds og den ansete mand og rådgiveren og den trolddomskyndige og den veltalende.

4 Og jeg vil give dem børn, som skal være deres fyrster, og småbørn skal herske over dem.

5 Og folk skal blive undertrykt, den ene af den anden og enhver af sin næste, barnet skal stolt sætte sig op imod den gamle og den foragtede mod den fornemme.

6 Når en mand griber fat i sin bror af sin fars hus og siger: Du har klæder, vær du vor hersker, og lad ikke denne ødelæggelse komme under din hånd –

7 på den dag skal han sværge og sige: Jeg vil ikke være læge, for i mit hus er der hverken brød eller klæder, gør mig ikke til hersker over folket.

8 For Jerusalem er ødelagt, og Juda er faldet, fordi deres tunger og deres gerninger

- har været imod Herren for at opildne hans herligheds øjne.
- 9 Deres ansigtsudtryk vidner imod dem og kundgør, at deres synd er som Sodomas, og de kan ikke skjule den. Ve deres sjæl, for de har belønnet sig selv med ondt.
- 10 Sig til de retfærdige, at det er vel med dem, for de skal nyde frugten af deres gerninger.
- 11 Ve de ugudelige, for de skal fortages, for deres hænders løn skal komme over dem!
- 12 Og mit folk bliver undertrykt af børn, og kvinder hersker over det. O mit folk, de, der leder dig, får dig til at fejle og tilintetgøre dine stiers vej.
- 13 Herren rejser sig for at tale sit folks sag og står frem for at dømme folket.
- 14 Herren vil afsige dom over sit folks oldinge og dets fyrster; for I har opædt vingården og rovet fra de fattige i jeres huse.
- 15 Hvad mener I? I sønderslår mit folk og kværner de fattiges ansigter, siger Herren, Hærskarers Gud.
- 16 Endvidere siger Herren: Fordi Zions døtre er hovne og går med knejsende nakke og med lystne øjne og går med trippende gang og laver en ringlende lyd med deres fødder –
- 17 så vil Herren ramme Zions døtre med sår på deres isse, og Herren vil blotte deres blusel.
- 18 På den dag skal Herren borttage pragten af deres ringlende smykker og hækledede huer og runde smykker, der ligner måner;
- 19 halskæderne og armbåndene og slørene,
- 20 bindehuerne, smykkerne om benene, hårbåndene, lugtedåserne og øreringene,
- 21 fingerringene og næsesmykkerne;
- 22 skifteklæderne og kåberne og sjalerne og hårnålene,
- 23 spejlene og det fine linned og hatterne og slørene.
- 24 Og det skal ske, at der i stedet for vellugt skal være stank; og i stedet for et bælte en flænge, og i stedet for velsat hår skaldethed og i stedet for et bryststykke en sæk om livet, et brændemærke i stedet for skønhed.
- 25 Dine mænd skal falde for sværdet, og dine mægtige i krigen.
- 26 Og hendes porte skal klage og sørge, og hun selv skal være ribbet for alt og sidde på jorden.

Nefis Anden Bog 14

- 1 Og på den dag skal syv kvinder gribe fat i én mand og sige: Vi vil spise vort eget brød og gå med vort eget tøj, blot vi må kaldes ved dit navn for at fjerne vor vanære.
- 2 På den dag skal Herrens gren være skøn og herlig, jordens frugt fortrinlig og smuk for dem af Israel, der er undsluppet.
- 3 Og det skal ske, at de, der er tilbage i Zion og forbliver i Jerusalem, skal kaldes hellige, enhver, som er indskrevet blandt de levende i Jerusalem,
- 4 når Herren har vasket Zions døtres tilsølethed bort og har skyllet Jerusalems blod ud fra dets midte ved dommens ånd og ved lutringens ånd.
- 5 Og over hver eneste bolig på Zions bjerg og over hendes forsamlinger vil Herren skabe en sky og røg om dagen og skæret af en flammende ild om natten; for der skal være et værn over hele Zions herlighed.
- 6 Og der skal være en hytte som skygge mod heden om dagen og som et tilflugtssted og et ly mod storm og mod regn.

Nefis Anden Bog 15

- 1 Og da vil jeg synge en sang til min højtelskede om min elskede, der handler om hans vingård. Min højtelskede har en vingård på en meget frugtbar høj.
- 2 Og han indhegnede den og fjernede stenene derfra og plantede den til med de mest udsøgte vinstokke og byggede et tårn i midten af den og lavede også en vinperse deri; og han så frem til, at den skulle frembringe druer, og den frembragte vilde druer.
- 3 Og se: O Jerusalems indbyggere og Judas mænd, døm, beder jeg jer, mellem mig og min vingård.
- 4 Hvad mere kunne der være gjort ved min vingård, som jeg ikke har gjort i den? Derfor, da jeg så frem til, at den skulle frembringe druer, frembragte den vilde druer.
- 5 Og hør nu, jeg vil fortælle jer, hvad jeg vil gøre ved min vingård: jeg vil fjerne hegnet om den, og den skal blive ædt op, og jeg vil nedrive muren om den, og den skal blive trådt ned;
- 6 og jeg vil lægge den øde; den skal hverken beskæres eller graves; men der skal vokse torn og tjørn op; jeg vil også befale skyerne, at de ikke regner regn på den.
- 7 For Hærskarers Herres vingård er Israels hus, og Judas folk er hans herlige plante; og han ventede ret og se, undertrykkelse; retfærdighed, men se, der lød et skrig.
- 8 Ve dem, der lægger hus til hus, indtil der ikke er mere land tilbage, så de må bosætte sig alene midt på jorden.
- 9 I mine ører sagde Hærskarers Herre: Sandelig, mange huse skal blive lagt øde, og store og skønne byer være uden indbyggere.
- 10 Ja, ti tønder land vingård skal give én bat, og én omer såsæd skal give én efa.
- 11 Ve dem, der står tidligt op om morgenen, så de kan jage efter stærke drikke, som bliver ved indtil natten og blusser af vin!
- 12 Og harpen og lutten, tamburinen og fløjten og vin hører til deres gilde; men de har ikke øje for Herrens gerning og ænser heller ikke hans hænders værk.
- 13 Derfor er mit folk blevet ført i fangenskab, fordi de ikke har kundskab; og deres ærværdige mænd hungre, og deres mængde vansmægter af tørst.
- 14 Derfor har helvede udvidet sig og spærret sin mund op på vid gab; og deres herlighed og deres mængde og deres pomp og den, som fryder sig, skal fare derned.
- 15 Og den jævne mand skal blive fornedret, og den mægtige mand skal blive ydmyget, og de hovnes øjne skal blive ydmyget.
- 16 Men Hærskarers Herre skal blive ophøjet ved dommen, og Gud, der er hellig, skal blive helliget ved retfærdighed.
- 17 Da skal lammene spise på deres vis, og de fedes øde steder skal fremmede spise.
- 18 Ve dem, som trækker ugudelighed med tomhedens reb, og synd som med et vognreb;
- 19 og som siger: Lad ham haste, fremskynde sit værk, så vi kan se det; og lad Israels Helliges råd nærme sig og komme, så vi kan kende det.
- 20 Ve dem, som kalder ondt godt og godt ondt, som gør mørke til lys og lys til mørke, som gør bittert til sødt og sødt til bittert!
- 21 Ve dem, som er vise i deres egne øjne og kloge i deres egne øjne!
- 22 Ve dem, som er mægtige til at drikke vin og dygtige til at blande stærk drik;
- 23 og som frikender den skyldige mod belønning og fratager den retfærdige hans retfærdighed!

- 24 Derfor, ligesom ilden opbrænder stubbene, og flammen fortærer avnerne, skal deres rod være råddenskab, og deres blomster skal hvirvle op som støv; fordi de har forkastet Hærskarers Herres lov og foragtet Israels Helliges ord.
- 25 Derfor er Herrens vrede optændt mod hans folk, og han har udstrakt sin hånd mod dem og har slået dem; højene bævede, og ligene af dem lå sønderrevet midt i gaderne. Trods alt dette har hans vrede ikke lagt sig, men hans hånd er stadig strakt ud.
- 26 Og han vil rejse et banner for folkeslagene i det fjerne og fløjte efter dem fra jordens ende; og se, de skal komme med hast, skyndsomt; ingen skal blive træt eller snuble blandt dem.
- 27 Ingen skal slumre eller sove; ej heller skal bæltet om deres lændes løsnes, eller remmen på deres sko knække.
- 28 Deres pile skal være skarpe, og alle deres buer spændte, og deres hestes hove skal være som flint, og deres hjul som en hvirvelvind, deres brøl som en løves.
- 29 De skal brøle som unge løver, ja, de skal brøle og gribe byttet og skal bære det sikkert bort, og ingen skal redde det.
- 30 Og på den dag skal de brøle imod dem, som havets brølen; og hvis de ser ud over landet, se, mørke og sorg, og lyset er formørket på himlene over det.

Nefis Anden Bog 16

- 1 I det år, da kong Uzzija døde, så jeg også Herren sidde på en trone, høj og ophøjet, og hans slæb fyldte templet.
- 2 Over den stod seraferne; hver af dem havde seks vinger; med de to skjulte de deres ansigt, og med de to skjulte de deres fødder, og med de to fløj de.
- 3 Og den ene råbte til den anden og sagde: Hellig, hellig, hellig er Hærskarers Herre; hele jorden er fuld af hans herlighed.
- 4 Og dørstolperne rystede ved røsten af den, der råbte, og huset blev fyldt med røg.
- 5 Da sagde jeg: Ve mig! for det er ude med mig; for jeg er en mand med urene læber, og jeg bor midt blandt et folk med urene læber; for mine øjne har set kongen, Hærskarers Herre.
- 6 Da fløj en af seraferne hen til mig, og han havde i hånden et glødende kul, som han havde taget fra alteret med tangen.
- 7 Og han lagde det på min mund og sagde: Se, det har rørt dine læber, og din ugudelighed er fjernet, og din synd er sonet.
- 8 Og jeg hørte også Herrens røst sige: Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for os? Da sagde jeg: Her er jeg, send mig.
- 9 Og han sagde: Gå hen og sig til dette folk: Hør blot! men de forstod ikke; og se blot! men de fattede ikke.
- 10 Gør dette folks hjerter fede, og gør deres ører tunge, og luk deres øjne til, så de ikke kan se med øjnene og ikke høre med ørerne og forstå med hjertet og omvende sig og blive helbredt.
- 11 Så sagde jeg: Herre, hvor længe? Og han sagde: Indtil byerne ligger øde uden indbyggere, og husene uden folk, og landet er blevet totalt ødelagt.
- 12 Og Herren har ført menneskene langt bort, for der skal være en stor tomhed midt i landet.
- 13 Men der skal dog være en tiendedel, og de skal vende tilbage og skal blive fortæret

som en terebinte og som en eg, hvis kraft er i dem, når de kaster deres blade; således skal den hellige sæd være kraften deri.

Nefis Anden Bog 17

- 1 Og det skete i de dage, da Akaz, Jotams søn, søn af Uzzija, var konge af Juda, at Resin, konge af Syrien, og Peka, Remaljas søn, konge af Israel, drog op mod Jerusalem for at føre krig imod det, men de kunne ikke erobre det.
- 2 Og det blev meddelt Davids hus: Syrien har indgået forbund med Efraim. Og hans hjerte skælvede, og hans folks hjerte, ligesom træerne i skoven skælver for vinden.
- 3 Da sagde Herren til Esajas: Gå nu hen og mød Akaz, du og Shearjashub, din søn, for enden af vandledning fra den øvre dam på vejen ved valkerens plads,
- 4 og sig til ham: Pas på, og vær stille, frygt ikke, og tab ikke modet over disse to rygende fakkelstumper, for Resins og Syriens og Remaljas søns rasende vrede.
- 5 Fordi Syrien, Efraim og Remaljas søn har lagt onde råd op imod dig og siger:
- 6 Lad os drage op imod Juda og plage det, og lad os bryde ind og indsætte en konge i dets midte, ja, Tab'als søn.
- 7 Så siger Gud Herren: Det skal ikke lykkes, ej heller skal det ske.
- 8 For Syriens hoved er Damaskus, og Damaskus' hoved er Resin; og inden tre snese og fem år skal Efraim blive knust, så det ikke er et folk.
- 9 Og Efraims hoved er Samaria, og Samarias hoved er Remaljas søn. Hvis I ikke vil tro, skal I visselig ikke blive boende.
- 10 Endvidere talte Herren igen til Akaz og sagde:
- 11 Bed om et tegn af Herren, din Gud; bed om det i det dybe eller i det høje oventil.
- 12 Men Akaz sagde: Jeg vil ikke bede, ej heller vil jeg friste Herren.
- 13 Og han sagde: Hør I nu, o Davids hus; er det så let for jer at trætte mennesker, at I også vil trætte min Gud?
- 14 Derfor skal Herren selv give jer et tegn: Se, en jomfru skal blive med barn og føde en søn og skal give ham navnet Immanuel.
- 15 Smør og honning skal han spise, for at han kan forstå at afslå det onde og at vælge det gode.
- 16 For inden barnet forstår at afslå det onde og vælge det gode, skal det land, som du afskyr, blive svigtet af begge sine konger.
- 17 Over dig og over dit folk og over din fars hus skal Herren lade dage komme, som ikke har været siden den dag, Efraim skilte sig fra Juda – kongen af Assyrien.
- 18 Og det skal ske på den dag, at Herren skal fløjte efter fluerne, som er i den fjerneste del af Egypten, og efter bierne, som er i Assyriens land.
- 19 Og de skal komme og skal slå sig ned alle sammen i de øde dale og i hullerne i klipperne og på alle tornekrat og på alle buske.
- 20 På samme dag vil Herren med en barberkniv, som er lejet af dem, der bor på den anden side af floden, af kongen af Assyrien, rage hovedet og rage håret af fødderne; ja, og den skal også fjerne skægget.
- 21 Og det skal ske på den dag, at en mand skal holde en ung ko og to får.
- 22 Og det skal ske, at med den overflod af mælk, de giver, skal han spise smør; for enhver, som er tilbage i landet, skal spise smør og honning.
- 23 Og det skal ske på den dag, at hvert sted, hvor der var tusind vinstokke, tusind

sølvstykker værd, skal blive til torn og tjørn.

2.4 Med pile og med buer skal mænd drage derhen, fordi hele landet skal blive til torn og tjørn.

2.5 Og alle høje, som dyrkes med hakke, dér skal der ikke komme frygt for torn og tjørn; men det skal være til at sætte okser ud i og til at trædes ned af småkvæg.

Nefis Anden Bog 18

1 Ydermere sagde Herrens ord til mig: Tag dig en stor rulle, og skriv på den med et menneskes pen om Maher-Shalal Hash-Baz.

2 Og jeg tog mig troværdige vidner til at skrive, præsten Urija og Zekarja, Jeberekjas søn.

3 Og jeg gik ind til profetinden, og hun blev gravid og fødte en søn. Da sagde Herren til mig: Giv ham navnet Maher-Shalal Hash-Baz.

4 For se, barnet skal ikke have lært at råbe: Min far og min mor, for Damaskus' rigdomme og Samarias rov bliver ført bort af kongen af Assyrien.

5 Og Herren talte også til mig igen og sagde:

6 For eftersom dette folk afslår Siloas vande, der rinder sagte, og fryder sig ved Resin og Remaljas søn;

7 se, derfor lader Herren flodens vande, mægtige og mange, oversvømme dem, ja, kongen af Assyrien og al hans herlighed, og han skal stige over alle sine flodlejer og gå over alle sine bredder.

8 Og han skal strømme gennem Juda, han skal vælde frem og strømme over, han skal nå dem helt til halsen; og hans udbredte vinger skal fylde dit land i hele dets bredde, o Immanuel.

9 Slut jer sammen, o I folk, og I skal blive sønderknust; og lån øre, alle I, som er i fjerne lande; spænd jeres bælte, og I skal blive sønderknust; spænd jeres bælte, og I skal blive sønderknust.

10 Læg råd op sammen, og det skal blive til intet; tal ordet, og det skal ikke bestå; for Gud er med os.

11 For så sagde Herren til mig med en stærk hånd og pålagde mig, at jeg ikke skulle vandre på dette folks vej, idet han sagde:

12 Sig I ikke: Et forbund! til alle dem, til hvem dette folk siger: Et forbund! frygt ikke, hvad de frygter, vær heller ikke bange.

13 Hellig selve Hærskarers Herre, og lad ham være jeres frygt, og lad ham være jeres ærefrygt.

14 Og han skal være jer en hellighed, men også en klippe til at snuble over og en anstødssten for begge Israels huse, en fælde og en snare for Jerusalems indbyggere.

15 Og mange blandt dem skal snuble og falde og blive lemlæstet og blive fanget i snaren og blive fanget i fælden.

16 Bind vidnesbyrdet til, forsegl loven blandt mine disciple.

17 Og jeg vil vente på Herren, der skjuler sit ansigt for Jakobs hus, og jeg vil se frem til ham.

18 Se, jeg og de børn, som Herren har givet mig, er givet som tegn og undere i Israel fra Hærskarers Herre, som bor på Zions bjerg.

19 Og når de siger til jer: Søg til dem, der maner ånder frem og til troldmændene, som piber og mumler! burde et folk ikke søge til deres Gud for de levende for at

høre fra de døde?

- 2.0 Til loven og til vidnesbyrdet! og hvis de ikke taler i overensstemmelse med dette ord, er det fordi, der intet lys er i dem.
- 2.1 Og de skal gennemgå det, hårdt plagede og sultne; og det skal ske, at når de bliver sultne, skal de ærgre sig og forbande deres konge og deres Gud og se op.
- 2.2 Og de skal se til jorden og se besvær og mørke, kvalers mulm, og de skal blive drevet ud i mørket.

Nefis Anden Bog 19

- 1 Dog skal mulmet ikke være som det, der var under hendes plage, da han først hjemsøgte Zebulons land og Naftalis land let, og siden mere alvorligt hjemsøgte ved vejen til Det Røde Hav på den anden side af Jordan i folkeslagenes Galilæa.
- 2 De folk, der vandrede i mørke, har set et stort lys; de, der bor i dødsskyggens land, på dem har lyset skinnet.
- 3 Du har mangfoldiggjort folket og øget glæden – de glæder sig for dig, som glæden over høsten, og som mænd fryder sig, når de deler rovet.
- 4 For du har brudt hans byrdes åg og stangen over hans skulder, hans undertrykkers kæp.
- 5 For i alle krigerens slag er der forvirret larm og blodsølede klæder; men dette skal ske med ild og med næring til ilden.
- 6 For et barn er født os, en søn er givet os; og herredømmet skal ligge på hans skulder; og han skal få navnet Underfuld, Rådgiver, Mægtige Gud, Evige Fader, Fredsfyrsten.
- 7 På væksten af herredømme og fred er det ingen ende for Davids trone og heller ikke på hans rige for at ordne det og til at grundfæste det med ret og med retfærdighed fra nu af, ja, for evigt. Hærskarers Herres nidkærhed skal udvirke dette.
- 8 Herren sendte sit ord til Jakob, og det har lyst på Israel.
- 9 Og hele folket skal kende det, selv Efraim og indbyggerne i Samaria, som siger i stolthed og hjertets hovmod:
- 10 Murstenene er faldet ned, men vi vil bygge med tilhuggede sten; morbærtræerne er fældet, men vi vil sætte cedertræer i stedet.
- 11 Derfor skal Herren rejse Resins modstandere mod ham og forene hans fjender.
- 12 Syrerne forfra og filistrene bagfra; og de skal fortære Israel med opspilet mund. Trods alt dette har hans vrede ikke lagt sig, men hans hånd er stadig strakt ud.
- 13 For folket vender sig ikke til ham, der slår dem; ej heller søger de Hærskarers Herre.
- 14 Derfor vil Herren hugge hoved og hale af Israel, gren og siv på én dag.
- 15 Oldingen, han er hovedet; og profeten, som underviser i løgne, han er halen.
- 16 Og dette folks ledere får dem til at fejle; og de, der bliver ledt af dem, bliver udryddet.
- 17 Derfor vil Herren ikke glæde sig over deres unge mænd, ej heller have barmhjertighed med deres faderløse og enker; for hver eneste af dem er en hykler og en misgerningsmand, og hver eneste mund taler dårskab. Trods alt dette har hans vrede ikke lagt sig, men hans hånd er stadig strakt ud.
- 18 For ugudelighed brænder som ilden; den vil fortære torn og tjørn og vil sætte ild på skovens krat, og de skal blive hvirvlet op, ligesom røg stiger til vejrs.

- 19 Ved Hærskarers Herres vrede bliver landet formørket, og folket skal være som ildens bytte; ingen skal skåne sin bror.
- 20 Og han skal rage til sig med den højre hånd og være sulten; og han skal spise med den venstre hånd, og de skal ikke blive mætte; hver eneste skal æde sin egen arms kød –
- 21 Manasse, Efraim; og Efraim, Manasse; de skal sammen være mod Juda. Trods alt dette har hans vrede ikke lagt sig, men hans hånd er stadig strakt ud.

Nefis Anden Bog 20

- 1 Ve dem, der forordner uretfærdige forordninger, og som udskriver uret, som de har pålagt,
- 2 for at bortvise de trængende fra dom og for at fratage de fattige blandt mit folk deres ret, for at enker kan blive deres bytte, og for at de kan berøve de faderløse!
- 3 Og hvad vil I gøre på hjem søgelsens dag og under den ødelæggelse, som skal komme fra det fjerne? Til hvem vil I flygte for at få hjælp? Og hvor vil I efterlade jeres herlighed?
- 4 Uden mig skal de bøje sig blandt fangerne, og de skal falde blandt de ihjelslagne. Trods alt dette har hans vrede ikke lagt sig, men hans hånd er stadig strakt ud.
- 5 O assyrer, min vredes kæp, og stokken i deres hånd er deres harme.
- 6 Jeg vil sende ham mod et hyklerisk folkeslag, og mod min vredes folk vil jeg give ham en befaling om at tage rovet og at tage byttet og at træde dem ned som sølet på gaderne.
- 7 Det var imidlertid ikke hans agt, ej heller tænker hans hjerte så; men i sit hjerte ønsker han at ødelægge og at forstøde folkeslag, ikke blot nogle få.
- 8 For han siger: Er mine fyrster ikke alle sammen konger?
- 9 Er ikke Kalno som Karkemish? Er ikke Hamat som Arpad? Er ikke Samaria som Damaskus?
- 10 Ligesom min hånd har grundlagt afgudernes riger og de, hvis gudebilleder overgik dem i Jerusalem og i Samaria,
- 11 skal jeg da ikke, som jeg har gjort imod Samaria og hendes afguder, gøre ligeså imod Jerusalem og hendes afguder?
- 12 Derfor skal det ske, at når Herren har udført hele sit værk på Zions bjerg og i Jerusalem, vil jeg straffe kongen af Assyrien for frugten af hans hjertes hovmod og pralet i hans hovne blik.
- 13 For han siger: Med min hånds kraft og med min visdom har jeg gjort dette; for jeg er klog, og jeg har flyttet folkets grænser, og jeg har røvet deres skatte, og som en tapper mand har jeg overvundet indbyggerne;
- 14 og min hånd har som til en fuglerede fundet frem til folkenes rigdomme; og som man samler forladte æg, har jeg samlet hele jorden; og der var ingen, som rørte en vinge eller åbnede munden eller peb.
- 15 Skal øksen prale over for ham, som hugger med den? Skal saven gøre sig vigtig over for ham, som trækker den? Som om kæppen skulle svinge sig selv mod dem, som løfter den, eller som om en stok skulle løfte sig selv op, som var den ikke af træ!
- 16 Derfor skal Herren, Hærskarers Herre, blandt sine fede sende magerhed; og under sin herlighed skal han tænde en brand som en luende ild.
- 17 Og Israels lys skal være som en ild, og hans Hellige som en flamme; og den skal

brænde og skal fortære hans torn og tjørn på én dag

18 og skal fortære hans skovs og hans frugtbare markers herlighed, både sjæl og legeme; og de skal være, som når en fanebærer besvimer.

19 Og de tilbageblevne træer i hans skov skal være få, så et barn kan skrive dem op.

20 Og det skal ske på den dag, at Israels rest og de af Jakobs hus, der er undsluppet, ikke mere skal forlade sig på ham, der slog dem, men skal forlade sig på Herren, Israels Hellige, i sandhed.

21 Denne rest skal vende tilbage, ja, Jakobs rest, til den mægtige Gud.

22 For selv om dit folk Israel er som havets sand, skal kun en rest af dem vende tilbage; tilintetgørelsen, der er forordnet, skal strømme over af retfærdighed.

23 For Herren, Hærskarers Gud, skal gennemføre en tilintetgørelse, ja, som er bestemt for hele landet.

24 Derfor, så siger Herren, Hærskarers Gud: O mit folk, som bor i Zion, frygt ikke for assyreren; han skal slå dig med en kæp og skal løfte sin stok imod dig på samme måde som i Egypten.

25 For om endnu en meget kort tid skal harmen ophøre, og ligeså min vrede i deres udryddelse.

26 Og Hærskarers Herre skal svinge en svøbe over ham ligesom ved nedslagtningen af Midjan ved Orebs klippe; og ligesom hans stav var løftet over havet, sådan skal han løfte den på samme måde, som i Egypten.

27 Og det skal ske på den dag, at hans byrde skal blive fjernet fra dine skuldre og hans åg fra din nakke; og åget skal sprænges på grund af salvelsen.

28 Han er kommet til Ajjat, han er draget til Migron; ved Mikmas har han ladet sine vogne blive tilbage.

29 De er draget igennem passet; de har slået lejr for natten i Geba; Rama er bange, Sauls Gibe'a er flygtet.

30 Opløft din røst, o Gallims datter; lad den blive hørt helt til Lajsha, o arme Anatot.

31 Madmena er flygtet; indbyggerne i Gebim samler sig til flugt.

32 Endnu den dag skal han blive ved Nob; han skal true med sin hånd imod Zions datters bjerg, imod Jerusalems høj.

33 Se, Herren, Hærskarers Herre skal afhugge grene ved hjælp af skræk; og de af høj rang skal blive fældet, og de hovne skal blive ydmyget.

34 Og han skal hugge skovtykningerne ned med jern, og Libanon skal falde ved den mægtige.

Nefis Anden Bog 21

1 Og der skal skyde en kvist fra Isajs stub, og en gren skal gro frem af hans rødder.

2 Og Herrens Ånd skal hvile over ham, visdoms og forstands ånd, råds og styrkes ånd, kundskabs og guds frygts ånd;

3 og skal give ham skarp forstand i frygt for Herren, og han skal ikke dømme efter det, hans øjne ser, ej heller irrettesætte efter det, hans ører hører.

4 Men med retfærdighed skal han dømme de fattige og irrettesætte med upartiskhed til fordel for jordens sagtmodige; og han skal slå jorden med sin munds kæp, og med sine læbers ånde skal han slå de ugudelige ihjel.

5 Og retfærdighed skal være bæltet om hans lænd, og trofasthed bæltet om hans

hofter.

6 Ulven skal også leve sammen med lammet, og panteren skal ligge sammen med kuddet, og kalven og den unge løve sammen med fedekvæget; og et lille barn skal lede dem.

7 Og koen og bjørnen skal æde; deres unger skal ligge sammen; og løven skal æde strå som oxen.

8 Og det diende barn skal lege ved giftslangens hul, og det afvænnede barn skal stikke sin hånd ind i hugormens hule.

9 De skal ikke forvolde ondt eller ødelægge noget på hele mit hellige bjerg, for jorden skal være fuld af kundskab om Herren, ligesom vandene dækker havet.

10 Og på den dag skal der være en rod af Isaj, som skal stå som et banner for folket; til ham skal ikke-jøderne søge; og hans hvile skal være herlig.

11 Og det skal ske på den dag, at Herren atter for anden gang skal udstrække sin hånd for at genvinde den rest af sit folk, som skal være tilbage fra Assyrien og fra Egypten og fra Patros og fra Kush og fra Elam og fra Sinear og fra Hamat og fra øerne i havet.

12 Og han skal rejse et banner for folkeslagene og skal samle Israels fordrevne og indsamle Judas spredte fra jordens fire hjørner.

13 Og Efraims misundelse skal også ophøre, og Judas modstandere skal blive forstødt; Efraim skal ikke være misundelig på Juda, og Juda skal ikke plage Efraim.

14 Men de skal kaste sig over filistrenes skuldre i vest; de skal sammen plyndre dem, der bor i øst; de skal lægge hånden på Edom og Moab; og Ammons børn skal adlyde dem.

15 Og Herren skal helt udrydde Egypterhavets vig; og med sin mægtige vind skal han svinge sin hånd over floden og skal slå den til de syv bække og lade mennesker gå tørskoet over.

16 Og der skal være en vej fra Assyrien for den rest af hans folk, som skal være tilbage, ligesom der var for Israel, den dag han drog op fra Egyptens land.

Nefis Anden Bog 22

1 Og på den dag skal du sige: O Herre, jeg vil prise dig; skønt du var vred på mig, har din vrede lagt sig, og du trøster mig.

2 Se, Gud er min frelse, jeg vil sætte min lid til ham og ikke være bange; for den Herre JAHVE er min styrke og min sang; han er også blevet min frelse.

3 Derfor skal I med glæde hente vand fra frelsens kilder.

4 Og på den dag skal I sige: Pris Herren, påkald hans navn, kundgør hans gerninger blandt folkene, forkynd, at hans navn er ophøjet.

5 Syng til Herren, for han har gjort fortrinlige ting; dette er kendt over hele jorden.

6 Råb højt og jubl, I indbyggere i Zion; for stor er Israels Hellige midt blandt jer.

Nefis Anden Bog 23

1 Profetudsagnet om Babylon, som Esajas, Amos' søn, så.

2 Rejs et banner på det høje bjerg, opløft røsten til dem, vink med hånden, så de kan gå ind ad de fornemmes porte.

- 3 Jeg har givet befaling til mine indviede; jeg har også kaldet mine mægtige, for min vrede er ikke over dem, der fryder sig ved min højhed.
- 4 Larmen fra mængden på bjergene er som af et stort folk, en tumultagtig larm af folkeslagenes riger, der samles sammen; Hærskarers Herre mønstrer slagets hærskarer.
- 5 De kommer fra et fjerntliggende land, fra himlens ende, ja, Herren og hans harmes våben, for at ødelægge hele landet.
- 6 Hyl I, for Herrens dag er for hånden, den skal komme som en ødelæggelse fra den Almægtige.
- 7 Derfor skal alle hænder blive svage, og enhvers hjerte skal smelte.
- 8 Og de skal være bange, veer og sorger skal gribe dem; de skal se forbløffet på hinanden, deres ansigter skal blusse som luer.
- 9 Se, Herrens dag kommer, grusom med både forbitrelse og rasende vrede for at lægge landet øde; og han skal slå de syndere ihjel, der er i det.
- 10 For himlens stjerner og dens stjernebilleder skal ikke lade deres lys skinne, solen skal blive formørket i sin kurs, og månen skal ikke lade sit lys skinne.
- 11 Og jeg vil straffe jorden for dens ondskab, og de ugudelige for deres ugudelighed; og jeg vil gøre en ende på de stoltes indbildskhed og vil stoppe de skrækkindjagendes hovmod.
- 12 Jeg vil gøre en mand mere dyrebar end fint guld, ja, et menneske mere end Ofirs guldbarre.
- 13 Derfor vil jeg ryste himlene, og jorden skal vige fra sit sted ved Hærskarers Herres forbitrelse og på hans rasende vredes dag.
- 14 Og det skal være som med den jagede rå og som med et får, som ingen tager sig af; og de skal hver eneste én vende sig til sit eget folk og flygte hver og én til sit eget land.
- 15 Enhver, som er stolt, skal blive gennemboret, ja, og enhver, som slutter sig til de ugudelige, skal falde for sværdet.
- 16 Deres børn skal også blive knust for deres øjne, deres huse skal blive plyndret og deres hustruer skændet.
- 17 Se, jeg vil ophidse mederne imod dem, de vil ikke regne sølv og guld for noget, ej heller vil de fryde sig ved det.
- 18 Deres buer skal også få de unge mænd i stykker, og de skal ikke have nogen medlidenhed med moderlivs frugt; deres øjne skal ikke skåne børnene.
- 19 Og Babylon, det herligste af kongerigerne, kaldæernes stolteste pryd, skal blive, som da Gud omstyrtede Sodoma og Gomorra.
- 20 Det skal aldrig blive beboet, ej heller skal nogen leve der fra slægtled til slægtled, ej heller skal araberne slå telt op der, ej heller skal hyrderne bygge deres fold der.
- 21 Men ørkenens vilde dyr skal ligge der, og deres huse skal være fulde af klagende skabninger, og ugler skal bo der, og bukketrolde skal danse der.
- 22 Og øernes vilde dyr skal hyle i deres øde huse og drager i deres prægtige paladser; og hendes tid er nært forestående, og hendes dage skal ikke blive forlænget. For jeg vil tilintetgøre hende hastigt; ja, for jeg vil være barmhjertig mod mit folk, men de ugudelige skal fortabes.

Nefis Anden Bog 24

- 1 For Herren vil have barmhjertighed med Jakob og vil endnu udvælge Israel og indsætte dem i deres eget land; og de fremmede vil blive knyttet til dem, og de vil holde sig til Jakobs hus.
- 2 Og folkene skal tage dem og føre dem til deres sted, ja, fra det fjerne til jordens ender, og de skal vende tilbage til deres forjættede lande. Og Israels hus skal tage dem i besiddelse, og Herrens land skal levere tjenere og tjenestepiger; og de skal gøre fanger af dem, som de var fanger hos, og de skal herske over deres undertrykkere.
- 3 Og det skal ske på den dag, at Herren vil give dig hvile fra din sorg og fra din frygt og fra den hårde trældom, i hvilken du var tvunget til at tjene.
- 4 Og det skal ske på den dag, at du skal udtale dette ordsprog imod kongen af Babylon og sige: Tænk, undertrykkeren er hørt op, den gyldne stad er hørt op! Herren har brudt de ugudeliges stav, herskernes sceptre.
- 5 Han, der slog folkene i forbitrelse med vedvarende slag, han, der herskede over folkeslag i vrede, bliver forfulgt, og ingen forhindrer det.
- 7 Hele jorden finder hvile og er stille, de bryder ud i sang.
- 8 Ja, enebærtræerne fryder sig ved dig og ligeledes Libanons cedre og siger: Siden dit fald er ingen skovhugger kommet op mod os.
- 9 Helvedet nedentil er i oprør over dig for at møde dig, når du kommer, det vækker de døde for dig, alle jordens mægtige; det har ladet alle folkenes konger rejse sig fra deres troner.
- 10 Alle skal de tale og sige til dig: Er du også blevet svag ligesom vi? Er du blevet som vi?
- 11 Din pragt er styrtet ned i graven; dine lutters lyd bliver ikke hørt; maddikerne breder sig under dig, og maddikerne dækker dig.
- 12 Tænk, at du faldt fra himlen, o Lucifer, morgengryets søn! Tænk, at du er hugget ned til jorden, du, som svækkede folkeslagene!
- 13 For du har sagt i dit hjerte: Jeg vil stige op til himlen, jeg vil ophøje min trone over Guds stjerner; jeg vil også sidde på forsamlingens bjerg i det yderste nord.
- 14 Jeg vil stige op over skyerne; jeg vil være som den Højeste.
- 15 Dog skal du styrtes ned i helvede, til afgrundens yderste.
- 16 De, der ser dig, skal stirre på dig og skal betragte dig og skal sige: Er det den mand, som fik jorden til at bæve, som rystede kongeriger,
- 17 og som gjorde verden til en ørken og ødelagde byerne deri og ikke åbnede sine fangers hus?
- 18 Alle folkeslagenes konger, ja, dem alle, hviler med ære, hver af dem i sit eget hus.
- 19 Men du er stødt ud af din grav som en vederstyggelig gren og som resten af dem, som er slået ihjel, gennemboret med et sværd, og som bliver kastet ned til stenene i hullet, som et lig, der er trådt under fode.
- 20 Du skal ikke forenes med dem i graven, fordi du har ødelagt dit land og slået dit folk ihjel; efterkommerne af dem, der forvolder ondt, skal aldrig æres.
- 21 Bered en nedslagtning af hans børn for deres fædres syndighed, så de ikke rejser sig eller tager landet i besiddelse eller fylder verdens overflade med byer.
- 22 For jeg vil rejse mig imod dem, siger Hærskarers Herre, og udslette navn og rest og søn og nevø fra Babylon, siger Herren.
- 23 Jeg vil også gøre den til rørdrummens eje og til sumpe; og jeg vil feje den bort

med ødelæggelsens kost, siger Hærskarers Herre.

24 Hærskarers Herre har svoret og sagt: Som jeg har tænkt, således skal det visselig ske; og som jeg har sat mig det for, således skal det stå fast –

25 at jeg vil føre assyren til mit land og træde ham under fode på mine bjerge; så skal hans åg vige fra dem, og hans byrde skal vige fra deres skuldre.

26 Det er det formål, der er fastlagt for hele jorden; og det er den hånd, der er strakt ud mod alle folkene.

27 For Hærskarers Herre har sat sig det for, og hvem skal forpurre det? Og hans hånd er strakt ud, og hvem skal tvinge den tilbage?

28 I det år, da kong Akaz døde, kom dette profetudsagn:

29 Glød dig ikke, ganske Palæstina, fordi den stok, som han slog dig med, er brækket; for af slangens rod skal der komme en hugorm, og hans frugt skal være en ilter, flyvende slange.

30 Og den førstefødte af de fattige skal spise, og de trængende skal lægge sig i tryghed; og jeg vil dræbe din rod med sult; og han skal slå din rest ihjel.

31 Hyl, o port; råb, o by; du, hele Palæstina, er gået i opløsning; for nordenfra skal der komme en røg, og ingen skal være ene i sin tildelte tid.

32 Og hvad skal folkeslagenes sendebud da svare? At Herren har grundlagt Zion, og de fattige af hans folk skal sætte deres lid til det.

Nefis Anden Bog 25

1 Se, jeg, Nefi, taler noget om de ord, som jeg har skrevet, og som er blevet talt af Esajas' mund. For se, Esajas sagde meget, som det var svært for mange af mit folk at forstå; for de kender ikke til den måde, hvorpå der blev profeteret blandt jøderne.

2 For jeg, Nefi, har ikke lært dem meget om jødernes skikke, for deres gerninger var mørkets gerninger, og deres handlinger var vederstyggeligheders handlinger.

3 Derfor skriver jeg til mit folk, til alle dem som herefter skal modtage det, som jeg skriver, for at de må få kundskab om Guds straffedomme, at de kommer over alle folkeslag i overensstemmelse med det ord, som han har talt.

4 Lyt derfor, o mit folk, som er af Israels hus, og lån øre til mine ord; for skønt Esajas' ord ikke er tydelige for jer, så er de alligevel tydelige for alle dem, der er fyldt af profetiens ånd. Men jeg giver jer en profeti i overensstemmelse med den ånd, der er i mig; for se, jeg vil profetere i overensstemmelse med den tydelighed, der har været i mig fra den tid, da jeg kom fra Jerusalem med min far; for se, min sjæl fryder sig ved tydelig tale til mit folk, så de kan lære.

5 Ja, og min sjæl fryder sig ved Esajas' ord, for jeg kom fra Jerusalem, og mine øjne har set det, der angår jøderne, og jeg ved, at jøderne forstår det, der angår profeterne, og der findes intet andet folk, som forstår det, der blev talt til jøderne, end netop dem, medmindre de er blevet oplært i jødernes skikke.

6 Men se, jeg, Nefi, har ikke oplært mine børn i jødernes skikke; men se, jeg har selv boet ved Jerusalem, hvorfor jeg kender til egnene deromkring; og jeg har over for mine børn omtalt Guds straffedomme, som er blevet fuldbyrdet blandt jøderne, for mine børn, i overensstemmelse med alt det, som Esajas har talt, og jeg skriver dem ikke.

7 Men se, jeg går videre med min egen profeti i overensstemmelse med min tydelige måde, som jeg ved, at ingen kan tage fejl af; alligevel vil mennesker i de

dage, når Esajas' profetier skal blive opfyldt, med vished kende dem på de tidspunkter, da de skal ske.

8 Derfor er de af værdi for menneskenes børn; og den, som mener, at de ikke er det, til dem vil jeg især tale og begrænse ordene til mit eget folk; for jeg ved, at de skal være af stor værdi for dem i de sidste dage, for på den dag skal de forstå dem; derfor har jeg skrevet dem til deres gavn.

9 Og ligesom et slægtled er blevet udryddet blandt jøderne på grund af ugudelighed, således er de blevet udryddet fra slægtled til slægtled i overensstemmelse med deres ugudelighed; og ingen af dem er nogen sinde blevet udryddet, uden at det blev dem forudsagt af Herrens profeter.

10 Derfor er der blevet dem fortalt om den ødelæggelse, der skulle komme over dem, straks efter at min far forlod Jerusalem; alligevel forhærdede de hjertet; og i overensstemmelse med min profeti er de blevet udryddet med undtagelse af dem, der bliver ført bort til Babylon som fanger.

11 Og se, dette taler jeg på grund af den ånd, som er i mig. Og til trods for at de er blevet ført bort, skal de igen vende tilbage og tage Jerusalems land i besiddelse; derfor skal de igen blive bragt tilbage til deres arveland.

12 Men se, de skal have krige og rygter om krige; og når den dag kommer, da Faderens Enbårne, ja, himlens og jordens Fader, giver sig til kende for dem i kødet, se, da vil de forkaste ham på grund af deres syndighed og deres hjertes hårdhed og deres nakkes stivhed.

13 Se, de vil korsfæste ham; og efter at han har ligget i en gravhule i et tidsrum af tre dage, skal han opstå fra de døde med helbredelse i sine vinger; og alle de, der tror på hans navn, skal blive frelst i Guds rige. Derfor fryder min sjæl sig ved at profetere om ham, for jeg har set hans dag, og mit hjerte priser hans hellige navn.

14 Og se, det skal ske, efter at Messias er opstået fra de døde og har givet sig til kende for sit folk, for så mange som vil tro på hans navn, se, da skal Jerusalem blive ødelagt igen; for ve dem, der kæmper mod Gud og hans kirkes folk.

15 Derfor skal jøderne blive spredt blandt alle folkeslag, ja, og Babylon skal også blive ødelagt; derfor skal jøderne blive spredt af andre folkeslag.

16 Og efter at de er blevet spredt, og Gud Herren har tugtet dem ved andre folkeslag i et tidsrum af mange slægtled, ja, fra slægtled til slægtled, indtil de bliver formået til at tro på Kristus, Guds Søn, og på forsoningen, der er altomfattende for hele menneskeslægten – og når den dag kommer, da de vil tro på Kristus og tilbede Faderen i hans navn med rent hjerte og rene hænder og ikke længere se frem til en anden Messias, da, til den tid, kommer dagen, hvor det er nødvendigt, at de tror på dette.

17 Og Herren vil igen for anden gang udstrække sin hånd for at genrejse sit folk fra deres fortabte og faldne tilstand. Derfor vil han skride til at udføre et forunderligt værk og et under blandt menneskenes børn.

18 For se, han skal bringe dem sine ord, hvilke ord skal dømme dem på den yderste dag, for de skal gives dem med det formål at overbevise dem om den sande Messias, som blev forkastet af dem, og for at overbevise dem om, at de ikke længere behøver at se frem til, at der skal komme en Messias; for der skal ikke komme nogen, uden at det er en falsk Messias, der skal bedrage folk; for der er kun omtalt én Messias af profeterne, og denne Messias er ham, der vil blive forkastet af jøderne.

19 For ifølge profeternes ord kommer Messias seks hundrede år efter den tid, da min

far forlod Jerusalem; og ifølge profeternes ord og ligeledes Guds engels ord skal hans navn være Jesus Kristus, Guds Søn.

20 Og se, mine brødre, jeg har talt tydeligt, så I ikke kan tage fejl. Og så sandt som Gud Herren lever, som førte Israel ud af Egyptens land og gav Moses magt, så han kunne helbrede folkeslagene, efter at de var blevet bidt af giftige slanger, hvis de ville kaste blikket på den slange, som han rejste for dem, og også gav ham magt, så han kunne slå på klippen og få vandet til at komme frem; ja, se, jeg siger jer, at så vist som dette er sandt, og så sandt som Gud Herren lever, er der ikke givet noget andet navn under himlen, hvorved mennesket kan blive frelst, end denne Jesus Kristus, om hvem jeg har talt.

21 For se, af den årsag har Gud Herren lovet mig, at det, som jeg skriver, skal blive beskyttet og bevaret og overdraget op gennem mine efterkommere fra slægtled til slægtled, så det løfte må blive opfyldt for Josef, at hans efterkommere aldrig skulle omkomme, så længe som jorden består.

22 Derfor skal det blive overleveret fra slægtled til slægtled, så længe som jorden skal bestå; og det skal blive overleveret efter Guds vilje og behag; og de folkeslag, som skal eje det, skal blive dømt efter det i henhold til de ord, der er skrevet.

23 For vi arbejder flittigt med at skrive for at formå vore børn og også vore brødre til at tro på Kristus og til at blive forliget med Gud; for vi ved, at det er ved nåde, at vi bliver frelst, efter alt hvad vi kan gøre.

24 Og til trods for at vi tror på Kristus, holder vi Moseloven og ser med standhaftighed hen til Kristus, indtil loven bliver opfyldt.

25 For med dette sigte blev loven givet; derfor er loven blevet død for os, og vi er blevet gjort levende i Kristus på grund af vor tro, dog holder vi loven på grund af befalingerne.

26 Og vi taler om Kristus, vi fryder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med vore profetier, for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder.

27 For se, vi taler om loven, for at vore børn kan vide, at loven er død, og at de ved at vide, at loven er død, kan se frem til det liv, som er i Kristus, og vide, med hvilket sigte loven blev givet. Og efter at loven er opfyldt i Kristus, at de ikke behøver at forhærde hjertet mod ham, når loven burde være afskaffet.

28 Og se nu, mit folk, I er et stivnakket folk; derfor har jeg talt tydeligt til jer, så I ikke kan misforstå. Og de ord, som jeg har talt, skal stå som et vidnesbyrd mod jer, for de er tilstrækkelige til at lære enhver den rette vej, for den rette vej er at tro på Kristus og ikke forkaste ham for ved at forkaste ham, forkaster I også profeterne og loven.

29 Og se nu, jeg siger jer, at den rette vej er at tro på Kristus og ikke forkaste ham; og Kristus er Israels Hellige; derfor må I bøje jer for ham og tilbede ham af al jeres kraft, sind og styrke og af hele jeres sjæl; og hvis I gør dette, skal I på ingen måde blive stødt ud.

30 Og for så vidt, som det er nødvendigt, skal I holde Guds skikke og ordinancer, indtil loven, som blev givet til Moses, bliver opfyldt.

Nefis Anden Bog 26

- 1 Og efter at Kristus er opstået fra de døde, skal han vise sig for jer, mine børn og mine elskede brødre; og de ord, han skal tale til jer, skal være den lov, som I skal holde.
- 2 For se, jeg siger jer, at jeg har set, at mange slægtled skal gå bort, og der skal være store krige og stridigheder blandt mit folk.
- 3 Og når Messias kommer, skal der gives mit folk tegn på hans fødsel og også på hans død og opstandelse; og stor og skrækkelig skal den dag være for de ugudelige, for de skal omkomme; og de omkommer, fordi de støder profeterne og de hellige ud og stener dem og slår dem ihjel; derfor skal råbet fra de helliges blod stige op til Gud fra jorden mod dem.
- 4 For se, alle de, som er stolte, og som handler ugudeligt, skal blive opbrændt af den dag, der kommer, siger Hærskarers Herre, for de skal være som stubbe.
- 5 Og de, der slår profeterne og de hellige ihjel, dem skal jordens dyb opsluge, siger Hærskarers Herre, og bjerge skal dække dem, og hvirvelvinde skal føre dem bort, og bygninger skal falde ned over dem og sønderknuse dem og male dem til støv.
- 6 Og de skal blive hjemsøgt af torden og lyn og jordskælv og alle slags ødelæggelser; for Herrens vredes ild skal være tændt imod dem, og de skal være som stubbe, og den dag, der kommer, skal fortære dem, siger Hærskarers Herre.
- 7 O, min sjæls smerte og kval over tabet af mit folks faldne! For jeg, Nefi, har set det, og det er nær ved at fortære mig for Herrens nærhed, men jeg må råbe til min Gud: Dine veje er retfærdige.
- 8 Men se, de retfærdige, der lytter til profeternes ord og ikke slår dem ihjel, men til trods for al forfølgelse med standhaftighed ser frem til Kristus efter de tegn, der er givet – se, det er dem, der ikke skal omkomme.
- 9 Men Retfærdighedens Søn skal vise sig for dem, og han skal helbrede dem, og de skal have fred i ham, indtil tre slægtled er gået bort, og mange af det fjerde slægtled er gået bort i retfærdighed.
- 10 Og når dette har fundet sted, rammer en hastig ødelæggelse mit folk; for til trods for smerterne i min sjæl har jeg set det; derfor ved jeg, at det skal ske; og de sælger sig selv for intet; for som belønning for deres stolthed og deres dårskab skal de høste undergang; for eftersom de giver efter for Djævelen og vælger mørkets gerninger snarere end lysets, skal de fare ned til helvede.
- 11 For Herrens Ånd vil ikke stedse kæmpe med mennesket. Og når Ånden hører op med at kæmpe med mennesker, da kommer hastig undergang, og det bedrøver min sjæl.
- 12 Og som jeg talte om, at jøderne skulle blive overbevist om, at Jesus er den sande Kristus, så må det nødvendigvis være sådan, at ikke-jøderne også bliver overbevist om, at Jesus er Kristus, den evige Gud,
- 13 og at han giver sig til kende ved Helligåndens kraft for alle dem, der tror på ham, ja, for hvert eneste folkeslag, stamme, tungemål og folk ved at gøre mægtige mirakler, tegn og undere blandt menneskenes børn i forhold til deres tro.
- 14 Men se, jeg profeterer for jer om de sidste dage; om de dage, da Gud Herren skal bringe dette frem for menneskenes børn.
- 15 Efter at mine efterkommere og mine brødres efterkommere er sunket ned i vantro og er blevet slået af ikke-jøderne; ja, efter at Gud Herren har slået lejr rundt omkring dem og har belejret dem med en vold og rejst fæstninger mod dem; og efter

at de er blevet bragt ned i støvet, så de endog ikke er til, skal de retfærdiges ord dog blive skrevet, og de trofastes bønner skal blive hørt, og alle de, der er sunket ned i vantro, skal ikke blive glemt.

16 For de, som skal blive udryddet, skal tale til dem fra jorden, og deres tale skal lyde svagt fra støvet, og deres røst skal være som fra en, der maner ånder frem; for Gud Herren vil give ham magt, så han kan hviske om dem, som var det fra jorden, og deres tale skal hviske fra støvet.

17 For så siger Gud Herren: De skal nedskrive det, der skal blive gjort blandt dem, og det skal blive skrevet og forseglet i en bog, og de, der er sunket ned i vantro, skal ikke få det, for de forsøger at tilintetgøre det, der hører Gud til.

18 For se, ligesom de, der blev udryddet, er blevet udryddet hastigt; og mængden af deres skrækindjagende skal være som avner, der blæser bort – ja, så siger Gud Herren: Det skal ske på et øjeblik, pludseligt –

19 og det skal ske, at de, der er sunket ned i vantro, skal blive slået ved ikke-jødernes hånd.

20 Og ikke-jøderne er indbildske i deres øjnes stolthed og er snublet, fordi deres anstødssten var stor, så de har opbygget mange kirker; alligevel nedgør de Guds kraft og mirakler og priser for sig selv deres egen visdom og deres egen lærdom, så de kan skaffe sig vinding og kværne på den fattiges ansigt.

21 Og der er opbygget mange kirker, hvilket forårsager misundelse, stridigheder og ondsindethed.

22 Og der er også hemmelige sammensværgelser, ja, som i fordums tid efter Djævelens sammensværgelser; for han er grundlæggeren af alt dette; ja, grundlæggeren af mord og mørkets gerninger; ja, og han leder dem ved halsen med et hørreb, indtil han binder dem med sine stærke reb for evigt.

23 For se, mine elskede brødre, jeg siger jer, at Gud Herren udfører ikke sine gerninger i mørke.

24 Han gør ikke noget, uden at det er til gavn for verden; for han elsker verden, så han endog nedlægger sit eget liv, så han kan drage alle mennesker til sig. Derfor befaler han ikke nogen, at de ikke skal tage del i hans frelse.

25 Se, råber han til nogen og siger: Gå bort fra mig? Se, jeg siger jer: Nej, men han siger: Kom til mig, alle I jordens ender, køb mælk og honning uden penge og uden betaling.

26 Se, har han befalet nogen, at de skulle gå ud af synagogerne eller ud af tilbedelseshusene? Se, jeg siger jer: Nej.

27 Har han befalet nogen, at de ikke skulle tage del i hans frelse? Se, jeg siger jer: Nej, men han har givet den frit til alle mennesker; og han har befalet sit folk, at de skulle formå alle mennesker til omvendelse.

28 Se, har Herren befalet nogen, at de ikke skulle tage del i hans godhed? Se, jeg siger jer: Nej, men alle mennesker har samme muligheder, det ene såvel som det andet, og det er ingen forbudt.

29 Han befaler, at der ingen præstelist skal være; for se, præstelist består deri, at mennesker prædiker og sætter sig selv op som et lys for verden, så de kan opnå vinding og verdens ros, men de stræber ikke efter Zions velfærd.

30 Se, Herren har forbudt dette; for se, Gud Herren har givet den befaling, at alle mennesker skal nære næstekærlighed, hvilken næstekærlighed er kærlighed, og medmindre de nærer næstekærlighed, er de intet. For se, hvis de nærer

næstekærlighed, ville de ikke lade arbejderen i Zion omkomme.

31 Men arbejderen i Zion skal arbejde for Zion, for hvis de arbejder for penge, skal de fortabes.

32 Og videre, Gud Herren har befaleet, at mennesker ikke skulle slå ihjel, at de ikke skulle lyve, at de ikke skulle stjæle, at de ikke skulle misbruge Herren, deres Guds navn, at de ikke skulle misunde, at de ikke skulle være ondsindede, at de ikke skulle strides, den ene med den anden, at de ikke skulle begå utugtigheder, og at de ikke skulle gøre noget af dette; for den, der gør det, skal fortabes.

33 For ingen af disse misgerninger kommer fra Herren, for han gør det, som er godt blandt menneskenes børn, og han gør intet, undtagen det er tydeligt for menneskenes børn; og han opfordrer dem alle til at komme til sig og tage del i hans godhed, og han afviser ingen, som kommer til ham, sort og hvid, træ og fri, mand og kvinde; og han husker hedningerne; og alle er lige for Gud, både jøde og ikke-jøde.

Nefis Anden Bog 27

1 Men se, i de sidste dage eller i ikke-jødernes dage – ja, se alle de ikke-jødiske folkeslag og også jøderne, både de, der kommer til dette land, og de, der er i andre lande, ja, i alle jordens lande, se, de skal være berusede af ugudelighed og alle slags vederstyggeligheder –

2 og når den dag kommer, skal de blive hjemsøgt af Hærskarers Herre med torden og med jordskælv og med megen larm og med storm og med uvejr og med den fortærende ilds flamme.

3 Og alle de folkeslag, der kæmper mod Zion, og som plager hende, skal være som en drøm i et nattesyn; ja, det skal være for dem ligesom for en sulten mand, der drømmer, og se, han spiser, men han vågner, og hans sjæl er tom; eller som en tørstig mand, der drømmer, og se, han drikker, men han vågner, og se, han er svag, og hans sjæl er tørstig; ja, således skal den mængde fra alle folkeslagene være, der kæmper mod Zions bjerg.

4 For se, alle I, der begår misgerninger, stands op og tænk, for I skal råbe højt og skrike, ja, I skal være berusede, men ikke af vin, I skal rave, men ikke af stærk drik.

5 For se, Herren har udøst den dybe søvns ånd over jer. For se, I har lukket jeres øjne, og I har forkastet profeterne; og jeres herskere og seerne har han skjult på grund af jeres ugudelighed.

6 Og det skal ske, at Gud Herren skal bringe ordene fra en bog frem til jer, og det skal være ordene fra dem, der er slumret ind.

7 Og se, bogen skal være forseglet; og i bogen skal der være en åbenbaring fra Gud fra verdens begyndelse til dens ende.

8 For se, på grund af det, der er forseglet, skal det, der er forseglet, ikke blive givet på folks ugudeligheds og vederstyggeligheds dag. Derfor skal bogen blive holdt tilbage fra dem.

9 Men bogen skal blive givet til en mand, og han skal give bogens ord, som er ordene fra dem, der har slumret i støvet, og han skal give disse ord til en anden.

10 Men de ord, der er forsegledede, skal han ikke give, ej heller skal han give bogen. For bogen skal være forseglet ved Guds kraft, og den åbenbaring, som blev forseglet, skal forblive i bogen, indtil Herren anser tiden for at være inde, så de kan komme frem; for se, de åbenbarer alt fra verdens grundlæggelse til dens ende.

- 11 Og den dag kommer, da de ord i bogen, som blev forseglet, skal blive læst op fra hustagene; og de skal blive læst op ved Kristi kraft; og alt, hvad der nogen sinde er sket blandt menneskenes børn, og som nogen sinde vil ske, ja, til jordens ende, skal blive åbenbaret for menneskenes børn.
- 12 For se, på den dag, da bogen skal gives til den mand, som jeg har talt om, skal bogen være skjult for verdens øjne, så ingens øjne skal se den, bortset fra at tre vidner skal se den ved Guds kraft, ud over ham, til hvem bogen skal gives; og de skal vidne om sandheden af bogen og det, der er i den.
- 13 Og der er ingen andre, som skal se den, bortset fra nogle få efter Guds vilje for at aflægge vidnesbyrd om hans ord for menneskenes børn; for Gud Herren har sagt, at de trofastes ord skal tale, som var det fra de døde.
- 14 Derfor vil Gud Herren skride til at bringe bogens ord frem; og ved så mange vidners mund, som han finder for godt, vil han stadfæste sit ord, og ve den, der forkaster Guds ord!
- 15 Men se, det skal ske, at Gud Herren skal sige til ham, til hvem han skal give bogen: Tag disse ord, som ikke er forseglede, og giv dem til en anden, så han kan vise dem til den lærde og sige: Jeg beder dig, læs dette. Og den lærde skal sige: Bring bogen hid, og jeg vil læse den.
- 16 Og se, for verdens æres skyld og for at få vinding siger de dette og ikke for Guds æres skyld.
- 17 Og manden skal sige: Jeg kan ikke bringe bogen, for den er forseglet.
- 18 Da skal den lærde sige: Jeg kan ikke læse den.
- 19 For se, det skal ske, at Gud Herren atter vil give bogen og dens ord til ham, der ikke er lærd; og den mand, der ikke er lærd, skal sige: Jeg er ikke lærd.
- 20 Da skal Gud Herren sige til ham: De lærde skal ikke læse dem, for de har forkastet dem, og jeg er i stand til at udføre mit eget værk, derfor skal du læse de ord, som jeg vil give dig.
- 21 Rør ikke det, der er forseglet, for jeg vil bringe det frem, når jeg anser tiden for at være inde, for jeg vil vise menneskenes børn, at jeg er i stand til at udføre mit eget værk.
- 22 For se, når du har læst de ord, som jeg har befalet dig, og har skaffet de vidner, som jeg har lovet dig, da skal du forsegle bogen igen og skjule den i mig, så jeg kan bevare de ord, som du ikke har læst, indtil jeg i min egen visdom finder det tjenligt at åbenbare alt for menneskenes børn.
- 23 For se, jeg er Gud; og jeg er en Gud, der gør mirakler; og jeg vil vise verden, at jeg er den samme i går, i dag og for evigt; og jeg virker ikke blandt menneskenes børn, undtagen i forhold til deres tro.
- 24 Og det skal atter ske, at Herren skal sige til ham, der skal læse de ord, der skal blive givet ham:
- 25 Eftersom dette folk henvender sig til mig med munden og ærer mig med læberne, men har fjernet deres hjerte langt bort fra mig, og deres frygt for mig er tillært efter menneskers forskrifter –
- 26 vil jeg derfor skride til at udføre et forunderligt værk blandt dette folk, ja, et forunderligt værk og et under, for deres vises og lærdes visdom skal forgå, og deres kloges kundskab skal skjules.
- 27 Og ve dem, der søger dybt for at skjule deres plan for Herren! Og deres gerninger sker i mørket, og de siger: Hvem ser os, og hvem kender os? Og de siger også: Det,

at du vender tingene på hovedet, skal visselig regnes som pottemagerens ler. Men se, jeg vil vise dem, siger Hærskarers Herre, at jeg kender alle deres gerninger. For skal gerningen sige om ham, der gjorde den: Han har ikke gjort mig? Eller skal det, der er formet, sige om ham, som formede det: Han har ingen forståelse?

28 Men se, siger Hærskarers Herre: Jeg vil vise menneskenes børn, at det kun varer en meget kort tid endnu, og så skal Libanon blive forvandlet til en frugtbar mark; og den frugtbare mark skal regnes for en skov.

29 Og på den dag skal den døve høre bogens ord, og den blindes øjne skal se ud af dunkelhed og ud af mørke.

30 Og de sagtmødige skal også have vækst, og deres fryd skal være i Herren, og de fattige blandt mennesker skal fryde sig i Israels Hellige.

31 For så vist som Herren lever, skal de se, at den skrækindjagende bliver gjort til intet, og at spotteren bliver fortåret, og at alle, der lur på ondt, bliver forstødt;

32 og de, der gør et menneske til overtræder på grund af et ord og lægger en fælde for ham, der irttesætter i porten og afviser den retfærdige som noget, der er uden værdi.

33 Derfor, så siger Herren, som forløste Abraham, angående Jakobs hus: Jakob skal ikke blive til skamme nu, ej heller skal hans ansigt blegne nu.

34 Men når han ser sine børn, mine hænders værk, i sin midte, skal de hellige mit navn og hellige Jakobs Hellige og skal frygte Israels Gud.

35 Også de, som fór vild i ånden, skal komme til kundskab, og de, som murrede, skal lære lærdom.

Nefis Anden Bog 28

1 Og se nu, mine brødre, jeg har talt til jer, som Ånden har drevet mig, derfor ved jeg, at det visselig vil ske.

2 Og det, der skal skrives af bogen, skal være af stor værdi for menneskenes børn og især for vore efterkommere, der er en rest af Israels hus.

3 For det skal ske på den dag, at de kirker, som er bygget op, og ikke til Herren, når den ene skal sige til den anden: Se, jeg, jeg er Herrens! og de andre skal sige: Jeg, jeg er Herrens! og således skal enhver sige, som har bygget kirker op, og ikke til Herren –

4 og de skal strides, den ene med den anden; og deres præster skal strides, den ene med den anden, og de skal undervise med deres egen lærdom og forkaste Helligånden, som giver mæle.

5 Og de forkaster Guds, Israels Helliges, kraft; og de siger til folket: Lyt til os, og hør vor forskrift; for se, der er ingen Gud i dag, for Herren og Forløseren har udført sin gerning, og han har givet sin magt til mennesker;

6 se, lyt til min forskrift; hvis de siger, at der er udført et mirakel ved Herrens hånd, så tro det ikke, for i dag er han ikke en Gud, der gør mirakler; han har udført sin gerning.

7 Ja, og der skal være mange, der skal sige: Spis, drik, og vær lystig, for i morgen dør vi, og det skal gå os godt.

8 Og der skal også være mange, der skal sige: Spis, drik, og vær lystig, men frygt alligevel Gud – han vil retfærdiggøre, at man begår en lille synd; ja, lyv lidt, drag fordel af en anden på grund af hans ord, grav en grav for din næste; det er der intet galt i; og gør alt dette, for i morgen skal vi dø; og dersom vi er skyldige, vil Gud slå os med nogle få slag, og til sidst skal vi blive frelst i Guds rige.

- 9 Ja, og der skal være mange, som på denne måde skal undervise i falske og tomme og tåbelige lærdomme og skal være opblæste i hjertet og søge dybt for at skjule deres planer for Herren; og deres gerninger skal ske i mørket.
- 10 Og de helliges blod skal råbe fra jorden mod dem.
- 11 Ja, de har alle forladt vejen; de er blevet fordærvede.
- 12 På grund af stolthed og på grund af falske lærere og falsk lære er deres kirker blevet fordærvede, og deres kirker er indbildske; på grund af stolthed er de opblæste.
- 13 De røver fra de fattige til deres fine helligdomme; de røver fra de fattige til deres fine klæder; og de forfølger de sagtmødige og de fattige i hjertet, fordi de er opblæste i deres stolthed.
- 14 De knejser med nakken og holder hovedet højt; ja, og på grund af stolthed og ugudelighed og vederstyggeligheder og utugtigheder er de alle faret vild med undtagelse af nogle få, der er Kristi ydmyge tilhængere; men de bliver ledet således, at de i mange tilfælde begår fejl, fordi de er undervist efter menneskers forskrifter.
- 15 O, de vise og de lærde og de rige, som er opblæste i hjertets stolthed, og alle de, som prædiker falske lærdomme, og alle de, som begår utugtigheder og fordrejer Herrens rette vej, ve, ve, ve dem, siger Herren, Gud den Almægtige, for de skal blive nedstyrtet til helvede!
- 16 Ve dem, som afviser den retfærdige som noget, der er uden værdi, og håner det, der er godt, og siger, at det er uden værdi! For den dag skal komme, da Gud Herren hastigt vil hjemsege jordens indbyggere; og på den dag, da de er fuldstændig modne i ugudelighed, skal de omkomme.
- 17 Men se, hvis jordens indbyggere omvender sig fra deres ugudelighed og vederstyggeligheder, skal de ikke blive udryddet, siger Hærskarers Herre.
- 18 Men se, den store og vederstyggelige kirke, hele jordens skøge, skal styrte til jorden, og stort skal dens fald blive.
- 19 For Djævelens rige skal ryste, og de, der tilhører det, må nødvendigvis blive vækket til omvendelse, ellers vil Djævelen gribe dem med sine evigtvarende lænker, og de bliver ophidset til vrede og fortabes.
- 20 For se, på den dag skal han rase i hjertet på menneskenes børn og ophidse dem til vrede imod det, der er godt.
- 21 Og andre beroliger han og luller dem ind i kødelig sikkerhed, så de siger: Alt er vel i Zion, ja, Zion har fremgang, alt er vel – og således narrer Djævelen deres sjæl og fører dem omhyggeligt ned til helvede.
- 22 Og se, andre drager han bort ved smiger og fortæller dem, at der ikke findes noget helvede, og han siger til dem: Jeg er ingen djævel, for der findes ingen – og således hvisker han dem i øret, indtil han griber dem med sine forfærdelige lænker, hvorfra der ingen udfrielse er.
- 23 Ja, de bliver grebet af døden og helvede; og døden og helvede og Djævelen og alle, der er blevet fanget deraf, skal stå for Guds trone og blive dømt efter deres gerninger, hvorfra de skal gå til det sted, som er beredt for dem, nemlig en sø af ild og svovl, som er uendelig pinsel.
- 24 Derfor, ve den, der er ligegyldig i Zion.
- 25 Ve den, der råber: Alt er vel!
- 26 Ja, ve den, der lytter til menneskers forskrifter og forkaster Guds kraft og Helligåndsgaven!
- 27 Ja, ve den, der siger: Vi har modtaget, og vi behøver ikke mere!

- 28 Og kort sagt, ve alle dem, som dirrer og er vrede på grund af Guds sandhed! For se, den, der er bygget på klippen, modtager den med glæde; og den, der er bygget på en grundvold af sand, bæver af frygt for at falde.
- 29 Ve den, der siger: Vi har modtaget Guds ord, og vi behøver ikke mere af Guds ord, for vi har tilstrækkeligt!
- 30 For se, så siger Gud Herren: Jeg vil give menneskenes børn linje på linje, forskrift på forskrift, lidt her og lidt der; og velsignede er de, der lytter til mine forskrifter og låner øre til mit råd, for de skal lære visdom; for til den, der modtager, vil jeg give mere; og fra dem, der siger: Vi har tilstrækkeligt! fra dem skal endog blive taget det, de har.
- 31 Forbandet er den, som sætter sin lid til mennesket eller gør kød til sin arm eller lytter til menneskers forskrifter, medmindre deres forskrifter bliver givet ved Helligåndens kraft.
- 32 Ve ikke-jøderne, siger Herren, Hærskarers Gud, for uagtet jeg rækker min arm ud til dem dag efter dag, forkaster de mig; alligevel vil jeg være barmhjertig mod dem, siger Gud Herren, hvis de vil omvende sig og komme til mig, for min arm er rakt ud hele dagen lang, siger Herren, Hærskarers Gud.

Nefis Anden Bog 29

- 1 Men se, der skal være mange – på den dag, da jeg vil skride til at udføre et forunderligt værk blandt dem, for at jeg kan erindre mine pagter, som jeg har sluttet med menneskenes børn, og for at jeg atter for anden gang kan strække min hånd ud for at genvinde mit folk, som er af Israels hus,
- 2 og også for at jeg kan erindre de løfter, som jeg har givet til dig, Nefi, og også til din far, at jeg vil huske jeres efterkommere, og at jeres efterkommeres ord skal udgå af min mund til jeres efterkommere, og at mine ord skal hvisle frem til jordens ender som et banner for mit folk, der er af Israels hus,
- 3 og fordi mine ord skal hvisle frem – skal mange af ikke-jøderne sige: En bibel! En bibel! Vi har en bibel, og der kan ikke være nogen anden bibel.
- 4 Men så siger Gud Herren: O tåber, de skal få en bibel, og den skal udgå fra jøderne, mit gamle pagtsfolk. Og hvordan takker de jøderne for den bibel, som de får fra dem? Ja, hvad mener ikke-jøderne? Erindrer de jødernes møje og arbejde og umage og deres flid for mig med at tilvejebringe frelse for ikke-jøderne?
- 5 O, I ikke-jøder, har I husket jøderne, mit gamle pagtsfolk! Nej, men I har forbandet dem og har hadet dem og har ikke forsøgt at genrejse dem. Men se, jeg vil gengælde alt dette på jeres eget hoved; for jeg, Herren, har ikke glemt mit folk.
- 6 Du tåbe, som siger: En bibel, vi har en bibel, og vi har ikke brug for nogen anden bibel. Har I fået en bibel uden ved jøderne?
- 7 Ved I ikke, at der findes flere end ét folkeslag? Ved I ikke, at jeg, Herren jeres Gud, har skabt alle mennesker, og at jeg husker dem, som er på øerne i havet, og at jeg hersker i himlene oventil og på jorden nedentil, og jeg bringer mit ord ud til menneskenes børn, ja, til alle jordens folkeslag?
- 8 Hvorfor murrer I, fordi I skal modtage mere af mit ord? Ved I ikke, at to folkeslags vidnesbyrd er et vidne for jer om, at jeg er Gud, at jeg husker det ene folkeslag såvel som det andet? Derfor taler jeg de samme ord til det ene folkeslag som til det andet. Og når de to folkeslag kommer sammen, skal de to folkeslags

vidnesbyrd også komme sammen.

9 Og jeg gør dette for at jeg kan bevise over for mange, at jeg er den samme i går, i dag og for evigt, og at jeg taler mine ord efter mit eget behag. Og fordi jeg har talt ét ord, behøver I ikke at formode, at jeg ikke kan tale et andet, for mit værk er endnu ikke fuldbragt, ej heller bliver det det, førend menneskets endeligt, ej heller fra den tid af og for evigt.

10 For se, fordi I har en bibel, behøver I ikke at formode, at den indeholder alle mine ord; ej heller behøver I at formode, at jeg ikke har ladet mere blive skrevet.

11 For jeg befaler alle mennesker, både i øst og i vest og i nord og i syd og på øerne i havet, at de skal skrive de ord, som jeg taler til dem; for ud fra bøgerne, som skal blive skrevet, vil jeg dømme verden, enhver efter deres gerninger, i henhold til det, der er skrevet.

12 For se, jeg skal tale til jøderne, og de skal skrive det, og jeg skal også tale til nefitterne, og de skal skrive det, og jeg skal også tale til de andre stammer af Israels hus, som jeg har ført bort, og de skal skrive det, og jeg skal også tale til alle jordens folkeslag, og de skal skrive det.

13 Og det skal ske, at jøderne skal få nefitternes ord, og nefitterne skal få jødernes ord; og nefitterne og jøderne skal få Israels tabte stammers ord, og Israels tabte stammer skal få nefitternes og jødernes ord.

14 Og det skal ske, at mit folk, som er af Israels hus, skal blive samlet hjem til deres ejendomslande; og mit ord skal også blive samlet i ét. Og jeg vil vise dem, der kæmper mod mit ord og mod mit folk, som er af Israels hus, at jeg er Gud, og at jeg sluttede pagt med Abraham om, at jeg ville huske hans efterkommere for evigt.

Nefis Anden Bog 30

1 Og se nu, mine elskede brødre, jeg vil tale til jer; for jeg, Nefi, vil ikke tillade, at I skal tro, at I er mere retfærdige, end ikke-jøderne skal være. For se, medmindre I holder Guds befalinger, skal I alle ligeledes fortabes; og på grund af de ord, der er blevet talt, behøver I ikke at tro, at ikke-jøderne skal blive helt udryddet.

2 For se, jeg siger jer, at så mange af ikke-jøderne, som vil omvende sig, er Herrens pagtsfolk; og så mange af jøderne, som ikke vil omvende sig, skal blive forstødt; for Herren slutter ikke pagt med nogen undtagen med dem, der omvender sig og tror på hans Søn, som er Israels Hellige.

3 Og nu vil jeg profetere noget mere angående jøderne og ikke-jøderne. For efter at bogen, som jeg har talt om, er kommet frem og blevet skrevet til ikke-jøderne og igen blevet forseglet til Herren, skal der være mange, der vil tro på de ord, der er skrevet; og de skal bringe dem til resten af vore efterkommere.

4 Og da skal resten af vore efterkommere få kundskab om os, hvorledes vi kom ud af Jerusalem, og at de er efterkommere af jøderne.

5 Og Jesu Kristi evangelium skal blive kundgjort blandt dem; derfor skal de atter blive bragt til kundskab om deres fædre og ligeledes til den kundskab om Jesus Kristus, der fandtes blandt deres fædre.

6 Og da skal de fryde sig, for de skal vide, at det er en velsignelse til dem fra Guds hånd; og deres skæl af mørke skal begynde at falde fra deres øjne, og der skal ikke gå mange slægtled bort blandt dem, førend de bliver et rent og et tiltalende folk.

7 Og det skal ske, at jøderne, som er spredt, også skal begynde at tro på Kristus, og

de skal begynde at samle sig på landets overflade; og så mange, som vil tro på Kristus, skal også blive et tiltalende folk.

8 Og det skal ske, at Gud Herren skal begynde sit værk blandt alle folkeslag, stammer, tungemål og folk for at tilvejebringe genoprettelsen af sit folk på jorden.

9 Og med retfærdighed skal Gud Herren dømme de fattige og irettesætte med upartiskhed til fordel for jordens sagtmødige. Og han skal slå jorden med sin munds kæp, og med sine læbers ånde skal han slå de ugudelige ihjel.

10 For den tid kommer hastigt, da Gud Herren skal forårsage en stor adskillelse blandt folk, og de ugudelige vil han slå ihjel, og han vil skåne sit folk, ja, selv om han må slå de ugudelige ihjel ved ild.

11 Og retfærdighed skal være bæltet om hans lænder og trofasthed bæltet om hans hofter.

12 Og da skal ulven bo sammen med lammet, og panteren skal ligge sammen med kiddet, og kalven og den unge løve og fedekvæget skal leve sammen, og et lille barn skal lede dem.

13 Og koen og bjørnen skal æde; deres unger skal ligge sammen, og løven skal æde strå som oxen.

14 Og det diende barn skal lege ved giftslangens hul, og det afvænnede barn skal stikke sin hånd ind i hugormens hule.

15 De skal ikke forvolde ondt eller ødelægge noget på hele mit hellige bjerg; for jorden skal være fuld af kundskab om Herren, ligesom vandene dækker havet.

16 For se, alle folkeslags gerninger skal blive kundgjort; ja, alt skal blive kundgjort for menneskenes børn.

17 Der er intet, der er hemmeligt, som ikke skal blive åbenbaret; der er ingen mørkets gerning, som ikke skal blive bragt frem i lyset; og der er intet, der er besejlet på jorden, som ikke skal blive løst.

18 Derfor skal alt, som er blevet åbenbaret for menneskenes børn, blive åbenbaret på den dag; og i lang tid skal Satan ikke længere have magt over menneskenes børns hjerte. Og nu, mine elskede brødre, slutter jeg mine ord.

Nefis Anden Bog 31

1 Og nu holder jeg, Nefi, op med at profetere for jer, mine elskede brødre. Og jeg kan ikke skrive andet end en smule, som jeg visselig ved skal ske; ej heller kan jeg skrive mere end nogle få af min bror Jakobs ord.

2 For se, det, som jeg har skrevet, er mig nok, bortset fra nogle få ord, som jeg må tale angående Kristi lære; derfor vil jeg tale tydeligt til jer i overensstemmelse med tydeligheden af min måde at profetere på.

3 For min sjæl fryder sig ved tydelighed, for på denne måde udfører Gud Herren sine gerninger blandt menneskenes børn. For Gud Herren giver lys, så man forstår; for han taler til mennesker på deres sprog, så de forstår.

4 For se, jeg ønsker, at I skal huske, at jeg har talt til jer om den profet, som Herren viste mig, og som skulle døbe Guds lam, der skulle borttage verdens synder.

5 Og se, hvis Guds lam, han som er hellig, skulle have behov for at blive døbt med vand for at opfylde al retfærdighed, o, hvor meget større behov har da ikke vi, som er uhellige, for at blive døbt, ja, med vand!

6 Og nu vil jeg spørge jer, mine elskede brødre, hvorledes Guds lam opfyldte al

retfærdighed ved at blive døbt med vand?

7 Ved I ikke, at han var hellig? Men uagtet at han er hellig, viser han menneskenes børn, at han hvad kødet angår ydmyger sig for Faderen og bevidner for Faderen, at han ville være lydige mod ham ved at holde hans befalinger.

8 For se, efter at han var blevet døbt med vand, steg Helligånden ned over ham i skikkelse af en due.

9 Og videre, det viser menneskenes børn, hvor snæver den sti er, og hvor trang den port er, som de skulle træde ind ad, idet han havde været eksemplet for dem.

10 Og han sagde til menneskenes børn: Følg mig. Derfor, mine elskede brødre, kan vi følge Jesus, medmindre vi er villige til at holde Faderens befalinger?

11 Og Faderen sagde: Omvend jer, omvend jer, og bliv døbt i min elskede Søns navn.

12 Og Sønnens røst kom også til mig og sagde: Den, der bliver døbt i mit navn, til ham vil Faderen give Helligånden, ligesom til mig; følg derfor mig, og gør det, som I har set mig gøre.

13 Derfor ved jeg, mine elskede brødre, at hvis I vil følge Sønnen med hjertets faste forsæt uden at handle hyklerisk og bedragerisk over for Gud, men med oprigtig hensigt omvender jer fra jeres synder og bevidner for Faderen, at I er villige til at påtage jer Kristi navn ved dåb – ja, ved at følge jeres Herre og jeres frelser ned i vandet i overensstemmelse med hans ord, se, da skal I modtage Helligånden; ja, da kommer dåben med ild og med Helligånden, og da kan I tale med engles tunge og råbe lovprisninger til Israels Hellige.

14 Men se, mine elskede brødre, således kom Sønnens røst til mig og sagde: Efter at I har omvendt jer fra jeres synder og bevidnet for Faderen ved dåben med vand, at I er villige til at holde mine befalinger og har modtaget dåben med ild og med Helligånden og kan tale med en ny tunge, ja, med engles tunge, og derefter skulle fornægte mig, da ville det have været bedre for jer, at I ikke havde kendt mig.

15 Og jeg hørte en røst fra Faderen, som sagde: Ja, min Elskedes ord er sande og troværdige. Den, der holder ud til enden, han skal blive frelst.

16 Og se, mine elskede brødre, heraf ved jeg, at medmindre et menneske holder ud til enden ved at følge den levende Guds Søns eksempel, kan han ikke blive frelst.

17 Gør derfor det, som jeg har fortalt jer, at jeg har set, at jeres Herre og jeres forløser vil gøre; for af denne årsag er det blevet vist til mig, at I måtte kende den port, som I skal træde ind ad. For den port, som I skal træde ind ad, er omvendelse og dåb med vand; og da får I forladelse for jeres synder ved ild og ved Helligånden.

18 Og da er I på denne snævre og trange sti, der fører til evigt liv; ja, I er trådt ind ad porten; I har handlet i overensstemmelse med Faderens og Sønnens befalinger; og I har modtaget Helligånden, som vidner om Faderen og Sønnen, til opfyldelse af det løfte, som han har givet, at hvis I gik ind ad denne vej, skulle I modtage.

19 Og se, mine elskede brødre, efter at I er kommet ind på denne snævre og trange sti, vil jeg spørge, om alt er gjort? Se, jeg siger jer: Nej, for I er ikke kommet så vidt uden ved Kristi ord med urokkelig tro på ham, idet I helt forlader jer på hans fortjenester, han der er mægtig til at frelse.

20 Derfor må I trænge jer frem med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og en kærlighed til Gud og til alle mennesker. For se, hvis I trænger jer frem, idet I tager for jer af Kristi ord og holder ud til enden, se, så siger Faderen: I skal få evigt liv.

21 Og se nu, mine elskede brødre, dette er vejen; og der er ikke givet nogen anden

vej eller noget andet navn under himlen, hvorved mennesket kan blive frelst i Guds rige. Og se nu, dette er Kristi lære og Faderens og Sønnens og Helligåndens eneste og sande lære, de, som er én Gud uden ende. Amen.

Nefis Anden Bog 32

- 1 Og se nu, mine elskede brødre, jeg formoder, at I grunder en del i hjertet over det, som I skal gøre, efter at I er trådt ind på denne vej. Men se, hvorfor grunder I over dette i hjertet?
- 2 Husker I ikke, at jeg sagde til jer, at I, efter at have modtaget Helligånden, kunne tale med engles tunge. Og se, hvorledes kunne I tale med engles tunge, hvis ikke det var ved Helligånden?
- 3 Engle taler ved Helligåndens kraft; derfor taler de Kristi ord. Derfor sagde jeg til jer: Tag for jer af Kristi ord, for se, Kristi ord vil fortælle jer alt det, som I skal gøre.
- 4 For hvis I, efter at jeg har talt disse ord, ikke kan forstå dem, så er det, fordi I ikke beder, ej heller banker på; derfor føres I ikke ind i lyset, men må fortabes i mørket.
- 5 For se, jeg siger jer igen, at hvis I vil træde ind på vejen og modtage Helligånden, vil den vise jer alt det, som I skal gøre.
- 6 Se, dette er Kristi lære, og der vil ikke blive givet nogen yderligere lære, førend efter at han har givet sig til kende for jer i kødet. Og det, som han vil sige til jer, når han giver sig til kende for jer i kødet, skal I bestræbe jer på at gøre.
- 7 Og nu kan jeg, Nefi, ikke sige mere; Ånden standser mit mæle, og jeg er overladt til at sørge på grund af menneskers vantro og ugudelighed og uvidenhed og stivnakkethed; for de vil ikke søge efter kundskab eller forstå stor kundskab, når den bliver givet dem i tydelighed, ja, så tydeligt, som et ord kan være.
- 8 Og se, mine elskede brødre, jeg fornemmer, at I stadig grunder i hjertet, og det bedrøver mig, at jeg må tale angående dette. For hvis I ville lytte til den Ånd, der lærer mennesket at bede, da ville I vide, at I skal bede; for den onde ånd lærer ikke et menneske at bede, men lærer det, at det ikke skal bede.
- 9 Men se, jeg siger jer, at I altid skal bede og ikke miste modet; at I ikke må udføre noget for Herren, uden at I først beder til Faderen i Kristi navn om, at han vil hellige din gerning for dig, så din gerning må blive til din sjæls velfærd.

Nefis Anden Bog 33

- 1 Og se, jeg, Nefi, kan ikke skrive alt det, der blev undervist i blandt mit folk, ej heller er jeg så mægtig med hensyn til at skrive som til tale; for når et menneske taler ved Helligåndens kraft, overfører Helligåndens kraft det til menneskenes børns hjerte.
- 2 Men se, der er mange, som forhærder hjertet mod den hellige Ånd, så den ikke får plads hos dem; derfor kaster de mange ting bort, som er skrevet, og regner dem for noget, der er uden værdi.
- 3 Men jeg, Nefi, har skrevet, hvad jeg har skrevet, og jeg anser det for at have stor værdi, og især for mit folk. For jeg beder bestandig for dem om dagen, og mine øjne væder min pude om natten på grund af dem; og jeg anråber min Gud i tro, og jeg ved, at han vil høre mit råb.
- 4 Og jeg ved, at Gud Herren vil hellige mine bønner til gavn for mit folk. Og de ord, som jeg har skrevet i svaghed, vil blive gjort stærke for dem; for det formår dem

til at gøre godt; det bringer dem til kundskab om deres fædre; og det taler om Jesus og formår dem til at tro på ham og til at holde ud til enden, hvilket er evigt liv.

5 Og det taler strengt imod synd i overensstemmelse med sandhedens ligefremhed; derfor vil ingen blive vred over de ord, som jeg har skrevet, medmindre han er af Djævelens ånd.

6 Jeg fryder mig ved tydelighed, jeg fryder mig ved sandhed, jeg fryder mig ved min Jesus, for han har forløst min sjæl fra helvede.

7 Jeg nærer næstekærlighed til mit folk og stor tro i Kristus på, at jeg vil møde mange sjæle uplettede ved hans dommersæde.

8 Jeg nærer næstekærlighed til jøden – jeg siger jøden, fordi jeg mener dem, hvorfra jeg kom.

9 Jeg nærer også næstekærlighed til ikke-jøderne. Men se, for ingen af dem kan jeg have noget håb, medmindre de bliver forligt med Kristus og træder ind ad den trange port og vandrer på den snævre sti, som fører til liv, og fortsætter på stien, indtil prøvens dag er til ende.

10 Og se, mine elskede brødre og også jøde og alle I jordens ender, lyt til disse ord og tro på Kristus; og hvis I ikke tror på disse ord, så tro på Kristus. Og hvis I vil tro på Kristus, vil I tro på disse ord, for de er Kristi ord, og han har givet dem til mig, og de lærer alle mennesker, at de skal gøre godt.

11 Og hvis de ikke er Kristi ord, døm selv – for på den yderste dag vil Kristus med kraft og stor herlighed vise jer, at de er hans ord; og I og jeg skal stå ansigt til ansigt foran hans domstol; og I skal vide, at jeg er blevet befalet af ham at skrive dette på trods af min svaghed.

12 Og jeg beder Faderen i Kristi navn om, at mange af os, om ikke alle, må blive frelst i hans rige på den store og yderste dag.

13 Og se, mine elskede brødre, alle de, der er af Israels hus og alle I jordens ender, jeg taler til jer som røsten fra en, der råber fra støvet: Farvel, indtil den store dag kommer.

14 Og I, som ikke vil tage del i Guds godhed og respektere jødernes ord og også mine ord og de ord, der skal udgå af Guds lams mund, se, jeg byder jer et evigtvarende farvel, for disse ord skal dømme jer skyldige på den yderste dag.

15 For hvad jeg besegler på jorden, skal blive ført frem mod jer ved domstolen; for således har Herren befalet mig, og jeg må adlyde. Amen.

Jakobs Bog

Af Jakob, Nefis bror

De ord, som han forkyndte for sine brødre. Han beskæmmer en mand, der forsøger at kuldkaste Kristi lære. Nogle få ord angående Nefis folks historie.

Jakobs Bog I

- 1 For se, det skete, at der var gået femoghalvtreds år fra den tid, da Lehi forlod Jerusalem, hvorfor Nefi gav mig, Jakob, en befaling angående de små plader, hvorpå dette er indgraveret.
- 2 Og han gav mig, Jakob, den befaling, at jeg på disse plader skulle skrive en smule af det, som jeg anså for at være mest dyrebart; om at jeg kun kortfattet skulle berøre historien om dette folk, som kaldes Nefis folk.
- 3 For han sagde, at hans folks historie skulle indgraveres på hans andre plader, og at jeg skulle bevare disse plader og overdrage dem til mine efterkommere fra slægtled til slægtled.
- 4 Og hvis der var nogen forkyndelse, der var hellig, eller nogen åbenbaring, der var stor, eller nogen profeti, at jeg da skulle skrive hovedpunkterne af dem på disse plader og berøre dem så meget, som det var muligt for Kristi skyld og for vort folks skyld.
- 5 For på grund af tro og stor ængstelse var det i sandhed blevet tilkendegivet for os angående vort folk, hvad der skulle ske med dem.
- 6 Og vi modtog også mange åbenbaringer og den ånd, der er forbundet med megen profeti; derfor kendte vi til Kristus og hans rige, som skulle komme.
- 7 For se, vi arbejdede flittigt blandt vort folk, for at vi kunne formå dem til at komme til Kristus og få del i Guds godhed, så de kunne gå ind til hans hvile, så han ikke i sin vrede skulle sværge, at de ikke skulle gå ind, ligesom ved oprøret i fristelsens dage, mens Israels børn var i ørkenen.
- 8 Gud derfor give, at vi kunne formå alle mennesker til ikke at sætte sig op imod Gud og opildne ham til vrede, men at alle mennesker ville tro på Kristus og have hans død for øje, og påtage sig hans kors og bære verdens skam; derfor påtager jeg, Jakob, mig at opfylde min bror Nefis befaling.
- 9 Se, Nefi begyndte at blive gammel, og han så, at han snart skulle dø; derfor salvede han en mand til fra da af at være konge og hersker over sit folk i overensstemmelse med kongernes regeringsperioder.
- 10 Folket havde elsket Nefi overordentlig højt, for han havde været en stor beskytter for dem og havde ført Labans sværd til forsvar for dem og havde alle sine dage arbejdet for deres velfærd –
- 11 hvorfor folket nærede ønske om at bevare hans navn i deres erindring. Og den, der regerede i hans sted, blev af folket kaldt Nefi den Anden, Nefi den Tredje og så videre i overensstemmelse med kongernes regeringsperioder; og således blev de kaldt af folket, ligegyldigt hvilket navn de havde.

- 12 Og det skete, at Nefi døde.
- 13 Se, de folk, der ikke var lamanitter, var nefitter; alligevel blev de kaldt nefitter, jakobitter, josefitter, zoramitter, lamanitter, lemuelitter og ismaelitter.
- 14 Men jeg, Jakob, vil ikke herefter skelne mellem dem ved disse navne, men jeg vil kalde dem, der stræber efter at udrydde Nefis folk, for lamanitter, og dem, der er venligt stemt mod Nefi, vil jeg kalde nefitter eller Nefis folk i overensstemmelse med kongernes regeringsperioder.
- 15 Og se, det skete, at Nefis folk i den anden konges regeringstid begyndte at blive hårde i hjertet og i nogen grad hengive sig til ugudelige skikke, ligesom David forud, der begærede mange hustruer og medhustruer, og ligeså Salomo, hans søn.
- 16 Ja, og de begyndte også at søge efter meget guld og sølv og begyndte at blive noget indbildske i stolthed.
- 17 Derfor gav jeg, Jakob, dem disse ord, mens jeg underviste dem i templet efter først at have modtaget mit ærinde af Herren.
- 18 For jeg, Jakob, og min bror Josef var blevet indviet til præster og lærere for dette folk under Nefis hånd.
- 19 Og vi højnede vort embede for Herren, idet vi påtog os ansvaret og selv svarede for folkets synder, hvis vi ikke lærte dem Guds ord med al flid; når vi derfor arbejdede af alle vore kræfter, ville deres blod ikke komme på vore klæder; men ellers ville deres blod komme på vore klæder, og vi ville ikke blive fundet uplettede på den yderste dag.

Jakobs Bog 2

- 1 De ord, som Jakob, Nefis bror, talte til Nefis folk efter Nefis død:
- 2 Se, mine elskede brødre, i henhold til det ansvar, jeg er under for Gud med hensyn til at højne mit embede med alvor, og for at jeg kan gøre mine klæder rene for jeres synder, kommer jeg, Jakob, op i templet i dag for at kundgøre jer Guds ord.
- 3 Og I ved selv, at jeg hidtil har været flittig i det embede, som er mit kald, men i dag er jeg tynget af meget større omsorg og angstelse for jeres sjæls velfærd, end jeg hidtil har været.
- 4 For se, indtil nu har I været lydige mod Herrens ord, som jeg har givet jer.
- 5 Men se, lyt til mig og vid, at jeg ved himlens og jordens almægtige skabers hjælp kan fortælle jer angående jeres tanker, hvorledes I er begyndt at begå synd, hvilken synd forekommer mig meget vederstyggelig, ja, og vederstyggelig for Gud.
- 6 Ja, det bedrøver min sjæl og får mig til med skam at vige tilbage for min skabers nærhed, at jeg må vidne for jer om jeres hjertes ugudelighed.
- 7 Og det bedrøver mig også, at jeg må tale med så megen ligefremhed angående jer foran jeres hustruer og jeres børn, hvoraf manges følelser er overordentlig sarte og dydige og fintmærkende for Gud, hvilket er behageligt for Gud;
- 8 og jeg formoder, at de er kommet herop for at høre Guds behagelige ord, ja, det ord, der læger den sårede sjæl.
- 9 Derfor tynger det min sjæl, at jeg på grund af den strenge befaling, som jeg har fået af Gud, skal være drevet til at formane jer med hensyn til jeres forbrydelser, til at gøre sårene større hos dem, der allerede er sårede, i stedet for at lindre og læge deres sår; og de, der ikke er sårede, får i stedet for at tage for sig af Guds behagelige ord dolke rettet mod sig, som gennemborer deres sjæl og sårer deres fintmærkende sind.

- 10 Men på trods af opgavens størrelse må jeg handle i overensstemmelse med Guds strenge befaling og fortælle jer om jeres ugudelighed og vederstyggeligheder i overværelse af de rene i hjertet og det sønderknuste hjerte og under blikket fra Gud den Almægtiges gennemtrængende øje.
- 11 Derfor må jeg fortælle jer sandheden i overensstemmelse med Guds ords ligefremhed. For se, da jeg adspurgte Herren, kom ordet til mig således: Jakob, gå op i templet i morgen, og kundgør det ord, som jeg vil give dig, for dette folk.
- 12 Og se nu, mine brødre, dette er det ord, som jeg kundgør for jer, at mange af jer er begyndt at søge efter guld og efter sølv og efter al slags kostbar malm, hvorpå dette land, som er et forjættet land for jer og jeres efterkommere, er yderst rigt.
- 13 Og forsynets hånd har smilet til jer med største behag, så I har fået store rigdomme; og fordi nogle af jer har fået mere rigeligt, end jeres brødre har, er I indbildske i hjertets stolthed og knejser med nakken og holder hovedet højt på grund af jeres kostbare klæder og forfølger jeres brødre, fordi I tror, at I er bedre end de.
- 14 Og se, mine brødre, tror I, at Gud retfærdiggør jer i dette? Se, jeg siger jer: Nej. Men han dømmer jer skyldige, og hvis I bliver ved med dette, skal hans straffedomme hastigt komme over jer.
- 15 O, gid han ville vise jer, at han kan gennembore jer, og at han med et eneste øjekast kan slå jer i støvet!
- 16 O, gid han ville befri jer for denne syndighed og vederstyggelighed. Og gid I ville lytte til hans befalingers ord og ikke lade denne jeres hjertes stolthed fordærve jeres sjæl!
- 17 Tænk på jeres brødre som på jer selv, og vær venlige mod alle og gavmilde med jeres gods, så de må blive rige ligesom I.
- 18 Men før I søger efter rigdomme, søg da Guds rige.
- 19 Og efter at I har fået et håb i Kristus, skal I få rigdomme, hvis I søger dem, og I vil søge dem med den hensigt at gøre godt – at klæde den nøgne og at bespise den sultne og at sætte den fangne fri og at yde lindring til den syge og den plagede.
- 20 Og se, mine brødre, jeg har talt til jer om stolthed; og de af jer, der har plaget jeres næste og forfulgt ham, fordi I var stolte i hjertet over det, som Gud har givet jer, hvad siger I dertil?
- 21 Tror I ikke, at sådanne ting er vederstyggelige for ham, som har skabt alt kød? Og den ene skabning er lige så dyrebar i hans øjne som den anden. Og alt kød kommer af støvet; og med det selv samme sigte har han skabt dem, at de skulle holde hans befalinger og forherlige ham for evigt.
- 22 Og nu holder jeg op med at tale til jer om denne stolthed. Og var det ikke, fordi jeg måtte tale til jer om en grovere forbrydelse, ville mit hjerte fryde sig overordentligt ved jer.
- 23 Men Guds ord tynger mig på grund af jeres grovere forbrydelser. For se, så siger Herren: Dette folk begynder at vokse i ugudelighed; de forstår ikke skrifterne, for de forsøger at undskylde sig, når de begår utugtigheder, på grund af det, der blev skrevet om David og Salomo, hans søn.
- 24 Se, David og Salomo havde i sandhed mange hustruer og medhustruer, hvad der var vederstyggeligt for mig, siger Herren.
- 25 Derfor, så siger Herren: Jeg har ført dette folk ud af Jerusalems land ved min arms kraft, for at jeg kan oprejse mig en retfærdig gren af Josefs lænders frugt.

- 26 Derfor vil jeg, Gud Herren, ikke tillade, at dette folk skal gøre, som de fra fordum gjorde.
- 27 Derfor, mine brødre, hør mig, og lyt til Herrens ord: For der skal ikke være nogen mand blandt jer, som skal have mere end én hustru, og medhustruer skal han ikke have nogen af.
- 28 For jeg, Gud Herren, fryder mig ved kvinders kyskhed, og utugtigheder er en vederstyggelighed for mig; så siger Hærskarers Herre.
- 29 For se, dette folk skal holde mine befalinger, siger Hærskarers Herre, ellers skal landet være forbandet på grund af dem.
- 30 For hvis jeg vil skaffe mig efterkommere, siger Hærskarers Herre, så vil jeg befale mit folk det; ellers skal de lytte til dette.
- 31 For se, jeg, Herren, har set sorgen og hørt mit folks døtres sørgeudbrud i Jerusalems land, ja, og i alle mit folks lande, på grund af deres mænds ugudelighed og vederstyggeligheder.
- 32 Og jeg vil ikke tillade, siger Hærskarers Herre, at råbene fra de skønne døtre af dette folk, som jeg har ført ud af Jerusalems land, skal komme op for mig mod mit folks mænd, siger Hærskarers Herre.
- 33 For de skal ikke føre mit folks døtre bort som fanger på grund af dissens sarthed, uden at jeg skal besøge dem med en hård forbandelse, lige indtil de bliver udryddet; for de skal ikke begå utugtigheder, ligesom dem fordum, siger Hærskarers Herre.
- 34 Og se nu, mine brødre, I ved, at disse befalinger blev givet vor fader Lehi; derfor har I kendt dem før, og I er kommet under stor fordømmelse, for I har gjort det, som I ikke burde have gjort.
- 35 Se, I har gjort større misgerninger end lamanitterne, vore brødre. I har knust jeres sarte hustruers hjerte og mistet jeres børns tillid på grund af jeres dårlige eksempel over for dem, og deres hjertes hulken stiger op til Gud mod jer. Og på grund af strengheden af Guds ord, som kommer ned mod jer, døde mangt et hjerte, gennemboret af dybe sår.

Jakobs Bog 3

- 1 Men se, jeg, Jakob, ønsker at tale til jer, som er rene i hjertet. Se hen til Gud med fasthed i sindet, og bed til ham med stor tro, så vil han trøste jer i jeres trængsler, så vil han tale jeres sag og sende retfærdighed ned over dem, der søger jeres udryddelse.
- 2 O, alle I, der er rene i hjertet, løft hovedet, og modtag Guds behagelige ord, og tag for jer af hans kærlighed, for det kan I gøre for evigt, hvis jeres sind er urokkeligt.
- 3 Men ve, ve jer, der ikke er rene i hjertet, som i dag er tilsølede for Gud; for medmindre I omvender jer, bliver landet forbandet på grund af jer, og lamanitterne, som ikke er så tilsølede som I, men som alligevel er forbandet med en hård forbandelse, skal tugte jer, lige indtil I bliver udryddet.
- 4 Og tiden kommer hastigt, hvor de, medmindre I omvender jer, skal tage jeres arveland i besiddelse, og Gud Herren vil lede de retfærdige bort fra jer.
- 5 Se, lamanitterne, jeres brødre, som I hader på grund af deres tilsølethed og den forbandelse, som er kommet over deres hud, er mere retfærdige end I; for de har ikke glemt Herrens befaling, som blev givet vor fader, om at de kun skulle have én hustru, og at medhustruer skulle de ikke have nogen af, og at der ikke skulle blive begået

utugtigheder blandt dem.

6 Og se, denne befaling bestræber de sig på at holde; derfor, på grund af denne bestræbelse i at holde denne befaling, vil Gud Herren ikke udrydde dem, men vil være barmhjertig mod dem, og en dag vil de blive et velsignet folk.

7 Se, deres mænd elsker deres hustruer, og deres hustruer elsker deres mænd; og deres mænd og deres hustruer elsker deres børn; og deres vantro og deres had til jer skyldes deres fædres ugudelighed; hvor meget bedre end de er derfor I i jeres store skabers øjne?

8 O, mine brødre, jeg frygter, at medmindre I omvender jer fra jeres synder, vil deres hud blive hvidere end jeres, når I sammen med dem skal blive ført frem for Guds trone.

9 Jeg giver jer derfor den befaling, som er Guds ord, at I ikke længere håner dem på grund af deres mørke hud; ej heller skal I håne dem på grund af deres tilsølethed; men I skal erindre jeres egen tilsølethed og huske, at deres tilsølethed skyldes deres fædre.

10 For se, I skal huske jeres børn, hvorledes I har bedrøvet deres hjerte på grund af det eksempel, I har været for dem; og husk også, at I på grund af jeres tilsølethed kan bringe jeres børn til fordærvelse, og jeres hoved skal blive overdænget med deres synder på den yderste dag.

11 O, mine brødre, lyt til mine ord, væk jeres sjæls evner, ryst jer selv, så I kan vågne op af dødens slummer; og befri jer fra helvedes kvaler, så I ikke bliver Djævelens engle, der skal kastes i den sø af ild og svovl, der er den anden død.

12 Og se, jeg, Jakob, talte meget mere til Nefis folk, idet jeg advarede dem mod utugt og uterlighed og alle slags synder og fortalte dem om de forfærdelige følger deraf.

13 Og en hundrededel af virket blandt dette folk, der nu begyndte at blive talrigt, kan ikke skrives på disse plader; men meget af deres virke er nedskrevet på de store plader, og deres krige og deres stridigheder og deres kongers regeringsperioder.

14 Disse plader kaldes Jakobs plader, og de blev lavet ved Nefis hånd. Og nu holder jeg op med at tale disse ord.

Jakobs Bog 4

1 Se nu, det skete, at jeg, Jakob, der i ord har forkyndt meget for mit folk (og jeg kan ikke skrive mere end nogle få af mine ord på grund af vanskeligheden ved at indgravere vore ord på plader), og vi ved, at det, som vi skriver på plader, skal bestå;
2 men hvad vi end skriver på, andet end på plader, det vil forgå og svinde bort; men vi kan skrive nogle få ord på plader, som vil give vore børn og også vore elskede brødre en lille grad af kundskab om os, eller om deres fædre –

3 se, ved dette fryder vi os nu; og vi arbejder flittigt med at indgravere disse ord på plader i håbet om, at vore elskede brødre og vore børn vil modtage dem med taknemligt hjerte og se på dem, så de med glæde og ikke med sorg og heller ikke med foragt kan lære om deres første forældre.

4 For i denne hensigt har vi skrevet dette, for at de må vide, at vi kendte til Kristus, og at vi havde et håb om hans herlighed mange hundrede år før hans komme; og ikke alene havde vi selv et håb om hans herlighed, men også alle de hellige profeter, som var før os.

5 Se, de troede på Kristus og tilbad Faderen i hans navn, og vi tilbeder også Faderen

i hans navn. Og i denne hensigt holder vi Moseloven, fordi den retter vor sjæl mod ham; og af denne årsag bliver det regnet os til retfærdighed, ligesom det blev tilregnet Abraham i ørkenen at være lydige mod Guds befalinger ved at ofre sin søn Isak, hvilket er et sindbillede på Gud og hans enbårne Søn.

6 Derfor gransker vi profeterne, og vi har mange åbenbaringer og profetiens ånd; og da vi har alle disse vidnesbyrd, får vi et håb, og vor tro bliver urokkelig i en sådan grad, at vi i sandhed kan befale i Jesu navn, og selv træerne adlyder os eller bjergene eller havets bølger.

7 Alligevel viser Gud Herren os vor svaghed, så vi kan erfare, at det er ved hans nåde og hans store velvilje over for menneskenes børn, at vi har magt til at gøre dette.

8 Se, store og forunderlige er Herrens gerninger. Hvor uransagelige er ikke dybderne i hans hemmeligheder, og det er umuligt, at mennesket skulle kunne finde ud af alle hans veje. Og ingen kender til hans veje, medmindre det bliver åbenbart for ham; derfor, brødre, foragt ikke Guds åbenbaringer.

9 For se, ved hans ords kraft kom mennesket til jordens overflade, hvilken jord blev skabt ved hans ords kraft. Hvis Gud derfor var i stand til at tale, så verden blev til, og tale, så mennesket blev skabt, o, hvorfor skulle han da ikke være i stand til befale jorden eller sine hænders værk på dens overflade efter sin vilje og sit behag?

10 Derfor, brødre, forsøg ikke at give Herren råd, men at tage mod råd af hans hånd. For se, I ved selv, at han giver råd i visdom og i retfærdighed og i stor barmhjertighed til hele sit værk.

11 Elskede brødre, bliv derfor forliget med ham ved Kristi, hans enbårne Søns, forsoning, så I kan få en opstandelse i overensstemmelse med opstandelsens kraft, som er i Kristus, og blive fremstillet for Gud som Kristi førstegrøde, idet I har tro og har fået et godt håb om herlighed i ham, før han giver sig til kende i kødet.

12 Og se, I elskede, vær ikke forundrede over, at jeg fortæller jer dette; for hvorfor ikke tale om Kristi forsoning og stræbe efter en fuldkommen kundskab om ham såvel som at stræbe efter kundskaben om en opstandelse og den tilkommende verden?

13 Se, mine brødre, den, der profeterer, lad ham profetere således, at folk kan forstå det; for Ånden taler sandheden og lyver ikke. Derfor taler den om ting, som de virkelig er, og om ting, som de virkelig vil blive; derfor bliver disse ting givet tydeligt til kende for os til vor sjæls frelse. Men se, vi er ikke de eneste vidner om disse ting; for Gud omtalte dem også for de fordums profeter.

14 Men se, jøderne var et stivnakket folk; og de foragtede de tydelige ord og slog profeterne ihjel og søgte efter det, som de ikke kunne forstå. Derfor, på grund af deres blindhed, hvilken blindhed skyldtes, at de så forbi målet, må de nødvendigvis falde; for Gud har taget sin tydelighed bort fra dem og givet dem meget, som de ikke kan forstå, fordi de ønskede det således. Og fordi de ønskede det, har Gud gjort det, så de vil snuble.

15 Og se, jeg, Jakob, bliver ledt af Ånden til at profetere; for jeg fornemmer ved tilskyndelsen fra den Ånd, der er i mig, at jøderne ved at snuble vil forkaste den sten, hvorpå de kunne bygge og få en sikker grundvold.

16 Men se, ifølge skrifterne skal denne sten blive den store og den sidste og den eneste sikre grundvold, hvorpå jøderne kan bygge.

17 Og se, mine elskede, hvorledes er det muligt, at de efter at have forkastet den sikre grundvold nogen sinde kan bygge på den, så den kan blive deres hovedhjørneste?

18 Se, mine elskede brødre, jeg vil udfolde denne hemmelighed for jer, hvis jeg ikke

på en eller anden måde bliver rokket fra min standhaftighed i Ånden og snubler på grund af min store ængstelse for jer.

Jakobs Bog 5

- 1 Se, mine brødre, husker I ikke at have læst profeten Zenos' ord, som han talte til Israels hus, da han sagde:
- 2 Lyt, o Israels hus, og hør ordene fra mig, Herrens profet.
- 3 For se, så siger Herren: Jeg vil sammenligne dig, o Israels hus, med et forædlet oliventræ, som en mand tog og passede i sin vingård; og det voksede og blev gammelt og begyndte at visne.
- 4 Og det skete, at vingårdens herre gik ud, og han så, at hans oliventræ begyndte at visne, og han sagde: Jeg vil beskære det og grave rundt om det og passe det, så det måske kan skyde unge og spæde grene og ikke dø.
- 5 Og det skete, at han beskar det og gravede rundt om det og passede det i henhold til sit ord.
- 6 Og det skete efter mange dage, at det begyndte at skyde nogle få unge og spæde grene; men se, dets top begyndte at dø.
- 7 Og det skete, at vingårdens herre så det, og han sagde til sin tjener: Det bedrøver mig, at jeg skulle miste dette træ; gå derfor hen og ryk grenene af et vildt oliventræ, og bring dem hen til mig; og vi vil rykke de store grene af, som er begyndt at visne hen, og vi vil kaste dem i ilden, så de kan blive brændt.
- 8 Og se, siger vingårdens Herre, jeg fjerner mange af disse unge og spæde grene, og jeg vil pøde dem ind, hvor jeg end vil; og det betyder ikke noget, selv om roden af dette træ skulle dø, for jeg kan alligevel bevare frugten deraf for mig selv; jeg vil derfor tage disse unge og spæde grene, og jeg vil pøde dem ind, hvor jeg end vil.
- 9 Tag du grenene fra det vilde oliventræ, og pod dem ind i deres sted; og de, som jeg har rykket af, vil jeg kaste i ilden og brænde dem, så de ikke ligger og flyder på jorden i min vingård.
- 10 Og det skete, at vingårdens Herres tjener handlede i henhold til vingårdens Herres ord og indpodede grenene fra det vilde oliventræ.
- 11 Og vingårdens Herre lod grave rundt om det og lod det beskære og passe, idet han sagde til sin tjener: Det bedrøver mig, at jeg skulle miste dette træ; derfor, for at jeg måske kan bevare dets rødder, så de ikke dør, så jeg kan bevare dem for mig selv, har jeg gjort dette.
- 12 Gå derfor hen og tag vare på træet, og pas det i henhold til mine ord.
- 13 Og disse vil jeg sætte i den nederste del af min vingård, hvor jeg end vil, det vedkommer ikke dig; og jeg gør det, for at jeg kan bevare de naturlige grene af træet for mig selv, og også for at jeg kan oplagre frugt deraf til mig selv til tiden efter høsten; for det bedrøver mig, at jeg skulle miste dette træ og dets frugt.
- 14 Og det skete, at vingårdens Herre gik sin vej og skjulte de naturlige grene af det forædlede oliventræ i de nederste dele af vingården, nogle et sted og nogle et andet, efter sin vilje og sit behag.
- 15 Og det skete, at der gik en lang tid, og vingårdens Herre sagde til sin tjener: Kom, lad os gå ned i vingården, så vi kan arbejde i vingården.
- 16 Og det skete, at vingårdens Herre og også tjeneren gik ned i vingården for at arbejde. Og det skete, at tjeneren sagde til sin herre: Se, se her, se træet.

- 17 Og det skete, at vingårdens Herre så og skuede træet, hvorpå de vilde olivengrene var blevet podet ind; og det var vokset til og var begyndt at bære frugt. Og han så, at det var godt, og dets frugt var som den naturlige frugt.
- 18 Og han sagde til tjeneren: Se, grenene fra det vilde træ har suget væden fra dets rod, så dets rod har frembragt megen kraft; og på grund af den megen kraft fra dets rod har de vilde grene frembragt forædlet frugt. Se, hvis vi ikke havde indpodet disse grene, ville træet være visnet. Og se nu, jeg vil oplagre megen frugt, som træet har frembragt, og frugten deraf vil jeg oplagre til mig selv til tiden efter høsten.
- 19 Og det skete, at vingårdens Herre sagde til tjeneren: Kom, lad os gå til den nederste del af vingården og se, om de naturlige grene af træet ikke også har frembragt megen frugt, så jeg kan oplagre frugten deraf til mig selv til tiden efter høsten.
- 20 Og det skete, at de gik derhen, hvor herren havde skjult de naturlige grene af træet, og han sagde til tjeneren: Se disse; og han så den første, at den havde frembragt megen frugt, og han så også, at den var god. Og han sagde til tjeneren: Tag af frugten deraf, og oplagr den til tiden efter høsten, så jeg kan bevare den til mig selv; for se, sagde han, i denne lange tid har jeg passet den, og den har frembragt megen frugt.
- 21 Og det skete, at tjeneren sagde til sin herre: Hvorfor kom du her for at plante dette træ eller denne gren af træet? For se, det var det ringeste sted af al jorden i din vingård.
- 22 Og vingårdens Herre sagde til dem: Rådgiv mig ikke; jeg vidste, at det var et ringe stykke jord; derfor sagde jeg til dig, at jeg har passet det i denne lange tid, og du ser, at det har frembragt megen frugt.
- 23 Og det skete, at vingårdens Herre sagde til sin tjener: Se her, se, jeg har også plantet en anden gren af træet; og du ved, at dette stykke jord var ringere end det første. Men se træet. Jeg har passet det i denne lange tid, og det har frembragt megen frugt; saml den derfor ind, og oplagr den til tiden efter høsten, så jeg kan bevare den til mig selv.
- 24 Og det skete, at vingårdens Herre igen sagde til sin tjener: Se her, og se også en anden gren, som jeg har plantet; se, jeg har også passet den, og den har frembragt frugt.
- 25 Og han sagde til tjeneren: Se her, og se den sidste. Se, denne har jeg plantet i et godt stykke jord; og jeg har passet den i denne lange tid, og kun en del af træet har frembragt forædlet frugt, og den anden del af træet har frembragt vild frugt; se, jeg har passet dette træ som de andre.
- 26 Og det skete, at vingårdens Herre sagde til tjeneren: Ryk de grene af, som ikke har frembragt god frugt, og kast dem i ilden.
- 27 Men se, tjeneren sagde til ham: Lad os beskære det og grave rundt om det og passe det lidt længere, så det måske kan frembringe god frugt til dig, som du kan oplagre til tiden efter høsten.
- 28 Og det skete, at vingårdens Herre og vingårdens Herres tjener passede al vingårdens frugt.
- 29 Og det skete, at der var gået en lang tid, og vingårdens Herre sagde til sin tjener: Kom, lad os gå ned i vingården, så vi igen kan arbejde i vingården. For se, tiden nærmer sig, og enden kommer snart; derfor må jeg oplagre frugt til mig selv til tiden efter høsten.

- 30 Og det skete, at vingårdens Herre og tjeneren gik ned i vingården; og de kom til det træ, hvis naturlige grene var blevet brækket af, og hvorpå de vilde grene var blevet podet ind; og se, al slags frugt tyngede træet.
- 31 Og det skete, at vingårdens Herre smagte på frugten, ja, på hver sort efter dens antal. Og vingårdens Herre sagde: Se, i denne lange tid har vi passet dette træ, og jeg har oplagret megen frugt til mig selv til tiden efter høsten.
- 32 Men se, denne gang har det frembragt megen frugt, og der er intet af den, der er god. Og se, der er al slags dårlig frugt; og det gavner mig intet til trods for alt vort arbejde, og nu bedrøver det mig, at jeg skulle miste dette træ.
- 33 Og vingårdens Herre sagde til tjeneren: Hvad skal vi gøre med træet, for at jeg igen kan få god frugt deraf til mig selv?
- 34 Og tjeneren sagde til sin herre: Se, fordi du indpodede grenene fra det vilde oliventræ, har de givet næring til rødderne, så de er i live og ikke er døde; derfor ser du, at de endnu er gode.
- 35 Og det skete, at vingårdens Herre sagde til sin tjener: Træet gavner mig intet, og dets rødder gavner mig intet, så længe det frembringer dårlig frugt.
- 36 Alligevel ved jeg, at rødderne er gode, og til mit eget formål har jeg bevaret dem; og på grund af deres megen kraft har de hidtil frembragt god frugt på de vilde grene.
- 37 Men se, de vilde grene er vokset og er blevet stærkere end dets rødder; og fordi de vilde grene har fået overhånd over dets rødder, har det frembragt megen dårlig frugt; og fordi det har frembragt så megen dårlig frugt, ser du, at det begynder at dø, og det bliver snart modent, så det kan blive kastet i ilden, medmindre vi gør noget for at bevare det.
- 38 Og det skete, at vingårdens Herre sagde til sin tjener: Lad os gå ned i de nederste dele af vingården og se, om de naturlige grene også har frembragt dårlig frugt.
- 39 Og det skete, at de gik ned i de nederste dele af vingården. Og det skete, at de så, at frugten fra de naturlige grene også var blevet fordærvet; ja, den første og den anden og også den sidste; og de var alle blevet fordærvet.
- 40 Og den vilde frugt på den sidste havde fået så megen overhånd over den del af det træ, der frembragte god frugt, at grenen var visnet hen og var død.
- 41 Og det skete, at vingårdens Herre græd og sagde til tjeneren: Hvad mere kunne jeg have gjort for min vingård?
- 42 Se, jeg vidste, at al frugten i vingården med undtagelse af disse var blevet fordærvede. Og se, disse, som engang har frembragt god frugt, er også blevet fordærvet; og nu duer ingen af træerne i vingården til andet end at blive hugget om og kastet i ilden.
- 43 Og dette sidste, hvis gren er visnet hen, plantede jeg i et godt stykke jord, ja, i det, der var mig mere udsøgt end alle andre dele af jorden i min vingård.
- 44 Og du så, at jeg også fældede det, som dækkede dette stykke jord, så jeg kunne plante dette træ i dets sted.
- 45 Og du så, at en del af det frembragte god frugt, og en del af det frembragte vild frugt; og fordi jeg ikke rykkede grenene af det og kastede dem i ilden, se, derfor har de fået overhånd over den gode gren, så den er visnet hen.
- 46 Og se nu, til trods for al den omsorg vi har draget for min vingård, er træerne deri blevet fordærvede, så de ikke frembringer nogen god frugt, og disse havde jeg håbet at bevare for at oplagre frugt deraf til mig selv til tiden efter høsten. Men se, de er blevet ligesom det vilde oliventræ, og de er ikke andet værd end at blive hugget om

og kastet i ilden, og det bedrøver mig, at jeg skulle miste dem.

47 Men hvad mere kunne jeg have gjort i min vingård? Har jeg holdt min hånd tilbage, så jeg ikke har passet den? Nej, jeg har passet den, og jeg har gravet den, og jeg har beskåret den, og jeg har gødet den, og jeg har udstrakt min hånd næsten hele dagen lang, og enden nærmer sig. Og det bedrøver mig, at jeg skal hugge alle træerne i min vingård om og kaste dem i ilden, for at de skal blive brændt. Hvem er det, der har fordærvet min vingård?

48 Og det skete, at tjeneren sagde til sin herre: Er det ikke højden af træerne i din vingård – har deres grene ikke fået overhånd over rødderne, som er gode? Og fordi grenene har fået overhånd over deres rødder, se, da voksede de hurtigere end røddernes kraft og tog kraft til sig selv. Se, siger jeg, er dette ikke årsagen til, at træerne i din vingård er blevet fordærvede?

49 Og det skete, at vingårdens Herre sagde til tjeneren: Kom, lad os hugge træerne i vingården om og kaste dem i ilden, så de ikke skal ligge og flyde på jorden i min vingård; for jeg har gjort alt. Hvad mere kunne jeg have gjort for min vingård?

50 Men se, tjeneren sagde til vingårdens Herre: Skån den lidt længere.

51 Og Herren sagde: Ja, jeg vil skåne den lidt længere, for det bedrøver mig, at jeg skulle miste træerne i min vingård.

52 Lad os derfor tage af grenene af disse, som jeg har plantet i de nederste dele af min vingård, og lad os pøde dem ind på det træ, hvorfra de kom; og lad os af træet rykke de grene, hvis frugt er mest bitter og i deres sted indpøde træets naturlige grene.

53 Og dette vil jeg gøre, for at træet ikke skal dø, for at jeg måske kan bevare rødderne deraf til mit eget formål.

54 Og se, rødderne fra træets naturlige grene, som jeg plantede, hvor end jeg ville det, er stadig i live; derfor, for også at bevare dem til mit eget formål, vil jeg tage nogle af grenene fra dette træ, og jeg vil pøde dem ind på dem. Ja, jeg vil pøde grenene fra deres modertræ ind på dem, så jeg også kan bevare rødderne til mig selv, så de, når de bliver tilstrækkelig stærke, måske kan frembringe god frugt til mig, og jeg endnu kan få glæde af min vingårds frugt.

55 Og det skete, at de tog fra det naturlige træ, som var blevet vildt, og pødede ind på de naturlige træer, som også var blevet vilde.

56 Og de tog også fra de naturlige træer, som var blevet vilde, og pødede ind på deres modertræ.

57 Og vingårdens Herre sagde til tjeneren: Ryk ikke de vilde grene af træerne, undtagen de, der er mest bitre; og på dem skal I pøde, sådan som jeg har sagt.

58 Og vi vil igen passe træerne i vingården, og vi vil beskære deres grene; og vi vil rykke de grene af træerne, som er modne, og som skal dø, og kaste dem i ilden.

59 Og dette gør jeg, for at deres rødder måske kan få styrke, da de er gode; og fordi grenene er blevet byttet om, så de gode kan få overhånd over de dårlige.

60 Og fordi jeg har bevaret de naturlige grene og deres rødder, og fordi jeg igen har indpødet de naturlige grene på deres modertræ og har bevaret rødderne på deres modertræ, så træerne i min vingård måske igen kan frembringe god frugt; og så jeg igen kan glæde mig over min vingårds frugt, og så jeg måske kan fryde mig overordentlig meget ved, at jeg har bevaret rødderne og grenene af den første frugt –

61 kom derfor, og tilkald tjenere, så vi kan arbejde flittigt af alle vore kræfter i vingården, så vi kan berede vejen, så jeg igen kan frembringe den naturlige frugt, hvilken naturlig frugt er god og yderst dyrebare, mere end al anden frugt.

- 62 Kom, lad os derfor arbejde af alle vore kræfter denne sidste gang, for se, enden nærmer sig, og dette er den sidste gang, jeg vil beskære min vingård.
- 63 Pod grenene ind; begynd med de sidste, så de må blive de første, og så de første må blive de sidste, og grav rundt om træerne, både gamle og unge, de første og de sidste og de sidste og de første, så alle må blive passet igen for sidste gang.
- 64 Grav derfor rundt om dem, og beskær dem, og gød dem igen for sidste gang, for enden nærmer sig. Og hvis det sker, at disse sidste podekviste vil vokse og frembringe den naturlige frugt, da skal I berede vejen for dem, så de kan vokse.
- 65 Og når de begynder at vokse, skal I fjerne de grene, der frembringer bitter frugt i forhold til kraften af de gode og deres størrelse; og I skal ikke fjerne alle de dårlige på én gang, for at deres rødder ikke skal blive for stærke for podekvisten og podekvisten på dem dør, og jeg mister træerne i min vingård.
- 66 For det bedrøver mig, at jeg skulle miste træerne i min vingård; derfor skal I fjerne de dårlige i forhold til, hvordan de gode vokser, så roden og kronen må være ens i styrke, indtil de gode overvinder de dårlige, og de dårlige bliver hugget om og kastet i ilden, så de ikke ligger og flyder på jorden i min vingård; og således vil jeg fjerne de dårlige fra min vingård.
- 67 Og det naturlige træs grene vil jeg igen pode ind på det naturlige træ;
- 68 og det naturlige træs grene vil jeg pode ind på træets naturlige grene; og således vil jeg forene dem igen, så de vil frembringe den naturlige frugt, og de skal være ét.
- 69 Og de dårlige skal kastes bort, ja, bort fra al jorden i min vingård; for se, kun denne ene gang vil jeg beskære min vingård.
- 70 Og det skete, at vingårdens Herre sendte sin tjener; og tjeneren gik hen og gjorde, som Herren havde befalet ham, og tog andre tjenere med; og de var få.
- 71 Og vingårdens Herre sagde til ham: Kom og arbejd i vingården af alle jeres kræfter. For se, dette er den sidste gang, jeg vil passe min vingård; for enden er nær for hånden, og tiden efter kommer hastigt; og hvis I arbejder sammen med mig af alle jeres kræfter, skal I glæde jer over frugten, som jeg vil oplagre til mig selv til tiden, der snart kommer.
- 72 Og det skete, at tjenerne gik hen og arbejdede af alle kræfter; og vingårdens Herre arbejdede også sammen med dem; og de adlød vingårdens Herres befalinger i alt.
- 73 Og der begyndte igen at komme naturlig frugt i vingården; og de naturlige grene begyndte at vokse og trives overordentlig godt; og de vilde grene begyndte at blive rykket af og at blive kastet bort; og de holdt roden og kronen på dem lige store i forhold til deres styrke.
- 74 Og således arbejdede de med al flid i overensstemmelse med vingårdens Herres befalinger, indtil de dårlige var blevet kastet bort ud af vingården, og Herren havde bevaret de naturlige grene for sig selv, så træerne igen bar deres naturlige frugt; og de blev som ét, og frugten var ens; og vingårdens Herre havde bevaret den naturlige frugt for sig selv, den frugt der havde været ham mest dyrebar fra begyndelsen.
- 75 Og det skete, at da vingårdens Herre så, at hans frugt var god, og at hans vingård ikke mere var fordærvet, kaldte han sine tjenere til sig og sagde til dem: Se, for denne sidste gang har vi passet min vingård; og I ser, at jeg har gjort efter min vilje; og jeg har bevaret den naturlige frugt, så den er god, ja, ligesom den var i begyndelsen. Og velsignede er I; for eftersom I har været flittige til at arbejde sammen med mig i min vingård og har holdt mine befalinger og har bragt mig den naturlige frugt igen, så min vingård ikke længere er fordærvet, og den dårlige er kastet bort, se, så skal I

glæde jer sammen med mig på grund af min vingårds frugt.

76 For se, jeg vil i lang tid oplagre min vingårds frugt til mig selv til tiden efter høsten, som kommer hastigt; og for sidste gang har jeg passet min vingård og beskåret den og gravet den og gødet den; derfor vil jeg i lang tid oplagre noget af frugten til mig selv i overensstemmelse med det, jeg har talt.

77 Og når den tid kommer, da der igen kommer dårlig frugt ind i min vingård, da vil jeg lade den gode og den dårlige samle ind; og den gode vil jeg bevare for mig selv, og den dårlige vil jeg kaste bort til dens eget sted. Og da kommer tiden efter høsten og enden; og min vingård vil jeg lade brænde op af ild.

Jakobs Bog 6

1 Og se nu, mine brødre, eftersom jeg sagde til jer, at jeg ville profetere, se, dette er min profeti, at det, som denne profet Zenos talte angående Israels hus, hvori han sammenlignede dem med et forædlet oliventræ, visselig må ske.

2 Og den dag, da han igen for anden gang vil udstrække sin hånd for at genrejse sit folk, er den dag, ja, den sidste gang, at Herrens tjenere skal gå frem i hans kraft for at passe og beskære hans vingård; og efter det kommer enden snart.

3 Og hvor velsignede er ikke de, der har arbejdet flittigt i hans vingård; og hvor forbandede er ikke de, der skal blive stødt ud til deres eget sted! Og verden skal blive brændt op af ild.

4 Og hvor barmhjertig er ikke vor Gud mod os; for han husker Israels hus, både rødder og grene; og han strækker sine hænder frem til dem hele dagen lang; og de er et stivnakket og et genstridigt folk; men så mange, som ikke vil forhærde hjertet, skal blive frelst i Guds rige.

5 Derfor, mine elskede brødre, bønfalder jeg jer med alvorsord om at omvende jer og komme med hjertets faste forsæt og holde fast ved Gud, ligesom han holder fast ved jer. Og mens hans barmhjertigheds arm er strakt ud mod jer ved dagens lys, forhærd da ikke hjertet.

6 Ja, hvis I vil høre hans røst i dag, så forhærd ikke hjertet; for hvorfor vil I dø?

7 For se, når I har fået næring ved Guds gode ord hele dagen lang, vil I så frembringe dårlig frugt, så I skal blive hugget om og kastet i ilden?

8 Se, vil I forkaste disse ord? Vil I forkaste profeternes ord; og vil I forkaste alle de ord, der er blevet talt om Kristus, efter at så mange har talt om ham, og forkaste Kristi gode ord og Guds kraft og Helligåndsgaven og udslukke den hellige Ånd og drive spot med den store forløsningsplan, som er blevet lagt for jer?

9 Ved I ikke, at hvis I gør dette, så vil forløsningens og opstandelsens kraft, som er i Kristus, få jer til at stå med skam og forfærdelig skyld for Guds domstol?

10 Og i overensstemmelse med retfærdighedens kraft – for retfærdigheden kan ikke afslås – må I gå bort til den sø af ild og svovl, hvis flammer er uudslukkelige, og hvis røg stiger op for evigt og altid, hvilken sø af ild og svovl er uendelig pinsel.

11 O, mine elskede brødre, omvend jer derfor, og træd ind ad den snævre port og fortsæt på den vej, som er trang, indtil I opnår evigt liv.

12 O, vær vise; hvad mere kan jeg sige?

13 Til slut byder jeg jer farvel, indtil jeg skal møde jer for Guds behagelige domstol, hvilken domstol slår de ugudelige med forfærdelig gru og frygt. Amen.

Jakobs Bog 7

- 1 Og se, det skete, efter at der var gået nogle år, at der blandt Nefis folk kom en mand, hvis navn var Sherem.
- 2 Og det skete, at han begyndte at prædike blandt folket og at kundgøre for dem, at der ikke skulle komme nogen Kristus. Og han prædikede meget, som var smigrende for folket; og dette gjorde han, for at han måske kunne kuldkaste Kristi lære.
- 3 Og han arbejdede flittigt i et forsøg på at forlede folkets hjerte, således at han forledte mangt et hjerte; og da han vidste, at jeg, Jakob, havde tro på Kristus, som skulle komme, søgte han ivrigt efter en lejlighed til at komme til mig.
- 4 Og han var lærd, så han havde fuldkommen kundskab om folkets sprog; derfor kunne han bruge megen smiger og megen overtalelseskraft i overensstemmelse med Djævelens magt.
- 5 Og han havde håb om at rokke mig fra troen til trods for de mange åbenbaringer og de mange ting, jeg havde set angående dette; for jeg havde i sandhed set engle, og de havde betjent mig. Og jeg havde også hørt Herrens røst tale til mig med virkelige ord fra tid til anden; derfor kunne jeg ikke rokkes.
- 6 Og det skete, at han kom til mig, og på denne vis talte han til mig, idet han sagde: Broder Jakob, jeg har ivrigt søgt efter en lejlighed til at tale med dig; for jeg har hørt og ved også, at du går meget omkring og prædiker det, som du kalder evangeliet, eller Kristi lære.
- 7 Og du har forledt mange blandt dette folk, så de fordrejer Guds rette veje og ikke holder Moseloven, som er den rette vej, og ændrer Moseloven til tilbedelsen af et væsen, som du siger kommer om mange hundrede år fra nu af. Og se nu, jeg, Sherem, kundgør for dig, at det er gudsbespottelse; for ingen kender til noget sådant; for man kan ikke fortælle om det tilkommende. Og på denne måde stredes Sherem med mig.
- 8 Men se, Gud Herren udøste sin Ånd i min sjæl i en sådan grad, at jeg beskæmmede ham med hensyn til alle hans ord.
- 9 Og jeg sagde til ham: Fornægter du den Kristus, der skal komme? Og han sagde: Hvis der var en Kristus, ville jeg ikke fornægte ham, men jeg ved, at der ikke er nogen Kristus, ej heller har der været eller vil der nogen sinde komme nogen.
- 10 Og jeg sagde til ham: Tror du på skrifterne? Og han sagde: Ja.
- 11 Og jeg sagde til ham: Så forstår du dem ikke, for de vidner i sandhed om Kristus. Se, jeg siger dig, at ingen af profeterne har skrevet eller profeteret, uden at de har talt om denne Kristus.
- 12 Og det er ikke alt – det er blevet tilkendegivet for mig, for jeg har hørt og set; og det er også blevet tilkendegivet for mig ved Helligåndens kraft; derfor ved jeg, at hvis der ikke blev foretaget en forsoning, ville hele menneskeslægten være fortabt.
- 13 Og det skete, at han sagde til mig: Vis mig et tegn ved denne, Helligåndens, kraft, ved hvilken du ved så meget.
- 14 Og jeg sagde til ham: Hvem er jeg, at jeg skulle friste Gud til at vise dig et tegn om det, som du ved er sandt? Du vil jo forkaste det, fordi du er af Djævelen. Dog, ske ikke min vilje, men hvis Gud slår dig, lad det da være dig et tegn på, at han har magt, både i himlen og på jorden, og også at Kristus skal komme. Og ske din vilje, o Herre, og ikke min.
- 15 Og det skete, at da jeg, Jakob, havde talt disse ord, kom Herrens kraft over ham i

en sådan grad, at han faldt til jorden. Og det skete, at han blev madet i et tidsrum af mange dage.

16 Og det skete, at han sagde til folket: Forsaml jer i morgen, for jeg skal dø; derfor ønsker jeg at tale til folket, før jeg dør.

17 Og det skete, at den næste dag var mængden samlet; og han talte ligefremt til dem og tilbagekaldte det, som han havde lært dem, og bekendte Kristus og Helligåndens kraft og engles betjening.

18 Og han sagde ligefremt til dem, at han var blevet bedraget af Djævelens magt. Og han talte om helvede og om evigheden og om evig straf.

19 Og han sagde: Jeg frygter, at jeg har begået den utilgivelige synd, for jeg har løjet for Gud; for jeg fornægtede Kristus og sagde, at jeg troede på skrifterne, og de vidner i sandhed om ham. Og fordi jeg således har løjet for Gud, frygter jeg meget for, at min tilstand bliver forfærdelig; men jeg bekender over for Gud.

20 Og det skete, at da han havde sagt disse ord, kunne han ikke sige mere, og han opgav ånden.

21 Og da mængden havde været vidne til, at han sagde dette, mens han var ved at opgive ånden, blev de overordentlig forbavsede, i en sådan grad at Guds kraft kom ned over dem, og de blev overvældet, så de faldt til jorden.

22 Se, dette behagede mig, Jakob, for jeg havde begæret det af min Fader, som var i himlen; for han havde hørt mit råb og besvaret min bøn.

23 Og det skete, at fred og kærlighed til Gud atter blev genoprettet blandt folket; og de granskede skrifterne og lyttede ikke mere til denne ugudelige mands ord.

24 Og det skete, at der blev udtænkt mange midler til at vinde lamanitterne tilbage og bringe dem tilbage til kundskab om sandheden; men det var alt sammen forgæves, for de frydede sig ved krige og blodsudgydelse, og de nærede et evigt had til os, deres brødre. Og de forsøgte bestandig at udrydde os med deres våbenmagt.

25 Derfor forskansede Nefis folk sig mod dem med deres våben og af alle deres kræfter, idet de satte deres lid til Gud og deres frelses klippe; derfor har de indtil nu overvundet deres fjender.

26 Og det skete, at jeg, Jakob, begyndte at blive gammel; og eftersom optegnelsen om dette folk bliver ført på de andre af Nefis plader, afslutter jeg derfor denne optegnelse og kundgør, at jeg har skrevet ud fra min bedste viden ved at sige, at tiden svandt hen med os, og vort liv svandt også hen, som var det os en drøm, for vi er et ensomt og højtideligt folk, vandrere, der er stødt ud fra Jerusalem, født under modgang i ødemarken og hadet af vore brødre, hvilket forårsagede krige og stridigheder; derfor levede vi alle vore dage i sorg.

27 Og jeg, Jakob, så, at jeg snart måtte gå i min grav; derfor sagde jeg til min søn Enosh: Tag disse plader. Og jeg fortalte ham det, som min bror Nefi havde befalet mig, og han lovede at vise lydighed mod befalingerne. Og nu holder jeg op med at skrive på disse plader, hvilken tekst har været kort; og jeg byder læseren farvel, idet jeg håber, at mange af mine brødre vil læse mine ord. Brødre, adjø.

Enoshs Bog

- 1 Se, det skete, at jeg, Enosh, der kendte min far som en retfærdig mand – for han oplærte mig i sit sprog og også i Herrens tugt og formaning – og velsignet være min Guds navn for det –
- 2 og jeg vil fortælle jer om den kamp, som jeg havde foran Gud, før jeg fik forladelse for mine synder.
- 3 Se, jeg gik ud for at jage dyr i skovene; og de ord, som jeg ofte havde hørt min far tale angående evigt liv og de helliges glæde, sank dybt i mit hjerte.
- 4 Og min sjæl hungrede, og jeg knælede ned for min skaber og anråbte ham i indtrængende bøn og påkaldelse for min egen sjæl; og hele dagen lang anråbte jeg ham; ja, og da natten kom, oplod jeg stadig min røst, så den nåede himlene.
- 5 Og der kom en røst til mig, som sagde: Enosh, dine synder er dig tilgivet, og du skal blive velsignet.
- 6 Og jeg, Enosh, vidste, at Gud ikke kunne lyve; derfor blev min skyld fejlet bort.
- 7 Og jeg sagde: Herre, hvordan er det sket?
- 8 Og han sagde til mig: På grund af din tro på Kristus, som du aldrig før har hørt eller set. Og der vil gå mange år, før han giver sig til kende i kødet; se, din tro har gjort dig ren.
- 9 Se, det skete, da jeg havde hørt disse ord, at jeg begyndte at føle et ønske for mine brødre, nefitternes, velfærd; derfor udøste jeg hele min sjæl til Gud for dem.
- 10 Og mens jeg således kæmpede i ånden, se, da lød Herrens røst igen i mit sind og sagde: Jeg vil komme til dine brødre i forhold til deres flid med hensyn til at holde mine befalinger. Jeg har givet dem dette land, og det er et helligt land; og jeg forbander det ikke, undtagen på grund af ugudelighed; derfor vil jeg komme til dine brødre, sådan som jeg har sagt; og deres overtrædelser vil jeg bringe ned over deres eget hoved med sorg.
- 11 Og efter at jeg, Enosh, havde hørt disse ord, begyndte min tro på Herren at blive urokkelig; og jeg bad til ham med mange lange anstrengelser for mine brødre, lamanitterne.
- 12 Og det skete, efter at jeg havde bedt og arbejdet med al flid, at Herren sagde til mig: Jeg vil give dig efter dine ønsker på grund af din tro.
- 13 Og se nu, dette var det ønske, som jeg ønskede af ham – at hvis det skulle ske, at mit folk, nefitterne, skulle falde i overtrædelse og på en eller anden måde blive udryddet, og lamanitterne ikke skulle blive udryddet, at Gud Herren da ville bevare en optegnelse om mit folk, nefitterne, om det så skulle ske ved hans hellige arms kraft, så den engang i fremtiden kunne blive bragt frem til lamanitterne, så de muligvis kunne blive bragt til frelse.
- 14 For i øjeblikket var vore kampe forgæves med hensyn til at bringe dem tilbage til den sande tro. Og de svor i deres vrede, at hvis det var muligt, ville de tilintetgøre vore optegnelser og os og også alle vore fædres overleveringer.
- 15 Da jeg derfor vidste, at Gud Herren var i stand til at bevare vore optegnelser, anråbte jeg ham bestandig, for han havde sagt til mig: Hvad du end beder om i tro, overbevist om at du skal få det, i Kristi navn, det skal du få.
- 16 Og jeg havde tro, og jeg anråbte Gud om, at han ville bevare optegnelserne; og han sluttede pagt med mig om, at han ville bringe dem frem til lamanitterne, når han anså tiden for at være inde.

- 17 Og jeg, Enosh, vidste, at det ville ske i overensstemmelse med den pagt, som han havde sluttet; derfor havde min sjæl ro.
- 18 Og Herren sagde til mig: Dine fædre har også begæret dette af mig, og det skal blive gjort for dem i overensstemmelse med deres tro; for deres tro var ligesom din.
- 19 Og se, det skete, at jeg, Enosh, gik omkring blandt Nefis folk og profeterede om det tilkommende og vidnede om det, som jeg havde hørt og set.
- 20 Og jeg aflægger vidnesbyrd om, at Nefis folk flittigt forsøgte at bringe lamanitterne tilbage til den sande tro på Gud. Men vort arbejde var forgæves; deres had var fast indgroet, og de blev ledt af deres onde natur, så de blev vilde og grusomme og et blodtørstigt folk, fulde af afgudsdyrkelse og tilsølethed, der levede af rovdyr, boede i telte og vandrede omkring i ødemarken med et kort skind om lænderne og med raget hoved; og deres færdighed lå i buen og i sablen og øksen. Og mange af dem spiste intet andet end rå kød; og de forsøgte bestandig at udrydde os.
- 21 Og det skete, at Nefis folk bearbejdede jorden og dyrkede alle slags korn og frugt og tillagde sig flokke af hjoerde og flokke af alle slags kvæg af enhver art og geder og vilde geder og også mange heste.
- 22 Og der var overordentlig mange profeter blandt os. Og folket var et stivnakket folk, som havde svært ved at forstå.
- 23 Og der var intet, bortset fra overordentlig megen strenghed, forkyndelse og profeti om krige og stridigheder og ødelæggelser og en bestandig påmindelse om dem om død og evighedens varighed og Guds straffedomme og magt og alt dette – en bestandig opildnen for at holde dem i frygt for Herren. Jeg siger, der var intet, bortset fra dette og overordentlig ligefrem tale, der kunne hindre dem i at synke hastigt ned til undergang. Og således skriver jeg om dem.
- 24 Og jeg så krige mellem nefitterne og lamanitterne i løbet af mine dage.
- 25 Og det skete, at jeg begyndte at blive gammel, og der var gået et hundrede og nioghalvfjerds år fra det tidspunkt, da vor fader Lehi forlod Jerusalem.
- 26 Og jeg så, at jeg snart måtte gå i min grav, efter at jeg har været påvirket af Guds kraft, så jeg måtte prædike og profetere for dette folk og kundgøre ordet i overensstemmelse med den sandhed, der er i Kristus. Og jeg har kundgjort det i alle mine dage og har frydet mig ved det mere end ved det, der er af verden.
- 27 Og jeg går snart til mit hvilested, som er hos min forløser; for jeg ved, at i ham skal jeg hvile. Og jeg fryder mig ved den dag, da min dødelighed skal iføre sig udødelighed og skal stå over for ham; da skal jeg med behag se hans ansigt, og han vil sige til mig: Kom til mig, du velsignede, der er et sted beredt til dig i min Faders boliger. Amen.

Jaroms Bog

- 1 Se nu, jeg, Jarom, skriver nogle få ord i overensstemmelse med min fars, Enoshs, befaling, for at optegnelsen om vor slægt kan blive ført.
- 2 Og da disse plader er små, og da dette bliver skrevet i den hensigt at gavne vore brødre, lamanitterne, må det derfor nødvendigvis være sådan, at jeg skriver lidt; men jeg skriver ikke noget fra mine profetier, ej heller fra mine åbenbaringer. For hvad mere kunne jeg skrive end det, som mine fædre har skrevet? For har de ikke åbenbaret frelsesplanen? Jeg siger jer: Jo, og det er mig nok.
- 3 Se, det er nødvendigt, at der skal gøres meget blandt dette folk på grund af deres hjertes hårdhed og deres ørsers døvhed og deres sinds blindhed og deres nakkes stivhed; alligevel er Gud overordentlig barmhjertig mod dem og har endnu ikke fejlet dem bort fra landets overflade.
- 4 Og der findes mange blandt os, som får mange åbenbaringer, for de er ikke alle stivnakkede. Og så mange, som ikke er stivnakkede og har tro, har samvær med den hellige Ånd, der tilkendegiver ting for menneskenes børn i forhold til deres tro.
- 5 Og se nu, to hundrede år var gået, og Nefis folk havde vokset sig stærke i landet. De bestræbte sig på at holde Moseloven og sabbatsdagen hellig for Herren. Og de handlede ikke vanhelligt; ej heller talte de gudsbespotteligt. Og landets love var overordentlig strenge.
- 6 Og de var spredt over store dele af landets overflade, og det var lamanitterne også. Og de var meget mere talrige end nefitterne; og de elskede mord og drak dyreblood.
- 7 Og det skete, at de mange gange kom imod os, nefitterne, for at kæmpe. Men vore konger og vore ledere var mægtige mænd i troen på Herren, og de lærte folket Herrens veje; derfor modstod vi lamanitterne og fejede dem bort, ud af vore lande, og begyndte at befæste vore byer eller et hvilket som helst af vore arvesteder.
- 8 Og vi mangfoldiggjorde os overordentlig meget og bredte os over landets overflade og blev overordentlig rige på guld og på sølv og på kostbarheder og på fint træarbejde, på bygninger og på maskineri og også på jern og kobber og bronze og stål, og vi lavede alle slags redskaber af enhver art til at bearbejde jorden med og krigsvåben – ja, den skarpe, spidse pil og koggeret og kastepilen og kastespyddet og traf alle slags forberedelser til krig.
- 9 Og da vi således var rede til at møde lamanitterne, havde de ingen fremgang mod os. Men det ord fra Herren blev bekræftet, som han talte til vore fædre, da han sagde: For så vidt som I holder mine befalinger, skal I have fremgang i landet.
- 10 Og det skete, at Herrens profeter truede Nefis folk i overensstemmelse med Guds ord med, at hvis de ikke holdt befalingerne, men faldt i overtrædelse, ville de blive udryddet fra landets overflade.
- 11 Derfor arbejdede profeterne og præsterne og lærerne flittigt, idet de med al langmodighed formanede folket til flid og underviste i Moseloven og den hensigt, i hvilken den var blevet givet, og overtalte dem til at se frem til Messias og tro på ham, der skulle komme, som om han allerede var kommet. Og på denne måde underviste de dem.
- 12 Og det skete, at de ved at gøre dette skånede dem for at blive udryddet fra landets overflade; for de stak dem i hjertet med ordet, idet de bestandig vækkede dem til omvendelse.
- 13 Og det skete, at der var gået to hundrede og otteogtredive år – med krige og

stridigheder og kiv meget af tiden.

14 Og jeg, Jarom, skriver ikke mere, for pladerne er små. Men se, mine brødre, I kan se i Nefis andre plader; for se, på dem er optegnelserne om vore krige indgraveret i overensstemmelse med kongernes beretninger eller dem, som de lod skrive.

15 Og jeg overgiver disse plader i min søn Omnis hænder, så de kan blive ført i overensstemmelse med mine fædres befalinger.

Omnis Bog

- 1 Se, det skete, at jeg, Omni, der havde fået en befaling af min far, Jarom, om, at jeg skulle skrive noget på disse plader for at bevare optegnelsen om vor slægt –
- 2 derfor ønsker jeg, at I skal vide, at jeg i mine dage har kæmpet meget med sværdet for at beskytte mit folk, nefitterne, mod at falde i hænderne på deres fjender, lamanitterne. Men se, jeg er selv en ugudelig mand, og jeg har ikke holdt Herrens lovbud og befalinger, sådan som jeg burde have gjort.
- 3 Og det skete, at der var gået to hundrede og seksoghalvfjerds år, og vi havde mange perioder med fred; og vi havde mange perioder med alvorlige krige og blodsudgydelse. Ja, kort sagt var der gået to hundrede og toogfirs år, og jeg havde ført disse plader i overensstemmelse med mine fædres befalinger; og jeg overdrog dem til min søn Amaron. Og jeg slutter.
- 4 Og se, jeg, Amaron, skriver det, som jeg skriver, hvilket kun er lidt, i min fars bog.
- 5 Se, det skete, at der var gået tre hundrede og tyve år, og den mere ugudelige del af nefitterne var blevet udryddet.
- 6 For Herren ville ikke tillade, efter at han havde ført dem ud af Jerusalems land og beskyttet og bevaret dem mod at falde i deres fjenders hænder, ja, han ville ikke tillade, at de ord ikke skulle blive bekræftet, som han talte til vore fædre, da han sagde: For så vidt som I ikke vil holde mine befalinger, skal I ikke have fremgang i landet.
- 7 Derfor hjemsøgte Herren dem med hårde straffedomme; alligevel skånede han de retfærdige, så de ikke omkom, men udfriede dem af deres fjenders hænder.
- 8 Og det skete, at jeg overgav pladerne til min bror Kemish.
- 9 Se, jeg, Kemish, skriver den smule, som jeg skriver, i den samme bog som min bror; for se, jeg så det sidste, som han skrev, at han skrev det med sin egen hånd; og han skrev det den dag, da han overgav dem til mig. Og på denne måde fører vi optegnelserne, for det er i overensstemmelse med vore fædres befalinger. Og jeg slutter.
- 10 Se, jeg, Abinadom, er søn af Kemish. Se, det skete, at jeg så megen krig og strid mellem mit folk, nefitterne, og lamanitterne; og jeg har med mit eget sværd taget mange lamanitters liv i forsvaret af mine brødre.
- 11 Og se, optegnelsen om dette folk er indgraveret på plader, som kongerne besidder fra slægtled til slægtled; og jeg kender ikke til nogen åbenbaring bortset fra det, der er blevet skrevet, ej heller til nogen profeti; derfor er det, der er skrevet, tilstrækkeligt. Og jeg slutter.
- 12 Se, jeg er Amaleki, Abinadoms søn. Se, jeg vil tale noget til jer om Mosija, som blev gjort til konge over Zarahemlas land; for se, han blev af Herren formanet til, at han skulle flygte ud af Nefis land, og så mange, som ville lytte til Herrens røst, skulle også drage ud af landet med ham ud i ødemarken –
- 13 og det skete, at han gjorde, sådan som Herren havde befalet ham. Og de drog ud af landet ud i ødemarken, så mange, som ville lytte til Herrens røst; og de blev vejledt af megen forkyndelse og profeti. Og de blev bestandig formanet af Guds ord; og de blev ledet ved hans arms kraft gennem ødemarken, indtil de kom ned til det land, der kaldes Zarahemlas land.
- 14 Og de opdagede et folk, som blev kaldt Zarahemlas folk. Se, der blev stor glæde blandt Zarahemlas folk; og Zarahemla frydede sig også overordentlig meget, fordi

Herren havde sendt Mosijas folk med bronzepladerne, som indeholdt optegnelsen om jøderne.

15 Se, det skete, at Mosija opdagede, at Zarahemlas folk kom ud fra Jerusalem på den tid, da Sidkija, Judas konge, blev ført bort til Babylon som fange.

16 Og de rejste i ødemarken og blev ved Herrens hånd ført over de store vande til det land, hvor Mosija opdagede dem; og de havde boet der fra den tid af.

17 Og på det tidspunkt, da Mosija opdagede dem, var de blevet overordentlig talrige. Alligevel havde de haft mange krige og alvorlige stridigheder og var tid efter anden faldet for sværdet; og deres sprog var blevet forvansket; og de havde ikke bragt nogen optegnelser med sig; og de fornægtede eksistensen af deres skaber, og hverken Mosija eller Mosijas folk kunne forstå dem.

18 Men det skete, at Mosija foranledigede, at de blev oplært i hans sprog. Og det skete, efter at de var blevet oplært i Mosijas sprog, at Zarahemla opregnede sin slægtslinje efter hukommelsen, og den findes nedskrevet, men ikke på disse plader.

19 Og det skete, at Zarahemlas og Mosijas folk forenede sig, og Mosija blev udpeget til at være deres konge.

20 Og det skete i Mosijas dage, at en stor sten med indgraveringer på blev bragt til ham, og han oversatte indgraveringerne ved Guds gave og kraft.

21 Og de berettede om en vis Coriantumr og de slagte af hans folk. Og Coriantumr blev fundet af Zarahemlas folk; og han boede hos dem i et tidsrum af ni måneder.

22 Den talte også nogle få ord om hans fædre. Og hans første forældre kom fra tårnet på den tid, da Herren forvirrede folkets sprog, og Herrens strengthed faldt på dem i overensstemmelse med hans straffedomme, der er retfærdige; og deres knogler lå spredt i landet mod nord.

23 Se, jeg, Amaleki, er født i Mosijas dage; og jeg har oplevet at se hans død, og Benjamin, hans søn, regerer i hans sted.

24 Og se, jeg har i kong Benjamins dage set en alvorlig krig og megen blodsudgydelse mellem nefitterne og lamanitterne. Men se, nefitterne opnåede stor fordel over dem, ja, i en sådan grad, at kong Benjamin drev dem ud af Zarahemlas land.

25 Og det skete, at jeg begyndte at blive gammel, og da jeg ingen efterkommere har, og da jeg ved, at kong Benjamin er en retfærdig mand for Herren, vil jeg derfor overgive disse plader til ham, idet jeg formaner alle mennesker til at komme til Gud, Israels Hellige, og tro på profeti og på åbenbaringer og på engles betjening og på gaven at kunne tale i tunger og på gaven at kunne oversætte sprog og på alt, hvad der er godt; for der er ikke noget, der er godt, uden at det kommer fra Herren, og det, der er ondt, kommer fra Djævelen.

26 Og se, mine elskede brødre, jeg ønsker, at I skal komme til Kristus, som er Israels Hellige, og få del i hans frelse og i hans forløsnings kraft. Ja, kom til ham, og bring hele jeres sjæl som et offer til ham, og fortsæt med at faste og bede, og hold ud til enden; og så sandt som Herren lever, vil I blive frelst.

27 Og nu ønsker jeg at tale noget om et vist antal, som drog op i ødemarken for at vende tilbage til Nefis land; for der var et stort antal, der nærede ønske om at tage deres arveland i besiddelse.

28 Derfor drog de op i ødemarken. Og deres leder var en stærk og mægtig mand og en stivnakket mand, hvorfor han forårsagede strid blandt dem; og de blev alle dræbt i ødemarken på nær halvtreds, og de vendte igen tilbage til Zarahemlas land.

29 Og det skete, at de også tog et betydeligt antal andre med sig og igen rejste ud i

ødemarken.

- 30 Og jeg, Amaleki, havde en bror, som også tog med dem; og jeg har ikke siden hørt til dem. Og jeg er lige ved at lægge mig i min grav; og disse plader er fyldte. Og jeg holder op med at tale.

Mormons Ord

- 1 Og se, jeg, Mormon, der er ved at overgive den optegnelse, som jeg har været i færd med skrive, i min søn Moronis hænder, se, jeg har været vidne til udryddelsen af næsten hele mit folk, nefitterne.
- 2 Og det er mange hundrede år efter Kristi komme, at jeg overgiver disse optegnelser i min søns hænder; og jeg formoder, at han vil blive vidne til den fuldstændige udryddelse af mit folk. Men måtte Gud tilstede, at han overlever dem, så han kan skrive noget angående dem og noget angående Kristus, så det måske en dag må gavne dem.
- 3 Og se, jeg taler noget om det, som jeg har skrevet; for efter at jeg havde lavet en forkortelse af Nefis plader op til denne kong Benjamins regeringstid, han, som Amaleki talte om, søgte jeg blandt de optegnelser, som var blevet overgivet i mine hænder, og jeg fandt disse plader, der indeholdt denne korte beretning af profeterne, fra Jakob og op til denne kong Benjamins regeringstid, og også mange af Nefis ord.
- 4 Og det, der er på disse plader, behager mig på grund af profetierne om Kristi komme; og mine fædre ved, at mange af dem er blevet opfyldt; ja, og jeg ved også, at så meget, som er blevet profeteret angående os op til denne dag, er blevet opfyldt, og at så meget, som rækker ud over denne dag, visselig skal ske –
- 5 derfor valgte jeg dette til at afslutte min optegnelse med, og resten af min optegnelse vil jeg tage fra Nefis plader; og jeg kan ikke skrive en hundrededel af det, der vedrører mit folk.
- 6 Men se, jeg vil tage disse plader, som indeholder disse profetier og åbenbaringer, og lægge dem sammen med resten af min optegnelse, for de er udsøgte for mig; og jeg ved, at de vil være udsøgte for mine brødre.
- 7 Og jeg gør dette med et vist formål; for således er det blevet hvisket til mig ved tilskyndelsen fra Herrens Ånd, som er i mig. Og se, jeg kender ikke alt, men Herren kender alt det, der skal komme, derfor tilskynder han mig til at handle efter sin vilje.
- 8 Og min bøn til Gud er for mine brødre, at de endnu engang må komme til kundskab om Gud, ja, Kristi forløsning, så de atter må blive et tiltalende folk.
- 9 Og nu skrider jeg, Mormon, til at afslutte min optegnelse, som jeg tager fra Nefis plader; og jeg udfærdiger den i overensstemmelse med den kundskab og den forståelse, som Gud har givet mig.
- 10 For se, det skete, efter at Amaleki havde overgivet disse plader i kong Benjamins hænder, at han tog dem og lagde dem sammen med de andre plader, der indeholdt optegnelser, som var blevet overdraget af kongerne fra slægtled til slægtled indtil kong Benjamins dage.
- 11 Og de blev overdraget fra kong Benjamin fra slægtled til slægtled, indtil de er faldet i mine hænder. Og jeg, Mormon, beder til Gud om, at de må blive bevaret fra denne tid af. Og jeg ved, at de vil blive bevaret, for der er skrevet storslåede ting på dem, ud fra hvilke mit folk og deres brødre, ifølge det Guds ord der er skrevet, skal dømmes på den store og yderste dag.
- 12 Og se, angående denne kong Benjamin – han havde en del stridigheder blandt sit eget folk.
- 13 Og det skete også, at lamanitternes hære kom ned fra Nefis land for at kæmpe mod hans folk. Men se, kong Benjamin samlede sine hære sammen, og han stod dem imod; og han kæmpede med sin egen arms styrke med Labans sværd.

- 14 Og i Herrens styrke stred de mod deres fjender, indtil de havde slået mange tusinde af lamanitterne ihjel. Og det skete, at de stred mod lamanitterne, indtil de havde drevet dem ud af alle deres arvelande.
- 15 Og det skete, efter at der havde været falske kristus'er, og deres mund var blevet lukket, og de var blevet straffet for deres forbrydelser;
- 16 og efter at der havde været falske profeter og falske prædikanter og lærere blandt folket, og alle disse var blevet straffet i forhold til deres forbrydelser; og efter at der havde været megen strid, og mange var gået over til lamanitterne, se, da skete det, at kong Benjamin med hjælp fra de hellige profeter, der var blandt hans folk –
- 17 for se, kong Benjamin var en hellig mand, og han regerede over sit folk i retfærdighed; og der var mange hellige mænd i landet, og de talte Guds ord med kraft og med myndighed; og de brugte megen skarphed på grund af folkets stivnakkethed –
- 18 altså, med hjælp fra disse fik kong Benjamin ved at arbejde af alle sit legemes kræfter og hele sin sjæls evner – og ligeså profeterne – endnu engang stiftet fred i landet.

Mosijas Bog

Mosijas Bog 1

- 1 Og nu var der ikke mere strid i hele Zarahemlas land blandt hele det folk, der tilhørte kong Benjamin, så kong Benjamin havde vedvarende fred alle resten af sine dage.
- 2 Og det skete, at han havde tre sønner; og han kaldte deres navne Mosija og Helorum og Helaman. Og han foranledigede, at de blev oplært i hele hans fædres sprog, så de derved kunne blive forstandige mænd, og så de kunne få kundskab om de profetier, der var blevet talt ved deres fædres mund, og som blev overgivet dem ved Herrens hånd.
- 3 Og han lærte dem også om de optegnelser, der var indgraveret på bronzepladerne, idet han sagde: Mine sønner, jeg ønsker, at I skal huske, at var det ikke for disse plader, som indeholder disse optegnelser og disse befalinger, ville vi være forblevet i uvidenhed, ja, på dette tidspunkt uden at kende Guds hemmeligheder.
- 4 For det var ikke muligt, at vor fader Lehi kunne have erindret alt dette, så han kunne have lært sine børn det, uden det var ved hjælp af disse plader; for han, der var blevet oplært i egypternes sprog, han kunne derfor læse disse indgraveringer og lære sine børn dem, så de derved kunne lære deres børn dem og således opfylde Guds befalinger helt op til denne tid.
- 5 Jeg siger jer, mine sønner, var det ikke for dette, der er blevet beskyttet og bevaret ved Guds hånd, så vi kan læse og forstå nogle af hans hemmeligheder og altid have hans befalinger for vore øjne, da var selv vore fædre sunket ned i vantro, og vi ville have været ligesom vore brødre, lamanitterne, der ikke kender noget til dette og ikke engang tror på det, når de bliver undervist i det, på grund af deres fædres overleveringer, som ikke er rigtige.
- 6 O, mine sønner, jeg ønsker, at I skal huske, at disse ord er sande og også, at disse optegnelser er sande. Og se, også Nefis plader, som indeholder vore fædres optegnelser og ord fra det tidspunkt, de forlod Jerusalem og indtil nu, at de er sande; og vi kan vide, at de er sande, for vi har dem for vore øjne.
- 7 Og se, mine sønner, jeg ønsker, at I skal huske at granske dem flittigt, så I kan få gavn deraf; og jeg ønsker, at I skal holde Guds befalinger, så I må have fremgang i landet i overensstemmelse med de løfter, som Herren gav vore fædre.
- 8 Og kong Benjamin lærte sine sønner meget mere, som ikke er skrevet i denne bog.
- 9 Og det skete, efter at kong Benjamin var færdig med at undervise sine sønner, at han blev gammel, og han indså, at han meget snart måtte gå al kødets gang; derfor anså han det for passende, at han skulle overdrage riget til en af sine sønner.
- 10 Derfor lod han Mosija hente til sig; og disse er de ord, som han talte til ham, idet han sagde: Min søn, jeg ønsker, at du skal offentliggøre en proklamation overalt i hele dette land blandt hele dette folk, eller Zarahemlas folk og Mosijas folk, som bor i landet, så de derved kan samles; for i morgen vil jeg med min egen mund forkynde for dette folk, at du er konge og hersker over dette folk, som Herren vor Gud har givet os.
- 11 Og endvidere vil jeg give dette folk et navn, så de derved kan skelnes fra alle de folk, som Gud Herren har bragt ud af Jerusalems land; og dette gør jeg, fordi de har været et flittigt folk i at holde Herrens befalinger.

- 12 Og jeg giver dem et navn, som aldrig skal blive slettet, undtagen ved overtrædelse.
- 13 Ja, og endvidere siger jeg til dig, at hvis dette af Herren rigt begunstigede folk skulle falde i overtrædelse og blive et ugudeligt og et ægteskabsbrydende folk, at Herren da vil forlade dem, så de derved bliver svage som deres brødre; og han vil ikke mere bevare dem med sin uforlignelige og forunderlige kraft, sådan som han hidtil har bevaret vore fædre.
- 14 For jeg siger dig, at hvis han ikke havde udstrakt sin arm for at bevare vore fædre, var de faldet i lamanitternes hænder og blevet ofre for deres had.
- 15 Og det skete, efter at kong Benjamin havde afsluttet disse ord til sin søn, at han overdrog ham ansvaret for alle rigets anliggender.
- 16 Og endvidere overdrog han ham også ansvaret for de optegnelser, som var indgraveret på bronzepladerne og også Nefis plader og også Labans sværd og kuglen, eller vejviseren, som ledte vore fædre gennem ørkenen, og som blev beredt ved Herrens hånd, for at de derved kunne blive ledt, hver især i forhold til den agtpågivenhed og flid, som de viste ham.
- 17 Når de ikke var trofaste, havde de derfor ikke fremgang eller fremskridt på deres rejse, men blev drevet tilbage og pådrog sig Guds mishag; og derfor blev de slået med hunger og svære trængsler for at vække dem til erindring om deres pligt.
- 18 Og se, det skete, at Mosija gik ud og gjorde, som hans far havde befalet ham, og forkyndte for alle de folk, som var i Zarahemlas land, så de derved kunne samles, at de skulle drage op til templet for at høre de ord, som hans far ville tale til dem.

Mosijas Bog 2

- 1 Og det skete, efter at Mosija havde gjort, som hans far havde befalet ham, og havde offentliggjort en proklamation overalt i hele landet, at folket samlede sig over hele landet, for at de kunne drage op til templet for at høre de ord, som kong Benjamin ville tale til dem.
- 2 Og der var et stort antal, ja, så mange, at de ikke talte dem; for de havde mangfoldiggjort sig overordentlig meget og havde vokset sig mægtige i landet.
- 3 Og de tog også af de førstefødte af deres flokke, så de kunne bringe slagtoffer og brændofre i henhold til Moseloven;
- 4 og så de også kunne give tak til Herren deres Gud, som havde ført dem ud af Jerusalems land, og som havde udfriet dem af deres fjenders hænder og udpeget retfærdige mænd til at være deres lærere og også en retfærdig mand til at være deres konge, som havde stiftet fred i Zarahemlas land, og som havde lært dem at holde Guds befalinger, så de kunne fryde sig og være fyldt med kærlighed til Gud og alle mennesker.
- 5 Og det skete, at da de kom op til templet, slog de deres telte op rundt omkring, hver mand efter sin familie, bestående af hans hustru og hans sønner og hans døtre, og deres sønner og deres døtre, fra den ældste ned til den yngste, så hver familie var adskilt, den ene fra den anden.
- 6 Og de slog deres telte op rundt omkring templet, idet hver mand havde sit telt med døren vendt mod templet, så de derved kunne blive i deres telte og høre de ord, som kong Benjamin ville tale til dem.
- 7 For mængden, der var så stor, at kong Benjamin ikke kunne undervise dem alle indenfor templets mure, han lod derfor opføre et tårn, så hans folk derved kunne

høre de ord, som han ville tale til dem.

8 Og det skete, at han begyndte at tale til sit folk fra tårnet; og de kunne ikke alle høre hans ord på grund af mængdens størrelse; derfor foranledigede han, at de ord, som han talte, blev skrevet ned og sendt ud blandt dem, som ikke var indenfor hans røsts rækkevidde, så de også kunne modtage hans ord.

9 Og disse er de ord, som han talte og fik skrevet ned, idet han sagde: Mine brødre, alle I, der har samlet jer, I, der kan høre mine ord, som jeg vil tale til jer i dag; for jeg har ikke befalet jer at komme herop for at tage let på de ord, som jeg skal tale, men for at I skal lytte til mig og åbne ørerne, så I kan høre, og hjertet, så I kan forstå, og jeres sind, så Guds hemmeligheder må blive udfoldet for jeres syn.

10 Jeg har ikke befalet jer at komme herop, for at I skulle frygte mig, eller for at I skulle tænke, at jeg af mig selv er mere end et dødeligt menneske.

11 Men jeg er, ligesom I selv, underkastet alle slags skrøbeligheder i legeme og sind; alligevel er jeg blevet valgt af dette folk og indviet af min far og er ved Herrens hånd blevet forundt, at jeg skulle være hersker og konge over dette folk; og jeg er blevet beskyttet og bevaret ved hans uforlignelige kraft, for at jeg kan tjene jer med al den kraft, det sind og den styrke, som Herren har skænket mig.

12 Jeg siger jer, at da det er blevet mig forundt at tilbringe mine dage i jeres tjeneste, ja, indtil dette tidspunkt, og jeg ikke har stræbt efter guld eller sølv eller nogen som helst form for rigdom fra jer;

13 ej heller har jeg tilladt, at I skulle blive spærret inde i fangehuller, eller at I skulle gøre hinanden til slaver, eller at I skulle myrde eller plyndre eller stjæle eller begå ægteskabsbrud, ej heller har jeg tilladt, at I skulle øve nogen slags ugudelighed, og har lært jer, at I skulle holde Herrens befalinger i alt det, som han har befalet jer –

14 og jeg har endog selv arbejdet med mine egne hænder, så jeg kunne tjene jer, og så I ikke skulle være tyngt af skatter, og så der ikke skulle lægges noget på jer, der var tungt at bære – og om alt dette, som jeg har talt, er I selv vidner i dag.

15 Alligevel, mine brødre, har jeg ikke gjort dette, så jeg kan prale, ej heller siger jeg dette, så jeg derved kan anklage jer; men jeg siger dette, så I kan vide, at jeg kan svare med en ren samvittighed for Gud denne dag.

16 Se, jeg siger jer, at fordi jeg sagde til jer, at jeg havde tilbragt mine dage i jeres tjeneste, ønsker jeg ikke at prale, for jeg har blot været i Guds tjeneste.

17 Og se, jeg fortæller jer dette, så I kan lære visdom; så I kan lære, at når I er i jeres medmenneskers tjeneste, er I blot i jeres Guds tjeneste.

18 Se, I har kaldt mig jeres konge; og hvis jeg, som I kalder jeres konge, arbejder for at tjene jer, burde I da ikke arbejde for at tjene hinanden?

19 Og se også, hvis jeg, som I kalder jeres konge, og som har tilbragt sine dage i jeres tjeneste og dog har været i Guds tjeneste, fortjener nogen tak af jer, o, hvor meget burde I da ikke takke jeres himmelske Konge!

20 Jeg siger jer, mine brødre, at hvis I ville give al den tak og pris, som hele jeres sjæl evner at besidde, til den Gud, som har skabt jer og har beskyttet og bevaret jer og har givet jer grund til at frydes og har tilstedt, at I skulle leve i fred, den ene med den anden –

21 jeg siger jer, at hvis I skulle tjene ham, som har skabt jer fra begyndelsen og bevarer jer fra dag til dag ved at låne jer ånde, så I kan leve og røre jer og gøre efter jeres egen vilje, og endog forsørger jer fra det ene øjeblik til det næste – jeg siger, at hvis I skulle tjene ham af hele jeres sjæl, ville I alligevel være unyttige tjenere.

- 22 Og se, alt, hvad han kræver af jer, er, at I holder hans befalinger; og han har lovet jer, at hvis I holder hans befalinger, skal I have fremgang i landet; og han afviger aldrig fra det, som han har sagt; hvis I derfor holder hans befalinger, velsigner han jer og giver jer fremgang.
- 23 Og se, for det første har han skabt jer og skænket jer livet, for hvilket I er i gæld til ham.
- 24 Og for det andet kræver han, at I skal gøre, som han har befalet jer, for hvilket han, hvis I gør det, straks velsigner jer; og derfor har han belønnet jer. Og I er stadig i gæld til ham og er og vil være det for evigt og altid; hvad har I derfor at prale af?
- 25 Og nu spørger jeg: Kan I sige noget som helst til jeres forsvar? Jeg svarer jer: Nej. I kan ikke sige, at I er blot så meget som jordens støv; dog er I skabt af jordens støv, men se, det tilhører ham, som skabte jer.
- 26 Og jeg, selv jeg, som I kalder jeres konge, er ikke bedre, end I er; for jeg er også af støvet. Og I ser, at jeg er gammel og er ved at give dette dødelige legeme tilbage til dets moder jord.
- 27 For se, ligesom jeg sagde til jer, at jeg havde tjent jer og vandret med en ren samvittighed for Gud, således har jeg på dette tidspunkt foranlediget, at I skulle samle jer, så jeg kunne blive fundet ulastelig, og så jeres blod ikke skulle komme over mig, når jeg skal stå frem for at blive dømt af Gud for det, som han har befalet mig angående jer.
- 28 Jeg siger jer, at jeg har foranlediget, at I skulle samle jer, så jeg kunne gøre mine klæder rene for jeres blod på dette tidspunkt, da jeg er ved at gå i min grav, så jeg kan gå derned i fred, og min udødelige ånd kan slutte sig til korene foroven i at synge en retfærdig Guds pris.
- 29 Og endvidere siger jeg til jer, at jeg har foranlediget, at I skulle samle jer, så jeg kunne kundgøre for jer, at jeg ikke længere kan være jeres lærer, ej heller jeres konge;
- 30 for selv på dette tidspunkt skælver hele mit legeme overordentlig meget, mens jeg forsøger at tale til jer; men Gud Herren støtter mig og har tilladt mig, at jeg skulle tale til jer, og har befalet mig, at jeg skulle kundgøre for jer denne dag, at min søn Mosija er konge og hersker over jer.
- 31 Og se, mine brødre, jeg ønsker, at I skal gøre, som I hidtil har gjort. Ligesom I har holdt mine befalinger og også min fars befalinger og har haft fremgang og er blevet bevaret mod at falde i jeres fjenders hænder, således skal I, hvis I holder min søns befalinger, eller Guds befalinger, som I skal få af ham, have fremgang i landet, og jeres fjender skal ikke få nogen magt over jer.
- 32 Men, o mit folk, pas på, at der ikke opstår stridigheder blandt jer, og I vælger at adlyde den onde ånd, som blev omtalt af min far Mosija.
- 33 For se, der er udtalt et ve over den, der vælger at adlyde den ånd; for hvis han vælger at adlyde ham og forbliver og dør i sine synder, drikker han fordømmelse til sin egen sjæl; for han får som løn en evigtvarende straf, fordi han har overtrådt Guds lov mod bedre vidende.
- 34 Jeg siger jer, at der ikke er nogen blandt jer, bortset fra jeres små børn, som ikke er blevet undervist i dette, og som ikke ved, at I i evighed står i gæld til jeres himmelske Fader – om at give ham alt, hvad I har og er – og som ikke også er blevet undervist angående de optegnelser, der indeholder de profetier, som er blevet udtalt af de hellige profeter helt op til den tid, da vor fader, Lehi, forlod Jerusalem.
- 35 Og også alt, der er blevet talt af vore fædre indtil nu. Og se, også de sagde det, der

blev dem befalet af Herren; derfor er de retfærdige og sande.

36 Og se, jeg siger jer, mine brødre, at hvis I, efter at I har fået kundskab om og er blevet undervist i alt dette, skulle overtræde og gå imod det, der er blevet talt, så I trækker jer bort fra Herrens Ånd, så den ikke får plads i jer til at lede jer på visdommens stier, så I kan blive velsignet, have fremgang og blive bevaret –

37 jeg siger jer, at det menneske, der gør dette, han kommer frem i åbent oprør imod Gud; derfor vælger han at adlyde den onde ånd, og bliver en fjende af al retfærdighed; derfor har Herren ingen plads i ham, for han bor ikke i vanhellige templer.

38 Hvis dette menneske derfor ikke omvender sig og forbliver og dør som en fjende af Gud, da vækker den guddommelige retfærdigheds krav hans udødelige sjæl til en levende bevidsthed om hans egen skyld, hvilken får ham til at vige tilbage fra Herrens nærhed og fylder hans bryst med skyld og smerte og kval, der er som en uudslukkelig ild, hvis flamme stiger op for evigt og altid.

39 Og se, jeg siger jer, at barmhjertigheden har ikke noget krav på dette menneske; derfor er hans endelige lod at lide en aldrig ophørende pinsel.

40 O, alle I gamle mænd og også I unge mænd og I små børn, som kan forstå mine ord, for jeg har talt tydeligt til jer, så I kan forstå, jeg beder for, at I vil vågne op til en erindring om den forfærdelige situation for dem, der er faldet i overtrædelse.

41 Og endvidere ønsker jeg af jer, at I skal tænke på den velsignede og lykkelige tilstand for dem, der holder Guds befalinger. For se, de er velsignede i alt, både timeligt og åndeligt; og hvis de holder trofast ud til enden, bliver de modtaget i himlen, så de derved kan bo hos Gud i en tilstand af aldrig ophørende lykke. O husk, husk, at dette er sandt, for Gud Herren har talt det.

Mosijas Bog 3

1 Og videre, mine brødre, vil jeg bede om jeres opmærksomhed, for jeg har noget mere at sige jer; for se, jeg har noget at fortælle jer om det, der skal komme.

2 Og det, som jeg vil fortælle jer, er blevet mig kundgjort af en engel fra Gud. Og han sagde til mig: Vågn op; og jeg vågnede, og se, han stod foran mig.

3 Og han sagde til mig: Vågn op, og hør de ord, som jeg skal sige til dig; for se, jeg er kommet for at kundgøre dig glædelige tidender om stor glæde.

4 For Herren har hørt dine bønner og har bedømt din retfærdighed og har sendt mig for at kundgøre dette for dig, så du kan fryde dig, og så du kan kundgøre dette for dit folk, så de også kan blive fyldt af glæde.

5 For se, den tid kommer og er ikke langt borte, da Herren den Almægtige, som regerer, som var og er fra al evighed til al evighed, med kraft skal komme ned fra himlen blandt menneskenes børn og skal bo i en bolig af ler og skal gå omkring blandt menneskene, idet han udfører mægtige mirakler, såsom at helbrede de syge, oprejse de døde, få de lamme til at gå, de blinde til at få deres syn og de døve til at høre og helbrede alle slags sygdomme.

6 Og han skal uddrive djævlene eller de onde ånder, som bor i menneskenes børns hjerte.

7 Og se, han skal lide fristelser og legemlige smerter, sult, tørst og udmattelse, ja, mere end mennesker kan udholde, uden at det forvolder døden; for se, der kommer blod fra hver pore, så stor skal hans kval være over sit folks ugudelighed og

vederstyggeligheder.

8 Og han skal kaldes Jesus Kristus, Guds Søn, himlens og jordens Fader, skaberen af alt fra begyndelsen; og hans mor skal hedde Maria.

9 Og se, han kommer til sine egne, for at frelse kan blive menneskenes børn til del, ja, ved tro på hans navn; og selv efter alt dette skal de betragte ham som et menneske og sige, at han har en djævel i sig, og skal piske ham og skal korsfæste ham.

10 Og han skal på tredjedagen opstå fra de døde; og se, han står frem for at dømme verden; og se, alt dette sker, så der kan blive fældet en retfærdig dom over menneskenes børn.

11 For se, hans blod soner også for de synder, der er begået af dem, der er faldet ved Adams overtrædelse, og som døde uden at kende til Guds vilje angående sig, eller som har syndet i uvidenhed.

12 Men ve, ve den, der ved, at han sætter sig op imod Gud! For frelse bliver ikke sådanne til del, undtagen ved omvendelse og tro på den Herre Jesus Kristus.

13 Og Gud Herren har sendt sine hellige profeter blandt alle menneskenes børn for at kundgøre dette for alle stammer, folkeslag og tungemål, så derved hver den, som tror, at Kristus skal komme, han kan få forladelse for sine synder og fryde sig med overordentlig stor glæde, ja, som om han allerede var kommet blandt dem.

14 Imidlertid så Gud Herren, at hans folk var et stivnakket folk, og han fastsatte en lov for dem, nemlig Moseloven.

15 Og mange tegn og undere og sindbilleder og skygger viste han dem angående sit komme; og hellige profeter talte også til dem angående hans komme; og dog forhærdede de hjertet og forstod ikke, at Moseloven ikke er til nogen nytte, hvis det ikke var for forsoningen ved hans blod.

16 Og selv om det var muligt, at små børn kunne synde, kunne de ikke blive frelst; men jeg siger dig, de er velsignede; for se, ligesom de falder i Adam eller af naturen, således soner Kristi blod for deres synder.

17 Og endvidere siger jeg til dig, at der ikke skal gives noget andet navn eller nogen anden vej eller noget andet middel, hvorved frelse kan blive menneskenes børn til del, undtagen i og ved Kristi, Herren den Almægtiges, navn.

18 For se, han dømmer, og hans dom er retfærdig; og spædbarnet, der dør i sin barndom, fortabes ikke; men menneskene drikker fordømmelse til deres egen sjæl, medmindre de ydmyger sig og bliver som små børn og tror på, at frelse var og er og skal komme i og ved Kristi, Herren den Almægtiges, forsonende blod.

19 For det naturlige menneske er en fjende af Gud og har været det fra Adams fald og vil være det for evigt og altid, medmindre han giver efter for den hellige Ånds tilskyndelser og aflægger det naturlige menneske og bliver en hellig ved Herren Kristi forsoning og bliver som et barn, underdanig, sagtmødig, ydmyg, tålmodig, fuld af kærlighed, villig til at underordne sig alt det, som Herren finder det tjenligt at pålægge ham, ligesom et barn underordner sig sin far.

20 Og endvidere siger jeg til dig, at den tid skal komme, da kundskaben om en frelser skal blive spredt blandt alle folkeslag, stammer, tungemål og folk.

21 Og se, når den tid kommer, skal ingen, bortset fra små børn, blive fundet ulastelige for Gud, undtagen ved omvendelse og tro på Herren, Gud den Almægtiges, navn.

22 Og selv på dette tidspunkt, hvor du har lært dit folk det, som Herren din Gud har befaleet dig, selv da findes de ikke mere ulastelige i Guds øjne, undtagen i

overensstemmelse med de ord, som jeg har talt til dig.

23 Og nu har jeg talt de ord, som Gud Herren har befalet mig.

24 Og så siger Herren: De skal stå som et klart vidnesbyrd mod dette folk på dommedagen, hvorfor de skal dømmes, enhver efter sine gerninger, om de er gode, eller om de er onde.

25 Og hvis de er onde, overgives de til en forfærdelig bevidsthed om deres egen skyld og vederstyggeligheder, hvilket får dem til at vige tilbage fra Herrens nærhed til en tilstand af elendighed og uendelig pinsel, hvorfra de ikke mere kan vende tilbage; derfor har de drukket fordømmelse til deres egen sjæl.

26 Derfor har de drukket af Guds vredes bæger, hvilket retfærdigheden ikke kunne hindre dem i mere, end den kunne hindre Adam i at falde, fordi han spiste af den forbudne frugt; derfor kan barmhjertigheden aldrig mere for evigt have krav på dem.

27 Og deres pinsel er som en sø af ild og svovl, hvis flammer er uudslukkelige, og hvis røg stiger op for evigt og altid. Således har Herren befalet mig. Amen.

Mosijas Bog 4

1 Og se, det skete, at da kong Benjamin var færdig med at tale de ord, som var blevet givet ham af Herrens engel, at han kastede blikket rundt på mængden, og se, de var faldet til jorden, for frygt for Herren var kommet over dem.

2 Og de havde set sig selv i deres egen kødelige tilstand, endog ringere end jordens støv. Og de råbte alle højt med én røst og sagde: O, hav barmhjertighed, og anvend Kristi forsonende blod, så vi kan få tilgivelse for vore synder, og vort hjerte kan blive rensat; for vi tror på Jesus Kristus, Guds Søn, som skabte himlen og jorden og alting, og som skal komme ned blandt menneskenes børn.

3 Og det skete, efter at de havde talt disse ord, at Herrens Ånd kom over dem, og de blev fyldt af glæde, idet de fik forladelse for deres synder og fik fred med samvittigheden som følge af den overordentlig store tro, som de havde på Jesus Kristus, som skulle komme ifølge de ord, som kong Benjamin havde talt til dem.

4 Og kong Benjamin åbnede igen sin mund og begyndte at tale til dem og sagde: Mine venner og mine brødre, min slægt og mit folk, jeg vil igen bede om jeres opmærksomhed, så I kan høre og forstå resten af mine ord, som jeg vil tale til jer.

5 For se, hvis kundskaben om Guds godhed nu har vakt jer til en bevidsthed om jeres intethed og jeres uværdige og faldne tilstand –

6 jeg siger jer, at hvis I er kommet til kundskab om Guds godhed og hans uforlignelige magt og hans visdom og hans tålmodighed og hans langmodighed med menneskenes børn; og også den forsoning, der har været beredt fra verdens grundlæggelse, så frelse derved kunne blive den til del, som vil sætte sin lid til Herren og være flittig til at holde hans befalinger og vedblive i troen helt til enden på sit liv, jeg mener det dødelige legemes liv –

7 jeg siger, at dette er det menneske, der opnår frelse ved den forsoning, som har været beredt fra verdens grundlæggelse for alle mennesker, som nogen sinde har været til siden Adams fald, eller som er, eller som nogen sinde vil blive til, ja, indtil verdens ende.

8 Og dette er det middel, hvorved frelse finder sted. Og der er ingen anden frelse end denne, der er talt om; ej heller er der andre betingelser, hvorpå mennesket kan

blive frelst, end de betingelser, som jeg har fortalt jer.

9 Tro på Gud; tro, at han er til, og at han har skabt alt, både i himlen og på jorden; tro, at han har al visdom og al magt, både i himlen og på jorden; tro, at mennesket ikke fatter alt det, som Herren kan fatte.

10 Og videre, tro, at I må omvende jer fra jeres synder og aflægge dem og ydmyge jer for Gud; og bed i hjertets oprigtighed om, at han vil tilgive jer; og se, hvis I tror alt dette, så se til, at I gør det.

11 Og videre siger jeg jer, ligesom jeg har sagt før, at hvis I er kommet til kundskab om Guds herlighed, eller hvis I har erfaret hans godhed og har smagt hans kærlighed og har fået forladelse for jeres synder, hvilket forårsager så overordentlig stor glæde i jeres sjæl, så ønsker jeg, at I skal huske og altid bevare i erindringen Guds storhed og jeres egen intethed og hans godhed og langmodighed mod jer, uværdige skabninger, og ydmyge jer, ja, i ydmyghedens dyb, idet I påkalder Herrens navn dagligt og står standhaftige i troen på det, som skal komme, og som blev talt ved englens mund.

12 Og se, jeg siger jer, at hvis I gør dette, skal I altid fryde jer og være fyldt af Guds kærlighed og altid blive ved med at have forladelse for jeres synder; og I skal vokse i kundskab om hans herlighed, han som har skabt jer, eller i kundskaben om det, der er ret og sandt.

13 Og I har ikke tilbøjelighed til at forurette hinanden, men til at leve fredssommeligt og til at give enhver efter det, der tilkommer ham.

14 Og I vil ikke lade jeres børn gå sultne eller nøgne; ej heller vil I tillade, at de overtræder Guds love og slås og skændes, den ene med den anden, og tjener Djævelen, som er syndens herre, eller som er den onde ånd, der er blevet talt om af vore fædre, han, som er en fjende af al retfærdighed.

15 Men I vil lære dem at vandre på sandhedens og alvorens veje; I vil lære dem at elske hinanden og at tjene hinanden.

16 Og I vil også selv bistå dem, der står i behov for jeres bistand; I vil yde af jeres gods til den, der står i nød, og I vil ikke tillade, at tiggeren fremfører sin bøn for jer forgæves og jage ham bort for at omkomme.

17 Du vil måske sige: Det menneske har bragt sin elendighed over sig selv; derfor vil jeg holde min hånd tilbage og vil ikke give ham af min mad eller give ham af mit gods, så han ikke skal lide; for hans straffe er retfærdige –

18 men jeg siger dig, o menneske, at hver den, der gør dette, han har stor grund til at omvende sig; og medmindre han omvender sig fra det, han har gjort, fortabes han for evigt og har ingen del i Guds rige.

19 For se, er vi ikke alle tiggere? Er vi ikke alle afhængige af det samme væsen, nemlig Gud, med hensyn til alt det gods, som vi har, med hensyn til både føde og klæder og med hensyn til guld og sølv og alle de rigdomme, som vi har af enhver art?

20 Og se, I har selv lige nu påkaldt hans navn og tigget om forladelse for jeres synder. Og har han ladet jer tigge forgæves? Nej, han har udøst sin Ånd over jer og har foranlediget, at jeres hjerte blev fyldt af glæde, og foranlediget, at jeres mund blev lukket, så I ikke kunne finde mæle, så overordentlig stor var jeres glæde.

21 Og se, hvis Gud, som har skabt jer, af hvem I er afhængige med hensyn til jeres liv og med hensyn til alt det, I har og er, skænker jer, hvad end I beder om, som er ret, i tro, overbeviste om at I skal få, o, hvor burde I da ikke give af det gods, som I har, den ene til den anden.

22 Og hvis I dømmer det menneske, der fremfører sin bøn for jer om jeres gods for

ikke at omkomme, og fordømmer ham, hvor meget mere retfærdig vil da ikke jeres fordømmelse blive for at tilbageholde jeres gods, som ikke tilhører jer, men Gud, hvem også jeres liv tilhører; og dog fremfører I ingen bøn eller omvender jer fra det, I har gjort.

23 Jeg siger jer, ve det menneske, for hans gods skal forgå sammen med ham; og se, dette siger jeg til dem, der er rige, hvad angår denne verdens gods.

24 Og videre, jeg siger til de fattige, I, som intet har og dog har tilstrækkeligt til at leve fra dag til dag; jeg mener alle I, der afviser tiggeren, fordi I intet har; jeg vil ønske, at I i jeres hjerte siger: Jeg giver intet, fordi jeg intet har, men hvis jeg havde, ville jeg give.

25 Og se, hvis I siger dette i jeres hjerte, forbliver I skyldfri, ellers bliver I dømt skyldige, og jeres dom er retfærdig, for I begærer det, som I ikke har fået.

26 Og se, af hensyn til dette, som jeg har talt til jer – det vil sige af hensyn til at blive ved med at have forladelse for jeres synder fra dag til dag, så I kan vandre skyldfri for Gud – ønsker jeg, at I skal give af jeres gods til de fattige, enhver i forhold til det, som han har, så som at bespise de sultne, klæde de nøgne, besøge de syge og yde dem lindring, både åndeligt og timeligt i forhold til deres trang.

27 Og se til, at alt dette gøres med visdom og orden; for det forlanges ikke, at et menneske skal løbe hurtigere, end det har styrke til. Og videre, det er nødvendigt, at han er flittig, så han derved kan vinde sejrprisen; derfor må alt gøres med orden.

28 Og jeg ønsker, at I skal huske, at hver den blandt jer, som låner af sin næste, skal give det, som han låner, tilbage, sådan som han har aftalt, for ellers begår du synd; og måske vil du foranledige din næste til også at begå synd.

29 Og til slut, jeg kan ikke fortælle jer alt det, hvori I kan begå synd; for der er forskellige veje og måder, ja, så mange, at jeg ikke kan tælle dem.

30 Men så meget kan jeg sige jer, at hvis I ikke vogter jer selv og jeres tanker og jeres ord og jeres handlinger og iagttager Guds befalinger og vedbliver i troen på det, I har hørt angående Herrens komme, helt til jeres livs ende, må I fortabes. Og se, o menneske, husk dette, og gå ikke fortabt.

Mosijas Bog 5

1 Og se, det skete, at da kong Benjamin således havde talt til sit folk, sendte han tjenere ud blandt dem, idet han ønskede at få at vide af sit folk, om de troede de ord, som han havde talt til dem.

2 Og de råbte alle med én røst og sagde: Ja, vi tror alle de ord, som du har talt til os; og vi ved også, at de er visse og sande som følge af Herren den Almægtiges Ånd, som har bevirket en mægtig forandring i os, eller i vort hjerte, så vi ikke mere har tilbøjelighed til at gøre ondt, men til bestandigt at gøre godt.

3 Og vi har også selv ved Guds grænseløse godhed og hans Ånds tilkendegivelser set storslåede syner om det, der skal komme; og hvis det var nødvendigt, kunne vi profetere om alt.

4 Og det er den tro, som vi har haft på det, som vor konge har talt til os, der har bragt os til denne store kundskab, hvorved vi fryder os med så overordentlig stor glæde.

5 Og vi er villige til at indgå en pagt med vor Gud om at gøre hans vilje og at være lydige mod hans befalinger i alt, hvad han vil befale os alle resten af vore dage, så vi

ikke bringer en aldrig ophørende pinsel over os selv, sådan som der er blevet talt ved englen, så vi ikke skal drikke af Guds vredes bæger.

6 Og se, disse er de ord, som kong Benjamin ønskede af dem; og derfor sagde han til dem: I har talt de ord, som jeg ønskede, og den pagt, som I har sluttet, er en retfærdig pagt.

7 Og se, på grund af den pagt, I har sluttet, skal I kaldes Kristi børn, hans sønner og hans døtre; for se, i dag har han født jer åndeligt; for I siger, at jeres hjerte er forandret ved tro på hans navn; derfor er I født af ham og er blevet hans sønner og døtre.

8 Og under denne betegnelse er I blevet frie, og der er ikke nogen anden betegnelse, hvorved I kan blive gjort frie. Der er ikke givet noget andet navn, hvorved frelse bliver tilvejebragt; derfor ønsker jeg, at I skal påtage jer Kristi navn, alle I, der har indgået pagten med Gud om, at I vil være lydige til jeres livs ende.

9 Og det skal ske, at hver den, som gør dette, skal blive fundet ved Guds højre hånd, for han skal kende det navn, som han kaldes ved; for han skal kaldes ved Kristi navn.

10 Og se, det skal ske, at hver den, som ikke påtager sig Kristi navn, skal kaldes ved et andet navn; derfor finder han sig selv ved Guds venstre hånd.

11 Og jeg ønsker, at I også skal huske, at dette er det navn, som jeg sagde, jeg ville give jer, og som aldrig skulle slettes, undtagen ved overtrædelse; pas derfor på, at I ikke overtræder, så navnet ikke bliver slettet fra jeres hjerte.

12 Jeg siger jer, jeg ønsker, at I skal huske altid at bevare navnet skrevet i hjertet, så I ikke bliver fundet ved Guds venstre hånd, men at I hører og kender den røst, hvorved I skal kaldes, og også det navn, som han skal kalde jer ved.

13 For hvorledes kender en mand den herre, som han ikke har tjent, og som er fremmed for ham og er langt borte fra hans hjertes tanker og hensigter?

14 Og videre, tager en mand et æsel, der tilhører hans næste, og beholder det? Jeg siger jer: Nej, han vil end ikke tillade, at det græsser blandt hans flokke, men vil drive det bort og støde det ud. Jeg siger jer, at således skal det være med jer, hvis I ikke kender det navn, hvorved I kaldes.

15 Derfor ønsker jeg, at I skal være standhaftige og urokkelige, altid rige på gode gerninger, så Kristus, Herren, Gud den Almægtige, kan besejle jer som sine, så I vil blive bragt til himlen, så I kan få evigtvarende frelse og evigt liv ved visdommen og kraften og retfærdigheden og barmhjertigheden i ham, der har skabt alt i himlen og på jorden, og som er Gud over alting. Amen.

Mosijas Bog 6

1 Og se, kong Benjamin mente, at det var passende, at han efter at være blevet færdig med at tale til folket skulle nedskrive navnene på alle dem, der havde indgået en pagt med Gud om at holde hans befalinger.

2 Og det skete, at der ikke var én sjæl, bortset fra små børn, som ikke havde indgået pagten og havde påtaget sig Kristi navn.

3 Og videre, det skete, at da kong Benjamin var færdig med alt dette og havde indviet sin søn Mosija til at være hersker og konge over sit folk og havde givet ham hele ansvaret for rigets anliggender og også havde udpeget præster til at undervise folket, så de derved kunne høre og kende Guds befalinger, og til at vække dem til erindring om den ed, som de havde aflagt, lod han mængden gå, og de vendte hver

især efter slægtskab tilbage til deres eget hus.

4 Og Mosija begyndte at regere i sin fars sted. Og han begyndte at regere i sin alders tredivte år, hvilket i det hele udgjorde omkring fire hundrede og seksoghalvfjerds år fra det tidspunkt, da Lehi forlod Jerusalem.

5 Og kong Benjamin levede tre år, og han døde.

6 Og det skete, at kong Mosija vandrede på Herrens veje og iagttog hans retsregler og hans lovbud og holdt hans befalinger i alt, hvad han befalede ham.

7 Og kong Mosija foranledigede sit folk til at dyrke jorden. Og han dyrkede også selv jorden, så han derved ikke kom til at ligge sit folk til byrde, så han kunne gøre i overensstemmelse med det, som hans far havde gjort i alt. Og der var ingen strid blandt hele hans folk i et tidsrum af tre år.

Mosijas Bog 7

1 Og se, det skete, efter at kong Mosija havde haft vedvarende fred i et tidsrum af tre år, at han nærede ønske om at få noget at vide om de mennesker, der drog op for at bo i Lehi-Nefis land, eller i byen Lehi-Nefi; for hans folk havde intet hørt fra dem fra det tidspunkt, de forlod Zarahemlas land, derfor trængte de ham med deres plagerier.

2 Og det skete, at kong Mosija tilstedte, at seksten af deres stærke mænd kunne drage op til Lehi-Nefis land for at forhøre sig angående deres brødre.

3 Og det skete, at de den næste dag begyndte at drage op, idet de med sig havde en vis Ammon, der var en stærk og mægtig mand og en efterkommer af Zarahemla; og han var også deres leder.

4 Og se, de kendte ikke den vej, de skulle rejse i ødemarken for at komme op til Lehi-Nefis land; derfor vandrede de mange dage i ødemarken, ja, i fyrre dage vandrede de.

5 Og da de havde vandret i fyrre dage, kom de til en høj, der ligger nord for Shiloms land, og der slog de deres telte op.

6 Og Ammon tog tre af sine brødre med sig, og deres navne var Amaleki, Helem og Hem, og de drog ned i Nefis land.

7 Og se, de mødte kongen over de folk, der var i Nefis land og i Shiloms land; og de blev omringet af kongens vagt og blev pågrebet og blev bundet og blev kastet i fængsel.

8 Og det skete, at da de havde været i fængsel i to dage, blev de atter ført frem for kongen, og deres bånd blev løst; og de stod for kongen og fik lov til, eller snarere blev befalet, at de skulle besvare de spørgsmål, som han ville stille dem.

9 Og han sagde til dem: Se, jeg er Limhi, søn af Noa, der var søn af Zeniff, der drog op fra Zarahemlas land for at arve dette land, der var deres fædres land, og som blev gjort til konge ved folkets stemme.

10 Og se, jeg vil gerne kende grunden til, at I var så dristige at komme nær byens mure, mens jeg selv befandt mig med mine vagter uden for porten?

11 Og se, af denne grund har jeg ladet jer bevare livet, så jeg kunne adspørge jer, ellers ville jeg have ladet mine vagter sende jer i døden. Det er jer tilladt at tale.

12 Og se, da Ammon så, at det var ham tilladt at tale, gik han frem og bøjede sig for kongen; og idet han atter rejste sig, sagde han: O konge, jeg er i dag Gud meget taknemlig for, at jeg endnu er i live, og at det er mig tilladt at tale; og jeg vil forsøge at tale med frimodighed,

- 13 for jeg er forvisset om, at hvis I havde kendt mig, ville I ikke have tilladt, at jeg skulle have båret disse reb. For jeg er Ammon og er efterkommer af Zarahemla og er kommet op fra Zarahemlas land for at forhøre mig angående vore brødre, som Zeniff førte ud af det land.
- 14 Og se, det skete, efter at Limhi havde hørt Ammons ord, at han blev overordentlig glad og sagde: Nu ved jeg med vished, at mine brødre, der var i Zarahemlas land, endnu er i live. Og nu vil jeg fryde mig, og i morgen vil jeg også lade mit folk fryde sig.
- 15 For se, vi er i trældom under lamanitterne, og vi bliver beskattet med en skat, der er tung at bære. Og se nu, vore brødre vil udfri os af vor trældom eller af lamanitternes hænder, og vi vil være deres slaver; for det er bedre, at vi er nefitternes slaver end at betale skat til lamanitternes konge.
- 16 Og se, kong Limhi befalede sine vagter, at de ikke mere skulle holde Ammon eller hans brødre bundet, men lade dem drage til den høj, der var nord for Shilom og bringe deres brødre ind i byen, så de derved kunne spise og drikke og hvile sig efter deres rejses møje, for de havde lidt meget; de havde lidt sult, tørst og udmattelse.
- 17 Og se, det skete den næste dag, at kong Limhi sendte en proklamation ud til hele sit folk, så de derved kunne samle sig ved templet for at høre de ord, som han ville tale til dem.
- 18 Og det skete, at da de havde samlet sig, at han talte til dem på denne vis og sagde: O, I mit folk, løft hovedet, og vær trøstet; for se, tiden er for hånden eller er ikke langt borte, da vi ikke længere skal være underkastet vore fjender til trods for vore mange kampe, der har været forgæves; dog er jeg vis på, at der endnu forestår en afgørende kamp.
- 19 Løft derfor hovedet, og fryd jer, og sæt jeres lid til Gud, til den Gud, der var Abrahams, Isaks og Jakobs Gud; og også den Gud, der førte Israels børn ud af Egyptens land og foranledigede, at de gik gennem Det Røde Hav på tør grund og bispiste dem med manna, for at de ikke skulle omkomme i ørkenen; og meget mere gjorde han for dem.
- 20 Og videre, den selv samme Gud har bragt vore fædre ud af Jerusalems land og har beskyttet og bevaret sit folk helt indtil nu; og se, det er på grund af vor syndighed og vore vederstyggeligheder, at han har bragt os i trældom.
- 21 Og I er alle i dag vidner på, at Zeniff, der blev gjort til konge over dette folk, han, som var overivrig efter at arve sine fædres land, blev derfor bedraget af kong Lamans snedighed og snuhed, han, som havde indgået en traktat med kong Zeniff og havde overladt besiddelserne af en del af landet i hans hænder, nemlig byen Lehi-Nefi og byen Shilom og landet deromkring –
- 22 og alt dette har han gjort med det ene formål at bringe dette folk til underkastelse eller i trældom. Og se, på dette tidspunkt betaler vi en skat til lamanitternes konge, der udgør halvdelen af vor majs og vor byg, ja, af alt vort korn af enhver art og halvdelen af tilvæksten i vore flokke og hjerde; og endog halvdelen af alt, hvad vi har eller ejer, kræver lamanitternes konge af os, eller vort liv.
- 23 Og se, er det nu ikke tungt at bære? Og er denne vor trængsel ikke stor? Se, hvor stor grund vi har til at sørge.
- 24 Ja, jeg siger jer, store er de grunde, vi har til at sørge; for se, hvor mange af vore brødre er ikke blevet slået ihjel, og deres blod er blevet udgydt forgæves, og alt sammen på grund af ugudelighed.

- 25 For hvis dette folk ikke var faldet i overtrædelse, ville Herren ikke have tilladt, at dette store onde var kommet over dem. Men se, de ville ikke lytte til hans ord, men der opstod stridigheder blandt dem, ja, så meget at de endog udgød blod indbyrdes.
- 26 Og Herrens profet har de slået ihjel, ja, en mand, udvalgt af Gud, som foreholdt dem deres ugudelighed og vederstyggeligheder og profeterede om meget, der skulle komme, ja, endog om Kristi komme.
- 27 Og fordi han sagde til dem, at Kristus var Gud, altings Fader, og sagde, at han ville påtage sig et menneskes billede, og at det ville være det billede, efter hvilket mennesket blev skabt i begyndelsen; eller med andre ord, han sagde, at mennesket blev skabt efter Guds billede, og at Gud skulle komme ned blandt menneskenes børn og påtage sig kød og blod og gå omkring på jordens overflade.
- 28 Og se, fordi han sagde dette, sendte de ham i døden; og de gjorde meget mere, som nedkaldte Guds vrede over dem. Hvem kan derfor undre sig over, at de er i trældom, og at de bliver slået med svære trængsler?
- 29 For se, Herren har sagt: Jeg vil ikke bistå mit folk på deres overtrædelses dag; men jeg vil spørre vejen for dem, så de ikke har fremgang; og deres gerninger skal være som en anstødssten for dem.
- 30 Og videre siger han: Hvis mit folk sår tilsølethed, skal de høste avnerne deraf i hvirvelvinden; og virkningen deraf er gift.
- 31 Og videre siger han: Hvis mit folk sår tilsølethed, skal de høste østenvinden, som bringer øjeblikkelig ødelæggelse.
- 32 Og se nu, Herrens løfte er opfyldt, og I bliver slået og plaget.
- 33 Men hvis I vil vende jer til Herren med hjertets faste forsæt og sætte jeres lid til ham og tjene ham med al sindets flid, hvis I vil gøre det, vil han efter sin vilje og sit behag udfri jer af trældom.

Mosijas Bog 8

- 1 Og det skete, efter at kong Limhi var færdig med at tale til sit folk, for han talte meget til dem, og kun lidt af det har jeg skrevet i denne bog, at han fortalte sit folk alt om deres brødre, der var i Zarahemlas land.
- 2 Og han lod Ammon stå frem foran mængden og fortælle dem om alt det, der var hændt deres brødre fra det tidspunkt, da Zeniff drog op fra landet, og lige til den tid da han selv kom op fra landet.
- 3 Og han forklarede dem også de sidste ord, som kong Benjamin havde lært dem, og forklarede dem for kong Limhis folk, så de kunne forstå alle de ord, som han talte.
- 4 Og det skete, at efter at han havde gjort alt dette, at kong Limhi lod mængden gå og lod dem vende tilbage, hver til sit eget hus.
- 5 Og det skete, at han lod de plader, der indeholdt optegnelsen om hans folk fra det tidspunkt, da de forlod Zarahemlas land, blive bragt frem for Ammon, så han kunne læse dem.
- 6 Se, så snart Ammon havde læst optegnelsen, adspurgte kongen ham for at få at vide, om han kunne oversætte sprog, og Ammon fortalte ham, at det kunne han ikke.
- 7 Og kongen sagde til ham: Eftersom jeg var bedrøvet over mit folks trængsler, lod jeg treogfyrre af mine folk rejse ud i ødemarken, så de måske derved kunne finde Zarahemlas land, så vi måske kunne bønfalde vore brødre om at udfri os af trældom.
- 8 Og de for vild i ødemarken i et tidsrum af mange dage, dog var de flittige og fandt

ikke Zarahemlas land, men vendte tilbage til dette land efter at have rejst i et land mellem mange vande og efter at have opdaget et land, der var dækket af knogler fra mennesker og fra dyr og også dækket af ruiner af bygninger af enhver art, og efter at have opdaget et land, der havde været befolket af et folk, der var lige så talrigt som Israels herskarer.

9 Og som et vidnesbyrd om, at det, som de havde sagt, er sandt, har de bragt fireogtyve plader med tilbage, som er fyldt med indgraveringer, og de er af rent guld.

10 Og se, de har også bragt brynjer med, som er store, og de er af bronze og af kobber og er helt ubeskadigede.

11 Og videre, de har bragt sværd med tilbage, men fæsterne på dem var forgået, og klingerne på dem var angrebet af rust; og der er ikke en eneste i landet, der er i stand til at oversætte det sprog eller de indgraveringer, der er på pladerne. Derfor sagde jeg til dig: Kan du oversætte?

12 Og jeg siger dig videre: Kender du til nogen, som kan oversætte? For jeg nærer ønske om, at disse optegnelser skal oversættes til vort sprog; for måske vil de give os en viden om en rest af det folk, som er blevet udryddet, og fra hvem disse optegnelser kom; eller måske vil de give os en viden om selve dette folk, som er blevet udryddet, og jeg nærer ønske om at kende årsagen til deres udryddelse.

13 Se, Ammon sagde til ham: Jeg kan helt sikkert fortælle dig, o konge, om en mand, der kan oversætte optegnelserne; for han har noget, hvormed han kan se og oversætte alle optegnelser, der er fra gammel tid; og det er en gave fra Gud. Og de kaldes oversættere, og ingen kan se i dem, medmindre det bliver ham befalet, for at han ikke skal se efter det, som han ikke burde, og omkomme. Og hver den, der bliver befalet at se i dem, han kaldes seer.

14 Og se, kongen over det folk, som er i Zarahemlas land, er den mand, som er blevet befalet at gøre dette, og som har denne høje gave fra Gud.

15 Og kongen sagde, at en seer er større end en profet.

16 Og Ammon sagde, at en seer er en åbenbarer og også en profet; og en gave, der er større, kan intet menneske have, medmindre han skulle besidde Guds magt, hvilket intet menneske kan; dog kan et menneske have fået stor magt af Gud.

17 Men en seer kan kende til det, der er forgangent, og også til det, der skal komme, og ved dem skal alt åbenbares, eller snarere skal det, der er hemmeligt, blive givet til kende, og det, der er skjult, skal komme frem i lyset, og det, der ikke er kendt, skal blive gjort kendt ved dem, og ved dem skal også dét blive gjort kendt, som ellers ikke kunne blive kendt.

18 Således har Gud sørget for et middel, så mennesket ved tro kan gøre mægtige mirakler; derfor bliver han til stor gavn for sine medmennesker.

19 Og se, da Ammon var færdig med at tale disse ord, frydede kongen sig overordentligt og gav tak til Gud, idet han sagde: Uden tvivl indeholder disse plader en stor hemmelighed, og disse oversættere er uden tvivl blevet beredt med det formål at udfolde alle sådanne hemmeligheder for menneskenes børn.

20 O, hvor forunderlige er ikke Herrens gerninger, og hvor længe bærer han ikke over med sit folk; ja, og hvor blind og uigennemtrængelig er ikke menneskenes børns forstand; for de vil ikke søge visdom, ej heller ønsker de, at hun skal regere over dem!

21 Ja, de er som en vild flok, der flygter fra hyrden og spreder sig og bliver jaget og bliver ædt af skovens rovdyr.

Mosijas Bog 9

- 1 Jeg, Zeniff, som er blevet oplært i hele nefitternes sprog og har haft kendskab til Nefis land, eller til vore fædres første arveland, og som har været sendt ud som spion blandt lamanitterne, for at jeg måske kunne udspionere deres styrker, så vor hær kunne falde over dem og udrydde dem – men da jeg så det, der var godt hos dem, nærede jeg ønske om, at de ikke skulle udryddes –
- 2 jeg stredes derfor med mine brødre i ødemarken, for jeg ønskede, at vor hersker skulle slutte en traktat med dem; men han, der var en streng og blodtørstig mand, befalede at jeg skulle slås ihjel; men jeg blev reddet ved udgydelse af meget blod, for far kæmpede mod far og bror mod bror, indtil størstedelen af vor hær var blevet udryddet i ødemarken; og de af os, hvis liv blev skånet, vendte tilbage til Zarahemlas land for at give denne beretning til deres hustruer og deres børn.
- 3 Og dog samlede jeg, der var overlevet efter at arve vore fædres land, så mange, der nærede ønske om at drage op for at tage landet i besiddelse, og begyndte igen på vor rejse ud i ødemarken for at drage op til landet; men vi blev slået med sult og svære trængsler, for vi var langsomme til at huske Herren vor Gud.
- 4 Alligevel slog vi efter mange dages vandring i ødemarken vore telte op på det sted, hvor vore brødre var blevet slået ihjel, hvilket var nær ved vore fædres land.
- 5 Og det skete, at jeg med fire af mine mænd atter gik ind i byen, ind til kongen, for at jeg kunne finde ud af kongens indstilling, og for at jeg måske kunne finde ud af, om jeg måtte drage ind med mit folk og i fred tage landet i besiddelse.
- 6 Og jeg gik ind til kongen, og han sluttede pagt med mig om, at jeg måtte tage Lehi-Nefis land og Shiloms land i besiddelse.
- 7 Og han befalede også, at hans folk skulle drage ud af landet, og jeg og mit folk drog ind i landet, så vi kunne tage det i besiddelse.
- 8 Og vi begyndte at bygge bygninger og at reparere byens mure, ja, murene omkring byen Lehi-Nefi og byen Shilom.
- 9 Og vi begyndte at tilså jorden, ja, med alle slags frø, med frø af majs og af hvede og af byg og med neas og med sheum og med frø af alle slags frugter, og vi begyndte at mangfoldiggøre os og have fremgang i landet.
- 10 Se, det skyldtes kong Lamans snedighed og snuhed med henblik på at bringe mit folk i trældom, at han gav afkald på landet, så vi kunne tage det i besiddelse.
- 11 Derfor skete det, at efter at vi havde boet i landet i et tidsrum af tolv år, at kong Laman begyndte at blive urolig for, at mit folk på en eller anden måde skulle vokse sig stærke i landet, og at de ikke kunne overvinde dem og bringe dem i trældom.
- 12 Se, de var et dovent og afgudsdyrkende folk; derfor nærede de ønske om at bringe os i trældom, så de kunne mæske sig ved vore hænders arbejde; ja, så de kunne tage for sig af kvæget på vore marker.
- 13 Derfor skete det, at kong Laman begyndte at ophidse sit folk, for at de skulle stride mod mit folk; derfor opstod der krige og stridigheder i landet.
- 14 For i det trettende år af min regeringstid i Nefis land, nede i den sydlige del af Shiloms land, faldt der, mens mit folk vandede og fodrede deres flokke og dyrkede deres jord, en talrig hærskare af lamanitter over dem og begyndte at slå dem ihjel og

at bortrøve deres flokke og majsens på deres marker.

15 Ja, og det skete, at de flygtede, alle, der ikke blev overmandet, ja, til byen Nefi og anmodede mig om beskyttelse.

16 Og det skete, at jeg bevæbnede dem med buer og med pile, med sværd og med sabler og med køller og med slynger og med alle slags våben, som vi kunne opfinde, og jeg og mit folk drog ud mod lamanitterne for at kæmpe.

17 Ja, i Herrens styrke drog vi ud for at kæmpe mod lamanitterne; for jeg og mit folk anråbte Herren indtrængende om, at han ville udfri os af vore fjenders hænder; for vi blev vakt til erindring om vore fædres udfrielse.

18 Og Gud hørte vore råb og besvarede vore bønner; og vi drog ud i hans styrke; ja, vi drog ud mod lamanitterne, og på én dag og én nat slog vi tre tusinde og treogfyrre ihjel; vi slog dem, lige indtil vi havde drevet dem ud af landet.

19 Og jeg hjalp selv med mine egne hænder til med at begrave deres døde. Og se, til vor store sorg og beklagelse var to hundrede og nioghalvfjerds af vore brødre blevet slået ihjel.

Mosijas Bog 10

1 Og det skete, at vi igen begyndte at oprette riget, og at vi igen begyndte at tage landet i besiddelse i fred. Og jeg lod fremstille krigsvåben af enhver art, så jeg derved kunne have våben til mit folk til den tid, da lamanitterne igen ville komme op for at føre krig mod mit folk.

2 Og jeg satte vagter rundt omkring landet, så lamanitterne ikke igen uventet skulle falde over os og slå os ihjel; og således beskyttede jeg mit folk og mine flokke og sørgede for, at de ikke faldt i vore fjenders hænder.

3 Og det skete, at vi arvede vore fædres land i mange år, ja, i et tidsrum af toogtyve år.

4 Og jeg lod mændene dyrke jorden og avle alle slags korn og alle slags frugt af enhver art.

5 Og jeg lod kvinderne spinde og arbejde og virke og lave alle slags fint linned, ja, og klæde af enhver art, så vi kunne klæde vor nøgenhed; og således havde vi fremgang i landet – således havde vi vedvarende fred i landet i et tidsrum af toogtyve år.

6 Og det skete, at kong Laman døde, og hans søn begyndte at regere i hans sted. Og han begyndte at ophidse sit folk til oprør mod mit folk; derfor begyndte de at forberede sig på krig og at komme op for at kæmpe mod mit folk.

7 Men jeg havde sendt mine spioner ud rundt omkring i Shemlons land, for at jeg måske kunne opdage deres forberedelser, så jeg kunne være på vagt over for dem, så de ikke skulle falde over mit folk og udrydde dem.

8 Og det skete, at de kom op mod den nordlige del af Shiloms land med deres talrige hærskarer, mænd, bevæbnet med buer og med pile og med sværd og med sabler og med sten og med slynger; og de havde raget hovedet, så de var nøgne; og de havde et læderbælte spændt om lænderne.

9 Og det skete, at jeg foranledigede, at mit folks kvinder og børn skulle skjules i ødemarken; og jeg foranledigede også, at alle de af mine gamle mænd, som kunne bære våben, og ligeledes alle de af mine unge mænd, som var i stand til at bære våben, skulle samles for at drage ud for at kæmpe mod lamanitterne; og jeg stillede dem op i deres formationer, hver mand efter sin alder.

- 10 Og det skete, at vi drog op for at kæmpe mod lamanitterne; og jeg, selv jeg i min høje alder, drog op for at kæmpe mod lamanitterne. Og det skete, at vi drog op i Herrens styrke for at kæmpe.
- 11 Se, lamanitterne kendte intet til Herren eller til Herrens styrke, derfor stolede de på deres egen styrke. Dog var de et stærkt folk, hvad menneskelig styrke angår.
- 12 De var et vildt og grusomt og et blodtørstigt folk, der troede på deres fædres overlevering, der er som følger – de troede, at de blev drevet ud af Jerusalems land på grund af deres fædres syndighed, og at de blev forurettet i ørkenen af deres brødre, og at de også blev forurettet, mens de krydsede havet;
- 13 og videre, at de blev forurettet, mens de var i deres første arveland, efter at de havde krydset havet, og alt dette, fordi Nefi var mere trofast i at holde Herrens befalinger – derfor blev han begunstiget af Herren, for Herren hørte hans bønner og besvarede dem, og han tog ledelsen af deres rejse i ørkenen.
- 14 Og hans brødre var vrede på ham, fordi de ikke forstod Herrens måde at handle på; de var også vrede på ham på vandene, fordi de forhærdede hjertet mod Herren.
- 15 Og videre, de var vrede på ham, da de var kommet til det forjættede land, fordi de sagde, at han havde taget ledelsen af folket ud af deres hænder; og de forsøgte at dræbe ham.
- 16 Og videre, de var vrede på ham, fordi han var draget ud i ørkenen, sådan som Herren havde befalet ham, og havde taget de optegnelser, som var indgraveret på bronzepladerne, med, for de sagde, at han havde berøvet dem.
- 17 Og således har de lært deres børn, at de skal hade dem, og at de skal myrde dem, og at de skal berøve og plyndre dem og gøre alt, hvad de kan, for at udrydde dem; derfor har de et evigt had til Nefis børn.
- 18 Af selv samme grund har kong Laman med sin snedighed og løgnagtige snuhed og sine gyldne løfter bedraget mig, så jeg har ført dette mit folk op til dette land, så de kan udrydde dem; ja, og vi har lidt disse mange år i landet.
- 19 Og se, efter at jeg, Zeniff, havde fortalt mit folk alt dette om lamanitterne, opmuntrede jeg dem til at drage ud for at kæmpe af alle deres kræfter, idet de satte deres lid til Herren; derfor stred vi mod dem, ansigt til ansigt.
- 20 Og det skete, at vi igen drev dem ud af vort land; og vi slog dem ihjel under en stor nedslagtning, ja, så mange at vi ikke talte dem.
- 21 Og det skete, at vi igen vendte tilbage til vort eget land, og mit folk begyndte igen at passe deres flokke og at dyrke deres jord.
- 22 Og se, jeg, der er gammel, overdrog riget til en af mine sønner; derfor siger jeg ikke mere. Og måtte Herren velsigne mit folk. Amen.

Mosijas Bog II

- 1 Og se, det skete, at Zeniff overdrog riget til Noa, en af sine sønner; derfor begyndte Noa at regere i hans sted; og han vandrede ikke på sin fars veje.
- 2 For se, han holdt ikke Guds befalinger, men han vandrede efter sit eget hjertes ønsker. Og han havde mange hustruer og medhustruer. Og han fik sit folk til at begå synd og gøre det, der var vederstyggeligt i Herrens øjne. Ja, og de begik utugtigheder og al slags ugudelighed.
- 3 Og han pålagde dem en skat på en femtedel af alt det, de ejede, en femtedel af deres guld og af deres sølv og en femtedel af deres ziff og af deres kobber og af deres

bronze og deres jern og en femtedel af deres fedekvæg og også en femtedel af al deres korn.

4 Og alt dette tog han for at forsørge sig selv og sine hustruer og sine medhustruer og også sine præster og deres hustruer og deres medhustruer; således havde han forandret rigets anliggender.

5 For han afsatte alle de præster, der var blevet indviet af hans far, og indviede nye i deres sted, sådanne som var indbildske i hjertets stolthed.

6 Ja, og således blev de understøttet i deres dovenskab og i deres afgudsdyrkelse og i deres utugtigheder af de skatter, som kong Noa havde pålagt sit folk; således arbejdede folket overordentlig meget for at understøtte ugudelighed.

7 Ja, og også de blev afgudsdyrkende, fordi de blev bedraget af kongens og præsternes tomme og smigrende ord; for de talte smigrende ord til dem.

8 Og det skete, at kong Noa byggede mange elegante og rummelige bygninger; og han prydede dem med fint træarbejde og med alle slags kostbarheder af guld og af sølv og af jern og af bronze og af ziff og af kobber;

9 og han byggede sig også et rummeligt palads og en trone midt i det, alt sammen var af fint træ og var prydet med guld og sølv og med kostbarheder.

10 Og han foranledigede også, at hans håndværkere skulle udføre al slags fint arbejde af fint træ og af kobber og af bronze indenfor templets mure.

11 Og de siddepladser, der var beregnet til højpræsterne, og som var anbragt over alle de andre siddepladser, prydede han med rent guld; og han lod et brystværn bygge foran dem, som de kunne hvile deres legeme og deres arme på, mens de talte løgnagtige og tomme ord til hans folk.

12 Og det skete, at han byggede et tårn nær ved templet, ja, et meget højt tårn, endog så højt, at han kunne stå på toppen af det og se ud over Shiloms land og ligeså Shemlons land, som lamanitterne havde taget i besiddelse; og han kunne endog se ud over hele landet deromkring.

13 Og det skete, at han lod mange bygninger bygge i landet Shilom; og han lod et stort tårn bygge på den høj nord for landet Shilom, som havde været et tilflugtssted for Nefis børn på det tidspunkt, de flygtede ud af landet; og således gjorde han med de rigdomme, som han fik ved beskatningen af sit folk.

14 Og det skete, at han kastede sit hjerte på sine rigdomme, og han tilbragte sin tid i løssluppet levned med sine hustruer og sine medhustruer; og på samme måde tilbragte hans præster også deres tid med skøger.

15 Og det skete, at han plantede vingårde overalt i landet; og han byggede vinperser og lavede vin i overflod; og derfor blev han vindranker og ligeledes hans folk.

16 Og det skete, at lamanitterne begyndte at falde over hans folk, i små grupper, og at slå dem ihjel på deres marker, og mens de vogtede deres flokke.

17 Og kong Noa sendte vagter ud omkring i landet for at holde dem borte; men han sendte ikke et tilstrækkeligt antal, og lamanitterne faldt over dem og dræbte dem og drev mange af deres flokke ud af landet; således begyndte lamanitterne at slå dem ihjel og at udøve deres had mod dem.

18 Og det skete, at kong Noa sendte sine hære mod dem, og de blev drevet tilbage, eller de drev dem tilbage for en tid; derfor vendte de tilbage og frydede sig ved deres rov.

19 Og se, på grund af denne store sejr blev de indbildske i hjertets stolthed; de pralede af deres egen styrke, idet de sagde, at halvtreds af dem kunne stå sig imod

tusinder af lamanitter; og således pralede de og frydede sig ved blod og ved at udgyde deres brødres blod, og det på grund af deres konges og præsters ugudelighed.

20 Og det skete, at der var en mand blandt dem, hvis navn var Abinadi; og han gik ud blandt dem og begyndte at profetere, idet han sagde: Se, så siger Herren, og således har han befalet mig, idet han sagde: Gå ud og sig til dette folk, at så siger Herren: Ve dette folk, for jeg har set deres vederstyggeligheder og deres ugudelighed og deres utugtigheder, og medmindre de omvender sig, vil jeg hjemsøge dem i min vrede.

21 Og medmindre de omvender sig og vender sig til Herren deres Gud, se, da vil jeg overgive dem i deres fjenders hænder, ja, og de skal blive bragt i trældom, og de skal blive plaget ved deres fjenders hånd.

22 Og det skal ske, at de skal vide, at jeg er Herren deres Gud og er en nidkær Gud, der hjemsøger mit folks syndighed.

23 Og det skal ske, at medmindre dette folk omvender sig og vender sig til Herren deres Gud, skal de blive bragt i trældom; og ingen, undtagen Herren, Gud den Almægtige, skal udfri dem.

24 Ja, og det skal ske, at når de anråber mig, vil jeg være sen til at høre deres råk, ja, og jeg vil tillade dem at blive slået af deres fjender.

25 Og medmindre de omvender sig i sæk og aske og indtrængende anråber Herren deres Gud, vil jeg ikke høre deres bønner, ej heller vil jeg udfri dem af deres trængsler; og så siger Herren, og således har han befalet mig.

26 Se, det skete, at da Abinadi havde talt disse ord til dem, blev de vrede på ham og forsøgte at berøve ham livet; men Herren udfriede ham af deres hænder.

27 Se, da kong Noa havde hørt om de ord, som Abinadi havde talt til folket, blev også han vred, og han sagde: Hvem er Abinadi, at jeg og mit folk skal dømmes af ham; eller hvem er den Herre, der skal bringe så stor trængsel over mit folk?

28 Jeg befaler jer at bringe Abinadi herhen, så jeg kan slå ham ihjel, for han har sagt dette for at ophidse mit folk til vrede, den ene mod den anden, og for at skabe stridigheder blandt mit folk; derfor vil jeg slå ham ihjel.

29 Se, folkets øjne var forblindede; derfor forhærdede de hjertet mod Abinadis ord, og de forsøgte fra den tid af at gribe ham. Og kong Noa forhærdede sit hjerte mod Herrens ord, og han omvendte sig ikke fra sine onde gerninger.

Mosijas Bog 12

1 Og det skete, at efter et tidsrum af to år, at Abinadi kom blandt dem i forklædning, så de ikke kendte ham, og begyndte at profetere blandt dem, idet han sagde: Således har Herren befalet mig, idet han sagde: Abinadi, drag ud og profetér for dette mit folk; for de har forhærdet hjertet mod mine ord; de har ikke omvendt sig fra deres onde gerninger; derfor vil jeg hjemsøge dem i min vrede, ja, i min rasende vrede vil jeg hjemsøge dem i deres syndighed og deres vederstyggeligheder.

2 Ja, ve denne slægt! Og Herren sagde til mig: Stræk din hånd ud og profetér, idet du siger: Så siger Herren: Det skal ske, at denne slægt på grund af deres syndighed skal blive bragt i trældom og skal blive slået på kinden, ja, og skal blive drevet af mennesker og skal blive slået ihjel, og luftens gribbe og hundene, ja, og de vilde rovdyr, skal æde deres kød.

3 Og det skal ske, at kong Noas liv ikke skal regnes for mere end en klædning i en

hed ovn; for han skal vide, at jeg er Herren.

4 Og det skal ske, at jeg vil slå dette mit folk med svære trængsler, ja, med
hungersnød og med pest; og jeg vil give dem anledning til at hyle hele dagen lang.

5 Ja, og jeg vil foranledige, at de får bundet byrder på deres rygge, og de skal drives
af sted som et stumt æsel.

6 Og det skal ske, at jeg vil sende hagl blandt dem, og den skal slå dem; og de skal
også blive slået med østenvinden; og insekter skal også forpeste deres land og fortære
deres korn.

7 Og de skal blive slået med en stor pest – og alt dette vil jeg gøre på grund af deres
syndighed og vederstyggeligheder.

8 Og det skal ske, at medmindre de omvender sig, vil jeg helt udrydde dem fra
jordens overflade; dog skal de efterlade sig en optegnelse, og jeg vil bevare dem for
andre folkeslag, som skal tage landet i besiddelse; ja, alt dette vil jeg gøre, for at jeg
kan afsløre dette folks vederstyggeligheder for andre folkeslag. Og meget
profeterede Abinadi mod dette folk.

9 Og det skete, at de blev vrede på ham; og de greb ham og bar ham bunden frem
for kongen og sagde til kongen: Se, vi har ført en mand frem for dig, som har
profeteret ondt om dit folk og siger, at Gud vil udrydde dem.

10 Og han profeterer også ondt om dit liv og siger, at dit liv skal være som en
klædning i en ovn med ild.

11 Og videre, han siger at du skal være som et strå, ja, som et tørt strå på marken, der
bliver rendt over ende af dyrene og trådt under fode.

12 Og videre, han siger, at du skal være som blomsterne på en tidsel, der, når den er
helt moden, føres ud over hele landets overflade, hvis vinden blæser. Og han
foregiver, at Herren har talt det. Og han siger, at alt dette skal komme over dig,
medmindre du omvender dig, og det på grund af din syndighed.

13 Og se, o konge, hvad grufuldt ondt har du gjort, eller hvilke store synder har dit
folk begået, at vi skulle blive dømt skyldige af Gud eller dømt af denne mand?

14 Og se, o konge, se, vi er skyldfri, og du, o konge, har ikke syndet; derfor har denne
mand løjet om dig, og han har profeteret forgæves.

15 Og se, vi er stærke, vi skal ikke komme i trældom eller blive taget til fange af vore
fjender; ja, og du har haft fremgang i landet, og du skal fortsat have fremgang.

16 Se, her er manden, vi overgiver ham i dine hænder; du kan gøre med ham, som
du finder for godt.

17 Og det skete, at kong Noa foranledigede, at Abinadi skulle kastes i fængsel; og
han befalede, at præsterne skulle forsamle sig, så han kunne holde råd med dem om,
hvad han skulle gøre med ham.

18 Og det skete, at de sagde til kongen: Bring ham herhen, så vi kan udspørge ham;
og kongen befalede, at han skulle bringes frem for dem.

19 Og de begyndte at udspørge ham, for at de kunne få ham til at modsige sig selv, så
de derved kunne have noget at beskyldte ham for; men han svarede dem frimodigt
og modstod alle deres spørgsmål, ja, til deres forbavselse, for han modstod dem i alle
deres spørgsmål og bragte dem til tavshed i alle deres ord.

20 Og det skete, at en af dem sagde til ham: Hvad betyder de ord, som er skrevet, og
som vore fædre har forkyndt, og som lyder:

21 Hvor herlige på bjergene er ikke fødderne af ham, som bringer gode tidender,
som forkynder fred, som bringer gode tidender om godt, som forkynder frelse, som

siger til Zion: Din Gud regerer.

22 Dine vægtre skal opløfte røsten, med forenet røst skal de synge, for de skal med egne øjne se, når Herren genrejser Zion.

23 Bryd ud i glæde, syng sammen, I Jerusalems øde steder; for Herren har trøstet sit folk, han har forløst Jerusalem.

24 Herren har blottet sin hellige arm for øjnene af alle folkeslagene, og alle jordens ender skal se vor Guds frelse?

25 Og se, Abinadi sagde til dem: Er I præster og foregiver at undervise dette folk og at forstå profetiens ånd og ønsker dog at få at vide af mig, hvad dette betyder?

26 Jeg siger jer: Ve jer, fordi I fordrejer Herrens veje! For hvis I forstår dette, så har I ikke undervist i det; derfor har I fordrejet Herrens veje.

27 I har ikke brugt hjertet til at forstå; derfor har I ikke været vise. Hvad lærer I da dette folk?

28 Og de sagde: Vi lærer dem Moseloven.

29 Og videre sagde han til dem: Hvis I lærer dem Moseloven, hvorfor holder I den så ikke? Hvorfor lader I hjertet blive optaget af rigdomme? Hvorfor begår I utugtigheder og spilder jeres kræfter på skøger, ja, og får dette folk til at begå synd, så Herren har grund til at sende mig for at profetere mod dette folk, ja, en stor ulykke mod dette folk?

30 Ved I ikke, at jeg taler sandheden? Jo, I ved, at jeg taler sandheden; og I burde skælve for Gud.

31 Og det skal ske, at I skal blive slået for jeres syndighed, for I har sagt, at I lærer dem Moseloven. Og hvad ved I om Moseloven? Bliver frelse tilvejebragt ved Moseloven? Hvad siger I?

32 Og de svarede og sagde, at frelse blev tilvejebragt ved Moseloven.

33 Men se, Abinadi sagde til dem: Jeg ved, at hvis I holder Guds befalinger, skal I blive frelst; ja, hvis I holder de befalinger, som Herren gav til Moses på Sinajs bjerg, da han sagde:

34 Jeg er Herren din Gud, som har bragt dig ud af Egyptens land, ud af trællehuset.

35 Du må ikke have nogen anden Gud end mig.

36 Du må ikke lave dig noget udskåret gudebillede eller noget afbillede af noget som helst oppe i himlen, eller noget, som er nede på jorden.

37 Nu sagde Abinadi til dem: Har I holdt alt dette? Jeg siger jer: Nej, det har I ikke. Og har I lært dette folk, at de skulle holde alt dette? Jeg siger jer: Nej, det har I ikke.

Mosijas Bog 13

1 Og se, da kongen havde hørt disse ord, sagde han til sine præster: Bort med denne karl, og slå ham ihjel, for hvad har vi at gøre med ham, for han er gal.

2 Og de stod frem og forsøgte at lægge hånd på ham; men han modstod dem og sagde til dem:

3 Rør mig ikke, for Gud skal slå jer, hvis I lægger hånd på mig, for jeg har ikke fremført det budskab, som Herren har sendt mig for at fremføre; ej heller har jeg sagt jer det, som I forlangte, at jeg skulle sige; derfor vil Gud ikke tillade, at jeg bliver slået ihjel på dette tidspunkt.

4 Men jeg må opfylde de befalinger, hvormed Gud har befalet mig; og fordi jeg har sagt jer sandheden, er I vrede på mig. Og videre, fordi jeg har talt Guds ord, har I

bedømt mig til at være gal.

5 Se, det skete, efter at Abinadi havde talt disse ord, at kong Noas folk ikke turde lægge hånd på ham, for Herrens Ånd var over ham; og hans ansigt strålede med overordentlig stærk glans, ligesom Moses' gjorde, mens han var på Sinajs bjerg, mens han talte med Herren.

6 Og han talte med magt og myndighed fra Gud; og han fortsatte sine ord, idet han sagde:

7 I ser, at I ikke har magt til at slå mig ihjel, derfor fuldfører jeg mit budskab. Ja, og jeg fornemmer, at det skærer jer i hjertet, fordi jeg siger sandheden om jeres syndighed.

8 Ja, og mine ord fylder jer med forundring og forbløffelse og med vrede.

9 Men jeg fuldfører mit budskab; og derefter betyder det intet, hvor jeg går hen, blot jeg bliver frelst.

10 Men så meget siger jeg til jer: Hvad I gør med mig herefter skal være et sindbillede på og en skygge af det, der skal komme.

11 Og nu jeg læser resten af Guds befalinger for jer, for jeg fornemmer, at de ikke står skrevet i hjertet; jeg fornemmer, at I har udtænkt og undervist i ugudelighed i størstedelen af jeres liv.

12 Og se, I husker, at jeg sagde til jer: Du må ikke lave dig noget udskåret gudebillede eller noget afbillede af noget, som er oppe i himlen, eller som er nede på jorden, eller som er i vandet under jorden.

13 Og videre: Du må ikke bøje dig for dem eller dyrke dem, for jeg, Herren din Gud, er en nidkær Gud, der straffer fædres syndighed på børnene indtil tredje og fjerde slægtled efter dem, der hader mig,

14 og viser barmhjertighed mod tusinder af dem, der elsker mig og holder mine befalinger.

15 Du må ikke misbruge Herren din Guds navn, for Herren vil ikke lade den være skyldfri, der misbruger hans navn.

16 Husk sabbatsdagen, at holde den hellig.

17 I seks dage skal du arbejde og gøre al din gerning;

18 men på den syvende dag, Herren din Guds sabbat, må du ikke gøre noget arbejde, hverken du selv eller din søn eller din datter, din træl eller din trælkvinde eller dit kvæg eller din fremmede, som er inden dine porte.

19 For på seks dage skabte Herren himlen og jorden og havet og alt, hvad de rummer; derfor har Herren velsignet sabbatsdagen og helliget den.

20 Ær din far og din mor, for at dine dage må blive mange i det land, som Herren, din Gud, giver dig.

21 Du må ikke begå drab.

22 Du må ikke begå ægteskabsbrud. Du må ikke stjæle.

23 Du må ikke aflægge falsk vidnesbyrd mod din næste.

24 Du må ikke begære din næstes hus. Du må ikke begære din næstes hustru eller hans træl eller hans trælkvinde eller hans okse eller hans æsel eller noget som helst, som er din næstes.

25 Og det skete, efter at Abinadi havde afsluttet disse ord, at han sagde til dem: Har I lært dette folk, at de skulle bestræbe sig på at gøre alt dette for at holde disse befalinger?

26 Jeg siger jer: Nej, for hvis I havde, ville Herren ikke have fået mig til at stå frem og

profetere ulykke over dette folk.

- 27 Og se, I har sagt, at frelse tilvejebringes ved Moseloven. Jeg siger jer, at det er nødvendigt, at I endnu holder Moseloven; men jeg siger jer, at den tid skal komme, da det ikke længere vil være nødvendigt at holde Moseloven.
- 28 Og endvidere siger jeg til jer, at frelse ikke tilvejebringes ved loven alene; og var det ikke for den forsoning, som Gud selv skal foretage for sit folks synder og syndighed, så måtte de dog, på trods af Moseloven, uundgåeligt fortabes.
- 29 Og se, jeg siger jer, at det var nødvendigt, at der skulle gives Israels børn en lov, ja, endog en meget streng lov; for de var et stivnakket folk, hurtige til at gøre misgerninger og langsomme til at huske Herren deres Gud;
- 30 derfor blev der givet dem en lov, ja, en lov med skikke og med ordinancer, en lov, som de skulle iagttage strengt fra dag til dag for at holde dem i erindring om Gud og deres pligt mod ham.
- 31 Men se, jeg siger jer, at alt dette var sindbilleder på det tilkommende.
- 32 Og se, forstod de loven? Jeg siger jer: Nej, de forstod ikke alle loven, og det var på grund af deres hjertes hårdhed; for de forstod ikke, at ingen kunne blive frelst, undtagen ved Guds forløsning.
- 33 For se, profeterede Moses ikke for dem om Messias' komme, og om at Gud skulle forløse sit folk? Jo, og endog alle de profeter, der har profeteret lige siden verden begyndte, har de ikke talt mere eller mindre om dette?
- 34 Har de ikke sagt, at Gud selv skulle komme ned blandt menneskenes børn og påtage sig et menneskes skikkelse og gå omkring med mægtig kraft på jordens overflade?
- 35 Ja, og har de ikke også sagt, at han skulle tilvejebringe de dodes opstandelse, og at han selv skulle blive undertrykt og plaget?

Mosijas Bog 14

- 1 Ja, siger Esajas ikke: Hvem troede på vor beretning, og for hvem bliver Herrens arm åbenbaret?
- 2 For han skal skyde op for ham som en spæd plante og som et rods kud af tør jord; han har ingen fremtræden eller pragt; og når vi ser ham, er der ingen skønhed, at vi skulle drages mod ham.
- 3 Han er foragtet og forkastet af mennesker, en sorgernes mand og kendt med lidelse, og vi skjulte vort ansigt for ham; han var foragtet, og vi regnede ham ikke for noget.
- 4 Han har visselig båret vor lidelse og båret vore sorger; dog regnede vi ham for ramt, slået af Gud og plaget.
- 5 Men han blev gennemboret for vore overtrædelser, han blev knust for vor syndighed; de straffe, der gav os fred, dem led han; og ved hans sår bliver vi helbredt.
- 6 Vi er alle faret vild som får; vi har vendt os hver sin vej; og Herren har lagt al vor syndighed på ham.
- 7 Han blev undertrykt, og han blev plaget, dog åbnede han ikke sin mund; han føres som et lam til slagtning, og som et får, der hos sine fåreklippere er stumt, således åbnede han ikke sin mund.
- 8 Han blev taget fra fængsel og fra dom; og hvem skal tale om hans slægt. For han blev revet bort fra de levendes land; for mit folks overtrædelser blev han ramt.

- 9 Og han fandt sin grav blandt ugudelige og hos den rige i døden, skønt han intet ondt havde gjort, ej heller fandtes der nogen svig i hans mund.
- 10 Dog behagede det Herren at knuse ham; han har voldt ham bedrøvelse; når du bringer hans sjæl som et offer for skyld, skal han se sine efterkommere, han skal forlænge sine dage, og Herrens vilje skal lykkes ved hans hånd.
- 11 Han skal se sin sjæls møje og skal være tilfreds; ved sin kundskab skal min retfærdige tjener retfærdiggøre mange; for han skal bære deres syndighed.
- 12 Derfor vil jeg give ham en del med de store, og han skal dele byttet med de mægtige; fordi han har udøst sin sjæl til døden; og han blev regnet blandt overtræderne; og han bar manges synder og gik i forbøn for overtræderne.

Mosijas Bog 15

- 1 Og nu sagde Abinadi til dem: Jeg ønsker, at I skal forstå, at Gud selv skal komme ned blandt menneskenes børn og skal forløse sit folk.
- 2 Og fordi han bor i kødet, skal han kaldes Guds Søn, og da han har underkastet kødet Faderens vilje, er han Faderen og Sønnen –
- 3 Faderen, fordi han blev undfanget ved Guds kraft; og Sønnen på grund af kødet; således bliver han Faderen og Sønnen –
- 4 og de er én Gud, ja, selve himlens og jordens evige Fader.
- 5 Og således, ved at kødet bliver underkastet Ånden – eller Sønnen Faderen, da de er én Gud – lider han fristelse og giver ikke efter for fristelsen, men lader sig spotte og piske og støde ud og vrage af sit folk.
- 6 Og efter alt dette, efter at have udført mange mægtige mirakler blandt menneskenes børn, skal han blive ført, ja, sådan som Esajas sagde, som et får, der hos fåreklipperen er stumt, således åbnede han ikke sin mund.
- 7 Ja, således skal han blive ført, korsfæstet og slået ihjel, ved at kødet bliver underkastet selve døden, og Sønnens vilje bliver opslugt i Faderens vilje.
- 8 Og således bryder Gud dødens bånd, idet han har vundet sejr over døden, og giver Sønnen magt til at gå i forbøn for menneskenes børn –
- 9 idet han er steget op til himlen, har et indre af barmhjertighed, er fyldt af medfølelse med menneskenes børn, står mellem dem og retfærdighed, idet han har brudt dødens bånd, påtaget sig deres syndighed og deres overtrædelser, forløst dem og tilfredsstillet retfærdighedens krav.
- 10 Og nu siger jeg til jer: Hvem skal tale om hans slægt? Se, jeg siger jer, at når hans sjæl er blevet bragt som et offer for synd, skal han se sine efterkommere. Og se, hvad siger I? Og hvem skal være hans efterkommere?
- 11 Se, jeg siger jer, at hver den, der har hørt profeternes ord, ja, alle de hellige profeter, som har profeteret om Herrens komme – jeg siger jer, at alle de, som har lyttet til deres ord og troet på, at Herren ville forløse sit folk og har set frem til den dag for at få forladelse for deres synder, jeg siger jer, at disse er hans efterkommere, eller de er arvingerne til Guds rige.
- 12 For disse er dem, hvis synder han har båret; disse er dem, for hvem han er død for at forløse dem fra deres overtrædelser. Og se, er de ikke hans efterkommere?
- 13 Jo, og er profeterne det ikke, hver og en, der har åbnet sin mund for at profetere, som ikke er faldet i overtrædelse, jeg mener alle de hellige profeter lige siden verden begyndte? Jeg siger jer, at de er hans efterkommere.

- 14 Og disse er dem, der har forkyndt fred, som har bragt gode tidender om godt,
som har forkyndt frelse og sagt til Zion: Din Gud regerer.
- 15 Og o, hvor herlige på bjergene var ikke deres fødder!
- 16 Og videre, hvor herlige på bjergene er ikke fødderne af dem, der endnu forkynder
fred!
- 17 Og videre, hvor herlige på bjergene er ikke fødderne af dem, der herefter skal
forkynde fred, ja, fra denne tid og for evigt!
- 18 Og se, jeg siger jer, at dette er ikke alt. For, o, hvor herlige på bjergene er ikke
fødderne af ham, der bringer gode tidender, og som er stifteren af fred; ja, Herren
selv, som har forløst sit folk, ja, han, som har skænket sit folk frelse;
- 19 for var det ikke for den forløsning, som han har tilvejebragt for sit folk, og som
var beredt fra verdens grundlæggelse, jeg siger jer, var det ikke for dette, måtte hele
menneskeslægten være fortabt.
- 20 Men se, dødens bånd skal blive brudt, og Sønnen regerer og har magt over de
døde; derfor tilvejebringer han de dødes opstandelse.
- 21 Og der finder en opstandelse sted, nemlig en første opstandelse; ja, nemlig en
opstandelse af dem, som har været, og som er, og som skal være, lige til Kristus – for
således skal han kaldes – opstår.
- 22 Og se, alle profeterne og alle dem, der har troet på deres ord, eller alle dem, der
har holdt Guds befalinger, skal komme frem i den første opstandelse; derfor udgør
de den første opstandelse.
- 23 De bliver oprejst for at bo hos Gud, som har forløst dem; således får de evigt liv
ved Kristus, som har brudt dødens bånd.
- 24 Og disse er dem, der har del i den første opstandelse; og disse er dem, der døde i
uvidenhed, før Kristus kom, idet de ikke fik frelse forkyndt for sig. Og således
tilvejebringer Herren genløsningen af disse; og de har en del i den første opstandelse
eller har evigt liv, idet de er forløst af Herren.
- 25 Og små børn har også evigt liv.
- 26 Men se, og frygt, og skælv for Gud, for I bør skælve; for Herren forløser ingen
sådanne, som sætter sig op imod ham og dør i deres synder, ja, alle de, der har været
fortabt i deres synder lige siden verden begyndte, som forsætligt har sat sig op imod
Gud, og som har kendt Guds befalinger og ikke villet holde dem, disse er dem, der
ingen del har i den første opstandelse.
- 27 Bør I derfor ikke skælve? For frelse bliver ikke sådanne til del; for Herren har
ikke forløst sådanne; ja, ej heller kan Herren forløse sådanne; for han kan ikke
modsig sig selv, for han kan ikke afslå retfærdigheden, når den har sit krav.
- 28 Og se, jeg siger jer, at den tid skal komme, da Herrens frelse skal blive forkyndt
for alle folkeslag, stammer, tungemål og folk.
- 29 Ja, Herre, dine vægttere skal opløfte deres røst; med forenet røst skal de synge; for
de skal med egne øjne se, når Herren genrejser Zion.
- 30 Bryd ud i jubel, syng sammen, I Jerusalems øde steder; for Herren har trøstet sit
folk, han har forløst Jerusalem.
- 31 Herren har blottet sin hellige arm for øjnene af alle folkeslagene, og alle jordens
ender skal se vor Guds frelse.

Mosijas Bog 16

- 1 Og se, det skete, at efter at Abinadi havde talt disse ord, strakte han hånden ud og sagde: Den tid skal komme, da alle skal se Herrens frelse; da alle folkeslag, stammer, tungemål og folk med deres egne øjne skal se og skal bekende for Gud, at hans straffedomme er retfærdige.
- 2 Og da skal de ugudelige blive stødt ud, og de skal have grund til at hyle og græde og jamre og skære tænder, og dette fordi de ikke ville lytte til Herrens røst; derfor forløser Herren dem ikke.
- 3 For de er kødelige og djævelske, og Djævelen har magt over dem; ja, den gamle slange, der forledte vore første forældre, hvilket var årsagen til deres fald, hvilket var årsagen til, at hele menneskeslægten blev kødelig, sanselig og djævelsk, blev i stand til at kende ondt fra godt og underkastede sig Djævelen.
- 4 Således blev hele menneskeslægten fortabt; og se, de ville have været uendeligt fortabte, havde det ikke været, fordi Gud forløste sit folk fra deres fortabte og faldne tilstand.
- 5 Men husk, at den, der fremturer efter sin egen kødelige natur og fortsætter på syndens veje og sætter sig op mod Gud, forbliver i sin faldne tilstand, og Djævelen har helt magten over ham. Derfor er han, som om der ingen forløsning var blevet foretaget, fordi han er en fjende af Gud; og Djævelen er ligeledes en fjende af Gud.
- 6 Og se, hvis Kristus ikke var kommet til verden – jeg taler om det, der skal ske, som om det allerede er sket – kunne der ikke have været nogen forløsning.
- 7 Og hvis Kristus ikke var opstået fra de døde eller havde brudt dødens bånd, så graven ikke skulle have nogen sejr, og døden ikke skulle have nogen brod, kunne der ikke have været nogen opstandelse.
- 8 Men der er en opstandelse; derfor har graven ingen sejr, og dødens brod er opslugt i Kristus.
- 9 Han er verdens lys og liv, ja, et lys, som er uendeligt, som aldrig kan formørkes; ja, og også et liv, som er uendeligt, så der aldrig mere kan være nogen død.
- 10 Selv dette dødelige skal iføre sig udødelighed, og denne forgængelighed skal iføre sig uforgængelighed og skal blive ført frem for at stå for Guds domstol for at blive dømt af ham efter deres gerninger, om de er gode, eller de er onde –
- 11 hvis de er gode, til opstandelsen til uendeligt liv og lykke; og hvis de er onde, til opstandelsen til uendelig fordømmelse, idet de overgives til Djævelen, der har underlagt sig dem, hvilket er fordømmelse –
- 12 fordi de vandrede efter deres egne kødelige ønsker og lyster og aldrig påkaldte Herren, mens barmhjertighedens arme var strakt ud mod dem; for barmhjertighedens arme var strakt ud mod dem, og de ville ikke; de var blevet foreholdt deres syndighed, og dog ville de ikke vige fra den; og de blev befalet at omvende sig, og dog ville de ikke omvende sig.
- 13 Og se, burde I ikke skælve og omvende jer fra jeres synder og huske, at kun i og ved Kristus kan I blive frelst?
- 14 Hvis I derfor underviser i Moseloven, undervis da også om, at den er en skygge af det, der skal komme –
- 15 lær dem, at forløsning kommer ved Kristus, Herren, som er selve den evige Fader. Amen.

Mosijas Bog 17

- 1 Og se, det skete, at da Abinadi havde endt denne tale, befalede kongen, at præsterne skulle gribe ham og sørge for, at han blev sendt i døden.
- 2 Men blandt dem var der en, hvis navn var Alma, og som også var efterkommer af Nefi. Og han var en ung mand, og han troede de ord, som Abinadi havde talt, for han kendte til den ugudelighed, som Abinadi havde vidnet om imod dem; derfor begyndte han at bønfalde kongen om ikke at være vred på Abinadi, men tillade, at han kunne gå i fred.
- 3 Men kongen blev mere vred og foranledigede, at Alma skulle stødes ud fra dem og sendte sine tjenere efter ham for at slå ham ihjel.
- 4 Men han flygtede fra dem og skjulte sig, så de ikke fandt ham. Og mens han holdt sig skjult i mange dage, nedskrev han alle de ord, som Abinadi havde talt.
- 5 Og det skete, at kongen foranledigede, at hans vagter skulle omringe Abinadi og gribe ham; og de bandt ham og kastede ham i fængsel.
- 6 Og efter tre dage, efter at have rådført sig med sine præster, lod han ham igen bringe frem for sig.
- 7 Og han sagde til ham: Abinadi, vi har fundet en anklage imod dig, og du fortjener at dø.
- 8 For du har sagt, at Gud selv skulle komme ned blandt menneskenes børn; og se, af den grund skal du blive sendt i døden, medmindre du vil tilbagekalde alle de ord, hvormed du har talt ondt om mig og mit folk.
- 9 Se, Abinadi sagde til ham: Jeg siger dig, jeg vil ikke tilbagekalde de ord, som jeg har talt til dig angående dette folk, for de er sande; og for at I kan vide det med vished, har jeg ladet mig selv falde i jeres hænder.
- 10 Ja, og jeg vil lide, endog til døden, og jeg vil ikke tilbagekalde mine ord, og de skal stå som et vidnesbyrd mod jer. Og hvis I slår mig ihjel, udgyder I uskyldigt blod, og det skal også stå som et vidnesbyrd mod jer på den yderste dag.
- 11 Og se, kong Noa var lige ved at løslade ham, for han frygtede hans ord; for han frygtede, at Guds straffedomme ville komme over ham.
- 12 Men præsterne opløftede deres røst imod ham og begyndte at anklage ham, idet de sagde: Han har hånet kongen. Derfor blev kongen ophidset til vrede mod ham, og han overgav ham, så han kunne blive slået ihjel.
- 13 Og det skete, at de greb ham og bandt ham og pinte hans hud med brændeknipper, ja, til han døde.
- 14 Og se, da flammerne begyndte at svide ham, råbte han til dem og sagde:
- 15 Se, sådan som I har gjort mod mig, således skal det ske, at jeres efterkommere skal lade mange lide de smerter, som jeg lider, ja, smerterne ved at dø ved ild; og dette fordi de tror på Herren deres Guds frelse.
- 16 Og det skal ske, at I skal blive plaget af alle slags sygdomme på grund af jeres syndighed.
- 17 Ja, og I skal blive slået fra alle sider og skal blive drevet og spredt hid og did, ja, som en vild flok bliver drevet af vilde og glubske rovdyr.
- 18 Og på den dag skal I blive jaget og skal blive grebet ved jeres fjenders hånd, og da skal I lide, som jeg lider, smerterne ved at dø ved ild.
- 19 Således tager Gud hævn over dem, der udrydder hans folk. O Gud, modtag min sjæl.
- 20 Og se, da Abinadi havde sagt disse ord, faldt han om, idet han led døden ved ild;

ja, efter at være blevet sendt i døden, fordi han ikke ville fornægte Guds befalinger, og efter at have besejlet sandheden af sine ord med sin død.

Mosijas Bog 18

- 1 Og se, det skete, at Alma, som var flygtet for kong Noas tjenere, omvendte sig fra sine synder og sin syndighed og gik hemmeligt om blandt folk og begyndte at undervise i Abinadis ord –
- 2 ja, om det, der skulle komme, og også om de dødes opstandelse og den forløsning af folk, som ville blive tilvejebragt ved Kristi kraft og lidelser og død samt hans opstandelse og opstigning til himlen.
- 3 Og så mange, som ville lytte til hans ord, underviste han. Og han underviste dem i hemmelighed, for at det ikke skulle komme til kongens kendskab. Og mange troede på hans ord.
- 4 Og det skete, at så mange, som troede på ham, gik hen til et sted, som blev kaldt Mormon, og som havde fået sit navn af kongen, og som lå ved grænserne til det land, som til tider eller i perioder blev hærget af vilde rovdyr.
- 5 Se, der var i Mormon en kilde af rent vand, og Alma tog tilflugt dér, idet der dér i nærheden af vandet var en tykning af små træer, hvor han skjulte sig om dagen for kongens eftersøgninger.
- 6 Og det skete, at så mange, som troede på ham, gik derhen for at høre hans ord.
- 7 Og det skete efter mange dage, at der var samlet et temmelig stort antal ved stedet Mormon for at høre Almas ord. Ja, alle, der troede på hans ord, var samlet for at høre ham. Og han underviste dem og prædikede omvendelse og forløsning og tro på Herren for dem.
- 8 Og det skete, at han sagde til dem: Se, her er Mormons vande (for således blev de kaldt), og se, eftersom I nu nærer ønske om at komme ind i Guds fold og at blive kaldt hans folk og er villige til at bære hinandens byrder, så de bliver lette;
- 9 ja, og er villige til at sørge med dem, der sørger, ja, og at trøste dem, der står i behov for trøst, og at stå som Guds vidner til alle tider og i alle ting og på alle steder, hvor I måtte befinde jer, ja, indtil døden, så I kan blive forløst af Gud og blive regnet blandt dem i den første opstandelse, så I må få evigt liv –
- 10 se, jeg siger jer, hvis dette er jeres hjertes ønske, hvad har I da imod at blive døbt i Herrens navn som et vidnesbyrd for ham om, at I har indgået en pagt med ham om, at I vil tjene ham og holde hans befalinger, så han kan udøse sin Ånd mere rigeligt over jer.
- 11 Og se, da folket havde hørt disse ord, klappede de i deres hænder af glæde og udbrød: Det er vort hjertes ønske.
- 12 Og se, det skete, at Alma tog Helam, som var en af de første, og gik hen og trådte ud i vandet og råbte, idet han sagde: O Herre, udøs din Ånd over din tjener, så han kan gøre dette arbejde i hjertets hellighed.
- 13 Og da han havde sagt disse ord, kom Herrens Ånd over ham, og han sagde: Helam, jeg døber dig, idet jeg har myndighed fra Gud den Almægtige, som et vidnesbyrd om, at du har indgået en pagt om at tjene ham, indtil du er død, hvad det dødelige legeme angår; og måtte Herrens Ånd blive udøst over dig; og måtte han skænke dig evigt liv ved Kristi forløsning, hvem han har beredt fra verdens grundlæggelse.

- 14 Og efter at Alma havde sagt disse ord, blev både Alma og Helam begravet i
vandet; og de rejste sig og kom op af vandet og frydede sig, for de var fyldt af Ånden.
- 15 Og atter, Alma tog en anden og gik for anden gang ud i vandet og døbte ham
ligesom den første, blot begravede han ikke sig selv i vandet igen.
- 16 Og på denne måde døbte han enhver, der kom hen til stedet Mormon; og de var i
antal omkring to hundrede og fire sjæle; ja, og de blev døbt i Mormons vande og
blev fyldt af Guds nåde.
- 17 Og de blev kaldt Guds kirke eller Kristi kirke fra den tid af. Og det skete, at hver
den, der blev døbt med magt og myndighed fra Gud, blev føjet til hans kirke.
- 18 Og det skete, at Alma, der havde myndighed fra Gud, ordinerede præster; ja, én
præst for hver halvtreds af dem ordinerede han til at prædike for dem og til at
undervise dem i det, der hører Guds rige til.
- 19 Og han befalede dem, at de intet måtte undervise i, undtagen det som han havde
undervist i, og som var blevet talt ved de hellige profeters mund.
- 20 Ja, han befalede dem endda, at de intet skulle prædike, undtagen omvendelse og
tro på Herren, som havde forløst sit folk.
- 21 Og han befalede dem, at der ikke skulle være nogen strid, den ene med den
anden, men at de skulle se fremad med ét blik, idet de havde én tro og én dåb og
havde deres hjerter knyttet sammen i enighed og i kærlighed, den ene til den anden.
- 22 Og således befalede han dem at prædike. Og således blev de Guds børn.
- 23 Og han befalede dem, at de skulle iagttage sabbatsdagen og holde den hellig, og
også at de hver dag skulle give tak til Herren deres Gud.
- 24 Og han befalede dem også, at de præster, som han havde ordineret, skulle arbejde
med deres hænder for deres underhold.
- 25 Og der var én dag i hver uge, der blev afsat til, at de skulle samle sig for at
undervise folket og for at tilbede Herren deres Gud, og også så ofte, som det stod i
deres magt at mødes sammen.
- 26 Og præsterne skulle ikke være afhængige af folket med hensyn til deres
underhold, men for deres arbejde skulle de modtage Guds nåde, så de kunne vokse
sig stærke i Ånden, idet de havde kundskab om Gud, så de kunne undervise med
magt og myndighed fra Gud.
- 27 Og videre befalede Alma, at kirkens folk skulle give af deres gods, enhver i
forhold til det, som han havde; hvis han havde mere rigeligt, skulle han give mere
rigeligt; og af den, der kun havde lidt, skulle der kun forlanges lidt; og til den, der
ikke havde noget, skulle der gives.
- 28 Og således skulle de give af deres gods af deres egen fri vilje og gode ønsker for
Gud og til de præster, der stod i behov, ja, og til enhver trængende, nogen sjæl.
- 29 Og dette sagde han til dem efter at have fået befaling af Gud; og de vandrede
retsindigt for Gud, idet de gav til hinanden, både timeligt og åndeligt, efter deres
behov og deres trang.
- 30 Og se, det skete, at alt dette blev gjort i Mormon, ja, ved Mormons vande i den
skov, der lå nær ved Mormons vande; ja, stedet Mormon, Mormons vande og
Mormons skov, hvor smukke er de ikke i deres øjne, de, som dér kom til kundskab
om deres forløser; ja, og hvor velsignede er de ikke, for de skal synge til hans pris for
evigt.
- 31 Og dette blev gjort i landets grænseegne, for at det ikke skulle komme til kongens
kendskab.

- 32 Men se, det skete, at kongen, der havde opdaget en bevægelse blandt folket, sendte sine tjenere ud for at holde øje med dem. Derfor blev de på den dag, da de var ved at samles for at høre Herrens ord, opdaget af kongen.
- 33 Og se, kongen sagde, at Alma ophidsede folket til oprør mod ham; derfor sendte han sin hær ud for at udrydde dem.
- 34 Og det skete, at Alma og Herrens folk blev underrettet om kongens hærns komme, derfor tog de deres telte og deres familier og drog ud i ødemarken.
- 35 Og de var i antal omkring fire hundrede og halvtreds sjæle.

Mosijas Bog 19

- 1 Og det skete, at kongens hær vendte tilbage efter forgæves at have søgt efter Herrens folk.
- 2 Og se nu, kongens styrker var små, efter at de var blevet svækket, og der opstod en adskillelse mellem resten af folket.
- 3 Og den mindste gruppe begyndte at udslynge trusler mod kongen, og der opstod en stor strid blandt dem.
- 4 Og se, der var blandt dem en mand, hvis navn var Gideon, og han, der var en stærk mand og en fjende af kongen, han trak derfor sit sværd og svor i sin vrede, at han ville slå kongen ihjel.
- 5 Og det skete, at han kæmpede mod kongen; og da kongen så, at han var ved at besejre ham, flygtede han og løb og kom op i tårnet, som lå i nærheden af templet.
- 6 Og Gideon forfulgte ham og skulle til at fortsætte op i tårnet for at slå kongen ihjel, da kongen kastede blikket rundt mod Shemlons land, og se, lamanitternes hær var indenfor landets grænser.
- 7 Og se, kongen råbte i sin sjælekval og sagde: Gideon, skån mig, for lamanitterne kommer over os, og de vil udrydde os, ja, de vil udrydde mit folk.
- 8 Og se, kongen var ikke så bekymret for sit folk, som han var for sit eget liv; men alligevel skånedes Gideon hans liv.
- 9 Og kongen befalede folket, at de skulle flygte for lamanitterne, og han gik selv i spidsen for dem, og de flygtede ud i ødemarken med deres kvinder og deres børn.
- 10 Og det skete, at lamanitterne forfulgte dem og indhentede dem og begyndte at slå dem ihjel.
- 11 Se, det skete, at kongen befalede dem, at alle mændene skulle forlade deres hustruer og deres børn og flygte for lamanitterne.
- 12 Se, der var mange, der ikke ville forlade dem, men hellere ville blive og omkomme sammen med dem. Og resten forlod deres hustruer og deres børn og flygtede.
- 13 Og det skete, at de, der blev tilbage med deres hustruer og deres børn, foranledigede, at deres skønne døtre skulle træde frem og bønfolde lamanitterne om, at de ikke ville slå dem ihjel.
- 14 Og det skete, at lamanitterne fik medfølelse med dem, for de blev betaget af deres kvinders skønhed.
- 15 Derfor skånedes lamanitterne deres liv og tog dem til fange og førte dem tilbage til Nefis land og tilstedte dem, at de måtte tage landet i besiddelse på de betingelser, at de ville overgive kong Noa i lamanitternes hænder og overgive deres ejendom, ja, halvdelen af alt, hvad de besad, halvdelen af deres guld og deres sølv og alle deres kostbarheder, og således skulle de betale skat til lamanitternes konge fra år til år.

- 16 Og se, blandt dem, der blev taget til fange, var der en af kongens sønner, hvis navn var Limhi.
- 17 Og se, Limhi nærede ønske om, at hans far ikke skulle slås ihjel; alligevel var Limhi ikke uvidende om sin fars syndighed, eftersom han selv var en retfærdig mand.
- 18 Og det skete, at Gideon hemmeligt sendte mænd ud i ødemarken for at søge efter kongen og dem, der var med ham. Og det skete, at de mødte folket i ødemarken, alle undtagen kongen og hans præster.
- 19 Se, de havde svoret i hjertet, at de ville vende tilbage til Nefis land, og hvis deres hustruer og børn var blevet slået ihjel, og også dem der var blevet hos dem, at de da ville stræbe efter hævn og også omkomme sammen med dem.
- 20 Og kongen befalede dem, at de ikke skulle vende tilbage; og de blev vrede på kongen og lod ham lide, endog døden ved ild.
- 21 Og de skulle også til at gribe præsterne og sende dem i døden, men de flygtede for dem.
- 22 Og det skete, at de skulle til at vende tilbage til Nefis land, da de mødte Gideons mænd. Og Gideons mænd fortalte dem om alt det, der var hændt deres hustruer og deres børn, og at lamanitterne havde tilstedt dem, at de måtte tage landet i besiddelse, imod at de betalte en skat til lamanitterne på halvdelen af alt, hvad de besad.
- 23 Og folket fortalte Gideons mænd, at de havde slået kongen ihjel, og at hans præster var flygtet for dem længere ud i ødemarken.
- 24 Og det skete, efter at de havde afsluttet ceremonien, at de vendte tilbage til Nefis land, idet de frydede sig, fordi deres hustruer og børn ikke var blevet slået ihjel, og de fortalte Gideon, hvad de havde gjort ved kongen.
- 25 Og det skete, at lamanitternes konge aflagde en ed til dem på, at hans folk ikke ville slå dem ihjel.
- 26 Og Limhi, der var kongens søn, og som havde fået riget overdraget af folket, aflagde også en ed til lamanitternes konge på, at hans folk ville betale skat til ham, ja, halvdelen af alt, hvad de ejede.
- 27 Og det skete, at Limhi begyndte at oprette riget og skabe fred blandt sit folk.
- 28 Og lamanitternes konge satte vagter rundt omkring landet, så han kunne holde Limhis folk i landet, så de ikke skulle drage ud i ødemarken; og han forsørgede sine vagter ud af den skat, som han modtog fra nefitterne.
- 29 Og se, kong Limhi havde vedvarende fred i sit rige i et tidsrum af to år, sådan at lamanitterne hverken forulempede dem eller forsøgte at udrydde dem.

Mosijas Bog 20

- 1 Se, der var et sted i Shemlon, hvor lamanitternes døtre samledes for at synge og at danse og at more sig.
- 2 Og det skete, at et lille antal af dem en dag var samlet for at synge og for at danse.
- 3 Og se, kong Noas præster, som skammede sig ved at skulle vende tilbage til byen Nephi, ja, og som også frygtede, at folket ville slå dem ihjel, de turde derfor ikke vende tilbage til deres hustruer og deres børn.
- 4 Og da de var forblevet i ødemarken, og da de havde opdaget lamanitternes døtre, lagde de sig på lur og iagttog dem.
- 5 Og da der kun var nogle få af dem samlet for at danse, kom de frem fra deres

skjulesteder og greb dem og førte dem ud i ødemarken; ja, fireogtyve af lamaniternes døtre førte de ud i ødemarken.

6 Og det skete, at da lamanitterne fandt ud af, at deres døtre var borte, blev de vrede på Limhis folk, for de troede, at det var Limhis folk.

7 Derfor sendte de deres hære ud; ja, kongen selv drog i spidsen for sit folk; og de drog op til Nephis land for at udrydde Limhis folk.

8 Og se, Limhi havde opdaget dem fra tårnet, ja, alle deres forberedelser til krig havde han opdaget; derfor samlede han sit folk og lagde sig i baghold for dem på markerne og i skovene.

9 Og det skete, at da lamanitterne var kommet derop, at Limhis folk begyndte at falde over dem fra deres skjulesteder og begyndte at slå dem ihjel.

10 Og det skete, at slaget blev overordentlig hårdt, for de kæmpede som løver om deres bytte.

11 Og det skete, at Limhis folk begyndte at drive lamanitterne tilbage; dog var de ikke halvt så talrige som lamanitterne. Men de kæmpede for deres liv og for deres hustruer og for deres børn; derfor anstrengte de sig til det yderste og kæmpede som drager.

12 Og det skete, at de fandt lamaniternes konge blandt deres døde; dog var han ikke død, men var blevet såret og efterladt på jorden, så hastig var hans folks flugt.

13 Og de tog ham med og forbandt hans sår og førte ham frem for Limhi og sagde: Se, her er lamaniternes konge; efter at være blevet påført et sår er han faldet om blandt deres døde, og de har efterladt ham; og se, vi har ført ham frem for dig; og lad os nu slå ham ihjel.

14 Men Limhi sagde til dem: I skal ikke slå ham ihjel, men føre ham herhen, så jeg kan tale med ham. Og de førte ham derhen. Og Limhi sagde til ham: Hvilken begrundelse har I for at komme op for at føre krig mod mit folk? Se, mit folk har ikke brudt den ed, som jeg aflagde til dig, hvorfor skulle I da bryde den ed, som I aflagde til mit folk?

15 Og se, kongen sagde: Jeg har brudt eden, fordi dit folk har bortført mit folks døtre; derfor lod jeg i min vrede mit folk komme herop for at føre krig mod dit folk.

16 Og se, Limhi havde intet hørt angående denne sag, derfor sagde han: Jeg vil søge blandt mit folk, og den, der har gjort dette, skal omkomme. Derfor foranledigede han, at der skulle foretages en eftersøgning blandt sit folk.

17 Se, da Gideon, som var kongens anfører, havde hørt dette, trådte han frem og sagde til kongen: Jeg beder dig lade være og ikke udspørge dette folk og ikke beskyldte dem for dette.

18 For husker du ikke din fars præster, som dette folk forsøgte at udrydde? Og er de ikke i ødemarken? Og er det ikke dem, der har bortført lamaniternes døtre?

19 Og se nu, og fortæl kongen om dette, så han kan fortælle det til sit folk, så de kan blive fredelig stemt over for os; for se, de er allerede ved at forberede sig til at komme mod os; og se, vi er også kun få.

20 Og se, de kommer med deres talrige hærskarer, og medmindre kongen får dem fredelig stemt over for os, må vi omkomme.

21 For er Abinadis ord ikke blevet opfyldt, som han profeterede imod os? Og alt dette fordi vi ikke ville lytte til Herrens ord og vende os fra vor syndighed.

22 Og se, lad os få kongen fredeligt stemt og opfylde den ed, som vi har aflagt til ham; for det er bedre, at vi skulle være i trældom, end at vi skulle miste livet; lad os

derfor sætte en stopper for udgydelsen af så meget blod.

23 Og se, Limhi fortalte kongen alt om sin far og de præster, der var flygtet ud i ødemarken, og tillagde dem bortførelsen af deres døtre.

24 Og det skete, at kongen blev fredeligt stemt mod hans folk, og han sagde til dem: Lad os gå ud og møde mit folk uden våben, og jeg sværger over for jer med en ed på, at mit folk ikke vil slå dit folk ihjel.

25 Og det skete, at de fulgte kongen og gik ud uden våben for at møde lamanitterne. Og det skete, at de mødte lamanitterne, og lamaniternes konge bøjede sig for dem og bønfaldt dem på vegne af Limhis folk.

26 Og da lamanitterne så Limhis folk, at de var uden våben, fik de medfølelse med dem, og blev fredeligt stemt over for dem og vendte fredeligt tilbage til deres eget land med deres konge.

Mosijas Bog 21

1 Og det skete, at Limhi og hans folk vendte tilbage til byen Nefi og begyndte igen at bo i landet i fred.

2 Og det skete, at efter mange dage begyndte lamanitterne igen at blive ophidset til vrede mod nefitterne, og de begyndte at komme ind over grænserne til det omkringliggende land.

3 Se, de turde ikke slå dem ihjel på grund af den ed, som deres konge havde aflagt til Limhi, men de slog dem på kinderne og udøvede myndighed over dem og begyndte at lægge tunge byrder på ryggen af dem og drive dem, som de ville et stumt æsel –
4 ja, alt dette skete, for at Herrens ord kunne blive opfyldt.

5 Og se, nefiternes trængsler var store, og der var ingen måde, hvorpå de kunne udfri sig af deres hænder, for lamanitterne havde omringet dem på alle sider.

6 Og det skete, at folket begyndte at murre over for kongen på grund af deres trængsler; og de begyndte at nære ønske om at drage imod dem for at kæmpe. Og de plagede kongen meget med deres klagemål; derfor tilstedte han dem, at de skulle gøre efter deres ønsker.

7 Og de samledes igen og iførte sig deres rustninger og drog ud mod lamanitterne for at drive dem ud af deres land.

8 Og det skete, at lamanitterne slog dem og drev dem tilbage og slog mange af dem ihjel.

9 Og se, der var et stort sørgeudbrud og klageråb blandt Limhis folk, enken sørgede over sin mand, sønnen og datteren sørgede over deres far og brødrene over deres brødre.

10 Se, der var et stort antal enker i landet, og de råbte indtrængende fra dag til dag, for en stor frygt for lamanitterne var kommet over dem.

11 Og det skete, at deres vedvarende råb ophidsede resten af Limhis folk til vrede mod lamanitterne; og de drog igen ud for at kæmpe, men de blev igen drevet tilbage og led store tab.

12 Ja, de drog endog ud tredje gang og led på samme måde; og de, der ikke blev slået ihjel, vendte igen tilbage til byen Nefi.

13 Og de ydmygede sig helt ned i støvet og underkastede sig trældomsåget og overgav sig til at blive slået og til at blive drevet hid og did og blive pålagt byrder efter deres fjenders ønsker.

- 14 Og de ydmygede sig endog i ydmyghedens dyb; og de anråbte indtrængende Gud, ja, hele dagen lang anråbte de deres Gud, om at han ville udfri dem af deres trængsler.
- 15 Og nu var Herren sen til at høre deres råb på grund af deres syndighed; alligevel hørte Herren deres råb og begyndte at blødgøre lamanitternes hjerte, så de begyndte at lette deres byrder; dog fandt Herren det ikke tjenligt at udfri dem af trældom.
- 16 Og det skete, at de gradvis begyndte at have fremgang i landet, og de begyndte at avle korn mere rigeligt og flokke og hjoede, så de ikke led sult.
- 17 Se, der var et stort antal kvinder, flere end der var mænd, derfor befalede kong Limhi, at hver mand skulle give til enkernes og deres børns underhold, så de ikke skulle omkomme af sult; og dette gjorde de på grund af det store antal af dem, der var blevet slået ihjel.
- 18 Se, Limhis folk holdt sig samlet som en gruppe, så meget som det var muligt, og sikrede deres korn og deres flokke;
- 19 og kongen selv følte sig ikke sikker uden for byens mure, medmindre han tog sine vagter med, for han frygtede, at han på en eller anden måde skulle falde i lamanitternes hænder.
- 20 Og han foranledigede, at hans folk holdt øje med landet rundt omkring, for at de måske på en eller anden måde kunne gribe de præster, som var flygtet ud i ødemarken, og som havde bortført lamanitternes døtre, og som havde forårsaget, at der var kommet så stor en ødelæggelse over dem.
- 21 For de nærede ønske om at gribe dem, så de kunne straffe dem; for de var kommet ind i Nefis land om natten og havde taget deres korn og mange af deres kostbarheder; derfor lå de på lur efter dem.
- 22 Og det skete, at der ikke var flere uroligheder mellem lamanitterne og Limhis folk helt frem til det tidspunkt, da Ammon og hans brødre kom ind i landet.
- 23 Og kongen, der havde været uden for byens porte med sin vagt, opdagede Ammon og hans brødre; og da han antog dem for at være Noas præster, foranledigede han derfor, at de blev grebet og bundet og kastet i fængsel. Og havde de været Noas præster, ville han have ladet dem sende i døden.
- 24 Men da han fandt ud af, at de ikke var det, men at de var hans brødre og var kommet fra Zarahemlas land, blev han fyldt af overordentlig stor glæde.
- 25 Se, kong Limhi havde før Ammons komme sendt et lille antal mænd ud for at søge efter Zarahemlas land; men de kunne ikke finde det og for vild i ødemarken.
- 26 Men de fandt alligevel et land, der havde været befolket, ja, et land, der var dækket af tørre knogler, ja, et land, der havde været befolket, og som var blevet ødelagt; og da de formodede, at det var Zarahemlas land, vendte de tilbage til Nefis land og havde nået landets grænse ikke mange dage før Ammons komme.
- 27 Og de bragte en optegnelse med sig, ja, en optegnelse om det folk, hvis knogler de havde fundet; og den var indgraveret på plader af malm.
- 28 Og nu blev Limhi igen fyldt af glæde ved at erfare af Ammons mund, at kong Mosija havde en gave fra Gud, hvormed han kunne oversætte sådanne indgraveringer; ja, og Ammon frydede sig også.
- 29 Dog var Ammon og hans brødre fyldt af sorg, fordi så mange af deres brødre var blevet slået ihjel;
- 30 og også fordi kong Noa og hans præster havde været årsag til, at folket havde begået så mange synder og misgerninger imod Gud; og de sørgede også over

Abinadis død, og også over at Alma og det folk, som tog med ham, var rejst bort, de som havde dannet Guds kirke ved Guds kraft og magt og tro på de ord, som var blevet talt af Abinadi.

31 Ja, de sørgede over deres bortrejse, for de vidste ikke, hvor de var flygtet hen. Nu ville de med glæde have sluttet sig til dem, for de havde selv indgået en pagt med Gud om at tjene ham og holde hans befalinger.

32 Og se, efter Ammons komme havde kong Limhi også indgået en pagt med Gud, og ligeså mange af hans folk, om at tjene ham og holde hans befalinger.

33 Og det skete, at kong Limhi og mange af hans folk nærede ønske om at blive døbt; men der fandtes ingen i landet, der havde myndighed fra Gud. Og Ammon afslog at gøre det, da han anså sig for at være en uværdig tjener.

34 Derfor organiserede de sig ikke på det tidspunkt som en kirke, men ventede på Herrens Ånd. Se, de nærede ønske om at blive som Alma og hans brødre, der var flygtet ud i ødemarken.

35 De nærede ønske om at blive døbt som et vidne på og et vidnesbyrd om, at de var villige til at tjene Gud af hele deres hjerte; alligevel udsatte de tidspunktet, og en beretning om deres dåb skal gives siden hen.

36 Og se, alle Ammons og hans folks og kong Limhis og hans folks overvejelser gik ud på at udfri sig af lamanitternes hænder og af trældom.

Mosijas Bog 22

1 Og se, det skete, at Ammon og kong Limhi begyndte at rådføre sig med folket om, hvordan de skulle udfri sig af trældom; og de foranledigede endog, at hele folket samlede sig, og dette gjorde de, for at de kunne kende folkets stemme angående sagen.

2 Og det skete, at de ikke kunne finde nogen anden måde at udfri sig af trældom på, end ved at tage deres kvinder og børn og deres flokke og deres hjerde og deres telte og drage ud i ødemarken; for da lamanitterne var så talrige, var det umuligt for Limhis folk at stride mod dem med tanke på at udfri sig af trældom ved sværdet.

3 Se, det skete, at Gideon trådte frem og stod for kongen og sagde til ham: Se, o konge, har du hidtil mange gange lyttet til mine ord, når vi har stridt mod vore brødre, lamanitterne.

4 Og se, o konge, hvis du ikke har fundet, at jeg var en unyttig tjener, eller hvis du hidtil har lyttet til mine ord i nogen som helst grad, og de har været dig til nytte, da ønsker jeg af dig, at du skal lytte til mine ord på dette tidspunkt, og jeg vil være din tjener og udfri dette folk af trældom.

5 Og kongen tilstedte ham, at han kunne tale. Og Gideon sagde til ham:

6 Tænk på bagvejen gennem den bageste mur på bagsiden af byen. Lamanitterne, eller lamanitternes vagter, er berusede om natten, lad os derfor sende en proklamation ud til hele dette folk om, at de skal samle deres flokke og hjerde, så de kan drive dem ud i ødemarken om natten.

7 Og jeg vil i henhold til din befaling gå hen og betale den sidste skat af vin til lamanitterne, og de vil blive berusede, og vi vil gå gennem den hemmelige udgang til venstre for deres lejr, når de er berusede og sover.

8 Således vil vi drage af sted med vore kvinder og vore børn, vore flokke og vore hjerde ud i ødemarken; og vi vil rejse rundt om Shiloms land.

- 9 Og det skete, at kongen lyttede til Gideons ord.
- 10 Og kong Limhi foranledigede, at hans folk skulle samle deres flokke sammen, og han sendte skatten af vin til lamanitterne, og han sendte også mere vin som en gave til dem; og de drak rigeligt af den vin, som kong Limhi sendte dem.
- 11 Og det skete, at kong Limhis folk om natten drog ud i ødemarken med deres flokke og deres hjerde, og de drog rundt om Shiloms land i ødemarken og satte kurs mod Zarahemlas land, idet de blev ledt af Ammon og hans brødre.
- 12 Og de havde taget alt deres guld og sølv og deres kostbarheder, som de kunne bære, og også deres proviant med sig ud i ødemarken, og de fortsatte deres rejse.
- 13 Og efter at have været mange dage i ødemarken ankom de til Zarahemlas land og sluttede sig til Mosijas folk og blev hans undersåtter.
- 14 Og det skete, at Mosija modtog dem med glæde; og han tog også imod deres optegnelser og også de optegnelser, der var blevet fundet af Limhis folk.
- 15 Og se, det skete, da lamanitterne fandt ud af, at Limhis folk var draget ud af landet om natten, at de sendte en hær ud i ødemarken for at forfølge dem.
- 16 Og efter at de havde forfulgt dem i to dage, kunne de ikke følge deres spor længere, derfor for de vild i ødemarken.

En beretning om Alma og Herrens folk, som blev drevet ud i ødemarken af kong Noas folk.

Mosijas Bog 23

- 1 Se, Alma, som var blevet advaret af Herren om, at kong Noas hære ville falde over dem, og som havde gjort sit folk bekendt dermed, de samlede derfor deres flokke sammen og tog af deres korn og drog ud i ødemarken forud for kong Noas hære.
- 2 Og Herren styrkede dem, så kong Noas folk ikke kunne indhente dem for at slå dem ihjel.
- 3 Og de flygtede otte dagsrejser ud i ødemarken.
- 4 Og de kom til et land, ja, et meget smukt og behageligt land, et land med rent vand.
- 5 Og de slog deres telte op og begyndte at dyrke jorden og at bygge bygninger; ja, de var arbejdsomme og arbejdede overordentlig meget.
- 6 Og folket nærrede ønske om, at Alma skulle være deres konge, for han var elsket af sit folk.
- 7 Men han sagde til dem: Se, det er ikke passende, at vi skal have en konge; for så siger Herren: I skal ikke agte ét kød højere end et andet, eller ét menneske skal ikke tro, at det er bedre end et andet; derfor siger jeg til jer, at det ikke er tjenligt, at I skal have en konge.
- 8 Men hvis det var muligt, at I altid kunne have retfærdige mænd til at være konger for jer, ville det være godt for jer at have en konge.
- 9 Men husk kong Noas og hans præsters ugudelighed; og jeg blev selv fanget i en snare og gjorde meget, som var vederstyggeligt i Herrens øjne, hvilket bragte mig til alvorlig omvendelse.
- 10 Efter megen modgang hørte Herren alligevel mine råb og besvarede mine bønner og gjorde mig til et redskab i sine hænder til at bringe så mange af jer til kundskab

om hans sandhed.

11 Alligevel roser jeg mig ikke af det, for jeg er uværdig til at rose mig selv.

12 Og se, jeg siger jer: I er blevet undertrykt af kong Noa og har været i trældom under ham og hans præster og er blevet ført i syndighed af dem, derfor var I bundet med syndens bånd.

13 Og se, da I ved Guds kraft er blevet udfriet af disse bånd, ja, af kong Noas og hans folks hænder og også af syndens bånd, så ønsker jeg af jer, at I skal stå fast i denne frihed, hvormed I er blevet gjort frie, og at I ikke betror nogen at være konge over jer.

14 Og betro heller ikke nogen at være jeres lærer eller jeres tjener, medmindre han er en gudsmand, der vandrer på hans veje og holder hans befalinger.

15 Således lærte Alma sit folk, at enhver skulle elske sin næste som sig selv, så der ingen strid skulle være blandt dem.

16 Og se, Alma var deres højpræst, for han var grundlæggeren af deres kirke.

17 Og det skete, at ingen fik myndighed til at prædike eller til at undervise, uden at det skete ved ham fra Gud. Derfor indviede han alle deres præster og alle deres lærere; og ingen blev indviet, medmindre de var retfærdige mænd.

18 Derfor vågede de over deres folk og nærede dem med det, der har med retfærdighed at gøre.

19 Og det skete, at de begyndte at have overordentlig stor fremgang i landet; og de kaldte landet Helam.

20 Og det skete, at de mangfoldiggjorde sig overordentligt og havde overordentlig stor fremgang i Helams land; og de byggede en by, som de kaldte byen Helam.

21 Alligevel finder Herren det tjenligt at revse sit folk; ja, han prøver deres tålmodighed og deres tro.

22 Men hver den, der sætter sin lid til ham, han skal blive løftet op på den yderste dag. Ja, og således var det med dette folk.

23 For se, jeg vil vise jer, at de blev bragt i trældom, og ingen kunne udfri dem, bortset fra Herren deres Gud, ja, Abrahams og Isaks og Jakobs Gud.

24 Og det skete, at han udfriede dem, og han viste dem sin mægtige kraft, og store var deres glædesudbrud.

25 For se, det skete, at mens de var i Helams land, ja, i byen Helam, mens de dyrkede jorden deromkring, se, da kom en hær af lamanitter ind over landets grænser.

26 Se, det skete, at Almas brødre flygtede fra deres marker og samlede sig i byen Helam; og de var meget bange på grund af lamaniternes tilsynekomst.

27 Men Alma trådte frem og stod blandt dem og formanede dem om, at de ikke skulle være bange, men at de skulle huske Herren deres Gud, så ville han udfri dem.

28 Derfor dæmpede de deres frygt og begyndte at anråbe Herren om, at han ville blødgøre lamaniternes hjerte, så de ville skåne dem og deres hustruer og deres børn.

29 Og det skete, at Herren blødgjorde lamaniternes hjerte. Og Alma og hans brødre gik frem og overgav sig i deres hænder; og lamanitterne tog Helams land i besiddelse.

30 Se, lamaniternes hære, som var fulgt efter kong Limhis folk, havde været faret vild i ødemarken i mange dage.

31 Og se, de havde fundet kong Noas præster på et sted, som de kaldte Amulon; og de var begyndt at tage Amulons land i besiddelse og var begyndt at dyrke jorden.

32 Se, navnet på lederen for disse præster var Amulon.

33 Og det skete, at Amulon bønfuldt lamanitterne; og han sendte også deres

hustruer, der var lamanitternes døtre, frem for at bønfalde deres brødre om, at de ikke skulle slå deres mænd ihjel.

34 Og lamanitterne fik medfølelse med Amulon og hans brødre, og de slog dem ikke ihjel på grund af deres hustruer.

35 Og Amulon og hans brødre sluttede sig til lamanitterne, og de rejste om i ødemarken for at lede efter Nefis land, da de opdagede Helams land, som Alma og hans brødre havde taget i besiddelse.

36 Og det skete, at lamanitterne lovede Alma og hans brødre, at hvis de ville vise dem den vej, der førte til Nefis land, at da ville de skænke dem livet og friheden.

37 Men efter at Alma havde vist dem den vej, der førte til Nefis land, ville lamanitterne ikke holde deres løfte, men de satte vagter rundt omkring i Helams land over Alma og hans brødre.

38 Og resten af dem drog til Nefis land; og en del af dem vendte tilbage til Helams land og medbragte også hustruerne og børnene til de vagter, som var blevet ladet tilbage i landet.

39 Og lamanitternes konge havde tilstedt Amulon, at han skulle være konge og hersker over hans folk, som var i Helams land; men alligevel skulle han ingen magt have til at gøre noget i strid med lamanitternes konges vilje.

Mosijas Bog 24

1 Og det skete, at Amulon vandt yndest for lamanitternes konges øjne; derfor tilstedte lamanitternes konge ham og hans brødre, at de skulle udpeges til lærere over hans folk, ja, over det folk, der var i Shemlons land og i Shiloms land og i Amulons land.

2 For lamanitterne havde taget alle disse lande i besiddelse; derfor havde lamanitternes konge udpeget konger over alle disse lande.

3 Og se, navnet på lamanitternes konge var Laman, idet han blev kaldt efter sin fars navn, og derfor blev han kaldt kong Laman. Og han var konge over et talrigt folk.

4 Og han udpegede lærere blandt Amulons brødre i hvert land, som hans folk havde taget i besiddelse; og således begyndte man at undervise i Nefis sprog blandt hele det lamanitiske folk.

5 Og det var et folk, der var venlige, den ene over for den anden; alligevel kendte de ikke Gud; og Amulons brødre lærte dem hverken noget om Herren deres Gud eller om Moseloven, ej heller lærte de dem Abinadis ord.

6 Men de lærte dem, at de skulle føre deres optegnelse, og så de kunne skrive, den ene til den anden.

7 Og således begyndte lamanitterne at tiltage i rigdom og begyndte at handle, den ene med den anden, og vokse sig mægtige og begyndte at blive et snedigt og et víst folk, hvad angår verdens visdom, ja, et meget snedigt folk, der frydede sig ved al slags ugudelighed og plyndring, undtagen blandt deres egne brødre.

8 Og se, det skete, at Amulon begyndte at udøve myndighed over Alma og hans brødre og begyndte at forfølge ham og foranledige, at hans børn skulle forfølge deres børn.

9 For Amulon kendte Alma og vidste, at han havde været en af kongens præster, og at det var ham, der havde troet Abinadis ord og var blevet jaget bort fra kongen; og derfor var han vred på ham, for han var underkastet kong Laman, men alligevel udøvede han myndighed over dem og pålagde dem arbejde og satte opsynsmænd

over dem.

10 Og det skete, at deres trængsler blev så store, at de indtrængende begyndte at anråbe Gud.

11 Og Amulon befalede dem, at de skulle standse deres råk; og han satte vagter over dem for at holde øje med dem, så hver den, der blev grebet i at påkalde Gud, skulle sendes i døden.

12 Og Alma og hans folk oplod ikke deres røst til Herren deres Gud, men de udøste hjertet til ham; og han kendte deres hjertes tanker.

13 Og det skete, at Herrens røst kom til dem i deres trængsler og sagde: Løft hovedet og vær ved godt mod, for jeg kender den pagt, som I har sluttet med mig; og jeg vil slutte pagt med mit folk og udfri dem af trældom.

14 Og jeg vil også lette de byrder, der bliver lagt på jeres skuldre, så I slet ikke kan føle dem på jeres ryg, selv mens I er i trældom; og dette vil jeg gøre, for at I kan stå som vidner for mig herefter, og for at I kan vide med vished, at jeg, Gud Herren, kommer til mit folk i deres trængsler.

15 Og se, det skete, at de byrder, der blev lagt på Alma og hans brødre, blev gjort lette; ja, Herren styrkede dem, så de kunne bære deres byrder med lethed, og de underordnede sig gladelig og med tålmodighed hele Herrens vilje.

16 Og det skete, at deres tro og deres tålmodighed var så stor, at Herrens røst igen kom til dem og sagde: Vær ved godt mod, for i morgen vil jeg udfri jer af trældom.

17 Og han sagde til Alma: Du skal gå i spidsen for dette folk, og jeg vil gå med dig og udfri dette folk af trældom.

18 Se, det skete, at Alma og hans folk ved nattetide samlede deres flokke sammen og også noget af deres korn, ja, gennem hele natten samlede de deres flokke sammen.

19 Og om morgenen lod Herren en dyb søvn falde over lamanitterne, ja, og alle deres opsynsmænd lå i en dyb søvn.

20 Og Alma og hans folk begav sig ud i ødemarken; og da de havde rejst hele dagen, slog de deres telte op i en dal, og de kaldte dalen Alma, fordi han viste dem vej i ødemarken.

21 Ja, og i Almas dal udøste de deres tak til Gud, fordi han havde været barmhjertig mod dem og lettet deres byrder og havde udfriet dem af trældom; for de var i trældom, og ingen kunne udfri dem bortset fra Herren deres Gud.

22 Og de gav tak til Gud, ja, alle deres mænd og alle deres kvinder og alle deres børn, som kunne tale, opløftede deres røst i lovprisningerne af deres Gud.

23 Og se, Herren sagde til Alma: Skynd dig, og få dig selv og dette folk ud af dette land, for lamanitterne er vågnet og forfølger dig; få jer derfor ud af dette land, og jeg vil standse lamanitterne i denne dal, så de ikke når længere i forfølgelsen af dette folk.

24 Og det skete, at de drog ud af dalen og begav sig på deres rejse ud i ødemarken.

25 Og efter at de havde været i ødemarken i tolv dage, kom de til Zarahemlas land; og kong Mosija modtog også dem med glæde.

Mosijas Bog 25

1 Og se, kong Mosija foranledigede, at alle folk skulle samles.

2 Se, der var ikke så mange af Nefis børn eller så mange af dem, der var efterkommere af Nefi, som der var af Zarahemlas folk, han, der var en efterkommer

af Mulek og dem, der kom med ham ud i ødemarken.

3 Og der var ikke så mange af Nefis folk og af Zarahemlas folk, som der var af lamanitterne; ja, de var ikke halvt så talrige.

4 Og se, hele Nefis folk var samlet, og også hele Zarahemlas folk, og de var samlet i to grupper.

5 Og det skete, at Mosija læste og lod Zeniffs optegnelser oplæse for sit folk; ja, han læste Zeniffs folks optegnelser fra det tidspunkt, da de forlod Zarahemlas land, og indtil de vendte tilbage igen.

6 Og han læste også beretningen om Alma og hans brødre og alle deres trængsler fra det tidspunkt, da de forlod Zarahemlas land, indtil det tidspunkt, da de vendte tilbage igen.

7 Og se, da Mosija var færdig med at læse optegnelserne, var hans folk, der var blevet i landet, slået af forundring og forbløffelse.

8 For de vidste ikke, hvad de skulle tro; for når de så dem, der var blevet udfriet af trældom, blev de fyldt af en overordentlig stor glæde.

9 Og videre, når de tænkte på deres brødre, som var blevet slået ihjel af lamanitterne, blev de fyldt af sorg og fældede endog mange sorgens tårer.

10 Og videre, når de tænkte på Guds umiddelbare godhed og hans magt til at udfri Alma og hans brødre af lamanitternes hænder og af trældom, opløftede de deres røst og gav tak til Gud.

11 Og videre, når de tænkte på lamanitterne, som var deres brødre, på deres syndige og besmittede tilstand, blev de fyldt af smerte og kval for deres sjæls velfærd.

12 Og det skete, at de, der var børn af Amulon og hans brødre, som havde taget lamanitternes døtre til hustruer, fattede mishag i deres fædres vandel, og de ville ikke længere kaldes ved deres fædres navne, derfor tog de Nefis navn på sig, så de kunne kaldes Nefis børn og blive regnet blandt dem, der blev kaldt nefitter.

13 Og se, hele Zarahemlas folk blev regnet for nefitter, og dette fordi riget ikke var blevet overdraget til andre end dem, som var efterkommere af Nefi.

14 Og se, det skete, at da Mosija var færdig med at tale til og læse for folket, ønskede han af Alma, at han også skulle tale til folket.

15 Og Alma talte til dem, da de var samlet i store grupper, og han gik fra den ene gruppe til den anden og prædikede omvendelse og tro på Herren for folket.

16 Og han formanede Limhis folk og hans brødre, alle de, der var blevet udfriet af trældom, til, at de skulle huske på, at det var Herren, der havde udfriet dem.

17 Og det skete, at efter at Alma havde lært folket meget og var færdig med at tale til dem, nærde kong Limhi ønske om, at han kunne blive døbt; og hele hans folk nærde ønske om, at de også kunne blive døbt.

18 Derfor gik Alma ud i vandet og døbte dem; ja, han døbte dem på samme måde, som han døbte sine brødre i Mormons vande; ja, og så mange, som han døbte, tilhørte Guds kirke, og det på grund af deres tro på Almas ord.

19 Og det skete, at kong Mosija tilstedte Alma, at han kunne oprette menigheder overalt i hele Zarahemlas land, og gav ham magt til at ordinere præster og lærere over hver menighed.

20 Se, dette blev gjort, fordi der var så mange folk, at de ikke alle kunne ledes af én lærer, ej heller kunne de alle høre Guds ord i én forsamling.

21 Derfor samledes de i forskellige grupper, som blev kaldt menigheder, idet hver menighed havde sine præster og sine lærere, og hver præst prædikede ordet, som det

blev givet ham ved Almas mund.

2.2 Og således var de, til trods for at der var mange menigheder, alle én kirke, nemlig Guds kirke, for i alle menighederne blev der ikke prædikeret andet end omvendelse og tro på Gud.

2.3 Og se, der fandtes syv menigheder i Zarahemlas land. Og det skete, at hver den, der nærede ønske om at påtage sig Kristi, eller Guds, navn, sluttede sig til Guds menigheder;

2.4 og de blev kaldt Guds folk. Og Herren udøste sin Ånd over dem, og de blev velsignet og havde fremgang i landet.

Mosijas Bog 26

1 Se, det skete, at der var mange af den opvoksende slægt, som ikke kunne forstå kong Benjamins ord, eftersom de var små børn på det tidspunkt, da han talte til sit folk; og de troede ikke på deres fædres overlevering.

2 De troede ikke på det, der var blevet sagt angående de dødes opstandelse, ej heller troede de på Kristi komme.

3 Og se, på grund af deres vantro kunne de ikke forstå Guds ord; og deres hjerte blev forhærdet.

4 Og de ville ikke lade sig døbe; ej heller ville de slutte sig til kirken. Og de var et udskilt folk, hvad deres tro angik, og forblev således lige siden, ja, i deres kødelige og syndige tilstand, for de ville ikke påkalde Herren deres Gud.

5 Og se, i Mosijas regeringstid var de ikke halvt så talrige som Guds folk; men på grund af kiv blandt brødrene blev de talrigere.

6 For det skete, at de bedrog mange, som var i kirken, med deres smigrende ord og fik dem til at begå mange synder; derfor blev det nødvendigt, at de, som begik synd, og som var i kirken, måtte formanest af kirken.

7 Og det skete, at de blev ført frem for præsterne og overladt til præsterne af lærerne; og præsterne førte dem frem for Alma, som var højpræsten.

8 Se, kong Mosija havde givet Alma myndighed over kirken.

9 Og det skete, at Alma ikke vidste, hvad han skulle stille op med dem; men der var mange vidner imod dem, ja, folk stod og vidnede i rigelighed om deres ugudelighed.

10 Se, der var ikke tidligere sket noget sådant i kirken, derfor blev Alma foruroliget i sin ånd, og han lod dem føre frem for kongen.

11 Og han sagde til kongen: Se, her er mange, som vi har ført frem for dig, og som anklages af deres brødre, ja, og de er blevet grebet i forskellige misgerninger. Og de omvender sig ikke fra deres misgerninger, derfor har vi ført dem frem for dig, for at du kan dømme dem i forhold til deres forbrydelser.

12 Men kong Mosija sagde til Alma: Se, jeg dømmer dem ikke, derfor overgiver jeg dem i dine hænder for at blive dømt.

13 Og se, Almas ånd blev igen foruroliget; og han gik hen og adspurgte Herren, hvad han skulle gøre i denne sag, for han frygtede, at han skulle gøre uret i Guds øjne.

14 Og det skete, efter at han havde udøst hele sin sjæl for Gud, at Herrens røst kom til ham og sagde:

15 Velsignet er du, Alma, og velsignede er de, der blev døbt i Mormons vande. Du er velsignet på grund af din overordentlig store tro alene på min tjener Abinadis ord.

16 Og velsignede er de på grund af deres overordentlig store tro alene på de ord, som

du har talt til dem.

- 17 Og velsignet er du, fordi du har oprettet en menighed blandt dette folk, og de skal blive grundfæstet, og de skal være mit folk.
- 18 Ja, velsignet er dette folk, som er villige til at bære mit navn; for ved mit navn skal de kaldes; og de er mine.
- 19 Og fordi du har adspurgt mig angående overtræderen, er du velsignet.
- 20 Du er min tjener, og jeg slutter pagt med dig om, at du skal få evigt liv; og du skal tjene mig og gå ud i mit navn og skal indsamle mine får.
- 21 Og den, der vil høre min røst, skal være mit får; og ham skal I tage imod i kirken, og ham vil jeg også tage imod.
- 22 For se, dette er min kirke; hver den, der bliver døbt, skal døbes til omvendelse. Og hver den, I tager imod, skal tro på mit navn; og ham vil jeg frit tilgive.
- 23 For det er mig, der påtager mig verdens synder; for det er mig, der har skabt den; og det er mig, som skænker ham, der tror indtil enden, en plads ved min højre hånd.
- 24 For se, ved mit navn bliver de kaldt; og hvis de kender mig, skal de komme frem og skal have en plads i evighed ved min højre hånd.
- 25 Og det skal ske, at når den anden basun lyder, da skal de, der aldrig kendte mig, komme frem og skal stå foran mig.
- 26 Og da skal de vide, at jeg er Herren deres Gud, at jeg er deres forløser, men de ville ikke lade sig forløse.
- 27 Og da vil jeg bekende for dem, at jeg aldrig kendte dem; og de skal gå bort til den evigtvarende ild, der er beredt for Djævelen og hans engle.
- 28 Derfor siger jeg til dig, at den, der ikke vil høre min røst, ham skal I ikke tage imod i min kirke; for ham vil jeg ikke tage imod på den yderste dag.
- 29 Derfor siger jeg til dig: Gå i gang; og hver den, der overtræder imod mig, ham skal I dømme i forhold til de synder, som han har begået; og hvis han bekender sine synder for dig og mig og omvender sig i sit hjertes oprigtighed, skal I tilgive ham, og jeg vil også tilgive ham.
- 30 Ja, og så ofte som mit folk omvender sig, vil jeg tilgive dem deres overtrædelser imod mig.
- 31 Og I skal også tilgive hinanden jeres overtrædelser; for sandelig siger jeg til dig: Den, der ikke tilgiver sin næste hans overtrædelser, når han siger, at han omvender sig, han har bragt sig selv under fordømmelse.
- 32 Se, jeg siger dig: Gå i gang, og hver den, der ikke vil omvende sig fra sine synder, han skal ikke regnes blandt mit folk; og dette skal iagttages fra dette tidspunkt af.
- 33 Og det skete, da Alma havde hørt disse ord, at han skrev dem ned, så han kunne have dem, og så han kunne dømme folket i denne kirke i henhold til Guds befalinger.
- 34 Og det skete, at Alma gik i gang og dømte dem, der var blevet grebet i synd, i henhold til Herrens ord.
- 35 Og hver den, der omvendte sig fra sine synder og bekendte dem, regnede han blandt kirkens folk.
- 36 Og de, der ikke ville bekende deres synder og omvende sig fra deres ugudelighed, de blev ikke regnet blandt kirkens folk, og deres navne blev slettet.
- 37 Og det skete, at Alma styrede alle kirkens anliggender; og de begyndte igen at have fred og at have overordentlig stor fremgang i kirkens anliggender, idet de vandrede med omhu for Gud, optog mange og døbte mange.
- 38 Og se, alt dette gjorde Alma og hans medarbejdere, som ledte kirken, idet de

vandrede med al flid og i alting underviste i Guds ord og led alle slags trængsler; for de blev forfulgt af alle dem, der ikke tilhørte Guds kirke.

- 39 Og de formanede deres brødre; og hver og en af dem blev også formanet ved Guds ord i forhold til deres synder eller til de synder, som de havde begået, idet de blev befalede af Gud at bede uden ophør og at give tak i alt.

Mosijas Bog 27

- 1 Og se, det skete, at de forfølgelser, som kirken blev udsat for af de ikke-troende, blev så store, at kirken begyndte at murre og beklage sig til deres ledere over det; og de beklagede sig til Alma. Og Alma lagde sagen frem for deres konge, Mosija. Og Mosija rådførte sig med sine præster.

- 2 Og det skete, at kong Mosija sendte en proklamation ud over hele landet rundt omkring, om at ingen ikke-troende måtte forfølge nogen af dem, der tilhørte Guds kirke.

- 3 Og der udgik en streng befaling til alle menighederne om, at der ikke skulle være nogen forfølgelser blandt dem, at der skulle være lighed mellem alle mennesker;

- 4 at de ikke skulle lade stolthed eller hovmod forstyrre deres fred; at enhver skulle agte sin næste som sig selv, idet de skulle arbejde med deres egne hænder for deres underhold.

- 5 Ja, at alle deres præster og lærere skulle arbejde med deres egne hænder for deres underhold i alle tilfælde, undtagen ved sygdom eller i stor trang, og ved at gøre dette nød de rigelig af Guds nåde.

- 6 Og der begyndte igen at blive megen fred i landet; og folket begyndte at blive meget talrigt og begyndte at brede sig vidt omkring på jordens overflade, ja, mod nord og mod syd, mod øst og mod vest, idet de byggede store byer og landsbyer i alle dele af landet.

- 7 Og Herren kom til dem og gav dem fremgang, og de blev et stort og velhavende folk.

- 8 Se, Mosijas sønner blev regnet blandt de ikke-troende; og også en af Almas sønner blev regnet blandt dem. Han hed Alma efter sin far; alligevel blev han en meget ugudelig og en afgudsdyrkende mand. Og han var en mand af mange ord og talte megen smiger til folket; derfor forledte han mange blandt folket til at gøre sine synder efter.

- 9 Og han blev en stor hindring for Guds kirkes fremgang, idet han stjal folkets hjerte og forårsagede megen kiv blandt folket og derved gav Guds fjende en mulighed for at udøve sin magt over dem.

- 10 Og se, det skete, at mens han drog rundt for at tilintetgøre Guds kirke, for han gik hemmeligt rundt sammen med Mosijas sønner og forsøgte at tilintetgøre kirken og at føre Herrens folk på afveje i modstrid med Guds befalinger og også kongens –

- 11 og som jeg sagde til jer, mens de drog rundt og satte sig op imod Gud, se, da viste Herrens engel sig for dem; og han steg ned som i en sky; og han talte som med en tordenrøst, hvilket fik jorden, hvorpå de stod, til at ryste.

- 12 Og så stor var deres forbavselse, at de faldt til jorden og ikke forstod de ord, som han talte til dem.

- 13 Alligevel råbte han igen og sagde: Alma, rejs dig og stå frem, for hvorfor forfølger du Guds kirke? For Herren har sagt: Dette er min kirke, og jeg vil stadfæste den; og

intet skal omstyrte den, undtagen mit folks overtrædelse.

14 Og englen sagde videre: Se, Herren har hørt sit folks bønner og også sin tjener Alma, din fars, bønner; for han har med megen tro bedt for dig om, at du måtte blive bragt til kundskab om sandheden; derfor, med det formål er jeg kommet for at overbevise dig om Guds magt og myndighed, så hans tjeneres bønner må blive besvaret i forhold til deres tro.

15 Og se nu, kan I bestride Guds magt? For se, får min røst ikke jorden til at ryste? Og kan I ikke også se mig for jer? Og jeg er sendt fra Gud.

16 Se, jeg siger dig: Gå nu, og husk dine fædres fangenskab i Helams land og i Nefis land; og husk, hvor store ting han har gjort for dem; for de var i trældom, og han har udfriet dem. Og se, jeg siger dig: Alma, begiv dig nu på vej, og forsøg ikke mere at tilintetgøre kirken, så deres bønner må blive besvaret, og gør dette, selv om du ønsker selv at blive forstødt.

17 Og se, det skete, at disse var de sidste ord, som englen talte til Alma, og han forlod dem.

18 Og se, Alma og de, der var med ham, faldt igen til jorden, for stor var deres forbavselse; for med deres egne øjne havde de set en engel fra Herren; og hans røst var som torden, der rystede jorden; og de vidste, at der ikke var noget bortset fra Guds kraft, der kunne ryste jorden og få den til at bæve, som om den ville falde fra hinanden.

19 Og se, Almas forbavselse var så stor, at han blev stum, så han ikke kunne åbne sin mund; ja, og han blev så svag, at han ikke engang kunne bevæge sine hænder; derfor blev han løftet op af dem, der var sammen med ham, og båret hjælpeløs bort, lige indtil han blev lagt foran sin far.

20 Og de fortalte hans far alt, hvad der var hændt dem; og hans far frydede sig, for han vidste, at det var Guds kraft.

21 Og han foranledigede, at en mængde skulle samle sig, så de kunne bevidne, hvad Herren havde gjort for hans søn og også for dem, der var med ham.

22 Og han lod præsterne samle sig; og de begyndte at faste og at bede til Herren deres Gud om, at han ville åbne Almas mund, så han kunne tale, og også om at hans lemmer måtte få deres styrke – så folkets øjne måtte blive åbnet, så de kunne se og kende til Guds godhed og herlighed.

23 Og det skete, efter at de havde fastet og bedt i et tidsrum af to dage og to nætter, at Almas lemmer fik deres styrke, og han rejste sig og begyndte at tale til dem, idet han bød dem være ved godt mod:

24 For, sagde han, jeg har omvendt mig fra mine synder og er blevet forløst af Herren; se, jeg er født af Ånden.

25 Og Herren sagde til mig: Vær ikke forundret over, at hele menneskeslægten, ja, mænd og kvinder, alle folkeslag, stammer, tungemål og folk må fødes på ny, ja, fødes af Gud, forandres fra deres kødelige og faldne tilstand til en tilstand af retfærdighed, idet de er forløst af Gud og bliver hans sønner og døtre;

26 og således bliver de nye skabninger; og medmindre de gør dette, kan de på ingen måde arve Guds rige.

27 Jeg siger jer, at medmindre dette er tilfældet, vil de blive forstødt; og det ved jeg, fordi jeg var nær ved at blive forstødt.

28 Alligevel, efter at have vadet gennem megen trængsel og omvendt mig næsten til døde, har Herren i sin barmhjertighed fundet det tjenligt at rive mig ud af en

evigtvarende brænden, og jeg er født af Gud.

29 Min sjæl er blevet forløst fra bitterheds galde og syndens bånd. Jeg var i den mørkeste afgrund; men nu ser jeg Guds forunderlige lys. Min sjæl blev martret af evig pinsel; men jeg er blevet revet ud, og min sjæl smertes ikke mere.

30 Jeg forkastede min forløser og afviste det, der var blevet omtalt af vore fædre; men se, for at alle på forhånd må kunne vide, at han vil komme, og at han husker hver skabning, som han har skabt, vil han give sig til kende for dem.

31 Ja, hvert knæ skal bøje sig, og hver tunge bekende for ham. Ja, på den yderste dag, når alle mennesker skal stå frem for at blive dømt af ham, da skal de bekende, at han er Gud; da skal de, der lever uden Gud i verden, bekende, at dommen over dem på en evigtvarende straf er retfærdig; og de skal skælve og bæve og vige tilbage under hans altseende øjes blik.

32 Og se, det skete, at Alma fra det tidspunkt af begyndte at undervise folket og også dem, der var sammen med Alma på det tidspunkt, da englen viste sig for dem, idet de rejste omkring overalt i landet og forkyndte det, som de havde hørt og set, for hele folket og prædikede Guds ord under megen modgang, idet de blev stærkt forfulgt af dem, der var ikke-troende, og blev slået af mange af dem.

33 Men til trods for alt dette gav de kirken stor trøst, idet de bekræftede deres tro og formanede dem med langmodighed og megen møje til at holde Guds befalinger.

34 Og fire af dem var Mosijas sønner; og deres navne var Ammon og Aron og Omner og Himni; dette var navnene på Mosijas sønner.

35 Og de rejste omkring overalt i Zarahemlas land og blandt hele det folk, som var under kong Mosijas regering, idet de med iver bestræbte sig på at gøre alle de skader gode igen, som de havde forvoldt kirken, idet de bekendte alle deres synder og forkyndte alt det, som de havde set, og forklarede profetierne og skrifterne for alle, der ønskede at høre dem.

36 Og således var de redskaber i Guds hænder til at bringe mange til kundskab om sandheden, ja, til kundskab om deres forløser.

37 Og hvor velsignede er de ikke! For de forkyndte fred; de forkyndte gode tidender om godt; og de kundgjorde for folket, at Herren regerer.

Mosijas Bog 28

1 Se, det skete, efter at Mosijas sønner havde gjort alt dette, at de tog et lille antal med sig og vendte tilbage til deres far, kongen, og ønskede af ham, at han ville tilstede, at de sammen med dem som de havde udvalgt, kunne drage op til Nefis land, så de kunne prædike det, som de havde hørt, og så de kunne give Guds ord til deres brødre, lamanitterne –

2 så de måske kunne bringe dem til kundskab om Herren deres Gud og overbevise dem om deres fædres ugudelighed; og så de måske kunne befri dem for deres had til nefitterne, så de også kunne bringes til at glæde sig i Herren deres Gud, så de kunne blive venlige mod hinanden, og så der ikke skulle være flere stridigheder i hele det land, som Herren deres Gud havde givet dem.

3 Se, de nærede ønske om, at frelse skulle blive kundgjort for enhver skabning, for de kunne ikke bære, at nogen menneskesjæl skulle fortabes; ja, selve tanken om, at nogen sjæl skulle lide uendelig pinsel, fik dem til at skælve og bæve.

4 Og således virkede Herrens Ånd på dem, for de var de allerværste syndere. Og

Herren fandt i sin grænseløse barmhjertighed det tjenligt at skåne dem; alligevel led de store sjælekvaler på grund af deres syndighed, idet de led meget og frygtede, at de skulle blive forstødt for evigt.

5 Og det skete, at de bønfuldt deres far i mange dage om, at de måtte få lov til at drage op til Nefis land.

6 Og kong Mosija gik hen og adspurgte Herren, om han skulle lade sine sønner drage op blandt lamanitterne for at prædike ordet.

7 Og Herren sagde til Mosija: Lad dem drage op, for mange vil tro på deres ord, og de skal få evigt liv; og jeg vil udfri dine sønner af lamanitternes hænder.

8 Og det skete, at Mosija tilstedte dem, at de kunne drage af sted og gøre som de havde bedt om.

9 Og de begav sig af sted ud i ødemarken for at drage op og prædike ordet blandt lamanitterne; og jeg skal siden hen give en beretning om deres virke.

10 Se, kong Mosija havde ingen at overdrage riget til, for der var ikke nogen af hans sønner, der ville modtage riget.

11 Derfor tog han – efter at have oversat og ladet skrive de optegnelser, der var på de guldplader, som var blevet fundet af Limhis folk, og som blev overgivet til ham ved Limhis hånd – de optegnelser, der var indgraveret på bronzepladerne, og også Nefis plader og alle de ting, som han havde opbevaret og bevaret i henhold til Guds befalinger.

12 Og dette gjorde han på grund af sit folks store iver, for de nærede et umådelig stort ønske om at få noget at vide om det folk, der var blevet udryddet.

13 Og se, han oversatte dem ved hjælp af de to sten, der var fastgjort i de to indfatninger på en bue.

14 Se, disse blev beredt fra begyndelsen og blev overdraget fra slægtled til slægtled med det formål at oversætte sprog;

15 og de var blevet opbevaret og bevaret ved Herrens hånd, for at han kunne afsløre sit folks syndighed og vederstyggeligheder for enhver skabning, som skulle tage landet i besiddelse.

16 Og den, der har dem, kaldes seer efter fordums skik.

17 Se, efter at Mosija var færdig med at oversætte disse optegnelser, se, indeholdt den en beretning om det folk, der blev udryddet, fra det tidspunkt, da de blev udryddet, og tilbage til bygningen af det store tårn, på den tid da Herren forvirrede folkets sprog, og de blev spredt vidt omkring på hele jordens overflade, ja, og endog fra den tid og tilbage til Adams skabelse.

18 Se, denne beretning fik Mosijas folk til at sørge overordentlig meget, ja, de blev fyldt af sorg; alligevel gav den dem megen kundskab, hvilket de frydede sig ved.

19 Og denne beretning skal skrives siden hen; for se, det er vigtigt, at alle folk skal kende til det, der er skrevet i denne beretning.

20 Og se, som jeg sagde til jer, efter at kong Mosija havde gjort dette, tog han bronzepladerne og alt det, som han havde opbevaret, og overdrog dem til Alma, som var Almas søn, ja, alle optegnelserne og også oversætterne og overdrog dem til ham og befalede ham, at han skulle beskytte og bevare dem og også føre en optegnelse om folket og overdrage dem fra det ene slægtled til det næste, således som de var blevet overdraget fra det tidspunkt, da Lehi forlod Jerusalem.

Mosijas Bog 29

- 1 Se, da Mosija havde gjort dette, sendte han bud ud over hele landet, til hele folket, for han ønskede at kende deres vilje angående, hvem der skulle være deres konge.
- 2 Og det skete, at folkets stemme lød således: Vi nærer ønske om, at Aron, din søn, skal være vor konge og vor hersker.
- 3 Se, Aron var draget op til Nefis land, derfor kunne kongen ikke overdrage riget til ham; ej heller ville Aron påtage sig riget; ej heller var nogen af Mosijas sønner villige til at påtage sig riget.
- 4 Derfor sendte kong Mosija igen bud ud blandt folket; ja, han sendte et skriftligt budskab ud blandt folket. Og disse var de ord, der stod skrevet, og som lød:
- 5 Se, o I mit folk, eller mine brødre, for jeg agter jer som sådanne, jeg ønsker af jer, at I skal overveje den sag, som I er blevet kaldt sammen for at overveje – for I nærer ønske om at få en konge.
- 6 Se, jeg kundgør for jer, at han, hvem riget retmæssigt tilhører, har afslået og ikke vil påtage sig riget.
- 7 Og se, hvis der blev udpeget en anden i hans sted, så frygter jeg for, at der vil opstå stridigheder mellem jer. Og hvem ved, om ikke min søn, hvem riget tilhører, kunne ændre mening og blive vred og drage en del af dette folk med sig, hvilket ville forårsage krig og stridigheder blandt jer, hvilket ville være årsag til udgydelse af meget blod og fordrejelse af Herrens vej, ja, og bringe mange menneskers sjæl til undergang.
- 8 Se, jeg siger jer, lad os være vise og overveje dette, for vi har ingen ret til at slå min søn ihjel, ej heller skulle vi have nogen ret til at slå nogen anden ihjel, hvis han blev udpeget i hans sted.
- 9 Og hvis min søn igen skulle vende tilbage til sin stolthed og tomme ting, ville han tilbagekalde det, som han har sagt, og gøre krav på sin ret til riget, hvilket ville få ham og også dette folk til at begå megen synd.
- 10 Og se, lad os være vise og fremsynede med hensyn til dette og gøre det, der vil sikre dette folks fred.
- 11 Derfor vil jeg være jeres konge resten af mine dage; lad os alligevel udpege dommere til at dømme dette folk i henhold til vor lov; og vi vil ordne dette folks forhold på en ny måde, for vi vil udpege vise mænd til at være dommere, der vil dømme dette folk i henhold til Guds befalinger.
- 12 Se, det er bedre, at et menneske bliver dømt af Gud end af mennesker; for Guds domme er altid retfærdige, men menneskets domme er ikke altid retfærdige.
- 13 Hvis det derfor var muligt, at I kunne få retfærdige mænd til at være jeres konger, som ville stadfæste Guds love og dømme dette folk i henhold til hans befalinger, ja, hvis I kunne få mænd som jeres konger, som ville gøre, ligesom min far Benjamin gjorde for dette folk – jeg siger jer, at hvis dette altid kunne være tilfældet, så ville det være tjenligt for jer altid at have konger til at regere over jer.
- 14 Og jeg har selv arbejdet med al den kraft og alle de evner, som jeg har været i besiddelse af, på at lære jer Guds befalinger og på at skabe fred i hele landet, så der ingen krige eller stridigheder, ingen tyverier eller plyndringer eller mord eller nogen form for ugudelighed skulle være.
- 15 Og hver den, der har begået misgerninger, ham har jeg straffet i forhold til den forbrydelse, som han har begået i henhold til den lov, der blev givet os af vore fædre.
- 16 Se, jeg siger jer, at da ikke alle mennesker er retfærdige, er det ikke tjenligt, at I

skal have en konge eller konger til at regere over jer.

17 For se, hvor megen ugudelighed er ikke én ugudelig konge årsag, til at der bliver begået, ja, og hvor stor ødelæggelse!

18 Ja, husk kong Noa, hans ugudelighed og hans vederstyggeligheder og også hans folks ugudelighed og vederstyggeligheder. Se, hvilken stor ødelæggelse, der kom over dem; og også på grund af deres syndighed blev de bragt i trældom.

19 Og var det ikke for deres alvise skabers mellemkomst, og det som følge af deres oprigtige omvendelse, måtte de uundgåeligt være forblevet i trældom indtil nu.

20 Men se, han udfriede dem, fordi de ydmygede sig for ham; og fordi de anråbte ham indtrængende, udfriede han dem af trældom; og således virker Herren med sin kraft i alle tilfælde blandt menneskenes børn ved at strække barmhjertighedens arm ud mod dem, der sætter deres lid til ham.

21 Og se, nu siger jeg til jer, I kan ikke afsætte en ugudelig konge undtagen ved megen strid og udgydelse af meget blod.

22 For se, han har sine venner i ugudelighed, og han holder sine vagter om sig; og de, der har regeret i retfærdighed før ham, deres love flår han i stykker; og Guds befalinger tramper han under fode.

23 Og han udsteder love og sender dem ud blandt sit folk, ja, love efter sin egen ugudelighed; og hver den, der ikke adlyder hans love, lader han slå ihjel; og hver den, der gør oprør imod ham, mod dem vil han sende sine hære for at føre krig, og hvis han kan, vil han slå dem ihjel; og således fordrejer en uretfærdig konge al retfærdigheds veje.

24 Og se nu, jeg siger jer, at det ikke er tjenligt, at sådanne vederstyggeligheder skulle komme over jer.

25 Vælg jer derfor dommere ved folkets stemme, så I kan blive dømt i henhold til de love, som er blevet givet jer af vore fædre, og som er fejlfrie, og som blev givet dem ved Herrens hånd.

26 Se, det er ikke almindeligt, at folkets stemme ønsker noget, der strider mod det, der er ret; men det er almindeligt for mindretallet af folket at ønske det, der ikke er ret; dette skal I derfor iagttage og gøre det til jeres lov: at I ordner jeres sager ved folkets stemme.

27 Og hvis den tid kommer, at folkets stemme vælger ugudelighed, da er det tid, da Guds straffedomme skal komme over jer; ja, da er det tid, da han skal hjemsøge jer med stor ødelæggelse, ligesom han hidtil har hjemsøgt dette land.

28 Og se, hvis I har dommere, og de ikke dømmer jer i henhold til den lov, der er blevet givet, kan I lade dem blive dømt af en højere dommer.

29 Hvis jeres højere dommere ikke dømmer retfærdige domme, skal I lade et lille antal af jeres lavere dommere samles, og de skal dømme jeres højere dommere i overensstemmelse med folkets stemme.

30 Og jeg befaler jer at gøre dette med frygt for Herren; og jeg befaler jer at gøre dette, og at I ikke skal have nogen konge, således at hvis disse folk begår synder og misgerninger, skal de selv svare for dem.

31 For se, jeg siger jer, at mange folks synder er blevet forårsaget af deres kongers syndighed; derfor må deres konger svare for deres syndighed.

32 Og nu ønsker jeg, at denne ulighed ikke mere skal findes i dette land, især blandt dette mit folk; men jeg ønsker, at dette land skal være et frihedens land, og at enhver må nyde sine rettigheder og privilegier i lige mål, så længe som Herren finder det

tjenligt, at vi kan leve og arve landet, ja, så længe som nogen blandt vor efterslægt findes på landets overflade.

33 Og meget mere skrev kong Mosija til dem, idet han udfoldede alle en retfærdig konges prøvelser og besværligheder for dem, ja, al sjælens møje for deres folk og også al murren fra folket over for deres konge; og han forklarede det hele for dem.

34 Og han fortalte dem, at dette ikke burde finde sted, men at byrden skulle fordeles over hele folket, så enhver kunne bære sin del.

35 Og han udfoldede også for dem alle de ulemper, de ville blive udsat for ved at have en uretfærdig konge til at regere over sig,

36 ja, al hans syndighed og alle hans vederstyggeligheder og alle krigene og stridighederne og blodsudgydelsen og tyverierne og plyndringerne og begåelsen af utugtigheder og al slags syndighed, som ikke kan opregnes – og han sagde til dem, at dette ikke burde finde sted, at de udtrykkeligt var i modstrid med Guds befalinger.

37 Og se, det skete, efter at kong Mosija havde sendt dette ud til folket, at de blev overbevist om sandheden af hans ord.

38 Derfor opgav de deres ønske om en konge og blev overordentlig ivrige efter, at enhver skulle have den samme mulighed over hele landet; ja, og enhver gav udtryk for sin villighed til at svare for sine egne synder.

39 Derfor skete det, at de samlede sig i grupper over hele landet for at afgive deres stemme med hensyn til, hvem der skulle være deres dommere og dømme dem i henhold til den lov, der var blevet givet dem; og de frydede sig overordentlig ved den frihed, der var blevet skænket dem.

40 Og deres kærlighed til Mosija voksede sig stærk; ja, de agtede ham mere end nogen anden mand, for de så ikke på ham som en tyrann, der stræbte efter vinding, ja, efter den mammon, der fordærver sjælen; for han havde ikke krævet rigdomme af dem, ej heller havde han frydet sig ved udgydelsen af blod; men han havde skabt fred i landet, og han havde tilstedt sit folk, at de skulle udfries af al slags trældom; derfor agtede de ham, ja, overordentlig meget, umådeligt.

41 Og det skete, at de udpegede dommere til at regere over sig eller til at dømme sig i henhold til loven, og dette gjorde de overalt i hele landet.

42 Og det skete, at Alma blev udpeget til at være den første overdommer, og han var også højpræsten, idet hans far havde overdraget ham dette embede og havde givet ham ansvaret for alle kirkens anliggender.

43 Og se, det skete, at Alma vandrede på Herrens veje, og han holdt hans befalinger, og han dømte retfærdige domme; og der var vedvarende fred i landet.

44 Og således begyndte dommernes regeringstid i hele Zarahemlas land blandt hele det folk, der blev kaldt nefitter; og Alma var den første og øverste dommer.

45 Og se, det skete, at hans far døde, da han var toogfirs år gammel, efter at have levet til at opfylde Guds befalinger.

46 Og det skete, at Mosija også døde i det treogtredivte år af sin regeringstid, da han var treogtres år gammel; hvad der i alt udgør fem hundrede og ni år fra det tidspunkt, da Lehi forlod Jerusalem.

47 Og således endte den periode, hvor kongerne regerede over Nefis folk; og således endte Almas dage, han, der var grundlæggeren af deres kirke.

Almas Bog

Af Alma, Almas søn

Beretningen om Alma, der var søn af Alma, den første og øverste dommer over Nefis folk og også højpræsten over kirken. En beretning om dommernes regeringstid og krigene og stridighederne blandt folket. Og også en beretning om en krig mellem nefitterne og lamanitterne ud fra Almas, den første og øverste dommers, optegnelse.

Almas Bog 1

- 1 Se, det skete, at der i det første år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk, fra denne tid og fremover, efter at kong Mosija var gået al kødets gang, havde stridt den gode strid, havde vandret retsindigt for Gud og ikke havde efterladt sig nogen til at regere i sit sted; dog havde han udstedt love, og de blev anerkendt af folket; derfor var de nødt til at rette sig efter de love, som han havde indført.
- 2 Og det skete i det første år af Almas regeringstid i dommersædet, at der blev ført en mand frem for ham for at blive dømt, en mand, der var stor og var kendt for sin megen styrke.
- 3 Og han havde gået omkring blandt folket og havde prædikeret det for dem, som han udgav for at være Guds ord, idet han modarbejdede kirken; idet han kundgjorde for folket, at enhver præst og lærer burde nyde anseelse, og at de ikke burde arbejde med hænderne, men at de burde blive forsørget af folket.
- 4 Og han vidnede også for folket om, at hele menneskeslægten ville blive frelst på den yderste dag, og at de ikke behøvede at frygte eller bæve, men at de kunne løfte hovedet og fryde sig, for Herren havde skabt alle mennesker og havde også forløst alle mennesker; og til sidst ville alle mennesker få evigt liv.
- 5 Og det skete, at han underviste så meget i dette, at mange troede på hans ord, ja, så mange, at de begyndte at forsørge ham og give ham penge.
- 6 Og han begyndte at blive indbildsk i sit hjertes stolthed og at gå med meget kostbare klæder, ja, og begyndte endog at etablere en kirke i overensstemmelse med sin forkyndelse.
- 7 Og det skete, mens han var på vej hen for at prædike for dem, der troede på hans ord, at han mødte en mand, som tilhørte Guds kirke, ja, endog en af deres lærere; og han begyndte at strides skarpt med ham for at kunne forlede kirkens folk; men manden modstod ham, idet han formanede ham med Guds ord.
- 8 Se, mandens navn var Gideon; og det var ham, der havde været et redskab i Guds hænder ved at udfri Limhis folk af trældom.
- 9 Se, fordi Gideon modstod ham med Guds ord, blev han vred på Gideon og trak sit sværd og begyndte at slå ham. Se, Gideon, der var højt oppe i årene, han var derfor ikke i stand til at modstå hans slag, derfor blev han slået ihjel med sværdet.
- 10 Og den mand, der slog ham ihjel, blev grebet af kirkens folk og blev ført frem for Alma for at blive dømt for de forbrydelser, som han havde begået.
- 11 Og det skete, at han stod foran Alma og talte sin egen sag med stor frimodighed.

- 12 Men Alma sagde til ham: Se, dette er første gang, at præstelist er blevet indført blandt dette folk. Og se, du er ikke alene skyldig i præstelist, men har forsøgt at gennemtvunge den med sværdet; og skulle præstelist blive gennemtvunget blandt dette folk, ville det medføre deres fuldstændige undergang.
- 13 Og du har udgydt en retfærdig mands blod, ja, en mand, som har gjort meget godt blandt dette folk; og skulle vi skåne dig, ville hans blod komme over os som hævn.
- 14 Derfor bliver du dømt til at dø i henhold til den lov, der er blevet givet os af Mosija, vor sidste konge; og den er blevet anerkendt af dette folk; derfor må dette folk rette sig efter loven.
- 15 Og det skete, at de greb ham; og hans navn var Nehor; og de bar ham op til toppen af højen Manti, og der blev han tvunget til, eller rettere sagt, der erkendte han mellem himlene og jorden, at det, som han havde lært folket, var i modstrid med Guds ord; og der led han en forsmædelig død.
- 16 Alligevel gjorde dette ikke en ende på udbredelsen af præstelist i landet, for der var mange, der elskede verdens tomme ting, og de drog omkring og prædikede falske lærdomme; og dette gjorde de for rigdoms og æres skyld.
- 17 Alligevel turde de ikke lyve af frygt for loven, dersom det skulle blive kendt, for løgnere blev straffet; derfor foregav de at prædike i overensstemmelse med deres tro; og se, loven kunne ingen retsvirkning have for nogen, for så vidt angår hans tro.
- 18 Og de turde ikke stjæle af frygt for loven, for sådanne blev straffet; ej heller turde de røve eller myrde, for den, der myrdede, blev straffet med døden.
- 19 Men det skete, at hver den, der ikke tilhørte Guds kirke, begyndte at forfølge dem, der tilhørte Guds kirke og havde påtaget sig Kristi navn.
- 20 Ja, de forfulgte dem og plagede dem med alle slags ord, og dette på grund af deres ydmyghed, fordi de ikke var stolte i deres egne øjne, og fordi de gav Guds ord, den ene til den anden, uden penge og uden betaling.
- 21 Se, der fandtes en streng lov blandt kirkens folk om, at ingen, der tilhørte kirken, skulle rejse sig og forfølge dem, der ikke tilhørte kirken, og at der ingen forfølgelse skulle være blandt dem indbyrdes.
- 22 Alligevel var der mange blandt dem, som begyndte at blive stolte og begyndte at strides hedt med deres modstandere og endog at slås; ja, de slog hinanden med næverne.
- 23 Se, dette fandt sted i det andet år af Almas regeringstid, og det var årsag til stor trangsel for kirken; ja, det var årsag til stor prøvelse i kirken.
- 24 For mange forhærdede hjertet, og deres navne blev slettet, så de ikke mere blev husket blandt Guds folk. Og mange trak sig også selv tilbage fra dem.
- 25 Se, dette var en stor prøvelse for dem, der stod fast i troen; alligevel var de standhaftige og urokkelige i at holde Guds befalinger, og de bar med tålmodighed den forfølgelse, de blev overdænget med.
- 26 Og når præsterne forlod deres arbejde for at give Guds ord til folket, forlod folket også deres arbejde for at høre Guds ord. Og når præsten havde givet dem Guds ord, vendte de alle flittigt tilbage til deres arbejde; og præsten agtede sig ikke over sine tilhørere, for prædikeren var ikke bedre end tilhøreren, ej heller var læreren bedre end eleven; og således var de alle lige, og de arbejdede alle, enhver i forhold til sin styrke.
- 27 Og de gav af deres gods til de fattige og de trængende og de syge og de plagede,

enhver i forhold til det, som han havde; og de gik ikke med kostbare klæder, men alligevel var de nydelige og pæne.

28 Og således ordnede de kirkens anliggender; og således begyndte de at få vedvarende fred igen til trods for alle deres forfølgelser.

29 Og se, på grund af kirkens standhaftighed begyndte de at blive overordentlig rige og at få overflod af alt, hvad de end stod i behov for – en overflod af flokke og hjoede og fedekvæg af enhver art og også overflod af korn og af guld og af sølv og af kostbarheder og overflod af silke og fintvævet linned og al slags godt, beskedent klæde.

30 Og således sendte de i deres fremgangsrige kår ikke nogen bort, som var nøgen, eller som var sulten, eller som var tørstig, eller som var syg, eller som ikke havde fået mad, og de lod ikke hjertet blive optaget af rigdomme; derfor var de gavmilde mod alle, både gamle og unge, både trælle og frie, både mænd og kvinder, hvad enten de var uden for kirken eller i kirken, idet de ikke gjorde forskel på folk med hensyn til dem, der stod i behov.

31 Og således havde de fremgang og blev langt mere velhavende end de, der ikke tilhørte deres kirke.

32 For de, der ikke tilhørte deres kirke, hengav sig til trolddom og til afgudsdyrkelse eller lediggang og til tom snak og til misundelse og strid, idet de gik med kostbare klæder, var indbildske i deres egne øjnes stolthed, forfulgte, løj, stjal, røvede og begik utugtigheder og mord og al slags ugudelighed; alligevel blev loven sat i kraft over for alle dem, der overtrådte den, for så vidt som det var muligt.

33 Og det skete, at ved således at håndhæve loven over for dem og lade enhver lide i forhold til det, som han havde gjort, blev de mere fredelige og turde ikke begå nogen ugudelighed, hvis det blev kendt; derfor var der stor fred blandt Nefis folk indtil det femte år af dommernes regeringstid.

Almas Bog 2

1 Og det skete i begyndelsen af det femte år af deres regeringstid, at der opstod en strid blandt folket, for en vis mand, der hed Amlici, som var en meget snedig mand, ja, en vis mand, hvad angår verdens visdom, og som var af samme orden som den mand, der slog Gideon ihjel med sværdet, og som blev henrettet i henhold til loven –

2 se, denne Amlici havde ved sin snedighed draget mange folk over til sig, endog så mange, at de begyndte at blive meget magtfulde; og de begyndte at forsøge på at indsætte Amlici som konge over folket.

3 Se, dette var foruroligende for kirkens folk og også for alle dem, der ikke var blevet tiltrukket af Amlicis overtalelser; for de vidste, at i henhold til deres lov skulle sådanne ting afgøres ved folkets stemme.

4 Hvis det derfor var muligt, at Amlici kunne vinde folkets stemme, så ville han, der var en ugudelig mand, berøve dem deres rettigheder og privilegier ved kirken; for det var hans hensigt at tilintetgøre Guds kirke.

5 Og det skete, at folket samlede sig i forskellige grupper over hele landet, enhver efter sin overbevisning, hvad enten den var for eller imod Amlici, idet de havde mange skænderier og forunderlige stridigheder, den ene med den anden.

6 Og således samlede de sig for at afgive deres stemme angående sagen; og de blev fremlagt for dommerne.

- 7 Og det skete, at folkets stemme gik imod Amlici, så han ikke blev gjort til konge over folket.
- 8 Se, dette skabte megen glæde i hjertet hos dem, som var imod ham, men Amlici ophidsede dem, der var på hans side, til vrede mod dem, der ikke var på hans side.
- 9 Og det skete, at de samlede sig og indviede Amlici til at være deres konge.
- 10 Se, da Amlici var blevet gjort til konge over dem, befalede han dem, at de skulle gribe til våben mod deres brødre; og dette gjorde han, for at han kunne underlægge sig dem.
- 11 Se, Amlicis folk var kendetegnet ved Amlicis navn, idet de blev kaldt amlicitter; og resten blev kaldt nefitter, eller Guds folk.
- 12 Derfor var det nefitiske folk klar over amlicitternes hensigt, og derfor beredte de sig til at møde dem; ja, de bevæbnede sig med sværd og med sabler og med buer og med pile og med sten og med slynger og med alle slags krigsvåben af enhver art.
- 13 Og således var de rede til at møde amlicitterne på det tidspunkt, da de kom. Og der var udpeget anførere, højere anførere og øverste anførere i forhold til deres antal.
- 14 Og det skete, at Amlici bevæbnede sine mænd med alle slags krigsvåben af enhver art; og han udpegede også herskere og ledere over sit folk til at føre dem i krig mod deres brødre.
- 15 Og det skete, at amlicitterne kom til højen Amnihu, der lå øst for floden Sidon, som løb langs Zarahemlas land; og dér begyndte de at føre krig mod nefitterne.
- 16 Se, Alma, der var overdommer og regent over Nefis folk, han drog derfor op med sit folk, ja, med sine anførere og øverste anførere, ja, i spidsen for sine hære mod amlicitterne for at kæmpe.
- 17 Og de begyndte at slå amlicitterne ihjel på højen øst for Sidon. Og amlicitterne stred mod nefitterne med stor kraft, således at mange af nefitterne faldt for amlicitterne.
- 18 Alligevel styrkede Herren nefitternes hånd, så de slog amlicitterne ihjel under en stor nedslagtning, så de begyndte at flygte for dem.
- 19 Og det skete, at nefitterne forfulgte amlicitterne hele den dag, og de slog dem ihjel under megen nedslagtning, således at der af amlicitterne blev slået tolv tusinde fem hundrede og toogtredive sjæle ihjel, og at der af nefitterne blev slået seks tusinde fem hundrede og toogtres sjæle ihjel.
- 20 Og det skete, at da Alma ikke længere kunne forfølge amlicitterne, lod han sit folk slå deres telte op i Gideons dal, den dal, der var blevet opkaldt efter den Gideon, der blev slået ihjel ved Nehors hånd med sværdet; og i denne dal slog nefitterne deres telte op for natten.
- 21 Og Alma sendte spioner ud for at følge efter resten af amlicitterne, så han kunne få kendskab til deres planer og deres rænker, hvorved han kunne beskytte sig mod dem, så han kunne bevare sit folk mod at blive udryddet.
- 22 Se, de, som han havde sendt ud for at holde øje med amlicitternes lejr, hed Zeram og Amnor og Manti og Limher; dette var dem, der tog af sted med deres mænd for at holde øje med amlicitternes lejr.
- 23 Og det skete, at de den næste dag vendte tilbage til nefitternes lejr i stor hast, og de var meget forbavsede og grebet af stor frygt og sagde:
- 24 Se, vi fulgte amlicitternes hær, og til vor store forbavselse så vi i Minons land oven for Zarahemlas land, i retning af Nefis land, en talrig hærskare af lamanitter; og se, amlicitterne har sluttet sig til dem;

- 25 og de er faldet over vore brødre i det land; og de flygter for dem med deres flokke og deres hustruer og deres børn hen imod vor by; og medmindre vi skynder os, tager de vor by i besiddelse, og vore fædre og vore hustruer og vore børn vil blive slået ihjel.
- 26 Og det skete, at Nefis folk tog deres telte og drog ud af Gideons dal hen imod deres by, som var byen Zarahemla.
- 27 Og se, mens de gik over floden Sidon, faldt lamanitterne og amlicitterne, der næsten var lige så talrige som havets sand, over dem for at udrydde dem.
- 28 Men nefitterne blev styrket af Herrens hånd, idet de havde bedt indtrængende til ham om, at han ville udfri dem af deres fjenders hænder, derfor hørte Herren deres råb og styrkede dem, og lamanitterne og amlicitterne faldt for dem.
- 29 Og det skete, at Alma kæmpede mod Amlici med sværdet, ansigt til ansigt; og de stred af al kraft, den ene mod den anden.
- 30 Og det skete, at Alma, som var en guds mand, og som var bevæget af stor tro, råbte og sagde: O Herre, vis barmhjertighed og skån mit liv, så jeg kan være et redskab i dine hænder til at frelse og bevare dette folk.
- 31 Se, da Alma havde sagt disse ord, stred han igen mod Amlici; og han blev styrket, således at han slog Amlici ihjel med sværdet.
- 32 Og han stred også mod lamanitternes konge, men lamanitternes konge flygtede væk fra Alma og sendte sine vagter hen for at stride mod Alma.
- 33 Men Alma med sine vagter stred mod lamanitternes konges vagter, indtil han slog dem og drev dem tilbage.
- 34 Og således ryddede han den plads eller rettere sagt den bred, der var på vestsiden af floden Sidon, idet han kastede ligene af de lamanitter, der var blevet slået ihjel, ud i Sidons vande, så hans folk derved kunne få plads til at gå over og stride mod lamanitterne og amlicitterne på vestsiden af floden Sidon.
- 35 Og det skete, at da de alle var kommet over floden Sidon, at lamanitterne og amlicitterne begyndte at flygte for dem, på trods af at de var så talrige, at de ikke kunne tælles.
- 36 Og de flygtede for nefitterne ud mod ødemarken, som lå mod vest og nord, langt uden for landets grænser; og nefitterne forfulgte dem af alle deres kræfter og slog dem ihjel.
- 37 Ja, de blev mødt fra alle sider og slået ihjel og fordrevet, indtil de var spredt mod vest og mod nord, indtil de havde nået den ødemark, der blev kaldt Hermounts; og det var den del af ødemarken, som blev hærget af vilde og glubske rovdyr.
- 38 Og det skete, at mange døde i ødemarken af deres sår og blev ædt af disse rovdyr og også af luftens gribbe; og deres knogler er blevet fundet og er blevet dynget op på jorden.

Almas Bog 3

- 1 Og det skete, at de nefitter, der ikke var blevet slået ihjel af krigsvåben, efter at de havde begravet dem, der var blevet slået ihjel – se, antallet af de slagne blev ikke talt på grund af det store antal af dem – efter at de var færdige med at begrave deres døde, vendte de alle tilbage til deres lande og til deres huse og deres hustruer og deres børn.
- 2 Se, mange kvinder og børn var blevet dræbt ved sværdet og også mange af deres flokke og deres hjerde; og mange af deres kornmarker var også ødelagt, fordi de var trådt ned af de store menneskeskarer.

- 3 Og se, så mange af de lamanitter og amlicitter, som var blevet slået ihjel på bredden af floden Sidon, blev kastet i Sidons vande; og se, deres knogler er i havets dyb, og de er mange.
- 4 Og amlicitterne kunne skelnes fra nefitterne, for de havde mærket sig med rødt i panden efter lamaniternes skik; dog havde de ikke raget hovedet som lamanitterne.
- 5 Se, lamaniternes hoved var raget, og de var nøgne bortset fra det skind, der var spændt om lænderne på dem, og også deres rustning, som var spændt om dem, og deres buer og deres pile og deres sten og deres slynger og så videre.
- 6 Og lamaniternes hud var mørk i overensstemmelse med det mærke, der var blevet sat på deres fædre, hvilket var en forbandelse over dem på grund af deres overtrædelse og deres oprør mod deres brødre, som bestod af Nefi, Jakob og Josef og Sam, der var retfærdige og hellige mænd.
- 7 Og deres brødre forsøgte at udrydde dem, derfor blev de forbandet; og Gud Herren satte et mærke på dem, ja, på Laman og Lemuel og også på Ismaels sønner og de ismaelitiske kvinder.
- 8 Og dette blev gjort, for at deres efterkommere kunne skelnes fra deres brødres efterkommere, så Gud Herren derved kunne bevare sit folk, så de ikke ville blande sig og tro på urigtige overleveringer, hvilket ville føre til deres undergang.
- 9 Og det skete, at hver den, der blandede sin sæd med lamaniternes, bragte den samme forbandelse over sine efterkommere.
- 10 Derfor blev hver den, der tillod sig at blive forledt af lamanitterne, kaldt ved den betegnelse, og der blev sat et mærke på ham.
- 11 Og det skete, at hver den, der ikke ville tro på lamaniternes overlevering, men troede på de optegnelser, der var blevet bragt med fra Jerusalems land, og også på deres fædres overlevering, der var rigtig, og som troede på Guds befalinger og holdt dem fra det tidspunkt af, blev kaldt nefitter eller Nefis folk.
- 12 Og det er dem, der har ført optegnelserne, der er sande, om deres folk og også om det lamanitiske folk.
- 13 Se, vi vil igen vende tilbage til amlicitterne, for de havde også fået et mærke sat på sig; ja, de satte selv mærket på sig, nemlig et rødt mærke i panden.
- 14 Således bliver Guds ord opfyldt, for disse er de ord, som han sagde til Nefi: Se, lamanitterne har jeg forbandet, og jeg vil sætte et mærke på dem, så de og deres efterkommere kan blive adskilt fra dig og dine efterkommere fra denne tid af og for evigt, medmindre de omvender sig fra deres ugudelighed og vender sig til mig, så jeg kan have barmhjertighed med dem.
- 15 Og videre: Jeg vil sætte et mærke på den, der blander sin sæd med dine brødre, så de også må blive forbandet.
- 16 Og videre: Jeg vil sætte et mærke på den, der kæmper mod dig og dine efterkommere.
- 17 Og videre siger jeg, at den, der skiller sig ud fra dig, ikke mere skal blive kaldt din efterkommer; og jeg vil velsigne dig og hver den, der skal blive kaldt din efterkommer fra nu af og for evigt; og dette var Herrens løfter til Nefi og til hans efterkommere.
- 18 Se, amlicitterne vidste ikke, at de var ved at opfylde Guds ord, da de begyndte at mærke sig i panden; alligevel var de kommet frem i åbent oprør mod Gud; derfor var det tjenligt, at forbandelsen skulle falde på dem.
- 19 Se, jeg ønsker, at I skal se, at de selv bragte forbandelsen over sig; og således bringer enhver, der bliver forbandet, sin egen fordømmelse over sig.

- 20 Se, det skete, at ikke mange dage efter det slag, der var blevet udkæmpet i Zarahemlas land af lamanitterne og amlicitterne, faldt der en anden lamanitisk hær over Nefis folk på samme sted, hvor den første hær mødte amlicitterne.
- 21 Og det skete, at en hær blev sendt af sted for at drive dem ud af deres land.
- 22 Se, Alma, der selv var plaget af et sår, drog ikke op for at kæmpe mod lamanitterne på dette tidspunkt.
- 23 Men han sendte en talrig hær op mod dem; og de drog op og slog mange af lamanitterne ihjel og drev resten af dem ud over deres lands grænser.
- 24 Og så vendte de tilbage igen og begyndte at skabe fred i landet, idet de for en tid ikke mere blev besværet af deres fjender.
- 25 Se, alt dette blev nu gjort, ja, alle disse krige og stridigheder blev påbegyndt og afsluttet i det femte år af dommernes regeringstid.
- 26 Og på ét år blev tusinder og ti tusinder af sjæle sendt til den evige verden, så de kunne høste deres løn efter deres gerninger, om de var gode, eller om de var onde, for at høste evig lykke eller evig elendighed i overensstemmelse med den ånd, som de valgte at adlyde, om det var en god ånd eller en ond.
- 27 For enhver får løn af ham, som han vælger at adlyde, og dette i overensstemmelse med profetiens ånds ord; lad det derfor være i overensstemmelse med sandheden. Og således ender det femte år af dommernes regeringstid.

Almas Bog 4

- 1 Se, det skete i det sjette år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk, at der ingen stridigheder eller krige var i Zarahemlas land.
- 2 Men folket led trængsler, ja, store trængsler på grund af tabet af deres brødre og også på grund af tabet af deres flokke og hjerde og også på grund af tabet af deres kornmarker, som var trådt under fode og ødelagt af lamanitterne.
- 3 Og så store var deres trængsler, at hver eneste sjæl havde grund til at sørge; og de troede, at det var Guds straffedomme, der var sendt over dem på grund af deres ugudelighed og deres vederstyggeligheder; derfor blev de vakt til erindring om deres pligt.
- 4 Og de begyndte at etablere kirken mere fuldstændigt; ja, og mange blev døbt i Sidons vande og blev indlemmet i Guds kirke; ja, de blev døbt ved Almas hånd, han der var blevet indviet til højpræst over kirkens folk ved sin far, Almas, hånd.
- 5 Og det skete i det syvende år af dommernes regeringstid, at der var omkring tre tusinde og fem hundrede sjæle, der forenede sig med Guds kirke og blev døbt. Og således endte det syvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk; og der var vedvarende fred i al den tid.
- 6 Og det skete i det ottende år af dommernes regeringstid, at kirkens folk begyndte at vokse sig stolte på grund af deres overordentlig store rigdomme og deres fine silketøj og deres fintvævede linned og på grund af deres mange flokke og hjerde og deres guld og deres sølv og alle slags kostbarheder, som de havde skaffet sig ved deres arbejdsomhed; og i alt dette var de indbildske i deres øjnes stolthed, for de begyndte at gå med meget kostbare klæder.
- 7 Se, dette var årsag til megen trængsel for Alma, ja, og for mange af de folk, som Alma havde indviet til at være lærere og præster og ældster over kirken; ja, mange af dem var dybt bedrøvede over den ugudelighed, som de så var opstået blandt deres

folk.

8 For de så og betragtede med stor sorg, at kirkens folk begyndte at blive indbildske i deres øjnes stolthed og at lade hjertet blive optaget af rigdom og af verdens tomme ting, så de begyndte at vise foragt, den ene for den anden, og de begyndte at forfølge dem, der ikke troede, efter deres egen vilje og deres eget behag.

9 Og således opstod der i dette det ottende år af dommernes regeringstid store stridigheder blandt kirkens folk; ja, der var misundelse og strid og ondsindethed og forfølgelser og stolthed, der endog overgik stoltheden hos dem, der ikke tilhørte Guds kirke.

10 Og således endte det ottende år af dommernes regeringstid; og kirkens ugudelighed var en stor anstødssten for dem, der ikke tilhørte kirken; og således begyndte kirken at stagnere i sin fremgang.

11 Og det skete i begyndelsen af det niende år, at Alma så kirkens ugudelighed, og han så også, at kirkens eksempel begyndte at få dem, der var ikke-troende, til at begå den ene misgerning efter den anden og således blive årsag til folkets undergang.

12 Ja, han så stor ulighed blandt folket, idet nogle var indbildske i deres stolthed, foragtede andre, vendte deres ryg til de trængende og de nøgne og dem, der var sultne, og dem der var tørstige, og dem der var syge og plagede.

13 Se, dette blev en stor årsag til klageråb blandt folket, mens andre ydmygede sig og bistod dem, som stod i behov for deres bistand, ved blandt andet at give af deres gods til de fattige og de trængende, bispise de sultne og lide alle slags trængsler for Kristi skyld, der skulle komme ifølge profetiens ånd,

14 idet de så frem til den dag og således blev de ved med at have forladelse for deres synder; idet de blev fyldt af stor glæde på grund af de dødes opstandelse i overensstemmelse med Jesu Kristi vilje og magt og udfrielse fra dødens bånd.

15 Og se, det skete, at Alma efter at have set Guds ydmyge tilhængeres trængsler og de forfølgelser, som de blev overdænget med af resten af hans folk, og så al deres ulighed, begyndte at blive meget sorgfuld; alligevel svigtede Herrens Ånd ham ikke.

16 Og han udvalgte en vis mand, der var blandt kirkens ældster, og gav ham magt i overensstemmelse med folkets stemme, så han kunne have magt til at udstede love i henhold til de love, der var blevet givet, og til at håndhæve dem i forhold til folkets ugudelighed og forbrydelser.

17 Se, denne mands navn var Nefiha, og han blev udpeget til overdommer; og han sad i dommersædet for at dømme og at styre folket.

18 Se, Alma skænkede ham ikke embedet at være højpræst over kirken, men han beholdt selv embedet som højpræst; men han overgav dommersædet til Nefiha.

19 Og dette gjorde han, for at han selv kunne gå ud blandt sit folk eller blandt Nefis folk, for at han kunne prædike Guds ord for dem og vække dem til erindring om deres pligt, og for at han ved Guds ord kunne nedbryde al den stolthed og snuhed og alle de stridigheder, der fandtes blandt hans folk, idet han ikke så anden vej til at vinde dem tilbage end ved at øve pres mod dem med det rene vidnesbyrd.

20 Og således overgav Alma i begyndelsen af det niende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk dommersædet til Nefiha og helligede sig helt det høje præstedømme efter Guds hellige orden og til at aflægge vidnesbyrd om ordet i overensstemmelse med åbenbarelsens og profetiens ånd.

De ord, som Alma, højpræsten efter Guds hellige orden, fremførte for folket i deres byer og landsbyer over hele landet.

Almas Bog 5

- 1 Se, det skete, at Alma begyndte at fremføre Guds ord for folket, først i Zarahemlas land og derfra over hele landet.
- 2 Og disse er de ord, som han ifølge sin egen optegnelse talte til folket i den menighed, som var blevet oprettet i byen Zarahemla, idet han sagde:
- 3 Jeg, Alma, der er blevet indviet af min far, Alma, til at være højpræst over Guds kirke, idet han havde magt og myndighed fra Gud til at gøre dette, se, jeg siger jer, at han begyndte at oprette en kirke i det land, der lå inden for grænsen af Nefi, ja, det land, der kaldes Mormons land, ja, og han døbte sine brødre i Mormons vande.
- 4 Og se, jeg siger jer, de blev udfriet af kong Noas folks hænder ved Guds barmhjertighed og kraft.
- 5 Og se, derefter blev de bragt i trældom ved lamanitternes hænder i ødemarken; ja, jeg siger jer, at de var i fangenskab, og igen udfriede Herren dem af trældom ved sit ords magt; og vi blev bragt til dette land, og her begyndte vi også at oprette Guds kirke overalt i dette land.
- 6 Og se nu, jeg siger jer, mine brødre, I, der tilhører denne kirke, har I i tilstrækkelig grad bevaret jeres fædres fangenskab i erindringen? Ja, og har I i tilstrækkelig grad bevaret hans barmhjertighed og langmodighed med dem i erindringen? Og endvidere, har I i tilstrækkelig grad bevaret i erindringen, at han har udfriet deres sjæl fra helvede?
- 7 Se, han forandrede deres hjerte; ja, han vækkede dem af en dyb søvn, og de vågnede op til Gud. Se, de var midt i mørket; alligevel blev deres sjæl oplyst af det evigtvarende ords lys; ja, de var omsluttet af dødens bånd og helvedes lænker, og en evigtvarende undergang ventede dem.
- 8 Og nu spørger jeg jer, mine brødre, led de undergang? Jeg siger jer: Nej, det gjorde de ikke.
- 9 Og jeg spørger igen: Blev dødens bånd brudt, og helvedes lænker, som omsluttede dem, blev de løst? Jeg siger jer: Ja, de blev løst, og deres sjæl svulmede, og de sang om den forløsende kærlighed. Og jeg siger jer, at de er frelst.
- 10 Og nu spørger jeg jer: På hvilke vilkår er de frelst? Ja, hvad grund havde de til at håbe på frelse? Hvad er årsagen til, at de blev løst af dødens bånd, ja, og også af helvedes lænker?
- 11 Se, det kan jeg fortælle jer – troede min far Alma ikke på de ord, der blev fremført ved Abinadis mund? Og var han ikke en hellig profet? Talte han ikke Guds ord, og min far Alma troede på dem?
- 12 Og i overensstemmelse med hans tro skete der en mægtig forandring i hans hjerte. Se, jeg siger jer, at alt dette er sandt.
- 13 Og se, han prædikede ordet for jeres fædre, og der skete også en mægtig forandring i deres hjerte; og de ydmygede sig og satte deres lid til den sande og levende Gud. Og se, de var trofaste indtil enden; derfor blev de frelst.
- 14 Og se, nu spørger jeg jer, mine brødre i kirken: Er I blevet født åndeligt af Gud? Har I antaget hans billede i jeres ansigtsudtryk? Har I oplevet denne mægtige forandring i jeres hjerte?

- 15 Udøver I tro på forløsningen ved ham, der skabte jer? Ser I fremad med troens øje og ser for jer dette dødelige legeme oprejst i udødelighed og denne forgængelighed oprejst i uforgængelighed, så I kan stå foran Gud og blive dømt efter de handlinger, som er blevet gjort i det dødelige legeme?
- 16 Jeg siger jer: Kan I forestille jer, at I hører Herrens røst sige til jer på den dag: Kom til mig, I velsignede, for se, jeres gerninger har været retfærdigheds gerninger på jordens overflade?
- 17 Eller forestiller I jer, at I kan lyve for Herren på den dag og sige: Herre, vore gerninger var retfærdige gerninger på jordens overflade, og at han vil frelse jer?
- 18 Eller sagt på en anden måde, kan I forestille jer blive ført frem for Guds domstol med sjælen fuld af skyld og anger, idet I har en erindring om al jeres skyld, ja, en fuldkommen erindring om al jeres ugudelighed, ja, en erindring om, at I har trodset Guds befalinger?
- 19 Jeg siger jer: Kan I se op til Gud på den dag med et rent hjerte og rene hænder? Jeg siger jer: Kan I se op med Guds billede aftegnet i jeres ansigtsudtryk?
- 20 Jeg siger jer: Kan I tænke på at blive frelst, når I har hengivet jer til at blive Djævelens undersåtter?
- 21 Jeg siger jer: I vil på den dag vide, at I ikke kan blive frelst; for ingen kan blive frelst, medmindre hans klæder bliver vasket hvide; ja, hans klæder må gøres rene, indtil de er rensede for alle pletter ved blodet fra ham, om hvem der er blevet talt af vore fædre, og som skulle komme for at forløse sit folk fra deres synder.
- 22 Og nu spørger jeg jer, mine brødre, hvordan ville I føle, hvis I skulle stå for Guds domstol med jeres klæder plettet af blod og al slags tilsølethed? Se, hvad ville dette ikke vidne mod jer?
- 23 Se, ville det ikke vidne om, at I er mordere, ja, og også at I er skyldige i al slags ugudelighed?
- 24 Se, mine brødre, tror I, at en sådan kan få et sted at sætte sig ned i Guds rige sammen med Abraham, med Isak og med Jakob og også alle de hellige profeter, hvis klæder er rensede og er pletfri, rene og hvide?
- 25 Jeg siger jer: Nej, for medmindre I gør vor skaber til en løgner fra begyndelsen eller tror, at han er en løgner fra begyndelsen, kan I ikke tro, at sådanne kan få plads i Himmeriget, men de skal blive stødt ud, for de er Djævelens riges børn.
- 26 Og se nu, jeg siger jer, mine brødre, hvis I har oplevet en forandring i hjertet, og hvis I har følt lyst til at synge sangen om den forløsende kærlighed, vil jeg spørge, om I også føler således nu?
- 27 Har I vandret og holdt jer ulastelige for Gud? Kunne I, hvis I blev pålagt at dø på dette tidspunkt, sige inde i jer selv, at I har været tilstrækkelig ydmyge? At jeres klæder er blevet rensede og gjort hvide ved Kristi blod, han, som kommer for at forløse sit folk fra deres synder?
- 28 Se, har I aflagt jeres stolthed? Jeg siger jer, hvis I ikke har det, er I ikke rede til at møde Gud. Se, I må gøre jer rede hurtigt, for Himmeriget er snart for hånden, og en sådan har ikke evigt liv.
- 29 Se, jeg siger, er der nogen blandt jer, som ikke har aflagt sin misundelse? Jeg siger jer, at en sådan er ikke rede; og jeg ønsker, at han skal gøre sig rede hurtigt, for timen er nær for hånden, og han ved ikke, hvornår den tid kommer; for en sådan bliver ikke fundet skyldfri.
- 30 Og videre siger jeg til jer, er der nogen blandt jer, som spotter sin bror, eller som

overdænger ham med forfølgelser?

31 Ve en sådan, for han er ikke rede, og tiden er for hånden, da han må omvende sig, ellers kan han ikke blive frelst!

32 Ja, ve også over alle jer, der begår misgerninger; omvend jer, omvend jer, for Gud Herren har talt det!

33 Se, han sender en opfordring til alle mennesker; for barmhjertighedens arme er strakt ud mod dem, og han siger: Omvend jer, så vil jeg modtage jer.

34 Ja, han siger: Kom til mig, så skal I nyde af frugten af livets træ; ja, så skal I frit spise og drikke af livets brød og vand.

35 Ja, kom til mig, og frembring retfærdigheds gerninger, så skal I ikke blive hugget om og kastet i ilden –

36 for se, tiden er for hånden, da hver den, som ikke frembringer god frugt eller hver den, der ikke gør retfærdigheds gerninger, han har grund til at jamre og sørge.

37 O, I, der begår misgerninger, I, der er opblæste med hensyn til verdens tomme ting, I, der har foregivet at have kendt retfærdighedens veje, men alligevel er faret vild som får, der ikke har nogen hyrde, til trods for at en hyrde har kaldt på jer og stadig kalder på jer, men I vil ikke lytte til hans røst!

38 Se, jeg siger jer, at den gode hyrde kalder jer; ja, og i sit eget navn kalder han jer, hvilket er Kristi navn; og hvis I ikke vil lytte til den gode hyrdes røst, til det navn, hvorved I bliver kaldt, se, da er I ikke den gode hyrdes får.

39 Og se, hvis I ikke er den gode hyrdes får, af hvilken fold er I da? Se, jeg siger jer, at Djævelen er jeres hyrde, og I er af hans fold; og se, hvem kan nægte dette? Se jeg siger jer, at hver den, der nægter dette, er en løgner og Djævelens barn.

40 For jeg siger jer, at hvad som helst, der er godt, kommer fra Gud, og hvad som helst, der er ondt, kommer fra Djævelen.

41 Hvis et menneske derfor frembringer gode gerninger, lytter han til den gode hyrdes røst, og han følger ham; men hver den, der frembringer onde gerninger, han bliver Djævelens barn, for han lytter til hans røst og følger ham.

42 Og hver den, der gør dette, får sin løn af ham; derfor får han som løn død med hensyn til det, der hører til retfærdighed, idet han er død med hensyn til alle gode gerninger.

43 Og se, mine brødre, jeg ønsker, at I skal høre mig, for jeg taler af hele min sjæls styrke; for se, jeg har talt tydeligt til jer, så I ikke kan tage fejl, eller jeg har talt i overensstemmelse med Guds befalinger.

44 For jeg er kaldet til at tale på denne måde, i overensstemmelse med Guds hellige orden, som er i Kristus Jesus; ja, jeg er blevet befalet at rejse mig og vidne for dette folk om det, der er blevet talt af vore fædre angående det, der skal komme.

45 Og dette er ikke alt. Tror I ikke, at jeg selv kender til dette? Se, jeg vidner for jer om, at jeg ved, at det, hvorom jeg har talt, er sandt. Og hvordan tror I, at jeg kender til dets sandhed?

46 Se, jeg siger jer, det er blevet kundgjort for mig ved Guds hellige Ånd. Se, jeg har fastet og bedt i mange dage, for at jeg selv kunne vide dette. Og se, jeg ved selv, at det er sandt, for Gud Herren har tilkendegivet det for mig ved sin hellige Ånd; og dette er åbenbarelsens ånd, som er i mig.

47 Og endvidere siger jeg til jer, at det således er blevet åbenbaret for mig, at de ord, der er blevet talt af vore fædre, er sande, ja, ved profetiens ånd, som er i mig, og som også er en tilkendegivelse fra Guds Ånd.

- 48 Jeg siger jer, at jeg selv ved, at hvad som helst jeg siger jer om det, der skal komme, er sandt; og jeg siger jer, at jeg ved, at Jesus Kristus skal komme, ja, Sønnen, Faderens Enbårne, fuld af nåde og barmhjertighed og sandhed. Og se, det er ham, der kommer for at borttage verdens synder, ja, de synder, der er begået af enhver, som standhaftigt tror på hans navn.
- 49 Og se, jeg siger jer, at dette er den orden, efter hvilken jeg er kaldet, ja, til at prædike for mine elskede brødre, ja, og for enhver, der bor i landet; ja, til at prædike for alle, både gamle og unge, både trælle og frie; ja, jeg siger jer, for de aldrende og også de midaldrende og den opvoksende slægt; ja, til at råbe til dem, at de skal omvende sig og blive født på ny.
- 50 Ja, så siger Ånden: Omvend jer, alle I jordens ender, for Himmeriget er nær for hånden; ja, Guds Søn kommer i sin herlighed, i sin magt, storhed, kraft og herredømme. Ja, mine elskede brødre, jeg siger jer, at Ånden siger: Se, al jordens konges og også himlens konges herlighed skal meget snart skinne blandt menneskenes børn.
- 51 Og Ånden siger også til mig, ja, råber til mig med mægtig røst og siger: Gå ud, og sig til dette folk: Omvend jer, for medmindre I omvender jer, kan I på ingen måde arve Himmeriget.
- 52 Og videre siger jeg til jer, at Ånden siger: Se, øksen er lagt ved træets rod; derfor skal hvert træ, som ikke frembringer god frugt, blive hugget om og kastet i ilden, ja, en ild, der ikke kan fortæres, ja, en uudslukkelig ild. Se, og husk, at den Hellige har talt det.
- 53 Og se, mine elskede brødre, siger jeg til jer: Kan I modsige disse ord? Ja, kan I afvise dette og træde den Hellige under fode? Ja, kan I være opblæste i hjertets stolthed? Ja, vil I stadig fremture ved at gå med kostbare klæder og ved at lade hjertet være optaget af verdens tomme ting, af jeres rigdomme?
- 54 Ja, vil I fremture med at tro, at I er bedre, den ene end den anden? Ja, vil I fremture i forfølgelsen af jeres brødre, som ydmyger sig og vandrer efter Guds hellige orden, ved hvilken de er blevet bragt ind i denne kirke, idet de er blevet helliggjort ved den hellige Ånd, og de frembringer de gerninger, som er omvendelsen værdig –
- 55 ja, og vil I fremture med at vende de fattige og de trængende ryggen og at tilbageholde jeres gods fra dem?
- 56 Og til sidst siger jeg til jer, alle jer, der vil fremture i jeres ugudelighed, at det er dem, der skal blive hugget om og kastet i ilden, medmindre de hastigt omvender sig.
- 57 Og se, jeg siger jer, alle jer, der nærer ønske om at følge den gode hyrdes røst: Drag bort fra de ugudelige, og skil jer ud, og rør ikke deres urene ting, og se, deres navne skal slettes, så de ugudeliges navne ikke skal regnes blandt de retfærdiges navne, så Guds ord må blive opfyldt, som lyder: De ugudeliges navne skal ikke blandes med mit folks navne.
- 58 For de retfærdiges navne skal skrives i livets bog, og dem vil jeg skænke en arv ved min højre hånd. Og se, mine brødre, hvad har I at sige imod dette? Jeg siger jer, at hvis I taler imod det, gør det intet, for Guds ord skal blive opfyldt.
- 59 For hvilken hyrde er der blandt jer, som har mange får, og som ikke vogter over dem, så ulvene ikke kommer ind og æder hans flok? Og se, hvis en ulv kommer ind i hans flok, jager han den da ikke ud? Jo, og til sidst vil han, hvis han kan, slå den ihjel.
- 60 Og se, jeg siger jer, at den gode hyrde kalder på jer; og hvis I vil lytte til hans røst, vil han bringe jer ind i sin fold, og I er hans får; og han befaler jer, at I ikke tillader

nogen grådig ulv at komme ind blandt jer, for at I ikke skal blive udryddet.

61 Og nu befaler jeg, Alma, jer på hans sprog, han som har befalet mig, at I skal bestræbe jer på at gøre de ord, som jeg har talt til jer.

62 Jeg siger det som befaling til jer, som tilhører kirken; og til dem, som ikke tilhører kirken, siger jeg det som en opfordring: Kom, og bliv døbt til omvendelse, så I også kan blive delagtige i frugten fra livets træ.

Almas Bog 6

1 Og se, det skete, efter at Alma var færdig med at tale til folket i den menighed, som var blevet oprettet i byen Zarahemla, at han ordinerede præster og ældster ved håndspålæggelse efter Guds orden til at præsidere og våge over menigheden.

2 Og det skete, at hver den, som ikke tilhørte kirken, og som omvendte sig fra sine synder, blev døbt til omvendelse og blev optaget i kirken.

3 Og det skete også, at hver den, som tilhørte kirken, og som ikke omvendte sig fra sin ugudelighed og ydmygede sig for Gud – jeg mener dem, der var indbildske i hjertets stolthed – de blev udelukket, og deres navne blev slettet, så deres navne ikke mere blev regnet blandt de retfærdiges.

4 Og således begyndte de at oprette kirkens orden i byen Zarahemla.

5 Se, jeg ønsker, at I skal forstå, at Guds ord var frit tilgængeligt for alle, at ingen blev berøvet det privilegium at samle sig for at høre Guds ord.

6 Men Guds børn blev befalet, at de skulle samle sig ofte og forene sig i faste og indtrængende bøn til fordel for velfærden for de sjæle, som ikke kendte Gud.

7 Og se, det skete, at da Alma havde foretaget disse reguleringer, drog han bort fra dem, ja, fra den menighed, som var i byen Zarahemla, og drog over på østsiden af floden Sidon ind i Gideons dal, idet der dér var blevet bygget en by, der hed byen Gideon, som lå i den dal, der hed Gideon, idet den var opkaldt efter den mand, der var blevet slået ihjel med sværdet ved Nehors hånd.

8 Og Alma gik ud og begyndte at kundgøre Guds ord for den menighed, som var blevet oprettet i Gideons dal, i overensstemmelse med åbenbaringen af sandheden af det ord, som var blevet talt af hans fædre, og i overensstemmelse med profetiens ånd, som var i ham som følge af vidnesbyrdet om Jesus Kristus, Guds Søn, som skulle komme for at forløse sit folk fra deres synder, og den hellige orden ved hvilken han var kaldet. Og således er det skrevet. Amen.

Almas ord, som han fremførte for folket i Gideon ifølge hans egen optegnelse.

Almas Bog 7

1 Se, mine elskede brødre, eftersom det er blevet mig tilladt at komme til jer, vil jeg derfor forsøge at tale til jer på mit eget sprog, ja, med min egen mund, eftersom det er første gang, at jeg har talt til jer med min munds ord, idet jeg har været fuldstændigt bundet til dommersædet, da jeg har haft så mange sager, at jeg ikke har kunnet komme til jer.

- 2 Og jeg kunne heller ikke være kommet nu på dette tidspunkt, hvis det ikke var fordi, dommersædet var blevet givet til en anden, der skal regere i mit sted, og Herren i sin store barmhjertighed har tilstedt, at jeg skulle komme til jer.
- 3 Og se, jeg er kommet med store forhåbninger og et stort ønske om, at jeg måtte finde, at I havde ydmyget jer for Gud, og at I var fortsat i anråbelsen af hans nåde, og at jeg måtte finde, at I var ulastelige for ham, og at jeg måtte finde, at I ikke var i den forfærdelige knibe, som vore brødre var i ved Zarahemla.
- 4 Men velsignet være Guds navn, fordi han har ladet mig vide, ja, har givet mig den overordentlig store glæde at vide, at de igen er grundfæstet på hans retfærdigheds vej.
- 5 Og jeg har i overensstemmelse med Guds Ånd, som er i mig, tiltro til, at jeg også skal glæde mig over jer; alligevel ønsker jeg ikke, at min glæde over jer skal komme som følge af så megen trangsel og sorg, som jeg har haft for brødrene ved Zarahemla, for se, min glæde over dem kommer efter at have vadet gennem megen trangsel og sorg.
- 6 Men se, jeg har tiltro til, at I ikke er i en tilstand af så stor vantro, som jeres brødre var; jeg har tiltro til, at I ikke er indbildske i hjertets stolthed; ja, jeg har tiltro til, at I ikke har ladet hjertet blive optaget af rigdom og af verdens tomme ting, ja, jeg har tiltro til, at I ikke tilbeder afguder, men at I tilbeder den sande og levende Gud, og at I med en evigtvarende tro ser frem til den syndsforladelse, som skal finde sted.
- 7 For se, jeg siger jer, at meget skal finde sted, og se, der er ét, der er af større vigtighed end alt andet – for se, tiden er ikke langt borte, da Forløseren lever og kommer blandt sit folk.
- 8 Se, jeg siger ikke, at han kommer blandt os, mens han bor i sin dødelige bolig; for se, Ånden har ikke sagt til mig, at dette vil være tilfældet. Se, med hensyn til dette ved jeg intet; men så meget ved jeg, at Gud Herren har magt til at gøre alt det, der er i overensstemmelse med hans ord.
- 9 Men se, så meget har Ånden sagt til mig: Råb til dette folk og sig: Omvend jer, og bered Herrens vej, og vandr på hans stier, som er rette; for se, Himmeriget er for hånden, og Guds Søn kommer til jordens overflade.
- 10 Og se, han skal blive født af Maria ved Jerusalem, som er vore forfædres land, og hun er en jomfru, et dyrebart og udvalgt redskab, som skal blive overskygget og undfange ved Helligåndens kraft og føde en søn, ja, selveste Guds Søn.
- 11 Og han skal gå omkring og lide smerter og trængsler og fristelser af enhver art; og dette for at det ord må blive opfyldt, som lyder: Han vil påtage sig sit folks smerter og sygdomme.
- 12 Og han vil påtage sig døden, så han kan løse dødens bånd, som binder hans folk; og han vil påtage sig deres skrøbeligheder, så hans indre kan fyldes med barmhjertighed, hvad angår kødet, så han, hvad angår kødet, kan vide, hvorledes han kan bistå sit folk, hvad angår deres skrøbeligheder.
- 13 Se, Ånden ved alt; alligevel lider Guds Søn, hvad angår kødet, så han kan påtage sig sit folks synder, så han kan slette deres overtrædelser i overensstemmelse med hans magt til at udfri; og se nu, det er det vidnesbyrd, som er i mig.
- 14 Se, jeg siger jer, at I må omvende jer og blive født på ny; for Ånden siger, at hvis I ikke bliver født på ny, kan I ikke arve Himmeriget; kom derfor og bliv døbt til omvendelse, så I kan blive vasket rene for jeres synder, så I kan have tro på Guds lam, som borttager verdens synder, og som er mægtig til at frelse og til at rense for al uretfærdighed.

- 15 Ja, jeg siger jer: Kom, og frygt ikke, og aflæg enhver synd, som let omklammer jer, og som binder jer, så I lider undergang; ja, kom, og gå frem, og vis jeres Gud, at I er villige til at omvende jer fra jeres synder og indgå en pagt med ham om at holde hans befalinger, og bevidn det for ham i dag ved at gå ned i dåbens vande.
- 16 Og hver den, der gør dette og holder Guds befalinger fra da af, han vil huske på, at jeg siger til ham, ja, han vil huske på, at jeg har sagt til ham, at han vil få evigt liv ifølge vidnesbyrdet fra den hellige Ånd, som vidner i mig.
- 17 Og se, mine elskede brødre, tror I på dette? Se, jeg siger jer: Ja, jeg ved, at I tror på det; og den måde, hvorpå jeg ved, at I tror på det, er ved tilkendegivelsen fra den Ånd, som er i mig. Og se, da jeres tro er stærk angående det, ja, angående dette, som jeg har talt om, så er min glæde stor.
- 18 For som jeg sagde til jer i begyndelsen, at jeg havde et stort ønske om, at I ikke var i den samme tilstand af knibe som jeres brødre, ja, så har jeg fundet, at disse mine ønsker er blevet opfyldt.
- 19 For jeg fornemmer, at I er på retfærdighedens stier; jeg fornemmer, at I er på den sti, der fører til Guds rige; ja, jeg fornemmer, at I gør hans stier rette.
- 20 Jeg fornemmer, at det er blevet kundgjort for jer ved hans ords vidnesbyrd, at han ikke kan vandre på krogede stier; ej heller afviger han fra det, som han har sagt; ej heller findes der hos ham skygge af omskiftelse fra højre til venstre eller fra det, der er ret, til det, der er forkert; derfor er Herrens vej ét evigt kredsløb.
- 21 Og han bor ikke i vanhellige templer; ej heller kan tilsølethed eller noget, der er urent, blive modtaget i Guds rige; derfor siger jeg jer, at tiden skal komme, ja, og det skal ske på den yderste dag, at den, der er tilsølet, skal forblive i sin tilsølethed.
- 22 Og se, mine elskede brødre, jeg har sagt dette til jer, så jeg kunne vække jer til en erkendelse af jeres pligt mod Gud, så I kan vandre ulasteligt for ham, så I kan vandre efter Guds hellige orden, ved hvilken I er blevet modtaget.
- 23 Og se, jeg ønsker, at I skal være ydmyge og være underdanige og blide, beredvillige, fulde af tålmodighed og langmodighed, være mådeholdne i alt, være flittige til på alle tidspunkter at holde Guds befalinger, bede om hvad som helst som I står i behov for, både åndeligt og timeligt, og altid give Gud tak for, hvad I end modtager.
- 24 Og se til, at I har tro, håb og næstekærlighed, og da vil I altid være rige på gode gerninger.
- 25 Og måtte Herren velsigne jer og holde jeres klæder uplettede, så I til sidst måtte få lov at sætte jer ned sammen med Abraham, Isak og Jakob og de hellige profeter, der har været lige siden verden begyndte, i Himmeriget for ikke mere at forlade det, idet jeres klæder er uplettede, ligesom deres klæder er uplettede.
- 26 Og nu, mine elskede brødre, jeg har talt disse ord til jer i overensstemmelse med den Ånd, som vidner i mig, og min sjæl fryder sig overordentligt på grund af den overordentlig store flid og agtpågivenhed, som I har vist mine ord.
- 27 Og se, måtte Guds fred hvile over jer og over jeres huse og jorder og over jeres flokke og hjerde og alt, hvad I besidder, jeres kvinder og jeres børn i overensstemmelse med jeres tro og gode gerninger fra dette tidspunkt af og for evigt. Og således har jeg talt. Amen.

Almas Bog 8

1 Og se, det skete, at Alma vendte tilbage fra Gideons land efter at have lært folket i Gideon meget, som ikke kan skrives, og have bragt menigheden i orden, ligesom han tidligere havde gjort det i Zarahemlas land; ja, han vendte tilbage til sit hus i Zarahemla for at hvile sig efter det arbejde, han havde udført.

2 Og således endte det niende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

3 Og det skete i begyndelsen af det tiende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk, at Alma drog derfra, og han rejste over til Meleks land på vestsiden af floden Sidon, mod vest ved ødemarkens grænseegne.

4 Og han begyndte at undervise folk i Meleks land efter Guds hellige orden, ved hvilken han var blevet kaldet; og han begyndte at undervise folk overalt i Meleks land.

5 Og det skete, at folk kom til ham fra alle de kanter af landet, der grænsede op til ødemarken. Og de blev døbt overalt i landet;

6 så da han var blevet færdig med sin gerning i Melek, drog han derfra og rejste tre dagsrejser mod nord fra Meleks land, og han kom til en by, der hed Ammoniha.

7 Se, det var skik hos Nefis folk at opkalde deres lande og deres byer og deres landsbyer, ja, selv alle deres små landsbyer efter navnet på den, som først tog dem i besiddelse, og således var det med Ammonihas land.

8 Og det skete, at da Alma var kommet til byen Ammoniha, begyndte han at prædike Guds ord for dem.

9 Se, Satan havde fået et fast greb om hjertet på folket i byen Ammoniha, derfor ville de ikke lytte til Almas ord.

10 Alligevel arbejdede Alma meget i ånden, idet han kæmpede med Gud i indtrængende bøn, om at han ville udøse sin Ånd over de mennesker, der var i byen, og også om, at han ville tilstede, at han måtte døbe dem til omvendelse.

11 Alligevel forhærdede de hjertet og sagde til ham: Se, vi ved, at du er Alma, og vi ved, at du er højpræst over den kirke, som du har oprettet i mange dele af landet i overensstemmelse med jeres overlevering; men vi er ikke af din kirke, og vi tror ikke på sådanne tåbelige overleveringer.

12 Og se, vi ved, at fordi vi ikke er af din kirke, så ved vi, at du ingen magt har over os; og du har overdraget dommersædet til Nefiha, derfor er du ikke overdommer over os.

13 Se, da folket havde sagt dette og modsat sig alle hans ord og hånet ham og spyttet på ham og ladet ham støde ud af deres by, drog han derfra og rejste mod den by, der hed Aron.

14 Og det skete, at mens han var på vej dertil og var tynget af sorg og vadede gennem megen modgang og megen sjælekval på grund af ugudeligheden blandt de mennesker, der var i byen Ammoniha, skete det, at mens Alma således var tynget af sorg, se, da viste en engel fra Herren sig for ham og sagde:

15 Velsignet er du, Alma; løft derfor dit hoved og fryd dig, for du har stor grund til at fryde dig, for du har været trofast i at holde Guds befalinger fra det tidspunkt, da du modtog dit første budskab fra ham. Se, jeg er ham, som bragte dig det.

16 Og se, jeg er blevet udsendt for at befale dig, at du skal vende tilbage til byen Ammoniha og igen prædike for byens folk, ja, prædik for dem. Ja, sig til dem, at

medmindre de omvender sig, vil Gud Herren udrydde dem.

17 For se, de gør sig på dette tidspunkt overvejelser, for at de kan tilintetgøre dit folks frihed (for så siger Herren), hvilket strider imod de lovbud og retsregler og befalinger, som han har givet sit folk.

18 Se, det skete, at efter at Alma havde modtaget dette budskab fra Herrens engel, vendte han hastigt tilbage til Ammonihas land. Og han kom ind i byen ad en anden vej, ja, ad den vej, som er på sydsiden af byen Ammoniha.

19 Og da han kom ind i byen, var han sulten, og han sagde til en mand: Vil du give Guds ydmyge tjener noget at spise?

20 Og manden sagde til ham: Jeg er nefit, og jeg ved, at du er Guds hellige profet, for du er den mand, om hvem en engel i et syn sagde: Du skal tage imod! Gå derfor med mig ind i mit hus, så vil jeg give dig af min mad; og jeg ved, at du vil blive en velsignelse for mig og mit hus.

21 Og det skete, at manden tog imod ham i sit hus; og manden hed Amulek, og han hentede brød og kød og satte det foran Alma.

22 Og det skete, at Alma spiste brød og blev mæt; og han velsignede Amulek og hans hus, og han gav Gud tak.

23 Og efter at han havde spist og var blevet mæt, sagde han til Amulek: Jeg er Alma og er højpræsten over Guds kirke i hele landet.

24 Og se, jeg er blevet kaldet til at prædike Guds ord blandt hele dette folk i overensstemmelse med åbenbarelsens og profetiens ånd; og jeg var her i landet, og de ville ikke tage imod mig, men de stødte mig ud, og jeg var ved at vende ryggen til dette land for evigt.

25 Men se, jeg er blevet befalet, at jeg skal vende tilbage og profetere for dette folk, ja, og vidne imod dem om deres syndighed.

26 Og se, Amulek, fordi du har bespist mig og taget imod mig, er du velsignet; for jeg var sulten, for jeg havde fastet mange dage.

27 Og Alma blev hos Amulek mange dage, før han begyndte at prædike for folket.

28 Og det skete, at folket voksede sig grovere i deres ugudelighed.

29 Og ordet kom til Alma således: Drag ud, og sig også til min tjener Amulek: Drag ud og profetér for dette folk og sig: Omvend jer, for så siger Herren: Medmindre I omvender jer, vil jeg hjemsøge dette folk i min vrede; ja, og jeg vil ikke vende min rasende vrede bort.

30 Og Alma og også Amulek drog ud blandt folket for at kundgøre Guds ord for dem; og de var fyldt af Helligånden.

31 Og der var blevet givet dem magt i en sådan grad, at de ikke kunne holdes indespærret i fangehuller; ej heller var det muligt, at nogen kunne slå dem ihjel; alligevel udøvede de ikke deres magt, førend de blev bundet med reb og kastet i fængsel. Se, dette blev gjort, for at Herren kunne vise sin magt ved dem.

32 Og det skete, at de drog ud og begyndte at prædike og at profetere for folket i overensstemmelse med den ånd og kraft, som Herren havde givet dem.

Almas ord og også Amuleks ord, som blev kundgjort for det folk, der var i Ammonihas land. De bliver også kastet i fængsel og udfriet ved Guds mirakuløse magt, som var i dem, ifølge Almas optegnelse.

Almas Bog 9

- 1 Og videre, idet jeg, Alma, var blevet befalet af Gud, at jeg skulle tage Amulek med mig og drage ud og atter prædike for dette folk eller de mennesker, der var i byen Ammonihah, skete det, at da jeg begyndte at prædike for dem, begyndte de at strides med mig, idet de sagde:
- 2 Hvem er du? Mener du, at vi skal tro på en enkelt mands vidnesbyrd, om han så skulle prædike for os, at jorden skulle forgå?
- 3 Se, de forstod ikke de ord, som de talte; for de vidste ikke, at jorden skulle forgå.
- 4 Og de sagde også: Vi vil ikke tro på dine ord, om du så skulle profetere, at denne store by skulle blive ødelagt på én dag.
- 5 Se, de vidste ikke, at Gud kunne gøre sådanne forunderlige gerninger, for de var et hårdhjertet og stivnakket folk.
- 6 Og de sagde: Hvem er Gud, der ikke sender mere myndighed end én mand til dette folk for at kundgøre sandheden for dem om sådanne store og forunderlige ting?
- 7 Og de trådte frem for at lægge hånd på mig, men se, de gjorde det ikke. Og jeg stod med frimodighed frem for at kundgøre for dem, ja, jeg vidnede frimodigt for dem, idet jeg sagde:
- 8 Se, o du ugudelige og afsporede slægt, hvorledes har I glemt jeres fædres overlevering; ja, hvor hurtigt I har glemt Guds befalinger.
- 9 Husker I ikke, at vor fader Lehi blev ført ud af Jerusalem ved Guds hånd? Husker I ikke, at de alle blev ledt af ham gennem ørkenen.
- 10 Og har I så hurtigt glemt, hvor mange gange han udfriede vore fædre af deres fjenders hænder og bevarede dem mod at blive udryddet, endog ved deres egne brødres hænder?
- 11 Ja, og hvis det ikke havde været for hans uforlignelige kraft og hans barmhjertighed og hans langmodighed med os, ville vi uundgåeligt være blevet udryddet fra jordens overflade længe før denne tid og måske være blevet overgivet til en tilstand af uendelig elendighed og jammer.
- 12 Se, jeg siger jer, at han befaler jer at omvende jer, og medmindre I omvender jer, kan I på ingen måde arve Guds rige. Men se, det er ikke alt – han har befalet jer at omvende jer, ellers vil han fuldstændig udrydde jer fra jordens overflade, ja, han vil hjemsege jer i sin vrede, og i sin rasende vrede vil han ikke vende sig bort.
- 13 Se, husker I ikke de ord, som han talte til Lehi, da han sagde: For så vidt som I holder mine befalinger, skal I have fremgang i landet? Og videre er det sagt: For så vidt som I ikke vil holde mine befalinger, skal I blive forstødt fra Herrens nærhed.
- 14 Se, jeg ønsker, at I skal huske på, at for så vidt som lamanitterne ikke har holdt Guds befalinger, er de blevet forstødt fra Herrens nærhed. Nu ser vi, at Herrens ord er blevet bekræftet med hensyn til dette, og lamanitterne er blevet forstødt fra hans nærhed fra begyndelsen af deres overtrædelser i landet.
- 15 Alligevel siger jeg til jer, at det skal blive tåleligere for dem på dommens dag end for jer, hvis I forbliver i jeres synder; ja, og endog tåleligere for dem i dette liv end for jer, medmindre I omvender jer.
- 16 For der er mange løfter, som er givet til lamanitterne; for det er på grund af deres fædres overleveringer, der fik dem til at forblive i deres tilstand af uvidenhed; derfor vil Herren være barmhjertig mod dem og forlænge deres tilværelse i landet.

- 17 Og på et tidspunkt skal de blive bragt til at tro på hans ord og til at kende til urigtigheden af deres fædres overleveringer; og mange af dem skal blive frelst, for Herren vil være barmhjertig mod alle, der påkalder hans navn.
- 18 Men se, jeg siger jer, at hvis I fremturer i jeres ugudelighed, så bliver jeres dage ikke forlænget i landet, for lamanitterne bliver sendt mod jer; og hvis I ikke omvender jer, skal de komme på et tidspunkt, da I ikke ved det, og I skal blive hjem søgt med fuldstændig udryddelse; og det skal ske i overensstemmelse med Herrens rasende vrede.
- 19 For han vil ikke tillade jer, at I skal leve i jeres syndighed, så I ødelægger hans folk. Jeg siger jer: Nej, han ville hellere tillade, at lamanitterne kunne udrydde hele hans folk, som hedder Nefis folk, hvis det var muligt, at de kunne falde i synd og overtrædelse efter at have fået så meget lys og så megen kundskab givet til sig af Herren deres Gud;
- 20 ja, efter at have været et af Herren så rigt begunstiget folk; ja, efter at være blevet mere begunstiget end alle andre folkeslag, stammer, tungemål eller folk; efter at have fået alt kundgjort for sig efter deres ønsker og deres tro og bønner om det, som har været, og som er, og som skal komme;
- 21 efter at være blevet besøgt af Guds Ånd; efter at have talt med engle og efter at være blevet talt til af Herrens røst; og efter at have fået profetiens ånd og åbenbarelsens ånd og også mange gaver, gaven at kunne tale i tunger og gaven at kunne prædike og Helligåndsgaven og gaven at kunne oversætte;
- 22 ja, og efter at være blevet udfriet af Gud af Jerusalems land ved Herrens hånd, efter at være blevet reddet fra hungersnød og fra svagheder og alle slags sygdomme af enhver art, og efter at de havde vokset sig stærke i kamp, så de ikke skulle blive udryddet, efter at være blevet bragt ud af trældom tid efter anden og efter at være blevet beskyttet og bevaret indtil nu, og de har fået fremgang, indtil de er blevet rige på alle slags ting –
- 23 og se, nu jeg siger jer, at hvis dette folk, der har modtaget så mange velsignelser af Herrens hånd, skulle overtræde i modstrid med det lys og den kundskab, som de har, jeg siger jer, at hvis det skulle være tilfældet, at hvis de skulle falde i overtrædelse, ville det blive langt tåleligere for lamanitterne end for dem.
- 24 For se, Herrens løfter er givet til lamanitterne, men de er ikke givet til jer, hvis I overtræder; for har Herren ikke udtrykkeligt lovet og fast bestemt, at hvis I sætter jer op imod ham, skal I blive fuldstændig udryddet fra jordens overflade.
- 25 Og se, af denne årsag, for at I ikke skal blive udryddet, har Herren sendt sin engel for at besøge mange blandt sit folk, idet han kundgør for dem, at de skal drage ud og råbe indtrængende til dette folk og sige: Omvend jer, for Himmeriget er nær for hånden;
- 26 og om ikke mange dage skal Guds Søn komme i sin herlighed; og hans herlighed skal være Faderens Enbårnes herlighed, fuld af nåde, upartiskhed og sandhed, fuld af tålmodighed, barmhjertighed og langmodighed, hurtig til at høre sit folks råb og til at besvare deres bønner.
- 27 Og se, han kommer for at forløse dem, der lader sig døbe til omvendelse ved tro på hans navn.
- 28 Bered derfor Herrens vej, for tiden er for hånden, da alle mennesker skal høste en løn for deres gerninger i forhold til, hvordan de har været – hvis de har været retfærdige, skal de høste deres sjæls frelse i overensstemmelse med Jesu Kristi magt

og udfrielse; og hvis de har været onde, skal de høste deres sjæls fordømmelse i overensstemmelse med Djævelens magt og tilfangetagelse.

29 Se nu, dette er englens røst, der råber til folket.

30 Og se, mine elskede brødre, for I er mine brødre, og I burde være elsket, og I burde frembringe gerninger, som er omvendelsen værdig, eftersom jeres hjerte har været meget forhærdet mod Guds ord, og eftersom I er et fortabt og et faldent folk.

31 Se, det skete, at da jeg, Alma, havde talt disse ord, se, da blev folket vrede på mig, fordi jeg sagde til dem, at de var et hårdhjertet og et stivnakket folk.

32 Og også fordi jeg sagde til dem, at de var et fortabt og et faldent folk, blev de vrede på mig og forsøgte at lægge hånd på mig, så de kunne kaste mig i fængsel.

33 Men det skete, at Herren ikke tillod dem at gribe mig på det tidspunkt og kaste mig i fængsel.

34 Og det skete, at Amulek gik hen og stod frem og også begyndte at prædike for dem. Og se, Amuleks ord er ikke alle skrevet, dog er en del af hans ord skrevet i denne bog.

Almas Bog 10

1 Se, disse er de ord, som Amulek prædikede for de mennesker, der var i Ammonihas land, idet han sagde:

2 Jeg er Amulek; jeg er søn af Giddona, der var søn af Ismael, som var efterkommer af Aminadi; og det var den selv samme Aminadi, som oversatte den indskrift, der var på templets mur, og som var skrevet af Guds finger.

3 Og Aminadi var efterkommer af Nefi, som var søn af Lehi, som kom ud af Jerusalems land, og som var efterkommer af Manasse, der var søn af Josef, som blev solgt til Egypten ved sine brødres hånd.

4 Og se, jeg er også en mand af ikke ringe anseelse blandt alle dem, der kender mig; ja, og se, jeg har mange slægtninge og venner, og jeg har også erhvervet mig megen rigdom ved mine hænders arbejdsomhed.

5 Trods alt dette har jeg alligevel aldrig kendt meget til Herrens veje og hans hemmeligheder og forunderlige magt. Jeg sagde, jeg aldrig havde kendt meget til dette, men se, jeg tager fejl, for jeg har set mange af hans hemmeligheder og meget af hans forunderlige magt, ja, i den måde, hvorpå dette folks liv er blevet bevaret.

6 Alligevel forhærdede jeg mit hjerte, for der blev kaldt på mig mange gange, og jeg ville ikke høre; derfor kendte jeg til dette, og dog ville jeg ikke vide af det; derfor blev jeg ved at sætte mig op imod Gud i mit hjertes ugudelighed helt indtil den fjerde dag i denne syvende måned, som er i det tiende år af dommernes regeringstid.

7 Mens jeg var på rejse for at besøge en meget nær slægtning, se, da viste en engel fra Herren sig for mig og sagde: Amulek, vend tilbage til dit eget hus, for du skal bespise Herrens profet, ja, en hellig mand, som er en mand, der er udvalgt af Gud; for han har fastet i mange dage på grund af dette folks synder, og han er sulten, og du skal tage imod ham i dit hus og bespise ham, og han skal velsigne dig og dit hus, og Herrens velsignelse skal hvile over dig og dit hus.

8 Og det skete, at jeg adlød englens røst og vendte om mod mit hus. Og mens jeg var på vej dertil, fandt jeg manden, om hvem englen havde sagt til mig: Du skal tage imod ham i dit hus. Og se, det var den samme mand, som har talt til jer angående det, der hører Gud til.

- 9 Og englen sagde til mig, at han er en hellig mand; derfor ved jeg, at han er en hellig mand, fordi det blev sagt af en engel fra Gud.
- 10 Og videre, jeg ved, at det, hvorom han har vidnet, er sandt; for se, jeg siger jer, at så sandt som Herren lever, har han sendt sin engel for at give dette til kende for mig; og dette har han gjort, mens denne Alma har boet i mit hus.
- 11 For se, han har velsignet mit hus, han har velsignet mig og mine kvinder og mine børn og min far og mine slægtninge, ja, hele min slægt har han velsignet, og Herrens velsignelse har hvilet over os i overensstemmelse med de ord, som han talte.
- 12 Og se, da Amulek havde talt disse ord, begyndte folket at blive forbavset, eftersom der var mere end ét vidne, der vidnede om det, som de blev anklaget for, og også om det, der skulle komme, i overensstemmelse med profetiens ånd, som var i dem.
- 13 Alligevel var der nogle blandt dem, som tænkte på at udspørge dem, for at de ved deres snedige anslag kunne fange dem i deres ord, så de kunne finde vidnesbyrd mod dem, så de kunne overgive dem til deres dommere, så de kunne blive dømt i henhold til loven, og så de kunne blive slået ihjel eller kastet i fængsel alt afhængig af den forbrydelse, som de kunne få det til at se ud som om, de havde begået, eller kunne vidne imod dem.
- 14 Se, de mænd, der forsøgte at gøre det af med dem, var dem, der var advokater og blev ansat eller udpeget af folket til at forvalte loven under deres retssager eller ved behandlingen af folkets forbrydelser for dommerne.
- 15 Se, disse advokater var lærde i alle folkets kneb og snedigheder; og det var de, for at de kunne være dygtige i deres fag.
- 16 Og det skete, at de begyndte at udspørge Amulek, for at de derved kunne få ham til at modsige sig selv eller modsige de ord, som han skulle tale.
- 17 Se, de vidste ikke, at Amulek kunne få kendskab til deres forhavender. Men det skete, at da de begyndte at udspørge ham, fornemmede han deres tanker, og han sagde til dem: O du ugudelige og afsporede slægt, I advokater og hyklere, for I lægger Djævelens grundvolde; for I lægger fælder og snarer for at fange Guds hellige.
- 18 I lægger planer om at fordreje de retfærdiges veje og at nedkalde Guds vrede over jeres hoved, ja, til dette folks fuldstændige udryddelse.
- 19 Ja, med rette sagde Mosija, der var vor sidste konge, da han var ved at give riget fra sig, fordi han ikke havde nogen at overdrage det til, og foranledigede, at dette folk skulle regeres ved deres egen stemme – ja, med rette sagde han, at hvis den tid skulle komme, da dette folks stemme ville vælge ugudelighed, det vil sige, at hvis den tid skulle komme, da dette folk skulle falde i overtrædelse, da ville de være modne til udryddelse.
- 20 Og se, jeg siger jer, at Herren med rette dømmer jer for jeres syndighed; med rette råber han til dette folk ved sine engles røst: Omvend jer, omvend jer, for Himmeriget er for hånden.
- 21 Ja, med rette råber han ved sine engles røst: Jeg vil komme ned blandt mit folk med upartiskhed og retfærdighed i hænderne.
- 22 Ja, og jeg siger jer, at var det ikke for bønnerne fra de retfærdige, som nu er i landet, da ville I allerede nu blive hjemsøgt med fuldstændig udryddelse, dog ville det ikke blive ved en vandflod, som folket blev det i Noas dage, men det ville blive ved hungersnød og ved pest og sværdet.
- 23 Men det er ved de retfærdiges bønner, at I bliver skånet; se, hvis I derfor vil støde

de retfærdige ud fra jer, da vil Herren ikke holde sin hånd tilbage; men i sin rasende vrede vil han komme imod jer; da skal I blive slået med hungersnød og med pest og med sværdet, og tiden er snart for hånden, medmindre I omvender jer.

24 Og se, det skete, at folket blev mere vrede på Amulek, og de råbte og sagde: Denne mand håner vore love, som er retfærdige, og vore vise advokater, som vi har udvalgt.

25 Men Amulek strakte sin hånd ud og råbte med endnu større kraft til dem og sagde: O, du ugudelige og afsporede slægt, hvorfor har Satan fået så fast et greb om jeres hjerte? Hvorfor vil I hengive jer til ham, så han kan få magt over jer til at forblinde jeres øjne, så I ikke forstår de ord, der bliver talt i overensstemmelse med sandheden af dem?

26 For se, har jeg vidnet imod jeres lov? I forstår ikke; I siger, at jeg har talt imod jeres lov, men det har jeg ikke, men jeg har talt til fordel for jeres lov til jeres fordømmelse.

27 Og se nu, jeg siger jer, at grundvolden til dette folks udryddelse er ved at blive lagt ved jeres advokaters og jeres dommers uretfærdighed.

28 Og se, det skete, at da Amulek havde talt disse ord, råbte folket imod ham og sagde: Nu ved vi, at denne mand er Djævelens barn, for han har løjet for os, for han har talt imod vor lov. Og se, han siger, at han ikke har talt imod den.

29 Og videre, han har hånet vore advokater og vore dommere.

30 Og det skete, at advokaterne i hjertet satte sig for, at de ville huske dette imod ham.

31 Og blandt dem var der en, hvis navn var Ze'ezrom. Se, han var den førende med hensyn til at anklage Amulek og Alma, for han var en af de dygtigste blandt dem og havde mange forretninger at gøre blandt folket.

32 Se, det var disse advokaters hensigt at få vinding; og de fik vinding i forhold til deres beskæftigelse.

Almas Bog II

1 Se, der stod i Mosijas lov, at hver mand, der beklædte et dommersæde, eller de, der blev udpeget til dommere, skulle have løn i forhold til den tid, de anvendte til at dømme dem, der blev ført frem for dem for at blive dømt.

2 Se, hvis en mand skyldte en anden, og han ikke ville betale det, som han skyldte, blev han indklaget for dommeren; og dommeren udøvede sin myndighed og sendte betjente ud for at få manden ført frem for sig; og han dømte manden i henhold til loven og de beviser, der blev fremført imod ham, og således blev manden tvunget til at betale det, som han skyldte, eller blive frataget sin ejendom eller blive stødt ud af folket som tyv og røver.

3 Og dommeren fik løn i forhold til sin tid: en senine guld for en dag eller en senum sølv, hvilket svarer til en senine guld; og det er i henhold til den lov, som var givet.

4 Se, dette er navnene på de forskellige stykker af deres guld og deres sølv efter deres værdi. Og navnene blev givet af nefitterne, for de regnede ikke på samme måde som de jøder, der var i Jerusalem; ej heller målte de på samme måde som jøderne; men de ændrede deres beregnings- og målesystem efter folkets ønske og omstændigheder i hver slægt indtil dommernes regeringstid, hvor de blev stadfæstet af kong Mosija.

- 5 Se, beregningssystemet er således: En senine guld, en seon guld, en shum guld og en limna guld.
- 6 En senum sølv, en amnor sølv, en ezrom sølv og en onti sølv.
- 7 En senum sølv svarede til en senine guld, og hver af disse til et mål byg og også til et mål af enhver anden slags korn.
- 8 Se, værdien af en seon guld var det dobbelte af værdien af en senine.
- 9 Og en shum guld var dobbelt så meget værd som en seon.
- 10 Og en limna guld svarede i værdi til dem alle.
- 11 Og en amnor sølv var lige så meget som to senum.
- 12 Og en ezrom sølv var lige så meget som fire senum.
- 13 Og en onti var lige så meget som dem alle.
- 14 Se, dette er værdien af de mindre størrelser i deres beregningssystem:
- 15 En shiblon er det halve af en senum; derfor svarer en shiblon til et halvt mål byg.
- 16 Og en shiblum er en halv shiblon.
- 17 Og en lea er det halve af en shiblum.
- 18 Se, dette er deres størrelser efter deres beregningssystem.
- 19 Se, en antion guld svarer til tre shiblon.
- 20 Se, det var med det ene formål at få vinding – for de fik deres løn i forhold til deres beskæftigelse – derfor ophidsede de folket til optøjer og alle slags uroligheder og ugudelighed, så de kunne få mere beskæftigelse, så de kunne få penge i forhold til de søgsmål, der blev indbragt for dem; derfor ophidsede de folket mod Alma og Amulek.
- 21 Og denne Ze'ezrom begyndte at udspørge Amulek, idet han sagde: Vil du svare mig på nogle få spørgsmål, som jeg vil stille dig? Se, Ze'ezrom var en mand, der var dygtig i Djævelens anslag, så han kunne ødelægge det, der var godt; derfor sagde han til Amulek: Vil du svare på de spørgsmål, som jeg vil stille dig?
- 22 Og Amulek sagde til ham: Ja, hvis det er i overensstemmelse med Herrens Ånd, som er i mig; for jeg vil intet sige, der er i modstrid med Herrens Ånd. Og Ze'ezrom sagde til ham: Se, her er seks onti sølv, og alle dem vil jeg give dig, hvis du vil fornægte eksistensen af et allerhøjeste væsen.
- 23 Se, Amulek sagde: O, du helvedes barn, hvorfor frister du mig? Ved du ikke, at de retfærdige ikke giver efter for sådanne fristelser?
- 24 Tror du, at der ingen Gud er? Jeg siger dig: Nej, du ved, at der er en Gud, men du elsker den mammon mere end ham.
- 25 Og se, har du løjet for mig foran Gud. Du sagde til mig: Se, disse seks onti, som er af stor værdi, vil jeg give dig! mens du havde det i dit hjerte ikke at ville give mig dem; og det var alene dit ønske, at jeg skulle fornægte den sande og levende Gud, så du kunne få grund til at gøre det af med mig. Og se nu, for dette store onde skal du få din løn.
- 26 Og Ze'ezrom sagde til ham: Siger du, at der er en sand og levende Gud?
- 27 Og Amulek sagde: Ja, der er en sand og levende Gud.
- 28 Se, Ze'ezrom sagde: Er der mere end én Gud?
- 29 Og han svarede: Nej.
- 30 Se, Ze'ezrom sagde til ham igen: Hvorledes ved du dette?
- 31 Og han sagde: En engel har kundgjort det for mig.
- 32 Og Ze'ezrom sagde igen: Hvem er han, som skal komme? Er det Guds Søn?
- 33 Og han sagde til ham: Ja.

- 34 Og Ze'ezrom sagde igen: Skal han frelse sit folk i dets synder? Og Amulek svarede og sagde til ham: Jeg siger dig, at det skal han ikke, for det er umuligt for ham at tilbagekalde sit ord.
- 35 Se, Ze'ezrom sagde til folket: Se til, at I husker dette, for han sagde, at der kun er én Gud, dog siger han, at Guds Søn skal komme, men at han ikke skal frelse sit folk – som om han havde myndighed til at give Gud befaling.
- 36 Se, Amulek siger igen til ham: Se, du har løjet, for du siger, at jeg talte, som om jeg havde myndighed til at befale Gud, fordi jeg sagde, at han ikke skal frelse sit folk i deres synder.
- 37 Og jeg siger dig igen, at han ikke kan frelse dem i deres synder, for jeg kan ikke fornægte hans ord, og han har sagt, at intet urent kan arve Himmeriget; hvorledes kan I derfor blive frelst, medmindre I arver Himmeriget? Derfor kan I ikke blive frelst i jeres synder.
- 38 Se, Ze'ezrom siger igen til ham: Er Guds Søn selve den evige Fader?
- 39 Og Amulek sagde til ham: Ja, han er selve den evige Fader til himlen og jorden og alt, som er i dem; han er begyndelsen og enden, den første og den sidste.
- 40 Og han skal komme til verden for at forløse sit folk; og han skal påtage sig de overtrædelser, der er begået af dem, som tror på hans navn; og det er dem, der skal have evigt liv, og frelse bliver ikke andre til del.
- 41 Derfor forbliver de ugudelige, som om der ingen forløsning var blevet foretaget, bortset fra at dødens bånd bliver løst; for se, den dag kommer, da alle skal opstå fra de døde og stå foran Gud og blive dømt efter deres gerninger.
- 42 Se, der er en død, som kaldes en timelig død; og Kristi død skal løse denne timelige døds bånd, så alle bliver oprejst fra denne timelige død.
- 43 Ånden og legemet skal atter blive genforenet i deres fuldkomne form; både lem og led skal blive bragt tilbage til deres rette skikkelse, ligesom vi er nu på dette tidspunkt; og vi skal blive ført frem for Gud, idet vi ved det samme, som vi ved nu, og have en klar erindring om al vor skyld.
- 44 Se, denne genoprettelse skal blive alle til del, både gamle og unge, både trælle og frie, både mænd og kvinder, både de ugudelige og de retfærdige; og der skal end ikke gå så meget som et hår på hovedet tabt; men alt skal blive bragt tilbage til dets fuldkomne skikkelse, som det er nu, eller i legemet, og skal blive bragt frem og stillet til ansvar for Sønnen Kristi og Gud Faderens og den hellige Ånds domstol, de, som er én evig Gud, for at blive dømt efter deres gerninger, om de er gode eller om de er onde.
- 45 Se nu, jeg har talt til dig om det dødelige legemes død og også om det dødelige legemes opstandelse. Jeg siger dig, at dette dødelige legeme bliver oprejst til et udødeligt legeme, det vil sige fra døden, ja, fra den første død til livet, så de ikke mere kan dø, idet deres ånd bliver forenet med deres legeme for aldrig mere at blive adskilt; og således bliver det hele åndeligt og udødeligt, så de ikke mere kan se forgængelighed.
- 46 Se, da Amulek havde sagt disse ord, begyndte folket igen at blive forbavset, og også Ze'ezrom begyndte at bæve. Og således sluttede Amuleks ord, eller dette er alt, hvad jeg har skrevet.

Almas Bog 12

- 1 Se, Alma, der så, at Amuleks ord havde bragt Ze'ezrom til tavshed, for han så, at Amulek havde grebet ham i hans løgn og bedrag, der havde til formål at gøre det af med ham, og så, at han begyndte at bæve ved bevidstheden om sin skyld, han åbnede munden og begyndte at tale til ham og stadfæste Amuleks ord og forklare ud over, eller at udfolde skrifterne ud over det, som Amulek havde gjort.
- 2 Se, de ord, som Alma talte til Ze'ezrom, blev hørt af folk rundt omkring; for mængden var stor, og han talte på denne vis:
- 3 Ze'ezrom, du ser, at du er blevet grebet i din løgnagtighed og snuhed, for du har ikke bare løjet for mennesker, men du har løjet for Gud; for se, han kender alle dine tanker, og du ser, at dine tanker bliver gjort kendt for os ved hans Ånd;
- 4 og du ser, at vi ved, at din plan var en meget lumsk plan efter Djævelens lumskhed om at lyve og bedrage dette folk, så du kunne sætte dem op imod os for at håne os og for at støde os ud –
- 5 se, dette var en plan fra din modstander, og han har udøvet sin magt ved dig. Se, jeg ønsker, at du skal huske, at hvad jeg siger til dig, siger jeg til alle.
- 6 Og se, jeg siger til jer alle, at dette var en af Modstanderens snarer, som han har lagt for at fange dette folk, så han kunne bringe jer til at underkaste jer ham, så han kunne omslutte jer med sine lænker, så han kunne lænke jer til evigtvarende undergang i overensstemmelse med hans fangenskabs magt.
- 7 Se, da Alma havde talt disse ord, begyndte Ze'ezrom at bæve endnu mere, for han blev mere og mere overbevist om Guds kraft; og han var også overbevist om, at Alma og Amulek havde kendskab til ham, for han var overbevist om, at de kendte hans hjertes tanker og hensigter; for der var blevet givet dem magt, så de kunne kende dem i overensstemmelse med profetiens ånd.
- 8 Og Ze'ezrom begyndte at udspørge dem flittigt, for at han kunne få mere at vide angående Guds rige. Og han sagde til Alma: Hvad betyder det, som Amulek har sagt angående de dødes opstandelse, at alle skal opstå fra de døde, både de retfærdige og de uretfærdige, og blive ført frem for Gud for at blive dømt efter deres gerninger?
- 9 Og nu begyndte Alma at udlægge dette for ham og sagde: Det er givet mange at forstå Guds hemmeligheder; dog er de blevet underlagt en streng befaling om, at de ikke må fortælle om dem, undtagen i forhold til den del af hans ord, som han skænker menneskenes børn i forhold til den agtpågivenhed og flid, som de viser ham.
- 10 Og den, der forhærder sit hjerte, han modtager derfor en mindre del af ordet; og den, der ikke forhærder sit hjerte, til ham gives der en større del af ordet, indtil det er givet ham at kende Guds hemmeligheder, indtil han kender dem fuldstændigt.
- 11 Og de, der forhærder hjertet, til dem gives en mindre del af ordet, indtil de intet kender til hans hemmeligheder; og da bliver de taget til fange af Djævelen og bliver efter hans vilje ført ned til undergang. Se, det er det, der menes med helvedes lænker.
- 12 Og Amulek har talt tydeligt om døden og om at blive oprejst fra denne dødelighed til en tilstand af udødelighed og om at blive ført frem for Guds domstol for at blive dømt efter vore gerninger.
- 13 Så hvis vort hjerte er blevet forhærdet, ja, hvis vi har forhærdet vort hjerte mod ordet i en sådan grad, at det ikke er blevet fundet i os, da bliver vor tilstand forfærdelig, for da bliver vi dømt skyldige.

- 14 For vore ord skal dømme os skyldige, ja, alle vore gerninger skal dømme os skyldige; vi skal ikke blive fundet uplettede; og vore tanker skal også dømme os skyldige, og i denne forfærdelige tilstand skal vi ikke turde se op til vor Gud; og vi ville være glade, hvis vi kunne befale klipperne og bjergene at falde ned over os for at skjule os for hans nærhed.
- 15 Men dette kan ikke ske; vi må komme frem og stå foran ham i hans herlighed og i hans kraft og i hans magt, storhed og herredømme og til vor evigtvarende skam erkende, at alle hans straffedomme er retfærdige; at han er retfærdig i alle sine gerninger, og at han er barmhjertig mod menneskenes børn, og at han har al magt til at frelse enhver, der tror på hans navn og frembringer de frugter, som er omvendelse værdig.
- 16 Og se nu, jeg siger jer, da kommer der en død, ja, en anden død, som er en åndelig død; da er det en tid, da hver den, der dør i sine synder med hensyn til en legemlig død, også skal dø en åndelig død; ja, han skal dø med hensyn til det, der hører til retfærdighed.
- 17 Da er det tiden, da deres pinsler skal være som en sø af ild og svovl, hvis flammer stiger op for evigt og altid; og da er det tiden, da de skal blive lænket til en evigtvarende undergang i overensstemmelse med Satans magt og fangenskab, idet han har underlagt sig dem efter sin vilje.
- 18 Da, siger jeg til jer, skal de være, som om der ingen forløsning var blevet foretaget; for de kan i overensstemmelse med Guds retfærdighed ikke blive forløst; og de kan ikke dø, eftersom der ingen forgængelighed er mere.
- 19 Se, det skete, at da Alma var færdig med at tale disse ord, begyndte folket at blive mere forbavset;
- 20 men der var en vis Antiona, som var en overordnet hersker blandt dem, som kom frem og sagde til ham: Hvad er det, som du har sagt om, at mennesket skal opstå fra de døde og blive forandret fra denne dødelige til en udødelig tilstand, så sjælen aldrig kan dø?
- 21 Hvad betyder det skriftsted, som siger, at Gud satte keruber og et flammesværd øst for Edens have, for at vore første forældre ikke skulle gå ind og spise af frugten af livets træ og leve evigt? Og således ser vi, at der ikke var nogen mulighed for, at de skulle leve for evigt.
- 22 Se, Alma sagde til ham: Det er det, jeg skulle til at forklare. Nu ser vi, at Adam i henhold til Guds ord faldt ved at spise af den forbudne frugt; og således ser vi, at hele menneskeslægten ved hans fald blev et fortabt og faldent folk.
- 23 Og se nu, jeg siger jer, at hvis det havde været muligt for Adam at have spist af frugten af livets træ på det tidspunkt, så ville der ingen død have været, og ordet ville have været tomt og gjort Gud til en løgner; for han sagde: Hvis du spiser, skal du visselig dø.
- 24 Og vi ser, at døden kommer over menneskeslægten, ja, den død, der er blevet omtalt af Amulek, hvilken er den timelige død; dog blev der tilstedt mennesket et tidsrum, hvori han kunne omvende sig; derfor blev dette liv en prøvetilstand, en tid til at berede sig til at møde Gud; en tid til at berede sig til den uendelige tilstand, som er blevet omtalt af os, og som er efter de dødes opstandelse.
- 25 Se, hvis det nu ikke havde været for den forløsningsplan, der var lagt fra verdens grundlæggelse, kunne der ikke have været nogen opstandelse fra de døde; men der blev lagt en forløsningsplan, som skal tilvejebringe de dødes opstandelse, hvorom

der er blevet talt.

26 Og se nu, hvis det havde været muligt, at vore første forældre kunne være gået hen og have spist af livets træ, ville de have været elendige for evigt, for de ville ingen forberedende tilstand have haft; og derfor ville forløsningsplanen være blevet forpurret, og Guds ord ville have været tomt, da det ingen virkning ville have haft.

27 Men se, det gik ikke sådan; men det blev bestemt for menneskene, at de skulle dø; og efter døden skulle de stilles for dommen, ja, den selv samme dom, som vi har talt om, som er enden.

28 Og efter at Gud havde bestemt, at dette skulle ske for mennesket, se, da så han, at det var nødvendigt, at mennesket skulle kende til det, som han havde bestemt for dem.

29 Derfor sendte han engle til at tale til dem, hvilket gjorde, at menneskene så noget af hans herlighed.

30 Og de begyndte fra den tid af at påkalde hans navn; derfor talte Gud til menneskene og kundgjorde dem forløsningsplanen, som havde været beredt fra verdens grundlæggelse, og denne kundgjorde han for dem i forhold til deres tro og omvendelse og deres hellige gerninger.

31 Derfor gav han befalinger til menneskene, fordi de først havde overtrådt de første befalinger med hensyn til det, der var timeligt, og var blevet som guder og kendte godt fra ondt og havde anbragt sig i en tilstand, hvor de kunne handle, eller var blevet anbragt i en tilstand, hvor de kunne handle efter deres vilje og behag, om de ville gøre ondt eller gøre godt –

32 derfor gav Gud dem befalinger, efter at have kundgjort forløsningsplanen for dem, for at de ikke skulle gøre ondt, idet straffen derfor var den anden død, som var en evigtvarende død med hensyn til det, der hører til retfærdighed; for over sådanne kunne forløsningsplanen ingen magt have; for retfærdighedens gerninger kunne i overensstemmelse med Guds allerstørste godhed ikke blive tilintetgjort.

33 Men Gud kaldte på menneskene i sin Søns navn (idet det var den forløsningsplan, der var blevet lagt) og sagde: Hvis I vil omvende jer og ikke forhærde hjertet, da vil jeg have barmhjertighed med jer ved min enbårne Søn.

34 Hver den, der derfor omvender sig og ikke forhærder sit hjerte, han skal have krav på barmhjertighed ved min enbårne Søn til forladelse for sine synder; og disse skal gå ind til min hvile.

35 Og hver den, der forhærder sit hjerte og gør misgerninger, se, jeg sværger i min vrede, at han ikke skal gå ind til min hvile.

36 Og se, mine brødre, se, jeg siger jer, at hvis I forhærder hjertet, skal I ikke gå ind til Herrens hvile; derfor opildner jeres misgerninger ham, så han sender sin vrede ned over jer, ligesom i det første oprør, ja, ifølge hans ord i det sidste oprør, såvel som i den første, til jeres sjæls evigtvarende undergang; altså ifølge hans ord til den sidste død såvel som til den første.

37 Og se, mine brødre, eftersom vi ved dette, og det er sandt, lad os da omvende os og ikke forhærde vort hjerte, så vi ikke opildner Herren vor Gud og bringer hans vrede ned over os i disse, hans næste befalinger, som han har givet os; men lad os gå ind til Guds hvile, som er beredt i overensstemmelse med hans ord.

Almas Bog 13

1 Og videre, mine brødre, vil jeg lede jeres tanker frem til den tid, da Gud Herren gav disse befalinger til sine børn; og jeg ønsker, at I skal huske, at Gud Herren ordinerede præster efter sin hellige orden, som var efter hans Søns orden, for at lære folket dem.

2 Og disse præster blev ordineret efter hans Søns orden på en måde, så folk derved kunne vide, på hvilken måde de skulle se frem til hans Søn for at få forløsning.

3 Og dette er den måde, hvorpå de blev ordineret – de blev kaldet og beredt fra verdens grundlæggelse i overensstemmelse med Guds forudviden som følge af deres overordentlig store tro og gode gerninger; til at begynde med blev de overladt til at vælge godt eller ondt; derfor er de, eftersom de valgte det gode og udøvede overordentlig stor tro, kaldet med en hellig kaldelse, ja, med den hellige kaldelse, som var beredt samtidig med og i henhold til en forberedt forløsning for sådanne.

4 Og således er de blevet kaldet til dette hellige kald som følge af deres tro, mens andre forkastede Guds Ånd som følge af deres hjertes hårdhed og deres sinds blindhed, mens de, hvis det ikke havde været for dette, kunne have haft et lige så stort privilegium som deres brødre.

5 Eller kort sagt, til at begynde med var de på samme stade som deres brødre; og således blev dette hellige kald beredt fra verdens grundlæggelse for sådanne, som ikke ville forhærde hjertet, og det er i og ved den enbårne Søns forsoning, han som blev beredt –

6 og således blev de kaldet med denne hellige kaldelse og ordineret til det høje præstedømme efter Guds hellige orden for at lære menneskenes børn hans befalinger, så de også kunne gå ind til hans hvile –

7 dette høje præstedømme er efter hans Søns orden, hvilken orden var til fra verdens grundlæggelse eller med andre ord er uden dages begyndelse eller års ende og er beredt fra evighed til al evighed ifølge hans forudviden om alt –

8 se, de blev ordineret på denne måde – de blev kaldet med en hellig kaldelse og ordineret med en hellig ordinance og påtog sig det høje præstedømme efter den hellige orden, hvilket kald og hvilken ordinance og hvilket høje præstedømme er uden begyndelse eller ende –

9 således bliver de højpræster for evigt af Sønnens, Faderens Enbårnes, orden, han, som er uden dages begyndelse eller års ende, og som er fuld af nåde, upartiskhed og sandhed. Og således er det. Amen.

10 Se, som jeg sagde angående denne hellige orden eller dette høje præstedømme, så var der mange, der blev ordineret og blev højpræster for Gud; og det var som følge af deres overordentlig store tro og omvendelse og deres retfærdighed for Gud, for de valgte at omvende sig og øve retfærdighed frem for at fortabes.

11 Derfor blev de kaldet efter denne hellige orden og blev helliggjort, og deres klæder blev vasket hvide ved Lammets blod.

12 Se, efter at være blevet helliggjort ved Helligånden og have fået deres klæder gjort hvide, så de var rene og uplettede for Gud, kunne de ikke se på synd uden at føle afsky; og der var mange, overordentlig mange, som blev gjort rene og gik ind til Herren deres Guds hvile.

13 Og se, mine brødre, ønsker jeg, at I skal ydmyge jer for Gud og frembringe de frugter, som er omvendelsen værdig, så I også kan gå ind til denne hvile.

14 Ja, ydmyg jer ligesom folk i Melkisedeks dage, han, der også var højpræst af den

samme orden, som jeg har talt om, og som også påtog sig det høje præstedømme for evigt.

15 Og det var den selv samme Melkisedek, til hvem Abraham betalte tiende; ja, selv vor fader Abraham betalte tiende bestående af en tiendedel af alt, hvad han ejede.

16 Se, disse ordinancer blev givet på denne måde, for at folk derved kunne se frem til Guds Søn, idet den var et sindbillede på hans orden, eller var hans orden; og dette for at de kunne se frem til ham for at få forladelse for deres synder, så de kunne gå ind til Herrens hvile.

17 Se, denne Melkisedek var konge over Salems land; og hans folk havde vokset sig stærke i synd og vederstyggelighed; ja, de var alle farete vild, de var fulde af al slags ugudelighed;

18 men Melkisedek, som havde udøvet mægtig tro og fået embedet i det høje præstedømmes efter Guds hellige orden, prædikede omvendelse for sit folk. Og se, de omvendte sig; og Melkisedek skabte fred i landet i sine dage; derfor blev han kaldt fredsfyrsten, for han var konge af Salem; og han regerede under sin far.

19 Se, der var mange før ham, og der var også mange efter, men ingen var større, ham har de derfor især nævnt.

20 Se, jeg behøver ikke at forklare mere om sagen; hvad jeg har sagt skulle være tilstrækkeligt. Se, skrifterne ligger foran jer; hvis I fordrejer dem, bliver det til jeres egen undergang.

21 Og se, det skete, at da Alma havde sagt disse ord til dem, strakte han hånden ud mod dem og råbte med mægtig røst, idet han sagde: Nu er tiden til at omvende sig, for frelsens dag nærmer sig;

22 ja, og Herrens røst kundgør det ved engles mund for alle folkeslag, ja, kundgør det, så de kan få glædelige tidender om stor glæde; ja, og han lader disse glædelige tidender lyde til hele sit folk, ja, endog til dem, der er spredt vidt omkring på jordens overflade; derfor er de kommet til os.

23 Og de er blevet kundgjort for os i tydelige vendinger, så vi kan forstå, så vi ikke kan tage fejl, og dette fordi vi er vandrere i et fremmed land; derfor er vi så rigt begunstigede, for vi får disse glædelige tidender kundgjort for os i alle dele af vor vingård.

24 For se, engle kundgør det på dette tidspunkt for mange i vort land; og dette sker med det formål at berede menneskenes børns hjerte til at modtage hans ord på tidspunktet for hans komme i sin herlighed.

25 Og nu venter vi kun på at høre de glade nyheder om hans komme blive kundgjort for os ved engles mund, for tiden kommer, vi ved ikke hvor snart. Gud give, at det bliver i min tid; men hvad enten det sker før eller senere, vil jeg fryde mig derved.

26 Og det skal blive kundgjort for retfærdige og hellige mænd ved engles mund på den tid, da han kommer, så vore fædres ord må blive opfyldt, hvad angår det, som de har talt om ham, hvilket var i overensstemmelse med profetiens ånd, som var i dem.

27 Og se, mine brødre, jeg ønsker af mit hjertes inderste, ja, med så stor ængstelse, at det endog volder smerte, at I vil lytte til mine ord og kaste jeres synder fra jer og ikke udsætte jeres omvendelses dag;

28 men at I vil ydmyge jer for Herren og påkalde hans hellige navn og våge og bede bestandigt, så I ikke må blive fristet mere end det, som I kan bære, og således blive ledet af den hellige Ånd, idet I bliver ydmyge, sagtmødige, underdanige, tålmodige, fulde af kærlighed og al langmodighed,

- 29 idet I har tro på Herren, idet I har et håb om, at I vil få evigt liv, idet I altid har
Guds kærlighed i hjertet, så I kan blive løftet op på den yderste dag og gå ind til hans
hvile.
- 30 Og måtte Herren skænke jer omvendelse, så I ikke nedkalder hans vrede over jer,
så I ikke bliver bundet af helvedes lænker, så I ikke lider den anden død.
- 31 Og Alma talte mange flere ord til folket, som ikke er skrevet i denne bog.

Almas Bog 14

- 1 Og det skete, efter at han var færdig med at tale til folket, at mange troede på hans
ord og begyndte at omvende sig og at granske skrifterne.
- 2 Men størstedelen af dem nærede ønske om, at de kunne slå Alma og Amulek
ihjel, for de var vrede på Alma på grund af ligefremheden af hans ord til Ze'ezrom;
og de sagde også, at Amulek havde løjet for dem og havde hånet deres lov og også
deres advokater og dommere.
- 3 Og de var også vrede på Alma og Amulek; og fordi de havde vidnet så ligefremt
om deres ugudelighed, forsøgte de at gøre det af med dem i hemmelighed.
- 4 Men det skete, at de ikke gjorde det; men de greb dem og bandt dem med stærke
reb og førte dem frem for landets overdommer.
- 5 Og folket stod frem og vidnede imod dem – og de aflagde vidnesbyrd om, at de
havde hånet loven og deres advokater og landets dommere og også alle folk, som var
i landet, og også havde aflagt vidnesbyrd om, at der kun var én Gud, og at han ville
sende sin Søn ned blandt menneskene, men at han ikke skulle frelse dem; og meget
sådan aflagde folket vidnesbyrd om imod Alma og Amulek. Se, dette blev gjort
over for landets overdommer.
- 6 Og det skete, at Ze'ezrom var forbavset over de ord, som var blevet talt, og han
var også klar over den blindhed i sindet, som han ved sine løgnagtige ord havde
forårsaget blandt folket; og hans sjæl begyndte at blive oprevet ved bevidstheden om
sin skyld; ja, han begyndte at blive omsluttet af helvedes kvaler.
- 7 Og det skete, at han begyndte at råbe til folket, idet han sagde: Se, jeg er skyldig,
og disse mænd er uplettede for Gud. Og han begyndte fra dette tidspunkt at tale
deres sag; men de hånede ham, idet de sagde: Er du også besat af Djævelen? Og de
spyttede på ham og stødte ham ud fra sig og ligeså alle dem, der troede på de ord, der
var blevet talt af Alma og Amulek; og de stødte dem ud og sendte mænd ud for at
kaste sten efter dem.
- 8 Og de bragte deres hustruer og børn sammen, og hver den, der troede eller var
blevet oplært til at tro på Guds ord, foranledigede de, at de skulle kastes i ilden; og
de hentede også deres optegnelser, som indeholdt de hellige skrifter, og kastede også
dem i ilden, så de kunne blive brændt op og tilintetgjort af ilden.
- 9 Og det skete, at de greb Alma og Amulek og bragte dem hen til martyrstedet, for
at de kunne være vidne til drabet på dem, der blev fortæret af ild.
- 10 Og da Amulek så de smerter, som kvinderne og børnene, der blev fortæret af
ilden, led, led han også smerter, og han sagde til Alma: Hvorledes kan vi være vidne
til dette forfærdelige syn? Lad os derfor strække vore hænder ud og udøve Guds
kraft, som er i os, og redde dem fra flammerne.
- 11 Men Alma sagde til ham: Ånden driver mig til ikke at strække min hånd ud; for
se, Herren tager dem op til sig i herlighed; og han tillader, at de kan gøre dette, eller

at folket kan gøre dette mod dem i overensstemmelse med deres hjertes hårdhed, for at de straffedomme, som han vil udøve over dem i sin vrede, må være retfærdige; og de uskyldiges blod skal stå som et vidne mod dem, ja, og råbe indtrængende imod dem på den yderste dag.

12 Se, Amulek sagde til Alma: Se, måske vil de også brænde os.

13 Og Alma sagde: Lad det ske efter Herrens vilje. Men se, vor gerning er ikke fuldført, derfor brænder de os ikke.

14 Se, det skete, at da ligene af dem, der var blevet kastet i ilden, var fortæret og også optegnelserne, der blev kastet ind sammen med dem, kom landets overdommer og stod foran Alma og Amulek, mens de var bundet; og han slog dem på kinderne med sin hånd, og sagde til dem: Efter det I har set, vil I så igen prædike for dette folk, at de skal blive kastet i en sø af ild og svovl?

15 Se, I ser, at I ikke havde magt til at redde dem, der var blevet kastet i ilden; ej heller har Gud frelst dem, fordi de var af jeres tro. Og dommeren slog dem igen på kinderne og spurgte: Hvad har I selv at sige?

16 Se, denne dommer var af Nehors orden og tro, han der slog Gideon ihjel.

17 Og det skete, at Alma og Amulek ingenting svarede ham; og han slog dem igen og overgav dem til betjentene, for at de kunne blive kastet i fængsel.

18 Og da de havde været kastet i fængsel i tre dage, kom der mange advokater og dommere og præster og lærere, som var af Nehors bekendelse; og de kom ind i fængslet for at tale med dem, og de udspurgte dem om mange ord, men de svarede dem ingenting.

19 Og det skete, at dommeren stod foran dem og sagde: Hvorfor besvarer I ikke disse menneskers ord? Ved I ikke, at jeg har magt til at overgive jer til flammerne? Og han befalede dem at tale, men de svarede ingenting.

20 Og det skete, at de forlod dem og gik deres vej, men kom igen den næste dag; og dommeren slog dem også igen på kinderne. Og mange andre kom også hen og slog dem, idet de sagde: Vil I stå frem igen og dømme dette folk og fordømme vor lov? Hvis I har så stor magt, hvorfor udfrier I så ikke jer selv?

21 Og meget sådant sagde de til dem, idet de skar tænder af dem og spyttede på dem og sagde: Hvordan vil vi se ud, når vi bliver fordømt?

22 Og meget sådant, ja, al slags sådant sagde de til dem; og således spottede de dem i mange dage. Og de nægtede dem mad, for at de skulle sulte, og vand, for at de skulle tørste; og de tog også deres tøj fra dem, så de var nøgne; og således var de bundet med stærke reb og spærret inde i fængslet.

23 Og det skete, efter at de således havde lidt i mange dage (og det var på den tolvte dag i den tiende måned i det tiende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk), at overdommeren over Ammonihass land og mange af deres lærere og deres advokater gik ind i fængslet, hvor Alma og Amulek var bundet med reb.

24 Og overdommeren stod foran dem og slog dem igen og sagde til dem: Hvis I har Guds kraft, så udfri jer fra disse bånd, og da vil vi tro, at Herren vil udrydde dette folk i overensstemmelse med jeres ord.

25 Og det skete, at de alle, lige til den sidste, gik hen og slog dem, idet de sagde de samme ord; og da den sidste havde talt til dem, kom Guds kraft over Alma og Amulek, og de rejste sig og stod på benene.

26 Og Alma råbte, idet han sagde: Hvor længe skal vi lide disse store trængsler, o Herre? O Herre, giv os styrke i forhold til vor tro, som er på Kristus, ja, til udfrielse!

Og de sønderrev de reb, som de var bundet med; og da folk så dette, begyndte de at flygte, for frygten for udryddelse var kommet over dem.

27 Og det skete, at deres frygt var så stor, at de faldt til jorden og ikke nåede fængslets yderdør; og jorden rystede kraftigt, og fængslets mure blev brudt i to, så de faldt til jorden; og overdommeren og advokaterne og præsterne og lærerne, som slog Alma og Amulek, blev slået ihjel ved deres fald.

28 Og Alma og Amulek kom ud af fængslet, og de var ikke kommet til skade, for Herren havde givet dem kraft i forhold til deres tro, som var på Kristus. Og de kom straks ud af fængslet; og de var løst af deres bånd, og fængslet var styrtet til jorden, og hver eneste sjæl inden for dets mure, bortset fra Alma og Amulek, var blevet slået ihjel; og de gik straks ind til byen.

29 Se, folket, der havde hørt en stor larm, kom løbende i mængder for at finde årsagen til den; og da de så Alma og Amulek komme ud af fængslet og så, at dets mure var styrtet til jorden, blev de slået af stor frygt og flygtede bort fra Alma og Amuleks nærhed, ligesom en ged flygter med sine kid fra to løver; og således flygtede de fra Alma og Amuleks nærhed.

Almas Bog 15

1 Og det skete, at Alma og Amulek blev befalet at drage ud af den by; og de drog ud og kom ud til Sidoms land, og se, dér fandt de alle de folk, der var draget ud af Ammonihass land, og som var blevet stødt ud og stenet, fordi de troede på Almas ord.

2 Og de fortalte dem alt, hvad der var hændt deres hustruer og børn og også om dem selv og om deres kraft til udfrielse.

3 Og Ze'ezrom lå også syg ved Sidom med en brændende feber, som var forårsaget af de store anfægtelser i hans sind som følge af hans ugudelighed; for han antog, at Alma og Amulek ikke var til mere; og han antog, at de var blevet slået ihjel på grund af hans syndighed. Og denne store synd og hans mange andre synder rev op i hans sind, indtil det blev overordentlig plaget, eftersom han ikke blev udfriet; derfor begyndte han at svides af en brændende hede.

4 Se, da han hørte, at Alma og Amulek var i Sidoms land, begyndte hans hjerte at fatte mod; og han sendte straks en meddelelse til dem, hvori han ønskede af dem, at de skulle komme til ham.

5 Og det skete, at de straks tog af sted i lydighed mod den meddelelse, som han havde sendt dem; og de gik ind i huset til Ze'ezrom; og de fandt ham i sengen, syg og meget svag med en brændende feber, og hans sind var også overordentlig plaget på grund af hans syndighed; og da han så dem, rakte han hånden frem og bad dem indtrængende om, at de ville helbrede ham.

6 Og det skete, at Alma sagde til ham, idet han tog ham ved hånden: Tror du på Kristi kraft til frelse?

7 Og han svarede og sagde: Ja, jeg tror alle de ord, som du har sagt.

8 Og Alma sagde: Hvis du tror på Kristi forløsning, kan du blive helbredt.

9 Og han sagde: Ja, jeg tror i overensstemmelse med dine ord.

10 Og da anrøbte Alma Herren og sagde: O Herre vor Gud, hav barmhjertighed med denne mand, og helbred ham i forhold hans tro, som er på Kristus.

11 Og da Alma havde sagt disse ord, sprang Ze'ezrom op og begyndte at gå; og dette

skete til hele folkets store forbavselse; og efterretningen om dette gik ud over hele Sidoms land.

12 Og Alma døbte Ze'ezrom til Herren; og han begyndte fra den tid af at prædike for folket.

13 Og Alma oprettede en menighed i Sidoms land og indviede præster og lærere i landet til at døbe til Herren hver den, som nærede ønske om at blive døbt.

14 Og det skete, at det var mange; for de flokkedes ind fra hele egnen rundt om Sidom og blev døbt.

15 Men hvad angår folket i Ammonihas land, så forblev de et hårdhjertet og stivnakket folk; og de omvendte sig ikke fra deres synder, idet de tilskrev al Almas og Amuleks kraft Djævelen; for de var af Nehors bekendelse og troede ikke på omvendelse fra deres synder.

16 Og det skete, at Alma og Amulek – Amulek, der havde forsaget alt sit guld og sølv og sine kostbarheder, som var i Ammonihas land, for Guds ords skyld, og som var blevet afvist af dem, der engang var hans venner, og også af sin far og sine slægtninge;

17 derfor, efter at Alma havde oprettet menigheden i Sidom og havde set en omfattende tilbageholdenhed, ja, havde set, at folket var blevet tilbageholdende med hensyn til deres hjertes stolthed og begyndte at ydmyge sig for Gud og begyndte at samle sig i deres helligdomme for at tilbede Gud foran alteret, idet de bestandigt vågede og bad, for at de kunne blive udfriet fra Satan og fra død og fra undergang –

18 se, som jeg sagde, Alma, der havde set alt dette, han tog derfor Amulek med sig og kom over til Zarahemlas land, og han tog ham med til sit eget hus og tog sig af ham i hans modgang og styrkede ham i Herren.

19 Og således endte det tiende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

Almas Bog 16

1 Og det skete i det ellevte år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk på den femte dag i den anden måned, efter at der havde været megen fred i Zarahemlas land og ikke havde været nogen krige eller stridigheder i et vist antal år lige til den femte dag i den anden måned i det ellevte år, at der hørtes et krigsråb ud over hele landet.

2 For se, lamanitternes hære var kommet ind fra den side af landet, der vender mod ødemarken, ind over grænserne, ja, endog ind i byen Ammoniha, og begyndte at slå folket ihjel og ødelægge byen.

3 Og se, det skete, at før nefitterne kunne mønstre en hær, der var tilstrækkelig til at drive dem ud af landet, havde de slået de folk ihjel, som var i byen Ammoniha og også nogle omkring grænsen til Noa og havde ført andre ud i ødemarken som fanger.

4 Se, det skete, at nefitterne nærede ønske om at få dem tilbage, som var blevet ført ud i ødemarken som fanger.

5 Derfor gik han, der var blevet udpeget til øverste anfører for nefitternes hære (og hans navn var Zoram, og han havde to sønner, Lehi og Aha) – se, Zoram og hans to sønner, som vidste, at Alma var højpræst over kirken, og som havde hørt, at han havde profetiens ånd, de gik derfor til ham og ønskede af ham at få at vide, hvor Herren ville have, at de skulle drage hen i ødemarken for at lede efter deres brødre,

som var blevet taget til fange af lamanitterne.

6 Og det skete, at Alma adspurgte Herren angående sagen. Og Alma vendte tilbage og sagde til dem: Se, lamanitterne vil krydse floden Sidon i den sydlige ødemark langt oppe på den anden side af grænsen til Mantis land. Og se, dér skal I møde dem på østsiden af floden Sidon, og dér vil Herren overgive dine brødre, som er blevet taget til fange af lamanitterne, til dig.

7 Og det skete, at Zoram og hans sønner gik over floden Sidon med deres hære og marcherede langt over på den anden side af grænsen til Manti ud i den sydlige ødemark, som lå på østsiden af floden Sidon.

8 Og de faldt over lamanitternes hære, og lamanitterne blev spredt og drevet ud i ødemarken; og de tog deres brødre, som var blevet taget til fange af lamanitterne, og der var ikke gået én sjæl tabt af dem, der var blevet taget til fange. Og de blev ført tilbage af deres brødre for at tage deres egne lande i besiddelse.

9 Og således endte dommernes ellefte år med, at lamanitterne var blevet drevet ud af landet, og at Ammonihass folk blev udryddet; ja, hver eneste levende sjæl blandt ammonihaitterne blev slået ihjel, og ødelagt blev også deres store by, som de sagde, at Gud ikke kunne ødelægge på grund af dens magt.

10 Men se, på én dag blev den lagt øde, og ligene blev sønderrevet af hunde og ødemarkens vilde rovdyr.

11 Efter mange dage blev deres døde kroppe alligevel dynget op på jordens overflade, og de blev dækket med et tyndt lag jord. Og se, stanken deraf var så stærk, at folket i mange år ikke drog ind for at tage Ammonihass land i besiddelse. Og det blev kaldt for Nehorernes Øde, for de, der blev slået ihjel, var af Nehors bekendelse, og deres lande forblev øde.

12 Og lamanitterne drog ikke i krig mod nefitterne igen før i det fjortende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk. Og således havde Nefis folk vedvarende fred i tre år i hele landet.

13 Og Alma og Amulek drog ud og prædikede omvendelse for folket i deres templer og i deres helligdomme og også i deres synagoger, som var bygget på jødernes vis.

14 Og til så mange, som ville høre deres ord, gav de bestandig Guds ord uden at gøre forskel på folk.

15 Og således drog Alma og Amulek ud og også mange andre, som var blevet udvalgt til arbejdet, for at prædike ordet overalt i hele landet. Og kirken blev oprettet overalt i landet, i hele egnen rundt omkring, blandt hele det nefitiske folk.

16 Og der fandtes ingen ulighed mellem dem; Herren udøste sin Ånd over hele landets overflade for at berede menneskenes børns sind, eller for at berede deres hjerte, på at modtage det ord, som ville blive forkyndt blandt dem på den tid, da han skulle komme –

17 så de ikke ville være forhærdede mod ordet, så de ikke ville være ikke-troende og fortsætte mod undergang, men så de ville modtage ordet med glæde og som en gren blive indpodet på det sande vintræ, så de kunne gå ind til Herren deres Guds hvile.

18 Se, de præster, der drog ud blandt folket, prædikede imod al løgn og bedrageri og misundelse og stridigheder og ondsindethed og hån og tyveri, røveri, plyndring, mord, ægteskabsbrud og al slags uterlighed, idet de råbte, at dette ikke burde finde sted –

19 og foreholdt dem det, der snarlig skulle ske, ja, foreholdt dem Guds Søns komme, hans lidelse og død og også de dødes opstandelse.

- 2.0 Og mange blandt folket spurgte med hensyn til det sted, hvor Guds Søn skulle komme; og de fik forklaret, at han ville vise sig for dem efter sin opstandelse; og dette hørte folket med stor fryd og glæde.
- 2.1 Og se, efter at kirken var blevet oprettet overalt i hele landet – idet den havde vundet sejr over Djævelen, og Guds ord blev prædikeret i dets renhed i hele landet, og Herren udøste sine velsignelser over folket – endte således det fjortende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

En beretning om Mosijas sønner, som frasagde sig deres ret til riget for Guds ords skyld og drog op til Nefis land for at prædike for lamanitterne; deres lidelser og udfrielse – ifølge Almas optegnelse.

Almas Bog 17

- 1 Og se, det skete, at mens Alma var på vej fra Gideons land sydpå i retning mod Mantis land, se, da mødte han til sin forbavselse Mosijas sønner, der var på vej til Zarahemlas land.
- 2 Se, disse, Mosijas sønner, var sammen med Alma på det tidspunkt, da englen for første gang viste sig for ham; derfor frydede Alma sig overordentlig ved at se sine brødre; og hvad der bidrog mere til hans glæde var, at de stadig var hans brødre i Herren; ja, og de havde vokset sig stærke i kundskaben om sandheden, for de var mænd med en sund forståelse, og de havde gransket skrifterne flittigt, for at de kunne kende Guds ord.
- 3 Men det er ikke alt; de havde hengivet sig til megen bøn og faste, derfor havde de profetiens ånd og åbenbarelsens ånd, og når de underviste, underviste de med magt og myndighed fra Gud.
- 4 Og de havde undervist i Guds ord i et tidsrum af fjorten år blandt lamanitterne, og det var i høj grad lykkedes dem at bringe mange til kundskab om sandheden; ja, ved deres ords kraft blev mange ført til Guds alter for at påkalde hans navn og bekende deres synder for ham.
- 5 Se, dette er de omstændigheder, de var underkastet på deres rejser, for de havde mange trængsler; de led meget både på legeme og på sjæl, såsom sult, tørst og udmattelse og også store åndelige anstrengelser.
- 6 Se, dette er deres rejser: Da de havde taget afsked med deres far, Mosija, i dommernes første år efter at have frasagt sig riget, som deres far nærede ønske om at overdrage dem, og det var også folkets vilje,
- 7 rejste de alligevel fra Zarahemlas land og tog deres sværd og deres spyd og deres buer og deres pile og deres slynger med sig; og dette gjorde de, for at de kunne sørge for føde til sig selv, mens de var i ødemarken.
- 8 Og således drog de ud i ødemarken sammen med dem, som de havde udvalgt, for at drage op til Nefis land for at prædike Guds ord for lamanitterne.
- 9 Og det skete, at de rejste i ødemarken i mange dage, og de fastede meget og bad meget om, at Herren ville skænke dem en del af sin Ånd til at ledsage dem og forblive hos dem, så de kunne blive et redskab i Guds hænder til, hvis det var muligt, at bringe deres brødre, lamanitterne, til kundskab om sandheden, til kundskab om tarveligheden af deres fædres overleveringer, som ikke var rigtige.

- 10 Og det skete, at Herren besøgte dem med sin Ånd og sagde til dem: Vær trøstet!
og de blev trøstet.
- 11 Og Herren sagde også til dem: Drag ud blandt lamanitterne, jeres brødre, og
stadfæst mit ord; dog skal I være tålmodige i langmodighed og trængsler, så I kan
være gode eksempler for dem i mig, og jeg vil gøre jer til et redskab i mine hænder til
frelse for mange sjæle.
- 12 Og det skete, at Mosijas sønner og de, der var med dem, fattede mod i hjertet til
at drage ud til lamanitterne for at kundgøre Guds ord for dem.
- 13 Og det skete, da de var kommet til grænsen til lamanitternes land, at de skiltes og
tog af sted, den ene fra den anden, idet de stolede på Herren, at de skulle mødes igen
efter afslutningen på deres høst, for de antog, at det var et stort arbejde, de havde
påtaget sig.
- 14 Og det var visse stort, for de havde påtaget sig at prædike Guds ord for et vildt
og forhærdet og grusomt folk, et folk, der frydede sig ved at myrde nefitterne og ved
at berøve og plyndre dem; og de lod hjertet blive optaget af rigdom eller af guld og
sølv og kostbare stene; og de forsøgte at få fat i disse ting ved at myrde og plyndre, så
de ikke skulle arbejde for dem med deres egne hænder.
- 15 Således var de et meget ugideligt folk, hvoraf mange tilbød afguder, og Guds
forbandelse var faldet på dem på grund af deres fædres overleveringer; alligevel var
Herrens løfter udstrakt til dem på betingelse af omvendelse.
- 16 Dette var derfor grunden til, at Mosijas sønner havde påtaget sig dette arbejde, at
de måske kunne bringe dem til omvendelse, at de måske kunne bringe dem til
kundskab om forløsningsplanen.
- 17 Derfor skiltes de, den ene fra den anden, og drog ud blandt dem, hver mand for
sig i overensstemmelse med Guds ord og magt, som blev givet ham.
- 18 Se, Ammon var lederen for dem, eller rettere han tog sig af dem; og han forlod
dem efter at have velsignet dem i henhold til deres forskellige opgaver og have givet
dem Guds ord eller tog sig af dem før sin afrejse; og således begav de sig af sted til de
forskellige dele af landet.
- 19 Og Ammon tog til Ismaels land, det land, der var opkaldt efter Ismaels sønner,
der også blev lamanitter.
- 20 Og da Ammon kom ind i Ismaels land, greb lamanitterne ham og bandt ham,
som det var deres skik at binde alle de nefitter, der faldt i deres hænder, og føre dem
frem for kongen; og således blev det overladt til kongens behag at slå dem ihjel eller
at holde dem i fangenskab eller at kaste dem i fængsel eller at vise dem ud af landet
efter hans vilje og behag.
- 21 Og således blev Ammon ført frem for den konge, som var over Ismaels land; og
hans navn var Lamoni, og han var efterkommer af Ismael.
- 22 Og kongen spurgte Ammon, om det var hans ønske at bo i landet blandt
lamanitterne, eller blandt hans folk.
- 23 Og Ammon sagde til ham: Ja, jeg ønsker at bo blandt dette folk i nogen tid, ja,
måske indtil den dag jeg dør.
- 24 Og det skete, at kong Lamoni fandt stor behag i Ammon og foranledigede, at
hans bånd skulle løses, og han ville, at Ammon skulle tage en af hans døtre til hustru.
- 25 Men Ammon sagde til ham: Nej, men jeg vil være din tjener. Derfor blev
Ammon tjener for kong Lamoni. Og det skete, at han sammen med andre tjenere
blev sat til at vogte Lamonis flokke i overensstemmelse med lamanitternes skik.

- 26 Og efter at han havde været i kongens tjeneste i tre dage, og mens han sammen med de lamanitiske tjenere drog af sted med deres flokke til stedet med vand, som hed Sebus' vand, og alle lamanitterne driver deres flokke derhen, for at de kan få vand –
- 27 mens Ammon og kongens tjenere således drev deres flokke frem til dette sted med vand, se, da stod der et vist antal af de lamanitter, som havde været henne for at vande deres flokke, og spredte Ammons og kongens tjeneres flokke, og de spredte dem, således at de flygtede i mange retninger.
- 28 Se, kongens tjenere begyndte at murre, idet de sagde: Nu slår kongen os ihjel, ligesom han har gjort med vore brødre, fordi deres flokke blev spredt ved disse menneskers ondskabsfuldhed. Og de begyndte at græde overordentlig meget, mens de sagde: Se, vore flokke er allerede spredt.
- 29 Se, de græd af frygt for at blive slået ihjel. Se, da Ammon så det, svulmede hjertet i ham af glæde, for, sagde han, jeg vil vise min magt for mine medtjenere, eller den magt, som er i mig, ved at bringe disse flokke tilbage til kongen, så jeg kan vinde disse mine medtjeneres hjerte, så jeg kan få dem til at tro på mine ord.
- 30 Og se, dette var Ammons tanker, da han så trængslerne hos dem, som han kaldte sine brødre.
- 31 Og det skete, at han opmuntrede dem med sine ord, idet han sagde: Mine brødre, vær ved godt mod, og lad os gå ud og lede efter flokkene, og vi vil samle dem sammen og føre dem tilbage til stedet med vand; og således vil vi bevare flokkene for kongen, og han vil ikke slå os ihjel.
- 32 Og det skete, at de gik ud og ledte efter flokkene, og de fulgte Ammon, og de styrtede af sted med stor raskhed og indhentede kongens flokke og samlede dem igen ved stedet med vand.
- 33 Og disse mænd stod der igen for at sprede deres flokke; men Ammon sagde til sine brødre: Omring flokkene, så de ikke flygter, så går jeg hen og strider mod disse mænd, som spreder vore flokke.
- 34 Derfor gjorde de, som Ammon befalede dem, og han gik hen og stod frem for at stride mod dem, som stod ved Sebus' vande; og de var ikke få i antal.
- 35 Derfor frygtede de ikke Ammon, for de troede, at én af deres mænd kunne dræbe ham efter deres behag, for de vidste ikke, at Herren havde lovet Mosija, at han ville udfri hans sønner af deres hænder, ej heller kendte de noget til Herren, derfor frydede de sig ved deres brødres undergang, og af den årsag stod de dér for at spredte kongens flokke.
- 36 Men Ammon stod frem og begyndte at kaste sten efter dem med sin slynge, ja, med mægtig kraft slyngede han sten ind mellem dem; og således slog han et vist antal af dem ihjel, således at de begyndte at blive forbavset over hans kraft; alligevel var de vrede på ham på grund af de slagne blandt deres brødre, og de var fast besluttede på, at han skulle falde; da de derfor så, at de ikke kunne ramme ham med deres sten, gik de frem med køller for at slå ham ihjel.
- 37 Men se, hver mand, der løftede sin kølle for at slå Ammon, huggede han armene af med sit sværd, for han modstod deres slag ved at slå deres arme med æggen af sværdet, således at de begyndte at blive forbavsede og begyndte at flygte for ham; ja, og de var ikke få i antal; og han fik dem til at flygte ved sin arms styrke.
- 38 Se, seks af dem var faldet for slyngen, men han dræbte ingen med sit sværd, undtagen deres leder, og han huggede så mange arme af, som blev løftet mod ham,

og det var ikke få.

- 39 Og da han havde drevet dem langt bort, vendte han tilbage, og de vandede deres flokke og førte dem tilbage til kongens græsgang og gik derefter ind til kongen med de arme, som med Ammons sværd var blevet hugget af, og som tilhørte dem, som havde forsøgt at slå ham ihjel; og de blev båret ind til kongen som et vidnesbyrd om det, som de havde gjort.

Almas Bog 18

- 1 Og det skete, at kong Lamoni foranledigede, at hans tjenere skulle stå frem og vidne om alt det, som de havde set angående den sag.
- 2 Og da de alle havde vidnet om det, som de havde set, og han havde hørt om Ammons trofasthed med hensyn til at beskytte hans flokke og også om hans store kraft, da han stred mod dem, der forsøgte at slå ham ihjel, blev han overordentlig forbavset og sagde: Visselig, dette er mere end et menneske. Se, er dette ikke den Store Ånd, som sender sådanne store straffedomme over dette folk på grund af deres mord?
- 3 Og de svarede kongen og sagde: Om han er den Store Ånd eller et menneske, ved vi ikke, men så meget ved vi, at han ikke kan slås ihjel af kongens fjender; ej heller kan de sprede kongens flokke, når han er med os, på grund af hans dygtighed og store styrke; derfor ved vi, at han er kongens ven. Og se, o konge, vi tror ikke, at et menneske kan have så stor magt, for vi ved, at han ikke kan slås ihjel.
- 4 Og se, da kongen hørte disse ord, sagde han til dem: Nu ved jeg, at det er den Store Ånd; og han er kommet ned på dette tidspunkt for at bevare jeres liv, så jeg ikke skal slå jer ihjel, sådan som jeg slog jeres brødre ihjel. Se, det er den Store Ånd, som vore fædre har talt om.
- 5 Se, det var den overlevering, som Lamoni havde fået af sin far, at der var en Stor Ånd. Til trods for at de troede på en Stor Ånd, antog de, at hvad de end gjorde, så var det rigtigt; alligevel begyndte Lamoni at frygte overordentlig af frygt for, at han havde gjort uret ved at slå sine tjenere ihjel;
- 6 for han havde slået mange af dem ihjel, fordi deres brødre havde spredt deres flokke ved stedet med vand; og fordi de således havde fået deres flokke spredt, var de blevet slået ihjel.
- 7 Se, det var disse lamanitters vane at stå ved Sebus' vande og sprede folkets flokke, så de derved kunne drive mange af dem, der var blevet spredt, bort til deres eget land, for det var den vanlige måde at plyndre på blandt dem.
- 8 Og det skete, at kong Lamoni spurgte sine tjenere, idet han sagde: Hvor er denne mand, der har så stor en magt?
- 9 Og de sagde til ham: Se, han er ved at fodre dine heste. Se, kongen havde nemlig befalet sine tjenere før det tidspunkt, da de skulle vande deres flokke, at de skulle gøre hans heste og vogne klar og ledsage ham over til Nefis land, for der var blevet bekendtgjort et stort gilde i Nefis land af Lamonis far, som var konge over hele landet.
- 10 Se, da kong Lamoni hørte, at Ammon var ved at gøre hans heste og hans vogne klar, blev han endnu mere forbavset over Ammons trofasthed og sagde: Blandt alle mine tjenere har der visselig ikke været nogen tjener, der har været så trofast som denne mand, for han husker at udføre alle mine befalinger.

- 11 Nu ved jeg visselig, at dette er den Store Ånd, og jeg ville ønske af ham, at han kom ind til mig, men jeg tør ikke.
- 12 Og det skete, at da Ammon havde gjort hestene og vognene klar til kongen og hans tjenere, gik han ind til kongen, og han så, at kongens ansigtsudtryk var forandret; derfor skulle han til at gå tilbage bort fra hans nærhed.
- 13 Men en af kongens tjenere sagde til ham: Rabbana! der, når det bliver oversat, betyder vældige eller store konge, eftersom de anså deres konger for at være vældige; og således sagde han til ham: Rabbana, kongen ønsker, at du skal blive.
- 14 Derfor vendte Ammon sig mod kongen og sagde til ham: Hvad vil du, at jeg skal gøre for dig, o konge? Og kongen svarede ham ikke i et tidsrum af en time efter deres tid, for han vidste ikke, hvad han skulle sige til ham.
- 15 Og det skete, at Ammon igen sagde til ham: Hvad ønsker du af mig? Men kongen svarede ham ikke.
- 16 Og det skete, at Ammon, der var fyldt af Guds Ånd, han fornemmede derfor kongens tanker. Og han sagde til ham: Er det fordi, du har hørt, at jeg forsvarede dine tjenere og dine flokke og slog syv af deres brødre ihjel med slyngen og med sværdet og huggede armene af andre for at forsvare dine flokke og dine tjenere; se, er det dette, der er årsag din forundring?
- 17 Jeg siger dig: Hvad er det, der gør, at din forundring er så stor? Se, jeg er et menneske, og jeg er din tjener, hvad du derfor end ønsker, og som er ret, det vil jeg gøre.
- 18 Se, da kongen havde hørt disse ord, blev han igen forundret, for han så, at Ammon kunne læse hans tanker, men til trods for det åbnede kong Lamoni sin mund og sagde til ham: Hvem er du? Er du den Store Ånd, som kender alting?
- 19 Ammon svarede og sagde til ham: Det er jeg ikke.
- 20 Og kongen sagde: Hvorledes kender du mit hjertes tanker? Du kan tale frimodigt og fortælle mig angående dette og også fortælle mig, ved hvilken magt du dræbte og huggede armene af mine brødre, som spredte mine flokke –
- 21 og se, hvis du vil fortælle mig om dette, vil jeg give dig, hvad end du ønsker; og hvis det var nødvendigt, ville jeg beskytte dig med mine hære; men jeg ved, at du er vældigere end dem alle; alligevel, hvad end du ønsker af mig, det vil jeg skænke dig.
- 22 Se, Ammon, der var vis, men dog fredelig, han sagde til Lamoni: Vil du lytte til mine ord, hvis jeg fortæller dig, ved hvilken magt jeg gør dette? Og det er det, som jeg ønsker af dig.
- 23 Og kongen svarede ham og sagde: Ja, jeg vil tro alle dine ord. Og således blev han fanget ved list.
- 24 Og Ammon begyndte at tale til ham med frimodighed og sagde til ham: Tror du, at der findes en Gud?
- 25 Og han svarede og sagde til ham: Jeg ved ikke, hvad det betyder.
- 26 Og da sagde Ammon: Tror du, at der findes en stor Ånd?
- 27 Og han sagde: Ja.
- 28 Og Ammon sagde: Det er Gud. Og Ammon sagde videre til ham: Tror du, at denne Store Ånd, som er Gud, har skabt alt, som er i himlen og på jorden?
- 29 Og han sagde: Ja, jeg tror, at han har skabt alt, som er på jorden, men jeg kender ikke himlene.
- 30 Og Ammon sagde til ham: Himlene er et sted, hvor Gud bor og alle hans hellige engle.

- 31 Og kong Lamoni sagde: Er det oven over jorden?
- 32 Og Ammon sagde: Ja, og han ser ned på alle menneskers børn; og han kender alle hjertets tanker og hensigter, for ved hans hånd blev de alle skabt fra begyndelsen.
- 33 Og kong Lamoni sagde: Jeg tror alt, hvad du har talt. Er du sendt fra Gud?
- 34 Ammon sagde til ham: Jeg er et menneske, og mennesket blev i begyndelsen skabt efter Guds billede, og jeg er ved hans hellige Ånd blevet kaldet til at undervise dette folk i dette, så de må blive bragt til kundskab om det, der er retfærdigt og sandt;
- 35 og en del af den Ånd bor i mig, hvilket giver mig kundskab og magt i forhold til min tro og efter mine ønsker, som er i Gud.
- 36 Se, da Ammon havde sagt disse ord, begyndte han ved verdens skabelse og også Adams skabelse og fortalte ham alt om menneskets fald og forklarede og forelagde ham folkets optegnelser og hellige skrifter, som var blevet talt ved profeterne, ja, helt op til den tid, da deres fader, Lehi, forlod Jerusalem.
- 37 Og han fortalte dem (nemlig kongen og hans tjenere) om alle deres fædres vandringer i ørkenen og alle deres lidelser ved sult og tørst og deres møje og så videre.
- 38 Og han fortalte dem ligeledes om Lamans og Lemuels og Ismaels sønners oprør, ja, han fortalte dem om alle deres oprør; og han udlagde alle optegnelserne og skrifterne for dem fra den tid, da Lehi forlod Jerusalem og op til nærværende tid.
- 39 Men det er ikke alt, for han udlagde for dem den forløsningsplan, som var beredt fra verdens grundlæggelse; og han gjorde dem også bekendt med Kristi komme, og alle Herrens gerninger gjorde han dem bekendt med.
- 40 Og det skete, efter at han havde sagt alt dette og udlagt det for kongen, at kongen troede alle hans ord.
- 41 Og han begyndte at anråbe Herren, idet han sagde: O Herre, hav barmhjertighed! I overensstemmelse med din overstrømmende barmhjertighed, som du har haft med Nefis folk, hav det med mig og mit folk.
- 42 Og se, da han havde sagt dette, faldt han til jorden, som om han var død.
- 43 Og det skete, at hans tjenere tog ham med og bar ham ind til hans hustru og lagde ham på en seng; og i et tidsrum af to dage og to nætter lå han, som om han var død; og hans hustru og hans sønner og hans døtre sørgede over ham på lamanitternes vis, idet de dybfølt begræd tabet af ham.

Almas Bog 19

- 1 Og det skete, at efter to dage og to nætter skulle de til at tage hans legeme og lægge det i en gravhule, som de havde lavet med det formål at begrave deres døde i.
- 2 Se, dronningen, der havde hørt om Ammons ry, hun sendte derfor bud og ønskede af ham, at han skulle komme ind til hende.
- 3 Og det skete, at Ammon gjorde, som han blev befale, og gik ind til dronningen og ønskede at få at vide, hvad hun ville, at han skulle gøre.
- 4 Og hun sagde til ham: Min mands tjenere har ladet mig vide, at du er en hellig Guds profet, og at du har magt til at gøre mange mægtige gerninger i hans navn.
- 5 Hvis det derfor er tilfældet, ønsker jeg, at du skal gå ind og se til min mand, for han har ligget på sin seng i et tidsrum af to dage og to nætter; og nogle siger, at han ikke er død, men andre siger, at han er død, og at han stinker, og at han burde lægges i gravhulen; men jeg for mit vedkommende synes ikke, at han stinker.

- 6 Se, dette var, hvad Ammon ønskede, for han vidste, at kong Lamoni var i Guds magt; han vidste, at det mørke slør af vantro var ved at blive fjernet fra hans sind, og at det lys, som oplyste hans sind, og som var Guds herligheds lys, som var hans godheds forunderlige lys – ja, dette lys havde indgydt hans sjæl en sådan glæde, efter at skyen af mørke var blevet spredt, og at det evigtvarende livs lys var blevet tændt i hans sjæl, ja, han vidste, at det havde overvældet hans naturlige legeme, og han var bortrykket i Gud –
- 7 derfor var det, som dronningen ønskede af ham, hans eneste ønske. Han gik derfor ind for at se til kongen, sådan som dronningen havde ønsket af ham; og han så kongen, og han vidste, at han ikke var død.
- 8 Og han sagde til dronningen: Han er ikke død, men han sover i Gud, og i morgen skal han rejse sig igen; begrav ham derfor ikke.
- 9 Og Ammon sagde til hende: Tror du dette? Og hun sagde til ham: Jeg har ikke noget vidnesbyrd bortset fra dit ord og vore tjeneres ord; alligevel tror jeg, at det skal ske, sådan som du har sagt.
- 10 Og Ammon sagde til hende: Velsignet er du på grund af din overordentlig store tro; jeg siger dig, kvinde, så stor tro har der ikke været blandt hele det nefitiske folk.
- 11 Og det skete, at hun vågede ved sin mands seng fra det tidspunkt og indtil det tidspunkt den næste dag, som Ammon havde fastsat, at han skulle rejse sig.
- 12 Og det skete, at han rejste sig i overensstemmelse med Ammons ord; og da han rejste sig, strakte han sin hånd ud til kvinden og sagde: Velsignet være Guds navn, og velsignet er du.
- 13 For så sikkert, som du lever, har jeg set min forløser; og han skal komme og blive født af en kvinde, og han skal forløse hele menneskeslægten, som tror på hans navn. Se, da han havde sagt disse ord, svulmede hjertet i ham, og han sank igen om af glæde; og dronningen sank også om, overvældet af Ånden.
- 14 Se, da Ammon så, at Herrens Ånd i overensstemmelse med hans bønner blev udøst over lamanitterne, hans brødre, som havde været årsagen til så stort sørgeudbrud blandt nefitterne eller blandt hele Guds folk på grund af deres syndighed og deres overleveringer, faldt han på sine knæ og begyndte at udøse sin sjæl i bøn og taksigelse til Gud for, hvad han havde gjort for hans brødre; og han blev også overvældet af glæde, og således var de alle tre sunket om på jorden.
- 15 Se, da kongens tjenere så, at de var faldet om, begyndte de også at anråbe Gud, for frygt for Herren var også kommet over dem; for det var dem, som havde stået foran kongen og vidnet for ham om Ammons store magt.
- 16 Og det skete, at de påkaldte Herrens navn af al deres magt, ja, indtil de alle var faldet om på jorden med undtagelse af en af de lamanitiske kvinder, hvis navn var Abish, og hun havde været omvendt til Herren i mange år som følge af et bemærkelsesværdigt syn, som hendes far havde haft –
- 17 og da hun således havde været omvendt til Herren og aldrig havde gjort det kendt, vidste hun derfor, da hun så, at alle Lamonis tjenere var faldet til jorden, og også at hendes herskerinde dronningen og kongen og Ammon lå udstrakt på jorden, at det var Guds magt; og da hun antog, at denne lejlighed til at kundgøre for folket, hvad der var sket blandt dem, at det, ved at de så dette syn, ville få dem til at tro på Guds magt, løb hun derfor fra hus til hus og kundgjorde det for folket.
- 18 Og de begyndte at samle sig i kongens hus. Og der kom en mængde, og til deres forbavselse så de kongen og dronningen og deres tjenere ligge udstrakt på jorden, og

de lå der alle, som om de var døde; og de så også Ammon, og se, han var nefit.

19 Og se, folket begyndte at murre indbyrdes; nogle sagde, at det var en stor ulykke, der var kommet over dem, eller over kongen og hans hus, fordi han havde tilladt nefitten at blive i landet.

20 Men andre irettesatte dem ved at sige: Kongen har bragt denne ulykke over sit hus, fordi han slog de af sine tjenere ihjel, som havde fået deres flokke spredt ved Sebus' vande.

21 Og de blev også irettesat af de mænd, der havde stået ved Sebus' vande og spredt de flokke, der tilhørte kongen, for de var vrede på Ammon på grund af det antal af deres brødre, som han havde slået ihjel ved Sebus' vande, mens han forsvarede kongens flokke.

22 Se, en af dem, hvis bror var blevet slået ihjel med Ammons sværd, og som var overordentlig vred på Ammon, trak sit sværd og trådte frem for at lade det falde på Ammon og dræbe ham, og da han løftede sværdet for at slå ham ihjel, se, da faldt han død om.

23 Vi ser nu, at Ammon ikke kunne slås ihjel, for Herren havde sagt til Mosija, hans far: Jeg vil skåne ham, og det skal ske ham i overensstemmelse med din tro! derfor betroede Mosija ham til Herren.

24 Og det skete, at da mængden så, at den mand, der havde løftet sværdet for at slå Ammon ihjel, var faldet død om, kom der frygt over dem alle, og de turde ikke række hånden ud for at røre ham eller nogen af dem, der var faldet om; og de begyndte igen at forundre sig indbyrdes over, hvad der kunne være årsagen til denne store magt, eller hvad alt dette kunne betyde.

25 Og det skete, at der var mange blandt dem, der sagde, at Ammon var den Store Ånd, og andre sagde, at han var sendt af den Store Ånd.

26 Men andre irettesatte dem alle, idet de sagde, at han var et uhyre, der var blevet sendt af nefitterne for at plage dem.

27 Og der var nogle, der sagde, at Ammon var sendt af den Store Ånd for at plage dem på grund af deres syndighed, og at det var den store Ånd, som altid havde været med nefitterne, og som altid havde udfriet dem af deres hænder; og de sagde, at det var denne Store Ånd, der havde udryddet så mange af deres brødre, lamanitterne.

28 Og således begyndte striden at blive overordentlig skarp blandt dem. Og mens de således stredes, kom den tjenestekvinde, som havde foranlediget mængden til at samle sig, og da hun så den strid, der var blandt mængden, blev hun overordentlig sorgfuld, ja, til tårer.

29 Og det skete, at hun gik hen og tog dronningen ved hånden, for at hun måske kunne rejse hende op fra jorden; og så snart hun rørte ved hendes hånd, rejste hun sig op og stod på benene, og hun råbte med høj røst, idet hun sagde: O velsignede Jesus, som har frelst mig fra et forfærdeligt helvede! O velsignede Gud, hav barmhjertighed med dette folk!

30 Og da hun havde sagt dette, slog hun hænderne sammen, for hun var fuld af glæde og talte mange ord, som ikke blev forstået; og da hun havde gjort dette, tog hun kong Lamoni ved hånden, og se, han rejste sig op og stod på benene.

31 Og da han så striden blandt folket, gik han straks frem og begyndte at irettesætte dem og at lære dem de ord, som han havde hørt af Ammons mund; og så mange, som hørte hans ord, troede og blev omvendt til Herren.

32 Men der var mange blandt dem, som ikke ville høre hans ord, derfor gik de deres

vej.

- 33 Og det skete, at da Ammon rejste sig, tog han sig også af dem, og det samme gjorde alle Lamonis tjenere; og de kundgjorde alle det selv samme for folket: at deres hjerte var blevet forandret, at de ikke mere havde noget ønske om at gøre ondt.
- 34 Og se, mange kundgjorde for folket, at de havde set engle og havde talt med dem; og således havde de fortalt dem noget om Gud og hans retfærdighed.
- 35 Og det skete, at der var mange, der troede deres ord; og så mange, som troede, blev døbt; og de blev et retfærdigt folk, og de oprettede en menighed blandt sig.
- 36 Og således begyndte Herrens værk blandt lamanitterne; således begyndte Herren at udøse sin Ånd over dem; og vi ser, at hans arm er strakt ud til alle mennesker, som vil omvende sig og tro på hans navn.

Almas Bog 20

- 1 Og det skete, da de havde oprettet en menighed i det land, at kong Lamoni ønskede af Ammon, at han skulle tage med ham til Nefis land, så han kunne forestille ham for sin far.
- 2 Og Herrens røst kom til Ammon og sagde: Du skal ikke drage op til Nefis land, for se, kongen vil stræbe dig efter livet; men du skal drage til Middonis land, for se, din bror Aron og også Muloki og Amma er i fængsel.
- 3 Se, det skete, at da Ammon havde hørt dette, sagde han til Lamoni: Se, min bror og mine brødre er i fængsel i Middoni, og jeg drager derhen, for at jeg kan udfri dem.
- 4 Se, Lamoni sagde til Ammon: Jeg ved, at du i Herrens styrke kan gøre alt. Men se, jeg vil drage med dig til Middonis land, for kongen i Middonis land, hvis navn er Antiomno, er en ven af mig, derfor vil jeg drage til Middonis land, så jeg kan smigre kongen i landet, og han vil da løslade dine brødre fra fængslet. Se, Lamoni sagde til ham: Hvem fortalte dig, at dine brødre var i fængsel?
- 5 Og Ammon sagde til ham: Ingen har sagt mig det, undtagen Gud; og han sagde til mig: Drag af sted, og udfri dine brødre, for de er i fængsel i Middonis land.
- 6 Se, da Lamoni havde hørt dette, foranledigede han, at hans tjenere skulle gøre hans heste og vogne klar.
- 7 Og han sagde til Ammon: Kom, jeg vil drage med dig ned til Middonis land, og der vil jeg bønfalde kongen om, at han løslader dine brødre fra fængslet.
- 8 Og det skete, at mens Ammon og Lamoni var på vej derhen, mødte de Lamonis far, som var konge over hele landet.
- 9 Og se, Lamonis far sagde til ham: Hvorfor kom I ikke til gildet på den store dag, da jeg holdt et gilde for mine sønner og mit folk?
- 10 Og han sagde også: Hvor er du på vej hen med denne nefit, som er et af børnene af en løgner?
- 11 Og det skete, at Lamoni forklarede ham, hvor han var på vej hen, for han frygtede for at fornærme ham.
- 12 Og han fortalte ham også hele grunden til, at han var blevet i sit eget rige, og at han ikke var taget til sin far til det gilde, som han havde beredt.
- 13 Og se, da Lamoni havde forklaret ham alt dette, se, da blev hans far til hans forbavselse vred på ham og sagde: Lamoni, du vil udfri disse nefitter, som er sønner af en løgner. Se, han udplyndrede vore fædre; og nu er hans børn også kommet blandt os, for at de ved deres snedighed og deres løgne kan bedrage os, så de igen

kan røve vor ejendom fra os.

14 Se, Lamoni's far befalede ham, at han skulle slå Ammon ihjel med sværdet. Og han befalede ham også, at han ikke skulle drage til Middonis land, men at han sammen med ham skulle vende tilbage til Ismaels land.

15 Men Lamoni sagde til ham: Jeg vil ikke slå Ammon ihjel, ej heller vil jeg vende tilbage til Ismaels land, men jeg drager til Middonis land, så jeg kan befri Ammons brødre, for jeg ved, at de er retfærdige mænd og den sande Guds hellige profeter.

16 Se, da hans far havde hørt disse ord, blev han vred på ham, og han trak sit sværd, så han kunne slå ham til jorden.

17 Men Ammon stod frem og sagde til ham: Se, du skal ikke slå din søn ihjel; alligevel ville det være bedre, at han faldt end du, for se, han har omvendt sig fra sine synder; men hvis du skulle falde på dette tidspunkt i din vrede, kunne din sjæl ikke blive frelst.

18 Og videre, det er nødvendigt, at du lader være; for hvis du skulle slå din søn, som er en uskyldig mand, ihjel, ville hans blod råbe fra jorden til Herren hans Gud om, at hævn skulle komme over dig; og måske du så ville miste din sjæl.

19 Se, da Ammon havde sagt disse ord til ham, svarede han ham, idet han sagde: Jeg ved, at hvis jeg skulle slå min søn ihjel, at jeg da ville udgyde uskyldigt blod, for det er dig, der har forsøgt at slå ham ihjel.

20 Og han strakte hånden ud for at slå Ammon ihjel. Men Ammon modstod hans slag og slog ham også på armen, så han ikke kunne bruge den.

21 Se, da kongen så, at Ammon kunne slå ham ihjel, begyndte han at bønfalde Ammon om, at han ville skåne hans liv.

22 Men Ammon løftede sit sværd og sagde til ham: Se, jeg vil slå dig ihjel, medmindre du vil tilstede mig, at mine brødre må blive løsladt fra fængslet.

23 Da kongen frygtede, at han skulle miste livet, sagde han: Hvis du vil skåne mig, vil jeg skænke dig alt, hvad du end beder om, endog indtil det halve af riget.

24 Se, da Ammon så, at han havde påvirket den gamle konge efter sit ønske, sagde han til ham: Hvis du vil tilstede, at mine brødre bliver løsladt fra fængslet, og også at Lamoni må beholde sit rige, og at du ikke fatter mishag mod ham, men tilsteder, at han kan handle efter sine egne ønsker, med hensyn til hvad end han tænker, da vil jeg skåne dig; ellers vil jeg slå dig til jorden.

25 Se, da Ammon havde sagt disse ord, begyndte kongen at fryde sig på grund af sit liv.

26 Og da han så, at Ammon ikke havde noget ønske om at slå ham ihjel, og da han også så den store kærlighed, han nærede for hans søn Lamoni, blev han overordentlig forbavset og sagde: Fordi dette er alt, hvad du har ønsket af mig, at jeg skulle løslade dine brødre og tillade, at min søn Lamoni skulle beholde sit rige, se, da vil jeg tilstede dig, at min søn må beholde sit rige fra denne tid af og for evigt, og jeg vil ikke mere regere over ham.

27 Og jeg vil også tilstede dig, at dine brødre bliver løsladt fra fængslet, og du og dine brødre må komme til mig i mit rige, for jeg ønsker i høj grad at mødes med dig. For kongen var højst forbavset over de ord, som han havde talt, og også over de ord, som var blevet talt af hans søn Lamoni; derfor nærede han ønske om at lære dem.

28 Og det skete, at Ammon og Lamoni fortsatte på deres rejse til Middonis land. Og Lamoni fandt yndest for landets konges øjne, derfor blev Ammons brødre ført ud af fængslet.

- 29 Og da Ammon mødte dem, blev han overordentlig sorgfuld, for se, de var nøgne, og deres hud var overordentlig ilde tilredt, fordi de havde været bundet med stærke reb. Og de havde også lidt sult, tørst og alle slags trængsler; alligevel var de tålmodige i alle deres lidelser.
- 30 Og som det skete, var det deres lod at være faldet i hænderne på et mere forhærdet og et mere stivnakket folk, derfor ville de ikke lytte til deres ord, og de havde stødt dem ud og havde slået dem og havde drevet dem fra hus til hus og fra sted til sted, lige indtil de var kommet til Middonis land; og der blev de pågrebet og kastet i fængsel og bundet med stærke reb og holdt fængslet i mange dage og blev udfriet af Lamoni og Ammon.

En beretning om Arons og Mulokis og deres brødres forkyndelse for lamanitterne.

Almas Bog 21

- 1 Se, da Ammon og hans brødre skiltes ved grænsen til lamanitternes land, se, da begav Aron sig på rejse mod det land, som af lamanitterne blev kaldt Jerusalem, idet de havde opkaldt det efter deres fædres fødeland, og det lå langt borte ved grænsen til Mormon.
- 2 Se, lamanitterne og amalekitterne og Amulons folk havde bygget en stor by, som blev kaldt Jerusalem.
- 3 Se, lamanitterne var i sig selv tilstrækkelig forhærdede, men amalekitterne og amulonitterne var endnu mere forhærdede; derfor foranledigede de lamanitterne til, at de skulle forhærde hjertet, at de skulle vokse sig stærke i ugudelighed og i deres vederstyggeligheder.
- 4 Og det skete, at Aron kom til byen Jerusalem og begyndte først at prædike for amalekitterne. Og han begyndte at prædike for dem i deres synagoger, for de havde bygget synagoger efter nehorernes orden; for mange af amalekitterne og amulonitterne var af nehorernes orden.
- 5 Da Aron derfor kom ind i en af deres synagoger for at prædike for folket, og mens han talte til dem, se, da rejste en amalekit sig op og begyndte at strides med ham, idet han sagde: Hvad er det, du har vidnet om? Har du set en engel? Hvorfor viser der sig ikke engle for os? Se, er dette folk ikke lige så godt som dit folk?
- 6 Du siger også, at medmindre vi omvender os, skal vi fortabes. Hvordan kender du vort hjertes tanke og hensigt? Hvordan ved du, at vi har grund til at omvende os? Hvordan ved du, at vi ikke er et retfærdigt folk? Se, vi har bygget helligdomme, og vi samler os for at tilbede Gud. Vi tror, at Gud vil frelse alle mennesker.
- 7 Se, Aron sagde til ham: Tror du, at Guds Søn skal komme for at forløse menneskeslægten fra dens synder?
- 8 Og manden sagde til ham: Vi tror ikke, at du ved noget sådant. Vi tror ikke disse tåbelige overleveringer. Vi tror ikke, at du kender til det tilkommende, ej heller tror vi, at dine fædre og heller ikke at vore fædre kendte noget til det, de talte om med hensyn til det, der skal komme.
- 9 Nu begyndte Aron at åbne skrifterne for dem angående Kristi komme og også angående de dødes opstandelse, og at der ingen forløsning kunne være for menneskeslægten, uden ved Kristi død og lidelser og forsoningen ved hans blod.

- 10 Og det skete, da han begyndte at udlægge dette for dem, at de blev vrede på ham og begyndte at spotte ham; og de ville ikke høre de ord, som han talte.
- 11 Da han derfor så, at de ikke ville høre hans ord, gik han ud af deres synagoge og kom over til en landsby, som hed Ani-Anti, og der fandt han Muloki i færd med at prædike ordet for dem, og også Amma og hans brødre. Og de stredes med mange om ordet.
- 12 Og det skete, at de så, at folket ville forhærde hjertet, derfor drog de bort og kom over til Middonis land. Og de prædikede ordet for mange, og nogle få troede på de ord, som de forkyndte.
- 13 Alligevel blev Aron og et vist antal af hans brødre grebet og kastet i fængsel, og resten af dem flygtede ud af Middonis land til egnene deromkring.
- 14 Og de, der blev kastet i fængsel, led meget, og de blev udfriet ved Lamonis og Ammons hånd, og de fik mad og klæder.
- 15 Og de drog igen ud for at kundgøre ordet, og således blev de for første gang udfriet af fængslet, og således havde de lidt.
- 16 Og de drog derhen, hvor de blev ledt af Herrens Ånd, idet de prædikede Guds ord i enhver af amalekitternes synagoger eller i enhver af lamanitternes forsamlinger, hvortil de kunne få adgang.
- 17 Og det skete, at Herren begyndte at velsigne dem, således at de bragte mange til kundskab om sandheden; ja, de overbeviste mange om deres synder og om deres fædres overleveringer, som ikke var rigtige.
- 18 Og det skete, at Ammon og Lamoni vendte tilbage fra Middonis land til Ismaels land, som var deres arveland.
- 19 Og kong Lamoni ville ikke tillade, at Ammon skulle tjene ham eller være hans tjener.
- 20 Men han foranledigede, at der skulle bygges synagoger i Ismaels land; og han foranledigede, at hans folk, eller de mennesker som var under hans regering, skulle samle sig.
- 21 Og han frydede sig ved dem, og han lærte dem meget. Og han kundgjorde også for dem, at de var et folk, som var under ham, og at de var et frit folk, at de var frie for kongens, hans fars, undertrykkelse, for hans far havde tilstedt ham, at han kunne regere over de mennesker, der var i Ismaels land og i hele landet deromkring.
- 22 Og han kundgjorde også for dem, at de havde frihed til at dyrke Herren deres Gud efter deres ønsker, hvor som helst de var, hvis det var i det land, som var under kong Lamonis regering.
- 23 Og Ammon prædikede for kong Lamonis folk; og det skete, at han lærte dem om alt angående det, der vedrører retfærdighed. Og han formanede dem daglig med al flid; og de gav agt på hans ord, og de var ivrige efter at holde Guds befalinger.

Almas Bog 22

- 1 Se, mens Ammon således bestandig underviste Lamonis folk, vender vi nu tilbage til beretningen om Aron og hans brødre; for efter at han var draget bort fra Middonis land, blev han ledt af Ånden til Nefis land, ja til kongens hus, han som regerede over hele landet, undtagen over Ismaels land, og det var Lamonis far.
- 2 Og det skete, at han gik ind til ham i kongens palads sammen med sine brødre og bøjede sig for kongen og sagde til ham: Se, o konge, vi er Ammons brødre, som du

har udfriet af fængslet.

3 Og se, o konge, hvis du vil skåne vore liv, vil vi være dine tjenere. Og kongen sagde til dem: Rejs jer, for jeg vil skænke jer livet, og jeg vil ikke tillade, at I skal være mine tjenere; men jeg vil forlange, at I underviser mig, for jeg har været noget foruroliget i sindet på grund af jeres bror Ammons storsindethed og storheden af hans ord; og jeg ønsker at kende årsagen til, at han ikke er kommet op fra Middoni sammen med jer.

4 Og Aron sagde til kongen: Se, Herrens Ånd har kaldt ham en anden vej; han er draget til Ismaels land for at undervise Lamonis folk.

5 Se, kongen sagde til dem: Hvad betyder det, som I har sagt om Herrens Ånd? Se, det er det, der foruroliger mig.

6 Og hvad betyder det, som Ammon sagde: Hvis I vil omvende jer, skal I blive frelst, og hvis I ikke vil omvende jer, skal I blive forstødt på den yderste dag?

7 Og Aron svarede ham og sagde: Tror du, at der findes en Gud? Og kongen sagde: Jeg ved, at amalekitterne siger, at der findes en Gud, og jeg har tilstedt dem, at de skulle bygge helligdomme, så de kan samle sig og tilbede ham. Og hvis du nu siger, at der er en Gud, se, så vil jeg tro det.

8 Og se, da Aron hørte det, begyndte hans hjerte at fryde sig, og han sagde: Se, så vist som du lever, o konge, findes der en Gud.

9 Og kongen sagde: Er Gud den Store Ånd, som førte vore fædre ud af Jerusalems land?

10 Og Aron sagde til ham: Ja, han er den Store Ånd, og han har skabt alt, både i himlen og på jorden. Tror du det?

11 Og han sagde: Ja, jeg tror, at den Store Ånd har skabt alt, og jeg ønsker af dig, at du skal fortælle mig om alt dette, så vil jeg tro på dine ord.

12 Og det skete, at da Aron så, at kongen ville tro på hans ord, begyndte han fra Adams skabelse, idet han læste skrifterne for kongen – hvorledes Gud skabte mennesket efter sit eget billede, og at Gud gav ham befalinger, og at mennesket var faldet på grund af overtrædelse.

13 Og Aron udlagde skrifterne for ham fra Adams skabelse, idet han fremlagde menneskets fald for ham og dets kødelige tilstand og også den forløsningsplan, som var beredt ved Kristus fra verdens begyndelse for hver den, som vil tro på hans navn.

14 Og eftersom mennesket var faldet, kunne det ikke af sig selv gøre sig fortjent til noget; men Kristi lidelse og død soner for deres synder ved tro og omvendelse og så videre; og at han bryder dødens bånd, så graven ingen sejr skal få, og så dødens brod skal blive opslugt i håbet om herlighed; og Aron udlagde alt dette for kongen.

15 Og det skete, at efter at Aron havde udlagt dette for ham, sagde kongen: Hvad skal jeg gøre, for at jeg kan få dette evige liv, som du har talt om? Ja, hvad skal jeg gøre, for at jeg kan blive født af Gud og få denne ugudelige ånd rykket ud af mit bryst og modtage hans Ånd, så jeg kan blive fyldt af glæde, så jeg ikke bliver forstødt på den yderste dag? Se, sagde han, jeg vil give afkald på alt, hvad jeg besidder, ja, jeg vil frasige mig mit rige, for at jeg kan få denne store glæde.

16 Men Aron sagde til ham: Hvis du ønsker dette, hvis du vil bøje dig for Gud, ja, hvis du vil omvende dig fra alle dine synder og bøje dig for Gud og påkalde hans navn i tro, overbevist om at du skal få, da skal du få det håb, som du ønsker.

17 Og det skete, at da Aron havde sagt disse ord, knælede kongen ned for Herren, ja, han kastede sig endog til jorden og råbte indtrængende, idet han sagde:

18 O Gud, Aron har fortalt mig, at der findes en Gud, og hvis der findes en Gud, og

hvis du er Gud, vil du da give dig til kende for mig, så vil jeg aflægge alle mine synder for at kende dig og for at kunne blive oprejst fra de døde og blive frelst på den yderste dag. Og se, da kongen havde sagt disse ord, blev han ramt, som om han var død.

19 Og det skete, at hans tjenere løb hen og fortalte dronningen alt, hvad der var sket med kongen. Og hun kom ind til kongen; og da hun så ham ligge, som om han var død, og også Aron og hans brødre stå, som om de havde været årsagen til hans fald, blev hun vred på dem og befalede, at hendes tjenere, eller kongens tjenere, skulle gribe dem og slå dem ihjel.

20 Se, tjenerne havde set årsagen til kongens fald, derfor turde de ikke lægge hånd på Aron og hans brødre, og de bønfuldt dronningen, idet de sagde: Hvorfor befaler du, at vi skal slå disse mænd ihjel, når nu én af dem er mægtigere end os alle? Derfor vil vi jo falde for dem.

21 Se, da dronningen så tjenernes frygt, begyndte hun også at frygte overordentlig meget for, at en ulykke skulle komme over hende. Og hun befalede sine tjenere, at de skulle gå ud og kalde på folket, så de kunne dræbe Aron og hans brødre.

22 Se, da Aron så dronningens beslutsomhed, og da han også kendte hårdheden af folkets hjerte, frygtede han for, at en mængde skulle samle sig, og at der ville blive en stor strid og en urolighed blandt dem, derfor rakte han hånden ud og rejste kongen op fra jorden og sagde til ham: Rejs dig. Og han rejste sig på benene og fik sin styrke.

23 Se, dette blev gjort i overværelse af dronningen og mange tjenere. Og da de så det, blev de meget forundrede og begyndte at frygte. Og kongen stod frem og begyndte at forkynde for dem. Og han forkyndte for dem, således at hele hans husstand blev omvendt til Herren.

24 Se, der var samlet en mængde på grund af dronningens befaling, og der opstod en stor murren blandt dem på grund af Aron og hans brødre.

25 Men kongen stod frem blandt dem og tog sig af dem. Og de blev fredeligt stemt over for Aron og dem, der var med ham.

26 Og det skete, at da kongen så, at folket var blevet fredeligt stemt, foranledigede han, at Aron og hans brødre skulle stå frem i midten af mængden, og at de skulle prædike ordet for dem.

27 Og det skete, at kongen sendte en proklamation ud over hele landet blandt hele sit folk, som var i hele hans land, og som var i alle egnene rundt omkring, som grænsede helt op til havet mod øst og mod vest, og som var skilt fra Zarahemlas land ved et smalt stykke ødemark, som strakte sig fra havet mod øst helt til havet mod vest og langs grænseegnene mod kysten og grænseegnene mod ødemarken, som lå mod nord ved Zarahemlas land gennem Mantis grænser ved udspringet af floden Sidon, som løb fra øst mod vest – og således var lamanitterne og nefitterne adskilt.

28 Se, den mest dovne del af lamanitterne levede i ødemarken og boede i telte, og de var spredt ud over ødemarken mod vest i Nefis land, ja, og også vest for Zarahemlas land i grænseegnene ved kysten og mod vest i Nefis land på deres fædres første arvested og grænsede således op mod kysten.

29 Og der var også mange lamanitter mod øst ved kysten, hvor nefitterne havde drevet dem hen. Og således var nefitterne næsten omringet af lamanitterne; alligevel havde nefitterne sat sig i besiddelse af alle de nordlige dele af landet, som grænsede op til ødemarken ved udspringet af floden Sidon fra øst til vest rundt langs med ødemarken mod nord, lige til de kom til det land, som de kaldte Overflod.

30 Og det grænsede op til det land, som de kaldte Ødelæggelse, da det var så langt

mod nord, at det strakte sig ind i det land, der havde været beboet og var blevet ødelagt, om hvis knogler vi har talt, og som blev opdaget af Zarahemlas folk, idet det var det sted, hvor de først gik i land.

31 Og de kom derfra op i den sydlige ødemark. Således blev landet mod nord kaldt Ødelæggelse, og landet mod syd blev kaldt Overflod; det var den ødemark, der er fuld af alle slags vilde dyr af enhver art, hvoraf en del var kommet fra landet mod nord efter føde.

32 Og se, der var i afstand kun halvanden dagsrejse for en nefit langs grænsen mellem Overflod og landet Ødelæggelse fra det østlige til det vestlige hav; og således var Nefis land og Zarahemlas land næsten omgivet af vand, for der var kun en lille landtunge mellem landet mod nord og landet mod syd.

33 Og det skete, at nefitterne havde bosat sig i landet Overflod lige fra det østlige til det vestlige hav, og således havde nefitterne i deres visdom med deres vagter og deres hære indesluttet lamanitterne mod syd, for at de på den måde ikke skulle få flere besiddelser mod nord, for at de ikke skulle oversvømme landet mod nord.

34 Derfor kunne lamanitterne ikke få flere besiddelser undtagen i Nefis land og i ødemarken deromkring. Se, dette anså nefitterne for vist – eftersom lamanitterne var deres fjender, ville de ikke lade sig plage af dem fra alle sider, og også for at de kunne have et land, som de kunne flygte til efter deres ønsker.

35 Og se, efter at have sagt dette vender jeg igen tilbage til beretningen om Ammon og Aron, Omner og Himni og deres brødre.

Almas Bog 23

1 Se, nu skete det, at lamanitternes konge sendte en proklamation ud til hele sit folk om, at de ikke måtte lægge hånd på Ammon eller Aron eller Omner eller Himni, ej heller ikke på nogen af deres brødre, som ville drage ud og prædike Guds ord på noget som helst sted, de måtte befinde sig, i nogen som helst del af deres land.

2 Ja, han sendte en forordning ud til dem om, at de ikke måtte lægge hånd på dem for at binde dem eller kaste dem i fængsel; ej heller måtte de spytte på dem eller slå dem eller støde dem ud af deres synagoger eller piske dem; ej heller måtte de stene dem; men at de skulle have fri adgang til deres huse og også deres templer og deres helligdomme.

3 Og således kunne de drage omkring og prædike ordet efter deres ønsker, for kongen var blevet omvendt til Herren, og hele hans husstand; derfor sendte han sin proklamation ud over hele landet til sit folk, for at Guds ord ikke skulle møde nogen hindring, men at det måtte få fremgang overalt i hele landet, så hans folk måtte blive overbevist om deres fædres ugudelige overleveringer, og så de måtte blive overbevist om, at de alle var brødre, og at de ikke burde myrde eller plyndre eller stjæle eller begå ægteskabsbrud eller begå nogen form for ugudelighed.

4 Og se, det skete, at da kongen havde udsendt denne proklamation, at Aron og hans brødre drog fra by til by og fra det ene tilbedelseshus til det andet, idet de oprettede menigheder og indviede præster og lærere overalt i landet blandt lamanitterne til at prædike og til at undervise i Guds ord blandt dem; og således begyndte de at få stor medgang.

5 Og tusinder blev bragt til kundskab om Herren, ja, tusinder blev bragt til at tro på nefitternes overleveringer; og de blev fortalt om de optegnelser og profetier, som

var blevet overdraget lige til nærværende tid.

6 Og så vist som Herren lever, så vist er det, at så mange som troede, eller så mange som blev bragt til kundskab om sandheden ved Ammons og hans brødres forkyndelse i overensstemmelse med åbenbarelsens og profetiens ånd og Guds kraft, som gjorde mirakler ved dem – ja, jeg siger jer, så sandt som Herren lever, at så mange af lamanitterne, som troede på deres forkyndelse og blev omvendt til Herren, faldt aldrig fra.

7 For de blev et retfærdigt folk; de nedlagde oprørsvåbnene, så de ikke mere kæmpede mod Gud, ej heller mod nogen af deres brødre.

8 Se, dette er dem, der blev omvendt til Herren:

9 Det lamanitiske folk, der var i Ismaels land,

10 og også det lamanitiske folk, der var i Middonis land,

11 og også det lamanitiske folk, der var i byen Nefi,

12 og også det lamanitiske folk, der var i Shiloms land, og som var i Shemlons land og i byen Lemuel og i byen Shimnilom.

13 Og det er navnene på lamanitternes byer, som blev omvendt til Herren; og det er dem, der nedlagde deres oprørsvåben, ja, alle deres krigsvåben, og de var alle lamanitter.

14 Og amalekitterne blev ikke omvendt, bortset fra én eneste, ej heller blev nogen af amulonitterne, men de forhædede hjertet og ligeledes hjertet hos lamanitterne i de dele af landet, hvor de end boede, ja, alle deres landsbyer og alle deres byer.

15 Derfor har vi nævnt alle lamanitternes byer, hvori de omvendte sig og kom til kundskab om sandheden og blev omvendt.

16 Og se, det skete, at kongen og de, der var blevet omvendt, nærede ønske om at få et navn, så de derved kunne blive skelnet fra deres brødre; derfor rådførte kongen sig med Aron og mange af deres præster angående det navn, som de ville påtage sig for at kunne blive skelnet.

17 Og det skete, at de kaldte sig anti-nefi-lehier; og de blev kaldt ved det navn og blev ikke mere kaldt lamanitter.

18 Og de begyndte at blive et meget arbejdsomt folk; ja, og de var venlige over for nefitterne; derfor optog de forbindelse med dem, og Guds forbandelse fulgte dem ikke mere.

Almas Bog 24

1 Og det skete, at de amalekitter og de amulonitter og de lamanitter, som var i Amulons land og også i Helams land, og som var i Jerusalems land og kort sagt i hele landet rundt omkring, og som ikke var blevet omvendt og ikke havde påtaget sig navnet Anti-Nefi-Lehi, blev ophidset af amalekitterne og af amulonitterne til vrede mod deres brødre.

2 Og deres had mod dem blev overordentlig bittert, endog i en sådan grad at de begyndte at sætte sig op mod deres konge, ja, i en sådan grad at de ikke ønskede, at han skulle være deres konge; derfor greb de til våben mod folket Anti-Nefi-Lehi.

3 Se, kongen overdrog riget til sin søn, og han gav ham navnet Anti-Nefi-Lehi.

4 Og kongen døde i det selv samme år, som lamanitterne begyndte at træffe forberedelser til krig mod Guds folk.

5 Se, da Ammon og hans brødre og alle de, der var kommet op sammen med ham,

så lamanitternes forberedelser til at udrydde deres brødre, drog de til Midjans land, og der mødte Ammon alle sine brødre; og derfra kom de til Ismaels land, så de kunne holde råd med Lamoni og også med hans bror Anti-Nefi-Lehi om, hvad de skulle gøre for at forsvare sig mod lamanitterne.

6 Se, der var ikke en eneste sjæl blandt alle de mennesker, der var blevet omvendt til Herren, som ville gribe til våben mod deres brødre, nej, de ville end ikke træffe nogen forberedelser til krig; ja, og deres konge befalede dem også, at de ikke skulle gøre det.

7 Se, disse er de ord, som han sagde til folket angående sagen: Jeg takker min Gud, mit elskede folk, for at vor store Gud i sin godhed har sendt disse vore brødre nefitterne til os for at prædike for os og for at overbevise os om vore ugudelige fædres overleveringer.

8 Og se, jeg takker min store Gud for, at han har givet os en del af sin Ånd til at blødgøre vort hjerte, så vi har optaget forbindelse med disse brødre, nefitterne.

9 Og se, jeg takker også min Gud for, at vi ved at optage denne forbindelse er blevet overbevist om vore synder og om de mange mord, som vi har begået.

10 Og jeg takker også min Gud, ja, min store Gud for, at han har tilstedt os, at vi kan omvende os fra dette, og også for, at han har tilgivet os for disse vore mange synder og mord, som vi har begået, og borttaget skylden fra vort hjerte ved sin Søns fortjeneste.

11 Og se nu, mine brødre, eftersom det har været alt, vi kunne gøre (da vi var de mest fortabte af hele menneskeslægten), at omvende os fra alle vore synder og de mange mord, som vi har begået, og at få Gud til at borttage dem fra vort hjerte, for det var alt, vi kunne gøre for at omvende os tilstrækkeligt for Gud, så han ville borttage vor skamplet –

12 se, mine højst elskede brødre, eftersom Gud har borttaget vor skamplet, og vore sværd er blevet blanke, så lad os ikke mere plette vore sværd med vore brødres blod.

13 Se, jeg siger jer: Nej, lad os holde vore sværd tilbage, så de ikke bliver plettet med vore brødres blod; for hvis vi igen skulle plette vore sværd, kan de måske ikke mere blive vasket blanke ved vor store Guds Søns blod, der skal blive udgydt til soning af vore synder.

14 Og den store Gud har haft barmhjertighed med os og kundgjort os dette, for at vi ikke skulle fortabes; ja, han har forud kundgjort os dette, fordi han elsker vor sjæl ligeså højt, som han elsker vore børn; derfor besøger han os i sin barmhjertighed ved sine engle, for at frelsesplanen må blive kundgjort for os såvel som for kommende slægter.

15 Åh, hvor barmhjertig er ikke vor Gud! Og se nu, eftersom det har været så meget, som vi har kunnet gøre for at få vore skampletter borttaget fra os, og vore sværd er gjort blanke, lad os da gemme dem bort, så de må holdes blanke som et vidnesbyrd for vor Gud på den yderste dag, eller på den dag da vi skal blive ført frem for ham for at blive dømt, om, at vi ikke har plettet vore sværd med vore brødres blod, siden han gav os sit ord og har gjort os rene derved.

16 Og se, mine brødre, hvis vore brødre forsøger at udrydde os, se, da vil vi gemme vore sværd bort, vi vil endog grave dem dybt ned i jorden, så de må blive holdt blanke som et vidnesbyrd på den yderste dag om, at vi aldrig har brugt dem; og hvis vore brødre udrydder os, se, da går vi til vor Gud og bliver frelst.

17 Og se, det skete, at da kongen havde afsluttet disse ord, og hele folket var samlet, tog de deres sværd og alle de våben, der blev brugt til udgydelse af menneskeblod, og

gravede dem dybt ned i jorden.

18 Og dette gjorde de, da det i deres øjne var et vidnesbyrd for Gud og også for mennesker om, at de aldrig igen ville bruge våben til udgydelse af menneskeblod; og dette gjorde de, idet de bevidnede og sluttede pagt med Gud om, at hellere end at udgyde deres brødres blod ville de ofre deres eget liv; og hellere end at tage noget fra en broder ville de give til ham; og hellere end at tilbringe tiden i dovenskab ville de arbejde rigeligt med deres hænder.

19 Og således ser vi, at da disse lamanitter var blevet bragt til at tro og til kundskab om sandheden, blev de vedholdende og ville lide indtil døden hellere end at begå synd; og således ser vi, at de gravede deres fredsvåben ned, eller de gravede krigsvåbnene ned for fredens skyld.

20 Og det skete, at deres brødre lamanitterne traf forberedelser til krig og kom op til Nefis land med det formål at slå kongen ihjel og at sætte en anden i hans sted og også at udrydde folket Anti-Nefi-Lehi af landet.

21 Se, da folket så, at de kom imod dem, gik de ud for at møde dem og kastede sig til jorden for dem og begyndte at påkalde Herrens navn; og således lå de i denne stilling, da lamanitterne overfaldt dem og begyndte at slå dem ihjel med sværdet.

22 Og uden således at møde nogen modstand slog de et tusind og fem af dem ihjel; og vi ved, at de er velsignede, for de er gået bort for at bo hos deres Gud.

23 Se, da lamanitterne så, at deres brødre ikke ville flygte for sværdet, og at de heller ikke vendte sig til højre eller til venstre, men at de lagde sig ned og omkom og priste Gud, selv mens de omkom under sværdet –

24 se, da lamanitterne så dette, lod de være med at slå dem ihjel; og der var mange, hvis hjerte svulmede for dem af deres brødre, som var faldet for sværdet, for de angrede det, som de havde gjort.

25 Og det skete, at de kastede deres krigsvåben fra sig, og de ville ikke tage dem op igen; for de var naget af de mord, som de havde begået; og de faldt ned ligesom deres brødre og forlod sig på barmhjertigheden fra dem, hvis arme var løftet for at slå dem ihjel.

26 Og det skete, at Guds folk den dag tog imod flere end det antal, der var blevet slået ihjel; og de, der var blevet slået ihjel, var retfærdige folk; derfor har vi ingen grund til at tvivle på, at de blev frelst.

27 Og der blev ikke slået en eneste ugudelig mand ihjel blandt dem, men flere end et tusind blev bragt til kundskab om sandheden; således ser vi, at Herren virker på mange måder for sit folks frelse.

28 Se, den største del af de lamanitter, der slog så mange af deres brødre ihjel, var amalekitter og amulonitter, hvoraf den største del var af nehorernes orden.

29 Se, blandt dem, der sluttede sig til Herrens folk, var der ingen, der var amalekitter eller amulonitter, eller som var af Nehors orden, men de var virkelige efterkommere af Laman og Lemuel.

30 Og således kan vi tydeligt se, at efter at et folk engang er blevet oplyst af Guds Ånd og har fået stor kundskab om det, der vedrører retfærdighed og derefter er faldet fra i synd og overtrædelse, bliver de mere forhærdede, og deres tilstand bliver således værre, end hvis de aldrig havde kendt dette.

Almas Bog 25

- 1 Og se, nu skete det, at disse lamanitter blev mere vrede, fordi de havde slået deres
brødre ihjel, derfor svor de hævn over nefitterne, og de forsøgte ikke mere at slå
folket Anti-Nefi-Lehi ihjel på dette tidspunkt.
- 2 Men de tog deres hære og drog over grænsen ind i Zarahemlas land og faldt over
de folk, der var i Ammonihas land og slog dem ihjel.
- 3 Og efter det udkæmpede de mange slag mod nefitterne, i hvilke de blev fordrevet
og udryddet.
- 4 Og blandt de lamanitter, der blev slået ihjel, var næsten alle efterkommere af
Amulon og hans brødre, som var Noas præster, og de blev slået ihjel ved nefitternes
hånd;
- 5 og resten, der var flygtet ud i den østlige ødemark, og som havde tilranet sig
magten og myndigheden over lamanitterne, lod mange af lamanitterne omkomme
ved ild på grund af deres tro –
- 6 for mange af dem begyndte, efter at have lidt store tab og så mange trængsler, at
blive vækket til erindring om de ord, som Aron og hans brødre havde prædikeret for
dem i deres land; derfor begyndte de at tvivle på deres fædres overleveringer og at
tro på Herren og på, at han gav nefitterne stor magt; og således blev mange af dem
omvendt i ødemarken.
- 7 Og det skete, at de herskere, som var resten af Amulons børn, foranledigede, at
de skulle sendes i døden, ja, alle dem, der troede på dette.
- 8 Se, dette martyrium bevirkede, at mange af deres brødre blev ophidset til vrede;
og der opstod strid i ødemarken; og lamanitterne begyndte at jage efterkommerne af
Amulon og hans brødre og begyndte at slå dem ihjel; og de flygtede ud i den østlige
ødemark.
- 9 Og se, de bliver den dag i dag jaget af lamanitterne. Således blev de ord, som
Abinadi talte, opfyldt angående efterkommerne af de præster, der lod ham lide
døden ved ild.
- 10 For han sagde til dem: Hvad I gør ved mig, er et sindbillede på det tilkommende.
- 11 Og se, Abinadi var den første, der led døden ved ild på grund af sin tro på Gud;
se, det er det, han mente med, at mange skulle lide døden ved ild, ligesom han havde
lidt.
- 12 Og han sagde til Noas præster, at deres efterkommere skulle lade mange sende i
døden på samme måde, som han blev, og at de skulle blive spredt vidt omkring og
slået ihjel, ligesom et får, der ingen hyrde har, bliver drevet og slået ihjel af vilde
rovdyr; og se nu, disse ord blev bekræftet, for de blev drevet af lamanitterne, og de
blev jaget, og de blev slået.
- 13 Og det skete, at da lamanitterne så, at de ikke kunne besejre nefitterne, vendte de
igen tilbage til deres eget land; og mange af dem kom over for at bo i Ismaels land og
Nefis land og sluttede sig til Guds folk, som var folket Anti-Nefi-Lehi.
- 14 Og de gravede også deres krigsvåben ned, ligesom deres brødre havde gjort, og de
begyndte at blive et retfærdigt folk; og de vandrede på Herrens veje og bestræbte sig
på at holde hans befalinger og hans lovbud.
- 15 Ja, og de holdt Moseloven, for det var nødvendigt, at de endnu skulle holde
Moseloven, for den var ikke helt opfyldt. Men til trods for Moseloven så de frem til
Kristi komme, da de mente, at Moseloven var et sindbillede på hans komme og

troede på, at de måtte holde disse ydre skikke indtil det tidspunkt, da han skulle åbenbares for dem.

16 Se, de antog ikke, at frelse fandt sted ved Moseloven; men Moseloven tjente til at styrke deres tro på Kristus; og således bevarede de ved tro et håb til evig frelse, idet de forlod sig på profetiens ånd, som talte om det tilkommende.

17 Og se nu, Ammon og Aron og Omner og Himni og deres brødre frydede sig overordentligt ved den medgang, som de havde haft blandt lamanitterne, for de så, at Herren havde givet dem i overensstemmelse med deres bønner, og at han også havde bekræftet sit ord for dem i enhver henseende.

Almas Bog 26

1 Og se, dette er Ammons ord til sine brødre, og de lyder: Mine brødre og mine medbrødre, se, jeg siger jer, hvor stor grund har vi ikke til at fryde os, for kunne vi, da vi tog fra Zarahemlas land, have troet, at Gud ville have skænket os så store velsignelser?

2 Og se, jeg spørger: Hvilke store velsignelser har han skænket os? Kan I sige det?

3 Se, jeg svarer for jer, for vore brødre lamanitterne var i mørke, ja, i den mørkeste afgrund, men se, hvor mange af dem er ikke blevet bragt til at se Guds forunderlige lys! Og dette er den velsignelse, der er blevet skænket os, at vi er blevet gjort til redskaber i Guds hænder til at udføre denne store gerning.

4 Se, tusinder af dem fryder sig og er blevet ført ind i Guds fold.

5 Se, marken var moden, og velsignede er I, for I svang seglen og høstede af alle jeres kræfter, ja, hele dagen lang arbejdede I; og se antallet af jeres neg! Og de skal samles ind i laderne, så de ikke går til spilde.

6 Ja, de skal ikke blive slået ned af uvejret på den yderste dag; ja, ej heller skal de blive revet op af hvirvelvindene, men når uvejret kommer, er de samlet sammen på deres sted, så uvejret ikke kan nå ind til dem; ja, ej heller skal de føres af rasende vinde derhen, hvor fjenden måtte ønske at bære dem.

7 Men se, de er i hænderne på høstens Herre, og de er hans; og han vil oprejse dem på den yderste dag.

8 Velsignet være vor Guds navn! Lad os synge til hans pris, ja, lad os give tak til hans hellige navn, for han øver retfærdighed for evigt.

9 For hvis vi ikke var kommet op fra Zarahemlas land, ville disse vore højt elskede brødre, som har elsket os så højt, stadig have været optændt af had til os, ja, de ville også have været fremmede for Gud.

10 Og det skete, at da Ammon havde sagt disse ord, irettesatte hans bror Aron ham, idet han sagde: Ammon, jeg frygter, at din glæde forleder dig til pral.

11 Men Ammon sagde til ham: Jeg praler ikke af min egen styrke eller af min egen visdom; men se, min glæde er fuldkommen, ja, mit hjerte er fyldt til randen af glæde, og jeg vil fryde mig i min Gud.

12 Ja, jeg ved, at jeg intet er; hvad min egen styrke angår, er jeg svag; derfor vil jeg ikke prale af mig selv, men jeg vil prale af min Gud, for med hans styrke kan jeg gøre alt; ja, se, mange mægtige mirakler har vi udført i dette land, for hvilket vi vil prise hans navn for evigt.

13 Se, hvor mange tusinde af vore brødre har han ikke løst fra helvedes smerter, og de er blevet bragt til at synge om den forløsende kærlighed, og dette på grund af

- kraften af hans ord, som er i os; har vi derfor ikke stor grund til at fryde os?
- 14 Jo, vi har grund til at prise ham for evigt, for han er Gud den Højeste og har løst vore brødre fra helvedes lænker.
- 15 Ja, de var omsluttet af evigtvarende mørke og undergang; men se, han har ført dem ind i sit evigtvarende lys, ja, ind i evigtvarende frelse, og de er omsluttet af den uforlignelige overflod af hans kærlighed; ja, og vi har været redskaber i hans hånd til at udføre denne store og forunderlige gerning.
- 16 Lad os derfor juble, ja, vi vil juble i Herren; ja, vi vil fryde os, for vor glæde er fuldkommen; ja, vi vil prise vor Gud for evigt. Se, hvem kan juble for meget i Herren? Ja, hvem kan sige for meget om hans store magt og om hans barmhjertighed og om hans langmodighed med menneskenes børn? Se, jeg siger jer, at jeg kan ikke beskrive blot det mindste af det, som jeg føler.
- 17 Hvem kunne have troet, at vor Gud ville have været så barmhjertig, at han ville have revet os ud af vor forfærdelige, syndefulde og besmittede tilstand?
- 18 Se, vi drog frem, ja, i vrede, med mægtige trusler om at tilintetgøre hans kirke.
- 19 Åh, hvorfor overgav han os da ikke til en forfærdelig undergang, ja, hvorfor lod han ikke sin retfærdigheds sværd falde på os og dømme os til evig fortvivlelse?
- 20 Åh, det er som om min sjæl næsten flygter ved tanken derom. Se, han udøvede ikke sin retfærdighed over os, men har i sin store barmhjertighed bragt os over dødens og elendighedens evigtvarende kløft, ja, til vor sjæls frelse.
- 21 Og se nu, mine brødre, hvilket naturligt menneske findes der, som fatter dette? Jeg siger jer, der findes ingen, der fatter dette, undtagen den angrende.
- 22 Ja, den, der omvender sig og udøver tro og frembringer gode gerninger og bestandigt beder uden ophør – sådanne bliver det givet at kende Guds hemmeligheder; ja, sådanne skal det blive givet at åbenbare det, som aldrig har været åbenbaret; ja, og det skal blive givet sådanne at bringe tusinder af sjæle til omvendelse, ligesom det er blevet givet os at bringe disse vore brødre til omvendelse.
- 23 Se, husker I, mine brødre, at vi sagde til vore brødre i Zarahemlas land: Vi drager op til Nefis land for at prædike for vore brødre lamanitterne, og at de lo hånligt ad os?
- 24 For de sagde til os: Tror I, at I kan bringe lamanitterne til kundskab om sandheden? Tror I, at I kan overbevise lamanitterne om urigtigheden af deres fædres overleveringer, så stivnakket et folk, som de er, hvis hjerte fryder sig ved udgydelse af blod, hvis dage er blevet tilbragt i den groveste ugudelighed, og hvis veje har været overtræderens veje fra begyndelsen? Se, mine brødre, I husker, at dette var deres sprog.
- 25 Og de sagde endvidere: Lad os gribe til våben mod dem, så vi kan udrydde dem og deres ugudelighed af landet, så de ikke løber os over ende og udrydder os.
- 26 Men se, mine elskede brødre, vi kom ud i ødemarken, ikke i den hensigt at udrydde vore brødre, men i den hensigt, at vi måske kunne frelse nogle få af deres sjæle.
- 27 Se, da vi følte os nedtrykte i hjertet og skulle til at vende tilbage, se, da trøstede Herren os og sagde: Drag ud blandt jeres brødre lamanitterne, og bær jeres trængsler med tålmodighed, så vil jeg give jer medgang.
- 28 Og se nu, vi er kommet og har været ude blandt dem; og vi har været tålmodige i vore lidelser, og vi har lidt ethvert afsavn; ja, vi har rejst fra hus til hus, idet vi har forladt os på verdens barmhjertighed – ikke på verdens barmhjertighed alene, men

også på Guds barmhjertighed.

29 Og vi er gået ind i deres huse og har undervist dem, og vi har undervist dem på deres gader, ja, og vi har undervist dem på deres høje; og vi er også gået ind i deres templer og deres synagoger og har undervist dem; og vi er blevet stødt ud og spottet og spyttet på og slået på kinderne; og vi er blevet stenet og pågrebet og bundet med stærke reb og kastet i fængsel; og ved Guds kraft og visdom er vi blevet udfriet igen.

30 Og vi har lidt alle slags trængsler, og alt dette for at vi måske kunne blive midlet til at frelse en eller anden sjæl; og vi troede, at vor glæde ville blive fuldkommen, hvis vi måske kunne blive midlet til at frelse nogle.

31 Se nu, vi kan se tilbage og se frugterne af vort arbejde, og er de få? Jeg siger jer: Nej, de er mange; ja, og vi kan se deres oprigtighed på grund af deres kærlighed til deres brødre og også til os.

32 For se, de ville hellere ofre deres liv end berøve deres fjende livet, og de har gravet deres krigsvåben dybt ned i jorden på grund af kærlighed til deres brødre.

33 Og se, nu siger jeg jer: Har der været så stor kærlighed i hele landet? Se, jeg siger jer: Nej, det har der ikke, ikke engang blandt nefitterne.

34 For se, de ville gribe til våben mod deres brødre; de ville ikke lade sig slå ihjel. Men se, hvor mange af disse har ikke nedlagt livet; og vi ved, at de er gået til deres Gud som følge af deres kærlighed og af deres had til synd.

35 Se, har vi ikke grund til at fryde os? Jo, jeg siger jer, at der aldrig siden verdens begyndelse har været mennesker, der har haft så stor grund til at fryde sig som vi; ja, og jeg er endog så henrykt i min glæde, at jeg praler i min Gud, for han har al magt, al visdom og al forstand; han fatter alt, og han er et barmhjertigt væsen, ja, til frelse for dem, der vil omvende sig og tro på hans navn.

36 Se, hvis dette er at prale, så vil jeg prale således; for dette er mit liv og mit lys, min glæde og min frelse og min forløsning fra evigtvarende jammer. Ja, velsignet er navnet på min Gud, som har været opmærksom på dette folk, der er en gren af Israels træ og er blevet borte fra sin stamme i et fremmed land; ja, jeg siger, velsignet være min Guds navn, han som har været opmærksom på os vandrere i et fremmed land.

37 Se, mine brødre, vi ser, at Gud er opmærksom på hvert enkelt folk, i hvilket land de end måtte være; ja, han tæller sine folk, og hans inderlige barmhjertighed er over hele jorden. Se, det er min glæde og min store taksigelse; ja, jeg vil give tak til min Gud for evigt. Amen.

Almas Bog 27

1 Se, det skete, at da de lamanitter, der var gået i krig mod nefitterne, efter deres mange anstrengelser for at udrydde dem, havde fundet ud af, at det var nyttesløst at forsøge at udrydde dem, vendte de igen tilbage til Nefis land.

2 Og det skete, at amalekitterne var overordentlig vrede på grund af deres tab. Og da de så, at de ikke kunne få hævn over nefitterne, begyndte de at ophidse folket til vrede mod deres brødre, folket Anti-Nefi-Lehi; derfor begyndte de igen at slå dem ihjel.

3 Se, dette folk nægtede igen at gribe til våben, og de lod sig slå ihjel efter deres fjenders ønsker.

4 Se, da Ammon og hans brødre så dette ødelæggelsesværk blandt dem, som de elskede så højt, og blandt dem, som havde elsket dem så højt – for de blev behandlet,

som om de var engle sendt fra Gud for at frelse dem fra evigtvarende undergang – derfor, da Ammon og hans brødre så dette store ødelæggelsesværk, blev de grebet af medfølelse, og de sagde til kongen:

5 Lad os samle dette, Herrens, folk sammen, og lad os drage ned til Zarahemlas land til vore brødre, nefitterne, og flygte ud af vore fjenders hænder, så vi ikke bliver udryddet.

6 Men kongen sagde til dem: Se, nefitterne vil udrydde os på grund af de mange mord og synder, vi har begået mod dem.

7 Og Ammon sagde: Jeg vil gå hen og adspørge Herren, og hvis han siger til os, at vi skal drage ned til vore brødre, vil I da tage af sted?

8 Og kongen sagde til ham: Ja, hvis Herren siger til os: Drag af sted! da vil vi drage ned til vore brødre, og vi vil være deres slaver, indtil vi har godtgjort dem de mange mord og synder, som vi har begået mod dem.

9 Men Ammon sagde til ham: Det er imod vore brødres lov, som blev indført af min far, at der skal være slaver blandt dem; lad os derfor drage ned og forlade os på vore brødres barmhjertighed.

10 Men kongen sagde til ham: Adspørg Herren, og hvis han siger til os: Drag af sted! da vil vi drage af sted; ellers vil vi omkomme i dette land.

11 Og det skete, at Ammon gik hen og adspurgte Herren, og Herren sagde til ham:

12 Før dette folk ud af dette land, så de ikke omkommer; for Satan har et fast greb om hjertet på amalekitterne, som ophidser lamanitterne til vrede mod deres brødre for at slå dem ihjel; drag derfor ud af dette land; og velsignet er dette folk i denne slægt, for jeg vil bevare dem.

13 Og se, det skete, at Ammon gik hen og fortalte kongen alle de ord, som Herren havde talt til ham.

14 Og de samlede hele deres folk sammen, ja, hele Herrens folk, og samlede alle deres flokke og hjerne sammen, og de drog ud af landet og kom ud i ødemarken, som skilte Nefis land fra Zarahemlas land, og kom nær til landets grænser.

15 Og det skete, at Ammon sagde til dem: Se, jeg og mine brødre vil drage videre ind i Zarahemlas land, og I skal blive her, indtil vi kommer tilbage; og vi vil prøve vore brødres hjerte, om de vil, at I skal komme ind i deres land.

16 Og det skete, at mens Ammon drog videre ind i landet, at han og hans brødre mødte Alma ovre på det sted, der er omtalt; og se, det var et glædeligt møde.

17 Se, Ammons glæde var så stor, at han var fyldt; ja, han blev så opslugt i sin Guds glæde, at han blev drænet for styrke; og han faldt igen til jorden.

18 Se, var det ikke en overordentlig stor glæde? Se, det er en glæde, som ingen får, undtagen den, der oprigtigt angrer og ydmygt stræber efter lykke.

19 Se, Almas glæde over at møde sine brødre var virkelig stor, og også Arons og Omners og Himnis glæde; men se, deres glæde var ikke sådan, at den oversteg deres kræfter.

20 Og se, det skete, at Alma ledsagede sine brødre tilbage til Zarahemlas land, ja, til sit eget hus. Og de gik hen og fortalte overdommeren alt det, der var håndt dem i Nefis land blandt deres brødre, lamanitterne.

21 Og det skete, at overdommeren sendte en proklamation ud over hele landet, idet han ønskede af folket deres stemme med hensyn til at give adgang til deres brødre, som var folket Anti-Nefi-Lehi.

22 Og det skete, at folkets stemme lød således: Se, vi vil afgive Jershons land, som

ligger mod øst ved havet, som støder op til landet Overflod, og som ligger syd for landet Overflod; og dette land, Jershon, er det land, som vi vil give til vore brødre som arvelod.

23 Og se, vi vil opstille vore hære mellem landet Jershon og landet Nefi, så vi kan beskytte vore brødre i landet Jershon; og dette gør vi for vore brødre som følge af deres frygt for, at de ved at gribe til våben mod deres brødre skal begå synd; og denne deres store frygt skyldtes deres oprigtige anger, som de følte som følge af deres mange mord og deres forfærdelige ugudelighed.

24 Og se nu, dette vil vi gøre for vore brødre, så de kan arve landet Jershon; og vi vil beskytte dem mod deres fjender med vore hære på betingelse af, at de vil give os en del af deres gods for at hjælpe os, så vi kan opretholde vore hære.

25 Se, det skete, at da Ammon havde hørt dette, vendte han og sammen med ham også Alma tilbage til folket Anti-Nefi-Lehi ud i ødemarken, hvor de havde slået deres telte op, og kundgjorde alt dette for dem. Og Alma fortalte dem også om sin omvendelse sammen med Ammon og Aron og sine brødre.

26 Og det skete, at det vakte stor glæde blandt dem. Og de drog ned i Jershons land og tog Jershons land i besiddelse; og de blev af nefitterne kaldt Ammons folk; derfor blev de betegnet ved dette navn fra da af.

27 Og de var blandt Nefis folk og blev også regnet blandt det folk, som tilhørte Guds kirke. Og de var også kendetegnet ved deres hengivenhed over for Gud og også over for mennesker; for de var fuldkommen ærlige og retsindige i alt; og de var standhaftige i troen på Kristus, ja, indtil enden.

28 Og de så på udgydelsen af deres brødres blod med den største afsky; og de kunne aldrig overtales til at gribe til våben mod deres brødre; og de betragtede aldrig døden med nogen som helst grad af skræk på grund af deres håb og syn på Kristus og opstandelsen. Derfor var døden for dem opslugt ved Kristi sejr over den.

29 Derfor ville de hellere lide døden på den mest pinefulde og kvalfulde måde, som deres brødre kunne volde dem, end de ville gribe til sværdet eller sablen for at slå dem ihjel.

30 Og således var de et hengivent og elsket folk, et af Herren rigt begunstiget folk.

Almas Bog 28

1 Og se, det skete, at efter at Ammons folk havde slået sig ned i Jershons land, og en menighed også var blevet oprettet i Jershons land, og nefitternes hære var blevet opstillet rundt omkring Jershons land, ja, ved alle grænserne rundt omkring Zarahemlas land, se, da var lamanitternes hære fulgt efter deres brødre ud i ødemarken.

2 Og det kom således til et kolossalt slag, ja, et sådant slag, som man aldrig før havde kendt blandt alle folk i landet fra den tid, da Lehi forlod Jerusalem; ja, og ti tusinder af lamanitterne blev slået ihjel og spredt vidt omkring.

3 Ja, og der fandt også en kolossal nedslagtning sted blandt Nefis folk; alligevel blev lamanitterne fordrevet og spredt, og Nefis folk vendte igen tilbage til deres land.

4 Og se, dette var en tid, da der hørtes et stort sørgeudbrud og klageråb overalt i hele landet blandt hele Nefis folk –

5 ja, råbene fra enker, der sørgede over deres mænd, og også fra fædre, der sørgede over deres sønner, og fra datteren over broderen, ja, fra broderen over faderen; og

således hørtes sørgeudbruddet blandt alle dem, der sørgede over deres slægtninge, som var blevet slået ihjel.

6 Og se, dette var visselig en sorgfuld dag; ja, en tid med alvor, og en tid med megen faste og bøn.

7 Og således ender det femtende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

8 Og dette er beretningen om Ammon og hans brødre, deres rejser i Nefis land, deres lidelser i landet, deres sorger og deres trængsler og deres ufattelige glæde og deres brødres modtagelse og sikkerhed i Jershons land. Og se, måtte Herren, alle menneskers forløser, velsigne deres sjæl for evigt.

9 Og dette er beretningen om krigene og stridighederne blandt nefitterne og også om krigene mellem nefitterne og lamanitterne; og det femtende år af dommernes regeringstid er endt.

10 Og fra det første år til det femtende har medført udryddelsen af mange tusinde liv; ja, den har medført et forfærdeligt syn af blodsudgydelse.

11 Og ligene af mange tusinde er blevet lagt ned i jorden, mens ligene af andre tusinde hensmuldrer i dynger på jordens overflade; ja, og mange tusinde sørger over tabet af deres slægtninge, fordi de i overensstemmelse med Herrens løfter har grund til at frygte, at disse er overgivet til en tilstand af uendelig jammer.

12 Mens mange tusinde andre oprigtigt sørger over tabet af deres slægtninge, så jubler og fryder de sig dog i håbet og véd endog i overensstemmelse med Herrens løfter, at de skal blive oprejst for at bo ved Guds højre hånd i en tilstand af aldrig ophørende lykke.

13 Og således ser vi, hvor stor menneskets ulighed er på grund af synd og overtrædelse og Djævelens magt, som er resultat af de snedige planer, som han har udtænkt for at besnære menneskenes hjerte.

14 Og således ser vi det store kald til mennesker til flittigt at arbejde i Herrens vingårde; og således ser vi den store årsag til sorg og også til glæde – sorg på grund af død og ødelæggelse blandt menneskene, og glæde på grund af Kristi lys til liv.

Almas Bog 29

1 O, gid jeg var en engel og kunne få mit hjertes ønske opfyldt, at jeg kunne drage ud og tale som Guds basun med en røst, der kunne få jorden til at ryste, og råbe omvendelse til hvert eneste folk!

2 Ja, som med en tordenrøst ville jeg kundgøre omvendelse og forløsningsplanen for hver eneste sjæl, at de skulle omvende sig og komme til vor Gud, så der ikke skulle være mere sorg på hele jordens overflade.

3 Men se, jeg er et menneske og synder i mit ønske, for jeg burde være tilfreds med det, som Herren har tildelt mig.

4 Jeg burde ikke med mine ønsker rive op i en retfærdig Guds faste forordning; for jeg ved, at han giver menneskene efter deres ønske, hvad enten det er til død eller til liv; ja, jeg ved, at han tildeler menneskene, ja, forordner dem forordninger, der er uforanderlige, efter deres vilje, hvad enten den er til frelse eller til undergang.

5 Ja, og jeg ved, at godt og ondt er blevet lagt frem for alle mennesker; den, der ikke kender godt fra ondt, er uden skyld, men den, der kender godt og ondt, til ham gives der efter hans ønsker, hvad enten han ønsker godt eller ondt, liv eller død, glæde eller

samvittighedsnag.

- 6 Se, eftersom jeg ved dette, hvorfor skulle jeg da ønske mere end at udføre det arbejde, som jeg er blevet kaldet til?
- 7 Hvorfor skulle jeg ønske, at jeg var en engel, så jeg kunne tale til alle jordens ender?
- 8 For se, Herren tilsteder alle folkeslag, at nogen fra deres eget folkeslag og tungemål underviser i hans ord, ja, i visdom alt det, som han finder tjenligt, at de skal have; derfor ser vi, at Herren giver råd i visdom i overensstemmelse med det, der er retfærdigt og sandt.
- 9 Jeg kender det, som Herren har befalet mig, og jeg fryder mig ved det. Jeg praler ikke af mig selv, men jeg fryder mig ved det, som Herren har befalet mig; ja, og det er min fryd, at jeg måske kan blive et redskab i Guds hænder til at bringe en eller anden sjæl til omvendelse, og det er min glæde.
- 10 Og se, når jeg ser mange af mine brødre oprigtigt angrende og komme til Herren deres Gud, da fyldes min sjæl med glæde, da erindrer jeg, hvad Herren har gjort for mig, ja, at han har hørt min bøn, ja, da erindrer jeg hans barmhjertige arm, som han strakte ud mod mig.
- 11 Ja, og jeg erindrer også mine fædres fangenskab; for jeg ved visselig, at Herren udfriede dem af trældom og derved oprettede sin kirke; ja, Gud Herren, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud udfriede dem af trældom.
- 12 Ja, jeg har altid erindret mine fædres fangenskab, og den selv samme Gud, som udfriede dem af egypternes hænder, udfriede dem af trældom.
- 13 Ja, og den selv samme Gud oprettede sin kirke blandt dem; ja, og den selv samme Gud har kaldet mig med et helligt kald til at prædike ordet for dette folk og har givet mig megen medgang, hvorover min glæde er fuldkommen.
- 14 Men jeg glæder mig ikke alene over min egen medgang, men min glæde er mere fuldkommen på grund af den medgang, som mine brødre, der har været oppe i Nefis land, har haft.
- 15 Se, de har arbejdet overordentlig hårdt og har frembragt megen frugt; og hvor stor skal ikke deres løn blive!
- 16 Se, når jeg tænker på disse mine brødres medgang, er det, som om min sjæl bliver borttrykket, ja, som om den blev adskilt fra legemet, så stor er min glæde.
- 17 Og se, måtte Gud tilstede disse mine brødre, at de må sætte sig i Guds rige, ja, og også alle de, der er frugten af deres arbejde, at de ikke mere skal forlade det, men at de må prise ham for evigt. Og måtte Gud tilstede, at det må ske ifølge mine ord, ligesom jeg har talt. Amen.

Almas Bog 30

- 1 Se, nu skete det, efter at Ammons folk havde bosat sig i Jershons land, ja, og også efter at lamanitterne var blevet drevet ud af landet, og deres døde var blevet begravet af landets folk –
- 2 se, deres døde blev ikke talt på grund af det store antal af dem, ej heller blev nefitternes døde talt – men det skete, efter at de havde begravet deres døde og ligeledes efter dagene med faste og sørgeudbrud og bøn (og det var i det sekstende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk), at der begyndte at blive vedvarende fred overalt i hele landet.

- 3 Og folket bestræbte sig på at holde Herrens befalinger; og de var nidkære med hensyn til at iagttage Guds ordinancer i henhold til Moseloven, for de havde fået forklaret, at de skulle holde Moseloven, indtil den skulle blive opfyldt.
- 4 Og således var der ingen uroligheder blandt folket i hele det sekstende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.
- 5 Og det skete, at der i begyndelsen af det syttende år af dommernes regeringstid stadig var vedvarende fred.
- 6 Men det skete i slutningen af det syttende år, at der kom en mand til Zarahemlas land, og han var en antikrist, for han begyndte at prædike for folket imod de profetier, som var blevet talt af profeterne angående Kristi komme.
- 7 Se, der var ingen lov mod et menneskes tro, for det var i direkte modstrid med Guds befalinger, at der skulle være en lov, der ville stille mennesker ulige.
- 8 For således lyder skriftstedet: Vælg i dag, hvem I vil tjene.
- 9 Se, hvis et menneske ønskede at tjene Gud, var det hans privilegium, eller rettere, hvis han troede på Gud, var det hans privilegium at tjene ham; men hvis han ikke troede på ham, var der ingen lov, der kunne straffe ham.
- 10 Men hvis han myrdede, blev han straffet med døden; og hvis han røvede, blev han også straffet; og hvis han stjal, blev han også straffet; og hvis han begik ægteskabsbrud, blev han også straffet; ja, for al denne ugudelighed blev de straffet.
- 11 For der var en lov om, at mennesker skulle dømmes efter deres forbrydelser. Alligevel var der ingen lov mod et menneskes tro, derfor blev et menneske alene straffet for de forbrydelser, det havde begået; derfor var alle mennesker stillet lige.
- 12 Og denne antikrist, hvis navn var Koriher (og loven kunne ikke anvendes på ham), begyndte at prædike for folket, at der ingen Kristus skulle komme. Og på denne måde prædikede han, idet han sagde:
- 13 O I, der er bundet af et tåbeligt og et tomt håb, hvorfor bebyrder I jer selv med sådanne tåbeligheder? Hvorfor ser I hen til en Kristus? For ingen kan vide noget om det, der skal komme.
- 14 Se, det, som I kalder profetier, og som I siger er blevet overdraget af hellige profeter, se, det er jeres fædres tåbelige overleveringer.
- 15 Hvorledes ved I, at de er sande? Se, I kan ikke kende til det, som I ikke ser; derfor kan I ikke vide, at der skal komme en Kristus.
- 16 I ser fremad og siger, at I ser forladelse for jeres synder. Men se, det er følgen af et vanvittigt sind, og denne forstyrrelse i jeres sind sker på grund af jeres fædres overleveringer, der forleder jer til en tro på noget, der ikke er sådan.
- 17 Og meget mere sådant sagde han til dem, idet han fortalte dem, at der ikke kunne foretages nogen soning af menneskenes synder, men at det i dette liv gik enhver i forhold til skabningens adfærd, derfor havde enhver fremgang i forhold til sine naturlige talenter, og at enhver tilegnede sig i forhold til sin styrke, og hvad end et menneske gjorde, var det ingen forbrydelse.
- 18 Og således prædikede han for dem og forledte manges hjerte og fik dem til at knejse med hovedet i deres ugudelighed, ja, forledte mange kvinder og også mænd til at begå utugtigheder, idet han fortalte dem, at når et menneske var død, så var det forbi.
- 19 Se, denne mand drog også over til Jershons land for at prædike dette blandt Ammons folk, som engang var det lamanitiske folk.
- 20 Men se, de var mere vise end mange af nefitterne, for de greb ham og bandt ham

og førte ham frem for Ammon, som var højpræst over dette folk.

21 Og det skete, at han foranledigede, at han skulle føres ud af landet. Og han kom over til Gideons land og begyndte også at prædike for dem; og her havde han ikke megen medgang, for han blev grebet og bundet og ført frem for højpræsten og også for overdommeren i landet.

22 Og det skete, at højpræsten sagde til ham: Hvorfor drager du omkring og fordrejer Herrens veje? Hvorfor lærer du dette folk, at der ingen Kristus skal komme, så du derved afbryder deres glædesudbrud? Hvorfor taler du imod alle de hellige profeters profetier?

23 Se, højpræstens navn var Giddona. Og Korihor sagde til ham: Fordi jeg ikke underviser i jeres fædres tåbelige overleveringer, og fordi jeg ikke lærer dette folk at lade sig binde af tåbelige ordinancer og skikke, som fordums præster har foreskrevet for at tilrane sig magt og myndighed over dem og holde dem i uvidenhed, så de ikke skal løfte hovedet, men blive holdt nede som følge af dine ord.

24 I siger, at dette folk her er et frit folk. Se, jeg siger, at de er i trældom. I siger, at disse gamle profetier er sande. Se, jeg siger, at I ikke ved, at de er sande.

25 I siger, at dette folk er et skyldigt og et faldent folk på grund af en forælders overtrædelse. Se, jeg siger, at et barn ikke er skyldigt på grund af sine forældre.

26 Og I siger også, at Kristus skal komme. Men se, jeg siger, at I ikke ved, at der skal komme en Kristus. Og I siger også, at han skal blive slået ihjel for verdens synder –

27 og således forleder I dette folk efter jeres fædres tåbelige overleveringer og efter jeres egne ønsker; og I holder dem nede, ja, som var de i trældom, så I kan måske jer ved deres hænders arbejde, så de ikke tør se op med frimodighed, og så de ikke tør nyde deres rettigheder og privilegier.

28 Ja, de tør ikke gøre brug af det, som er deres eget, for ikke at fornærme deres præster, som bebyrder dem efter deres ønsker, og som ved deres overleveringer og deres drømme og deres luner og deres syner og deres foregivne hemmeligheder har fået dem til at tro, at de, hvis de ikke gør i overensstemmelse med deres ord, vil fornærme et ukendt væsen, som de siger er Gud – et væsen, som aldrig har været set eller kendt, og som aldrig har været til eller nogen sinde vil blive til.

29 Se, da højpræsten og overdommeren så hans hjertes hårdhed, ja, da de så, at han endog ville håne Gud, ville de ikke svare ham på hans ord; men de lod ham binde, og de overgav ham i betjentenes hænder og sendte ham til Zarahemlas land, for at han kunne blive fremstillet for Alma og overdommeren, som var regent over hele landet.

30 Og det skete, at da han blev fremstillet for Alma og overdommeren, fortsatte han på samme måde, som han gjorde i Gideons land, ja, han fortsatte med at spotte Gud.

31 Og han førte sig frem med store, højrøstede ord over for Alma og hånede præsterne og lærerne, idet han beskyldte dem for at forlede folket efter deres fædres fjollede overleveringer med det formål at måske sig ved folkets arbejde.

32 Se, Alma sagde til ham: Du ved, at vi ikke mæsker os ved dette folks arbejde; for se, jeg har lige fra begyndelsen af dommernes regeringstid indtil nu arbejdet med mine egne hænder for mit underhold på trods af mine mange rejser rundt omkring i landet for at kundgøre Guds ord for mit folk.

33 Og på trods af det meget arbejde, som jeg har udført i kirken, har jeg aldrig modtaget så meget som én senine for mit arbejde; ej heller har nogen af mine brødre, undtagen på dommersædet; og da har vi kun fået for vor tid i henhold til loven.

34 Og se, hvis vi ikke får noget for vort arbejde i kirken, hvad gavner det os da at

arbejde i kirken, hvis det ikke var for at kundgøre sandheden, så vi kan fryde os ved vore brødres glæde?

35 Så hvorfor siger du, at vi prædiker for dette folk for at få vinding, når du selv ved, at vi ikke får nogen vinding? Og se, tror du, at vi bedrager dette folk, hvilket giver dem så stor glæde i hjertet?

36 Og Korihor svarede ham: Ja.

37 Og da sagde Alma til ham: Tror du, at der er en Gud?

38 Og han svarede: Nej.

39 Se, Alma sagde til ham: Vil du igen fornægte, at der er en Gud og også fornægte Kristus? For se, jeg siger dig, at jeg ved, at der er en Gud, og også at Kristus skal komme.

40 Og se, hvad bevis har du for, at der ingen Gud er, eller at Kristus ikke kommer? Jeg siger dig, at du intet har undtagen dine ord alene.

41 Men se, jeg har alting som et vidnesbyrd om, at dette er sandt; og du har også alting som et vidnesbyrd for dig om, at det er sandt, og vil du fornægte det? Tror du på, at dette er sandt?

42 Se, jeg ved, at du tror, men du er besat af en løgnagtig ånd, og du har aflagt Guds Ånd, så den ikke kan finde plads hos dig; men Djævelen har magt over dig, og han leder dig omkring og udvirker anslag, så han kan fordærve Guds børn.

43 Og nu sagde Korihor til Alma: Hvis du vil vise mig et tegn, så jeg kan blive overbevist om, at der er en Gud, ja, vis mig, at han har magt, og så vil jeg blive overbevist om sandheden af dine ord.

44 Men Alma sagde til ham: Du har fået tegn nok, vil du friste din Gud? Vil du sige: Vis mig et tegn, når du har alle disse dine brødres vidnesbyrd og også alle de hellige profeters? Du har skrifterne for dig, ja, og alting viser, at der er en Gud, ja, selve jorden og alt, der er på dens overflade, ja, og dens bevægelse, ja, og også alle planeterne, som bevæger sig i deres regelmæssige bane, vidner om, at der er en allerhøjeste skaber.

45 Og dog drager du omkring og forleder dette folks hjerte, idet du aflægger vidnesbyrd for dem om, at der ingen Gud er. Og vil du stadig fornægte til trods for alle disse vidnesbyrd? Og han sagde: Ja, jeg vil fornægte, medmindre du viser mig et tegn.

46 Og se, det skete, at Alma sagde til ham: Se, jeg er bedrøvet over dit hjertes hårdhed, ja, at du stadig vil modsætte dig sandhedens ånd, så din sjæl går tabt.

47 Men se, det er bedre, at din sjæl går tabt, end at du skulle være et redskab til at føre mange sjæle ned i fordærv ved dine løgnagtige og smigrende ord; hvis du derfor igen fornægter, se, da skal Gud slå dig, så du bliver stum, så du aldrig mere skal åbne din mund, så du aldrig mere skal bedrage dette folk.

48 Se, Korihor sagde til ham: Jeg fornægter ikke eksistensen af en Gud, men jeg tror ikke på, at der er en Gud; og jeg siger også, at du ikke ved, at der er en Gud; og medmindre du viser mig et tegn, vil jeg ikke tro.

49 Se, Alma sagde til ham: Dette vil jeg give dig som et tegn, at du skal blive gjort stum i overensstemmelse med mine ord, og jeg siger i Guds navn: Du skal blive gjort stum, så du ikke mere skal have mæle.

50 Se, da Alma havde sagt disse ord, blev Korihor gjort stum, så han i overensstemmelse med Almas ord ikke havde mæle.

51 Og se, da overdommeren så det, rakte han hånden ud og skrev til Korihor,

således: Er du overbevist om Guds magt? På hvem ønskede du, at Alma skulle vise sit tegn? Ønskede du, at han skulle plage andre for at vise dig et tegn? Se, han har vist dig et tegn, og vil du nu fortsat fornægte?

52 Og Korihor rakte hånden frem og skrev således: Jeg ved, at jeg er stum, for jeg kan ikke tale; og jeg ved, at intet undtagen Guds kraft kunne bringe dette over mig; ja, og jeg har altid vidst, at der var en Gud.

53 Men se, Djævelen har bedraget mig, for han viste sig for mig i en engels skikkelse og sagde til mig: Drag ud, og vind dette folk tilbage, for de er alle faret vild efter en ukendt Gud. Og han sagde til mig: Der er ingen Gud; ja, han lærte mig, hvad jeg skulle sige. Og jeg har forkyndt hans ord, og jeg forkyndte dem, fordi de var behagelige for det kødelige sind, og jeg forkyndte dem, så jeg til sidst havde megen medgang, således at jeg sandelig troede, at de var sande; og af denne grund modstod jeg sandheden, så jeg til sidst har bragt denne store forbandelse over mig.

54 Se, da han havde sagt dette, bad han indtrængende Alma om at bede til Gud, så forbandelsen kunne blive taget fra ham.

55 Men Alma sagde til ham: Hvis denne forbandelse blev taget fra dig, ville du igen forlede dette folks hjerte, derfor skal det ske dig som Herren vil.

56 Og det skete, at forbandelsen ikke blev taget bort fra Korihor, men han blev stødt ud og gik fra hus til hus og tiggede føden.

57 Se, efterretningen om, hvad der var hændt Korihor, blev straks forkyndt ud over hele landet; ja, proklamationen blev sendt ud af overdommeren til alle folk i landet, idet den kundgjorde for dem, som havde troet på Korihors ord, at de hastigt skulle omvende sig, for at de samme straffedomme ikke skulle komme over dem.

58 Og det skete, at de alle blev overbevist om Korihors ugudelighed, derfor blev de alle igen omvendt til Herren; og dette gjorde ende på ugudeligheden efter Korihors vis. Og Korihor gik omkring fra hus til hus og tiggede mad til sit underhold.

59 Og det skete, at mens han gik omkring blandt folket – ja, blandt et folk, der havde skilt sig ud fra nefitterne og kaldt sig zoramitter, eftersom de blev ledet af en mand, hvis navn var Zoram – og mens han gik omkring blandt dem, se, da blev han løbet omkuld og trådt ned, indtil han døde.

60 Og således ser vi enden for den, som fordrejer Herrens veje; og således ser vi, at Djævelen ikke støtter sine børn på den yderste dag, men hastigt drager dem ned til helvede.

Almas Bog 31

1 Se, det skete efter Korihors endeligt, at Alma, der havde fået tidender om, at zoramitterne fordrejede Herrens veje, og at Zoram, der var deres leder, forledte folkets hjerte til at bøje sig for stumme afguder, igen begyndte at blive syg om hjertet på grund af folkets ugudelighed.

2 For det var årsag til stor sorg for Alma at kende til ugudelighed blandt sit folk; derfor var han overordentlig sorgfuld i hjertet på grund af zoramitternes adskillelse fra nefitterne.

3 Se, zoramitterne havde samlet sig i et land, som de kaldte Antionum, som lå øst for Zarahemlas land, som næsten grænsede op til kysten, der lå syd for Jershons land, og som også grænsede op til ødemarken mod syd, hvilken ødemark var fuld af lamanitter.

- 4 Se, nefitterne frygtede meget, at zoramitterne ville optage forbindelse med
lamanitterne, og at det ville blive årsagen til store tab for nefitterne.
- 5 Og se, eftersom forkyndelsen af ordet havde en stærk tendens til at få folket til at
gøre det, der var retfærdigt – ja, den havde haft en større virkning på folkets sind end
sværdet eller noget som helst andet, der var hændt dem – mente Alma derfor, at det
var tjenligt, at de skulle prøve virkeevnen af Guds ord.
- 6 Derfor tog han Ammon og Aron og Omner; og Himni efterlod han i
menigheden i Zarahemla; men de tre førstnævnte tog han med sig og også Amulek
og Ze'ezrom, der var i Melek; og han tog også to af sine sønner med sig.
- 7 Se, den ældste af sine sønner tog han ikke med sig, og hans navn var Helaman;
men navnene på dem, som han tog med sig, var Shiblon og Corianton; og dette er
navnene på dem, som drog med ham ud blandt zoramitterne for at prædike ordet
for dem.
- 8 Se, zoramitterne havde skilt sig ud fra nefitterne, derfor havde de fået Guds ord
prædikeret for sig.
- 9 Men de var faldet i stor vildfarelse, for de ville ikke bestræbe sig på at holde Guds
befalinger og hans lovbud i henhold til Moseloven.
- 10 Ej heller ville de iagttage kirkens skikke om daglig at fortsætte i bøn og anråbelse
til Gud, så de ikke skulle falde i fristelse.
- 11 Ja, kort sagt fordrejede de Herrens veje i såre mange tilfælde; af denne grund drog
Alma og hans brødre derfor ind i landet for at prædike ordet for dem.
- 12 Se, da de var kommet ind i landet, se, da opdagede de til deres forbavselse, at
zoramitterne havde bygget synagoger, og at de samledes én dag om ugen, hvilken
dag de kaldte Herrens dag; og de tilbad på en måde, som Alma og hans brødre aldrig
havde set;
- 13 for de havde bygget et sted midt i deres synagoger, et sted til at stå på, som ragede
højt op over hovedet; og toppen af det gav kun plads til én person.
- 14 Derfor måtte hver den, der ønskede at tilbede, gå op og stå på toppen af det og
strække sine arme op mod himlen og råbe med høj røst og sige:
- 15 Hellige, hellige Gud! Vi tror, at du er Gud, og vi tror, at du er hellig, og at du var
en ånd, og at du er en ånd, og at du vil være en ånd for evigt.
- 16 Hellige Gud, vi tror på, at du har adskilt os fra vore brødre; og vi tror ikke på vore
brødres overlevering, som er blevet overdraget dem på grund af deres fædres
barnagtighed; men vi tror på, at du har udvalgt os til at være dine hellige børn; og
også at du har kundgjort for os, at der ingen Kristus skal komme.
- 17 Men du er den samme i går, i dag og for evigt; og du har udvalgt os, for at vi skal
blive frelst, mens alle omkring os er udvalgt til ved din vrede at blive styrtet ned til
helvede. For denne hellighed, o Gud, takker vi dig; og vi takker dig også for, at du
har udvalgt os, så vi ikke bliver forledt efter vore brødres tåbelige overleveringer, som
binder dem fast til en tro på Kristus, hvilket leder deres hjerte til at vandre langt bort
fra dig, vor Gud.
- 18 Og vi takker dig igen, o Gud, for at vi er et udvalgt og et helligt folk. Amen.
- 19 Se, det skete, at efter at Alma og hans brødre og hans sønner havde hørt disse
bønner, var de forbavsede over al måde.
- 20 For se, hver mand gik op og opsendte de samme bønner.
- 21 Se, stedet blev af dem kaldt Rameumptom, der, når det bliver oversat, betyder
den hellige forhøjning.

- 22 Se, fra denne forhøjning opsendte hver mand den selv samme bøn til Gud, idet de takkede deres Gud for, at de var udvalgt af ham, og at han ikke forledte dem efter deres brødres overlevering, og at deres hjerte ikke var bortrøvet til at tro noget, som skulle komme, og som de intet vidste om.
- 23 Se, efter at hele folket havde opsendt tak på denne måde, vendte de tilbage til deres hjem og talte aldrig mere om deres Gud, før de igen havde samlet sig ved den hellige forhøjning for at opsende tak på deres måde.
- 24 Se, da Alma så dette, blev han bedrøvet i hjertet, for han så, at de var et ugudeligt og afsporet folk; ja, han så, at de lod hjertet være optaget af guld og af sølv og af alle slags fine ejendele.
- 25 Ja, og han så også, at deres hjerte i deres stolthed var indbildsk til stort praleri.
- 26 Og han opløftede sin røst til himlen og råbte, idet han sagde: O, hvor længe, o Herre, vil du tillade, at dine tjenere skal bo hernede i kødet for at se så grov ugudelighed blandt menneskenes børn.
- 27 Se, o Gud, de anråber dig, og dog er deres hjerte opslugt af deres stolthed. Se, o Gud, de anråber dig med deres mund, mens de er opblæste i storhed over verdens tomme ting.
- 28 Se, o min Gud, deres kostbare klæder og deres ringe og deres armbånd og deres guldsmykker og alle deres kostbarheder, som de smykker sig med; og se, de lader hjertet være optaget af dem, og dog anråber de dig og siger: Vi takker dig, o Gud, for vi er et udvalgt folk for dig, mens andre skal fortabes.
- 29 Ja, og de siger, at du har kundgjort for dem, at der ingen Kristus skal komme.
- 30 O, Herre Gud, hvor længe vil du tillade, at der skal være en sådan ugudelighed og troløshed blandt dette folk? O Herre, vil du give mig styrke, så jeg kan bære mine skrøbeligheder? For jeg er skrøbelig, og en sådan ugudelighed blandt dette folk smerter min sjæl.
- 31 O Herre, mit hjerte er overordentlig sorgfuldt, vil du trøste min sjæl i Kristus? O Herre, vil du give mig, at jeg må have styrke, så jeg med tålmodighed kan lide disse trængsler, som kommer over mig på grund af dette folks ugudelighed?
- 32 O Herre, vil du trøste min sjæl og give mig medgang og ligeledes mine medarbejdere, som er med mig – ja, Ammon og Aron og Omner og også Amulek og Ze'ezrom og mine to sønner – ja, vil du trøste alle disse, o Herre? Ja, vil du trøste deres sjæl i Kristus?
- 33 Vil du give dem, at de må have styrke, så de kan bære de trængsler, der skal komme over dem på grund af dette folks syndighed?
- 34 O Herre, vil du give os, at det må lykkes for os at bringe dem tilbage til dig i Kristus?
- 35 Se, o Herre, deres sjæl er dyrebar, og mange af dem er vore brødre; giv os derfor, o Herre, magt og visdom, så vi kan bringe disse vore brødre tilbage til dig.
- 36 Se, det skete, at da Alma havde sagt disse ord, lagde han hænderne på alle dem, der var med ham. Og se, da han lagde hænderne på dem, blev de fyldt af den hellige Ånd.
- 37 Og efter dette skiltes de, den ene fra den anden, og gjorde sig ingen bekymring om, hvad de skulle spise, eller hvad de skulle drikke, eller hvad de skulle tage på.
- 38 Og Herren sørgede for dem, så de ikke skulle sulte, ej heller skulle de tørste; ja, og han gav dem også styrke, så de ikke skulle lide nogen slags trængsler, uden at de blev opslugt i glæden over Kristus. Se, dette var i overensstemmelse med Almas bøn, og

det var, fordi han bad i tro.

Almas Bog 32

- 1 Og det skete, at de drog ud og begyndte at prædike Guds ord for folket, idet de gik ind i deres synagoger og ind i deres huse; ja, de prædikede endog ordet på deres gader.
- 2 Og det skete, at de efter meget arbejde blandt dem begyndte at få medgang blandt den fattige klasse af folk; for se, de blev stødt ud af synagogerne på grund af deres klæders grovhed.
- 3 Derfor fik de ikke lov til at komme ind i deres synagoger for at dyrke Gud, da de blev regnet for tilsølede; derfor var de fattige; ja, de blev af deres brødre regnet for slagger; derfor var de fattige, hvad angår det, der hører verden til; og de var også fattige i hjertet.
- 4 Se, mens Alma underviste og talte til folket på højen Onida, kom der en stor mængde til ham, som var dem, om hvem vi har talt, og som var fattige i hjertet på grund af deres fattigdom, hvad angår det, der hører verden til.
- 5 Og de kom til Alma, og den, der var mest fremtrædende blandt dem, sagde til ham: Se, hvad skal disse mine brødre gøre, for de bliver foragtet af alle mennesker på grund af deres fattigdom, ja, og især af vore præster, for de har stødt os ud af vore synagoger, som vi har arbejdet rigeligt med vore egne hænder for at bygge; og de har stødt os ud på grund af vor overordentlig store fattigdom, og vi har ikke noget sted at dyrke vor Gud; og se, hvad skal vi gøre?
- 6 Og se, da Alma hørte dette, vendte han sig straks om med ansigtet vendt lige mod ham, og han så med stor glæde, for han så, at deres trængsler virkelig havde ydmyget dem, og at de var beredte til at høre ordet.
- 7 Derfor sagde han ikke mere til den anden mængde, men han strakte hånden ud og råbte til dem, som han så, og som oprigtigt angrede, og sagde til dem:
- 8 Jeg ser, at I er ydmyge i hjertet, og om så er, da er I velsignede.
- 9 Se, jeres broder har sagt: Hvad skal vi gøre, for vi er blevet stødt ud af vore synagoger, så vi ikke kan tilbede vor Gud?
- 10 Se, jeg siger jer: Mener I, at I ikke kan tilbede Gud, uden at det nødvendigvis sker i jeres synagoger?
- 11 Og endvidere vil jeg spørge jer: Mener I, at I ikke må tilbede Gud mere end én gang om ugen?
- 12 Jeg siger jer: Det er godt, at I er blevet stødt ud af jeres synagoger, så I kan være ydmyge, og så I kan lære visdom, for det er nødvendigt, at I skal lære visdom; og det er fordi, at I er blevet stødt ud, og at I bliver foragtet af jeres brødre på grund af jeres overordentlig store fattigdom, at I er bragt til at være ydmyge i hjertet; for I er bragt til at være ydmyge af nødvendighed.
- 13 Og se, fordi I bliver nødt til at være ydmyge, er I velsignede, for et menneske stræber somme tider efter at omvende sig, hvis han bliver nødt til at være ydmyg; og visselig, hver den, der omvender sig, skal finde barmhjertighed; og den, der finder barmhjertighed og holder ud til enden, han skal blive frelst.
- 14 Og se, som jeg sagde til jer, at fordi I blev nødt til at være ydmyge, så blev I velsignet; mener I da ikke, at de, som selv oprigtigt ydmyger sig på grund af ordet, er mere velsignede?

- 15 Jo, den, der oprigtigt ydmyger sig og omvender sig fra sine synder og holder ud til enden, han skal blive velsignet – ja, meget mere velsignet end de, der bliver nødt til at være ydmyge på grund af deres overordentlig store fattigdom.
- 16 Velsignede er derfor de, der ydmyger sig uden at være nødt til at være ydmyge; eller rettere med andre ord, velsignet er den, der tror på Guds ord og bliver døbt uden stædighed i hjertet, ja, uden at være blevet bragt til at kende ordet eller endog være blevet nødt til at kende det, før de vil tro.
- 17 Ja, der er mange, der siger: Hvis du vil vise os et tegn fra himlen, så kan vi vide det med vished, så vil vi tro.
- 18 Se, jeg spørger: Er det tro? Se, jeg siger jer: Nej, for hvis et menneske ved noget, har han ingen grund til at tro, for han ved det.
- 19 Og se, hvor meget mere forbandet er ikke den, der kender Guds vilje og ikke gør den, end den, der blot tror, eller blot har årsag til at tro, og falder i overtrædelse?
- 20 Se, derom må I dømme. Se, jeg siger jer, at det er på den ene side, som det er på den anden; og det skal ske enhver efter hans gerninger.
- 21 Og se, som jeg sagde angående tro: Tro er ikke at have en fuldkommen kundskab om noget; hvis I derfor har tro, har I håb om det, som ikke ses, men som er sandt.
- 22 Og se nu, jeg siger jer, og jeg ønsker, at I skal huske, at Gud er barmhjertig mod alle, som tror på hans navn; derfor ønsker han for det første, at I skal tro, nemlig på hans ord.
- 23 Og se, han sender sit ord ved engle til mænd, ja, ikke alene mænd, men også kvinder. Se, det er ikke alt, små børn får mange gange givet ord, der beskæmmer de vise og de lærde.
- 24 Og se, mine elskede brødre, eftersom I har ønsket at få at vide af mig, hvad I skal gøre, fordi I er plaget og stødt ud – se, jeg ønsker ikke, at I skal tro, at jeg har i sinde at dømme jer, undtagen i overensstemmelse med det der er sandt –
- 25 for jeg tror ikke, at I alle er blevet nødt til at ydmyge jer, for jeg tror sandelig, at der blandt jer er nogle, som ville ydmyge sig, uanset hvilke omstændigheder de måtte være i.
- 26 Se, som jeg sagde angående tro – at den ikke var en fuldkommen kundskab – sådan er det også med mine ord. I kan ikke til at begynde med til fuldkommenhed kende sandheden deraf, lige så lidt som tro er en fuldkommen kundskab.
- 27 Men se, hvis I vil vågne op og vække jeres evner til et forsøg med mine ord og udøve den mindste smule tro, ja, selv om I ikke kan gøre mere end ønske at tro, lad da det ønske virke i jer, indtil I tror på en sådan måde, at I kan give plads til en del af mine ord.
- 28 Se, vi vil sammenligne ordet med et frø. Se, hvis I giver plads til, at et frø kan blive sået i jeres hjerte, se, hvis det er et sandt frø eller et godt frø, og hvis I ikke kaster det ud ved jeres vantro, så I modsætter jer Herrens Ånd, se, da vil det begynde at svulme i jeres bryst, og når I føler disse svulmende bevægelser, begynder I at sige til jer selv: Det må nødvendigvis være sådan, at det er et godt frø, eller at ordet er godt, for det begynder at udvikle min sjæl, ja, det begynder at oplyse min forstand, ja, det begynder at blive mig lifligt.
- 29 Se nu, forøger dette ikke jeres tro? Jeg siger jer: Jo, dog er den ikke vokset til en fuldkommen kundskab.
- 30 Men se, når frøet svulmer og spirer og begynder at vokse, da er I nødt til at sige, at frøet er godt; for se, det svulmer og spirer og begynder at vokse. Og se nu, styrker

dette ikke jeres tro? Jo, det styrker jeres tro, for I vil sige: Jeg ved, at det er et godt frø, for se, det spirer og begynder at vokse.

31 Og se nu, er I sikre på, at det er et godt frø? Jeg siger jer: Ja, for ethvert frø frembringer af sin egen slags.

32 Hvis frøet derfor vokser, er det godt, men hvis det ikke vokser, se, da er det ikke godt, derfor bliver det kastet bort.

33 Og se nu, fordi I har gjort forsøget og har sået frøet, og det svulmer og spirer og begynder at vokse, må I nødvendigvis vide, at frøet er godt.

34 Og se nu, er jeres kundskab fuldkommen? Ja, jeres kundskab er fuldkommen med hensyn til dette, og jeres tro er uvirksom, og dette fordi I ved, for I ved, at ordet har fået jeres sjæl til at svulme, og I ved også, at det er spiret op, så jeres forstand begynder at blive oplyst og jeres sind begynder at udvides.

35 O, er dette da ikke virkeligt? Jeg siger jer: Jo, fordi det er lys; og hvad der end er lys, er godt, fordi det er begribeligt; derfor ved I, at det er godt; og se nu, efter at I har smagt dette lys, er jeres kundskab fuldkommen?

36 Se, jeg siger jer: Nej, ej heller må I lægge troen til side, for I har kun udøvet jeres tro til at så frøet, så I kunne gøre forsøget for at finde ud af, om frøet var godt.

37 Og se, når træet begynder at vokse, siger I: Lad os passe det med stor omsorg, så det kan slå rod, så det kan vokse op og frembringe frugt til os. Og se nu, hvis I passer det med megen omsorg, slår det rod og vokser op og frembringer frugt.

38 Men hvis I forsømmer træet og ikke har tanke for dets pasning, se, da slår det ikke nogen rod; og når solens hede kommer og svider det, visner det bort, fordi det ingen rod har, og I rykker det op og kaster det ud.

39 Se, dette er ikke, fordi frøet ikke var godt, ej heller er det, fordi frugten deraf ikke ville være ønskværdig, men det er, fordi jeres jord er ufrugtbar, og I ikke vil passe træet, derfor kan I ikke få frugten af det.

40 Og på samme måde: Hvis I ikke vil pleje ordet, idet I med et troens øje ser frem til frugten deraf, så kan I aldrig plukke frugten af livets træ.

41 Men dersom I vil pleje ordet, ja, passe træet, når det begynder at vokse ved jeres tro med stor flid og med tålmodighed, idet I med glæde ser frem til frugten af det, da slår det rod, og se, det skal blive et træ, der vokser op til evigtvarende liv.

42 Og på grund af jeres flid og jeres tro og jeres tålmodighed med hensyn til at pleje ordet, så det må kunne slå rod i jer, se, da skal I snart plukke frugten af det, som er yderst dyrebar, som er mere sød end alt, hvad der er sødt, og som er mere hvid end alt, hvad der er hvidt, ja, og mere ren end alt, hvad der er rent; og I skal tage for jer af denne frugt, indtil I er mætte, så I ikke sulter, ej heller skal I tørste.

43 Da, mine brødre, skal I høste lønnen for jeres tro og jeres flid og tålmodighed og langmodighed, mens I ventede på, at træet skulle frembringe frugt til jer.

Almas Bog 33

1 Se, efter at Alma nu havde talt disse ord, sendte de bud til ham og ønskede at få at vide, om de skulle tro på én Gud, for at de kunne få den frugt, om hvilken han havde talt, eller hvorledes de skulle så det frø, eller det ord, om hvilket han havde talt, og som han sagde skulle sås i deres hjerte, eller på hvilken måde de skulle begynde at udøve deres tro.

2 Og Alma sagde til dem: Se, I har sagt, at I ikke kan tilbede jeres Gud, fordi I er

blevet stødt ud af jeres synagoger. Men se, jeg siger jer, at hvis I mener, at I ikke kan tilbede Gud, tager I meget fejl, og I burde granske skrifterne, og hvis I mener, at de har lært jer dette, så forstår I dem ikke.

3 Husker I at have læst, hvad Zenos, den fordums profet, har sagt angående bøn eller tilbedelse?

4 For han sagde: Du er barmhjertig, o Gud, for du har hørt min bøn, selv da jeg var i ørkenen; ja, du var barmhjertig, da jeg bad for dem, der var mine fjender, og du vendte dem til mig.

5 Ja, o Gud, og du var barmhjertig mod mig, da jeg anråbte dig på min mark, da jeg anråbte dig i min bøn, og du hørte mig.

6 Og videre, o Gud, da jeg vendte tilbage til mit hus, hørte du mig i min bøn.

7 Og da jeg gik ind i mit kammer, o Herre, og bad til dig, hørte du mig.

8 Ja, du er barmhjertig mod dine børn, når de anråber dig for at blive hørt af dig og ikke af mennesker, og du vil høre dem.

9 Ja, o Gud, du har været barmhjertig mod mig og hørt mine råb midt i dine forsamlinger.

10 Ja, og du har også hørt mig, når jeg er blevet stødt ud og er blevet foragtet af mine fjender; ja, du hørte mine råb og var vred på mine fjender, og du hjemsøgte dem i din vrede med hastig undergang.

11 Og du hørte mig på grund af mine trængsler og min oprigtighed; og det er på grund af din Søn, at du har været så barmhjertig mod mig; derfor vil jeg anråbe dig i alle mine trængsler, for i dig er min glæde, for du har bortvendt dine straffedomme fra mig på grund af din Søn.

12 Og nu sagde Alma til dem: Tror I de skrifter, der er blevet skrevet af dem, der levede fordum?

13 Se, hvis I gør det, da må I tro på, hvad Zenos sagde, for se, han sagde: Du har bortvendt dine straffedomme på grund af din Søn.

14 Se nu, mine brødre, jeg vil spørge, om I har læst skrifterne? Hvis I har, hvordan kan I så undlade at tro på Guds Søn?

15 For der står ikke skrevet, at Zenos alene talte om dette, men Zenok talte også om dette –

16 for se, han sagde: Du er vred, o Herre, på dette folk, fordi de ikke vil forstå din barmhjertighed, som du har skænket dem på grund af din Søn.

17 Og nu, mine brødre, ser I, at en anden fordums profet har vidnet om Guds Søn, og fordi folket ikke ville forstå hans ord, stenede de ham til døde.

18 Men se, det er ikke alt; disse er ikke de eneste, der har talt angående Guds Søn.

19 Se, han blev omtalt af Moses; ja, og se, der blev rejst et sindbillede i ørkenen, så hver den, der ville se på det, kunne leve. Og mange så og levede.

20 Men få forstod betydningen af dette, og dette på grund af hjertets hårdhed. Men der var mange, der var så forhædede, at de ikke ville se, derfor omkom de. Se, grunden til, at de ikke ville se, er, at de ikke troede, at det kunne helbrede dem.

21 O, mine brødre, hvis I kunne blive helbredt ved blot at kaste blikket omkring, for at I kunne blive helbredt, ville I da ikke hurtigt se, eller ville I hellere forhærde hjertet i vantro og være lade, så I ikke kaster blikket omkring, så I omkommer?

22 Hvis så er, skal ve komme over jer; men hvis så ikke er, da kast blikket omkring, og begynd at tro på Guds Søn, at han vil komme for at forløse sit folk, og at han skal lide og dø for at sone for deres synder, og at han skal opstå igen fra de døde, hvilket

skal tilvejebringe opstandelsen, så alle mennesker skal stå foran ham for at blive dømt efter deres gerninger på den yderste og dommens dag.

- 23 Og nu, mine brødre, ønsker jeg af jer, at I skal så dette ord i hjertet, og når det begynder at svulme, så plej det ved jeres tro. Og se, det bliver et træ, der vokser op i jer til evigtvarende liv. Og måtte Gud da tilstede jer, at jeres byrder må blive lette ved glæden over hans Søn. Og alt dette kan I gøre, hvis I vil. Amen.

Almas Bog 34

- 1 Og se, det skete, efter at Alma havde talt disse ord til dem, at han satte sig ned på jorden, og Amulek rejste sig og begyndte at undervise dem, idet han sagde:
- 2 Mine brødre, jeg tror, at det er umuligt, at I kan være uvidende om det, der er blevet talt angående Kristi komme, han som vi underviser i er Guds Søn; ja, jeg ved, at I blev undervist rigeligt i dette, før I skilte jer ud fra os.
- 3 Og da I har ønsket af min elskede broder, at han skal fortælle jer, hvad I skal gøre på grund af jeres trængsler, har han talt noget til jer for at berede jeres sind, ja, og han har formanet jer til tro og tålmodighed –
- 4 ja, til at have så megen tro, som til at så ordet i hjertet, så I kan prøve forsøget med dets godhed.
- 5 Og vi har set, at det store spørgsmål, som ligger jer på sinde, er, om ordet er i Guds Søn, eller om der ingen Kristus skal komme.
- 6 Og I så også, at min broder har bevist over for jer i mange tilfælde, at ordet til frelse er i Kristus.
- 7 Min broder har henvist til Zenos' ord, om at forløsningen kommer ved Guds Søn, og også til Zenoks ord, og han har også henvist til Moses for at bevise, at dette er sandt.
- 8 Og se nu, jeg vil selv vidne for jer om, at dette er sandt. Se, jeg siger jer, at jeg ved, at Kristus skal komme blandt menneskenes børn for at påtage sig sit folks overtrædelser, og at han skal sone for verdens synder, for Gud Herren har talt det.
- 9 For det er nødvendigt, at der skal foretages en forsoning, for i henhold til den evige Guds store plan må der foretages en forsoning, ellers skal hele menneskeslægten uundgåeligt fortabes, ja, alle er forhærdede, ja, alle er faldne og er fortabte og må gå til grunde, hvis det ikke var for den forsoning, som nødvendigvis skal foretages.
- 10 For det er nødvendigt, at der skal bringes et stort og sidste offer, ja, ikke et offer af et menneske, ej heller af et dyr, ej heller af nogen slags fugl, for det skal ikke være et menneskebragt offer; men det skal være et altomfattende og evigt offer.
- 11 Se, der er ikke nogen, der kan ofre sit eget blod og derved sone for en andens synder. Se, hvis nogen myrder, se, tager da vor lov, som er retfærdig, hans brors liv? Jeg siger jer: Nej.
- 12 Men loven kræver, at den, der har myrdet, lader livet; derfor kan intet mindre end en altomfattende forsoning være tilstrækkelig for verdens synder.
- 13 Derfor er det nødvendigt, at der skal bringes et stort og sidste offer; og så skal der være, eller må der nødvendigvis være, en ende på blodsudgydelse; så skal Moseloven være opfyldt; ja, den skal være helt opfyldt, hvert bogstav og hver tødde, og intet skal være forgået.
- 14 Og se, dette er hele meningen med loven; hver lille del peger mod det store og

sidste offer; og dette store og sidste offer bliver Guds Søn, ja, altomfattende og evigt.

15 Og således skal han bringe frelse til alle dem, der vil tro på hans navn, for dette er hensigten med denne sidste ofring, at tilvejebringe den inderlige barmhjertighed, som overvælder retfærdigheden og tilvejebringer en måde for menneskene, hvorpå de kan have tro til omvendelse.

16 Og således kan barmhjertigheden tilfredsstille retfærdighedens krav og omslutter dem i sikkerhedens arme, mens den, der ikke udøver nogen tro til omvendelse, bliver udsat for hele loven bestående af retfærdighedens krav; derfor tilvejebringes den store og evige forløsningsplan kun for den, der har tro til omvendelse.

17 Måtte Gud derfor tilstede jer, mine brødre, at I må begynde at udøve jeres tro til omvendelse, så I begynder at påkalde hans hellige navn om, at han vil have barmhjertighed med jer;

18 ja, anrøb ham om barmhjertighed, for han er mægtig til at frelse.

19 Ja, ydmyg jer, og vedbliv i bøn til ham.

20 Anrøb ham, når I er i jeres marker, ja, for alle jeres flokke.

21 Anrøb ham i jeres huse, ja, for hele jeres husstand, både morgen, middag og aften.

22 Ja, anrøb ham mod jeres fjenders magt.

23 Ja, anrøb ham mod Djævelen, som er en fjende af al retfærdighed.

24 Anrøb ham for markens afgrøder, for at I må have fremgang med dem.

25 Anrøb for flokkene på jeres marker, for at de må forøges.

26 Men det er ikke alt, I må udøse jeres sjæl i jeres kamre og på jeres skjulte steder og i jeres ødemark.

27 Ja, og når I ikke anråber Herren, lad da hjertet være fyldt, bestandig henvendt i bøn til ham for jeres velfærd og også for velfærden for dem, der er omkring jer.

28 Og se nu, mine elskede brødre, jeg siger jer: Tro ikke, at det er alt, for efter at I har gjort alt dette, hvis I så viser den trængende og den nøgne bort og ikke besøger den syge og plagede og ikke giver af jeres gods, hvis I har noget, til dem, som står i behov – jeg siger jer, at hvis I ikke gør noget af dette, se, da er jeres bøn forgæves og gavner jer intet, og I er som hyklere, der fornægter troen.

29 Hvis I derfor ikke husker at være næstekærlige, er I som de slagger, som smelterne kaster bort (da de ikke er af nogen værdi), og bliver trådt under fode af menneskene.

30 Og se, mine brødre, jeg ønsker, at I, efter at I har fået så mange vidnesbyrd, og eftersom de hellige skrifter vidner om dette, gør dette og frembringer frugt, der fører til omvendelse.

31 Ja, jeg ønsker, at I vil gøre dette og ikke forhærde hjertet længere; for se, nu er tiden og dagen for jeres frelse, og hvis I derfor vil omvende jer og ikke forhærde hjertet, skal den store forløsningsplan straks blive sat i værk for jer.

32 For se, dette liv er tiden for menneskene at berede sig til at møde Gud, ja, se dette livs dag er dagen for menneskene at udføre deres arbejde.

33 Og se, som jeg sagde jer før, eftersom I har fået så mange vidnesbyrd, bønfalder jeg jer derfor om, at I ikke udsætter jeres omvendelses dag indtil enden; for efter denne livets dag, som er os givet til at berede os til evigheden, se, hvis vi ikke gør bedre brug af vor tid, mens vi er i dette liv, da kommer den mørke nat, hvori intet arbejde kan udføres.

34 I kan ikke sige, når I kommer til dette forfærdelige skæbnesvangre tidspunkt: Jeg vil omvende mig. Jeg vil vende tilbage til min Gud. Nej, I kan ikke sige dette, for den selv samme ånd, som besidder jeres legeme, når I går bort fra dette liv, den selv

samme ånd har magt til at besidde jeres legeme i den evige verden.

35 For se, hvis I har udsat jeres omvendelses dag helt indtil døden, se, da er I blevet underkastet Djævelens ånd, og han besegler jer som sine; derfor har Herrens Ånd trukket sig bort fra jer og har ingen plads i jer, og Djævelen har al magt over jer; og det er de ugudeliges endelige tilstand.

36 Og dette ved jeg, fordi Herren har sagt, at han ikke bor i vanhellige templer, men i de retfærdiges hjerte bor han; ja, og han har også sagt, at de retfærdige skal sætte sig i hans rige for aldrig mere at gå ud, men at deres klæder skal blive gjort hvide ved Lammets blod.

37 Og se, mine elskede brødre, jeg ønsker af jer, at I skal huske dette, og at I skal udarbejde jeres frelse med frygt for Gud, og at I ikke mere skal fornægte Kristi komme,

38 at I ikke mere skal stride mod Helligånden, men at I skal modtage den og påtage jer Kristi navn; at I skal ydmyge jer, ja, til støvet, og tilbede Gud, hvor end I måtte være, i ånd og i sandhed; og at I daglig skal leve i taksigelse for den store barmhjertighed og de mange velsignelser, som han skænker jer.

39 Ja, og jeg formaner jer også, mine brødre, til bestandig at være årvågne i bøn, så I ikke bliver forledt af Djævelens fristelser, så han ikke skal overmande jer, så I ikke skal blive hans undersåtter på den yderste dag; for se, han belønner jer ikke med noget godt.

40 Og se, mine elskede brødre, jeg ønsker at formane jer til at have tålmodighed og til at bære alle slags trængsler, til ikke at håne dem, der støder jer ud på grund af jeres overordentlig store fattigdom, så I ikke bliver syndere ligesom de,

41 men til at have tålmodighed og bære disse trængsler med et fast håb om, at I en dag skal hvile fra alle jeres trængsler.

Almas Bog 35

1 Se, det skete, at efter at Amulek havde afsluttet disse ord, trak de sig bort fra mængden og kom over i Jershons land.

2 Ja, og resten af brødrene kom også over i Jershons land, efter at de havde prædikeret ordet for zoramitterne.

3 Og det skete, at efter at den mere ansete del af zoramitterne havde rådført sig med hinanden angående de ord, der var blevet prædikeret for dem, blev de vrede på grund af ordet, for det ødelagde deres beskæftigelse, derfor ville de ikke lytte til ordene.

4 Og de sendte bud til folket i hele landet og samlede dem sammen og rådførte sig med dem angående de ord, der var blevet talt.

5 Se, deres herskere og deres præster og deres lærere lod ikke folket vide noget angående deres hensigter, derfor fandt de i hemmelighed ud af indstillingen blandt hele folket.

6 Og det skete, at efter at de havde fundet ud af indstillingen blandt hele folket, blev de, der var for de ord, der var blevet talt af Alma og hans brødre, stødt ud af landet; og de var mange, og de kom også over i Jershons land.

7 Og det skete, at Alma og hans brødre forkyndte for dem.

8 Se, det zoramitiske folk blev vrede på Ammons folk, som var i Jershon, og zoramitternes øverste hersker, der var en meget ugudelig mand, sendte bud over til Ammons folk, for han ønskede af dem, at de skulle støde alle dem ud af deres land,

som kom over fra dem til deres land.

9 Og han udslyngede mange trusler mod dem. Og se, Ammons folk frygtede ikke deres ord, derfor stødte de dem ikke ud, men de tog imod alle de fattige zoramitter, som kom over til dem; og de plejede dem og klædte dem og gav dem jorder som arvelod; og de tog sig af dem i forhold til deres trang.

10 Se, dette ophidsede zoramitterne til vrede mod Ammons folk, og de begyndte at blande sig med lamanitterne og også at ophidse dem til vrede mod dem.

11 Og således begyndte zoramitterne og lamanitterne at træffe forberedelser til krig mod Ammons folk og også mod nefitterne.

12 Og således endte det syttende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

13 Og Ammons folk drog ud af Jershons land og kom over i Meleks land og gav plads i Jershons land til nefitternes hære, så de kunne stride mod lamanitternes hære og zoramitternes hære, og således begyndte en krig mellem lamanitterne og nefitterne i det attende år af dommernes regeringstid; og der skal gives en beretning om deres krige siden hen.

14 Og Alma og Ammon og deres brødre og også Almas to sønner vendte tilbage til Zarahemlas land efter at have været redskaber i Guds hænder til at bringe mange af zoramitterne til omvendelse; og så mange, som blev bragt til omvendelse, blev drevet ud af deres land; men de har fået jorder som arvelod i Jershons land, og de har grebet til våben for at forsvare sig selv og deres hustruer og børn og deres jorder.

15 Se, Alma, som var bedrøvet over sit folks ugudelighed, ja, over de krige og de blodsudgydelser og de stridigheder, der var blandt dem, og som havde været ude for at kundgøre ordet eller havde været sendt ud for at kundgøre ordet for hele folket i hver by, og som havde set, at folket begyndte at vokse sig hårde i hjertet, og at de begyndte at blive forarget over ordets strenghed, blev overordentlig sorgfuld i hjertet.

16 Derfor foranledigede han, at hans sønner skulle samles, så han kunne give dem sin befaling hver for sig angående det, der har med retfærdighed at gøre. Og vi har en beretning om de befalinger, som han gav dem ifølge hans egen optegnelse.

Almas befalinger til sin søn Helaman.

Almas Bog 36

1 Min søn, lån øre til mine ord, for jeg sværger over for dig, at for så vidt som du holder Guds befalinger, skal du have fremgang i landet.

2 Jeg ønsker, at du skal gøre, som jeg har gjort med hensyn til at huske vore fædres fangenskab, for de var i trældom, og ingen kunne udfri dem undtagen Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud; og han udfriede dem visselig i deres trængsler.

3 Og se, o min søn Helaman, se, du er i din ungdom, og derfor bønfaller jeg dig om, at du vil høre mine ord og lære af mig, for jeg ved, at hver den, der sætter sin lid til Gud, bliver støttet under sine prøvelser og sine besværligheder og sine trængsler og bliver ophøjet på den yderste dag.

4 Og jeg ønsker ikke, at du skal tro, at jeg ved dette af mig selv – ikke af det timelige, men af det åndelige, ikke af det kødelige sind, men af Gud.

- 5 Se nu, jeg siger dig, hvis jeg ikke var blevet født af Gud, ville jeg ikke have vidst dette, men Gud har ved sin hellige engels mund kundgjort dette for mig, dog ikke på grund af nogen værdighed hos mig.
- 6 For jeg gik omkring med Mosijas sønner og forsøgte at tilintetgøre Guds kirke, men se, Gud sendte sin hellige engel for at standse os på vejen.
- 7 Og se, han talte til os, som var det med en tordenrøst, og hele jorden bævede under vore fødder, og vi faldt alle til jorden, for frygt for Herren kom over os.
- 8 Men se, røsten sagde til mig: Rejs dig! Og jeg rejste mig op og så englen.
- 9 Og han sagde til mig: Om du så selv gerne vil tilintetgøres, så forsøg dog ikke mere at tilintetgøre Guds kirke.
- 10 Og det skete, at jeg faldt til jorden; og i et tidsrum af tre dage og tre nætter kunne jeg ikke åbne munden, ej heller bruge mine lemmer.
- 11 Og englen sagde mere til mig, som blev hørt af mine brødre, men jeg hørte det ikke, for da jeg hørte de ord: Om du så gerne selv vil tilintetgøres, så forsøg dog ikke mere at tilintetgøre Guds kirke, blev jeg grebet af så stor frygt og forbløffelse over, at jeg måske skulle blive tilintetgjort, at jeg faldt til jorden og ikke hørte mere.
- 12 Men jeg blev martret af evig pinsel, for min sjæl blev i højeste grad revet op og martret af alle mine synder.
- 13 Ja, jeg erindrede alle mine synder og misgerninger, for hvilke jeg blev pint med helvedes smerter; ja, jeg indså, at jeg havde sat mig op imod min Gud, og at jeg ikke havde holdt hans hellige befalinger.
- 14 Ja, og jeg havde myrdet mange af hans børn, eller rettere sagt ledt dem i fordærv; ja, og kort sagt havde mine misgerninger været så store, at selve tanken om at komme ind i min Guds nærhed martrede min sjæl med udsigelig rædsel.
- 15 Åh, tænkte jeg, gid jeg kunne blive forvist og udslettet, både sjæl og legeme, så jeg ikke skulle blive ført frem i min Guds nærhed for at blive dømt efter mine handlinger.
- 16 Og se, i tre dage og tre nætter blev jeg martret, ja, med en fordømt sjæls smerter.
- 17 Og det skete, at mens jeg således blev martret med pinsel, mens jeg blev revet op ved erindringen om mine mange synder, se, da erindrede jeg også at have hørt min far profetere for folket angående en Jesus Kristus, Guds Søn, som skulle komme for at sone for verdens synder.
- 18 Se, da mit sind greb fat om denne tanke, råbte jeg i mit hjerte: O Jesus, du Guds Søn, hav barmhjertighed med mig, som er i bitterheds galde og er omsluttet af dødens evigtvarende lænker.
- 19 Og se nu, da jeg tænkte dette, kunne jeg ikke mere erindre mine smerter, ja, jeg blev ikke mere revet op ved erindringen om mine synder.
- 20 Og åh, hvilken glæde og hvilket forunderligt lys så jeg ikke, ja, min sjæl blev fyldt af glæde, lige så overordentlig stor som min smerte havde været!
- 21 Ja, jeg siger dig, min søn, at intet kunne være så intenst og så bittert, som mine smerter var. Ja, og videre siger jeg til dig, min søn, at på den anden side kan intet være så intenst og sødt, som min glæde var.
- 22 Ja, det forekom mig, at jeg ligesom vor fader Lehi så Gud sidde på sin trone, omgivet af utallige skarer af engle, der så ud, som om de sang og priste deres Gud; ja, og min sjæl længtes efter at være dér.
- 23 Men se, mine lemmer fik atter deres styrke, og jeg stod på benene og tilkendegav for folket, at jeg var blevet født af Gud.

- 24 Ja, og fra den tid og helt indtil nu har jeg arbejdet uden ophør for at kunne bringe sjæle til omvendelse, så jeg kunne få dem til at smage den overordentlig store glæde, som jeg smagte, så de også kunne blive født af Gud og blive fyldt af Helligånden.
- 25 Ja, og se nu, min søn, Herren giver mig overordentlig stor glæde ved frugten af mit arbejde.
- 26 For på grund af det ord, som han har givet mig, se, da er mange blevet født af Gud og har smagt, som jeg har smagt, og har med egne øjne set, som jeg har set; derfor kender de til det, som jeg har talt om, ligesom jeg kender det, og den kundskab, som jeg har, er fra Gud.
- 27 Og jeg er blevet støttet under prøvelser og besværligheder af enhver art, ja, og i alle slags trængsler, ja, Gud har udfriet mig fra fængsel og fra bånd og fra døden, ja, og jeg sætter min lid til ham, og han vil stadig udfri mig.
- 28 Og jeg ved, at han vil oprejse mig på den yderste dag, så jeg kan bo hos ham i herlighed, ja, og jeg vil prise ham for evigt, for han har bragt vore fædre ud af Egypten, og han lod egypterne opsluge i Det Røde Hav, og han førte dem ved sin magt ind i det forjættede land, ja, og han har udfriet dem af trældom og fangenskab fra tid til anden.
- 29 Ja, og han har også bragt vore fædre ud af Jerusalems land, og han har også ved sin evigtvarende magt udfriet dem af trældom og fangenskab fra tid til anden helt op til denne dag, og jeg har altid bevaret deres fangenskab i erindringen, ja, og du bør også bevare deres fangenskab i erindringen, ligesom jeg har gjort.
- 30 Men se, min søn, det er ikke alt, for du bør vide, som jeg ved, at for så vidt som du holder Guds befalinger, skal du have fremgang i landet; og du bør også vide, at for så vidt som du ikke vil holde Guds befalinger, skal du blive forstødt fra hans nærhed. Se, dette er ifølge hans ord.

Almas Bog 37

- 1 Og se, min søn Helaman, jeg befaler dig, at du tager de optegnelser, der har været mig betroet;
- 2 og jeg befaler dig også, at du fører en optegnelse om dette folk på Nefis plader, ligesom jeg har gjort, og bevarer alle disse ting hellige, som jeg har bevaret, ja, ligesom jeg har bevaret dem, for det er med et víst formål, at de bliver bevaret.
- 3 Og disse bronzeplader, som indeholder disse indgraveringer, og som har optegnelserne af de hellige skrifter på sig, og som har optegnelsen om vore forfædres slægt lige fra begyndelsen –
- 4 se, det er blevet profeteret af vore fædre, at de skulle blive bevaret og overdraget fra én slægt til den næste og blive beskyttet og bevaret ved Herrens hånd, indtil de skal udgå til alle folkeslag, stammer, tungemål og folk, så de skal få kendskab til de hemmeligheder, de indeholder.
- 5 Og se nu, hvis de bliver bevaret, må de bevare deres glans, ja, og de skal bevare deres glans, og ligeså skal alle de plader, der indeholder det, der er hellig skrift.
- 6 Se, du mener måske, at dette er tåbeligt af mig, men se, jeg siger dig, at ved små og enkle ting bliver der udrettet store ting; og små midler beskæmmer i mange tilfælde de vise.
- 7 Og Gud Herren virker ved midler for at opnå sine store og evige formål; og ved meget små midler beskæmmer Herren de vise og tilvejebringer mange sjæles frelse.

- 8 Og se, Gud har hidtil anset det for vist, at disse optegnelser skulle bevares, for se, de har øget dette folks hukommelse, ja, og overbevist mange om vildfarelsen af deres veje og bragt dem til kundskab om deres Gud til deres sjæls frelse.
- 9 Ja, jeg siger dig, at var det ikke for det, som disse optegnelser indeholder, og som findes på disse plader, kunne Ammon og hans brødre ikke have overbevist så mange tusinde lamanitter om deres fædres urigtige overlevering, ja, disse optegnelser og deres ord bragte dem til omvendelse, det vil sige: De bragte dem til kundskab om Herren, deres Gud, og fik dem til at fryde sig i Jesus Kristus, deres forløser.
- 10 Og hvem ved, om de ikke bliver midlet til at bringe mange tusinde af dem, ja, og også mange tusinde af vore stivnakkede brødre, nefitterne, som nu forhærder hjertet i synd og misgerninger, til kundskab om deres forløser?
- 11 Se, disse hemmeligheder er endnu ikke blevet gjort fuldstændig kendt for mig, derfor vil jeg lade være med at sige mere derom.
- 12 Og det kan være tilstrækkeligt, hvis jeg blot siger, at de er bevaret med et vist formål, hvilket formål er kendt af Gud, for han giver i visdom råd om alle sine gerninger, og hans stier er rette, og hans vej er ét evigt kredsløb.
- 13 O husk, husk, min søn Helaman, hvor strenge Guds befalinger er. Og han sagde: Hvis I holder mine befalinger, skal I have fremgang i landet – men hvis I ikke holder hans befalinger, skal I blive forstødt fra hans nærhed.
- 14 Og husk nu, min søn, at Gud har betroet dig disse ting, som er hellige, og som han har holdt hellige, og som han også vil beskytte og bevare med det, som han anser for et vist formål, for at han kan vise sin magt for kommende slægter.
- 15 Og se nu, jeg siger dig ved profetiens ånd, at hvis du overtræder Guds befalinger, se, da skal dette, som er helligt, blive taget fra dig ved Guds kraft, og du skal blive overgivet til Satan, så han kan sigte dig som avner for vinden.
- 16 Men hvis du holder Guds befalinger og gør med disse ting, som er hellige, sådan som Herren befaler dig (for du må bønfalde Herren om alt, hvad du skal gøre ved dem), se, da kan ingen magt på jorden eller i helvede tage dem fra dig, for Gud har magt til at opfylde alle sine ord.
- 17 For han vil opfylde alle sine løfter, som han vil give dig, for han har opfyldt sine løfter, som han har givet vore fædre.
- 18 For han lovede dem, at han ville bevare disse ting med det, som han anser for et vist formål, for at han kunne vise sin magt for kommende slægter.
- 19 Og se nu, ét formål har han opnået, nemlig atter at bringe mange tusinde af lamanitterne til kundskab om sandheden; og han har vist sin magt ved dem, og han vil også stadig vise sin magt ved dem for kommende slægter; derfor skal de bevares.
- 20 Derfor befaler jeg dig, min søn Helaman, at være flittig til at opfylde alle mine ord og at være flittig til at holde Guds befalinger, som de er skrevet.
- 21 Og se, jeg vil tale til dig angående disse fireogtyve plader, at du bevarer dem, så mysterierne og mørkets gerninger og deres hemmelige gerninger eller de hemmelige gerninger blandt de folk, der er blevet udryddet, må blive tilkendegivet for dette folk, ja, at alle deres mord og røverier og deres plyndringer og al deres ugudelighed og alle deres vederstyggeligheder må blive tilkendegivet for dette folk, ja, og at du bevarer disse oversættere.
- 22 For se, Herren så, at hans folk begyndte at arbejde i mørket, ja, udføre hemmelige mord og vederstyggeligheder; derfor sagde Herren, at hvis de ikke omvendte sig, ville de blive udryddet fra jordens overflade.

- 23 Og Herren sagde: Jeg vil berede min tjener Gazelem en sten, der skal skinne i mørket og give lys, så jeg må kunne åbenbare for mit folk, som tjener mig, så jeg må kunne åbenbare deres brødres gerninger for dem, ja, deres hemmelige gerninger, deres mørke gerninger og deres ugudelighed og vederstyggeligheder.
- 24 Og se, min søn, disse oversættere blev beredt, for at Guds ord kunne blive opfyldt, som han talte, da han sagde:
- 25 Jeg vil bringe alle deres hemmelige gerninger og deres vederstyggeligheder ud af mørket til lyset; og medmindre de omvender sig, vil jeg udrydde dem fra jordens overflade; og jeg vil bringe alle deres hemmeligheder og vederstyggeligheder frem i lyset for ethvert folkeslag, som herefter skal tage landet i besiddelse.
- 26 Og se, min søn, vi ser, at de ikke omvendte sig, derfor er de blevet udryddet, og så langt er Guds ord blevet opfyldt; ja, deres hemmelige vederstyggeligheder er blevet bragt ud af mørket og gjort kendt for os.
- 27 Og se, min søn, jeg befaler dig at holde alle deres eder og deres pagter og deres aftaler i deres hemmelige vederstyggeligheder skjult; ja, og alle deres tegn og deres undere skal du holde tilbage fra dette folk, for at de ikke skal lære dem at kende, for at de ikke ved et tilfælde også skal henfalde i mørke og blive udryddet.
- 28 For se, der er en forbandelse over hele dette land, at der i overensstemmelse med Guds kraft skal komme ødelæggelse over alle disse mørkets arbejdere, når de er fuldstændig modne; derfor ønsker jeg ikke, at dette folk skal blive udryddet.
- 29 Derfor skal du holde disse hemmelige planer med deres eder og deres pagter tilbage fra dette folk, og kun deres ugudelighed og deres mord og deres vederstyggeligheder skal du gøre kendt for dem; og du skal lære dem at afsky en sådan ugudelighed og sådanne vederstyggeligheder og mord; og du skal også lære dem, at disse folk blev udryddet som følge af deres ugudelighed og vederstyggeligheder og deres mord.
- 30 For se, de myrdede alle Herrens profeter, som kom blandt dem for at kundgøre deres ugudelighed for dem; og blodet fra dem, som de myrdede, råbte til Herren deres Gud om hævn over dem, der var deres mordere; og således kom Guds straffedomme over disse, der hengav sig til mørke gerninger og hemmelige sammensværgelser.
- 31 Ja, og forbandet være landet for evigt og altid for disse mørkets arbejdere og hemmelige sammensværgelser, ja, til undergang, medmindre de omvender sig, før de er fuldstændig modne.
- 32 Og se, min søn, husk de ord, som jeg har talt til dig, betro ikke dette folk disse hemmelige planer, men lær dem et evigtvarende had til synd og ugudelighed.
- 33 Prædik omvendelse og tro på Herren Jesus Kristus for dem; lær dem at ydmyge sig og at være sagtmodige og ydmyge af hjertet; lær dem at modstå alle Djævelens fristelser med deres tro på Herren Jesus Kristus.
- 34 Lær dem aldrig at blive trætte af at gøre gode gerninger, men at være sagtmodige og ydmyge af hjertet, for sådanne skal finde hvile for sjælen.
- 35 O husk dette, min søn, og lær visdom i din ungdom; ja, lær i din ungdom at holde Guds befalinger.
- 36 Ja, og anrøb Gud for hele dit underhold; ja, lad alle dine gerninger være for Herren, og hvor du end går hen, lad det ske i Herren; ja, lad dine tanker være henvendt til Herren; ja, lad dit hjertes hengivenhed være rettet mod Herren for evigt.

- 37 Rådfør dig med Herren i alle dine gerninger, så vejleder han dig til din gavn; ja, når du lægger dig om aftenen, da læg dig for Herren, så han kan våge over dig i din søvn; og når du står op om morgenen, lad da dit hjerte være fuldt af tak til Gud; og hvis du gør dette, skal du blive løftet op på den yderste dag.
- 38 Og se, min søn, jeg har noget at sige angående det, som vore fædre kalder en kugle, eller vejviser – eller vore fædre kaldte den Liahona, der, når det bliver oversat, betyder kompas; og Herren beredte den.
- 39 Og se, der er intet menneske, som kan udføre så kunstfærdigt et stykke arbejde. Og se, den blev beredt for at vise vore fædre den vej, de skulle rejse i ørkenen.
- 40 Og den virkede for dem i forhold til deres tro på Gud; hvis de derfor havde tilstrækkelig tro til at være overbevist om, at Gud kunne udvirke, at disse visere ville pege den vej, de skulle gå, se, da blev det gjort; derfor fik de dette mirakel og også mange andre mirakler, som blev udvirket ved Guds kraft dag for dag.
- 41 Alligevel viste den dem forunderlige gerninger, fordi disse mirakler blev udvirket med små midler. De blev lade og glemte at udøve deres tro og flid, og så ophørte disse forunderlige gerninger, og de havde ingen fremgang på deres rejse.
- 42 Derfor forblev de i ørkenen eller rejste ikke en direkte vej og blev plaget af sult og tørst på grund af deres overtrædelser.
- 43 Og se, min søn, jeg ønsker, at du skal forstå, at dette ikke er uden en skygge, for når vore fædre var lade med hensyn til at give agt på dette kompas (se, dette var timeligt), havde de ingen fremgang; således er det også med det, der er åndeligt.
- 44 For se, det er lige så let at give agt på Kristi ord, som vil udpege en ret vej til evig salighed for jer, som det var for vore fædre at give agt på dette kompas, som udpegede en ret vej til det forjættede land for dem.
- 45 Og se, jeg siger: Er der ikke et sindbillede i dette? For lige så vist som denne vejviser bragte vore fædre, som fulgte dens anvisning, til det forjættede land, skal Kristi ord, hvis vi følger deres anvisninger, føre os hinsides denne sorgens dal til et langt bedre forjættet land.
- 46 O, min søn, lad os ikke være lade på grund af vejens lethed; for således var det med vore fædre, for det var beredt sådan for dem, at hvis de ville se op, kunne de leve; således er det også med os. Vejen er beredt, og hvis vi vil se op, kan vi leve for evigt.
- 47 Og se, min søn, se til, at du tager vare på disse hellige ting; ja, se til, at du ser hen til Gud og lever. Drag ud til dette folk, og kundgør ordet, og vær alvorlig. Min søn, farvel.

Almas befalinger til sin søn Shiblon.

Almas Bog 38

- 1 Min søn, lån øre til mine ord, for jeg siger dig, ligesom jeg sagde til Helaman, at for så vidt som du holder Guds befalinger, skal du have fremgang i landet; og for så vidt som du ikke vil holde Guds befalinger, skal du blive forstødt fra hans nærhed.
- 2 Og se, min søn, jeg har tiltro til, at jeg skal få stor glæde af dig på grund af din standhaftighed og din trofasthed mod Gud; for eftersom du i din ungdom er begyndt at se hen til Herren din Gud, så håber jeg, at du vil fortsætte med at holde hans befalinger; for velsignet er den, der holder ud til enden.

- 3 Jeg siger dig, min søn, at jeg allerede har haft stor glæde ved dig på grund af din trofasthed og din flid og din tålmodighed og din langmodighed blandt det zoramitiske folk.
- 4 For jeg ved, at du var bundet, ja, og jeg ved også, at du blev stenet for ordets skyld; og du bar alt dette med tålmodighed, fordi Herren var med dig; og nu ved du, at Herren udfriede dig.
- 5 Og se, min søn Shiblon, jeg ønsker, at du vil huske, at i den udstrækning som du sætter din lid til Gud, i lige så høj grad skal du blive udfriet af dine prøvelser og dine besværligheder og dine trængsler, og du skal blive løftet op på den yderste dag.
- 6 Se, min søn, jeg ønsker ikke, at du skal tro, at jeg ved dette af mig selv, men det er Guds Ånd, som er i mig, der kundgør mig dette, for hvis jeg ikke var blevet født af Gud, ville jeg ikke have vidst dette.
- 7 Men se, Herren sendte i sin store barmhjertighed sin engel for at kundgøre for mig, at jeg måtte standse ødelæggelsesværket blandt hans folk; ja, og jeg har set en engel ansigt til ansigt, og han talte med mig, og hans røst var som torden, og den rystede hele jorden.
- 8 Og det skete, at jeg i tre dage og tre nætter var i den bitreste smerte og sjælekval; og først da jeg anråbte Herren Jesus Kristus om barmhjertighed, fik jeg forladelse for mine synder. Men se, jeg anråbte ham, og jeg fandt fred i min sjæl.
- 9 Og se, min søn, jeg har sagt dig dette, for at du kan lære visdom, for at du kan lære af mig, at der ikke er nogen anden vej eller noget andet middel, hvorved mennesket kan blive frelst, end i og ved Kristus. Se, han er verdens liv og lys. Se, han er sandhedens og retfærdighedens ord.
- 10 Og se, da du er begyndt at forkynde ordet, så ønsker jeg, at du skal blive ved med at forkynde; og jeg ønsker, at du vil være flittig og mådeholden i alt.
- 11 Se til, at du ikke bliver indbildsk i stolthed; ja, se til, at du ikke praler af din egen visdom, ej heller af din megen styrke.
- 12 Vær frimodig, men ikke anmassende; og se også til, at du tøjler alle dine lidenskaber, så du kan være fyldt af kærlighed; se til, at du afholder dig fra dovenskab.
- 13 Bed ikke, som zoramitterne gør, for du har set, at de beder for at blive hørt af mennesker og for at blive rost for deres visdom.
- 14 Sig ikke: O Gud, jeg takker dig for, at vi er bedre end vore brødre, men sig hellere: O Herre, tilgiv mig min uværdighed, og husk på mine brødre i barmhjertighed – ja, erkend til enhver tid din uværdighed for Gud.
- 15 Og måtte Herren velsigne din sjæl og tage imod dig på den yderste dag i sit rige, så du kan sætte dig ned i fred. Tag nu af sted, min søn, og forkynd ordet for dette folk. Vær alvorlig. Min søn, farvel.

Almas befalinger til sin søn Corianton.

Almas Bog 39

- 1 Og se, min søn, jeg har noget mere at sige til dig end det, som jeg sagde til din bror; for se, har du ikke lagt mærke til din brors standhaftighed, hans trofasthed og hans flid i at holde Guds befalinger? Se, har han ikke været et godt eksempel for dig?

- 2 For du gav ikke så megen agt på mine ord, som din bror gjorde blandt det zoramitiske folk. Se, dette er, hvad jeg har imod dig: Du fortsatte, indtil du pralede af din styrke og din visdom.
- 3 Og det er ikke alt, min søn. Du gjorde det, der foruroligede mig, for du svigtede tjenestegerningen og drog over til Sirons land inden for lamanitternes grænser efter skøgen Isabel.
- 4 Ja, hun stjal manges hjerte, men det var ingen undskyldning for dig, min søn. Du burde have passet den tjenestegerning, som var blevet dig betroet.
- 5 Ved du ikke, min søn, at dette er en vederstyggelighed i Herrens øjne, ja, yderst vederstyggeligt, mere end alle andre synder, bortset fra det at udgyde uskyldigt blod eller at fornægte Helligånden?
- 6 For se, hvis du fornægter Helligånden, når den én gang har haft plads i dig, og du ved, at du fornægter den, se, da er det en synd, der er utilgivelig; ja, og hver den, som myrder trods lys og kundskab fra Gud, for ham er det ikke let at få tilgivelse, ja, jeg siger dig, min søn, at for ham er det ikke let at få en tilgivelse.
- 7 Og se, min søn, Gud give, at du ikke havde været skyldig i så stor en forbrydelse. Jeg ville ikke dvæle ved dine forbrydelser for at rive op i din sjæl, hvis det ikke var til dit eget bedste.
- 8 Men se, du kan ikke skjule dine forbrydelser for Gud, og medmindre du omvender dig, vil de stå som et vidnesbyrd mod dig på den yderste dag.
- 9 Se, min søn, jeg ønsker, at du skal omvende dig og aflægge dine synder og ikke mere gå efter dine øjnes begær, men fornægte dig alt dette, for medmindre du gør det, kan du på ingen måde arve Guds rige. Åh, husk det, og tag det på dig, og fornægt dig dette.
- 10 Og jeg befaler dig at tage det på dig at rådføre dig med dine ældre brødre i dine forehavender, for se, du er i din ungdom, og du står i behov for at blive næret af dine brødre. Og giv agt på deres råd.
- 11 Lad dig ikke forlede af noget tomt eller tåbeligt; lad ikke Djævelen igen forlede dit hjerte til disse ugudelige skøger. Se, o min søn, hvor stor syndighed har du ikke bragt over zoramitterne, for da de så din opførsel, ville de ikke tro på mine ord.
- 12 Og nu siger Herrens Ånd til mig: Befal dine børn at gøre godt, så de ikke leder mange folks hjerte i fordærv; derfor, min søn, befaler jeg dig med frygt for Gud, at du afholder dig fra dine misgerninger,
- 13 at du vender dig til Herren af hele din kraft, dit sind og din styrke, at du ikke forleder flere til at handle ugudeligt, men snarere vender tilbage til dem og erkender dine fejl og det forkerte, som du har gjort.
- 14 Søg ikke efter rigdom eller denne verdens tomme ting, for se, du kan ikke tage dem med dig.
- 15 Og nu, min søn, vil jeg sige dig noget angående Kristi komme. Se, jeg siger dig, at han er den, der visselig skal komme for at borttage verdens synder; ja, han kommer for at kundgøre glædelige tidender om frelse for sit folk.
- 16 Og se, min søn, dette var den tjenestegerning, som du var kaldet til, at kundgøre disse glædelige tidender for dette folk for at berede deres sind, eller rettere for at frelsen kunne blive dem til del, så de kunne berede deres børns sind til at høre ordet på tidspunktet for hans komme.
- 17 Og nu vil jeg berolige dit sind noget med hensyn til dette emne. Se, du undrer dig over, hvorfor dette skulle være kendt så længe i forvejen. Se, jeg siger dig: Er en

sjæl på dette tidspunkt ikke lige så dyrebar for Gud, som en sjæl er det på tidspunktet for hans komme?

18 Er det ikke lige så nødvendigt, at forløsningsplanen bliver kundgjort for dette folk som for deres børn?

19 Er det ikke lige så let for Herren at sende sin engel for at kundgøre disse glædelige tidender for os nu som for vore børn, eller som efter at han er kommet?

Almas Bog 40

1 Se, min søn, her er noget mere, som jeg ønsker at sige dig, for jeg fornemmer, at dit sind er bekymret angående de dødes opstandelse.

2 Se, jeg siger dig, at der er ingen opstandelse – eller jeg vil sige med andre ord, at dette dødelige ifører sig ikke udødelighed, denne forgængelighed ifører sig ikke uforgængelighed – førend efter Kristi komme.

3 Se, han tilvejebringer de dødes opstandelse. Men se, min søn, endnu er der ingen opstandelse. Se, jeg udfolder en hemmelighed for dig; alligevel er der mange hemmeligheder, der bliver bevaret, så ingen kender dem undtagen Gud selv. Men jeg vil vise dig én ting, som jeg flittigt har bedt Gud om at lade mig vide, nemlig angående opstandelsen.

4 Se, der er et tidspunkt fastsat, da alle skal komme frem fra de døde. Se, hvornår det tidspunkt kommer, ved ingen; men Gud kender det tidspunkt, der er fastsat.

5 Se, om der bliver ét tidspunkt eller et andet tidspunkt eller et tredje tidspunkt, da menneskene skal komme frem fra de døde, betyder ikke noget, for Gud kender alt dette, og det er mig tilstrækkeligt at vide, at det er tilfældet, at der er et tidspunkt fastsat, da alle skal opstå fra de døde.

6 Se, der må nødvendigvis være et tidsrum mellem tidspunktet for døden og tidspunktet for opstandelsen.

7 Og nu vil jeg spørge: Hvad bliver der af menneskenes sjæl fra dette tidspunkt, hvor de dør, til det tidspunkt, der er fastsat for opstandelsen?

8 Se, om der er fastsat mere end ét tidspunkt for menneskene at opstå på, så betyder det ikke noget, for alle dør ikke på én gang, og det betyder ikke noget; alt er som én dag for Gud, og tiden bliver alene målt for menneskene.

9 Derfor, der er fastsat et tidspunkt for menneskene, da de skal opstå fra de døde, og der er et tidsrum mellem tidspunktet for døden og opstandelsen. Og se, angående dette tidsrum, hvad der bliver af menneskenes sjæl, er det, som jeg flittigt har bedt Herren om at lade mig vide, og dette er det, som jeg kender til.

10 Og når det tidspunkt kommer, da alle skal opstå, da skal de vide, at Gud kender alle de tidspunkter, der er fastsat for mennesket.

11 Se, angående sjælens tilstand mellem døden og opstandelsen: Se, det er blevet mig kundgjort af en engel, at alle menneskers ånder, så snart de har forladt dette dødelige legeme, ja, alle menneskers ånder, hvad enten de er gode eller onde, bliver ført hjem til den Gud, der gav dem livet.

12 Og da skal det ske, at de retfærdiges ånder bliver modtaget i en tilstand af lykke, som kaldes paradís, en tilstand af hvile, en tilstand af fred, hvori de skal hvile fra alle deres besværligheder og fra al bekymring og sorg.

13 Og da skal det ske, at de ugudeliges ånder, ja, de, der er onde – for se, de har ingen lod eller del i Herrens Ånd; for se, de valgte onde gerninger hellere end gode,

derfor kom Djævelens ånd ind i dem og tog deres bolig i besiddelse – og disse skal blive stødt ud i det yderste mørke; der skal være gråd og jammer og tænderskæren, og dette på grund af deres egen ugudelighed, idet de blev ført omkring som fanger efter Djævelens vilje.

14 Se, det er den tilstand, de ugudeliges sjæl befinder sig i, ja, i mørke og i en tilstand af forfærdelig, frygtindgydende forventning om Guds vredes rasende harme over dem; således forbliver de i denne tilstand, såvel som de retfærdige i paradiset, indtil tiden for deres opstandelse.

15 Se, der er nogle, der har forstået, at denne, sjælens, tilstand af lykke og tilstand af elendighed før opstandelsen var en første opstandelse. Ja, jeg indrømmer, at det ifølge de ord, der er talt, kan betegnes som en opstandelse, oprejsningen af ånden eller sjælen og dens overgivelse til lykke eller elendighed.

16 Og se, det er videre blevet sagt, at der er en første opstandelse, en opstandelse af alle dem, der har været til, eller som er til, eller som bliver til, op til Kristi opstandelse fra de døde.

17 Se, vi formoder ikke, at denne første opstandelse, der bliver talt om på denne måde, kan være sjælens opstandelse og deres overgivelse til lykke eller elendighed. Du kan ikke formode, at det er, hvad det betyder.

18 Se, jeg siger dig: Nej, men det betyder sjælens genforening med legemet for dem fra Adams dage op til Kristi opstandelse.

19 Se, om sjælen og legemet af dem, om hvem der er blevet talt, alle skal blive genforenet på én gang, de ugdelige såvel som de retfærdige, siger jeg ikke; lad det være nok, at jeg siger, at de alle kommer frem, eller med andre ord at deres opstandelse sker førend opstandelsen af dem, der dør efter Kristi opstandelse.

20 Se, min søn, jeg siger ikke, at deres opstandelse finder sted ved Kristi opstandelse, men se, jeg siger det som min mening, at de retfærdiges sjæl og legeme bliver genforenet ved Kristi opstandelse og hans opstigning til himlen.

21 Men om det bliver ved hans opstandelse eller senere, siger jeg ikke; men så meget siger jeg, at der er et tidsrum mellem døden og legemets opstandelse, og at sjælen er i en tilstand af lykke eller elendighed indtil det tidspunkt, der er fastsat af Gud, da de døde skal komme frem og blive genforenet, både sjæl og legeme, og blive ført frem for Gud og blive dømt efter deres gerninger.

22 Ja, dette tilvejebringer genoprettelsen af det, om hvilket der er blevet talt ved profeternes mund.

23 Sjælen skal blive bragt tilbage til legemet og legemet til sjælen, ja, og hvert lem og led skal blive bragt tilbage til sit legeme, ja, end ikke et hår på hovedet skal gå tabt, men alt skal blive bragt tilbage til dets rette og fuldkomne skikkelse.

24 Og se, min søn, det er den genoprettelse, der er blevet talt om ved profeternes mund.

25 Og da skal de retfærdige stråle i Guds rige.

26 Men se, en forfærdelig død kommer over de ugdelige, for de dør med hensyn til det, der vedrører retfærdighed, for de er urene, og intet urent kan arve Guds rige; men de bliver stødt ud og overgivet til at spise af frugterne af deres arbejde eller deres gerninger, som har været onde; og de drikker bundfaldet af et bittert bæger.

Almas Bog 41

- 1 Og se, min søn, jeg har noget at sige angående den genoprettelse, hvorom der er blevet talt; for se, nogle har fordrejet skrifterne og er faret meget vild på grund af dette. Og jeg fornemmer, at dit sind også har været bekymret angående dette. Men se, jeg vil forklare det for dig.
- 2 Jeg siger dig, min søn, at genoprettelsesplanen er nødvendig i forbindelse med Guds retfærdighed, for det er nødvendigt, at alt skal blive bragt tilbage til dets rette orden. Se, det er nødvendigt og retfærdigt i overensstemmelse med Kristi kraft og opstandelse, at menneskets sjæl skal blive bragt tilbage til dets legeme, og at enhver del af legemet skal blive bragt tilbage til det.
- 3 Og det er nødvendigt, hvad angår Guds retfærdighed, at menneskene skal dømmes efter deres gerninger, og hvis deres gerninger har været gode i dette liv, og deres hjertes ønsker har været gode, at de da også på den yderste dag skal blive bragt tilbage til det, der er godt.
- 4 Og hvis deres gerninger er onde, skal de blive bragt tilbage til dem som onde. Derfor skal alt blive bragt tilbage til dets rette orden, enhver til sin naturlige skikkelse – dødelighed oprejst til udødelighed, forgængelighed til uforgængelighed – oprejst til uendelig lykke for at arve Guds rige, eller til uendelig elendighed for at arve Djævelens rige, det ene på den ene side og det andet på den anden –
- 5 den ene oprejst til lykke efter sit ønske om lykke, eller til det gode efter sit ønske om det gode, og den anden til det onde efter sit ønske om det onde; for ligesom han har ønsket at gøre ondt hele dagen lang, således skal han få sin belønning i form af ondt, når natten kommer.
- 6 Og således er det på den anden side: Hvis han har omvendt sig fra sine synder og ønsket retfærdighed lige til sine dages ende, da skal han blive belønnet med retfærdighed.
- 7 Disse er dem, der bliver forløst af Herren, ja, disse er dem, der bliver ført ud, der bliver udfriet fra mørkets uendelige nat; og således står eller falder de, for se, de er deres egne dommere, enten til at gøre godt eller til at gøre ondt.
- 8 Se, Guds forordninger står ikke til at ændre; derfor er vejen beredt, så hver den, der vil, kan vandre derpå og blive frelst.
- 9 Og se nu, min søn, vov ikke endnu en forseelse mod din Gud med hensyn til de lærepunkter, som du hidtil har vovet at begå synd imod.
- 10 Antag ikke, fordi der er blevet talt angående genoprettelse, at du skal blive bragt tilbage fra synd til lykke. Se, jeg siger dig: Ugudelighed har aldrig været lykke.
- 11 Og se, min søn, alle mennesker, som er i en naturlig tilstand, eller jeg vil snarere sige i en kødelig tilstand, er i bitterheds galde og i syndens bånd; de er uden Gud i verden, og de har levet i modstrid med Guds natur; derfor er de i en tilstand, der er i modstrid med lykkens natur.
- 12 Og se nu, er betydningen af ordet genoprettelse at tage noget i en naturlig tilstand og anbringe det i en unaturlig tilstand, eller at anbringe det i en tilstand, som er modsat dets natur?
- 13 O, min søn, dette er ikke tilfældet, men betydningen af ordet genoprettelse er at bringe ondt tilbage for ondt eller kødeligt for kødeligt eller djævelsk for djævelsk – godt for det, der er godt, retfærd for det, der er retfærd, retfærdigt for det, der er retfærdigt, barmhjertigt for det, der er barmhjertigt.

- 14 Se derfor til, min søn, at du er barmhjertig mod dine brødre; handl ret, døm retfærdigt og gør bestandigt godt; og hvis du gør alt dette, så vil du få din løn; ja, du skal igen få barmhjertighed gengivet til dig, du skal igen få retfærdighed gengivet til dig, du skal igen få en retfærdig dom gengivet til dig, og du skal igen blive belønnet med det gode.
- 15 For det, som du sender ud, skal vende tilbage til dig igen og blive dig gengivet; ordet genoprettelse dømmer derfor synderen mere fuldt ud og retfærdiggør ham på ingen måde.

Almas Bog 42

- 1 Og se, min søn, jeg fornemmer, at der er noget mere, som bekymrer dit sind, og som du ikke kan forstå, og som angår Guds retfærdighed i forbindelse med at straffe synderen; for du forsøger at forestille dig, at det er uretfærdigt, at synderen bliver overført til en tilstand af elendighed.
- 2 Se nu, min søn, jeg vil forklare dette for dig. For se, efter at Gud Herren havde sendt vore første forældre bort fra Edens have for at dyrke jorden, hvorfra de var taget – ja, han drev mennesket ud, og ved den østlige ende af Edens have satte han keruber og et flammesværd, der vendte til alle sider, for at vogte livets træ –
- 3 ser vi, at mennesket var blevet som Gud, idet det kendte godt og ondt; og for at han ikke skulle række hånden ud og også tage af livets træ og spise og leve for evigt, satte Gud Herren keruber og flammesværdet, for at han ikke skulle spise af frugten.
- 4 Og således ser vi, at der blev tilstedt mennesket en tid til at omvende sig, ja, en prøvetid, en tid til at omvende sig og tjene Gud.
- 5 For se, hvis Adam straks havde rakt hånden ud og spist af livets træ, ville han ifølge Guds ord have levet evigt og intet tidsrum have haft til omvendelse; ja, og Guds ord ville også have været tomt, og den store frelsesplan ville være blevet forpurret.
- 6 Men se, det blev bestemt for mennesket, at han skulle dø – derfor, ligesom de blev afskåret fra livets træ, skulle de blive udryddet fra jordens overflade – og mennesket blev for evigt fortabt; ja, de blev et faldent menneske.
- 7 Og nu ser du heraf, at vore første forældre blev forstødt både timeligt og åndeligt fra Herrens nærhed; og således ser vi, at de blev undersåtter, der skulle følge deres egen vilje.
- 8 Se nu var det ikke tjenligt, at mennesket skulle vindes tilbage fra denne timelige død, for det ville tilintetgøre den store plan for lykke.
- 9 Eftersom sjælen aldrig kunne dø, og faldet havde bragt en åndelig død såvel som en timelig død over hele menneskeslægten, det vil sige, at de var forstødt fra Herrens nærhed, var det derfor tjenligt, at menneskeslægten skulle vindes tilbage fra denne åndelige død.
- 10 Eftersom de var blevet kødelige, sanselige og djævelske af natur, blev denne prøvetilstand derfor en tilstand, hvori de skulle berede sig; den blev en forberedende tilstand.
- 11 Og husk nu, min søn, at hvis det ikke var for forløsningsplanen (hvis vi lægger den til side), ville deres sjæl, så snart de var døde, være elendig, fordi de var forstødt fra Herrens nærhed.
- 12 Og se, der var intet middel til at vinde menneskene tilbage fra denne faldne

- tilstand, som mennesket havde bragt over sig selv som følge af sin egen ulydighed;
- 13 derfor kunne forløsningsplanen under hensyntagen til retfærdigheden ikke blive tilvejebragt undtagen på betingelse af menneskenes omvendelse i denne prøvetilstand, ja, denne forberedende tilstand; for var det ikke for disse betingelser, kunne barmhjertigheden ikke få nogen virkning, uden at det ville tilintetgøre retfærdighedens værk. Se, retfærdighedens værk kunne ikke blive tilintetgjort; hvis så var, ville Gud ophøre med at være Gud.
- 14 Og således ser vi, at hele menneskeslægten var falden, og de var i retfærdighedens greb, ja, Guds retfærdighed, som overgav dem til for evigt at være forstødt fra hans nærhed.
- 15 Og se, barmhjertighedens plan kunne ikke blive bragt til at virke, medmindre der blev foretaget en forsoning; derfor soner Gud selv for verdens synder for at bringe barmhjertighedens plan til at virke og tilfredsstille retfærdighedens krav, så Gud kan være en fuldkommen og retfærdig Gud og også en barmhjertig Gud.
- 16 Se, omvendelse kunne ikke blive menneskene til del, uden at der var en straf – som også var evig, ligesom sjælens liv skulle være – knyttet dertil i modsætning til planen for lykke, der også var lige så evig som sjælens liv.
- 17 Se, hvorledes kunne et menneske omvende sig, medmindre han syndede? Hvorledes kunne han synde, hvis der ingen lov var? Hvorledes kunne der være en lov, medmindre der var en straf?
- 18 Se, der blev knyttet en straf dertil og givet en retfærdig lov, der gav mennesker samvittighedsnag.
- 19 Se, hvis der ingen lov blev givet – at hvis et menneske myrdede, så skulle han dø – ville han da være bange for, at han skulle dø, hvis han myrdede?
- 20 Og ligeledes, hvis der ingen lov blev givet mod synd, ville mennesker ikke være bange for at synde.
- 21 Og hvis der ingen lov blev givet, og hvis mennesker syndede, hvad kunne retfærdigheden da gøre, eller barmhjertigheden for den sags skyld, for de ville ingen krav have på skabningen?
- 22 Men der er givet en lov og knyttet en straf dertil og givet en omvendelse, hvilken omvendelse barmhjertigheden gør krav på, ellers gør retfærdigheden krav på skabningen og fuldbyrder loven, og loven tildeler straffen; hvis det ikke var således, ville retfærdighedens værk blive tilintetgjort, og Gud ville ophøre med at være Gud.
- 23 Men Gud ophører ikke med at være Gud, og barmhjertigheden gør krav på den angrende, og barmhjertigheden kommer på grund af forsoningen, og forsoningen tilvejebringer de dodes opstandelse, og de dodes opstandelse bringer menneskene tilbage til Guds nærhed, og således bliver de bragt tilbage i hans nærhed for at blive dømt efter deres gerninger i overensstemmelse med loven og retfærdigheden.
- 24 For se, retfærdigheden fremsætter alle sine krav, og barmhjertigheden gør også krav på alle, der er hendes egne; og således bliver ingen, undtagen de oprigtigt angrende, frelst.
- 25 For mener du, at barmhjertigheden kan berøve retfærdigheden? Jeg siger dig: Nej, ikke den mindste smule. Hvis så var, ville Gud ophøre med at være Gud.
- 26 Og således opnår Gud sine store og evige formål, som var beredt fra verdens grundlæggelse. Og således tilvejebringes menneskenes frelse og forløsning og også deres undergang og elendighed.
- 27 Derfor, o min søn, kan hver den, der vil, komme og frit drikke af livets vand; og

hver den, der ikke vil komme, han bliver ikke tvunget til at komme; men på den yderste dag skal det blive gengivet ham efter hans handlinger.

28 Hvis han har ønsket at gøre ondt og ikke har omvendt sig i sine dage, se, da skal ondt blive gjort mod ham i overensstemmelse med den gengivelse, som Gud tilvejebringer.

29 Og se, min søn, jeg ønsker af dig, at du ikke skal lade dette forurolige dig mere, men alene lade dine synder forurolige dig med den uro, der skal bringe dig ned til omvendelse.

30 O, min søn, jeg ønsker af dig, at du ikke mere vil fornægte Guds retfærdighed. Forsøg ikke at undskylde dig på den mindste måde på grund af dine synder ved at fornægte Guds retfærdighed, men lad Guds retfærdighed og hans barmhjertighed og hans langmodighed få fuldt råderum i dit hjerte, og lad det bringe dig ned i støvet i ydmyghed.

31 Og se, o min søn, du er kaldet af Gud til at prædike ordet for dette folk. Og se, min søn, begiv dig på din vej, og kundgør ordet med sandhed og alvor, så du kan bringe sjæle til omvendelse, så barmhjertighedens store plan må have krav på dem. Og måtte Gud give dig i overensstemmelse med mine ord. Amen.

Almas Bog 43

1 Og se, det skete, at Almas sønner drog ud blandt folket for at forkynde ordet for dem. Og Alma selv kunne heller ikke holde sig i ro, og han drog også ud.

2 Se, vi skal ikke sige mere angående deres forkyndelse bortset fra, at de prædikede ordet og sandheden i overensstemmelse med profetiens og åbenbarelsens ånd; og de prædikede efter Guds hellige orden, hvorved de var kaldet.

3 Og nu vender jeg tilbage til en beretning om krigene mellem nefitterne og lamanitterne i det attende år af dommernes regeringstid.

4 For se, det skete, at zoramitterne blev lamanitter; i begyndelsen af det attende år så det nefitiske folk derfor, at lamanitterne var ved at falde over dem, derfor traf de forberedelser til krig, ja, de samlede deres hære i Jershons land.

5 Og det skete, at lamanitterne kom med deres tusinder; og de kom ind i Antionums land, som er zoramitternes land; og en mand ved navn Zerahemna var deres leder.

6 Og se, eftersom amalekitterne var af en mere ugudelig og morderisk indstilling end lamanitterne var af og i sig selv, udpegede Zerahemna derfor øverste anførere over lamanitterne, og de var alle amalekitter og zoramitter.

7 Se, dette gjorde han, så han kunne bevare deres had til nefitterne, så han kunne bringe dem til underkastelse for at fuldføre sine forehavender.

8 For se, hans forehavender var at ophidse lamanitterne til vrede mod nefitterne; dette gjorde han for at kunne tilrane sig stor magt over dem og også for at kunne få magt over nefitterne ved at bringe dem i trældom.

9 Og se, nefitternes forehavende var at tage vare på deres jorder og deres huse og deres hustruer og deres børn, så de kunne bevare dem mod deres fjenders hænder, og også så de kunne bevare deres rettigheder og deres privilegier, ja, og også deres frihed, så de kunne tilbede Gud efter deres ønsker.

10 For de vidste, at hvis de faldt i lamanitternes hænder, så ville hver den, der tilbad Gud i ånd og i sandhed, den sande og levende Gud, blive slået ihjel af lamanitterne.

- 11 Ja, de kendte også lamanitternes umådelige had til deres brødre, som var folket Anti-Nefi-Lehi, som blev kaldt Ammons folk – og de ville ikke gribe til våben, ja, de havde indgået en pagt, og de ville ikke bryde den – hvis de faldt i lamanitternes hænder, ville de derfor blive udryddet.
- 12 Og nefitterne ville ikke tillade, at de blev udryddet, derfor gav de dem lande som deres arvelod.
- 13 Og Ammons folk gav nefitterne en stor del af deres gods til at forsørge deres hær med; og således blev nefitterne nødt til at stå alene mod lamanitterne, der var en blanding af Lamans og Lemuels og Ismaels sønner og alle dem, der havde skilt sig ud fra nefitterne, og som var amalekitter og zoramitter og efterkommerne af Noas præster.
- 14 Se, disse efterkommere var næsten lige så talrige som nefitterne var; og således blev nefitterne nødt til at stride mod deres brødre, endog til blodsudgydelse.
- 15 Og det skete, at da lamanitternes hære havde samlet sig i Antionums land, se, da var nefitternes hære rede til at møde dem i Jershons land.
- 16 Se, nefitternes leder, eller den mand, der var blevet udpeget til at være øverste anfører over nefitterne – se, den øverste anfører overtog kommandoen over alle nefitternes hære – og hans navn var Moroni.
- 17 Og Moroni tog hele kommandoen og ledelsen af deres krige. Og han var kun femogtyve år gammel, da han blev udpeget til øverste anfører over nefitternes hære.
- 18 Og det skete, at han mødte lamanitterne på grænsen til Jershon, og hans folk var bevæbnede med sværd og med sabler og alle slags krigsvåben.
- 19 Og da lamanitternes hære så, at Nefis folk, eller at Moroni havde beredt sit folk med brynjer og med armskjolde, ja, og også med skjolde til at beskytte hovedet med, og de var også klædt i tykke klæder –
- 20 se, Zerahemnas hær var ikke beredt med noget sådant; de havde kun deres sværd og deres sabler, deres buer og deres pile, deres sten og deres slynger; og de var nøgne bortset fra et skind, der var bundet om lænderne på dem; ja, alle var nøgne bortset fra zoramitterne og amalekitterne,
- 21 men de var ikke bevæbnet med brynjer, ej heller skjolde – derfor blev de overordentlig bange for nefitternes hære på grund af deres bevæbning på trods af, at antallet af dem var så meget større end nefitterne.
- 22 Se, nu skete det, at de ikke turde gå imod nefitterne på grænsen til Jershon, derfor drog de ud af Antionums land og ud i ødemarken og rejste omkring i ødemarken bort til floden Sidons udspring, så de kunne gå ind i Mantis land og tage landet i besiddelse, for de mente ikke, at Moronis hære vidste, hvor de var draget hen.
- 23 Men det skete, at så snart de var draget ud i ødemarken, sendte Moroni spioner ud i ødemarken for at holde øje med deres hær; og Moroni, som kendte Almas profetier, sendte også visse mænd til ham, for han ønskede af ham, at han skulle adspørge Herren om, hvor nefitternes hære skulle drage hen for at forsvare sig mod lamanitterne.
- 24 Og det skete, at Herrens ord kom til Alma, og Alma fortalte Moronis sendebud, at lamanitternes hære marcherede omkring i ødemarken, for at de kunne komme over i Mantis land, for at de kunne begynde et angreb på den svagere del af folket. Og disse sendebud drog af sted og afleverede budskabet til Moroni.
- 25 Se, efter at have efterladt en del af sin hær i Jershons land, for at en del af lamanitterne ikke på en eller anden måde skulle komme ind i det land og tage byen i

- besiddelse, tog Moroni den øvrige del af sin hær og marcherede over til Mantis land.
- 26 Og han lod alle folk i den del af landet samle sig for at kæmpe mod lamanitterne for at forsvare deres jorder og deres land, deres rettigheder og deres friheder; derfor var de rede til det tidspunkt, da lamanitterne kom.
- 27 Og det skete, at Moroni lod sin hær skjule sig i den dal, som lå i nærheden af bredden af floden Sidon, og som lå vest for floden Sidon i ødemarken.
- 28 Og Moroni anbragte spioner rundt omkring, for at han kunne vide, hvornår lamanitternes hær kom.
- 29 Og se, da Moroni kendte lamanitternes hensigt, at det var deres hensigt at udrydde deres brødre eller at underlægge sig dem og bringe dem i trældom, så de kunne oprette et rige for sig selv over hele landet,
- 30 og han, som også vidste, at det var nefitternes eneste ønske at bevare deres jorder og deres frihed og deres kirke, han mente derfor ikke, at det var nogen synd, at han skulle forsvare dem ved list, derfor fandt han ved sine spioner ud af, hvilken vej lamanitterne ville tage.
- 31 Derfor delte han sin hær og førte en del over i dalen og skjulte dem mod øst og syd for højen Ripa,
- 32 og resten skjulte han i den vestlige dal, vest for floden Sidon, og på den måde ned til grænsen til landet Manti.
- 33 Og efter således at have opstillet sin hær efter sit ønske, var han rede til at møde dem.
- 34 Og det skete, at lamanitterne kom op nord for højen, hvor en del af Moronis hær var skjult.
- 35 Og da lamanitterne havde passeret højen Ripa og kom ind i dalen og begyndte at krydse floden Sidon, blev den hær, der var skjult syd for højen, og som blev ført af en mand, hvis navn var Lehi, og han førte sin hær frem og omringede lamanitterne bagfra mod øst.
- 36 Og det skete, at lamanitterne, da de så nefitterne falde over dem bagfra, vendte omkring og begyndte at stride mod Lehis hær.
- 37 Og dødens værk begyndte på begge sider, men det var mest frygteligt på lamanitternes side, fordi deres nøgenhed blev udsat for nefitternes svære slag med deres sværd og deres sabler, hvilket medførte døden ved næsten hvert eneste slag,
- 38 mens der på den anden side kun nu og da faldt en mand blandt nefitterne for deres sværd og på grund af blodtab, for de var beskyttet på de vigtigste dele af kroppen, eller de vigtigste dele af kroppen var beskyttet mod lamanitternes slag med deres brynjer og deres armskjolde og deres hjelme; og således fortsatte nefitterne dødens værk blandt lamanitterne.
- 39 Og det skete, at lamanitterne blev rædselsslagne på grund af den store udryddelse blandt dem, endog så meget at de begyndte at flygte hen imod floden Sidon.
- 40 Og de blev forfulgt af Lehi og hans mænd; og de blev af Lehi drevet ud i Sidons vande, og de krydsede Sidons vande. Og Lehi holdt sine hære tilbage på bredden af floden Sidon, for at de ikke skulle krydse den.
- 41 Og det skete, at Moroni og hans hær mødte lamanitterne i dalen på den anden side af floden Sidon og begyndte at falde over dem og slå dem ihjel.
- 42 Og lamanitterne flygtede igen for dem hen imod Mantis land, og de blev igen mødt af Moronis hære.
- 43 Se, i dette tilfælde kæmpede lamanitterne overordentlig hårdt; ja, aldrig havde

man set lamanitterne kæmpe med sådan overordentlig stor styrke og stort mod, nej, end ikke fra begyndelsen.

44 Og de blev ansporet af zoramitterne og amalekitterne, som var deres øverste anførere og ledere, og af Zerahemna, som var deres øverste anfører eller deres øverste leder og hærfører; ja, de kæmpede som drager, og mange af nefitterne blev slået ihjel ved deres hænder, ja, for de huggede mange af deres hjelme midt over, og de gennemborede mange af deres brynjer, og de huggede mange af deres arme af; og således huggede lamanitterne løs i deres rasende vrede.

45 Alligevel var nefitterne ansporet af en bedre sag, for de kæmpede ikke for et kongevælde, ej heller magt, men de kæmpede for deres hjem og deres friheder, deres hustruer og deres børn og deres alt, ja, for deres gudsdyrkelse og deres kirke.

46 Og de gjorde det, som de følte var den pligt, som de skyldte deres Gud; for Herren havde sagt til dem og også til deres fædre: For så vidt som I ikke er skyldige i den første krænkelser, ej heller den anden, skal I ikke lade jer slå ihjel ved jeres fjenders hænder.

47 Og videre har Herren sagt: I skal forsvare jeres familier, endog til blodsudgydelse. Derfor, af denne årsag, stred nefitterne mod lamanitterne for at forsvare sig selv og deres familier og deres jorder, deres land og deres rettigheder og deres religion.

48 Og det skete, at da Moronis mænd så lamanitternes heftighed og vrede, var de lige ved at vige og flygte for dem. Og Moroni, der fornemmede deres hensigt, sendte bud og ansporede deres hjerte med disse tanker – ja, tanker om deres jorder, deres frihed, ja, deres frihed fra trældom.

49 Og det skete, at de vendte sig mod lamanitterne, og med én røst anrøbte de Herren deres Gud for deres frihed og deres udfrielse af trældom.

50 Og de begyndte at stå sig imod lamanitterne med kraft; og i den selv samme time, da de anrøbte Herren for deres frihed, begyndte lamanitterne at flygte for dem; og de flygtede helt til Sidons vande.

51 Se, lamanitterne var de mest talrige, ja, flere end dobbelt så mange som nefitterne; alligevel blev de drevet tilbage, således at de var samlet i én skare i dalen på bredden af floden Sidon.

52 Derfor var de omringet af Moronis hære, ja, endog på begge sider af floden, for se, mod øst var Lehis mænd.

53 Da nu Zerahemna så Lehis mænd øst for floden Sidon og Moronis hære vest for floden Sidon, og at de var omringet af nefitterne, blev de slået af skræk.

54 Se, da Moroni så deres skræk, befalede han sine mænd, at de skulle holde inde med at udgyde deres blod.

Almas Bog 44

1 Og det skete, at de holdt inde og trak sig lidt tilbage fra dem. Og Moroni sagde til Zerahemna: Se, Zerahemna, at vi ikke ønsker at være blodtørstige mænd. I ved, at I er i vore hænder, dog ønsker vi ikke at slå jer ihjel.

2 Se, vi er ikke draget ud for at kæmpe imod jer, for at vi kan udgyde jeres blod for magt; ej heller ønsker vi at bringe nogen under trældomsåget. Men det er netop af den grund, at I er kommet mod os; ja, og I er vrede på os på grund af vor religion.

3 Men nu ser I, at Herren er med os, og I ser, at han har overgivet jer i vore hænder. Og se, jeg ønsker, at I skal forstå, at det er gjort for os på grund af vor religion og vor

tro på Kristus. Og nu ser I, at I ikke kan tilintetgøre denne vor tro.

4 Nu ser I, at det er Guds sande tro; ja, I ser, at Gud vil støtte, bevare og opretholde os, så længe vi er trofaste mod ham og mod vor tro og vor religion; og aldrig vil Herren tillade, at vi bliver udryddet, medmindre vi falder i overtrædelse og fornægter vor tro.

5 Og se, Zerahemna, jeg befaler jer i Gud den Almægtiges navn, han, som har styrket vore arme, så vi har fået magt over jer ved vor tro, ved vor religion og ved vor gudsdyrkelse og ved vor kirke og ved det hellige underhold, som vi skylder vore hustruer og vore børn, ved den frihed, der binder os til vore jorder og vort land, ja, og også ved bevarelsen af Guds hellige ord, som vi skylder al vor lykke, og ved alt, hvad der er os mest kært –

6 ja, og det er ikke alt, jeg befaler jer ved alle de ønsker, I har for livet, at I overdrager jeres krigsvåben til os, så vil vi ikke stræbe efter jeres blod, men vi vil skåne jeres liv, hvis I vil drage bort og ikke igen drage i krig mod os.

7 Og se, hvis I ikke gør det, se, da er I i vore hænder, og jeg vil befale mine mænd, at de skal falde over jer og påføre jeres legeme dødelige sår, så I bliver udslettet, og da får vi at se, hvem der får magt over dette folk, ja, vi får at se, hvem der bliver ført i trældom.

8 Og se, det skete, at da Zerahemna havde hørt disse ord, kom han hen og overlod sit sværd og sin sabel og sin bue i Moronis hænder og sagde til ham: Se, her er vore krigsvåben; vi vil overdrage dem til jer, men vi vil ikke tillade os selv at aflægge en ed til jer, som vi ved, at vi vil bryde, og også vore børn; men tag vore krigsvåben, og tillad os at drage ud i ødemarken, ellers vil vi beholde vore sværd, og vi vil omkomme eller sejre.

9 Se, vi er ikke af jeres tro, vi tror ikke, at det er Gud, der har overgivet os i jeres hænder, men vi tror, at det er jeres snedighed, der har beskyttet jer mod vore sværd. Se, det er jeres brynjer og jeres skjolde, der har beskyttet jer.

10 Og se, da Zerahemna var færdig med at tale disse ord, gav Moroni sværdet og krigsvåbnene, som han havde modtaget, tilbage til Zerahemna, og sagde: Se, vi vil gøre ende på striden.

11 Se, jeg kan ikke tilbagekalde de ord, som jeg har talt, derfor skal I, så sandt som Herren lever, ikke drage bort, medmindre I drager bort med en ed på, at I ikke igen vil vende jer mod os for at føre krig. Se, da I er i vore hænder, vil vi lade jeres blod flyde ud på jorden, eller også må I underkaste jer de betingelser, som jeg har fremsat.

12 Og se, da Moroni havde sagt disse ord, tog Zerahemna sit sværd tilbage, og han var vred på Moroni, og han styrtede frem, for at han kunne dræbe Moroni, men da han hævdede sværdet, se, da slog en af Moronis soldater det til jorden, og det knækkede ved fæstet; og han slog også Zerahemna, så han huggede skalpen af ham, og den faldt til jorden. Og Zerahemna trak sig tilbage fra dem ind midt blandt sine soldater.

13 Og det skete, at den soldat, der stod ved siden af, og som huggede skalpen af Zerahemna, tog skalpen op fra jorden ved håret og lagde den på spidsen af sit sværd og strakte det ud mod dem, idet han sagde til dem med høj røst:

14 Ligesom denne skalp er faldet til jorden, hvilken skalp er jeres høvdings skalp, således skal I falde til jorden, medmindre I overdrager jeres krigsvåben og drager bort med en pagt om fred.

15 Se, der var mange, som, da de hørte disse ord og så skalpen, som var på sværdet,

blev slået af frygt; og mange kom frem og kastede deres krigsvåben for fødderne af Moroni og indgik en pagt om fred. Og så mange, som indgik en pagt, lod de drage ud i ødemarken.

16 Se, det skete, at Zerahemna blev overordentlig vred, og han ophidsede resten af sine soldater til vrede, til at stride kraftigere mod nefitterne.

17 Og nu blev Moroni vred på grund af lamanitternes stædighed, derfor befalede han sine folk, at de skulle falde over dem og slå dem ihjel. Og det skete, at de begyndte at slå dem ihjel, ja, og lamanitterne stred med deres sværd og af alle deres kræfter.

18 Men se, deres nøgne hud og deres bare hoved var udsat for nefitternes skarpe sværd; ja, se, de blev gennemboret og hugget ned, ja, og faldt overordentlig hurtigt for nefitternes sværd; og de begyndte at blive mejet ned, ligesom Moronis soldat havde profeteret.

19 Se, da Zerahemna så, at de alle var ved at blive slået ihjel, anråbte han Moroni indtrængende og lovede, at han og også hans folk ville slutte pagt med dem om, at de, hvis de ville skåne de tilbageværendes liv, aldrig ville drage i krig mod dem igen.

20 Og det skete, at Moroni igen lod dødens værk høre op blandt folket. Og han tog krigsvåbnene fra lamanitterne; og efter at de havde indgået en pagt med ham om fred, fik de lov til at drage ud i ødemarken.

21 Se, antallet af deres døde blev ikke talt på grund af det store antal, ja, antallet af deres døde var overordentlig stort, både på nefitternes og på lamanitternes side.

22 Og det skete, at de kastede deres døde i Sidons vande, og de er skyllet bort og er begravet i havets dyb.

23 Og nefitternes, eller Moronis, hære vendte tilbage og kom til deres huse og deres jorder.

24 Og således endte det attende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk. Og således endte Almas optegnelser, som var skrevet på Nefis plader.

Beretningen om Nefis folk og deres krige og kiv i Helamans dage ifølge Helamans optegnelse, som han førte i sine dage.

Almas Bog 45

1 Se, nu skete det, at Nefis folk frydede sig overordentlig, fordi Herren igen havde udfriet dem af deres fjenders hænder, derfor gav de tak til Herren deres Gud; ja, og de fastede meget og bad meget, og de tilbad Gud med overordentlig stor glæde.

2 Og det skete i det nittende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk, at Alma kom til sin søn Helaman og sagde til ham: Tror du de ord, som jeg talte til dig angående de optegnelser, som er blevet ført?

3 Og Helaman sagde til ham: Ja, jeg tror.

4 Og Alma sagde igen: Tror du på Jesus Kristus, som skal komme?

5 Og han sagde: Ja, jeg tror alle de ord, som du har talt.

6 Og Alma sagde igen til ham: Vil du holde mine befalinger?

7 Og han sagde: Ja, jeg vil holde dine befalinger af hele mit hjerte.

8 Da sagde Alma til ham: Velsignet er du, og Herren vil give dig fremgang i dette land.

- 9 Men se, jeg har noget at profetere for dig, men hvad jeg profeterer for dig, skal du ikke kundgøre, ja, hvad jeg profeterer for dig, skal ikke blive kundgjort, før profetien er opfyldt; skriv derfor de ord, som jeg skal tale.
- 10 Og dette er ordene: Se, jeg fornemmer, at netop dette folk, nefitterne, i overensstemmelse med åbenbarelsens ånd, som er i mig, fire hundrede år fra den tid da Jesus Kristus skal give sig til kende for dem, skal synke ned i vantro.
- 11 Ja, og da skal de se krige og pest, ja, hungersnød og blodsudgydelse, indtil Nefis folk bliver udsløttet –
- 12 ja, og dette fordi de synker ned i vantro og henfalder til mørkets gerninger og uterlighed og al slags syndighed, ja, jeg siger dig, at fordi de synder mod så stort lys og så megen kundskab, ja, jeg siger dig, at fra den dag skal end ikke det fjerde slægtled gå bort, før denne store syndighed finder sted.
- 13 Og når den store dag kommer, se, da kommer den tid meget snart, da de, der nu er, eller efterkommerne af dem, der nu bliver regnet blandt Nefis folk, ikke mere skal blive regnet blandt Nefis folk.
- 14 Men hver den, der bliver tilbage og ikke bliver slået ihjel på den store og frygtelige dag, skal blive regnet blandt lamanitterne og skal blive ligesom dem, alle undtagen nogle få, som skal kaldes Herrens disciple; og dem vil lamanitterne forfølge, indtil de bliver udsløttet. Og se, på grund af ugudelighed vil denne profeti blive opfyldt.
- 15 Og se, det skete, at efter at Alma havde sagt dette til Helaman, velsignede han ham og også sine andre sønner; og han velsignede også jorden for de retfærdiges skyld.
- 16 Og han sagde: Så siger Gud Herren: Forbandet skal landet være, ja, dette land, til undergang for alle folkeslag, stammer, tungemål og folk, som handler ugudeligt, når de er fuldmodne; og som jeg har sagt, så skal det ske, for dette er Guds forbandelse og velsignelse over landet, for Herren kan ikke se på synd med den mindste grad af billigelse.
- 17 Og se, da Alma havde sagt disse ord, velsignede han kirken, ja, alle dem, der ville stå fast i troen fra den tid af.
- 18 Og da Alma havde gjort dette, drog han ud af Zarahemlas land, som om han ville tage til Meleks land. Og det skete, at man aldrig hørte mere til ham; hvad angår hans død eller begravelse ved vi intet.
- 19 Se, dette ved vi, at han var en retfærdig mand, og det udsagn spredtes i kirken, at han var blevet taget op af Ånden eller begravet ved Herrens hånd ligesom Moses. Men se, skrifterne siger, at Herren tog Moses til sig, og vi formoder, at han også har modtaget Alma hos sig i ånden; af denne årsag ved vi derfor intet om hans død og begravelse.
- 20 Og se, det skete i begyndelsen af det nittende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk, at Helaman drog ud blandt folket for at kundgøre ordet for dem.
- 21 For se, på grund af deres krige med lamanitterne og de mange små tilfælde af kiv og uroligheder, der havde været blandt folket, blev det nødvendigt, at Guds ord skulle kundgøres blandt dem, ja, og at der skulle foretages en regulering overalt i kirken.
- 22 Derfor drog Helaman og hans brødre ud for igen at etablere kirken i hele landet, ja, i hver by overalt i det land, som Nefis folks havde taget i besiddelse. Og det skete, at de udpegede præster og lærere overalt i hele landet, over alle menighederne.

- 23 Og se, det skete, efter at Helaman og hans brødre havde udpeget præster og lærere over menighederne, at der opstod kiv blandt dem, og de ville ikke give agt på Helamans og hans brødres ord,
- 24 men de blev stolte, for de var indbildske i hjertet på grund af deres overordentlig store rigdomme, derfor blev de rige i deres egne øjne og ville ikke give agt på deres ord om at vandre retsindigt for Gud.

Almas Bog 46

- 1 Og det skete, at så mange, som ikke ville lytte til Helamans og hans brødres ord havde samlet sig mod deres brødre.
- 2 Og se nu, de var overordentlig vrede, i en sådan grad at de var besluttede på at slå dem ihjel.
- 3 Se, lederen for dem, der var vrede på deres brødre, var en stor og en stærk mand, og hans navn var Amalikija.
- 4 Og Amalikija nærede ønske om at blive konge, og de folk, der var vrede, nærede også ønske om, at han skulle være deres konge, og de var for størstedelens vedkommende underdommerne i landet, og de stræbte efter magt.
- 5 Og de var blevet ledt af Amalikijas smiger, at hvis de ville støtte ham og indsætte ham som konge, så ville han gøre dem til herskere over folket.
- 6 Således blev de forledt af Amalikija til at skille sig ud til trods for Helamans og hans brødres forkyndelse, ja, til trods for deres overordentlig store omsorg for kirken, for de var højpræster over kirken.
- 7 Og der var mange i kirken, som troede på Amalikijas smigrende ord, derfor skilte de sig endog ud fra kirken; og således blev forholdene for Nefis folk overordentlig usikre og farlige til trods for den store sejr, som de havde vundet over lamanitterne, og den store glæde, som de havde haft på grund af deres udfrielse ved Herrens hånd.
- 8 Således ser vi, hvor hurtigt menneskenes børn glemmer Herren deres Gud, ja, hvor hurtige til at gøre misgerninger og til at lade sig forlede af den Onde.
- 9 Ja, og vi ser også den store ugudelighed, som én meget ugudelig mand kan få til at finde sted blandt menneskenes børn.
- 10 Ja, vi ser, at Amalikija, fordi han var en mand af snedige anslag og en mand af mange smigrende ord, at han forledte mange folks hjerte til at handle ugadeligt, ja, og til at forsøge at tilintetgøre Guds kirke og til at tilintetgøre frihedens grundvold, som Gud havde skænket dem, eller som Gud for de retfærdiges skyld havde sendt ned over landets overflade som en velsignelse.
- 11 Og se, det skete, at da Moroni, som var den øverste hærfører over nefitternes hære, havde hørt om disse opsplitninger, blev han vred på Amalikija.
- 12 Og det skete, at han rev sin kjortel itu, og han tog et stykke deraf og skrev på det: Til erindring om vor Gud, vor religion og frihed og vor fred, vore hustruer og vore børn; og han fastgjorde det på enden af en stang.
- 13 Og han iførte sig sin hjelm og sin brynje og sine skjolde og spændte sin rustning om lænderne; og han tog stangen, for enden af hvilken hans iturevne kjortel hang (og han kaldte det frihedserklæringen), og han bøjede sig til jorden og bad indtrængende til sin Gud om, at frihedens velsignelser måtte hvile over hans brødre, så længe der var en flok kristne tilbage til at besidde landet –
- 14 for således blev alle Kristi sande troende, som tilhørte Guds kirke, kaldt af dem,

der ikke tilhørte kirken.

15 Og de, der tilhørte kirken, var trofaste; ja, alle de, der virkelig troede på Kristus, påtog sig med glæde Kristi navn, eller navnet kristne, som de blev kaldt på grund af deres tro på Kristus, som skulle komme.

16 Og derfor bad Moroni på dette tidspunkt for, at de kristnes sag og landets frihed måtte blive begunstiget.

17 Og det skete, at da han havde udøst sin sjæl til Gud, kaldte han alt det land, som lå syd for landet Ødelæggelse, ja, kort sagt alt landet både mod nord og mod syd, et udvalgt land og et frihedens land.

18 Og han sagde: Gud vil visselig ikke tillade, at vi, som bliver foragtet, fordi vi har påtaget os Kristi navn, skal blive trådt ned og slået ihjel, førend vi bringer det over os ved vore egne overtrædelser.

19 Og da Moroni havde sagt disse ord, drog han ud blandt folket og svingede den afrevne del af sin klædning i luften, så alle kunne se det, som han havde skrevet på den afrevne del, og som han råbte med høj røst, idet han sagde:

20 Se, hver den, der vil hævde denne erklæring i landet, lad dem komme frem i Herrens styrke og indgå en pagt om, at de vil hævde deres rettigheder og deres religion, så Gud Herren kan velsigne dem.

21 Og det skete, at da Moroni havde udråbt disse ord, se, da kom folket løbende med deres rustninger spændt om lænderne, og de rev deres klæder itu som tegn på eller som en pagt om, at de ikke ville svigte Herren deres Gud; eller med andre ord, hvis de skulle overtræde Guds befalinger eller falde i overtrædelse og skamme sig ved at påtage sig Kristi navn, så skulle Herren rive dem itu, ligesom de havde revet deres klæder itu.

22 Se, dette var den pagt, som de sluttede, og de kastede deres klæder for Moronis fødder, idet de sagde: Vi slutter pagt med vor Gud om, at vi skal blive udryddet, ligesom vore brødre i landet mod nord, hvis vi falder i overtrædelse; ja, han må kaste os for fødderne af vore fjender, ligesom vi har kastet vore klæder for dine fødder for at blive trådt under føde, hvis vi falder i overtrædelse.

23 Moroni sagde til dem: Se, vi er en rest af Jakobs efterkommere; ja, vi er en rest af Josefs efterkommere, hvis kjortel blev revet i mange stykker af hans brødre; ja, og se nu, lad os huske at holde Guds befalinger, ellers bliver vore klæder revet itu af vore brødre, og vi bliver kastet i fængsel eller solgt eller slået ihjel.

24 Ja, lad os bevare vor frihed som en rest af Josef; ja, lad os huske de ord, Jakob sagde, før han døde, for se, han så, at en del af resten af Josefs kjortel var bevaret og ikke var mørnet. Og han sagde: Ligesom denne rest af min søns klædning er blevet bevaret, således skal en rest af min søns efterkommere blive bevaret ved Guds hånd, og han skal tage dem til sig, mens resten af Josefs efterkommere skal omkomme ligesom resten af hans klædning.

25 Se nu, dette volder min sjæl sorg, dog finder min sjæl glæde over min søn på grund af den del af hans efterkommere, som Gud skal tage til sig.

26 Se nu, sådan var Jakobs sprog.

27 Og se, hvem ved, om ikke den rest af Josefs efterkommere, som skal forgå ligesom hans klædning, er dem, der har skilt sig ud fra os? Ja, om det ikke skal blive os selv, hvis vi ikke står fast i troen på Kristus.

28 Og se, det skete, at da Moroni havde sagt disse ord, drog han ud og sendte også bud til alle de dele af landet, hvor der var opsplittings, og samlede alle de folk, der

nærede ønske om at hævde deres frihed og om at stå imod Amalikija og dem, der havde skilt sig ud, og som blev kaldt amalikijaitter.

29 Og det skete, at da Amalikija så, at Moronis folk var talrigere end amalikijaitterne – og han så også, at hans folk var tvivlrådige med hensyn til retfærdigheden af den sag, som de havde påtaget sig – tog han derfor, da han frygtede, at han ikke skulle opnå sit sigte, dem af sine folk, som ville, og drog bort til Nefis land.

30 Se, Moroni tænkte, at det ikke var tjenligt, at lamanitterne fik mere styrke, derfor påtænkte han at afskære Amalikijas folk eller at pågribe dem og bringe dem tilbage og sende Amalikija i døden, ja, for han vidste, at han ville ophidse lamanitterne til vrede mod dem og få dem til at drage ud for at kæmpe mod dem; og dette vidste han, at Amalikija ville gøre, så han kunne opnå sine formål.

31 Derfor tænkte Moroni, at det var tjenligt, at han skulle tage sine hære, som havde samlet sig og bevæbnet sig og indgået en pagt om at bevare freden – og det skete, at han tog sin hær og marcherede ud i ødemarken med sine telte for at afskære Amalikija vejen i ødemarken.

32 Og det skete, at han gjorde efter sine ønsker og marcherede ud i ødemarken og indhentede Amalikijas hær.

33 Og det skete, at Amalikija flygtede med et lille antal af sine mænd, og resten faldt i Moronis hænder og blev ført tilbage til Zarahemlas land.

34 Se, Moroni, der var en mand, som var blevet udpeget af overdommerne og ved folkets stemme, han havde derfor magt over nefitternes hære til efter sin vilje at opstille og udøve myndighed over dem.

35 Og det skete, at hver den blandt amalikijaitterne, som ikke ville indgå en pagt om at støtte frihedens sag, så de kunne bevare et frit styre, lod han sende i døden; og der var kun få, der forkastede frihedspagten.

36 Og det skete også, at han lod frihedserklæringen hejse på hvert tårn, der var i hele det land, som nefitterne besad; og således plantede Moroni frihedens banner blandt nefitterne.

37 Og de begyndte igen at få fred i landet; og således opretholdt de fred i landet indtil hen mod slutningen af det nittende år af dommernes regeringstid.

38 Og Helaman og højpræsterne opretholdt også orden i kirken; ja, endog i et tidsrum af fire år havde de megen fred og glæde i kirken.

39 Og det skete, at der var mange, der døde faste i troen på, at deres sjæl var forløst ved Herren Jesus Kristus; således forlod de verden med glæde.

40 Og der var nogle, der døde af feber, som på visse tider af året var meget hyppig i landet – men ikke så meget på grund af feber takket være de fortrinlige egenskaber ved de mange planter og rødder, som Gud havde beredt til at fjerne årsagen til de sygdomme, som menneskene var underkastet på grund af klimaets natur –

41 men der var mange, der døde af alderdom; og de, der døde i troen på Kristus, er, hvad vi nødvendigvis må antage, lykkelige i ham.

Almas Bog 47

1 Nu vender vi i vor optegnelse tilbage til Amalikija og dem, som sammen med ham var flygtet ud i ødemarken, for se, han havde med sig taget dem, der fulgte med ham, og var draget op i Nefis land blandt lamanitterne og havde ophidset lamanitterne til vrede mod Nefis folk, således at lamanitternes konge sendte en proklamation ud

over hele sit land blandt hele sit folk om, at de skulle samle sig igen for at drage ud og kæmpe mod nefitterne.

2 Og det skete, at da denne proklamation var blevet sendt ud blandt dem, blev de overordentlig bange, ja, de frygtede for at mishage kongen, og de frygtede også for at drage ud for at kæmpe mod nefitterne af frygt for, at de skulle miste livet. Og det skete, at de ikke ville, eller at størstedelen af dem ikke ville adlyde kongens befalinger.

3 Og se, det skete, at kongen blev vred på grund af deres ulydighed, og derfor gav han Amalikija kommandoen over den del af sin hær, som var lydige mod hans befalinger, og befalede ham, at han skulle drage ud og tvinge dem til våben.

4 Se nu, dette var Amalikijas ønske, for han var en meget lumske mand med hensyn til at gøre ondt, derfor lagde han i sit hjerte den plan at afsætte lamaniternes konge.

5 Og se, han havde fået kommandoen over den del af lamanitterne, som var for kongen; og han forsøgte at vinde yndest hos dem, der ikke var lydige, derfor drog han hen til det sted, som blev kaldt Onida, for der var alle lamanitterne flygtet hen, for de opdagede hæren komme, og da de formodede, at de kom for at udrydde dem, flygtede de derfor til Onida til våbenstedet.

6 Og de havde udpeget en mand til at være konge og leder over dem, for i deres sind var de med en urokkelig afgørelse opsat på, at de ikke ville lade sig tvinge til at gå mod nefitterne.

7 Og det skete, at de havde samlet sig på toppen af det bjerg, som blev kaldt Antipas, som forberedelse til at kæmpe.

8 Se, det var ikke Amalikijas hensigt at udkæmpe et slag mod dem i overensstemmelse med kongens befalinger, men se, det var hans hensigt at vinde yndest hos de lamanitiske hære, så han kunne stille sig i spidsen for dem og afsætte kongen og tage riget i besiddelse.

9 Og se, det skete, at han lod sin hær slå deres telte op i dalen, som lå i nærheden af bjerget Antipas.

10 Og det skete, at da det blev nat, sendte han en hemmelig udsending til bjerget Antipas og ønskede af lederen for dem, som var på bjerget – og hans navn var Lehonti – at han skulle komme ned til foden af bjerget, for han ønskede at tale med ham.

11 Og det skete, at da Lehonti modtog budskabet, turde han ikke gå ned til foden af bjerget. Og det skete, at Amalikija for anden gang sendte bud og ønskede af ham, at han skulle komme ned. Og det skete, at Lehonti ikke ville; og han sendte igen for tredje gang bud.

12 Og det skete, at da Amalikija fandt, at han ikke kunne få Lehonti til at komme ned fra bjerget, gik han op på bjerget næsten op til Lehontis lejr, og han sendte igen for fjerde gang sit budskab til Lehonti og ønskede af ham, at han skulle komme ned og tage sine vagter med sig.

13 Og det skete, at da Lehonti med sine vagter var kommet ned til Amalikija, at Amalikija ønskede af ham, at han skulle komme ned med sin hær om natten og i deres lejr omringe de mænd, som kongen havde givet ham kommandoen over, og sagde, at han ville overgive dem i Lehontis hænder, hvis han ville gøre ham (Amalikija) til næstøverste leder over hele hæren.

14 Og det skete, at Lehonti kom ned med sine mænd og omringede Amalikijas mænd, så de, før de vågnede ved dagens gry, var omringet af Lehontis hære.

15 Og det skete, at da de så, at de var blevet omringet, bønfaldt de Amalikija om, at

han ville lade dem slutte sig til deres brødre, så de ikke skulle blive dræbt. Se, det var netop det, som Amalikija ønskede.

16 Og det skete, at han overgav sine mænd i modstrid med kongens befalinger. Se, det var det, som Amalikija ønskede, for at han kunne opnå sine forehavender med hensyn til at afsætte kongen.

17 Se, det var skik blandt lamanitterne, hvis deres øverste leder blev dræbt, da at udpege deres næstøverste leder til deres øverste leder.

18 Og det skete, at Amalikija foranledigede, at en af hans tjenere skulle give Lehonti gift lidt efter lidt, så han døde.

19 Se, da Lehonti var død, udpegede lamanitterne Amalikija til deres leder og øverste hærfører.

20 Og det skete, at Amalikija marcherede med sine hære (for han havde opnået sine ønsker), til Nefis land, til byen Nefi, som var den vigtigste by.

21 Og kongen kom ud for at møde ham med sine vagter, for han formodede, at Amalikija havde udført hans befalinger, og at Amalikija havde samlet så stor en hær sammen for at drage mod nefitterne for at kæmpe.

22 Men se, da kongen kom ud for at møde ham, foranledigede Amalikija, at hans tjenere skulle gå frem for at møde kongen. Og de trådte frem og bøjede sig for kongen, som for at vise ham ærbødighed på grund af hans storhed.

23 Og det skete, at kongen rakte hånden frem for at rejse dem, som det var skik hos lamanitterne som et tegn på fred, hvilken skik de havde overtaget fra nefitterne.

24 Og det skete, at da han havde rejst den første op fra jorden, se, da dolkede han kongen i hjertet, og han faldt til jorden.

25 Se, kongens tjenere flygtede, og Amalikijas tjenere råbte op og sagde:

26 Se, kongens tjenere har dolket ham i hjertet, og han er faldet, og de er flygtet; se her, kom og se.

27 Og det skete, at Amalikija befalede, at hans hære skulle marchere frem og se, hvad der var sket med kongen; og da de var kommet til stedet og fandt kongen liggende i sit levrede blod, foregav Amalikija at være vred og sagde: Lad hver den, der elskede kongen, træde frem og forfølge hans tjenere, så de kan blive slået ihjel.

28 Og det skete, at alle de, der elskede kongen, trådte frem, da de hørte disse ord, og forfulgte kongens tjenere.

29 Se, da kongens tjenere så en hær forfølge sig, blev de igen rædselsslagne og flygtede ud i ødemarken og kom over til Zarahemlas land og sluttede sig til Ammons folk.

30 Og den hær, der forfulgte dem, vendte om efter forgæves at have forfulgt dem; og således vandt Amalikija ved sit bedrag folkets hjerte.

31 Og det skete den næste dag, at han drog ind i byen Nefi med sine hære og tog byen i besiddelse.

32 Og se, det skete, at dronningen, da hun havde hørt, at kongen var blevet slået ihjel – for Amalikija havde sendt en udsending til dronningen, som oplyste hende om, at kongen var blevet slået ihjel af sine tjenere, at han havde forfulgt dem med sin hær, men at det var forgæves, og at de havde taget deres flugt –

33 derfor, da dronningen havde modtaget dette budskab, sendte hun bud til Amalikija og ønskede af ham, at han ville skåne folket i byen, og hun ønskede også af ham, at han skulle komme ind til hende, og hun ønskede også af ham, at han skulle bringe vidner med sig, der kunne vidne om kongens død.

- 34 Og det skete, at Amalikija tog den samme tjener, som slog kongen ihjel, og alle dem, der var med ham, og gik ind til dronningen til det sted, hvor hun sad; og de vidnede alle for hende, at kongen var blevet slået ihjel af sine egne tjenere; og de sagde også: De er flygtet, vidner det ikke imod dem? Og således stillede de dronningen tilfreds med hensyn til kongens død.
- 35 Og det skete, at Amalikija stræbte efter dronningens yndest og tog hende til hustru; og således vandt han riget ved sit bedrag og ved hjælp af sine snedige tjenere; ja, han blev anerkendt som konge overalt i hele landet blandt hele det lamanitiske folk, der bestod af lamanitterne og lemuelitterne og ismaelitterne og alle dem, der havde skilt sig ud fra nefitterne fra Nefis regeringstid op til nærværende tid.
- 36 Se, de, der havde skilt sig ud, havde den samme lærdom og de samme oplysninger fra nefitterne, ja, var blevet undervist i den samme kundskab om Herren, alligevel er det besynderligt at bemærke, at de, ikke længe efter at de havde skilt sig ud, blev mere forhærdede og ubodfærdige og mere vilde, ugudelige og grusomme end lamanitterne – idet de slugte lamanitternes overleveringer og hengav sig til ugudelighed og al slags uterlighed, ja, idet de fuldstændig glemte Herren deres Gud.

Almas Bog 48

- 1 Og se, det skete, at så snart Amalikija havde fået riget, begyndte han at anspore lamanitternes hjerte imod Nefis folk, ja, han udpegede mænd til at tale til lamanitterne imod nefitterne fra deres tårne.
- 2 Og således ansporede han deres hjerte imod nefitterne i en sådan grad, at han i slutningen af det nittende år af dommernes regeringstid efter indtil da at have fuldført sine forehavender, ja, efter at være blevet gjort til konge over lamanitterne, stræbte efter også at regere over hele landet, ja, over alle de folk, der var i landet, nefitterne såvel som lamanitterne.
- 3 Derfor havde han fuldført sit forehavende, for han havde forhærdet lamanitternes hjerte og forblindet deres sind og ophidset dem til vrede, således at han havde samlet en talrig hærskare sammen for at drage ud for at kæmpe mod nefitterne.
- 4 For på grund af det store antal af sit folk var han besluttet på at besejre nefitterne og at bringe dem i trældom.
- 5 Og som følge heraf udpegede han øverste anførere blandt zoramitterne, da de var bedst kendt med nefitternes styrke og deres tilflugtssteder og de svageste dele af deres byer; derfor udpegede han dem til at være øverste anførere for sine hære.
- 6 Og det skete, at de tog deres tros og drog frem gennem ødemarken mod Zarahemlas land.
- 7 Se, det skete, at mens Amalikija således havde opnået magt ved svindel og bedrag, havde Moroni på den anden side beredt folkets sind til at være trofast mod Herren deres Gud.
- 8 Ja, han havde styrket nefitternes hære og opført små fæstninger eller tilflugtssteder ved at opkaste jordvolde rundt omkring for at omslutte sine hære og også ved at bygge mure af sten for at omslutte dem, rundt om deres byer og deres lands grænser, ja, omkring hele landet.
- 9 Og i deres svageste befæstninger satte han det største antal mænd; og således befæstede og styrkede han det land, der var i nefitternes besiddelse.

- 10 Og således traf han forberedelser til at forsvare deres frihed, deres jorder, deres hustruer og deres børn og deres fred, så de kunne leve for Herren deres Gud, og så de kunne bevare det, som af deres fjender blev kaldt de kristnes sag.
- 11 Og Moroni var en stærk og en mægtig mand; han var en mand med en fuldkommen forståelse, ja, en mand, der ikke frydede sig ved blodsudgydelse, en mand, hvis sjæl glædede sig over sit lands og sine brødres frihed fra trældom og slaveri,
- 12 ja, en mand, hvis hjerte svulmede af taksigelse til sin Gud for de mange privilegier og velsignelser, som han skænkede sit folk, en mand, der arbejdede overordentlig hårdt for sit folks velfærd og sikkerhed.
- 13 Ja, og han var en mand, der var fast i troen på Kristus, og han havde svoret med en ed at ville forsvare sit folk, sine rettigheder, sit land og sin religion, ja, om han så skulle miste sit blod.
- 14 Se, nefitterne var blevet oplært i at forsvare sig mod deres fjender, endog til at udgyde blod om det var nødvendigt; ja, og de var også blevet formanet til aldrig at vække anstød, ja, og aldrig at løfte sværdet, medmindre det var mod en fjende, medmindre det var for at bevare livet.
- 15 Og dette var deres tro, at Gud, ved at de gjorde således, ville give dem fremgang i landet, eller med andre ord, hvis de var trofaste i at holde Guds befalinger, at han da ville give dem fremgang i landet, ja, formane dem til at flygte eller til at berede sig til krig afhængig af deres fare,
- 16 og også, at Gud ville tilkendegive for dem, hvor de skulle drage hen for at forsvare sig mod deres fjender, og ved at gøre således ville Herren udfri dem; og dette var Moronis tro, og hans hjerte frydede sig ved det, ikke ved udgydelse af blod, men ved at gøre godt, ved at bevare sit folk, ja, ved at holde Guds befalinger, ja, og modsætte sig ugudelighed.
- 17 Ja, sandelig, sandelig siger jeg jer: Hvis alle mennesker havde været og var og altid ville være ligesom Moroni, se, så ville selve helvedes magter være blevet rystet for evigt, ja, Djævelen ville aldrig få magt over menneskenes børns hjerte.
- 18 Se, han var en mand ligesom Ammon, Mosijas søn, ja, og som Mosijas andre sønner, ja, og også Alma og hans sønner, for de var alle Guds mænd.
- 19 Se nu, Helaman og hans brødre stod ikke mindre til tjeneste for folket end Moroni, for de prædikede Guds ord, og de døbte alle mennesker til omvendelse, hver den, der ville lytte til deres ord.
- 20 Og således gik de frem, og folket ydmygede sig på grund af deres ord i en sådan grad, at de blev meget begunstiget af Herren, og således var de fri for indbyrdes krige og stridigheder, ja, i et tidsrum af fire år.
- 21 Men, som jeg har sagt, blev de i slutningen af det nittende år på trods af deres indbyrdes fred modvilligt tvunget til at stride mod deres brødre lamanitterne.
- 22 Ja, og kort sagt hørte deres krige med lamanitterne ikke op i et tidsrum af mange år på trods af deres store modvilje.
- 23 Se, de var kede af at skulle gribe til våben mod lamanitterne, for de frydede sig ikke ved udgydelse af blod, ja, og det var ikke alt – de var kede af at være midlet til at sende så mange af deres brødre ud af denne verden ind i en evig verden, uforberedte til at møde deres Gud.
- 24 Alligevel kunne de ikke tillade sig at nedlægge deres liv, så deres hustruer og børn ville blive massakreret med den barbariske grusomhed, som blev udvist af dem, der

engang var deres brødre, ja, og som havde skilt sig ud fra deres kirke og havde forladt dem og var draget ud for at udrydde dem ved at slutte sig til lamanitterne.

- 25 Ja, de kunne ikke bære, at deres brødre skulle fryde sig ved nefitternes blod, så længe der var nogen, der ville holde Guds befalinger, for Herrens løfter var, at hvis de holdt hans befalinger, ville de få fremgang i landet.

Almas Bog 49

- 1 Og se, det skete i den ellefte måned i det nittende år på den tiende dag i måneden, at man så lamanitternes hære nærme sig Ammonihas land.

- 2 Og se, byen var blevet genopbygget, og Moroni havde opstillet en hær ved grænserne til byen, og de havde opkastet jord rundt omkring for at værne sig mod lamanitternes pile og sten, for se, de kæmpede med sten og med pile.

- 3 Se, jeg sagde, at byen Ammoniha var blevet genopbygget. Jeg siger jer, ja, at den var delvist genopbygget; og fordi lamanitterne havde ødelagt den én gang på grund af folkets ugudelighed, formodede de, at den igen ville blive et let bytte for dem.

- 4 Men se, hvor stor blev ikke deres skuffelse, for se, nefitterne havde gravet en vold af jord op omkring sig, der var så høj, at lamanitterne ikke kunne kaste deres sten og deres pile efter dem, så de havde nogen virkning, ej heller kunne de falde over dem undtagen ad det sted, de havde deres indgang.

- 5 Se, på dette tidspunkt blev lamanitternes øverste anførere overordentlig forbavsede over nefitternes visdom med hensyn til at berede deres sikre steder.

- 6 Se, lamanitternes anførere havde ment, at de på grund af det store antal af dem, ja, de havde ment, at de ville have mulighed for at falde over dem, som de hidtil havde gjort; ja, og de havde også gjort sig beredte med skjolde og brynjer, og de havde også gjort sig beredte med klæder af skind, ja, meget tykke klæder til at dække deres nøgenhed med.

- 7 Og således beredte mente de, at de let kunne besejre og underlægge deres brødre trældomsåget eller slå dem ihjel og massakrere dem efter deres behag.

- 8 Men se, til deres største forbavselse havde de forberedt sig til dem på en måde, som aldrig havde været kendt blandt Lehis børn. Se, de var beredte til lamanitterne, til at kæmpe efter Moronis anvisninger.

- 9 Og det skete, at lamanitterne eller amalikijaitterne blev overordentlig forbavsede over deres måde at forberede sig til krig på.

- 10 Se, hvis kong Amalikija var kommet ned fra Nefis land i spidsen for sin hær, ville han måske have fået lamanitterne til at angribe nefitterne i byen Ammoniha, for se, han bekymrede sig ikke om sit folks blod.

- 11 Men se, Amalikija kom ikke selv ned for at kæmpe. Og se, hans øverste anførere turde ikke angribe nefitterne i byen Ammoniha, for Moroni havde ændret den måde, hvorpå nefitterne ordnede deres anliggender, således at lamanitterne blev modløse over deres tilflugtssteder, og de kunne ikke falde over dem.

- 12 Derfor trak de sig tilbage til ødemarken og tog deres tros og marcherede mod Noas land, da de antog, at det var det næstbedste sted for dem at falde over nefitterne.

- 13 For de vidste ikke, at Moroni havde befæstet eller havde bygget sikre fæstninger for hver by i hele landet rundt omkring; derfor marcherede de frem mod Noas land med en fast beslutning, ja, deres øverste anførere trådte frem og aflagde ed på, at de

ville udrydde folket i den by.

14 Men se, til deres forbavelse var byen Noa, som hidtil havde været et svagt sted, nu ved Moronis hjælp blevet stærk, ja, så den overgik byen Ammoniha i styrke.

15 Og se nu, det anså Moroni for vist, for han havde ment, at de ville blive rædselsslagne over byen Ammoniha, og at de, eftersom byen Noa hidtil havde været den svageste del af landet, derfor ville marchere derhen for at kæmpe; og således skete det efter hans ønsker.

16 Og se, Moroni havde udpeget Lehi til at være den øverste anfører over mændene i den by; og det var den selv samme Lehi, som kæmpede mod lamanitterne i dalen øst for floden Sidon.

17 Og se, nu skete det, at da lamanitterne fandt ud af, at Lehi havde kommandoen over byen, blev de igen modløse, for de frygtede Lehi overordentlig meget; alligevel havde deres øverste anførere svoret med en ed, at de ville angribe byen, derfor førte de deres hære frem.

18 Se nu, lamanitterne kunne ikke komme ind i deres sikre fæstninger ad nogen anden vej end ad indgangen på grund af højden af den skanse, der var blevet opkastet, og dybden af den grav, der var blevet gravet omkring den, undtagen ad indgangen.

19 Og således var nefitterne rede til at slå alle sådanne ihjel, som ville forsøge at kravle op for at trænge ind i fæstningen ad nogen anden vej, ved at kaste sten og pile ned mod dem.

20 Således var de rede, ja, en gruppe af deres stærkeste mænd med deres sværd og deres slynger, til at slå alle dem ned, der ville forsøge at komme ind i deres sikre sted ad det sted, hvor de havde deres indgang; og således var de rede til at forsvare sig mod lamanitterne.

21 Og det skete, at lamanitternes anførere førte deres hære op foran det sted, hvor de havde deres indgang, og begyndte at stride mod nefitterne for at komme ind i deres sikre sted; men se, de blev drevet tilbage igen og igen i et sådant omfang, at de blev slået ihjel under en vældig nedslagtning.

22 Se, da de fandt, at de ikke kunne få magt over nefitterne ad passagen, begyndte de at grave deres skanser af jord væk for at skabe en passage for deres hære, så de kunne få lige mulighed for at slås; men se, under disse forsøg blev de fejlet bort af de sten og pile, der blev kastet mod dem; og i stedet for at fylde gravene ved at bryde skanserne af jord ned, blev de i nogen grad fyldt af deres døde og sårede kroppe.

23 Således fik nefitterne al magt over deres fjender, og således forsøgte lamanitterne at udrydde nefitterne, indtil alle deres øverste anførere var blevet slået ihjel; ja, og mere end tusind af lamanitterne var blevet slået ihjel, mens der på den anden side ikke var en eneste nefit, der var blevet slået ihjel.

24 Der var omtrent halvtreds, der var såret, som havde været udsat for lamanitternes pile gennem indgangen, men de var blevet værnet af deres skjolde og deres brynjer og deres hjelme i en sådan grad, at deres sår var på benene, og mange af dem var meget alvorlige.

25 Og det skete, at da lamanitterne så, at deres øverste anførere alle var blevet slået ihjel, flygtede de ud i ødemarken. Og det skete, at de vendte tilbage til Nefis land for at underrette deres konge, Amalikija, som var nefit af fødsel, om deres store tab.

26 Og det skete, at han blev overordentlig vred på sit folk, fordi han ikke havde opnået sit ønske med hensyn til nefitterne; han havde ikke underkastet dem

trældomsåget.

27 Ja, han blev overordentlig vred, og han forbandede Gud og også Moroni, idet han svor med en ed, at han ville drikke hans blod; og det fordi Moroni havde holdt Guds befalinger med hensyn til at forberede sit folks sikkerhed.

28 Og det skete, at på den anden side takkede Nefis folk Herren deres Gud på grund af hans uforlignelige magt ved at udfri dem af deres fjenders hænder.

29 Og således endte det nittende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

30 Ja, og der var vedvarende fred blandt dem og overordentlig stor fremgang i kirken på grund af den agtpågivenhed og flid, som de viste Guds ord, som blev kundgjort for dem af Helaman og Shiblon og Corianton og Ammon og hans brødre, ja, og af alle dem, som var blevet ordineret af Guds hellige orden, og som var blevet døbt til omvendelse og sendt ud for at prædike blandt folket.

Almas Bog 50

1 Og se, det skete, at Moroni ikke holdt op med at træffe forberedelser til krig eller til at forsvare sit folk mod lamanitterne, for han foranledigede, at hans hære skulle begynde i begyndelsen af det tyvende år af dommernes regeringstid, at de skulle begynde at grave jorddynger op rundt om alle byerne overalt i hele det land, som nefitterne var i besiddelse af.

2 Og på toppen af disse jordvolde foranledigede han, at der skulle bygges tømmer, ja, tømmerkonstruktioner op til mandshøjde rundt omkring byerne.

3 Og han foranledigede, at der på disse tømmerkonstruktioner skulle bygges en konstruktion af spidse pæle oven på tømmeret rundt omkring; og de var stærke og høje.

4 Og han lod opføre tårne, der hævdede sig over dette pæleværk, og han lod sikre steder bygge på disse tårne, så lamanitternes sten og pile ikke kunne volde dem nogen skade.

5 Og de var indrettet, så de kunne kaste sten fra toppen af dem efter deres behag og deres styrke og slå dem ihjel, der ville forsøge at nærme sig byens mure.

6 Således opførte Moroni støttepunkter som forberedelse til fjendens komme rundt omkring hver by i hele landet.

7 Og det skete, at Moroni foranledigede, at hans hære skulle drage ud i den østlige ødemark, ja, og de drog ud og drev alle de lamanitter, der var i den østlige ødemark, ind i deres egne lande, som lå syd for Zarahemlas land.

8 Og Nefis land strakte sig i lige linje fra det østlige hav til det vestlige.

9 Og det skete, at da Moroni havde drevet alle lamanitterne ud af den østlige ødemark, som lå nord for de lande, som de selv var i besiddelse af, foranledigede han, at de indbyggere, der var i Zarahemlas land og i landet rundt omkring, skulle drage ud i den østlige ødemark helt ud til grænseegnene ved kysten og tage landet i besiddelse.

10 Og han opstillede også hære mod syd ved grænseegnene af deres besiddelser og lod dem opføre befæstninger, så de kunne sikre deres hære og deres folk mod deres fjenders hænder.

11 Og således afskar han alle lamanitternes støttepunkter i den østlige ødemark, ja, og også mod vest, idet han befæstede grænsen mellem nefitterne og lamanitterne,

mellem Zarahemlas land og Nefis land, fra det vestlige hav langs kilderne til floden Sidon – og nefitterne besad alt landet mod nord, ja, alt det land, der lå nord for landet Overflod, efter deres behag.

12 Og således forsøgte Moroni med sine hære, der daglig voksede på grund af den sikkerhed for beskyttelse, som hans værker bragte dem, at afskære lamanitternes styrke og magt fra de lande, der var i deres besiddelse, så de ikke skulle få nogen magt over de lande, der var i deres besiddelse.

13 Og det skete, at nefitterne begyndte grundlæggelsen af en by, og de gav byen navnet Moroni; og det var ved det østlige hav, og det var mod syd ved grænsen til lamanitternes besiddelser.

14 Og de begyndte også at lægge grunden til en by mellem byen Moroni og byen Aron, som forbandt Moronis og Arons grænser; og de gav byen, eller landet, navnet Nefiha.

15 Og de begyndte også i det selv samme år at bygge mange byer mod nord, én på en særegen måde, som de kaldte Lehi, og som lå mod nord ved grænseegnene ved kysten.

16 Og således endte det tyvende år.

17 Og under disse fremgangsrige forhold levede Nefis folk i begyndelsen af det enogtyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

18 Og de havde overordentlig stor fremgang og blev overordentlig rige; ja, de mangfoldiggjorde sig og voksede sig stærke i landet.

19 Og således ser vi, hvor barmhjertige og retfærdige alle Herrens måder at handle på er med hensyn til opfyldelsen af alle hans ord til menneskenes børn; ja, vi kan se, at hans ord bliver bekræftet netop på dette tidspunkt, de ord, som han talte til Lehi, da han sagde:

20 Velsignet er du og dine børn, og de skal blive velsignet. For så vidt som de holder mine befalinger, skal de have fremgang i landet. Men husk, at for så vidt som de ikke vil holde mine befalinger, skal de blive forstødt fra Herrens nærhed.

21 Og vi ser, at disse løfter er blevet bekræftet, hvad angår Nefis folk, for det har været deres skænderier og deres stridigheder, ja, deres myrden og deres plyndren, deres afgudsdyrkelse, deres utugtigheder og deres vederstyggeligheder, som var blandt dem indbyrdes, der bragte deres krige og ødelæggelser over dem.

22 Og de, der var trofaste i at holde Herrens befalinger, blev udfriet til alle tider, mens tusinder af deres ugudelige brødre er blevet overgivet til trældom eller til at omkomme ved sværdet eller til at synke ned i vantro og blande sig med lamanitterne.

23 Men se, der havde aldrig siden Nefis dage været en lykkeligere tid blandt Nefis folk end i Moronis dage, ja, netop på denne tid i det enogtyvende år af dommernes regeringstid.

24 Og det skete, at det toogtyvende år af dommernes regeringstid også endte i fred, ja, og også det treogtyvende år.

25 Og det skete, at der i begyndelsen af det fireogtyvende år af dommernes regeringstid også ville have været fred blandt Nefis folk, havde det ikke været for en strid, der fandt sted blandt dem angående Lehis land og Moriantons land, som stødte op til grænserne til Lehi; og de lå begge ved grænseegnene ud mod kysten.

26 For se, de folk, der besad Moriantons land, gjorde krav på en del af Lehis land; derfor opstod der en hed strid mellem dem, således at folket i Morianton greb til våben mod deres brødre, og de var beslattede på at ville slå dem ihjel ved sværdet.

- 27 Men se, de folk, som besad Lehis land, flygtede til Moronis lejr og bønfuldt ham om hjælp, for se, de havde ikke uret.
- 28 Og det skete, at da folket i Morianton, der blev ledt af en mand, hvis navn var Morianton, fandt ud af, at folket i Lehi var flygtet til Moronis lejr, blev de overordentlig skrækslagne for, at Moronis hær skulle falde over dem og udrydde dem.
- 29 Derfor lagde Morianton dem det i hjertet, at de skulle flygte til det land, der lå mod nord, og som var dækket af store områder med vand, og sætte sig i besiddelse af det land, der lå mod nord.
- 30 Og se, de ville have bragt denne plan til udførelse (hvad der ville have givet grund til beklagelse), men se, Morianton, som var en mand med meget temperament, han blev derfor vred på en af sine tjenestepiger, og han faldt over hende og slog hende meget.
- 31 Og det skete, at hun flygtede og kom over til Moronis lejr og fortalte Moroni alt om sagen og også om deres hensigter om at flygte til landet mod nord.
- 32 Se nu, folket i landet Overflod, eller rettere Moroni, frygtede, at de ville lytte til Moriantons ord og forene sig med hans folk, og således ville han komme i besiddelse af disse dele af landet, hvilket ville lægge grundvolden til alvorlige følger for Nefis folk, ja, disse følger ville føre til omstyrtningen af deres frihed.
- 33 Derfor sendte Moroni en hær af sted med deres tros for at komme foran Moriantons folk for at standse deres flugt ind i landet mod nord.
- 34 Og det skete, at de ikke indhentede dem, førend de var kommet til grænsen af landet Ødelæggelse; og dér indhentede de dem ved det smalle pas, som ved havet førte ind i landet mod nord, ja, ved havet mod vest og mod øst.
- 35 Og det skete, at den hær, som var sendt af sted af Moroni, og som blev ledt af en mand, hvis navn var Teankum, mødte Moriantons folk; og så stødte var Moriantons folk (da de blev ansporet af hans ugudelighed og hans smigrende ord), at et slag begyndte mellem dem, i hvilket Teankum slog Morianton ihjel og slog hans hær og tog dem til fange og vendte tilbage til Moronis lejr. Og således endte det fireogtyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.
- 36 Og således blev Moriantons folk ført tilbage. Og efter at de havde sluttet pagt om at holde fred, blev de ført tilbage til Moriantons land, og der fandt en forening sted mellem dem og Lehis folk, og de blev også ført tilbage til deres jorder.
- 37 Og det skete i det samme år, hvor freden blev genoprettet blandt Nefis folk, at Nefiha, den anden overdommer, døde efter at have udfyldt dommersædet med fuldkommen retsindighed for Gud.
- 38 Alligevel havde han nægtet Alma at tage de optegnelser og de ting i besiddelse, der af Alma og hans fædre blev agtet som værende yderst hellige, derfor havde Alma overdraget dem til sin søn Helaman.
- 39 Se, det skete, at Nefihas søn blev udpeget til at udfylde dommersædet i sin fars sted, ja, han blev udpeget til overdommer og regent over folket med en ed og hellig ordinance til at dømme retfærdigt og til at bevare freden og folkets frihed og til at skænke dem deres hellige privilegier til at tilbede Herren deres Gud, ja, til at støtte og bevare Guds sag alle sine dage og til at bringe de ugudelige til doms i forhold til deres forbrydelse.
- 40 Se nu, hans navn var Pahoran. Og Pahoran udfyldte sin fars sæde og begyndte i slutningen af det fireogtyvende år at regere over Nefis folk.

Almas Bog 51

- 1 Og se, det skete i begyndelsen af det femogtyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk, efter at de havde stiftet fred mellem Lehis folk og Moriantons folk, hvad angår deres lande, og efter at de havde påbegyndt det femogtyvende år i fred;
- 2 dog bevarede de ikke længe en fuldstændig fred i landet, for der opstod en strid blandt folket angående overdommeren Pahoran, for se, der var en del af folket, der ønskede, at nogle få bestemte punkter i loven skulle ændres.
- 3 Men se, Pahoran ville ikke ændre loven eller tillade, at den blev ændret, derfor lyttede han ikke til dem, der havde indsendt deres stemme sammen med deres anmodninger angående ændringen af loven.
- 4 Derfor blev de, der nærede ønske om, at loven skulle ændres, vrede på ham og ønskede, at han ikke længere skulle være overdommer over landet, derfor opstod der et hedt skænderi angående sagen, men ikke til blodsudgydelse.
- 5 Og det skete, at de, der nærede ønske om, at Pahoran skulle afsættes fra dommersædet, blev kaldt kongemænd; for de nærede ønske om, at loven skulle ændres på en måde, der ville omstyrte det frie styre og indsætte en konge over landet.
- 6 Og de, der nærede ønske om, at Pahoran skulle forblive overdommer over landet, påtog sig navnet frimænd; og således var adskillelsen mellem dem; for frimændene havde svoret eller sluttet pagt om at ville hævde deres rettigheder og privilegierne i forbindelse med deres religion ved et frit styre.
- 7 Og det skete, at denne sag, som de stredes om, blev afgjort ved folkets stemme. Og det skete, at folkets stemme faldt ud til fordel for frimændene, og Pahoran beholdt dommersædet, hvilket gav anledning til megen fryd blandt Pahorans brødre og også blandt mange af frihedens folk, som også bragte kongemændene til tavshed, så de ikke turde at gøre modstand, men blev nødt til at bevare frihedens sag.
- 8 Se, de, der var for konger, var dem af høj byrd, og de stræbte efter at blive konger, og de blev støttet af dem, der stræbte efter magt og myndighed over folket.
- 9 Men se, det var en kritisk tid for sådanne stridigheder blandt Nefis folk; for se, Amalikija havde igen ophidset det lamanitiske folks hjerte mod det nefitiske folk, og han var i færd med at samle soldater fra alle dele af sit land og bevæbne dem og med al flid træffe forberedelser til krig, for han havde svoret at ville drikke Moronis blod.
- 10 Men se, vi skal få at se, at det løfte, som han aflagde, var overilet; alligevel gjorde han sig selv og sine hære rede til at drage ud for at kæmpe mod nefitterne.
- 11 Se, hans hære var ikke så store, som de hidtil havde været, på grund af de mange tusinde, der var blevet slået ihjel ved nefitternes hånd; men til trods for deres store tab, havde Amalikija dog samlet en overraskende stor hær, således at han ikke frygtede for at drage ned til Zarahemlas land.
- 12 Ja, Amalikija drog endog selv ned i spidsen for lamanitterne. Og det var i det femogtyvende år af dommernes regeringstid; og det var på den samme tid, hvor de var begyndt at afgøre de anliggender, som de stredes om med hensyn til overdommeren Pahoran.
- 13 Og det skete, at da de mennesker, der blev kaldt kongemænd, havde hørt, at lamanitterne var på vej ned for at kæmpe mod dem, blev de glade i hjertet; og de nægtede at gribe til våben, for de var så vrede på overdommeren og også på frihedens folk, at de ikke ville gribe til våben for at forsvare deres land.

- 14 Og det skete, at da Moroni så dette og også så, at lamanitterne var ved at komme ind over landets grænser, blev han overordentlig vred på grund af stædigheden hos de folk, som han havde arbejdet med så stor flid for at beskytte; ja, han blev overordentlig vred; hans sjæl blev fyldt af vrede mod dem.
- 15 Og det skete, at han sendte en anmodning med folkets stemme til landets regent og ønskede af ham, at han skulle læse den og give ham (Moroni) magt til at tvinge dem, der havde skilt sig ud, til at forsvare deres land eller til at sende dem i døden.
- 16 For han så det som sin vigtigste opgave at gøre ende på sådanne stridigheder og en sådan kiv blandt folket, for se, dette havde hidtil været årsag til al deres ødelæggelse. Og det skete, at den blev imødekommet i overensstemmelse med folkets stemme.
- 17 Og det skete, at Moroni befalede, at enten ville hans hær drage mod disse kongemænd for at bryde deres stolthed og deres overlegenhed ned og jævne dem med jorden, eller også måtte de gribe til våben og støtte frihedens sag.
- 18 Og det skete, at hærene marcherede frem mod dem; og de brød deres stolthed og hovmod ned, således at de, når de hævdede deres krigsvåben for at kæmpe mod Moronis mænd, blev hugget ned og jævnet med jorden.
- 19 Og det skete, at der var fire tusinde af dem, der havde skilt sig ud, der blev hugget ned med sværdet; og de af deres ledere, der ikke var blevet slået ihjel i slaget, blev taget og kastet i fængsel, for der var ingen tid til rettergang på det tidspunkt.
- 20 Og resten af dem, der havde skilt sig ud, indordnede sig under frihedens banner, hellere end at blive slået til jorden med sværdet, og blev tvunget til at hejse frihedserklæringen på deres tårne og i deres byer og at gribe til våben til forsvar for deres land.
- 21 Og således gjorde Moroni ende på disse kongemænd, så der ikke mere var nogen, der var kendt under benævnelsen kongemænd; og således gjorde han ende på stædigheden og stoltheden blandt de folk, der påstod at være af adeligt blod; men de blev fornedret til at ydmyge sig ligesom deres brødre og til at kæmpe tappert for deres frihed fra trældom.
- 22 Se, det skete, at mens Moroni således var i færd med at bryde krigene og stridighederne ned blandt sit eget folk og at underkaste dem fred og civilisation og at fastsætte bestemmelser som forberedelse til krig mod lamanitterne, se, da var lamanitterne kommet ind i Moronis land, som lå i grænseegnene ved kysten.
- 23 Og det skete, at nefitterne ikke var tilstrækkelig stærke i byen Moroni, derfor fordrev Amalikija dem og slog mange ihjel. Og det skete, at Amalikija tog byen i besiddelse, ja, tog alle deres befæstninger i besiddelse.
- 24 Og de, der flygtede ud af byen Moroni, kom til byen Nefiha; og folket i byen Lehi samlede sig også og traf forberedelser og var rede til at modtage lamanitterne i kamp.
- 25 Men det skete, at Amalikija ikke ville lade lamanitterne drage mod byen Nefiha for at kæmpe, men holdt dem nede ved kysten, idet han efterlod mænd i hver by til at holde og forsvare dem.
- 26 Og således fortsatte han, idet han tog mange byer i besiddelse, byen Nefiha og byen Lehi og byen Morianton og byen Omner og byen Gid og byen Mulek, som alle lå i de østlige grænseegne ved kysten.
- 27 Og således havde lamanitterne ved Amalikijas snedighed og deres utallige herskare indtaget så mange byer, der alle var stærkt befæstede efter Moronis måde at lave befæstninger på, og som alle blev støttepunkter for lamanitterne.
- 28 Og det skete, at de marcherede til grænsen af landet Overflod og drev nefitterne

foran sig og slog mange ihjel.

29 Men det skete, at de blev mødt af Teankum, som havde slået Morianton ihjel og havde afskåret hans folk under hans flugt.

30 Og det skete, at han også afskar Amalikija, mens han marcherede frem med sin talrige hær for at sætte sig besiddelse af landet Overflod og også landet mod nord.

31 Men se, han blev mødt af en skuffelse, idet han blev tvunget tilbage af Teankum og hans mænd, for de var store krigere; og hver eneste af Teankums mænd overgik lamanitterne i styrke og i krigskunst, således at de vandt fordel over lamanitterne.

32 Og det skete, at de hærgede dem i en sådan grad, at de huggede ind på dem, indtil det blev mørkt. Og det skete, at Teankum og hans mænd slog deres telte op på grænsen til landet Overflod; og Amalikija slog sine telte op i grænseegnene på stranden ved kysten, og på denne måde blev de fordrevet.

33 Og det skete, at da det var blevet nat, sneg Teankum og hans tjener sig bort og gik ud ved nattetide og gik ind i Amalikijas lejr; og se, sønnen havde overvældet dem på grund af deres store udmattelse, som skyldtes dagens arbejde og hede.

34 Og det skete, at Teankum i hemmelighed sneg sig ind i kongens telt og jog et kastespyd i hjertet på ham, og han forvoldte kongens død øjeblikkeligt, så han ikke vækkede sine tjenere.

35 Og han vendte igen i hemmelighed tilbage til sin egen lejr, og se, hans mænd sov, men han vækkede dem og fortalte dem alt det, som han havde gjort.

36 Og han foranledigede, at hans hære skulle stå i beredskab for det tilfælde, at lamanitterne var vågnet og ville falde over dem.

37 Og således ender det femogtyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk; og således ender Amalikijas dage.

Almas Bog 52

1 Og se, det skete i det seksogtyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk, se, da lamanitterne vågnede på den første morgen i den første måned, se, da fandt de Amalikija død i sit eget telt; og de så også, at Teankum var rede til at udkæmpe et slag mod dem på den dag.

2 Og se, da lamanitterne så dette, blev de bange, og de opgav deres forehavende om at marchere ind i landet mod nord og trak sig med hele deres hær tilbage til byen Mulek og søgte beskyttelse i deres befæstninger.

3 Og det skete, at Amalikijas bror blev udpeget til konge over folket, og hans navn var Ammoron; således blev kong Ammoron, kong Amalikijas bror, udpeget til at regere i hans sted.

4 Og det skete, at han befalede, at hans folk skulle holde de byer, som de havde indtaget ved blodsudgydelse; for de havde ikke indtaget nogen byer, uden at de havde tabt meget blod.

5 Og se, Teankum så, at lamanitterne var besluttede på at holde de byer, som de havde indtaget, og de dele af landet, som de havde sat sig i besiddelse af; og da Teankum også så, hvor kæmpestort antallet af dem var, mente han ikke, at det var tjenligt, at han forsøgte at angribe dem i deres fæstninger.

6 Men han holdt sine mænd rundt omkring, som om han traf forberedelser til krig, ja, og han beredte sig i sandhed på at forsvare sig mod dem ved at opkaste mure rundt omkring og berede tilflugtssteder.

- 7 Og det skete, at han således blev ved med at berede sig til krig, indtil Moroni havde sendt et stort antal mænd af sted for at styrke hans hær.
- 8 Og Moroni sendte også ordre til ham om at beholde alle de fanger, der faldt i hans hænder; for eftersom lamanitterne havde taget mange fanger, skulle han beholde alle de fangne lamanitter som gidsler for dem, som lamanitterne havde taget.
- 9 Og han sendte også ordre til ham om, at han skulle befæste landet Overflod og sikre det smalle pas, som førte til landet mod nord, for at lamanitterne ikke skulle indtage dette punkt og få magt til at hærge dem fra alle sider.
- 10 Og Moroni sendte også bud til ham og ønskede af ham, at han skulle være trofast i at holde den del af landet, og at han skulle søge enhver lejlighed til at plage lamanitterne i den del, så meget som det stod i hans magt, så han måske ved list eller på anden måde atter kunne indtage de byer, der var blevet taget ud af deres hænder, og også at han skulle befæste og styrke de byer rundt omkring, som ikke var faldet i lamanitternes hænder.
- 11 Og han sagde også til ham: Jeg ville komme til dig, men se, lamanitterne er faldet over os ved landets grænser ved det vestlige hav; og se, jeg drager mod dem, derfor kan jeg ikke komme til dig.
- 12 Se, kongen (Ammoron), var draget ud af Zarahemlas land og havde fortalt dronningen om sin brors død og havde samlet et stort antal mænd og var marcheret frem mod nefitterne i grænseegnene ved det vestlig hav.
- 13 Og således forsøgte han at hærge nefitterne og at trække en del af deres styrker til den del af landet, mens han havde befalet dem, som han havde efterladt til at sætte sig i besiddelse af de byer, som han havde indtaget, at de også skulle hærge nefitterne i grænseegnene ved det østlige hav og skulle tage så meget af deres land i besiddelse, som det stod i deres magt ud fra styrken af deres hære.
- 14 Og således var nefitterne i denne farlige situation ved slutningen af det seksogtyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.
- 15 Men se, det skete i det syvogtyvende år af dommernes regeringstid, at Teankum efter befaling fra Moroni – som havde opstillet hære til at beskytte de sydlige og de vestlige grænser af landet og var begyndt sin march mod landet Overflod, for at han med sine mænd kunne hjælpe Teankum med at tage de byer tilbage, som de havde tabt –
- 16 og det skete, at Teankum havde modtaget ordrer til at foretage et angreb på byen Mulek og tage den tilbage, hvis det var muligt.
- 17 Og det skete, at Teankum traf forberedelser til at foretage et angreb på byen Mulek og marchere frem med sin hær mod lamanitterne; men han så, at det var umuligt, at han kunne besejre dem, mens de var i deres fæstninger, derfor opgav han sit forehavende og vendte igen tilbage til byen Overflod for at afvente Moronis komme, så han kunne få styrke til sin hær.
- 18 Og det skete, at Moroni ankom med sin hær til Overflodens land i slutningen af det syvogtyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.
- 19 Og i begyndelsen af det otteogtyvende år holdt Moroni og Teankum og mange af de øverste anførere krigsråd – hvad de skulle gøre for at få lamanitterne til at komme ud mod dem for at kæmpe; eller om de på en eller anden måde kunne smigre dem ud af deres støttepunkter, så de kunne vinde fordel over dem og atter indtage byen Mulek.
- 20 Og det skete, at de sendte udsendinge til den lamanitiske hær, som beskyttede

byen Mulek, til deres leder, hvis navn var Jakob, og ønskede af ham, at han ville komme ud med sine hære og møde dem på sletterne mellem de to byer. Men se, Jakob, der var zoramit, ville ikke komme ud med sin hær for at møde dem på sletterne.

21 Og det skete, at Moroni, der ikke nærede noget håb om at møde dem på åben mark, han udtænkte derfor en plan, så han kunne lokke lamanitterne ud af deres støttepunkter.

22 Derfor foranledigede han, at Teankum skulle tage et lille antal mænd og marchere ned i nærheden af kysten; og Moroni og hans hær marcherede om natten ud i ødemarken vest for byen Mulek; og da lamanitternes vagter således den næste dag opdagede Teankum, løb de hen og fortalte det til Jakob, deres leder.

23 Og det skete, at lamanitternes hære marcherede frem mod Teankum, idet de antog, at de ved deres antal kunne besejre Teankum på grund af hans lille antal. Og da Teankum så lamanitternes hære komme ud mod sig, begyndte han nede ved kysten at trække sig tilbage mod nord.

24 Og det skete, at da lamanitterne så, at han begyndte at flygte, fattede de mod og forfulgte ham med al kraft. Og mens Teankum således ledte de lamanitter, som forgæves forfulgte ham, bort, se, da befalede Moroni, at en del af hans hær, som var med ham, skulle marchere ind i byen og tage den i besiddelse.

25 Og det gjorde de og slog alle dem ihjel, som var blevet efterladt for at beskytte byen, ja, alle dem der ikke ville aflevere deres krigsvåben.

26 Og således satte Moroni sig i besiddelse af byen Mulek med en del af sin hær, mens han marcherede ud med resten for at møde lamanitterne, når de vendte tilbage fra forfølgelsen af Teankum.

27 Og det skete, at lamanitterne forfulgte Teankum, indtil de kom i nærheden af byen Overflod, og der blev de mødt af Lehi og en lille hær, som var blevet efterladt for at beskytte byen Overflod.

28 Og se nu, da lamanitternes øverste anførere så Lehi komme mod dem med sin hær, flygtede de i stor forvirring af frygt for, at de måske ikke kunne nå tilbage til byen Mulek, før Lehi indhentede dem, for de var trætte på grund af deres march, og Lehis mænd var friske.

29 Se, lamanitterne vidste ikke, at Moroni havde været bag dem med sin hær, og alt, hvad de frygtede, var Lehi og hans mænd.

30 Se, Lehi nærede ikke ønske om at indhente dem, før de mødte Moroni og hans hær.

31 Og det skete, at før lamanitterne havde trukket sig langt tilbage, blev de omringet af nefitterne, af Moronis mænd på den ene side og af Lehis mænd på den anden side, og de var alle friske og fulde af styrke, men lamanitterne var trætte på grund af deres lange march.

32 Og Moroni befalede sine mænd, at de skulle falde over dem, indtil de havde afleveret deres krigsvåben.

33 Og det skete, at Jakob, som var deres anfører, og som også var zoramit, og som havde en uovervindelig ånd, han førte lamanitterne frem til at kæmpe med et overordentlig stort raseri mod Moroni.

34 Da Moroni stod i vejen for deres march, var Jakob derfor besluttet på at slå dem ihjel og hugge sig vej gennem dem til byen Mulek. Men se, Moroni og hans mænd var stærkere, derfor veg de ikke for lamanitterne.

- 35 Og det skete, at de på begge sider kæmpede med overordentlig stort raseri, og mange blev slået ihjel på begge sider; ja, og Moroni blev såret, og Jakob blev dræbt.
- 36 Og Lehi gik løs på deres bagtrop med sine stærke mænd med et sådant raseri, at lamanitterne i bagtroppen afleverede deres krigsvåben; og resten af dem, som var meget forvirrede, vidste ikke, hvor de skulle flygte hen eller angribe.
- 37 Se, da Moroni så deres forvirring, sagde han til dem: Hvis I vil bringe jeres krigsvåben frem og aflevere dem, se, da vil vi holde op med at udgyde jeres blod.
- 38 Og det skete, at da lamanitterne havde hørt disse ord, kom deres øverste anførere, alle de, der ikke var blevet slået ihjel, frem og kastede deres våben for fødderne af Moroni og befalede også deres mænd, at de skulle gøre det samme.
- 39 Men se, der var mange, som ikke ville; og de, som ikke ville aflevere deres sværd, blev taget og bundet, og deres krigsvåben blev taget fra dem, og de blev tvunget til at marchere med deres brødre til landet Overflod.
- 40 Og se, antallet af fanger, der blev taget, oversteg mere end antallet af dem, der var blevet slået ihjel, ja, flere end dem, der var blevet slået ihjel på begge sider.

Almas Bog 53

- 1 Og det skete, at de satte vagter over de lamanitiske fanger og tvang dem til at gå ud og begrave deres døde, ja, og de døde nefitter, som var slået ihjel; og Moroni satte mænd over dem til at bevogte dem, mens de udførte deres arbejde.
- 2 Og Moroni drog til byen Mulek med Lehi og tog kommando over byen og gav den til Lehi. Se nu, denne Lehi var en mand, der havde været sammen med Moroni i størstedelen af hans slag, og han var en mand som Moroni, og de frydede sig ved hinandens sikkerhed, ja, de var elsket af hinanden og var også elsket af hele Nefis folk.
- 3 Og det skete, efter at lamanitterne var færdige med at begrave deres døde og også de døde nefitter, at de blev marcheret tilbage til landet Overflod; og på Moronis ordre foranledigede Teankum, at de skulle begynde at arbejde på at grave en grav rundt omkring landet eller byen Overflod.
- 4 Og han foranledigede, at de skulle bygge et brystværn af tømmer på indersiden af graven; og de kastede jord op fra graven mod dette brystværn af tømmer; og således fik de lamanitterne til at arbejde, indtil de havde omsluttet byen Overflod med en stærk mur af tømmer og jord i en overordentlig stor højde.
- 5 Og denne by blev fra da af et overordentlig stærkt støttepunkt; og i denne by bevogtede de de tilfangetagne lamanitter, ja, endda inden for en mur, som de have ladet dem bygge med deres egne hænder. Se, Moroni var nødt til at lade lamanitterne arbejde, for det var let at bevogte dem, når de arbejdede; og han ønskede at have alle sine styrker, når han skulle foretage et angreb på lamanitterne.
- 6 Og det skete, at Moroni således havde vundet sejr over en af de største af lamanitternes hære og havde sat sig i besiddelse af byen Mulek, som var en af lamanitternes stærkeste fæstninger i Nefis land; og således havde han også bygget et støttepunkt, hvori han kunne holde sine fanger indesluttet.
- 7 Og det skete, at han ikke mere indlod sig på et slag med lamanitterne det år, men han beskæftigede sine mænd med at træffe forberedelser til krig, ja, og med at bygge befæstninger til værn mod lamanitterne, ja, og også med at udfri deres kvinder og deres børn fra sult og trængsel og med at skaffe mad til deres hære.

- 8 Og se, det skete, at lamanitternes hære ved det vestlige hav mod syd under Moronis fravær og som følge af nogle intriger blandt nefitterne, hvilket forårsagede kiv blandt dem, havde vundet en del terræn over nefitterne, ja, i en sådan grad at de havde sat sig i besiddelse af et antal af deres byer i den del af landet.
- 9 Og således blev de på grund af intern ugudelighed, ja, på grund af indbyrdes kiv og intriger sat i den farligste situation.
- 10 Og se nu, jeg har noget at sige angående Ammons folk, som i begyndelsen var lamanitter; men af Ammon og hans brødre, eller rettere sagt ved Guds ord og kraft, var de blevet omvendt til Herren; og de var blevet ført ned til Zarahemlas land og var lige siden blevet beskyttet af nefitterne.
- 11 Og på grund af deres ed havde de været forhindret i at gribe til våben mod deres brødre, for de havde aflagt en ed på, at de aldrig mere ville udgyde blod; og i overensstemmelse med deres ed ville de være omkommet, ja, de ville have ladet sig falde i hænderne på deres brødre, havde det ikke været for den medlidenhed og den overordentlig store kærlighed, som Ammon og hans brødre havde næret til dem.
- 12 Og af denne grund blev de ført ned til Zarahemlas land, og de var siden da blevet beskyttet af nefitterne.
- 13 Men det skete, at da de så den fare og de mange trængsler og megen modgang, som nefitterne bar for deres skyld, blev de rørt af medfølelse og nærede ønske om at gribe til våben til forsvar for deres land.
- 14 Men se, da de skulle til at gribe deres krigsvåben, blev de overvældet af Helamans og hans brødres overtalelser, for de stod i begreb med at ville bryde den ed, som de havde aflagt.
- 15 Og Helaman frygtede, at de ved at gøre dette, ville fortabe deres sjæl; derfor var alle de, der havde indgået denne pagt, nødt til at se på, at deres brødre vadede gennem deres trængsler i deres farlige situation på dette tidspunkt.
- 16 Men se, det skete, at de havde mange sønner, som ikke havde indgået en pagt om, at de ikke ville gribe deres krigsvåben for at forsvare sig mod deres fjender; derfor samlede de sig på dette tidspunkt, så mange, som var i stand til at gribe til våben, og de kaldte sig nefitter.
- 17 Og de indgik en pagt om at kæmpe for nefitternes frihed, ja, om at beskytte landet, om de så skulle nedlægge deres liv; ja, de indgik endog pagt om, at de aldrig ville opgive deres frihed, men at de i alle tilfælde ville kæmpe for at beskytte nefitterne og sig selv mod trældom.
- 18 Se nu, der var to tusinde af disse unge mænd, der indgik denne pagt og greb deres krigsvåben for at forsvare deres land.
- 19 Og se nu, ligesom de hidtil aldrig havde været en ulempe for nefitterne, blev de nu på dette tidspunkt også en stor støtte, for de greb deres krigsvåben, og de ville, at Helaman skulle være deres leder.
- 20 Og de var alle unge mænd, og de var overordentlig tapre, hvad angår mod og også styrke og ihærdighed; men se, det var ikke alt – de var mænd, som til enhver tid var pålidelige i alt, hvad de end blev betroet.
- 21 Ja, de var mænd af sandhed og alvor, for de var blevet formanet til at holde Guds befalinger og vandre retsindigt for ham.
- 22 Og se, det skete, at Helaman marcherede i spidsen for sine to tusinde unge krigere til støtte for folkene ved landets grænser mod syd ved det vestlige hav.
- 23 Og således endte det otteogtyvende år af den periode, hvor dommerne regerede

Almas Bog 54

- 1 Og se, det skete i begyndelsen af dommernes niogtyvende år, at Ammoron sendte bud til Moroni og ønskede af ham, at han skulle udveksle fanger.
- 2 Og det skete, at Moroni frydede sig overordentlig ved denne anmodning, for han ønskede de forsyninger, der blev givet til underhold for de lamanitiske fanger, til underhold for sit eget folk; og han ønskede også sine egne folk til forstærkning af sin hær.
- 3 Se, lamanitterne havde taget mange kvinder og børn, og der fandtes ikke en kvinde eller et barn blandt alle Moronis fanger, eller de fanger som Moroni havde taget; derfor udtænkte Moroni en list for at få så mange af de tilfangetagne nefitter fra lamanitterne, som det var muligt.
- 4 Derfor skrev han et brev og sendte det med Ammorons tjener, han som havde bragt et brev til Moroni. Se, disse er de ord, som han skrev til Ammoron, og som lød:
- 5 Se, Ammoron, jeg har skrevet noget til jer angående denne krig, som I har ført mod mit folk, eller rettere som din bror har ført mod dem, og som I stadig er besluttet på at fortsætte efter hans død.
- 6 Se, jeg ville fortælle jer noget om Guds retfærdighed og hans almægtige vredes sværd, som hænger over jer, medmindre I omvender jer og trækker jeres hære tilbage til jeres egne lande, eller jeres ejendomsland, hvilket er Nefis land.
- 7 Ja, jeg ville fortælle dig dette, hvis du var i stand til at lytte til det, ja, jeg ville fortælle dig om det forfærdelige helvede, der venter på at modtage sådanne mordere, som du og din bror har været, medmindre I omvender jer og opgiver jeres morderiske formål og vender tilbage med jeres hære til jeres egne lande.
- 8 Men eftersom I én gang har forkastet dette og har kæmpet mod Herrens folk, så må jeg forvente, at I gør det igen.
- 9 Og se nu, vi er rede til at modtage jer, ja, og medmindre I opgiver jeres hensigt, se, da vil I bringe vreden hos den Gud, som I har forkastet, ned over jer, ja, til jeres fuldstændige udryddelse.
- 10 Men så sandt som Herren lever, skal vore hære falde over jer, medmindre I trækker jer tilbage, og I skal snart blive hjemsøgt af død, for vi vil genvinde vore byer og vore lande, ja, og vi vil hævde vor religion og vor Guds sag.
- 11 Men se, jeg formoder, at jeg taler forgæves til dig om dette, eller jeg formoder, at du er helvedes barn, derfor vil jeg slutte mit brev med at fortælle dig, at jeg ikke vil udveksle fanger, undtagen på betingelse af at I vil udlevere en mand og hans hustru og hans børn for én fange; hvis det er tilfældet, at I vil gøre det, vil jeg udveksle.
- 12 Og se, hvis I ikke gør dette, vil jeg komme mod jer med mine hære; ja, jeg vil endog bevæbne mine kvinder og mine børn, og jeg vil komme mod jer, og jeg vil forfølge jer helt ind i jeres eget land, som er vort første arveland; ja, og det skal blive blod for blod og liv for liv; og jeg vil udkæmpe et slag mod jer, indtil I er udryddet fra jordens overflade.
- 13 Se, jeg er i min vrede, og ligeså mit folk; I har forsøgt at myrde os, og vi har kun forsøgt at forsvare os. Men se, hvis I yderligere forsøger at udrydde os, vil vi forsøge at udrydde jer; ja, og vi vil stræbe efter vort land, vort første arveland.
- 14 Nu slutter jeg mit brev. Jeg er Moroni; jeg er leder for det nefitiske folk.

- 15 Se, det skete, at Ammoron, da han havde modtaget dette brev, blev vred. Og han skrev endnu et brev til Moroni, og disse er de ord, som han skrev, og som lød:
- 16 Jeg er Ammoron, lamanitternes konge; jeg er bror til Amalikija, som I har myrdet. Se, jeg vil hævne hans blod på jer, ja, og jeg vil falde over jer med mine hære, for jeg frygter ikke jeres trusler.
- 17 For se, jeres fædre forurettede deres brødre i en sådan grad, at de berøvede dem deres ret til regeringsmagten, skønt den med rette tilkom dem.
- 18 Og se nu, hvis I vil nedlægge jeres våben og underkaste jer at blive regeret af dem, hvem regeringsmagten rettelig tilkommer, så vil jeg foranledige, at mit folk skal nedlægge deres våben og ikke længere skal være i krig.
- 19 Se, du har udslynget mange trusler mod mig og mit folk, men se, vi frygter ikke dine trusler.
- 20 Alligevel vil jeg med glæde tilstede en udveksling af fanger efter din anmodning, så jeg kan reservere min mad til mine krigsfolk; og vi vil føre en krig, der skal vare evigt, enten til nefitternes underkastelse under vor myndighed eller til deres evige udslettelse.
- 21 Og med hensyn til den Gud, som du siger, vi har forkastet, se, vi kender ikke til et sådant væsen, ej heller gør I, men dersom der er et sådant væsen, da ved vi ikke andet, end at han har skabt os lige såvel som jer.
- 22 Og om så er, at der findes en djævel og et helvede, se, mon han da ikke vil sende dig dertil for at bo sammen med min bror, som I har myrdet, og om hvem du har antydnet, at han er gået til et sådant sted? Men se, det betyder ikke noget.
- 23 Jeg er Ammoron og er efterkommer af Zoram, som jeres fædre tvang og førte ud af Jerusalem.
- 24 Og se nu, jeg er en frimodig lamanit; se, denne krig er blevet ført for at hævne deres forurettelser og for at hævde og at opnå deres ret til regeringsmagten; og jeg slutter mit brev til Moroni.

Almas Bog 55

- 1 Se, det skete, at da Moroni havde modtaget dette brev, blev han endnu mere vred, fordi han vidste, at Ammoron havde et fuldkomment kendskab til sit bedrageri; ja, han vidste, at Ammoron vidste, at det ikke var en retfærdig sag, der havde fået ham til at føre krig mod Nefis folk.
- 2 Og han sagde: Se, jeg vil ikke udveksle fanger med Ammoron, medmindre han vil opgive sin hensigt, som jeg har anført i mit brev, for jeg vil ikke tilstede ham, at han skal få mere magt end den, han har fået.
- 3 Se, jeg kender det sted, hvor lamanitterne bevogter mine folk, som de har taget til fange, og da Ammoron ikke vil efterkomme mit brev, se, da vil jeg give ham i overensstemmelse med mine ord, ja, jeg vil sprede død blandt dem, indtil de trygler om fred.
- 4 Og se, det skete, at da Moroni havde sagt disse ord, foranledigede han, at der skulle foretages en eftersøgning blandt hans mænd, for at han blandt dem måske kunne finde en mand, der var efterkommer af Laman.
- 5 Og det skete, at de fandt en, hvis navn var Laman, og han var en af tjenerne hos den konge, som blev myrdet af Amalikija.
- 6 Se, Moroni foranledigede, at Laman og et lille antal af hans mænd skulle gå hen

til de vagter, der var over nefitterne.

7 Se, nefitterne blev bevogtet i byen Gid, derfor udpegede Moroni Laman og foranledigede, at et lille antal mænd skulle gå med ham.

8 Og da det blev aften, gik Laman hen til de vagter, der var over nefitterne, og se, de så ham komme og de råbte ham an, men han siger til dem: Frygt ikke, se, jeg er lamanit. Se, vi er flygtet fra nefitterne, og de sover, og se, vi har taget noget af deres vin og bragt den med os.

9 Se, da lamanitterne hørte disse ord, tog de mod ham med glæde, og de sagde til ham: Giv os af din vin, så vi kan drikke, det glæder os, at I således har taget vin med jer, for vi er udmattede.

10 Men Laman sagde til dem: Lad os gemme vor vin, til vi drager mod nefitterne for at kæmpe. Men disse ord gav dem blot et endnu større ønske om at drikke af vinen.

11 For, sagde de, vi er udmattede, lad os derfor drikke af vinen, og vi får snart vore rationer af vin, som vil styrke os til at drage mod nefitterne.

12 Og Laman sagde til dem: I kan gøre efter jeres ønsker.

13 Og det skete, at de tog rigeligt for sig af vinen; og den smagte dem godt, derfor tog de mere rigeligt for sig af den; og den var stærk, for den var særlig stærkt tilberedt.

14 Og det skete, at de drak og blev lystige, og snart var de alle berusede.

15 Og se, da Laman og hans mænd så, at de alle var berusede og var i en dyb søvn, vendte de tilbage til Moroni og fortalte ham alt det, der var hændt.

16 Og se, dette var i overensstemmelse med Moronis plan. Og Moroni havde forsynet sine mænd med krigsvåben, og han tog til byen Gid, mens lamanitterne var i en dyb søvn og var berusede og kastede så mange krigsvåben ind til fangerne, at de alle blev bevæbnet;

17 ja, selv til deres kvinder og så mange af deres børn, som var i stand til at bruge et krigsvåben, da havde Moroni bevæbnet alle disse fanger; og alt dette blev gjort i dyb stilhed.

18 Men hvis de havde vækket lamanitterne, se, da var de berusede, og nefitterne kunne have slået dem ihjel.

19 Men se, dette var ikke Moronis ønske; han frydede sig ikke ved mord eller blodsudgydelse, men han frydede sig ved at kunne redde sit folk fra udryddelse; og af denne årsag, nemlig at han skulle bringe uretfærdighed over sig, ville han ikke falde over lamanitterne og slå dem ihjel i deres beruselse.

20 Men han havde opnået sit ønske, for han havde bevæbnet de tilfangetagne nefitter, som var inden for bymuren, og havde givet dem magt til at sætte sig i besiddelse af de dele, som var inden for murene.

21 Og derpå lod han de mænd, som var med ham, trække sig et stykke tilbage fra dem og omringe lamanitternes hære.

22 Se nu, dette blev gjort om natten, så da lamanitterne vågnede om morgenen, så de, at de var omringet af nefitterne udenfor, og at deres fanger var bevæbnet indenfor.

23 Og således så de, at nefitterne havde magt over dem, og under disse omstændigheder fandt de, at det ikke var tjenligt, at de skulle kæmpe med nefitterne, derfor afkrævede deres øverste anførere dem deres krigsvåben, og de bragte dem frem og kastede dem for fødderne af nefitterne, mens de bad om barmhjertighed.

24 Se nu, dette var Moronis ønske. Han tog dem som krigsfanger og tog byen i besiddelse og foranledigede, at alle de fanger, som var nefitter, skulle frigives; og de

sluttede sig til Moronis hær og var en stor styrke for hans hær.

25 Og det skete, at han foranledigede, at de lamanitter, som han havde taget til fange, skulle påbegynde et arbejde med at forstærke befæstningerne rundt omkring byen Gid.

26 Og det skete, at da han havde befæstet byen Gid efter sit ønske, foranledigede han, at hans fanger skulle føres til byen Overflod; og han bevogtede også denne by med en overordentlig stærk styrke.

27 Og det skete, at de til trods for alle lamanitternes intriger vogtede og forvarede alle de fanger, som de havde taget, og de holdt også alt det land og den fordel, som de havde taget tilbage.

28 Og det skete, at nefitterne igen begyndte at blive sejrriege og at genvinde deres rettigheder og deres privilegier.

29 Mange gange forsøgte lamanitterne at omringe dem om natten, men ved disse forsøg mistede de mange fanger.

30 Og mange gange forsøgte de at give nefitterne af deres vin, så de kunne udrydde dem med gift eller drukkenskab.

31 Men se, nefitterne var ikke langsomme til at erindre Herren deres Gud i denne deres trængsels stund. De kunne ikke fanges i deres snarer, ja, de ville ikke drikke af deres vin, medmindre de først havde givet det til nogle af de lamanitiske fanger.

32 Og således var de forsigtige med, at der ikke blev givet dem nogen gift, for hvis deres vin forgiftede en lamanit, ville den også forgifte en nefit; og således prøvede de alle deres drikke.

33 Og se, det skete, at det blev nødvendigt for Moroni at træffe forberedelser til at angribe byen Morianton; for se, lamanitterne havde ved deres arbejde befæstet byen Morianton, indtil den var blevet et overordentlig stærkt støttepunkt.

34 Og de bragte bestandig nye styrker ind i den by og også nye tilførsler af forsyninger.

35 Og således endte det niogtyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

Almas Bog 56

1 Og se, det skete i begyndelsen af det tredivte år af dommernes regeringstid på den anden dag i den første måned, at Moroni modtog et brev fra Helaman, hvori han redegjorde for forholdene hos folket i den del af landet.

2 Og disse er de ord, som han skrev, og som lød: Min højt elskede broder Moroni, såvel i Herren som i vor krigsførelses modgang; se, min elskede broder, jeg har noget at fortælle dig angående vor krigsførelse i denne del af landet.

3 Se, to tusinde sønner af de mænd, som Ammon førte ned fra Nefis land – se, du ved, at de er efterkommere af Laman, som var vor fader Lehis ældste søn;

4 se, jeg behøver ikke at fortælle dig om deres overleveringer eller deres vantro, for du kender til alt dette –

5 derfor er det mig nok at fortælle dig, at to tusinde af disse unge mænd har grebet deres krigsvåben og ville, at jeg skulle være deres leder; og vi er draget ud for at forsvare vort land.

6 Og se, du kender også til den pagt, som deres fædre sluttede om, at de ikke ville gribe til deres krigsvåben mod deres brødre for at udgyde blod.

- 7 Men i det seksogtyvende år, da de så vore trængsler og vor modgang for deres skyld, var de lige ved at bryde den pagt, som de havde sluttet, og gribe til deres krigsvåben til vort forsvar.
- 8 Men jeg ville ikke tillade dem, at de skulle bryde den pagt, som de havde sluttet, da jeg antog, at Gud ville styrke os i en sådan grad, at vi ikke skulle lide mere på grund af opfyldelsen af den ed, som de havde aflagt.
- 9 Men se, her er noget, som vi kan glæde os meget over. For se, i det seksogtyvende år marcherede jeg, Helaman, i spidsen for disse to tusinde unge mænd til byen Juda for at hjælpe Antipus, som du havde udpeget til leder for folket i den del af landet.
- 10 Og jeg føjede mine to tusinde sønner (for de er værdige til at blive kaldt sønner), til Antipus' hær, hvilken styrke Antipus frydede sig overordentlig meget ved; for se, hans hær var blevet svækket af lamanitterne, fordi deres styrker havde slået et stort antal af vore mænd ihjel, af hvilken grund vi må sørge.
- 11 Dog må vi, hvad det angår, trøste os med, at de er døde for deres lands og for deres Guds sag, ja, og de er lykkelige.
- 12 Og lamanitterne havde også beholdt mange fanger, som alle er øverste anførere, for ingen andre har de ladet i live. Og vi formoder, at de nu på dette tidspunkt er i Nefis land; det er de, hvis de ikke er slået ihjel.
- 13 Og se, dette er de byer, som lamanitterne har sat sig i besiddelse af ved udgydelsen af så mange af vore tapre mænds blod:
- 14 Mantis land, eller byen Manti, og byen Ze'ezrom og byen Cumeni og byen Antipara.
- 15 Og det er de byer, som de havde taget i besiddelse, da jeg ankom til byen Juda; og jeg fandt Antipus og hans mænd i gang med at arbejde af alle deres kræfter med at befæste byen.
- 16 Ja, de var nedtrykte i såvel legemet som i ånden, for de havde kæmpet tappert om dagen og arbejdet om natten for at holde deres byer; og således havde de lidt store trængsler af enhver art.
- 17 Og se, de var besluttede på at sejre på dette sted eller dø; derfor kan du nok tænke dig, at denne lille styrke, som jeg bragte med mig, ja, disse mine sønner, gav dem store håb og megen glæde.
- 18 Og se, det skete, at da lamanitterne så, at Antipus havde modtaget en større styrke til sin hær, blev de på Ammorons ordre tvunget til ikke at drage mod byen Juda eller mod os for at kæmpe.
- 19 Og således blev vi begunstiget af Herren, for var de faldet over os i vor svaghed, kunne de måske have udryddet vor lille hær, men således blev vi bevaret.
- 20 De blev af Ammoron befalet at holde de byer, som de havde indtaget. Og således endte det seksogtyvende år. Og i begyndelsen af det syvogtyvende år havde vi beredt vor by og os selv til forsvar.
- 21 Se, vi nærede ønske om, at lamanitterne ville falde over os, for vi nærede ikke ønske om at foretage et angreb på dem i deres støttepunkter.
- 22 Og det skete, at vi havde spioner ude rundt omkring for at holde øje med lamanitternes bevægelser, for at de ikke skulle drage forbi os om natten eller om dagen for at foretage et angreb på vore andre byer, som lå mod nord.
- 23 For vi vidste, at i disse byer var de ikke tilstrækkelig stærke til at møde dem; derfor nærede vi ønske om, hvis de drog forbi os, at falde over dem bagfra og således angribe dem bagfra, samtidig med at de blev mødt forfra. Vi mente, at vi kunne

besejre dem, men se, vi blev skuffet i dette vort ønske.

24 De turde ikke at drage forbi os med hele deres hær, ej heller turde de at gøre det med en del af den af frygt for at de ikke skulle være tilstrækkelig stærke, og at de skulle falde.

25 Ej heller turde de marchere ned mod byen Zarahemla, ej heller turde de krydse Sidons kilder over til byen Nefiha.

26 Og således var de besluttede på med deres styrker at holde de byer, som de havde indtaget.

27 Og se, det skete i den anden måned af dette år, at der blev bragt os mange forsyninger fra fædrene til mine to tusinde sønner.

28 Og der blev også sendt to tusinde mænd til os fra Zarahemlas land. Og således var vi beredt med ti tusinde mænd og forsyninger til dem og også til deres hustruer og deres børn.

29 Og lamanitterne, der således så vore styrker øges dagligt og forsyninger ankomme til vort underhold, de begyndte at blive skrækslagne og begyndte at gøre udfald for om muligt at gøre en ende på vor modtagelse af forsyninger og styrke.

30 Se, da vi så, at lamanitterne begyndte at blive urolige på denne måde, nærede vi ønske om at anvende en list over for dem; derfor befalede Antipus, at jeg skulle marchere ud med mine små sønner til en nærliggende by, som om vi førte forsyninger til en nærliggende by.

31 Og vi skulle marchere tæt forbi byen Antipara, som om vi var på vej til byen bag dem i grænseegnene ved kysten.

32 Og det skete, at vi marcherede ud, som om vi ville drage til den by med vore forsyninger.

33 Og det skete, at Antipus marcherede ud med en del af sin hær og efterlod resten til at holde byen. Men han marcherede ikke ud, førend jeg var draget ud med min lille hær og kom i nærheden af byen Antipara.

34 Og se, i byen Antipara var lamanitternes stærkeste hær udstationeret, ja, den talrigste.

35 Og det skete, at da de var blevet underrettet af deres spioner, kom de ud med deres hær og marcherede mod os.

36 Og det skete, at vi flygtede fra dem nordpå. Og således ledte vi lamanitternes mægtigste hær bort,

37 ja, endog et betydeligt stykke vej, så vidt at de, da de så Antipus' hær forfølge dem af alle deres kræfter, ikke vendte sig til højre eller venstre, men fortsatte deres march i lige retning efter os; og det var deres hensigt, formoder vi, at slå os ihjel, før Antipus kunne indhente dem, og dette for at de ikke skulle blive omringet af vore folk.

38 Og se, Antipus, der så vor fare, fremskyndede hærens march. Men se, det blev nat, derfor indhentede de os ikke, ej heller indhentede Antipus dem; derfor slog vi lejr for natten.

39 Og det skete, at før morgenen gryede, se, da forfulgte lamanitterne os. Se, vi var ikke tilstrækkelig stærke til at stride mod dem, ja, jeg ville ikke tillade, at mine små sønner skulle falde i deres hænder; derfor fortsatte vi vor march, og på vor march begav vi os ud i ødemarken.

40 Se, de turde ikke holde til højre eller til venstre, af frygt for at de skulle blive omringet; ej heller ville jeg holde til højre eller til venstre, af frygt for at de skulle indhente mig, og at vi ikke kunne stå os imod dem, men blive slået ihjel, og at de

ville undslippe; og således flygtede vi hele den dag ud i ødemarken, ja, indtil det blev mørkt.

41 Og det skete, at vi igen, da morgenlyset brød frem, så, at lamanitterne var over os, og vi flygtede for dem.

42 Men det skete, at de ikke forfulgte os langt, før de gjorde holdt; og det var om morgenen på den tredje dag i den syvende måned.

43 Og se, om de var blevet indhentet af Antipus, vidste vi ikke, men jeg sagde til mine mænd: Se, vi ved ikke, om de har gjort holdt med det formål, at vi skal gå imod dem, så de kan fange os i deres snare.

44 Hvad siger I derfor, mine sønner, vil I gå mod dem for at kæmpe?

45 Og se, jeg siger dig, min elskede bror Moroni, at jeg aldrig havde set så stort et mod, nej, ikke blandt nogen af nefitterne.

46 For ligesom jeg altid havde kaldt dem mine sønner (for de var alle meget unge), så sagde de til mig: Far, se, vor Gud er med os, og han vil ikke tillade, at vi skal falde, lad os derfor drage frem; vi vil ikke slå vore brødre ihjel, hvis de vil lade os i fred; lad os derfor drage frem, så de ikke skal besejre Antipus' hær.

47 Se, de havde aldrig kæmpet, dog frygtede de ikke døden; og de tænkte mere på deres fædres frihed, end de tænkte på deres eget liv; ja, det var blevet dem fortalt af deres mødre, at hvis de ikke tvivlede, ville Gud udfri dem.

48 Og de gentog deres mødres ord for mig, idet de sagde: Vi tvivler ikke på, at vore mødre vidste det.

49 Og det skete, at jeg med mine to tusinde vendte om mod disse lamanitter, som havde forfulgt os. Og se nu, Antipus' hære havde indhentet dem, og et skrækkeligt slag var begyndt.

50 Antipus' hær, der var udmattet på grund af deres lange march over så kort et tidsrum, var nær ved at falde i hænderne på lamanitterne, og var jeg ikke vendt om med mine to tusinde, havde de opnået deres hensigt.

51 For Antipus var faldet for sværdet, og mange af hans ledere på grund af deres træthed, som var forårsaget af hastigheden af deres march – derfor begyndte Antipus' mænd, som var forvirrede på grund af deres ledes fald, at vige for lamanitterne.

52 Og det skete, at lamanitterne fattede mod og begyndte at forfølge dem, og således forfulgte lamanitterne dem med stor kraft, da Helaman faldt over deres bagtrop med sine to tusinde og begyndte at slå dem ihjel, således at hele den lamanitiske hær gjorde holdt og vendte sig mod Helaman.

53 Se, da Antipus' folk så, at lamanitterne havde vendt sig om, samlede de deres mænd og faldt igen over lamanitternes bagtrop.

54 Og se, det skete, at vi, Nefis folk, Antipus' folk og jeg med mine to tusinde omringede lamanitterne og slog dem, ja, således at de blev nødt til at overdrage deres krigsvåben og overgive sig selv som krigsfanger.

55 Og se, det skete, at da de havde overgivet sig til os, se, da talte jeg disse unge mænd, som havde kæmpet sammen med mig, idet jeg frygtede, at mange af dem var blevet slået ihjel.

56 Men se, til min store glæde var ikke én sjæl af dem faldet til jorden; ja, og de havde kæmpet som med Guds styrke; ja, aldrig havde man kendt mænd, som havde kæmpet med en så mirakuløs styrke; med en så mægtig kraft var de faldet over lamanitterne, at de havde skræmt dem; og af denne årsag havde lamanitterne

overgivet sig som krigsfanger.

- 57 Og da vi ikke havde noget sted til vore fanger, så vi kunne bevogte dem og holde dem fra lamaniternes hære, sendte vi dem til Zarahemlas land sammen med en del af Antipus' mænd, som ikke var blevet slået ihjel, og resten tog jeg og forenede dem med mine unge ammonitter og begav os på vor march tilbage til byen Juda.

Almas Bog 57

- 1 Og se, det skete, at jeg modtog et brev fra Ammoron, kongen, hvori der stod, at hvis jeg ville udlevere de krigsfanger, som vi havde taget, så ville han overgive byen Antipara til os.
- 2 Men jeg sendte et brev til kongen om, at vi var sikre på, at vore styrker var tilstrækkelige til at indtage byen Antipara ved vor egen kraft, og at vi ved at udlevere fangerne til gengæld for den by ville anse os for ukloge, og at vi kun ville udlevere vore fanger ved udveksling.
- 3 Og Ammoron afviste mit brev, for han ville ikke udveksle fanger; derfor begyndte vi at træffe forberedelser til at gå imod byen Antipara.
- 4 Men folket fra Antipara forlod byen og flygtede til de andre byer, som var i deres besiddelse, for at befæste dem; og således faldt byen Antipara i vore hænder.
- 5 Og således endte det otteogtyvende år af dommernes regeringstid.
- 6 Og det skete, at vi i begyndelsen af det niogtyvende år modtog en tilførsel af forsyninger og også en forstærkning til vor hær på seks tusinde mand fra Zarahemlas land og fra landet rundt omkring foruden tres af ammoniternes sønner, som var kommet for at slutte sig til deres brødre, min lille skare på to tusinde. Og se nu, vi var stærke, ja, og vi havde også fået tilført rigeligt af forsyninger.
- 7 Og det skete, at det var vort ønske at udkæmpe et slag mod den hær, som var blevet sat til at beskytte byen Cumeni.
- 8 Og se nu, jeg vil vise dig, at vi snart fik opfyldt vort ønske, ja, med vor stærke styrke, eller med en del af vor stærke styrke, omringede vi byen Cumeni om natten, lidt før de skulle modtage en tilførsel af forsyninger.
- 9 Og det skete, at vi slog lejr omkring byen i mange nætter, men vi sov på vore sværd og satte vagter, så lamanitterne ikke kunne falde over os om natten og slå os ihjel, hvilket de forsøgte mange gange, men lige så mange gange, som de forsøgte dette, flød deres blod.
- 10 Langt om længe ankom deres forsyninger, og de skulle til at gå ind i byen om natten. Og vi, der i stedet for at være lamanitter var nefitter, greb derfor dem og deres forsyninger.
- 11 Og til trods for at lamanitterne blev afskåret fra deres underhold på denne måde, var de stadig fast besluttede på at holde byen, derfor blev det nødvendigt, at vi tog disse forsyninger og sendte dem til Juda og vore fanger til Zarahemlas land.
- 12 Og det skete, at der ikke var gået mange dage, før lamanitterne begyndte at miste alt håb om bistand, derfor overgav de byen i vore hænder; og således havde vi opnået vore hensigter med hensyn til at indtage byen Cumeni.
- 13 Men det skete, at vore fanger var så talrige, at vi til trods for vort kæmpestore antal var nødt til at anvende hele vor styrke til at bevogte dem eller at sende dem i døden.
- 14 For se, de brød ud i store antal og kæmpede med sten og med køller, eller hvad

som helst de ellers kunne få fat på, således at vi slog over to tusinde af dem ihjel, efter at de havde overgivet sig som krigsfanger.

15 Derfor blev det nødvendigt for os, at vi gjorde en ende på deres liv eller under bevogtning og med sværd i hånd førte dem ned til Zarahemlas land; og vore forsyninger strakte heller ikke mere end til vore egne folk til trods for det, som vi havde taget fra lamanitterne.

16 Og se, under disse kritiske omstændigheder blev det en meget alvorlig sag at træffe en afgørelse angående disse krigsfanger; alligevel besluttede vi os til at sende dem ned til Zarahemlas land, derfor udvalgte vi en del af vore mænd og gav dem ansvaret for vore fanger og for at føre dem ned til Zarahemlas land.

17 Men det skete, at de vendte tilbage den næste dag. Og se nu, vi udspurgte dem ikke angående fangerne, for se, lamanitterne var over os, og de vendte tilbage i tide til at redde os fra at falde i deres hænder. For se, Ammoron havde til hjælp for dem sendt dem en ny tilførsel af forsyninger og også en talrig hær.

18 Og det skete, at de mænd, som vi sendte med fangerne, ankom i tide til at holde dem tilbage, da de var ved at overvinde os.

19 Men se, min lille skare på to tusinde og tres kæmpede med største frygtløshed, ja, de stod fast mod lamanitterne og bragte død over alle dem, der modsatte sig dem.

20 Og da resten af vor hær var ved at vige for lamanitterne, se, da var disse to tusinde og tres urokkelige og uforfædtede.

21 Ja, de adlød og bestræbte sig på med nøjagtighed at udføre enhver kommando, der blev givet, ja, og det skete dem helt efter deres tro; og jeg huskede de ord, som de sagde til mig, at deres mødre havde lært dem.

22 Og se nu, det var disse mine sønner og de mænd, der var blevet udvalgt til at ledsage fangerne, vi skylder denne store sejr, for det var dem, der slog lamanitterne; derfor blev de drevet tilbage til byen Manti.

23 Og vi beholdt vor by Cumeni og blev ikke alle slået ihjel ved sværdet; alligevel havde vi lidt et stort tab.

24 Og det skete, efter at lamanitterne var flygtet, at jeg straks gav ordre til, at de af mine mænd, som var blevet såret, skulle hentes fra de faldne, og foranledigede, at deres sår skulle forbindes.

25 Og det skete, at der var to hundrede ud af mine to tusinde og tres, der var besvimet på grund af blodtab, alligevel var der ved Guds godhed og til vor store forbavselse og også til hele vor hærs glæde ikke én sjæl af dem, der omkom, ja, og ej heller var der én sjæl blandt dem, som ikke havde fået mange sår.

26 Og se, det, at de var blevet bevaret, var forbavsende for hele vor hær, ja, at de var blevet skånet, mens der var tusind af vore brødre, der var blevet slået ihjel. Og vi tilskriver det med rette Guds mirakuløse magt på grund af deres overordentlig store tro på det, som det var blevet dem fortalt, at de skulle tro på – at der var en retfærdig Gud, og at hver den, der ikke tvivlede, skulle blive bevaret ved hans forunderlige magt.

27 Se, sådan troede de, som jeg har talt om; de er unge, og deres sind er fast, og de sætter bestandig deres lid til Gud.

28 Og se, det skete, efter at vi således havde draget omsorg for vore sårede mænd og havde begravet vore døde og også lamaniternes døde, som var mange, se, da udspurgte vi Gid angående de fanger, som de var taget af sted med for at drage ned til Zarahemlas land.

- 29 Se, Gid var den øverste anfører for den gruppe, der var blevet udpeget til at bevogte dem ned til landet.
- 30 Og se, dette er de ord, som Gid sagde til mig: Se, vi begyndte at drage ned til Zarahemlas land med vore fanger. Og det skete, at vi mødte de spioner fra vore hære, som var blevet sendt ud for at holde øje med lamanitternes hær.
- 31 Og de råbte til os og sagde: Se, lamanitternes hære marcherer mod byen Cumeni, og se, de vil falde over dem, ja, og vil udrydde vore folk.
- 32 Og det skete, at vore fanger hørte deres råb, hvilket fik dem til at fatte mod, og de satte sig op imod os.
- 33 Og det skete på grund af deres oprør, at vi foranledigede, at vore sværd skulle falde på dem. Og det skete, at de i samlet trop løb ind i vore sværd, hvorved størstedelen af dem blev slået ihjel; og resten af dem brød igennem og flygtede fra os.
- 34 Og se, da de var flygtet, og vi ikke kunne indhente dem, begav vi os i hast på vor march mod byen Cumeni, og se, vi ankom i tide, så vi kunne hjælpe vore brødre med at holde byen.
- 35 Og se, vi er igen blevet udfriet af vore fjenders hænder. Og velsignet er vor Guds navn, for se, det er ham, som har udfriet os, ja, som har udvirket dette store for os.
- 36 Se, det skete, at da jeg, Helaman, havde hørt disse ord fra Gid, blev jeg fyldt af overordentlig stor glæde på grund af Guds godhed ved at bevare os, så vi ikke alle skulle omkomme; og jeg er vis på, at dem, der er blevet slået ihjel, at deres sjæl er gået ind til deres Guds hvile.

Almas Bog 58

- 1 Og se, nu skete det, at vort næste mål var at indtage byen Manti; men se, der var ingen måde, hvorpå vi med vore små grupper kunne få dem ud af byen. For se, de huskede det, som vi hidtil havde gjort, derfor kunne vi ikke lokke dem væk fra deres støttepunkter.
- 2 Og de var så langt mere talstærke, end vor hær var, at vi ikke turde gå frem og angribe dem i deres støttepunkter.
- 3 Ja, og det blev nødvendigt, at vi anvendte vore mænd til at holde de dele af landet, som vi havde taget tilbage af vore besiddelser; derfor blev det nødvendigt, at vi skulle vente, så vi kunne modtage større styrke fra Zarahemlas land og også en ny tilførsel af forsyninger.
- 4 Og det skete, at jeg derfor sendte en udsending til regenten i vort land for at gøre ham bekendt med forholdene hos vort folk. Og det skete, at vi ventede på at modtage forsyninger og styrke fra Zarahemlas land.
- 5 Men se, det gavnede os kun lidt, for lamanitterne modtog også stor styrke fra dag til dag og også mange forsyninger; ja, således var vore omstændigheder på den tid.
- 6 Og lamanitterne gjorde udfald mod os fra tid til anden, idet de var besluttede på at udrydde os ved list; alligevel kunne vi ikke komme til at kæmpe med dem på grund af deres tilflugtssteder og deres støttepunkter.
- 7 Og det skete, at vi i disse vanskelige omstændigheder ventede i et tidsrum af mange måneder, lige indtil vi var ved at omkomme af mangel på mad.
- 8 Men det skete, at vi modtog mad, der under bevogtning blev bragt til os af en hær på to tusinde mand, der kom os til hjælp; og det er al den hjælp, vi modtog til at forsvare os selv og vort land mod at falde i vore fjenders hænder, ja, til at stride mod

en fjende, der var utællelig.

9 Og se, årsagen til disse vore vanskeligheder, eller årsagen til at de ikke sendte os mere styrke, kendte vi ikke, derfor var vi bedrøvede og også fulde af frygt for, at Guds straffedomme på en eller anden måde skulle komme over vort land til vort fald og vor fuldstændige udryddelse.

10 Derfor udøste vi vor sjæl i bøn til Gud om, at han ville styrke os og udfri os af vore fjenders hænder, ja, og også give os styrke, så vi kunne beholde vore byer og vore lande og vor ejendom til vort folks underhold.

11 Ja, og det skete, at Herren vor Gud velsignede os med vished om, at han ville udfri os, ja, således at han talte fred til vor sjæl og skænkede os stor tro og fik os til at håbe på vor udfrielse ved ham.

12 Og vi fattede mod med vor lille styrke, som vi havde modtaget, og var med en fast beslutning opsat på at sejre over vore fjender og at hævde vore lande og vor ejendom og vore hustruer og vore børn og vor friheds sag.

13 Og således drog vi af alle vore kræfter ud mod lamanitterne, som var i byen Manti; og vi slog vore telte op i udkanten af ødemarken, som lå nær ved byen.

14 Og det skete den næste dag, at da lamanitterne så, at vi var i grænseegnene ved ødemarken, som lå nær ved byen, at de sendte deres spioner ud rundt omkring os, for at de kunne finde ud af størrelsen og styrken af vor hær.

15 Og det skete, at da de så, at vi ikke var stærke, hvad angik antallet af os, og da de frygtede, at vi skulle afskære dem fra deres forsyninger, medmindre de drog ud for at kæmpe mod os og dræbe os, og da de ligeledes mente, at de let kunne udrydde os med deres talrige herskare, begyndte de derfor at træffe forberedelser til at drage ud mod os for at kæmpe.

16 Og da vi så, at de var ved at træffe forberedelser til at komme ud mod os, se, da foranledigede jeg, at Gid med en lille gruppe mænd skulle skjule sig i ødemarken, og også at Teomner og en lille gruppe mænd også skulle skjule sig i ødemarken.

17 Se, Gid og hans mænd var til højre og de andre til venstre; og da de således havde skjult sig, se, da forblev jeg sammen med resten af min hær på det selv samme sted, hvor vi først havde slået vore telte op, for at afvente det tidspunkt, da lamanitterne ville komme ud for at kæmpe.

18 Og det skete, at lamanitterne kom ud med deres talrige hær mod os. Og da de var kommet og skulle til at falde over os med sværdet, foranledigede jeg, at mine mænd, de som var hos mig, skulle trække sig tilbage ud i ødemarken.

19 Og det skete, at lamanitterne fulgte efter os med stor hast, for de nærede et overmåde stort ønske om at indhente os, så de kunne slå os ihjel; derfor fulgte de efter os ud i ødemarken; og vi drog forbi midt mellem Gid og Teomner, således at disse ikke blev opdaget af lamanitterne.

20 Og det skete, at da lamanitterne var draget forbi, eller da hæren var draget forbi, rejste Gid og Teomner sig fra deres skjulesteder og afskar lamanitternes spioner, så de ikke kunne vende tilbage til byen.

21 Og det skete, at da de havde afskåret dem, løb de til byen og faldt over de vagter, som var blevet ladet tilbage for at bevogte byen, således at de dræbte dem og tog byen i besiddelse.

22 Se, dette blev gjort, fordi lamanitterne havde ladet hele deres hær med undtagelse af nogle få vagter blive ledt ud i ødemarken.

23 Og det skete, at Gid og Teomner på denne måde var kommet i besiddelse af deres

støttestrukturer. Og det skete, at vi efter at have rejst meget omkring i ødemarken begav os i retning af Zarahemlas land.

2.4 Og da lamanitterne så, at de marcherede mod Zarahemlas land, blev de overordentlig bange for, at der var lagt en plan for at føre dem til udryddelse; derfor begyndte de igen at trække sig tilbage til ødemarken, ja, tilbage ad den samme vej, som de var kommet.

2.5 Og se, det blev nat, og de slog deres telte op, for lamanitternes øverste anførere havde antaget, at nefitterne var udmattede på grund af deres march; og da de antog, at de havde fordrevet hele deres hær, gjorde de sig derfor ingen tanke om byen Manti.

2.6 Se, det skete, at da det blev nat, foranledigede jeg, at mine mænd ikke skulle sove, men at de skulle marchere frem ad en anden vej mod Mantis land.

2.7 Og på grund af denne vor march ved nattetide, se, da var vi den næste dag kommet så langt foran lamanitterne, at vi ankom før dem til byen Manti.

2.8 Og således skete det, at vi ved denne list tog byen Manti i besiddelse uden udgydelse af blod.

2.9 Og det skete, at da lamanitternes hære kom i nærheden af byen og så, at vi var rede til at møde dem, blev de overordentlig forbavsede og slået af stor frygt, således at de flygtede ud i ødemarken.

3.0 Ja, og det skete, at de lamanitiske hære flygtede ud af hele denne del af landet. Men se, de havde ført mange kvinder og børn med sig ud af landet.

3.1 Og de byer, der blev indtaget af lamanitterne, er på dette tidspunkt alle i vor besiddelse; og vore fædre og vore kvinder og vore børn er på vej tilbage til deres hjem, alle undtagen de, som er blevet taget til fange og ført bort af lamanitterne.

3.2 Men se, vore hære er for små til at holde et så stort antal byer og så store besiddelser.

3.3 Men se, vi forlader os på vor Gud, som har givet os sejr over disse lande, således at vi har taget de byer og de lande, som var vore egne.

3.4 Se, vi kender ikke årsagen til, at regeringen ikke giver os mere styrke; ej heller véd de mænd, der er kommet op til os, hvorfor vi ikke har modtaget større styrke.

3.5 Se, vi ved ikke, om I ikke har haft modgang og har trukket styrkerne over til den del af landet; om så er, ønsker vi ikke at murre.

3.6 Og om det ikke er så, se, da er vi bange for, at der er en eller anden splittelse i regeringen, så de ikke sender os flere mænd til hjælp; for vi ved, at de er mere talrige end de, som de har sendt.

3.7 Men se, det betyder intet – vi stoler på, at Gud vil udfri os til trods for vore hæres svaghed, ja, og vil udfri os af vore fjenders hænder.

3.8 Se, dette er i det niogtyvende år, i slutningen af det, og vi er i besiddelse af vore lande; og lamanitterne er flygtet til Nefis land.

3.9 Og disse sønner af Ammons folk, som jeg har talt så rosende om, er med mig i byen Manti; og Herren har støttet dem, ja, og bevaret dem mod at falde for sværdet, i en sådan grad at ikke én eneste sjæl er blevet slået ihjel.

4.0 Men se, de har fået mange sår; alligevel står de fast på den frihed, hvormed Gud har gjort dem frie; og de er omhyggelige med at huske Herren deres Gud fra dag til dag; ja, de bestræber sig bestandigt på at holde hans lovbud og hans retsregler og hans befalinger; og deres tro på profetierne om det, der skal komme, er stærk.

4.1 Og se, min elskede broder Moroni, måtte Herren vor Gud, som har forløst os og gjort os frie, bestandig bevare dig i sin nærhed, ja, og måtte han begunstige dette

folk, ja, så det må lykkes for jer at sætte jer i besiddelse af alt det, som lamanitterne har taget fra os, som var til vort underhold. Og se nu, jeg slutter mit brev. Jeg er Helaman, Almas søn.

Almas Bog 59

- 1 Se, det skete i det tredivte år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk, efter at Moroni havde modtaget og havde læst Helamans brev, at han blev overordentlig glad på grund af hans velfærd, ja, den overordentlig høje grad i hvilken det var lykkedes Helaman at tage de lande, som de havde mistet.
- 2 Ja, og han kundgjorde det for hele sit folk i hele landet rundt omkring i den del, hvor han var, så de også kunne fryde sig.
- 3 Og det skete, at han straks sendte et brev til Pahoran og ønskede af ham, at han skulle lade mænd samle sig for at styrke Helaman, eller Helamans hære, således at han med lethed kunne holde den del af landet, som han på så mirakuløs vis havde fået hjælp til at vinde tilbage.
- 4 Og det skete, da Moroni havde sendt dette brev til Zarahemlas land, begyndte han igen at lægge en plan, så han kunne indtage resten af de besiddelser og byer, som lamanitterne havde taget fra dem.
- 5 Og det skete, at mens Moroni således var ved at træffe forberedelser til at drage mod lamanitterne for at kæmpe, se, da blev Nefihas folk, som var samlet sammen fra byen Moroni og byen Lehi og byen Morianton, angrebet af lamanitterne.
- 6 Ja, de, der var blevet tvunget til at flygte fra Mantis land og fra landet deromkring, var kommet over og havde sluttet sig til lamanitterne i denne del af landet.
- 7 Og da de således var overordentlig talrige, ja, og modtog styrke fra dag til dag, drog de på Ammorons befaling ud mod Nefihas folk, og de begyndte at slå dem ihjel under en overordentlig stor nedslagtning.
- 8 Og deres hære var så talrige, at resten af Nefihas folk blev nødt til at flygte for dem, og de kom og sluttede sig til Moronis hær.
- 9 Og se, da Moroni havde antaget, at der ville blive sendt mænd til byen Nefiha for at hjælpe folket med at holde byen, og da han vidste, at det var lettere at redde byen fra at falde i lamanitternes hænder end at tage den tilbage fra dem, antog han, at de let kunne holde den.
- 10 Derfor holdt han alle sine styrker tilbage for at holde de steder, han havde genvundet.
- 11 Og se, da Moroni så, at byen Nefiha var faldet, blev han overordentlig sorgfuld og begyndte at blive bange for, at de på grund af folkets ugudelighed ville falde i deres brødres hænder.
- 12 Se, dette var tilfældet for alle hans øverste anførere. De tvivlede og undrede sig også over folkets ugudelighed, og dette på grund af lamanitternes medgang i forhold til dem.
- 13 Og det skete, at Moroni blev vred på regeringen på grund af dens ligegyldighed med hensyn til deres lands frihed.

Almas Bog 60

- 1 Og det skete, at han igen skrev til landets regent, som var Pahoran, og disse er de ord, som han skrev, og som lød: Se, jeg stiler mit brev til Pahoran i byen Zarahemla, til landets overdommer og regent og også til alle dem, der af dette folk er blevet valgt til at styre og forvalte denne krigs anliggender.
- 2 For se, jeg har noget at sige til dem som fordømmelse; for se, I ved selv, at I er blevet udpeget til at samle mænd og bevæbne dem med sværd og med sabler og alle slags krigsvåben af enhver art og sende dem ud mod lamanitterne i hvilke dele af vort land, de end måtte komme ind.
- 3 Og se nu, jeg siger jer, at jeg selv og også mine mænd og også Helaman og hans mænd har lidt overordentlig store lidelser, ja, endog sult, tørst og udmattelse og alle slags trængsler af enhver art.
- 4 Men se, var det alt, vi havde lidt, ville vi ikke murre eller klage.
- 5 Men se, stor har nedslagtningen været blandt vort folk; ja, tusinder er faldet for sværdet, hvor det kunne have været anderledes, hvis I havde ydet vore hære tilstrækkelig styrke og bistand. Ja, stor har jeres forsømmelse af os været.
- 6 Og se nu, vi ønsker at kende årsagen til denne overordentlig store forsømmelse; ja, vi ønsker at kende årsagen til jeres tankeløse tilstand.
- 7 Tænker I, at I kan sidde på jeres troner i en tilstand af tankeløs sløvhed, mens jeres fjender spreder dødens værk omkring jer? Ja, mens de myrder tusinder af jeres brødre –
- 8 ja, netop dem, som har set op til, at I skulle beskytte dem, ja, som har bragt jer i en stilling, hvor I kunne have bistået dem, ja, I kunne have sendt dem hære for at have styrket dem og have reddet tusinder af dem fra at falde for sværdet.
- 9 Men se, det er ikke alt – I har holdt jeres forsyninger tilbage fra dem, således at mange har kæmpet og er blødt til døde på grund af de store ønsker, som de havde for dette folks velfærd; ja, og dette har de gjort, mens de var ved at omkomme af sult på grund af jeres overordentlig store forsømmelse af dem.
- 10 Og se, mine elskede brødre – for I burde være elsket, ja, og I burde have sat jer mere flittigt i bevægelse for dette folks velfærd og frihed; men se, I har forsømt dem, således at tusinders blod skal komme over jeres hoved som hævn, ja, for kendt af Gud er alle deres råb og alle deres lidelser –
- 11 se, kan I tro, at I kunne sidde på jeres troner, og at I som følge af Guds overvældende godhed kunne undlade at gøre noget, og at han ville udfri jer? Se, hvis I har troet det, så har I troet forgæves.
- 12 Tror I, at når så mange af jeres brødre er blevet dræbt, at det er på grund af deres ugudelighed? Jeg siger jer, at hvis I har troet det, så har I troet forgæves, for jeg siger jer, at der er mange, der er faldet for sværdet; og se, det bliver jer til fordømmelse.
- 13 For Herren tillader, at de retfærdige bliver slået ihjel, så hans retfærdighed og dom kan komme over de ugudelige; derfor behøver I ikke at antage, at de retfærdige er fortabte, fordi de bliver slået ihjel; men se, de går ind til Herren deres Guds hvile.
- 14 Og se nu, jeg siger jer, jeg frygter overordentlig for, at Guds straffedomme kommer over dette folk på grund af deres overordentlig store efterladenhed, ja, selv vor regerings efterladenhed og deres overordentlig store forsømmelse over for deres brødre, ja, over for dem, der er blevet slået ihjel.
- 15 For var det ikke for den ugudelighed, som først begyndte hos vore overhoveder,

kunne vi have modstået vore fjender, så de ingen magt kunne have fået over os.

16 Ja, havde det ikke været for den krig, som brød ud blandt os indbyrdes; ja, var det ikke for disse kongemænd, som forårsagede så megen blodsudgydelse blandt os; ja, havde vi på det tidspunkt, da vi stredes indbyrdes, forenet vor styrke, som vi hidtil havde gjort; ja, havde det ikke været for det ønske om magt og myndighed over os, som disse kongemænd havde; havde de været tro mod vor friheds sag og forenede med os og var draget ud mod vore fjender i stedet for at gribe til sværdet mod os, hvilket var årsag til så megen blodsudgydelse blandt os; ja, hvis vi var draget ud mod dem i Herrens styrke, da ville vi have spredt vore fjender, for det ville være blevet gjort i overensstemmelse med opfyldelsen af hans ord.

17 Men se, nu falder lamanitterne over os, tager vore lande i besiddelse, og de myrder vore folk med sværdet, ja, vore kvinder og vore børn og fører dem også bort som fanger, idet de lader dem lide alle slags trængsler, og det på grund af den store ugudelighed hos dem, der stræber efter magt og myndighed, ja, netop disse kongemænd.

18 Men hvorfor skulle jeg sige meget angående denne sag? For vi ved jo ikke, om I ikke selv stræber efter myndighed. Vi ved ikke, om I ikke også er forrædere mod jeres land.

19 Eller har I forsømt os, fordi I er i hjertet af vort land, og I er omgivet af sikkerhed og derfor ikke sørger for at sende mad til os og også mænd til at styrke vore hære?

20 Har I glemt Herren jeres Guds befalinger? Ja, har I glemt vore fædres fangenskab? Har I glemt de mange gange, vi er blevet udfriet af vore fjenders hænder?

21 Eller tror I, at Herren stadig vil udfri os, mens vi sidder på vore troner og ikke gør brug af de midler, som Herren har givet os?

22 Ja, vil I sidde i uvirksomhed, mens I er omgivet af tusinder, ja, og titusinder af dem, som også sidder i uvirksomhed, mens der er tusinder rundt omkring ved landets grænser, som falder for sværdet, ja, sårede og blødende.

23 Tror I, at Gud vil se på jer som skyldfri, når I sidder stille og betragter dette? Jeg siger jer: Nej. Se, jeg ønsker, at I skal huske, at Gud har sagt, at den indvendige side af karret skal renses først, og derefter skal den udvendige side også renses.

24 Og se, medmindre I omvender jer fra det, som I har gjort, og begynder at være virksomme og sender føde og mænd til os og også til Helaman, så han kan forsvare de dele af vort land, som han har genvundet, og så vi også kan genvinde resten af vore besiddelser i disse egne, se, da er det tjenligt, at vi ikke strider mere mod lamanitterne, førend vi har rensset den indvendige side af vort kar, ja, vor regerings øverste overhoveder.

25 Og medmindre I efterkommer mit brev og kommer frem og viser mig en sand frihedsånd og bestræber jer på at styrke og forstærke vore hære og give dem føde til deres underhold, se, da vil jeg efterlade en del af mine frimænd til at holde denne del af vort land, og jeg vil efterlade Guds styrke og velsignelse over dem, så ingen anden magt kan virke mod dem –

26 og dette på grund af deres overordentlig store tro og deres tålmodighed i deres modgang –

27 og jeg vil komme til jer, og hvis der er nogen blandt jer, som har et ønske om frihed, ja, om der kun er en gnist af frihed tilbage, se, da vil jeg ophidse til opstande blandt jer, ja, lige indtil de, der har ønske om at tilrane sig magt og myndighed,

bliver udslettet.

28 Ja, se, jeg frygter ikke jeres magt eller jeres myndighed, men det er min Gud, som jeg frygter, og det er i henhold til hans befalinger, at jeg griber til sværdet for at forsvare mit lands sag, og det er på grund af jeres ugudelighed, at vi har lidt så stort tab.

29 Se, det er tid, ja, tiden er nu for hånden, da retfærdighedens sværd, medmindre I rører på jer til forsvar for jeres land og jeres små, hænger over jer, ja, og det skal falde på jer og hjemsøge jer helt til jeres fuldstændige ødelæggelse.

30 Se, jeg venter på hjælp fra jer, og medmindre I kommer os til undsætning, se, da kommer jeg til jer, endog jer i Zarahemlas land, og slår jer med sværdet, således at I ikke mere skal have magt til at hindre dette folks fremgang i vor friheds sag.

31 For se, Herren vil ikke tillade, at I skal leve og vokse jer stærke i jeres syndighed for at udrydde hans retfærdige folk.

32 Se, kan I mene, at Herren vil skåne jer og gå frem til dom mod lamanitterne, når det er deres fædres overlevering, som har forårsaget deres had, ja, og det er blevet mangedoblet af dem, der har skilt sig ud fra os, mens jeres ugudelighed er en følge af jeres kærlighed til ære og verdens tomme ting?

33 I ved, at I overtræder Guds love, og I ved, at I tramper dem under føde. Se, Herren siger til mig: Hvis de, som I har udpeget til jeres regenter, ikke omvender sig fra deres synder og syndighed, skal I drage op for at kæmpe mod dem.

34 Og se nu, jeg, Moroni, er bundet i henhold til den pagt, som jeg har sluttet om at holde min Guds befalinger, derfor ønsker jeg, at I skal holde fast ved Guds ord og hastigt sende nogle af jeres forsyninger og af jeres mænd til mig og også til Helaman.

35 Og se, hvis I ikke gør det, da kommer jeg hastigt til jer, for se, Gud vil ikke tillade, at vi skal omkomme af sult, derfor vil han give os af jeres føde, selv om det skal ske ved sværdet. Se nu til, at I opfylder Guds ord.

36 Se, jeg er Moroni, jeres øverste anfører. Jeg stræber ikke efter magt, men efter at bryde den ned. Jeg stræber ikke efter verdens ære, men efter Guds ære og mit lands frihed og velfærd. Og således slutter jeg mit brev.

Almas Bog 61

1 Se, nu skete det, at snart efter at Moroni havde sendt sit brev til den øverste regent, modtog han et brev fra Pahoran, den øverste regent. Og disse er de ord, som han modtog:

2 Jeg, Pahoran, som er den øverste regent over dette land, sender disse ord til Moroni, den øverste anfører for hæren. Se, jeg siger dig, Moroni, at jeg ikke glæder mig over jeres store trængsler, ja, det bedrøver min sjæl.

3 Men se, der er dem, der glæder sig over dine trængsler, ja, i en sådan grad, at de har rejst sig i oprør mod mig og også mod dem af mit folk, der er frimænd, ja, og de, der har rejst sig, er overordentlig talrige.

4 Og det er dem, der har forsøgt at tage dommersædet fra mig, som har været årsag til denne store ugudelighed; for de har brugt megen smiger, og de har forledt mange folks hjerte, hvilket vil blive årsag til svær trængsel blandt os; de har holdt vore forsyninger tilbage og har skræmt vore frimænd, så de ikke er kommet til dig.

5 Og se, de har drevet mig ud fra sig, og jeg er flygtet til Gideons land med så mange mænd, som det var mig muligt at samle.

- 6 Og se, jeg har sendt en proklamation ud i denne del af landet; og se, de flokkes daglig til os for at gribe til våben til forsvar for deres land og deres frihed og for at hævne vore forurettelser.
- 7 Og de er kommet til os, således at de, der har rejst sig i oprør mod os, bydes trods, ja, således at de frygter os og ikke tør drage ud mod os for at kæmpe.
- 8 De har sat sig i besiddelse af Zarahemlas land, eller byen Zarahemla; de har udpeget en konge over sig, og han har skrevet et brev til lamanitternes konge, hvori han har indgået et forbund med ham, i hvilket forbund han har indvilliget i at holde byen Zarahemla, hvilket han tror vil sætte lamanitterne i stand til at erobre resten af landet, og han skal indsættes som konge over dette folk, når de bliver besejret af lamanitterne.
- 9 Og se, i dit brev har du kritiseret mig, men det betyder ikke noget, jeg er ikke vred, men fryder mig ved dit hjertes storhed. Jeg, Pahoran, stræber ikke efter magt, men kun efter at beholde mit dommersæde, så jeg kan bevare mit folks rettigheder og frihed. Min sjæl står fast i den frihed, hvormed Gud har gjort os fri.
- 10 Og se nu, vi vil modsætte os ugudelighed, endog til blodsudgydelse. Vi ville ikke udgyde lamanitternes blod, hvis de forblev i deres eget land.
- 11 Vi ville ikke udgyde vore brødres blod, hvis ikke de rejste sig i oprør og greb til sværdet mod os.
- 12 Vi ville underkaste os trældomsåget, hvis det blev krævet af Guds retfærdighed, eller hvis han skulle befale os at gøre det.
- 13 Men se, han befaler os ikke, at vi skal underkaste os vore fjender, men at vi skal sætte vor lid til ham, og han vil udfri os.
- 14 Derfor, min elskede broder Moroni, lad os modsætte os det onde, og et hvilket som helst onde, vi ikke kan modsætte os med vore ord, ja, såsom oprør og opsplittings, lad os modsætte os dem med vore sværd, så vi kan bevare vor frihed, så vi kan fryde os over det store privilegium ved vor kirke og ved vor forlørsers og vor Guds sag.
- 15 Kom derfor hastigt til mig med nogle få af dine mænd, og efterlad resten under Lehis og Teankums ledelse; giv dem magt til at føre krigen i den del af landet i overensstemmelse med Guds Ånd, der også er den frihedsånd, som er i dem.
- 16 Se, jeg har sendt nogle få forsyninger til dem, så de ikke skal omkomme, førend du kan komme til mig.
- 17 Saml den styrke, du kan, under din march hertil, og vi vil hastigt drage mod dem, der har skilt sig ud, i vor Guds styrke i overensstemmelse med den tro, som er i os.
- 18 Og vi vil tage byen Zarahemla i besiddelse, så vi kan få mere føde at sende frem til Lehi og Teankum; ja, vi vil drage mod dem i Herrens styrke, og vi vil gøre en ende på denne store ugudelighed.
- 19 Og se, Moroni, jeg glæder mig over at have modtaget dit brev, for jeg var noget bekymret over, hvad vi skulle gøre, om det ville være rigtigt af os at drage ud mod vore brødre.
- 20 Men du har sagt, at medmindre de omvender sig, har Herren befalet dig, at du skal drage ud mod dem.
- 21 Se til, at du styrker Lehi og Teankum i Herren; sig til dem, at de ikke skal frygte, for Gud vil udfri dem, ja, og også alle dem, der står fast i den frihed, hvormed Gud har gjort dem fri. Og nu slutter jeg mit brev til min elskede broder Moroni.

Almas Bog 62

- 1 Og se, det skete, at da Moroni havde modtaget dette brev, fattede hans hjerte mod, og han blev fyldt af en overordentlig stor glæde på grund af Pahorans trofasthed, at han ikke også var en forræder mod friheden og sit lands sag.
- 2 Men han sørgede også overordentlig meget på grund af ugudeligheden blandt dem, der havde drevet Pahoran fra dommersædet, ja, kort sagt på grund af dem, der havde sat sig op imod deres land og også deres Gud.
- 3 Og det skete, at Moroni efter Pahorans ønske tog et lille antal mænd og gav Lehi og Teankum kommando over resten af sin hær og begyndte sin march mod Gideons land.
- 4 Og han rejste frihedens banner i hver eneste by, som han kom til, og samlede enhver styrke, han kunne, under hele sin march mod Gideons land.
- 5 Og det skete, at tusinder flokkedes om hans banner og greb til deres sværd til forsvar for deres frihed, for at de ikke skulle komme i trældom.
- 6 Og da Moroni således havde samlet alle de mænd, han kunne under hele sin march, kom han til Gideons land; og da han forenede sine styrker med Pahorans, blev de overordentlig stærke, endog stærkere end Pakus' mænd, han der var konge for dem, der havde skilt sig ud, og som havde drevet frimændene ud af Zarahemlas land og havde taget landet i besiddelse.
- 7 Og det skete, at Moroni og Pahoran drog ned til Zarahemlas land med deres hære og drog frem mod byen og mødte Pakus' mænd, således at det kom til kamp mellem dem.
- 8 Og se, Pakus blev slået ihjel, og hans mænd blev taget til fange, og Pahoran blev genindsat i sit dommersæde.
- 9 Og Pakus' mænd fik deres rettergang i henhold til loven, og også de kongemænd, der var blevet pågrebet og kastet i fængsel; og de blev henrettet i henhold til loven, ja, hver den af Pakus' mænd og af kongemændene, som ikke ville gribe til våben til forsvar for landet, men ville kæmpe mod det, blev sendt i døden.
- 10 Og således blev det nødvendigt, at denne lov skulle iagttages nøje af hensyn til landets sikkerhed; ja, og hver den, der nægtede at bevare deres frihed, blev hastigt henrettet i henhold til loven.
- 11 Og således endte det tredivte år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk; Moroni og Pahoran havde genoprettet freden i Zarahemlas land blandt deres eget folk, idet de havde straffet alle dem, som ikke var tro mod frihedens sag, med døden.
- 12 Og det skete i begyndelsen af det enogtredivte år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk, at Moroni straks foranledigede, at der skulle sendes forsyninger, og også at der skulle sendes en hær på seks tusinde mand til Helaman til at hjælpe ham med at holde den del af landet.
- 13 Og han foranledigede også, at der skulle sendes en hær på seks tusinde mand med en tilstrækkelig mængde mad til Lehis og Teankums hære. Og det skete, at dette blev gjort for at befæste landet mod lamanitterne.
- 14 Og det skete, at Moroni og Pahoran, der efterlod et stort antal mænd i Zarahemlas land, begyndte deres march mod Nefihas land med et stort antal mænd, fast besluttede på at overmande lamanitterne i den by.
- 15 Og det skete, at mens de marcherede mod dette land, overmandede de et stort

antal af lamanitternes mænd og slog mange af dem ihjel og tog deres forsyninger og deres krigsvåben.

16 Og det skete, efter at de havde overmandet dem, at de fik de dem til at indgå en pagt om, at de ikke mere ville gribe til deres krigsvåben mod nefitterne.

17 Og da de havde indgået denne pagt, sendte de dem hen for at bo blandt Ammons folk; og i antal var de omtrent fire tusinde, som ikke var blevet slået ihjel.

18 Og det skete, at da de havde sendt dem bort, fortsatte de deres march mod Nefihas land. Og det skete, at da de kom til byen Nefiha, slog de deres telte op på Nefihas sletter, som ligger i nærheden af byen Nefiha.

19 Se, Moroni nærede ønske om, at lamanitterne skulle komme ud for at kæmpe mod dem på sletterne, men lamanitterne, der kendte til deres overordentlig store mod, og som så det store antal af dem, turde derfor ikke at komme ud mod dem, derfor kom de ikke ud for at kæmpe den dag.

20 Og da natten kom, gik Moroni ud i nattens mørke og klatrede op på toppen af muren for at udspionere, i hvilken del af byen lamanitterne lå lejret med deres hær.

21 Og det skete, at de lå mod øst ved indgangen; og de sov alle. Og se, Moroni vendte tilbage til sin hær og foranledigede, at de i hast skulle gøre stærke reb og stiger klar, som kunne fires ned fra toppen af muren på den indvendige side af muren.

22 Og det skete, at Moroni foranledigede, at hans mænd skulle marchere frem og klatre op på toppen af muren og fire sig ned i den del af byen, ja, mod vest, hvor lamanitterne ikke lå lejret med deres hære.

23 Og det skete, at de alle blev firet ned i byen om natten ved hjælp af deres stærke reb og deres stiger; da morgenen kom, var de således alle indenfor byens mure.

24 Og se, da lamanitterne vågnede og så, at Moronis hære var indenfor murene, blev de overordentlig rædselsslagne i en sådan grad, at de flygtede ud ad passagen.

25 Og se, da Moroni så, at de flygtede for ham, foranledigede han, at hans mænd skulle marchere frem mod dem, og slog mange ihjel og omringede mange andre og tog dem til fange; og resten af dem flygtede ind i Moronis land, som lå i grænseegnene ved kysten.

26 Således havde Moroni og Pahoran sat sig i besiddelse af byen Nefiha uden tab af en eneste sjæl; og der var mange af lamanitterne, der blev slået ihjel.

27 Se, det skete, at mange af de lamanitter, der var fanger, nærede ønske om at slutte sig til Ammons folk og blive et frit folk.

28 Og det skete, at så mange, som nærede ønske derom, de fik efter deres ønske.

29 Derfor sluttede alle de lamanitiske fanger sig til Ammons folk og begyndte at arbejde overordentlig flittigt med at dyrke jorden, avle al slags korn samt opdrætte flokke og hørde af enhver art; og således blev nefitterne befriet for en stor byrde, ja, således at de blev befriet for alle de tilfangetagne lamanitter.

30 Se, det skete, at Moroni, efter at han havde sat sig i besiddelse af byen Nefiha og havde taget mange fanger, hvilket formindskede lamanitternes hære overordentlig meget, og havde befriet mange af de nefitter, der var blevet taget til fange, hvilket styrkede Moronis hær overordentlig meget, Moroni drog derfor af sted fra Nefihas land til Lehis land.

31 Og det skete, at da lamanitterne så, at Moroni var på vej imod dem, blev de igen rædselsslagne og flygtede for Moronis hær.

32 Og det skete, at Moroni og hans hær forfulgte dem fra by til by, indtil de blev mødt af Lehi og Teankum, og lamanitterne flygtede for Lehi og Teankum helt ned

til grænseegnene ved kysten, indtil de kom til Moronis land.

33 Og alle lamanitternes hære var samlet, således at de alle udgjorde én hær i Moronis land. Se, Ammoron, lamanitternes konge, var også med dem.

34 Og det skete, at Moroni og Lehi og Teankum slog lejr med deres hære rundt omkring på grænsen til Moronis land, således at lamanitterne var omringet i grænseegnene ved ødemarken mod syd og i grænseegnene ved ødemarken mod øst.

35 Og således slog de lejr for natten. For se, nefitterne og også lamanitterne var udmattede på grund af den anstrengende march, derfor udtænkte de ikke nogen list til om natten, bortset fra Teankum, for han var overordentlig vred på Ammoron i en sådan grad, at han mente, at Ammoron og Amalikija, hans bror, havde været årsag til denne store og vedvarende krig mellem dem og lamanitterne, hvilket havde været årsag til så megen krig og blodsudgydelse, ja, og så stor hungersnød.

36 Og det skete, at Teankum i sin vrede gik ind i lamanitternes lejr og firede sig ned over byens mure. Og han gik fra sted til sted med et reb, således at han til sidst fandt kongen, og han kastede et kastespyd mod ham, som gennemborede ham nær hjertet. Men se, kongen vækkede sine tjenere, før han døde, således at de forfulgte Teankum og slog ham ihjel.

37 Se, det skete, at da Lehi og Moroni erfarede, at Teankum var død, blev de overordentlig sorgfulde, for se, han var en mand, der havde kæmpet tappert for sit land, ja, en sand ven af friheden, og han havde lidt mange overordentlig svære trængsler. Men se, han var død og var gået al kødets gang.

38 Se, det skete, at Moroni den næste dag marcherede frem og faldt over lamanitterne, således at han slog dem ihjel under en stor nedslagting; og de drev dem ud af landet, og de flygtede, ja, så de ikke på dette tidspunkt vendte om mod nefitterne.

39 Og således endte det enogtredivte år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk; og således havde de haft krige og blodsudgydelser og hungersnød og trængsel i et tidsrum af mange år.

40 Og der havde været mord og stridigheder og opsplitninger og al slags ugudelighed blandt Nefis folk; alligevel blev de skånet for de retfærdiges skyld, ja, på grund af de retfærdiges bønner blev de skånet.

41 Men se, på grund af den overordentlig store længde på krigen mellem nefitterne og lamanitterne var mange blevet forhærdede på grund af krigens overordentlig store længde; og mange var på grund af deres trængsler blevet blødgjort i en sådan grad, at de ydmygede sig for Gud, endog i ydmyghedens dyb.

42 Og det skete, at efter at Moroni havde befæstet de dele af landet, som var mest udsat for lamanitterne, indtil de var tilstrækkeligt stærke, vendte han tilbage til byen Zarahemla; og også Helaman vendte tilbage til sin arvelod; og der var endnu engang skabt fred blandt Nefis folk.

43 Og Moroni overlod kommandoen over sine hære i hænderne på sin søn, hvis navn var Moroniha, og han trak sig tilbage til sit hus, så han kunne tilbringe resten af sine dage i fred.

44 Og Pahoran vendte tilbage til dommersædet; og Helaman påtog sig igen at prædike Guds ord for folket, for på grund af de mange krige og stridigheder var det blevet nødvendigt, at der igen skulle foretages en regulering i kirken.

45 Derfor gik Helaman og hans brødre ud og kundgjorde Guds ord med megen kraft til overbevisning af mange folk om deres ugudelighed, hvilket fik dem til at

- omvende sig fra deres synder og blive døbt til Herren deres Gud.
- 46 Og det skete, at de igen etablerede Guds kirke overalt i hele landet.
- 47 Ja, og der blev fastsat bestemmelser henhørende til loven. Og deres dommere og deres overdommere blev valgt.
- 48 Og Nefis folk begyndte igen at have fremgang i landet og begyndte igen at mangfoldiggøre sig og at vokse sig overordentlig stærke i landet. Og de begyndte at blive overordentlig rige.
- 49 Men til trods for deres rigdom eller deres styrke eller deres velstand var de ikke indbildske i deres øjnes stolthed, ej heller var de langsomme til at huske Herren deres Gud, men de ydmygede sig overordentligt for ham.
- 50 Ja, de huskede, hvor store ting Herren havde gjort for dem, at han havde udfriet dem fra død og fra bånd og fra fængsler og fra alle slags trængsler, og han havde udfriet dem af deres fjenders hænder.
- 51 Og de bad bestandig til Herren deres Gud, således at Herren velsignede dem i overensstemmelse med sit ord, så de voksede sig stærke og havde fremgang i landet.
- 52 Og det skete, at alt dette blev gjort. Og Helaman døde i det femogtredivte år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

Almas Bog 63

- 1 Og det skete i begyndelsen af det seksogtredivte år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk, at Shiblon tog de hellige ting, som af Alma var blevet overdraget til Helaman, i besiddelse.
- 2 Han var en retfærdig mand, og han vandrede retsindigt for Gud, og han bestræbte sig på bestandigt at gøre godt og at holde Herren sin Guds befalinger; og ligeså gjorde hans bror.
- 3 Og det skete, at Moroni også døde. Og således endte det seksogtredivte år af dommernes regeringstid.
- 4 Og det skete i det syvogtredivte år af dommernes regeringstid, at der var en stor gruppe mennesker, som talte fem tusinde og fire hundrede mænd med deres hustruer og deres børn, som drog ud af Zarahemlas land ind i det land, der lå mod nord.
- 5 Og det skete, at Hagot, der var en meget videbegærlig mand, han gik derfor i gang og byggede sig et overordentlig stort skib i grænseegnene af landet Overflod mod landet Ødelæggelse, og han satte det i vandet i det vestlige hav ved den smalle tange, som førte ind i landet mod nord.
- 6 Og se, der var mange af nefitterne, som gik derind og sejlede af sted med megen proviant, og også mange kvinder og børn; og de sejlede mod nord. Og således endte det syvogtredivte år.
- 7 Og i det otteogtredivte år byggede denne mand andre skibe. Og det første skib kom også tilbage, og mange flere folk gik ind i det, og de tog også megen proviant med og sejlede igen ud mod landet mod nord.
- 8 Og det skete, at man aldrig siden hørte noget til dem. Og vi formoder, at de er druknet i havets dyb. Og det skete, at endnu et skib også sejlede af sted, og hvor hun sejlede hen, ved vi ikke.
- 9 Og det skete, at der i det år var mange folk, som drog ind i landet mod nord. Og således endte det otteogtredivte år.
- 10 Og det skete i det ni og tredivte år af dommernes regeringstid, at Shiblon også

døde, og Corianton var draget bort til landet mod nord i et skib for at bringe forsyninger til de folk, der var draget bort til dette land.

11 Derfor blev det nødvendigt for Shiblon før sin død at overdrage de hellige ting til Helamans søn, som hed Helaman, idet han blev kaldt efter sin fars navn.

12 Se nu, alle de indgraveringer, der var i Helamans besiddelse, blev skrevet af og sendt ud til menneskenes børn over hele landet, med undtagelse af de dele, som Alma havde befalet ikke skulle komme frem.

13 Alligevel skulle disse ting holdes hellige og overdrages fra den ene slægt til den anden; derfor var de i dette år blevet overdraget til Helaman før Shiblons død.

14 Og det skete også i dette år, at der var nogle, som havde skilt sig ud, som var gået over til lamanitterne, og de blev igen ophidset til vrede mod nefitterne.

15 Og også i det selv samme år kom de ned med en talrig hær for at føre krig mod Moronihas folk, eller mod Moronihas hær, i hvilket forehavende de blev slået og drevet tilbage igen til deres egne lande, idet de led store tab.

16 Og således endte det niogtredivte år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

17 Og således endte beretningen om Alma og hans søn Helaman og også Shiblon, som var hans søn.

Helamans Bog

En beretning om nefitterne. Deres krige og stridigheder og deres kiv. Og også mange hellige profeters profetier før Kristi komme, ifølge Helamans optegnelser, han som var Helamans søn, og også ifølge hans sønners optegnelser, helt op til Kristi komme. Og også mange af lamanitterne bliver omvendt. En beretning om deres omvendelse. En beretning om lamanitternes retfærdighed og nefitternes ugudelighed og vederstyggeligheder ifølge Helamans og hans sønners optegnelse, helt op til Kristi komme, hvilken optegnelse kaldes Helamans bog, og så videre.

Helamans Bog 1

- 1 Og se nu, det skete i begyndelsen af det fyrretyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk, at der opstod en alvorlig vanskelighed blandt det nefitiske folk.
- 2 For se, Pahoran var død og gået al kødets gang; derfor opstod der blandt de brødre, der var Pahorans sønner, en alvorlig strid om, hvem der skulle have dommersædet.
- 3 Se, dette er navnene på dem, der stredes om dommersædet, og som også fik folket til at strides: Pahoran, Pa'anki og Pakumeni.
- 4 Se, dette er ikke alle Pahorans sønner (for han havde mange), men dette er dem, der stredes om dommersædet; derfor forårsagede de en opdeling af folket i tre grupper.
- 5 Alligevel skete det, at Pahoran ved folkets stemme blev udpeget til at være overdommer og regent over Nefis folk.
- 6 Og det skete, at Pakumeni, da han så, at han ikke kunne få dommersædet, accepterede folkets stemme.
- 7 Men se, Pa'anki og den del af folket, der nærede ønske om, at han skulle være deres regent, blev overordentlig vrede; derfor stod han i begreb med ved smiger at få disse mennesker til at rejse sig i oprør mod deres brødre.
- 8 Og det skete, da han skulle til at gøre dette, se, da blev han pågrebet og blev prøvet i overensstemmelse med folkets stemme og dømt til døden, for han havde rejst sig i oprør og forsøgt at tilintetgøre folkets frihed.
- 9 Se, da de mennesker, der nærede ønske om, at han skulle være deres regent, så, at han blev dømt til døden, blev de vrede; og se, de sendte en vis Kishkumen af sted, ja, til Pahorans dommersæde og myrdede Pahoran, mens han sad på dommersædet.
- 10 Og han blev forfulgt af Pahorans tjenere; men se, så hastig var Kishkumens flugt, at ingen kunne indhente ham.
- 11 Og han gik til dem, der havde sendt ham, og de indgik alle en pagt, ja, svor ved deres evige skaber, at de ikke ville fortælle nogen, at Kishkumen havde myrdet Pahoran.
- 12 Derfor blev Kishkumen ikke kendt blandt Nefis folk, for han var i forklædning på det tidspunkt, da han myrdede Pahoran. Og Kishkumen og hans bande, som havde sluttet pagt med ham, blandede sig med folket på en sådan måde, at de ikke alle kunne findes; men så mange, som blev fundet, blev dømt til døden.

- 13 Og se nu, Pakumeni blev i overensstemmelse med folkets stemme udpeget til at være overdommer og regent over folket til at regere i sin bror Pahorans sted, og det var i overensstemmelse med hans ret. Og alt dette blev gjort i det fyrretyvende år af dommernes regeringstid, og det fik en ende.
- 14 Og det skete i det enogfyrretyvende år af dommernes regeringstid, at lamanitterne havde samlet en utællelig hær af mænd og bevæbnet dem med sværd og med sabler og med buer og med pile og med hjelme og med brynjer og med alle slags skjolde af enhver art.
- 15 Og de kom igen ned, så de kunne føre krig mod nefitterne. Og de blev anført af en mand, hvis navn var Coriantumr; og han var efterkommer af Zarahemla; og han var en, der havde skilt sig ud fra nefitterne; og han var en stor og en mægtig mand.
- 16 Derfor antog lamanitternes konge, hvis navn var Tubalot, og som var Ammorons søn, at Coriantumr, der var en mægtig mand, kunne stå sig imod nefitterne med sin styrke og også med sin store visdom, således at han ved at sende ham ud ville få magt over nefitterne –
- 17 derfor ophidsede han dem til vrede, og han samlede sine hære, og han udpegede Coriantumr til at være leder for dem, og han foranledigede, at de skulle marchere ned til Zarahemlas land for at kæmpe mod nefitterne.
- 18 Og det skete, at de på grund af den megen strid og de store vanskeligheder i regeringen ikke havde sat tilstrækkelig med vagter i Zarahemlas land, for de havde ment, at lamanitterne ikke turde komme ind i hjertet af deres lande for at angribe den store by Zarahemla.
- 19 Men det skete, at Coriantumr marcherede frem i spidsen for sin talrige skare og faldt over byens indbyggere, og deres march foregik med en så overordentlig stor fart, at der ingen tid var for nefitterne til at samle deres hære.
- 20 Derfor huggede Coriantumr vagtposterne ned ved indgangen til byen og marcherede med hele sin hær ind i byen, og de slog enhver ihjel, som satte sig til modværge mod dem, således at de tog hele byen i besiddelse.
- 21 Og det skete, at Pakumeni, som var overdommer, flygtede for Coriantumr lige til byens mure. Og det skete, at Coriantumr huggede ham ned, mens han stod ved muren, så han døde. Og således endte Pakumeni sine dage.
- 22 Og se, da Coriantumr så, at han var i besiddelse af byen Zarahemla og så, at nefitterne var flygtet for dem og var blevet slået ihjel og var blevet pågrebet og var blevet kastet i fængsel, og at han havde sat sig i besiddelse af den stærkeste fæstning i hele landet, fattede hans hjerte mod, således at han stod i begreb med at drage ud mod hele landet.
- 23 Og se, han forblev ikke i Zarahemlas land, men med en stor hær marcherede han frem, ja, mod byen Overflod, for det var hans agt at drage frem og hugge sig vej med sværdet, så han kunne indtage de nordlige dele af landet.
- 24 Og da han mente, at deres største styrke var midt i landet, marcherede han derfor frem, idet han ikke gav dem tid til at samle sig andet end i små grupper; og på denne måde faldt de over dem og huggede dem til jorden.
- 25 Men se, Coriantumrs march gennem landets midte gav Moroniha stor fordel over dem til trods for det store antal nefitter, der blev slået ihjel.
- 26 For se, Moroniha havde ment, at lamanitterne ikke turde komme ind i midten af landet, men at de ville angribe byerne rundt omkring i grænseegnene, sådan som de hidtil havde gjort; derfor havde Moroniha foranlediget, at deres stærke hære skulle

holde disse områder rundt omkring ved grænseegnene.

27 Men se, lamanitterne var ikke bange, sådan som han havde ønsket, men de var kommet ind i midten af landet og havde indtaget hovedstaden, som var byen Zarahemla, og drog gennem de vigtigste dele af landet, idet de slog folket ihjel under en stor nedslagtning, både mænd, kvinder og børn og tog mange byer og støttepunkter i besiddelse.

28 Men da Moroniha havde opdaget dette, sendte han straks Lehi af sted med en hær uden om for at afskære dem, før de kom til landet Overflod.

29 Og dette gjorde han; og han afskar dem, før de kom til landet Overflod, og udkæmpede et slag mod dem, således at de begyndte at trække sig tilbage mod Zarahemlas land.

30 Og det skete, at Moroniha afskar dem på deres tilbagetog og udkæmpede et slag mod dem af en sådan størrelse, at det blev et overordentlig blodigt slag; ja, mange blev slået ihjel, og blandt dem, der blev slået ihjel, var også Coriantumr.

31 Og se nu, lamanitterne kunne ikke trække sig tilbage i nogen retning, hverken mod nord eller mod syd eller mod øst eller mod vest, for de var omringet på alle sider af nefitterne.

32 Og således havde Coriantumr kastet lamanitterne ind midt blandt nefitterne, således at de var i nefitternes magt, og han selv var blevet slået ihjel, og lamanitterne overgav sig i nefitternes hænder.

33 Og det skete, at Moroniha igen tog byen Zarahemla i besiddelse og foranledigede, at de lamanitter, der var blevet taget til fange, skulle drage ud af landet i fred.

34 Og således endte det enogfyrretyvende år af dommernes regeringstid.

Helamans Bog 2

1 Og det skete i det toogfyrretyvende år af dommernes regeringstid, efter at Moroniha igen havde stiftet fred mellem nefitterne og lamanitterne, se, at der ingen var til at udfylde dommersædet, derfor opstod der igen en strid blandt folket om, hvem der skulle udfylde dommersædet.

2 Og det skete, at Helaman, der var Helamans søn, ved folkets stemme blev udpeget til at udfylde dommersædet.

3 Men se, Kishkumen, som havde myrdet Pahoran, lå på lur for også at slå Helaman ihjel; og han blev støttet af sin bande, som havde indgået en pagt om, at ingen skulle kende til hans ugudelighed.

4 For der var en vis Gadianton, som var overordentlig dygtig til at bruge mange ord og også til sin beskæftigelse, at udføre det hemmelige værk af mord og røveri, derfor blev han leder af Kishkumens bande.

5 Derfor smigrede han dem og også Kishkumen med, at hvis de ville indsætte ham i dommersædet, ville han tilstede dem, der tilhørte hans bande, at de blev indsat til at have magt og myndighed over folket; derfor forsøgte Kishkumen at slå Helaman ihjel.

6 Og det skete, mens han var på vej til dommersædet for at slå Helaman ihjel, se, en af Helamans tjenere havde været ude om natten og havde ved at forklæde sig fået kendskab til de planer, der var blevet lagt af denne bande om at slå Helaman ihjel –

7 og det skete, at han mødte Kishkumen, og han gav ham et tegn; derfor gjorde Kishkumen ham bekendt med målet for sit ønske og ønskede af ham, at han ville

føre ham til dommersædet, så han kunne myrde Helaman.

8 Og da Helamans tjener var blevet bekendt med hele Kishkumens hjerte, og hvordan at det var hans mål at myrde, og at det også var målet for alle dem, der tilhørte hans bande, at myrde og at røve og at vinde magt (og dette var deres hemmelige plan og deres sammensværgelse), sagde Helamans tjener til Kishkumen: Lad os gå hen til dommersædet.

9 Se, dette behagede Kishkumen overordentlig meget, for han antog, at han kunne gennemføre sin plan; men se, mens de var på vej hen til dommersædet, stak Helamans tjener Kishkumen lige i hjertet, så han faldt død om uden et suk. Og han løb hen og fortalte Helaman alt det, som han havde set og hørt og gjort.

10 Og det skete, at Helaman sendte folk ud for at pågribe denne bande af røvere og hemmelige mordere, så de kunne blive henrettet i henhold til loven.

11 Men se, da Gadianton fandt ud af, at Kishkumen ikke vendte tilbage, frygtede han, at han skulle blive slået ihjel, derfor foranledigede han, at hans bande skulle følge ham. Og de tog deres flugt ud af landet og ud i ødemarken ad en hemmelig vej, og da Helaman sendte folk ud for at pågribe dem, var de således ikke nogen steder at finde.

12 Og mere om denne Gadianton skal der siges siden hen. Og således endte det toogfyrretyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

13 Og se, i slutningen af denne bog vil I se, at denne Gadianton blev årsag til Nefis folks fald, ja, til deres næsten fuldstændige udryddelse.

14 Se, jeg mener ikke slutningen af Helamans bog, men jeg mener slutningen af Nefis bog, hvorfra jeg har taget hele den beretning, som jeg har skrevet.

Helamans Bog 3

1 Og se, det skete i det treogfyrretyvende år af dommernes regeringstid, at der ingen strid var blandt Nefis folk bortset fra lidt stolthed, der var i kirken, hvad der forårsagede lidt kiv blandt folket, hvilke anliggender blev afgjort i slutningen af det treogfyrretyvende år.

2 Og der var ingen strid blandt folket i det fireogfyrretyvende år, ej heller var der megen strid i det femogfyrretyvende år.

3 Og det skete i det seksogfyrretyvende, ja, at der var megen strid og mange, som skilte sig ud, således at overordentlig mange rejste ud af Zarahemlas land og drog op til landet mod nord for at arve det.

4 Og de rejste et så overordentlig langt stykke vej, at de kom til store søer og mange floder.

5 Ja, og de spredte sig endog ud over alle dele af landet ind i enhver del, som ikke var blevet efterladt øde og uden tømmer på grund af de mange indbyggere, som før havde arvet landet.

6 Og se, ingen del af landet var øde, undtagen hvad angår tømmer; men på grund af omfanget af ødelæggelsen af det folk, der før havde beboet landet, blev det kaldt for øde.

7 Og da der kun var lidt tømmer på landets overflade, blev de folk, der drog ud, derfor overordentlig dygtige til at arbejde med cement; derfor byggede de huse af cement, som de boede i.

8 Og det skete, at de mangfoldiggjorde sig og spredte sig og drog ud fra landet mod

syd til landet mod nord og spredte sig i en sådan grad, at de begyndte at dække hele jordens overflade fra havet mod syd til havet mod nord, fra havet mod vest til havet mod øst.

9 Og de folk, der var i landet mod nord, boede i telte og i huse af cement; og de lod ethvert træ, der spirede frem af jordens overflade, vokse op, så de med tiden kunne få tømmer til at bygge deres huse af, ja, deres byer og deres templer og deres synagoger og deres helligdomme og alle slags bygninger.

10 Og det skete, at da tømmer kun fandtes overordentlig sparsomt i landet mod nord, sendte de meget derop ved hjælp af skibsfart.

11 Og således satte de folk i landet mod nord i stand til at bygge mange byer, både af træ og af cement.

12 Og det skete, at der var mange af Ammons folk, der var lamanitter af fødsel, som også drog af sted ind i dette land.

13 Og se, der er blandt mange af dette folk ført mange optegnelser om dette folks virke, og disse optegnelser om dem er detaljerede og meget omfattende.

14 Men se, ikke en hundrededel af dette folks virke, ja, beretningen om lamanitterne og om nefitterne og deres krige og stridigheder og kiv og deres forkyndelse og deres profetier og deres skibsfart og deres bygning af skibe og deres bygning af templer og af synagoger og deres helligdomme og deres retfærdighed og deres ugudelighed og deres mord og deres røverier og deres plyndringer og alle slags vederstyggeligheder og utugtigheder kan rummes i dette værk.

15 Men se, der er mange bøger og mange optegnelser af enhver art, og de er hovedsagelig blevet ført af nefitterne.

16 Og de er blevet overdraget fra den ene slægt til den næste af nefitterne, lige indtil de er faldet i overtrædelse og er blevet myrdet, udplyndret og jaget og fordrevet og slået ihjel og spredt over jordens overflade og blandet med lamanitterne, indtil de ikke mere kaldes nefitter, eftersom de er blevet ugudelige og vilde og grusomme, ja, selv er blevet lamanitter.

17 Og nu vender jeg igen tilbage til min beretning; altså, det, som jeg har omtalt, skete, efter at der havde været store stridigheder og uroligheder og krige og kiv blandt Nefis folk.

18 Og det seksogfyrretyvende år af dommernes regeringstid endte;

19 og det skete, at der stadig var stor strid i landet, ja, selv i det syvogfyrretyvende år og også i det otteogfyrretyvende år.

20 Alligevel udfyldte Helaman dommersædet i retfærdighed og upartiskhed; ja, han bestræbte sig på at holde Guds lovbud og retsregler og befalinger; og han gjorde bestandig det, der var ret i Guds øjne; og han vandrede på sin fars veje, således at han havde fremgang i landet.

21 Og det skete, at han fik to sønner. Han gav den ældste navnet Nefi og den yngste navnet Lehi. Og de begyndte at vokse op for Herren.

22 Og det skete, at krigene og stridighederne i et begrænset omfang begyndte at høre op blandt det nefitiske folk i slutningen af det otteogfyrretyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

23 Og det skete i det niogfyrretyvende år af dommernes regeringstid, at der blev skabt vedvarende fred i landet lige bortset fra de hemmelige sammensværgelser, som røveren Gadianton havde stiftet i de mere befolkede dele af landet, hvilket på det tidspunkt ikke var kendt af dem, der stod i spidsen for regeringen; derfor blev de

ikke udryddet af landet.

2.4 Og det skete i det selv samme år, at der var overordentlig stor fremgang i kirken, således at der var tusinder, der sluttede sig til kirken og blev døbt til omvendelse.

2.5 Og så stor var fremgangen i kirken, og så mange var de velsignelser, der blev udøst over folket, at endog højpræsterne og lærerne selv var overmåde forbavsede.

2.6 Og det skete, at Herrens værk havde fremgang, så der blev døbt og føjet mange sjæle til Guds kirke, ja, endog titusinder.

2.7 Således kan vi se, at Herren er barmhjertig mod alle, som i hjertets oprigtighed vil påkalde hans hellige navn.

2.8 Ja, således ser vi, at himlens port er åben for alle, nemlig for dem, der vil tro på Jesu Kristi navn, han, som er Guds Søn.

2.9 Ja, vi ser, at hver den, der vil, kan gribe fat i Guds ord, som er levende og virksomt, som skal sonde dele al Djævelens snedighed og alle hans snarer og rænker og lede Kristi menneske ad en snæver og trang vej over den evigtvarende elendigheds kløft, som er beredt til at opsluge de ugudelige –

3.0 og anbringe deres sjæl, ja, deres udødelige sjæl ved Guds højre hånd i Himmeriget, så de kan sætte sig sammen med Abraham og Isak og med Jakob og med alle vore hellige fædre og ikke mere at gå ud derfra.

3.1 Og i det år var der vedvarende glæde i Zarahemlas land og i alle egnene rundt omkring, ja, i hele det land, som nefitterne besad.

3.2 Og det skete, at der var fred og overordentlig stor glæde i resten af det niogfyrretyvende år; ja, og der var også vedvarende fred og stor glæde i det halvtredsindstyvende år af dommernes regeringstid.

3.3 Og i det enoghalvtredsindstyvende år af dommernes regeringstid var der også fred bortset fra den stolthed, som begyndte at komme ind i kirken – ikke ind i Guds kirke, men ind i hjertet på de folk, der foregav at tilhøre Guds kirke –

3.4 og de blev indbildske i stolthed, så de endog forfulgte mange af deres brødre. Se, dette var et stort onde, som fik den mere ydmyge del af folket til at lide store forfølgelser og til at vade gennem megen trængsel.

3.5 Alligevel fastede og bad de ofte og voksede sig stærkere og stærkere i deres ydmyghed og fastere og fastere i troen på Kristus, indtil deres sjæl blev fyldt af glæde og fortrøstning, ja, indtil deres hjerte blev rensset og helliggjort, hvilken helliggørelse finder sted som følge af, at de giver deres hjerte hen til Gud.

3.6 Og det skete, at det tooghalvtredsindstyvende år også endte i fred bortset fra den overordentlig store stolthed, der var kommet ind i folkets hjerte, og det var på grund af deres overordentlig store rigdomme og deres velstand i landet; og den voksede i dem fra dag til dag.

3.7 Og det skete i det treoghalvtredsindstyvende år af dommernes regeringstid, at Helaman døde, og hans ældste søn Nefi begyndte at regere i hans sted. Og det skete, at han udfyldte dommersædet i retfærdighed og upartiskhed, ja, han holdt Guds befalinger og vandrede på sin fars veje.

Helamans Bog 4

1 Og det skete i det fireoghalvtredsindstyvende år, at der var megen kiv i kirken, og der var også strid blandt folket i en sådan grad, at der fandt megen blodsudgydelse sted.

2 Og den oprørske del blev slået ihjel og drevet ud af landet, og de drog over til

lamanitternes konge.

3 Og det skete, at de anstrengte sig for at ophidse lamanitterne til krig mod nefitterne; men se, lamanitterne var overordentlig bange, således at de ikke ville lytte til ordene fra dem, der havde skilt sig ud.

4 Men det skete i det seksoghalvtredsindstyvende år af dommernes regeringstid, at der var nogle, der havde skilt sig ud, og som drog op fra nefitterne til lamanitterne; og det lykkedes dem sammen med de andre at ophidse dem til vrede mod nefitterne; og de beredte sig alle til krig det år.

5 Og i det syvoghalvtredsindstyvende år kom de ned mod nefitterne for at kæmpe, og de begyndte dødens værk, ja, således at det i det otteoghalvtredsindstyvende år af dommernes regeringstid lykkedes dem at sætte sig i besiddelse af Zarahemlas land, ja, og også alle landene lige til det land, der lå i nærheden af Overflodens land.

6 Og nefitterne og Moronihas hære blev fordrevet, ja, ind i landet Overflod; 7 og der forskansede de sig mod lamanitterne fra det vestlige hav til det østlige, hvilket var en dagsrejse for en nefit langs den grænse, som de havde befæstet, og hvor de havde anbragt deres hære for at forsvare det nordlige land.

8 Og således havde de, der havde skilt sig ud fra nefitterne, ved hjælp af en talrig hær af lamanitter indtaget al nefitternes besiddelse, som lå i landet mod syd. Og alt dette blev gjort i det otte- og nioghalvtredsindstyvende år af dommernes regeringstid.

9 Og det skete i det tresindstyvende år af dommernes regeringstid, at det lykkedes for Moroniha med sine hære at indtage mange dele af landet; ja, de vandt mange byer tilbage, som var faldet i lamanitternes hænder.

10 Og det skete i det enogtresindstyvende år af dommernes regeringstid, at det lykkedes for dem at vinde endog halvdelen af alle deres besiddelser tilbage.

11 Se, nefitternes store tab og den store nedslagtning, der fandt sted blandt dem, ville ikke have fundet sted, havde det ikke været for den ugudelighed og den vederstyggelighed, som var blandt dem, ja, og den var også blandt dem, der foregav at tilhøre Guds kirke.

12 Og det var på grund af deres hjertes stolthed, på grund af deres overordentlig store rigdomme, ja, det var på grund af deres undertrykkelse af de fattige, fordi de tilbageholdt deres mad fra de sultne, tilbageholdt deres klæder fra de nøgne og slog deres ydmyge brødre på kinden, drev spot med det, der var helligt, forkastede profetiens og åbenbarelsens ånd, myrdede, plyndrede, løj, stjal, begik ægteskabsbrud, ophidsede sig til store stridigheder og rømte til lamanitterne i Nefis land –

13 og på grund af denne deres store ugudelighed og deres pralen af deres egen styrke, blev de overladt til deres egen styrke; derfor havde de ingen fremgang, men de blev plaget og slået og fordrevet af lamanitterne, indtil de havde mistet besiddelsen af næsten alle deres lande.

14 Men se, Moroniha prædikede meget for folket på grund af deres ugudelighed, og Nefi og Lehi, som var Helamans sønner, prædikede også meget for folket, ja, og profeterede meget for dem angående deres syndighed, og hvad der ville ske med dem, hvis de ikke omvendte sig fra deres synder.

15 Og det skete, at de omvendte sig, og for så vidt som de omvendte sig, begyndte de at have fremgang.

16 For da Moroniha så, at de omvendte sig, vovede han at føre dem fra sted til sted og fra by til by, indtil de havde vundet halvdelen af deres ejendom og halvdelen af alle deres lande tilbage.

- 17 Og således endte det enogtresindstyvende år af dommernes regeringstid.
18 Og det skete i det toogtresindstyvende år af dommernes regeringstid, at Moroniha ikke kunne vinde flere besiddelser fra lamanitterne.
- 19 Derfor opgav de deres plan om at indtage resten af deres lande, for så talrige var lamanitterne, at det var umuligt for nefitterne at få mere magt over dem; derfor anvendte Moroniha alle sine hære til at holde de dele af landet, som han havde indtaget.
- 20 Og det skete, at nefitterne på grund af det store antal lamanitter nærede stor frygt for, at de skulle blive overvundet og trådt ned og slået ihjel og udryddet.
- 21 Ja, de begyndte at huske Almas profetier og også Mosijas ord; og de indså, at de havde været et stivnakket folk, og at de havde regnet Guds befalinger for intet,
22 og at de havde ændret Mosijas lov og trådt den eller det, som Herren befalede ham at give til folket, under fode; og de indså, at deres love var blevet forvansket, og at de var blevet et ugudeligt folk i en sådan grad, at de var ugudelige i samme grad som lamanitterne.
- 23 Og på grund af deres ugudelighed var kirken begyndt at svinde hen; og de begyndte at miste troen på profetiens ånd og åbenbarelsens ånd; og Guds straffedomme stirrede dem i ansigtet.
- 24 Og de så, at de var blevet svage ligesom deres brødre, lamanitterne, og at Herrens Ånd ikke mere bevarede dem; ja, den havde trukket sig tilbage fra dem, fordi Herrens Ånd ikke bor i vanhellige templer –
25 derfor holdt Herren op med at bevare dem ved sin mirakuløse og uforlignelige kraft, for de var faldet ned i en tilstand af vantro og forfærdelig ugudelighed; og de så, at lamanitterne var overordentlig meget mere talrige end de, og at de, medmindre de ville holde sig til Herren deres Gud, uundgåeligt måtte omkomme.
- 26 For se, de så, at lamanitternes styrke var lige så stor som deres styrke, ja, mand for mand. Og således var de faldet i denne store overtrædelse, ja, således var de inden for et tidsrum af ikke mange år blevet svage på grund af deres overtrædelse.

Helamans Bog 5

- 1 Og det skete i det selv samme år, se, at Nefi overgav dommersædet til en mand, hvis navn var Cezoram.
- 2 For eftersom deres love og regeringsførelse blev fastlagt ved folkets stemme, og de, som valgte det onde, var mere talrige end de, som valgte det gode, var de derfor ved at blive modne til udryddelse, for lovene var blevet forvansket.
- 3 Ja, og det var ikke alt, de var et stivnakket folk i en sådan grad, at de ikke kunne regeres ved loven eller retfærdighed, uden at det ville føre til deres undergang.
- 4 Og det skete, at Nefi var blevet træt på grund af deres ugudelighed, og han opgav dommersædet og påtog sig at prædike Guds ord resten af sine dage, og det gjorde også hans bror Lehi resten af sine dage.
- 5 For de huskede de ord, som deres far Helaman talte til dem. Og disse er de ord, han talte:
- 6 Se, mine sønner, jeg ønsker af jer, at I skal huske at holde Guds befalinger; og jeg ønsker, at I skal kundgøre disse ord for folket. Se, jeg har givet jer navn efter vore første forældre, som kom ud af Jerusalems land; og dette har jeg gjort, for at I, når I erindrer jeres navne, må erindre dem, og at I, når I erindrer dem, må erindre deres

gerninger, og at I, når I erindrer deres gerninger, må vide, hvordan det er sagt og også skrevet, at de var gode.

7 Derfor ønsker jeg, mine sønner, at I skal gøre det, der er godt, så der må blive sagt om jer og også skrevet, ligesom der er blevet sagt og skrevet om dem.

8 Og se, mine sønner, se, jeg har noget mere at ønske af jer, hvilket ønske er, at I ikke skal gøre dette, for at I kan prale, men at I skal gøre dette for at samle jer en skat i himlen, ja, én som er evig, og som ikke svinder bort, ja, så I må få den dyrebare gave, som evigt liv er, og som vi har grund til at tro er blevet givet vore fædre.

9 O husk, husk, mine sønner, de ord, som kong Benjamin talte til sit folk; ja, husk, at der ikke findes nogen anden vej eller noget andet middel, hvorved mennesket kan blive frelst end ved Jesu Kristi forsonende blod, han, der skal komme; ja, husk, at han kommer for at forløse verden.

10 Og husk også de ord, som Amulek talte til Ze'ezrom i byen Ammoniha, for han sagde til ham, at Herren visselig skulle komme for at forløse sit folk, men at han ikke skulle komme for at forløse dem i deres synder, men for at forløse dem fra deres synder.

11 Og han er blevet givet magt fra Faderen til at forløse dem fra deres synder på grund af omvendelse, derfor har han sendt sine engle ud for at kundgøre tidenderne om betingelserne for den omvendelse, der bringer mennesker til Forløserens kraft, til deres sjæls frelse.

12 Og se, mine sønner, husk, husk, at det er på klippen, vor forløser, som er Kristus, Guds Søn, at I skal bygge jeres grundvold, så når Djævelen udsender sine mægtige vinde, ja, sine pile i hvirvelvinden, ja, når alle hans hagl og hans mægtige uvejr skal ramme jer, at det ingen magt skal få over jer til at drage jer ned i elendighedens og den uendelig jammers kløft på grund af den klippe, som I er bygget på, som er en sikker grundvold, en grundvold, hvorpå menneskene, hvis de bygger derpå, ikke kan falde.

13 Og det skete, at dette var de ord, som Helaman lærte sine sønner; ja, han lærte dem meget, som ikke er skrevet, og også meget som er skrevet.

14 Og de huskede hans ord, og derfor gik de ud, idet de holdt Guds befalinger, for at undervise i Guds ord blandt hele Nefis folk, begyndende i byen Overflod,

15 og derfra til byen Gid, og fra byen Gid til byen Mulek,

16 ja, fra den ene by til den anden, indtil de havde været ude hos hele Nefis folk, som var i landet mod syd, og derfra ind i Zarahemlas land blandt lamanitterne.

17 Og det skete, at de prædikede med stor kraft, således at de beskæmmede mange af dem, der havde skilt sig ud, og som var gået over fra nefitterne, således at de kom frem og bekendte deres synder og blev døbt til omvendelse og straks vendte tilbage til nefitterne for at forsøge at gøre den uret, som de havde begået, god igen.

18 Og det skete, at Nefi og Lehi prædikede for lamanitterne med så stor magt og myndighed, for de var blevet givet magt og myndighed, så de kunne tale, og det blev også givet dem, hvad de skulle sige –

19 derfor talte de til lamanitternes store forbavselse, så de blev overbevist, således at otte tusinde af de lamanitter, som var i Zarahemlas land og rundt omkring, blev døbt til omvendelse og blev overbevist om ugudeligheden af deres fædres overleveringer.

20 Og det skete, at Nefi og Lehi fortsatte derfra til Nefis land.

21 Og det skete, at de blev pågrebet af en af lamanitternes hære og kastet i fængsel;

ja, i det selv samme fængsel, hvori Ammon og hans brødre blev kastet af Limhis tjenere.

22 Og efter at de havde været fængslet i mange dage uden at få mad, se, da gik de ind i fængslet for at hente dem, så de kunne slå dem ihjel.

23 Og det skete, at Nefi og Lehi blev omgivet som af ild, således at de ikke turde lægge hånd på dem af frygt for, at de skulle blive forbrændt. Alligevel blev Nefi og Lehi ikke forbrændt; og det var, som stod de midt i ilden uden at blive forbrændt.

24 Og da de så, at de var omgivet af en ildsøjle, og at den ikke brændte dem, fattede deres hjerte mod.

25 For de så, at lamanitterne ikke turde lægge hånd på dem, ej heller turde de komme i nærheden af dem, men stod, som om de var blevet stumme af forbløffelse.

26 Og det skete, at Nefi og Lehi trådte frem og begyndte at tale til dem og sagde: Frygt ikke, for se, det er Gud, der har vist jer denne forunderlige foreteelse, hvorved det er blevet vist jer, at I ikke kan lægge hånd på os for at slå os ihjel.

27 Og se, da de havde sagt disse ord, rystede jorden overordentlig kraftigt, og fængslets mure rystede, som var de ved at styrte til jorden, men se, de faldt ikke. Og se, de, der var i fængslet, var lamanitter og nefitter, som havde skilt sig ud.

28 Og det skete, at de blev overskygget af en sky af mørke, og en forfærdelig, højtidelig frygt kom over dem.

29 Og det skete, at der lød en røst, som var den oven over skyen af mørke, og den sagde: Omvend jer, omvend jer, og forsøg ikke mere at slå mine tjenere ihjel, som jeg har sendt til jer for at kundgøre gode tidender.

30 Og det skete, at da de hørte denne røst og fattede, at det ikke var en tordenrøst, ej heller var det en røst som en tumultagtig larm, men se, det var en stille røst af fuldkommen mildhed, som havde det været en hvisken, og den gennemborede dem helt ind til selve sjælen –

31 og til trods for røstens mildhed, se, så rystede jorden overordentlig kraftigt, og fængslets mure vaklede igen, som var det ved at styrte til jorden, og se, den sky af mørke, som havde overskygget dem, spredtes ikke –

32 og se, røsten lød igen og sagde: Omvend jer, omvend jer, for Himmeriget er for hånden, og forsøg ikke mere at slå mine tjenere ihjel. Og det skete, at jorden atter rystede og murene vaklede.

33 Og røsten lød også igen for tredje gang og talte forunderlige ord til dem, som ikke kan udtrykkes af mennesket; og murene vaklede igen, og jorden rystede, som var den ved at sønderdeles.

34 Og det skete, at lamanitterne ikke kunne flygte på grund af den sky af mørke, som overskyggede dem; ja, og de var også ubevægelige på grund af den frygt, som kom over dem.

35 Se, der var blandt dem én, som var nefit af fødsel, og som engang havde hørt til Guds kirke, men havde skilt sig ud fra den.

36 Og det skete, at han vendte sig om, og se, han så Nefis og Lehis ansigt gennem skyen af mørke, og se, de strålede overordentlig stærkt, ligesom engles ansigter. Og han så, at de løftede deres blik mod himlen, og de så ud, som om de talte eller opløftede deres røst til et eller andet væsen, som de så.

37 Og det skete, at denne mand råbte til mængden, for at få dem til at vende sig om og se. Og se, der blev givet dem kraft, så de vendte sig om og så, og de så Nefis og Lehis ansigt.

- 38 Og de sagde til manden: Se, hvad betyder alt dette, og hvem er det, som disse
mænd taler med?
- 39 Se, mandens navn var Aminadab. Og Aminadab sagde til dem: De taler med
Guds engle.
- 40 Og det skete, at lamanitterne sagde til ham: Hvad skal vi gøre, for at denne sky af
mørke kan blive fjernet, så den ikke overskygger os?
- 41 Og Aminadab sagde til dem: I må omvende jer og anråbe røsten, lige indtil I får
tro på Kristus, som blev forkyndt for jer af Alma og Amulek og Ze'ezrom; og når I
gør dette, skal skyen af mørke blive fjernet, så den ikke overskygger jer.
- 42 Og det skete, at de alle begyndte at anråbe røsten fra ham, der havde rystet
jorden, ja, de råbte, indtil skyen af mørke blev spredt.
- 43 Og det skete, at da de kastede blikket omkring og så, at skyen af mørke var spredt,
så den ikke overskyggede dem, se, da så de, at de var omgivet, ja, hver enkelt sjæl, af
en ildsøjle.
- 44 Og Nefi og Lehi stod midt blandt dem, ja, de var omgivet; ja, det var som stod de
midt i en flammende ild, dog gjorde den dem ingen skade, ej heller greb den fat i
fængslets mure; og de blev fyldt af den glæde, der er uudsigelig og fuld af herlighed.
- 45 Og se, Guds hellige Ånd kom ned fra himlen og ind i deres hjerte, og de blev
fyldt, som var det med ild, og de kunne tale forunderlige ord.
- 46 Og det skete, at der lød en røst til dem, ja, en behagelig røst, som var det en
hvisken, som sagde:
- 47 Fred, fred være med jer på grund af jeres tro på min Højtelskede, som var til fra
verdens grundlæggelse.
- 48 Og se, da de hørte dette, kastede de blikket opad som for at se, hvorfra røsten
kom, og se, de så himlene åbne, og engle kom ned fra himlen og betjente dem.
- 49 Og der var omkring tre hundrede sjæle, som så og hørte dette; og det blev dem
budt at gå ud og ikke være forundret, ej heller skulle de tvivle.
- 50 Og det skete, at de gik ud og forkyndte for folket, idet de i alle egnene rundt
omkring kundgjorde alt det, som de havde hørt og set, således at størstedelen af
lamanitterne blev overbevist af dem på grund af de store beviser, som de havde
modtaget.
- 51 Og så mange, som blev overbevist, nedlagde deres krigsvåben og aflagde også
deres had og deres fædres overlevering.
- 52 Og det skete, at de gav nefitterne deres ejendomslande tilbage.

Helamans Bog 6

- 1 Og det skete, at da det toogtresindstyvende år af dommernes regeringstid var endt,
var alt dette håndt, og lamanitterne var for størstedelens vedkommende blevet et
retfærdigt folk i en sådan grad, at deres retfærdighed overgik nefitternes på grund af
deres fasthed og deres standhaftighed i troen.
- 2 For se, der var mange af nefitterne, der var blevet forhærdede og ubodfærdige og
groft ugudelige i en sådan grad, at de forkastede Guds ord og al den forkyndelse og
profeti, som fandt sted blandt dem.
- 3 Alligevel følte de mennesker, som var i kirken, stor glæde på grund af
lamanitternes omvendelse, ja, på grund af Guds kirke, som var blevet oprettet blandt
dem. Og de plejede fællesskab, den ene med den anden, og frydede sig, den ene med

den anden, og havde stor glæde.

4 Og det skete, at mange af lamanitterne kom ned til Zarahemlas land og berettede for det nefitiske folk om den måde, hvorpå de var blevet omvendt, og formanede dem til tro og omvendelse.

5 Ja, og mange prædikede med overordentlig stor kraft og myndighed, så mange af dem blev bragt ned i ydmyghedens dyb, så de blev Guds og Lammets ydmyge tilhængere.

6 Og det skete, at mange af lamanitterne drog ind i landet mod nord, og Nefi og Lehi drog også ind i landet mod nord for at prædike for folket. Og således endte det treogtresindstyvende år.

7 Og se, der var fred i hele landet, således at nefitterne drog til hvilken som helst del af landet, de ville, hvad enten det var blandt nefitterne eller lamanitterne.

8 Og det skete, at lamanitterne også drog hvorhen, de end ville, hvad enten det var blandt lamanitterne eller blandt nefitterne, og således kunne de frit omgås, den ene med den anden, for at købe og for at sælge og for at opnå vinding alt efter deres ønske.

9 Og det skete, at de blev overordentlig rige, både lamanitterne og nefitterne; og de havde en overordentlig stor overflod af guld og af sølv og af alle slags kostbare metaller, både i landet mod syd og i landet mod nord.

10 Se, landet mod syd blev kaldt Lehi, og landet mod nord blev kaldt Mulek, hvilket var efter Sidkijas søn; for Herren førte Mulek ind i landet mod nord og Lehi ind i landet mod syd.

11 Og se, der var alle slags guld i begge disse lande, og sølv og kostbar malm af enhver art; og der var også kunsthåndværkere, som forarbejdede alle slags malm og forædlede den; og således blev de rige.

12 De dyrkede korn i overflod, både i nord og i syd; og de trivedes overordentlig godt, både i nord og i syd. Og de mangfoldiggjorde sig og voksede sig overordentlig stærke i landet. Og de opdrættede mange flokke og hjoede, ja, meget fedekvæg.

13 Se, deres kvinder arbejdede og spandt og fremstillede al slags klæde af fintvævet linned og klæde af enhver art til at klæde deres nøgenhed med. Og således gik det fireogtresindstyvende år i fred.

14 Og i det femogtresindstyvende år havde de også stor glæde og fred, ja, og megen forkyndelse og mange profetier angående det, der skulle komme. Og således gik det femogtresindstyvende år.

15 Og det skete i det seksogtresindstyvende år af dommernes regeringstid, se, at Cezoram blev myrdet ved en ukendt hånd, mens han sad på dommersædet. Og det skete i det samme år, at hans søn, der var blevet udpeget af folket i hans sted, også blev myrdet. Og således endte det seksogtresindstyvende år.

16 Og i begyndelsen af det syvogtresindstyvende år begyndte folket igen at vokse sig overordentlig ugudeligt.

17 For se, Herren havde velsignet dem så længe med verdens rigdomme, at de ikke var blevet ophidset til vrede, til krige eller til blodsudgydelse, derfor begyndte de at lade hjertet blive optaget af rigdomme, ja, de begyndte at forsøge at få vinding, så de kunne hæve sig, den ene over den anden; derfor begyndte de at begå hemmelige mord og at røve og at plyndre, så de kunne få vinding.

18 Og se nu, disse mordere og ransmænd var en bande, der var blevet dannet af Kishkumen og Gadianton. Og se, det var således, at der var mange i Gadiantons

bande, selv blandt nefitterne. Men se, de var mere talrige blandt den mere ugudelige del af lamanitterne. Og de blev kaldt Gadiantons røvere og mordere.

19 Og det var dem, der myrdede overdommeren Cezoram og hans søn, mens de sad på dommersædet; og se, de blev ikke fundet.

20 Og se, det skete, at da lamanitterne fandt ud af, at der var røvere blandt dem, blev de overordentlig sorgfulde, og de brugte ethvert middel, der var i deres magt, for at udrydde dem fra jordens overflade.

21 Men se, Satan ophidsede hjertet hos størstedelen af nefitterne i en sådan grad, at de forenede sig med disse røverbander og indgik deres pagter og aflagde deres eder om, at de ville beskytte og bevare hinanden i hvilke vanskelige forhold, de end måtte komme ud for, så de ikke skulle lide for deres mord og deres plyndringer og deres tyverier.

22 Og det skete, at de havde deres tegn, ja, deres hemmelige tegn og deres hemmelige ord, og dette for at de kunne kende en broder, som havde indgået pagten, så hans broder, uanset hvilken ugudelighed han måtte øve, ikke skulle blive gjort fortræd af sin broder eller af dem, som tilhørte hans bande, og som havde påtaget sig denne pagt.

23 Og således kunne de myrde og plyndre og stjæle og begå utugtigheder og al slags ugudelighed i modstrid med deres lands love og også deres Guds love.

24 Og hver den blandt dem, der hørte til deres bande, og som afslørede deres ugudelighed og deres vederstyggeligheder for verden, skulle prøves, ikke i henhold til deres lands love, men i henhold til deres ugudeligheds love, som var blevet givet af Gadianton og Kishkumen.

25 Se nu, det er disse hemmelige eder og pagter, som Alma befalede sin søn ikke måtte komme ud til verden, for at de ikke skulle blive et middel til at føre folket ned i fordærvelse.

26 Se nu, disse hemmelige eder og pagter kom ikke til Gadianton fra de optegnelser, som var blevet overdraget Helaman, men se, de blev lagt i Gadiantons hjerte af det selv samme væsen, som lokkede vore første forældre til at spise af den forbudne frugt

27 ja, det selv samme væsen, der sammen med Kain smedede rænker om, at hvis han myrdede sin bror Abel, skulle det ikke blive kendt for verden. Og sammen med Kain og hans tilhængere smedede han rænker fra den tid af.

28 Og det er også det selv samme væsen, som lagde det i folkets hjerte at bygge et tårn, der var tilstrækkelig højt til, at de kunne nå til himlen. Og det var det selv samme væsen, som forledte de folk, der kom fra dette tårn til dette land, og som spredte mørkets gerninger og vederstyggeligheder over hele landets overflade, indtil han trak folket ned i fuldstændig undergang og til et evigtvarende helvede.

29 Ja, det er det selv samme væsen, som lagde det i Gadiantons hjerte stadig at fortsætte mørkets og de hemmelige mords værk; og han har bragt det frem fra menneskets begyndelse helt op til denne tid.

30 Og se, det er ham, der er ophavsmanden til al synd. Og se, han fortsætter med sine mørkets gerninger og hemmelige mord og overdrager deres rænker og deres eder og deres pagter og deres planer om forfærdelig ugudelighed fra slægtled til slægtled i det omfang, han kan få greb om menneskenes børns hjerte.

31 Og se nu, han havde fået fast greb om nefitternes hjerte, ja, i en sådan grad, at de var blevet overordentlig ugudelige; ja, størstedelen af dem havde vendt sig bort fra

retfærdighedens vej og trampede Guds befalinger under fode og vendte sig mod deres egne veje og gjorde sig afguder af deres guld og deres sølv.

32 Og det skete, at al denne syndighed kom over dem inden for et tidsrum af ikke mange år, således at størstedelen af den var kommet over dem i det syvogtresindstyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

33 Og de voksede også i deres syndighed i det otteogtresindstyvende år til de retfærdiges store sorg og beklagelse.

34 Og således ser vi, at nefitterne begyndte at synke ned i vantro og vokse i ugudelighed og vederstyggeligheder, mens lamanitterne begyndte at vokse overordentlig meget i kundskaben om deres Gud, ja, de begyndte at holde hans løvbud og befalinger og at vandre i sandhed og retsindighed for ham.

35 Og således ser vi, at Herrens Ånd begyndte at trække sig tilbage fra nefitterne på grund af deres hjertes ugudelighed og hårdhed.

36 Og således ser vi, at Herren begyndte at udøse sin Ånd over lamanitterne på grund af den lethed og villighed, hvormed de troede på hans ord.

37 Og det skete, at lamanitterne jagede Gadiantons røverbande; og de prædikede Guds ord blandt den mere ugudelige del af dem, sådan at denne røverbande blev fuldstændig udryddet blandt lamanitterne.

38 Og det skete på den anden side, at nefitterne byggede dem op og støttede dem, begyndende med den mere ugudelige del af dem, indtil de havde spredt sig over hele nefitternes land og havde forført størstedelen af de retfærdige, indtil de var sunket ned, så de troede på deres gerninger og tog del i deres rov og sluttede sig til dem i deres hemmelige mord og sammensværgelser.

39 Og således fik de fuld kontrol over styret, således at de trampede de fattige og de sagtmodige og Guds ydmyge tilhængere under fode og slog dem og mishandlede dem og vendte ryggen til dem.

40 Og således ser vi, at de var i en forfærdelig tilstand og ved at blive modne til en evigtvarende undergang.

41 Og det skete, at således endte det otteogtresindstyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

NEFI, HELAMANS SØNS PROFETI – Gud truer Nefis folk med, at han vil hjemsøge dem i sin vrede til deres fuldstændige udryddelse, medmindre de omvender sig fra deres ugudelighed. Gud slår Nefis folk med pest, de angrer og vender sig til ham. Samuel, en lamanit, profeterer for nefitterne.

Helamans Bog 7

1 Se, nu skete det i det niogtresindstyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over det nefitiske folk, at Nefi, Helamans søn, vendte tilbage til Zarahemlas land fra landet mod nord.

2 For han havde været ude blandt de folk, som var i landet mod nord, og prædiket Guds ord for dem og profeteret meget for dem;

3 og de forkastede alle hans ord, således at han ikke kunne blive blandt dem, men igen vendte tilbage til sit fødeland.

4 Og da han så, at folket var i en tilstand af forfærdelig ugudelighed, og at disse

- gadiantronrøvere udfyldte dommersæderne – idet de havde tilranet sig magten og myndigheden over landet, tilsidesat Guds befalinger, og ikke i mindste måde med retfærd i hans øjne, idet de ikke ydede menneskenes børn nogen retfærdighed,
- 5 idet de fordømte de retfærdige på grund af deres retfærdighed, lod de skyldige og de ugudelige gå ustraffede på grund af deres penge og tillige for at bevare deres embeder i spidsen for regeringen, for at regere og gøre efter deres egen vilje, så de kunne opnå vinding og verdens ære, og så de desuden lettere kunne begå ægteskabsbrud og stjele og dræbe og gøre efter deres egen vilje –
- 6 se, denne store syndighed var kommet over nefitterne inden for et tidsrum af ikke mange år; og da Nefi så det, svulmede hans hjerte af sorg i hans bryst, og han udbrød i sin sjælekval:
- 7 Åh, gid jeg kunne have levet mine dage i de dage, da min fader Nefi for første gang kom ud af Jerusalems land, så jeg kunne have glædet mig sammen med ham i det forjættede land; dengang var hans folk beredvillige, urokkelige med hensyn til at holde Guds befalinger og langsomme til at blive ledt til at gøre misgerninger, og de var hurtige til at lytte til Herrens ord –
- 8 ja, hvis mine dage kunne have været i de dage, da ville min sjæl have nydt glæde ved mine brødres retfærdighed.
- 9 Men se, mig er det givet, at disse er mine dage, og at min sjæl skal være fyldt af sorg på grund af denne, mine brødres, ugudelighed.
- 10 Og se, nu skete det, at det fandt sted på et tårn, som stod i Nefis have, som lå ved hovedvejen, som førte til det vigtigste marked, der var i byen Zarahemla; Nefi havde bøjet sig ned på tårnet, som stod i hans have, hvilket tårn også stod nær ved haveporten, som hovedvejen gik forbi.
- 11 Og det skete, at der var nogle mænd, der passerede forbi og så Nefi, mens han udøste sin sjæl til Gud på tårnet; og de løb hen og fortalte folket, hvad de havde set, og folket samledes i mængder for at finde ud af, hvad årsagen var til så stort sørgeudbrud over folkets ugudelighed.
- 12 Og se, da Nefi rejste sig, så han folkemængderne, som havde samlet sig.
- 13 Og det skete, at han åbnede sin mund og sagde til dem: Se, hvorfor har I samlet jer? For at jeg skal fortælle jer om jeres syndighed?
- 14 Ja, fordi jeg er gået op på mit tårn, så jeg kunne udøse min sjæl til min Gud på grund af mit hjertes overordentlig store sorg, som skyldes jeres syndighed!
- 15 Og på grund af mit sørgeudbrud og klageråb har I samlet jer og undrer jer; ja, og I har stor grund til at undre jer; ja, I bør undre jer, fordi I har givet efter, så Djævelen har fået så fast greb om jeres hjerte.
- 16 Ja, hvorledes har I kunnet give efter for tilløkkelserne fra ham, der forsøger at styrte jeres sjæl ned i evigtvarende elendighed og uendelig jammer?
- 17 O, omvend jer, omvend jer! Hvorfor vil I dø? Vend jer, vend jer til Herren jeres Gud. Hvorfor har han svigtet jer?
- 18 Det er fordi, I har forhærdet hjertet, ja, I vil ikke lytte til den gode hyrdes røst, ja, I har opildnet ham til vrede mod jer.
- 19 Og se, i stedet for at samle jer, se, da vil han, medmindre I omvender jer, sprede jer vidt omkring, så I bliver føde for hunde og vilde rovdyr.
- 20 O, hvor kunne I glemme jeres Gud på netop den dag, hvor han har udfriet jer?
- 21 Men se, det er for at få vinding, for at blive rost af mennesker, ja, og for at I kan få guld og sølv. Og I har ladet hjertet blive optaget af denne verdens rigdomme og

tomme ting, for hvilke I myrder og plyndrer og stjæler og aflægger falsk vidnesbyrd mod jeres næste og øver al slags ugudelighed.

22 Og af denne årsag skal ve komme over jer, medmindre I omvender jer. For hvis I ikke vil omvende jer, se, så skal denne store by og også alle de store byer, som er rundt omkring, og som er i vort ejendomsland, blive taget fra jer, så I ikke skal have plads i dem; for se, Herren vil ikke skænke jer styrke, som han hidtil har gjort, til at modstå jeres fjender.

23 For se, så siger Herren: Jeg vil ikke vise min styrke for de ugudelige, ikke mere for den ene end for den anden, undtagen for dem, der omvender sig fra deres synder og lytter til mine ord. Se, derfor ønsker jeg, at I skal indse, mine brødre, at det skal blive bedre for lamanitterne end for jer, medmindre I omvender jer.

24 For se, de er mere retfærdige end I, for de har ikke syndet mod den store kundskab, som I har modtaget; derfor vil Herren være barmhjertig mod dem, ja, han vil forlænge deres dage og forøge deres efterkommere, mens I skal blive fuldstændig udryddet, medmindre I omvender jer.

25 Ja, ve over jer på grund af den store vederstyggelighed, som er opstået blandt jer; og I har forenet jer med den, ja, med den hemmelige bande, som blev stiftet af Gadianton!

26 Ja, ve skal komme over jer på grund af den stolthed, som I har ladet komme ind i jeres hjerte, og som har hævet jer over det, der er godt, på grund af jeres overordentlig store rigdomme.

27 Ja, ve over jer på grund af jeres ugudelighed og vederstyggeligheder!

28 Og medmindre I omvender jer, skal I omkomme; ja, jeres lande skal endog blive taget fra jer, og I skal blive udryddet fra jordens overflade.

29 Se nu, jeg siger ikke af mig selv, at dette skal ske, for det er ikke af mig selv, at jeg ved dette, men se, jeg ved, at dette er sandt, fordi Gud Herren har kundgjort det for mig, derfor vidner jeg om, at det skal ske.

Helamans Bog 8

1 Og se, det skete, at da Nefi havde sagt disse ord, se, da var der mænd, som var dommere, og som også tilhørte Gadiantons hemmelige bande, og de var vrede, og de råbte op imod ham, idet de sagde til folket: Hvorfor pågriber I ikke denne mand og fører ham frem, så han kan blive dømt for den forbrydelse, han har begået?

2 Hvorfor ser I på denne mand og hører ham håne dette folk og vor lov?

3 For se, Nefi havde talt til dem angående korruptheden i deres lov; ja, meget sagde Nefi, som ikke kan skrives; og intet sagde han, der var i modstrid med Guds befalinger.

4 Og disse dommere var vrede på ham, fordi han talte ligefremt til dem om deres hemmelige mørkets gerninger; alligevel turde de ikke selv at lægge hånd på ham, for de frygtede, at folket skulle råbe op imod dem.

5 Derfor råbte de til folket og sagde: Hvorfor tillader I denne mand at håne os? For se, han dømmer hele dette folk, ja, til undergang, ja, og siger også, at disse vore store byer skal blive taget fra os, så vi ikke skal have plads i dem.

6 Og se, vi ved, at dette er umuligt, for se, vi er stærke, og vore byer mægtige; derfor kan vore fjender ikke få nogen magt over os.

7 Og det skete, at de således ophidsede folket til vrede mod Nefi og skabte

stridigheder blandt dem, for der var nogle, som råbte: Lad denne mand være i fred, for han er en god mand, og det, som han siger, skal visselig ske, medmindre vi omvender os.

- 8 Ja, se, alle de straffedomme, som han har vidnet for os om, skal komme over os; for vi ved, at han har vidnet ret for os om vore misgerninger. Og se, de er mange, og han kender lige såvel alt det, der skal ske os, som han kender til vore misgerninger;
- 9 ja, og se, hvis han ikke havde været profet, kunne han ikke have vidnet om dette.
- 10 Og det skete, at de folk, der forsøgte at gøre det af med Nefi, blev på grund af deres frygt tvunget til ikke at lægge hånd på ham, derfor begyndte han igen at tale til dem, for han så, at han havde vundet yndest for nogles øjne i en sådan grad, at resten af dem frygtede.
- 11 Derfor blev han drevet til at tale mere til dem og sagde: Se, mine brødre, har I ikke læst, at Gud gav én mand, nemlig Moses, magt til at slå på vandene i Det Røde Hav, og de delte sig til den ene og til den anden side, således at israelitterne, som var vore fædre, kom igennem på tør grund, og vandet lukkede sig over egypternes hære og opslugte dem?
- 12 Og se nu, hvis Gud gav en sådan magt til denne mand, hvorfor mundhugges I da indbyrdes og siger, at han ikke har givet mig nogen magt, hvorved jeg kan vide noget om de straffedomme, som skal komme over jer, medmindre I omvender jer?
- 13 Men se, I forkaster ikke alene mine ord, men I forkaster også alle de ord, som er blevet talt af vore fædre, og også de ord, som blev talt af denne mand, Moses, som blev givet så stor magt, ja, de ord, som han har talt angående Messias' komme.
- 14 Ja, aflagde han ikke vidnesbyrd om, at Guds Søn skulle komme? Og ligesom han løftede kobberslangen op i ørkenen, således skal han, som skulle komme, blive løftet op.
- 15 Og så mange, som ville se på den slange, skulle leve, på samme måde skal så mange, som vil se hen til Guds Søn med tro og have en angerfuld ånd, leve, ja, få det liv, som er evigt.
- 16 Og se nu, ikke alene Moses vidnede om dette, men også alle de hellige profeter fra hans dage lige til Abrahams dage.
- 17 Ja, og se, Abraham så hans komme og blev fyldt af glæde og frydede sig.
- 18 Ja, og se, jeg siger jer, at ikke alene Abraham kendte til dette, men der var mange før Abrahams dage, som blev kaldet ved Guds orden, ja, efter hans Søns orden, og dette for at det skulle vises for folket mange, mange tusinde år før hans komme, at forløsning skulle blive dem til del.
- 19 Og se, jeg ønsker, at I skal vide, at lige siden Abrahams dage har der været mange profeter, der har vidnet om dette, ja, se, profeten Zenos vidnede frimodigt om det, hvilket han blev slået ihjel for.
- 20 Og se, også Zenok og også Ezias og også Esajas og Jeremias (Jeremias var den selv samme profet, som vidnede om Jerusalems ødelæggelse), og se, vi ved, at Jerusalem blev ødelagt i overensstemmelse med Jeremias' ord. O, hvorfor skulle Guds Søn da ikke komme i overensstemmelse med hans profeti?
- 21 Og se, vil I bestride, at Jerusalem blev ødelagt? Vil I sige, at Sidkijas sønner ikke blev dræbt, alle med undtagelse af Mulek? Ja, og ser I ikke, at Sidkijas efterkommere er blandt os, og at de blev drevet ud af Jerusalems land? Men se, det er ikke alt –
- 22 vor fader Lehi blev drevet ud af Jerusalem, fordi han vidnede om dette. Nefi vidnede også om dette og ligeså næsten alle vore fædre helt op til denne tid, ja, de

har vidnet om Kristi komme og har set frem til og har frydet sig ved hans dag, som skal komme.

23 Og se, han er Gud, og han er med dem, og han gav sig til kende for dem, at de var forløst af ham, og de gav ham ære på grund af det, der skal ske.

24 Og se, eftersom I ved dette og ikke kan fornægte det, uden at I skulle lyve, har I derfor syndet i dette, for I har afvist alt dette til trods for de mange beviser, som I har modtaget; ja, I har faktisk modtaget alt, både det, der er i himlen, og alt det, der er på jorden, som et vidnesbyrd om, at det er sandt.

25 Men se, I har fornægtet sandheden og sat jer op mod jeres hellige Gud; og selv på dette tidspunkt dynger I vrede op mod jer selv til dommens dag i stedet for at samle jer skatte i himlen, hvor intet fordærves, og hvor intet, der er urent, kan komme.

26 Ja, selv på dette tidspunkt er I ved at blive modne til evigtvarende undergang på grund af jeres mord og jeres utugt og ugudelighed, ja, og medmindre I omvender jer, skal den snart komme over jer.

27 Ja, se, den står allerede nu for døren, ja, gå ind til dommersædet og søg, og se, jeres dommer er myrdet, og han ligger i sit blod, og han er blevet myrdet af sin bror, som stræber efter at sidde i dommersædet.

28 Og se, de tilhører begge jeres hemmelige bande, hvis ophavsmand er Gadianton og den Onde, som forsøger at ødelægge menneskers sjæl.

Helamans Bog 9

1 Se, nu skete det, at da Nefi havde talt disse ord, løb visse mænd, som var blandt dem, hen til dommersædet; ja, der var fem, som løb, og de sagde undervejs til hinanden:

2 Se, nu vil vi med vished erfare, om denne mand er profet, og om Gud har befalet ham at profetere sådanne forunderlige ting for os. Se, det tror vi ikke, at han har, ja, vi tror ikke, at han er profet, men hvis det, som han har sagt om overdommeren er sandt, at han er død, da vil vi tro, at de andre ord, som han har talt, er sande.

3 Og det skete, at de løb af al kraft og kom ind til dommersædet, og se, overdommeren var faldet til jorden og lå i sit blod.

4 Og se nu, da de så dette, blev de overordentlig forbavsede i en sådan grad, at de faldt til jorden, for de havde ikke troet de ord, som Nefi havde talt angående overdommeren.

5 Men se, da de så, troede de, og frygt kom over dem for, at alle de straffedomme, som Nefi havde talt om, skulle komme over folket; derfor skælvede de og var faldet til jorden.

6 Se, straks efter at dommeren var blevet myrdet – han blev i hemmelighed stukket ned af sin bror, og han flygtede, og tjenerne løb ud og fortalte det til folket og råbte op om mord blandt dem;

7 og se, folket samlede sig på det sted, hvor dommersædet stod – og se, til deres forbavselse så de disse fem mænd, som var faldet til jorden.

8 Og se nu, folket vidste intet angående den mængde, der havde samlet sig ved Nefis have, derfor sagde de til hinanden: Disse mænd er dem, der har myrdet dommeren, og Gud har slået dem, så de ikke kunne flygte fra os.

9 Og det skete, at de greb fat i dem og bandt dem og kastede dem i fængsel. Og der blev sendt en proklamation ud om, at dommeren var blevet slået ihjel, og at morderne var blevet pågrebet og kastet i fængsel.

- 10 Og det skete, at folket samlede sig den næste dag for at sørge og for at faste ved begravelsen af den store overdommer, som var blevet slået ihjel.
- 11 Og således var de dommere, der havde været ved Nefis have og hørt hans ord, også samlet ved begravelsen.
- 12 Og det skete, at de spurgte sig for blandt folket og sagde: Hvor er de fem, der blev sendt af sted for at spørge sig for angående overdommeren, om han var død? Og de svarede og sagde: Med hensyn til de fem, som I siger, I har sendt af sted, ved vi intet, men der er fem, der er morderne, som vi har kastet i fængsel.
- 13 Og det skete, at dommerne bad om at få dem ført frem; og de blev ført frem, og se, det var de fem, som var blevet sendt af sted; og se, dommerne udspurgte dem for at få kendskab til sagen, og de fortalte dem alt det, de havde gjort og sagde:
- 14 Vi løb og kom til stedet, hvor dommersædet er, og da vi så alt, nøjagtig som Nefi havde vidnet om det, blev vi forbavsede i en sådan grad, at vi faldt til jorden; og da vi var kommet os over vor forbavselse, se, da kastede de os i fængsel.
- 15 Se, hvad mordet på denne mand angår, så ved vi ikke, hvem der har gjort det; og vi ved kun så meget, at vi løb og kom derhen, sådan som I ønskede, og se, han var død, sådan som Nefi havde sagt.
- 16 Og se, det skete, at dommerne fremlagde sagen for folket og råbte imod Nefi og sagde: Se, vi ved, at denne Nefi må have aftalt med en eller anden at slå dommeren ihjel, for at han dernæst kunne kundgøre det for os, så han kunne omvende os til sin tro, så han kunne ophøje sig til at være en stor mand, udvalgt af Gud, og til profet.
- 17 Og se nu, vi vil afsløre denne mand, og han skal bekende sin forseelse og gøre os bekendt med denne dommers sande morder.
- 18 Og det skete, at de fem blev frigivet på begravelsesdagen. Alligevel irettesatte de dommerne med hensyn til de ord, som de havde talt mod Nefi og stredes med dem en efter en, således at de bragte dem til tavshed.
- 19 Alligevel foranledigede de, at Nefi skulle pågribes og bindes og føres frem for mængden, og de begyndte at udspørge ham på forskellige måder for at få ham til at modsige sig selv, så de kunne anklage ham til døden –
- 20 idet de sagde til ham: Du er medskyldig; hvem er den mand, som har begået dette mord? Fortæl os det nu og vedstå din forseelse; og de sagde: Se, her er penge, og vi vil også skænke dig livet, hvis du vil fortælle os det og vedstå den aftale, du har truffet med ham.
- 21 Men Nefi sagde til dem: O, I tåber, I uomskårne af hjertet, I blinde og I stivnakkede mennesker, ved I, hvor længe Herren jeres Gud vil tillade, at I fortsætter på denne, jeres, syndige vej?
- 22 O, I burde begynde at hyle og sørge på grund af den store ødelæggelse, som på dette tidspunkt venter jer, medmindre I omvender jer.
- 23 Se, I siger, at jeg har aftalt med en mand, at han skulle myrde Cezoram, vor overdommer. Men se, jeg siger jer, at dette er fordi, jeg har vidnet for jer, så I kunne få kendskab til dette, ja, som et vidnesbyrd for jer om, at jeg kendte til den ugudelighed og de vederstyggeligheder, som er blandt jer.
- 24 Og fordi jeg har gjort dette, siger I, at jeg har aftalt med en mand, at han skulle gøre dette; ja, fordi jeg viste jer dette tegn, er I vrede på mig og forsøger at berøve mig livet.
- 25 Og se nu, jeg vil vise jer et andet tegn, og se, om I på grund af dette vil forsøge at gøre det af med mig.

- 26 Se, jeg siger jer: Gå til Seantum, som er Cezorams bror, og sig til ham:
27 Har Nefi, der foregiver at være profet, og som profeterer så meget ondt angående dette folk, aftalt med dig, at du skulle myrde Cezoram, som er din bror?
28 Og se, han vil sige til jer: Nej.
29 Og I skal sige til ham: Har du myrdet din bror?
30 Og han skal stå med frygt og ikke vide, hvad han skal sige. Og se, han skal benægte det over for jer, og han skal lade, som om han er forbavset; alligevel skal han kundgøre for jer, at han er uskyldig.
31 Men se, I skal undersøge ham, og I skal finde blod på skøderne af hans kappe.
32 Og når I har set dette, skal I sige: Hvor kommer dette blod fra? Ved vi ikke, at det er din brors blod?
33 Og da skal han bæve og skal se bleg ud, som om døden var kommet over ham.
34 Og da skal I sige: På grund af denne frygt og denne bleghed, som er kommet over dit ansigt, se, da ved vi, at du er skyldig.
35 Og da skal større frygt komme over ham, og da skal han bekende for jer og ikke mere nægte, at han har begået dette mord.
36 Og da skal han sige til jer, at jeg, Nefi, intet kunne kende til sagen, medmindre det blev givet mig ved Guds kraft. Og da skal I vide, at jeg er en ærlig mand, og at jeg er sendt til jer af Gud.
37 Og det skete, at de gik hen og gjorde, netop sådan som Nefi havde sagt til dem. Og se, de ord, han havde sagt, var sande, for i overensstemmelse med ordene nægtede han; og også i overensstemmelse med ordene bekendte han.
38 Og han blev ført frem for at bevise, at han selv var selve morderen, således at de fem blev sat på fri fod, og ligeså blev Nefi.
39 Og der var nogle af nefitterne, som troede på Nefis ord; og der var også nogle, der troede på grund af de fems vidnesbyrd, for de var blevet omvendt, mens de var i fængsel.
40 Og se, der var nogle blandt folket, som sagde, at Nefi var profet.
41 Og der var andre, som sagde: Se, han er en gud, for medmindre han er en gud, kunne han ikke kende til alt. For se, han har fortalt os vort hjertes tanker og har også fortalt os andet; og han har endog givet os kendskab til vor overdommers sande morder.

Helamans Bog 10

- 1 Og det skete, at der fandt et opbrud sted blandt folket, således at de skiltes hid og did og gik hver deres vej og lod Nefi være alene, mens han stod midt blandt dem.
2 Og det skete, at Nefi gik hjemad mod sit eget hus, mens han grundede over det, som Herren havde vist ham.
3 Og det skete, mens han således grundede – for han var meget nedslået på grund af det nefitiske folks ugudelighed, deres hemmelige mørkets gerninger, deres myrden og deres plyndren og al slags syndighed – og det skete, mens han således grundede i sit hjerte, se, da lød der en røst til ham, som sagde:
4 Velsignet er du Nefi for det, som du har gjort, for jeg har set, hvorledes du med utrættelighed har kundgjort ordet, som jeg har givet dig, for dette folk. Og du har ikke frygtet dem og har ikke søgt at redde dit eget liv, men har søgt min vilje og at holde mine befalinger.

- 5 Og se, fordi du har gjort dette med en sådan utrættelighed, se, så vil jeg velsigne dig for evigt; og jeg vil gøre dig mægtig i ord og i handling, i tro og i gerninger; ja, så alt skal blive gjort for dig i overensstemmelse med dit ord, for du vil ikke bede om det, der strider imod min vilje.
- 6 Se, du er Nefi, og jeg er Gud. Se, jeg kundgør det for dig i overværelse af mine engle, at du skal have magt over dette folk og skal slå jorden med hunger og med pest og ødelæggelse i forhold til dette folks ugudelighed.
- 7 Se, jeg giver dig magt til, at hvad som helst du besegler på jorden, skal være beseglet i himlen; og hvad som helst du løser på jorden, skal være løst i himlen; og således skal du have magt blandt dette folk.
- 8 Og hvis du således siger til dette tempel, at det skal blive brudt i to stykker, da skal det blive gjort.
- 9 Og hvis du siger til dette bjerg: Du skal kastes ned og blive jævn, da skal det blive gjort.
- 10 Og se, hvis du siger, at Gud skal slå dette folk, da skal det ske.
- 11 Og se nu befaler jeg dig, at du skal gå ud og kundgøre for dette folk, at så siger Gud Herren, som er den Almægtige: Medmindre I omvender jer, skal I blive slået, lige indtil I bliver udryddet.
- 12 Og se, nu skete det, at da Herren havde talt disse ord til Nefi, standsede han og gik ikke til sit eget hus, men vendte tilbage til mængderne, som var spredt omkring på landets overflade og begyndte at kundgøre for dem Herrens ord, som var blevet talt til ham angående deres undergang, hvis de ikke omvendte sig.
- 13 Se nu, til trods for det store mirakel, som Nefi havde gjort ved at fortælle dem om overdommerens død, forhærdede de hjertet og lyttede ikke til Herrens ord.
- 14 Derfor kundgjorde Nefi Herrens ord for dem og sagde: Medmindre I omvender jer, så siger Herren, skal I blive slået, lige indtil I bliver udryddet.
- 15 Og det skete, at da Nefi havde kundgjort ordet for dem, se, da forhærdede de stadig hjertet og ville ikke lytte til hans ord; derfor hånede de ham og forsøgte at lægge hånd på ham, så de kunne kaste ham i fængsel.
- 16 Men se, Guds kraft var med ham, og de kunne ikke gribe ham for at kaste ham i fængsel, for han blev taget af Ånden og ført bort ud af deres midte.
- 17 Og det skete, at således gik han frem i Ånden fra mængde til mængde og kundgjorde Guds ord, lige indtil han havde kundgjort det for dem alle eller udbredt det blandt hele folket.
- 18 Og det skete, at de ikke ville lytte til hans ord; og der opstod stridigheder, således at de blev splittet indbyrdes og begyndte at slå hinanden ihjel med sværdet.
- 19 Og således endte det enoghalvfjerdsindstyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

Helamans Bog 11

- 1 Og se, det skete i det tooghalvfjerdsindstyvende år af dommernes regeringstid, at stridighederne tog til, således at der var krige overalt i hele landet blandt hele Nefis folk.
- 2 Og det var denne hemmelige bande af røvere, som videreførte dette, ødelæggelsens og ugudelighedens, værk. Og denne krig varede hele det år; og i det treoghalvfjerdsindstyvende år varede den også ved.

- 3 Og det skete, at i det år anråbte Nefi Herren og sagde:
- 4 O Herre, tillad ikke, at dette folk skal blive udryddet ved sværdet, men, o Herre, lad der hellere blive hungersnød i landet til at vække dem til erindring om Herren deres Gud, så vil de måske omvende sig og vende sig til dig.
- 5 Og således blev det gjort i overensstemmelse med Nefis ord. Og der blev stor hungersnød i landet blandt hele Nefis folk. Og således fortsatte hungersnøden i det fireoghalvfjerdsindstyvende år, og ødelæggelsesværket hørte op ved sværdet, men blev hårdt ved hungersnød.
- 6 Og dette ødelæggelsesværk fortsatte også i det femoghalvfjerdsindstyvende år. For jorden blev slået, så den var tør og ikke frembragte korn i kornets tid; og al jorden blev slået blandt lamanitterne såvel som blandt nefitterne, så de blev slået, så de omkom i tusindvis i de mere ugudelige dele af landet.
- 7 Og det skete, at folket så, at de var ved at omkomme på grund af hungersnøden, og de begyndte at erindre Herren deres Gud, og de begyndte at erindre Nefis ord.
- 8 Og folket begyndte at bønfalde deres overdommere og ledere om, at de skulle sige til Nefi: Se, vi ved, at du er en gudsmand, anrøb derfor Herren vor Gud om at bortvende denne hungersnød fra os, så ikke alle de ord, som du har talt angående vor udryddelse, skal gå i opfyldelse.
- 9 Og det skete, at dommerne talte til Nefi i overensstemmelse med de ord, som var blevet ønsket. Og det skete, at da Nefi så, at folket havde omvendt sig og ydmygede sig i sæk, anråbte han igen Herren og sagde:
- 10 O Herre, se, dette folk omvender sig; og de har fejlet Gadiantons bande ud af deres midte, således at de er blevet udslettet, og de har skjult deres hemmelige planer i jorden.
- 11 Se, o Herre, vil du bortvende din vrede på grund af denne, deres, ydmyghed og lade din vrede være tilfredsstillet ved udryddelsen af disse ugudelige mennesker, som du allerede har udryddet.
- 12 O Herre, vil du bortvende din vrede, ja, din rasende vrede, og foranledige, at denne hungersnød hører op i dette land.
- 13 O Herre, vil du lytte til mig og foranledige, at det må blive gjort i overensstemmelse med mine ord, og sende regn ned på jordens overflade, så hun kan frembringe sin frugt og sit korn i kornets tid.
- 14 O Herre, du lyttede til mine ord, da jeg sagde: Lad der blive en hungersnød, så sværdets pest kan høre op! Og jeg ved, at du også på dette tidspunkt vil lytte til mine ord, for du sagde: Hvis dette folk omvender sig, vil jeg skåne dem.
- 15 Ja, o Herre, og du ser, at de har omvendt sig på grund af den hungersnød og den pest og ødelæggelse, som er kommet over dem.
- 16 Og se, o Herre, vil du bortvende din vrede og igen prøve, om de vil tjene dig? Og hvis så er, o Herre, kan du velsigne dem ifølge dine ord, som du har sagt.
- 17 Og det skete, at Herren i det seksoghalvfjerdsindstyvende år bortvendte sin vrede fra folket og foranledigede, at der faldt regn på jorden, således at hun frembragte sin frugt i frugtens tid. Og det skete, at hun frembragte sit korn i kornets tid.
- 18 Og se, folket frydede sig og priste Gud, og hele landets overflade var fyldt af fryd; og de forsøgte ikke mere at slå Nefi ihjel, men de agtede ham som en stor profet og en gudsmand, som var blevet givet magt og myndighed af Gud.
- 19 Og se, Lehi, hans bror, stod ikke det mindste tilbage for ham med hensyn til det, der hører til retfærdighed.

- 20 Og således skete det, at Nefis folk igen begyndte at have fremgang i landet og begyndte at opbygge deres øde steder og begyndte at mangfoldiggøre sig og sprede sig, indtil de dækkede hele landets overflade, både mod nord og mod syd, fra det vestlige hav til det østlige hav.
- 21 Og det skete, at det seksoghalvfjerdsindstyvende år endte i fred. Og det syvoghalvfjerdsindstyvende år begyndte i fred, og kirken bredte sig over hele landets overflade, og størstedelen af folket, både nefitterne og lamanitterne, tilhørte kirken, og de havde overordentlig stor fred i landet, og således endte det syvoghalvfjerdsindstyvende år.
- 22 Og de havde også fred i det otteoghalvfjerdsindstyvende år bortset fra nogle få stridigheder angående de lærepunkter, som var blevet fremsat af profeterne.
- 23 Og i det nioghalvfjerdsindstyvende år opstod der megen strid. Men det skete, at Nefi og Lehi og mange af deres brødre, som kendte til de sande lærepunkter, for de fik daglig mange åbenbaringer, de prædikede derfor for folket, således at de gjorde en ende på deres strid i det selv samme år.
- 24 Og det skete, at der i det firsindstyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk var et vist antal af dem, som havde skilt sig ud fra Nefis folk, og som nogle år forinden var gået over til lamanitterne og havde påtaget sig navnet lamanitter, og også et vist antal, som var virkelige efterkommere af lamanitterne, som blev ophidset til vrede af dem, eller af dem, der havde skilt sig ud, derfor påbegyndte de en krig mod deres brødre.
- 25 Og de begik mord og plyndrede, og så trak de sig tilbage til bjergene og ud i ørkenen og til hemmelige steder, og de skjulte sig, så de ikke kunne blive opdaget, og modtog dagligt en forøgelse til deres antal, i og med at nogle skilte sig ud og tog ud til dem.
- 26 Og således blev de med tiden, ja, inden for et tidsrum af ikke mange år, en overordentlig stor bande af røvere; og de fandt frem til alle Gadiantons hemmelige planer, og således blev de Gadiantons røvere.
- 27 Se nu, disse røvere anrettede stor skade, ja, endog stor ødelæggelse blandt Nefis folk og også blandt det lamanitiske folk.
- 28 Og det skete, at det blev nødvendigt, at der blev sat en stopper for dette ødelæggelsesværk, derfor sendte de en hær af stærke mænd ud i ørkenen og op i bjergene for at finde frem til denne røverbande og udrydde dem.
- 29 Og se, det skete i det selv samme år, at de blev drevet tilbage, helt til deres egne lande. Og således endte det firsindstyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.
- 30 Og det skete i begyndelsen af det enogfirsindstyvende år, at de igen drog ud mod denne røverbande og slog mange ihjel; og de blev også selv hjemsøgt af stor udryddelse.
- 31 Og de blev igen nødt til at vende tilbage fra ørkenen og fra bjergene til deres egne lande på grund af det overordentlig store antal af disse røvere, som oversvømmede bjergene og ørkenen.
- 32 Og det skete, at således endte dette år. Og røverne blev stadig flere og voksede sig stærke i en sådan grad, at de trodsede nefitternes og også lamanitternes samlede hære; og de forårsagede, at der kom stor frygt over folket på hele landets overflade.
- 33 Ja, for de hjemsøgte mange dele af landet og forvoldte store ødelæggelser mod dem, ja, de dræbte mange og førte andre ud i ørkenen som fanger, ja, i særdeleshed

deres kvinder og deres børn.

34 Se, dette store onde, som ramte folket på grund af deres ugudelighed, vakte dem igen til erindring om Herren deres Gud.

35 Og således endte det enogfirsindstyvende år af dommernes regeringstid.

36 Og i det toogfirsindstyvende år begyndte de igen at glemme Herren deres Gud. Og i det treogfirsindstyvende år begyndte de at vokse sig stærke i ugudelighed. Og i det fireogfirsindstyvende år forbedrede de sig ikke.

37 Og det skete i det femogfirsindstyvende år, at de voksede sig stærkere og stærkere i deres stolthed og i deres ugudelighed; og således var de igen ved at blive modne til undergang.

38 Og således endte det femogfirsindstyvende år.

Helamans Bog 12

1 Og således kan vi se, hvor falske og også hvor ustadige menneskenes børns hjerte er, ja, vi kan se, at Herren i sin mægtige, grænseløse godhed velsigner og giver fremgang til dem, der sætter deres lid til ham.

2 Ja, og vi kan se, at på selv samme tid, som han giver sit folk fremgang, ja, ved vækst på deres marker, i deres flokke og deres hjerde og i guld og i sølv og i alle slags kostbarheder af enhver art og type, ved at skåne deres liv og udfri dem af deres fjenders hænder, ved at blødgøre deres fjenders hjerte, så de ikke erklærer krige mod dem, ja, og ved kort sagt at gøre alt for sit folks velfærd og lykke, ja, da er det, at de forhærdter hjertet og glemmer Herren deres Gud og tramper den Hellige under føde – ja, og dette på grund af deres medgang og deres overordentlig store velstand.

3 Og således ser vi, at medmindre Herren revser sit folk med mange trængsler, ja, medmindre han hjemsøger dem med død og med skræk og med hungersnød og al slags pest, erindrer de ham ikke.

4 O, hvor tåbelige og hvor forfængelige og hvor onde og djævelske og hvor hurtige til at gøre misgerninger og hvor langsomme til at gøre godt er ikke menneskenes børn, ja, hvor hurtige til at lytte til den Ondes ord og til at lade hjertet blive optaget af verdens tomme ting!

5 Ja, hvor hurtige til at blive indbildske i stolthed, ja, hvor hurtige til at prale og gøre alt muligt af det, der er ugudeligt; og hvor langsomme er de ikke til at huske Herren deres Gud, og til at låne øre til hans råd, ja, hvor langsomme til at vandre på visdommens stier!

6 Se, de ønsker ikke, at Herren deres Gud, som har skabt dem, skal herske og regere over dem; til trods for hans store godhed og hans barmhjertighed mod dem, regner de hans råd for intet, og de vil ikke, at han skal være deres vejleder.

7 O, hvor stor er ikke menneskenes børns intethed, ja, de er endog mindre end jordens støv.

8 For se, støvet på jorden flytter sig hid og did, så den sønderdeler sig på vor mægtige og evige Guds befaling.

9 Ja, se, ved hans røst skælver og bæver højene og bjergene.

10 Og ved hans røsts kraft bliver de brudt op og bliver jævne, ja, som en dal.

11 Ja, ved hans røsts kraft ryster hele jorden.

12 Ja, ved hans røsts kraft røkkes grundvoldene, helt ind til selve kernen.

13 Ja, og hvis han siger til jorden: Bevæg dig! så bevæger den sig.

- 14 Ja, hvis han siger til jorden: Du skal bevæge dig baglæns, så det forlænger dagen med mange timer! så sker det,
- 15 og således bevæger jorden sig baglæns i overensstemmelse med hans ord, og det synes for mennesket, som om solen står stille; ja, og se, sådan er det, for visselig er det jorden, der bevæger sig, og ikke solen.
- 16 Og se også, hvis han siger til vandene i det store dyb: Bliv udtørret! så sker det.
- 17 Se, hvis han siger til dette bjerg: Hæv dig, og kom hen og fald ned over denne by, så den bliver begravet! se, så sker det.
- 18 Og se, hvis en mand skjuler en skat i jorden, og Herren siger: Lad den være forbandet på grund af ugudeligheden hos ham, der har skjult den! se, så skal den være forbandet.
- 19 Og hvis Herren siger: Vær du forbandet, så ingen skal finde dig fra denne tid og for evigt! se, så får ingen den fra nu af og for evigt.
- 20 Og se, hvis Herren siger til et menneske: På grund af din syndighed skal du være forbandet for evigt! så skal det blive gjort.
- 21 Og hvis Herren siger: På grund af din syndighed skal du blive forstødt fra min nærhed! så vil han foranledige, at det skal ske således.
- 22 Og ve den, til hvem han siger dette, for det skal blive sagt til den, der gør misgerninger, og han kan ikke blive frelst; derfor, af denne årsag, at mennesker må kunne blive frelst, er omvendelse blevet kundgjort.
- 23 Velsignede er derfor de, der vil omvende sig og lytte til Herren deres Guds røst; for det er dem, der skal blive frelst.
- 24 Og måtte Gud i sin mægtige fylde tilstede, at menneskene må blive bragt til omvendelse og gode gerninger, så de må blive bragt tilbage til nåde for nåde i forhold til deres gerninger.
- 25 Og jeg ville ønske, at alle mennesker kunne blive frelst. Men vi læser, at på den store og yderste dag er der nogle, som skal blive stødt ud, ja, som vil blive forstødt fra Herrens nærhed;
- 26 ja, som vil blive overgivet til en tilstand af uendelig elendighed og derved opfylde de ord, som lyder: De, der har gjort godt, skal få evigtvarende liv; og de, der har gjort ondt, skal få evigtvarende fordømmelse. Og således er det. Amen.

Lamanitten Samuels profeti til nefitterne.

Helamans Bog 13

- 1 Og se, det skete i det seksogfirsindstyvende år, at nefitterne stadig forblev i ugudelighed, ja, i stor ugudelighed, mens lamanitterne nidkært bestræbte sig på at holde Guds befalinger i henhold til Moseloven.
- 2 Og det skete, at der i dette år var en vis Samuel, en lamanit, som kom til Zarahemlas land og begyndte at prædike for folket. Og det skete, at han prædikede omvendelse for folket i mange dage, og de stødte ham ud, og han var ved at vende tilbage til sit eget land.
- 3 Men se, Herrens røst kom til ham, at han skulle vende tilbage igen og profetere for folket, hvad der blev ham indgivet i hjertet.
- 4 Og det skete, at de ikke ville tillade, at han kom ind i byen, derfor steg han op på

dens mur og strakte hånden ud og råbte med høj røst og profeterede det for folket, som Herren lagde ham i hjertet.

5 Og han sagde til dem: Se, jeg, Samuel, en lamanit, taler Herrens ord, som han lægger mig i hjertet, og se, han har lagt mig i hjertet at sige til dette folk, at retfærdighedens sværd hænger over dette folk, og der går ikke fire hundrede år, før retfærdighedens sværd falder på dette folk.

6 Ja, en stor ødelæggelse venter dette folk, og den kommer visselig over dette folk, og intet kan frelse dette folk bortset fra omvendelse og tro på Herren Jesus Kristus, som visselig skal komme til verden og skal lide meget og skal blive slået ihjel for sit folk.

7 Og se, en engel fra Herren har kundgjort det for mig, og han bragte min sjæl glædelige tidender. Og se, jeg blev sendt til jer for også at kundgøre det for jer, så I kan få glædelige tidender, men se, I ville ikke modtage mig.

8 Derfor, så siger Herren: På grund af det nefitiske folks hårdhjertethed tager jeg, medmindre de omvender sig, mit ord bort fra dem, og jeg trækker min Ånd tilbage fra dem, og jeg bærer ikke længere over med dem, og jeg vender deres brødres hjerte mod dem.

9 Og der skal ikke gå fire hundrede år, før jeg foranlediger, at de bliver slået; ja, jeg hjemsøger dem med sværdet og med hungersnød og med pest.

10 Ja, jeg hjemsøger dem i min rasende vrede, og der skal være nogle af det fjerde slægtled blandt jeres fjender, som skal leve længe nok til at se jeres fuldstændige undergang; og dette skal visselig ske, medmindre I omvender jer, siger Herren; og disse af det fjerde slægtled, skal bringe jeres undergang over jer.

11 Men hvis I omvender jer og igen vender jer til Herren jeres Gud, bortvender jeg min vrede, siger Herren; ja, så siger Herren, velsignede er de, der omvender sig og vender sig til mig, men ve den, der ikke omvender sig.

12 Ja, ve denne store by Zarahemla, for se, det er på grund af dem, der er retfærdige, at den bliver skånet; ja, ve denne store by, for jeg ser, siger Herren, at der er mange, ja, endog størstedelen af denne store by, der forhærdet hjertet mod mig, siger Herren.

13 Men velsignede er de, der omvender sig, for dem skåner jeg. Men se, hvis det ikke var for de retfærdige, som er i denne store by, se, da ville jeg foranledige, at der kom ild ned fra himlen og ødelagde den.

14 Men se, det er for de retfærdiges skyld, at den bliver skånet. Men se, den tid kommer, siger Herren, at når I støder de retfærdige ud fra jer, da skal I være modne til udryddelse; ja, ve denne store by på grund af den ugudelighed og de vederstyggeligheder, som findes i hende.

15 Ja, og ve byen Gideon for den ugudelighed og de vederstyggeligheder, som findes i hende.

16 Ja, og ve alle de byer, som findes i landet rundt omkring, og som er i nefitternes besiddelse, på grund af den ugudelighed og de vederstyggeligheder, som findes i dem.

17 Og se, en forbandelse skal komme over landet, siger Hærskarers Herre, på grund af det folk, som er i landet, ja, på grund af deres ugudelighed og deres vederstyggeligheder.

18 Og det skal ske, siger Hærskarers Herre, ja, vor mægtige og sande Gud, at den, som skjuler skatte i jorden, aldrig mere skal finde dem igen på grund af landets mægtige forbandelse, medmindre han er en retfærdig mand og skjuler dem i Herren.

- 19 For jeg vil, siger Herren, at de skal skjule deres skatte til mig, og forbandet være de, der ikke skjuler deres skatte til mig, for ingen skjuler deres skatte til mig, bortset fra de retfærdige; og den, der ikke skjuler sine skatte til mig, forbandet er han og også skatten, og ingen skal få den tilbage på grund af landets forbandelse.
- 20 Og den dag skal komme, da de skal skjule deres skatte, fordi de har ladet hjertet blive optaget af rigdomme; og fordi de har ladet hjertet blive optaget af deres rigdomme og vil skjule deres skatte, når de flygter for deres fjender, forbandet være de og også deres skatte, fordi de ikke vil skjule dem til mig; og på den dag skal de blive slået, siger Herren.
- 21 Se, I indbyggere i denne store by, og lyt til mine ord; ja, lyt til de ord, som Herren siger, for se, han siger, at I er forbandet på grund af jeres rigdomme, og jeres rigdomme er også forbandet, fordi I har ladet hjertet blive optaget af dem og ikke har lyttet til ordene fra ham, som gav dem til jer.
- 22 I husker ikke Herren jeres Gud i det, som han har velsignet jer med, men I husker altid jeres rigdomme, skønt I ikke takker Herren jeres Gud for dem; ja, jeres hjerte er ikke vendt til Herren, men de svulmer af stor stolthed til pral og til stor hovmod, misundelse, stridigheder, ondsindethed, forfølgelse og mord og al slags syndighed.
- 23 Af denne årsag har Gud Herren foranlediget, at en forbandelse skal komme over landet og også over jeres rigdomme, og dette på grund af jeres syndighed.
- 24 Ja, ve dette folk på grund af denne tid, som er kommet, da I støder profeterne ud og spotter dem og kaster sten mod dem og slår dem ihjel og begår al slags ugudelighed mod dem, ligesom de gjorde fordem.
- 25 Og se, når I taler, siger I: Hvis vore dage havde været i vor fordums fædres dage, havde vi ikke slået profeterne ihjel, havde vi ikke stenet dem og stødt dem ud.
- 26 Se, I er værre end de, for så sandt som Herren lever, bliver I, hvis der kommer en profet blandt jer og kundgør jer Herrens ord, der vidner om jeres synder og syndighed, vrede på ham og støder ham ud og forsøger på alle måder at slå ham ihjel; ja, I vil sige, at han er en falsk profet, og at han er en synder og af Djævelen, fordi han vidner om, at jeres handlinger er onde.
- 27 Men se, hvis der kommer en mand blandt jer og siger: Gør dette, og det er der ingen synd i; gør hint, og I skal ikke lide! ja, han siger: Vandr efter jeres eget hjertes stolthed, ja, vandr efter jeres øjnes stolthed, og gør, hvad end jeres hjerte ønsker! – og hvis der kommer en mand blandt jer og siger dette, modtager I ham og siger, at han er profet.
- 28 Ja, I løfter ham op, og I giver ham af jeres gods, I giver ham af jeres guld og af jeres sølv, og I klæder ham i kostbare klæder; og fordi han taler smigrende ord til jer, og han siger, at alt er vel, så finder I ingen fejl hos ham.
- 29 O, du ugudelige og du afsporede slægt, I forhædede og stivnakkede mennesker, hvor længe tror I, at Herren vil tåle jer? Ja, hvor længe vil I tillade jer at blive ledt af tåbelige og blinde vejledere? Ja, hvor længe vil I vælge mørke frem for lys?
- 30 Ja, se, Herrens vrede er allerede tændt imod jer, se, han har forbandet landet på grund af jeres ugudelighed.
- 31 Og se, den tid kommer, da han vil forbande jeres rigdomme, så de vil blive glatte, så I ikke kan holde på dem; og i jeres fattigdoms dage kan I ikke beholde dem.
- 32 Og i jeres fattigdoms dage skal I anråbe Herren, og I skal råbe forgæves, for jeres ødelæggelse er allerede kommet over jer, og jeres undergang er gjort sikker, og på den dag skal I græde og hyle, siger Hærskarers Herre. Og da skal I klage og sige:

- 33 O, gid jeg havde omvendt mig og ikke havde dræbt profeterne og stenet dem og stødt dem ud! Ja, på den dag skal I sige: O, gid vi havde husket Herren vor Gud den dag, da han gav os vore rigdomme, så var de ikke blevet glatte, så vi mistede dem, for se, vore rigdomme er forsvundet for os.
- 34 Se, vi lægger et stykke værktøj her, og i morgen er det borte; og se, vore sværd bliver taget fra os den dag, vi søger efter dem til kamp.
- 35 Ja, vi har skjult vore skatte, og de er gledet fra os på grund af landets forbandelse.
- 36 O, gid vi havde omvendt os den dag, da Herrens ord kom til os; for se, landet er forbandet, og alle ting er blevet glatte, og vi kan ikke holde på dem.
- 37 Se, vi er omgivet af dæmoner, ja, vi er omringet af hans engle, han som har forsøgt at fordærve vor sjæl. Se, vor syndighed er stor. O Herre, kan du ikke bortvende din vrede fra os? Og sådan skal jeres sprog være i de dage.
- 38 Men se, jeres prøves dage er forbi, I har udsat jeres frelses dag, indtil det er evigtvarende for sent, og jeres undergang er gjort sikker; ja, for alle jeres livs dage har I stræbt efter det, som I ikke kunne få, og I har stræbt efter lykke ved at gøre misgerninger, hvilket er i modstrid med beskaffenheden af den retfærdighed, som er hos vort mægtige og evige overhoved.
- 39 O, I folk i dette land, gid I ville høre mine ord! Og jeg beder om, at Herrens vrede må blive bortvendt fra jer, og at I vil omvende jer og blive frelst.

Helamans Bog 14

- 1 Og se, det skete, at lamanitten Samuel profeterede meget mere, som ikke kan skrives.
- 2 Og se, han sagde til dem: Se, jeg giver jer et tegn, for der kommer endnu fem år, og se, så kommer Guds Søn for at forløse alle dem, som vil tro på hans navn.
- 3 Og se, dette vil jeg give jer som et tegn på tidspunktet for hans komme; for se, der skal være store lys på himlen i et sådant omfang, at der om natten, før han kommer, intet mørke skal være, i et sådant omfang at det for mennesker skal se ud som om, det var dag.
- 4 Derfor skal der være én dag og en nat og en dag, som om det var én dag og der ingen nat var; og dette skal være jer et tegn, for I skal lægge mærke til solens opgang og også til dens nedgang, derfor skal I med vished vide, at der skal være to dage og en nat; alligevel skal natten ikke formørkes, og dét skal være natten, før han bliver født.
- 5 Og se, der skal også stige en ny stjerne op, en sådan, som I aldrig før har set; og dette skal også være jer et tegn.
- 6 Og se, det er ikke alt; der skal være mange tegn og undere på himlen.
- 7 Og det skal ske, at I alle vil blive forbløffet og undre jer i en sådan grad, at I falder til jorden.
- 8 Og det skal ske, at hver den, der tror på Guds Søn, han skal have evigtvarende liv.
- 9 Og se, på denne måde har Herren ved sin engel befalet mig, at jeg skulle komme og fortælle jer dette, ja, han har befalet mig, at jeg skulle profetere dette for jer; ja, han har sagt til mig: Råb til dette folk: Omvend jer, og bered Herrens vej.
- 10 Og se, fordi jeg er lamanit og har talt de ord til jer, som Herren har befalet mig, og fordi det var hårdt mod jer, er I nu vrede på mig og forsøger at slå mig ihjel og har stødt mig ud fra jer.
- 11 Og I skal høre mine ord, for i den hensigt er jeg steget op på denne bys mure, for at I kan høre om og kende til Guds straffedomme, som venter jer på grund af jeres

syndighed, og for at I også kan kende betingelserne for omvendelse.

12 Og også for at I kan kende til Jesu Kristi komme, Guds Søn, himlens og jordens Fader, skaberen af alt fra begyndelsen, og for at I kan kende til tegnene på hans komme i den hensigt, at I kan tro på hans navn.

13 Og hvis I tror på hans navn, vil I omvende jer fra alle jeres synder, så I derved kan få forladelse for dem ved hans fortjenester.

14 Og se videre, et andet tegn giver jeg til jer, ja, et tegn på hans død.

15 For se, han må visselig dø, for at frelse kan blive tilvejebragt; ja, det påhviler ham og bliver nødvendigt, at han dør for at tilvejebringe de dødes opstandelse, så menneskene derved kan blive bragt ind i Herrens nærhed.

16 Ja, se, denne død tilvejebringer opstandelsen og forløser hele menneskeslægten fra den første død – den åndelige død, for hele menneskeslægten, som ved Adams fald blev forstødt fra Herrens nærhed, betragtes som død, både med hensyn til det timelige og til det åndelige.

17 Men se, Kristi opstandelse forløser menneskeslægten, ja, hele menneskeslægten og bringer dem tilbage i Herrens nærhed.

18 Ja, og den tilvejebringer betingelsen for omvendelse, så hver den, der omvender sig, han ikke bliver hugget om og kastet i ilden, men hver den, der ikke omvender sig, bliver hugget om og kastet i ilden; og der kommer igen en åndelig død over dem, ja, en anden død, for de bliver igen forstødt med hensyn til det, der hører til retfærdighed.

19 Derfor, omvend jer, omvend jer, så I ikke, ved at vide dette og ikke gøre derefter, selv skal lade jer komme under fordømmelse og blive ført ned til denne anden død.

20 Men se, som jeg sagde til jer angående et andet tegn, et tegn på hans død, se, på den dag, da han lider døden, skal solen blive formørket og nægte at give sit lys til jer, og ligeså månen og stjernerne, og der skal ikke være noget lys på dette lands overflade i et tidsrum af tre dage fra det tidspunkt, han lider døden, til det tidspunkt han igen opstår fra de døde.

21 Ja, på det tidspunkt han opgiver ånden, skal der være torden og lyn i et tidsrum af mange timer, og jorden skal ryste og bæve; og de klipper, som er på denne jords overflade, og som er både over jorden og under den, og som I på dette tidspunkt ved er faste eller hvoraf størstedelen er én fast masse, skal blive brudt op,

22 ja, de skal blive brudt i to stykker og skal derefter altid være fulde af sprækker og revner og blive fundet som brudte stykker på hele jordens overflade, ja, både over jorden og under den.

23 Og se, der skal komme mægtige uvejr, og mange bjerge skal blive lagt lave ligesom en dal, og der skal være mange steder, som nu kaldes dale, der skal blive til bjerge, hvis højde er stor.

24 Og mange hovedveje skal blive brudt op, og mange byer skal blive lagt øde.

25 Og mange grave skal blive åbnet og skal afgive mange af deres døde, og mange hellige skal vise sig for mange.

26 Og se, således har englen talt til mig, for han sagde til mig, at der skulle være torden og lyn i et tidsrum af mange timer.

27 Og han sagde til mig, at mens tordenen og lynene varede, og uvejret, at dette skulle ske, og at mørke skulle dække hele jordens overflade i et tidsrum af tre dage.

28 Og englen sagde til mig, at mange skal se det, der er større end dette i den hensigt, at de skal tro, at disse tegn og disse undere skulle ske på hele dette lands

overflade i den hensigt, at der ikke skulle være nogen grund til vantro blandt menneskenes børn –

29 Og dette i den hensigt, at hver den, der vil tro, kan blive frelst, og at der vil komme en retfærdig straffedom over hver den, der ikke vil tro; og også at de, hvis de bliver dømt skyldige, da selv bringer deres egen fordømmelse over sig.

30 Og husk nu, husk, mine brødre, at hver den, som fortabes, fortabes af sig selv; og hver den, som gør misgerninger, gør det mod sig selv; for se, I er frie, det er jer tilladt at handle selv; for se, Gud har givet jer en kundskab, og han har gjort jer fri.

31 Han har givet jer, for at I kan kende godt fra ondt, og han har givet jer, for at I kan vælge liv eller død; og I kan gøre godt og blive bragt tilbage til det, der er godt, eller blive gengældt med det, der er godt; eller I kan gøre ondt og blive gengældt med det, der er ondt.

Helamans Bog 15

1 Og se, mine elskede brødre, se, jeg kundgør for jer, at medmindre I omvender jer, skal jeres huse lægges øde.

2 Ja, medmindre I omvender jer, skal jeres kvinder have stor grund til at sørge på den dag, da de giver die; for I skal forsøge at flygte, og der skal ikke være noget tilflugtssted; ja, ve dem, som er med barn, for de skal være tunge og kan ikke flygte; derfor bliver de trådt ned og bliver ladet tilbage for at omkomme.

3 Ja, ve dette folk, som kaldes Nefis folk, medmindre de omvender sig, når de ser alle disse tegn og undere, som skal blive vist dem; for se, de har været et folk, som var udvalgt af Herren, ja, Nefis folk har han elsket, og han har også revset dem, ja, i deres syndigheds dage har han revset dem, fordi han elsker dem.

4 Men se, mine brødre, lamanitterne har han hadet, fordi deres handlinger bestandigt har været onde, og det på grund af ugudeligheden af deres fædres overlevering. Men se, frelse er blevet dem til del ved nefitternes forkyndelse, og i den hensigt har Herren forlænget deres dage.

5 Og jeg ønsker, at I skal se, at størstedelen af dem er på pligtens sti, og de vandrer med omhu for Gud, og de bestræber sig på at holde hans befalinger og hans lovbud og hans retsregler i henhold til Moseloven.

6 Ja, jeg siger jer, at størstedelen af dem gør dette, og de bestræber sig med utrættelig flid på at bringe resten af deres brødre til kundskab om sandheden; derfor er der mange, der slutter sig til dem hver dag.

7 Og se, I ved det selv, for I har været vidne til, at så mange af dem, som bliver bragt til kundskab om sandheden og til at kende til deres fædres ugudelige og vederstyggelige overleveringer og bliver ledt til at tro på de hellige skrifter, ja, de hellige profeters profetier, som er skrevet, og som leder dem til tro på Herren og til omvendelse, hvilken tro og omvendelse medfører en forandring i hjertet hos dem –

8 derfor er, som I selv ved, så mange, som er kommet hertil, faste og standhaftige i troen og i det, hvormed de er blevet gjort fri.

9 Og I ved også, at de har gravet deres krigsvåben ned, og de er bange for at tage dem op for ikke derved på en eller anden måde at komme til at synde, ja, I kan se, at de er bange for at synde – for se, de vil lade sig træde ned og slå ihjel af deres fjender og vil ikke løfte deres sværd mod dem, og dette på grund af deres tro på Kristus.

10 Og se, på grund af deres standhaftighed, når de tror på det, som de tror på, for på

grund af deres fasthed, efter at de én gang er blevet oplyst, se, da vil Herren velsigne dem og forlænge deres dage til trods for deres ugudelighed –

11 ja, selv om de skulle synke ned i vantro, vil Herren forlænge deres dage, indtil den tid kommer, som er blevet omtalt af vore fædre og også af profeten Zenos og mange andre profeter angående vore brødre, lamanitternes, tilbagevenden til kundskab om sandheden –

12 ja, jeg siger jer, at i de sidste tider er Herrens løfter blevet udstrakt til vore brødre, lamanitterne; og til trods for de mange trængsler, som de skal få, og til trods for, at de skal blive drevet hid og did på jordens overflade og blive jaget og skal blive slået og spredt vidt omkring uden at have noget tilflugtssted, vil Herren være barmhjertig mod dem.

13 Og dette er ifølge profetien, at de igen skal blive bragt til den sande kundskab, som er kundskaben om deres forløser og deres store og sande hyrde og blive regnet blandt hans får.

14 Derfor siger jeg til jer: Det skal blive bedre for dem end for jer, medmindre I omvender jer.

15 For se, var de mægtige gerninger, som er blevet vist for jer, blevet vist for dem, ja, for dem, som er sunket ned i vantro på grund af deres fædres overleveringer, så kan I selv se, at de aldrig igen ville være sunket ned i vantro.

16 Derfor siger Herren: Jeg vil ikke udrydde dem fuldstændig, men jeg vil foranledige, at de på min visdoms dag skal vende tilbage til mig, siger Herren.

17 Og se nu, siger Herren, angående det nefitiske folk: Hvis de ikke vil omvende sig og bestræbe sig på at gøre min vilje, vil jeg udrydde dem fuldstændig, siger Herren, på grund af deres vantro til trods for de mange mægtige gerninger, som jeg har udført blandt dem; og så vist som Herren lever, skal dette ske, siger Herren.

Helamans Bog 16

1 Og se, det skete, at der var mange, der hørte lamanitten Samuels ord, som han talte på byens mure. Og så mange, som troede på hans ord, gik hen og søgte efter Nefi; og da de var kommet hen og havde fundet ham, bekendte de deres synder for ham og benægtede dem ikke, for de ønskede, at de kunne blive døbt til Herren.

2 Men så mange, som der var, som ikke troede på Samuels ord, blev vrede på ham; og de kastede sten efter ham på muren, og også mange skød pile efter ham, mens han stod på muren; men Herrens Ånd var med ham, således at de ikke kunne ramme ham med deres sten, ej heller med deres pile.

3 Se, da de så, at de ikke kunne ramme ham, var der mange flere, som troede på hans ord, således at de gik hen til Nefi for at blive døbt.

4 For se, Nefi døbte og profeterede og prædikede, idet han råbte omvendelse til folket, viste tegn og undere og udførte mirakler blandt folket, så de kunne vide, at Kristus snart måtte komme –

5 idet han fortalte om det, som snart skulle ske, så de, på det tidspunkt, hvor det skete, kunne vide og huske, at det var blevet gjort kendt for dem på forhånd i den hensigt, at de skulle tro; derfor gik så mange, som troede på Samuels ord, hen til ham for at blive døbt, for de kom angrende og bekendte deres synder.

6 Men størstedelen af dem troede ikke på Samuels ord; da de derfor så, at de ikke kunne ramme ham med deres sten og deres pile, råbte de til deres anførere og sagde:

Pågrib denne karl, og bind ham, for se, han har en djævel i sig; og på grund af kraften fra den djævel, der er i ham, kan vi ikke ramme ham med vore sten og vore pile; pågrib ham derfor, og bind ham og bort med ham.

7 Og da de gik hen for at lægge hånd på ham, se, da kastede han sig ned fra muren og flygtede ud af deres lande, ja, ind i sit eget land og begyndte at prædike og at profetere blandt sit eget folk.

8 Og se, man hørte aldrig mere noget til ham blandt nefitterne; og således var forholdene hos folket.

9 Og således endte det seksogfirsindstyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

10 Og således endte også det syvogfirsindstyvende år af dommernes regeringstid, idet størstedelen af folket forblev i deres stolthed og ugudelighed, og den mindre del vandrede med større omhu for Gud.

11 Og dette var også forholdene i det otteogfirsindstyvende år af dommernes regeringstid.

12 Og der var kun få ændringer i forholdene hos folket i det niogfirsindstyvende år af dommernes regeringstid, bortset fra at folket begyndte at blive mere forhærdede i ugudelighed og mere og mere at gøre det, som var i modstrid med Guds befalinger.

13 Men det skete i det halvfemsindstyvende år af dommernes regeringstid, at der blev givet folket store tegn og undere; og profeternes ord begyndte at blive opfyldt.

14 Og engle viste sig for mennesker, vise mennesker, og kundgjorde dem glædelige tidender om stor glæde; således begyndte skrifterne i dette år at blive opfyldt.

15 Alligevel begyndte folket at forhærde hjertet, alle bortset fra den del af dem, der var mest troende, både blandt nefitterne og også blandt lamanitterne, og de begyndte at forlade sig på deres egen styrke og på deres egen visdom og at sige:

16 Nogle ting har de måske gættet rigtigt blandt så mange, men se, vi ved, at alle disse store og forunderlige gerninger, som der er blevet talt om, ikke kan ske.

17 Og de begyndte at drøfte det og at strides indbyrdes, idet de sagde:

18 Det er fornuftstridigt, at et sådant væsen som en Kristus skal komme; hvis så var, og han er Guds Søn, himlens og jordens Fader, som det er blevet talt, hvorfor vil han da ikke vise sig for os lige såvel som for dem, der er i Jerusalem?

19 Ja, hvorfor vil han ikke vise sig i dette land lige såvel som i Jerusalems land?

20 Men se, vi ved, at dette er en ugudelig overlevering, som er blevet overleveret os af vore forfædre for at få os til at tro på noget stort og forunderligt, der skulle ske, men ikke blandt os, men i et land, der er langt borte, et land som vi ikke kender; derfor kan de holde os i uvidenhed, for vi kan ikke med vore egne øjne se, at det er sandt.

21 Og de vil med den Ondes snedige og hemmelighedsfulde kneb udvirke et eller andet stort mysterium, som vi ikke kan forstå, og som vil holde os nede, så vi skal være tjenere for deres ord og også tjenere for dem, for vi er afhængige af, at de lærer os ordet; og således vil de holde os i uvidenhed alle vort livs dage, hvis vi vil overgive os til dem.

22 Og folket forestillede sig i hjertet meget mere, som var tåbeligt og forføngeligt; og de blev meget oprørte, for Satan opæggede dem til bestandig at gøre misgerninger, ja, han gik omkring og spredte rygter og splid på hele landets overflade, så han kunne forhærde folkets hjerte mod det, der var godt, og mod det, der skulle ske.

23 Og til trods for de tegn og de undere, som blev udvirket blandt Herrens folk, og

de mange mirakler, som de gjorde, fik Satan et fast greb om hjertet hos folk på hele landets overflade.

24 Og således endte det halvfemsindstyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

25 Og således endte Helamans bog ifølge Helamans og hans sønners optegnelse.

Tredje Nefi

Nefis Bog

Af Nefi, søn af Nefi, som var Helamans søn

Og Helaman var søn af Helaman, som var søn af Alma, som var søn af Alma, som var efterkommer af Nefi, som var søn af Lehi, der drog ud fra Jerusalem i det første år af Sidkijas, Judas konges, regeringstid.

Tredje Nefi 1

- 1 Se, det skete, at det enoghalvfemsindstyvende år var gået, og det var seks hundrede år fra det tidspunkt, da Lehi forlod Jerusalem; og det var i det år, da Lakoneus var overdommer og regent over landet.
- 2 Og Nefi, Helamans søn, var draget ud af Zarahemlas land efter at have givet sin søn Nefi, der var hans ældste søn, ansvaret for bronzepladerne og alle de optegnelser, som var blevet ført, og alle de ting, der var blevet holdt hellige siden Lehis udrejse fra Jerusalem.
- 3 Så drog han ud af landet, og hvor han drog hen, ved ingen; og hans søn Nefi førte optegnelserne i hans sted, ja, optegnelsen om dette folk.
- 4 Og det skete i begyndelsen af det tooghalvfemsindstyvende år, se, profeternes profetier begyndte at blive mere fuldstændig opfyldt, for der begyndte at blive udvirket større tegn og større mirakler blandt folket.
- 5 Men der var nogle, som begyndte at sige, at tiden var gået for opfyldelsen af de ord, som blev talt af lamanitten Samuel.
- 6 Og de begyndte at fryde sig over deres brødre, idet de sagde: Se, tiden er gået, og Samuels ord er ikke blevet opfyldt, derfor har jeres glæde over og jeres tro på dette været forgæves.
- 7 Og det skete, at de skabte et stort røre overalt i hele landet; og de mennesker, som troede, begyndte at blive meget sorgfulde af frygt for, at det, som var blevet talt, måske ikke ville ske.
- 8 Men se, de ventede standhaftigt på den dag og den nat og den dag, der skulle være som én dag, som om der ingen nat var, så de kunne erfare, at deres tro ikke havde været forgæves.
- 9 Se, det skete, at der blev fastsat en dag af de ikke-troende, på hvilken alle de, der troede på disse overleveringer, skulle sendes i døden, medmindre det tegn, der var blevet givet af profeten Samuel, viste sig.
- 10 Se, det skete, at da Nefi, Nefis søn, så denne ugudelighed blandt sit folk, blev hans hjerte overordentlig sorgfuldt.
- 11 Og det skete, at han gik ud og bøjede sig til jorden og indtrængende anråbte sin Gud for sit folk, ja, for dem, som stod for at blive slået ihjel på grund af deres tro på deres fædres overlevering.
- 12 Og det skete, at han indtrængende anråbte Herren hele den dag; og se, Herrens røst kom til ham og sagde:

- 13 Løft dit hoved, og vær ved godt mod; for se, tiden er for hånden, og i denne nat skal tegnet blive givet, og i morgen kommer jeg til verden for at vise verden, at jeg vil opfylde alt det, som jeg har ladet tale ved mine hellige profeters mund.
- 14 Se, jeg kommer til mine egne for at opfylde alt det, som jeg har kundgjort for menneskenes børn fra verdens grundlæggelse og for at gøre både Faderens og Sønnens vilje – Faderens på grund af mig og Sønnens på grund af mit kød. Og se, tiden er for hånden, og i denne nat skal tegnet blive givet.
- 15 Og det skete, at de ord, der kom til Nefi, blev opfyldt, sådan som de var blevet talt; for se, ved solnedgang var der intet mørke; og folket begyndte at blive forbavset, fordi der intet mørke var, da natten kom.
- 16 Og der var mange, der ikke havde troet profeterens ord, som faldt til jorden og blev, som var de døde, for de vidste, at den store ødelæggelsesplan, som de havde lagt for dem, der troede på profeterens ord, var blevet forpurret, for det tegn, der var blevet givet, var allerede for hånden.
- 17 Og de begyndte at forstå, at Guds Søn snart måtte komme; ja, kort sagt alle folk på hele jordens overflade fra vest til øst, både i landet mod nord og i landet mod syd, blev så overordentlig forbavsede, at de faldt til jorden.
- 18 For de vidste, at profeterne havde vidnet om dette i mange år, og at tegnet, som var blevet givet, allerede var for hånden; og de begyndte at frygte på grund af deres ugudelighed og deres vantro.
- 19 Og det skete, at der ikke var noget mørke hele den nat, men det var så lyst, som var det middag. Og det skete, at solen igen stod op om morgenen i overensstemmelse med sin rette orden; og de vidste, at det var den dag, da Herren skulle fødes på grund af det tegn, som var blevet givet.
- 20 Og det var sket, ja, alt til mindste enkelthed, i overensstemmelse med profeterens ord.
- 21 Og det skete også, at en ny stjerne viste sig i overensstemmelse med ordet.
- 22 Og det skete, at fra det tidspunkt af begyndte der at blive spredt løgne ud blandt folket af Satan for at forhærde deres hjerte i den hensigt, at de ikke skulle tro på de tegn og undere, som de havde set; men til trods for disse løgne og bedrag, troede størstedelen af folket og blev omvendt til Herren.
- 23 Og det skete, at Nefi drog ud blandt folket, og også mange andre, og døbte til omvendelse, hvorved der skete en stor forladelse af synder. Og således begyndte folket igen at få fred i landet.
- 24 Og der var ingen stridigheder, bortset fra at der var nogle få, der begyndte at prædike, idet de anstrengte sig for at bevise ved hjælp af skrifterne, at det ikke mere var nødvendigt at iagttage Moseloven. Se, heri tog de fejl, fordi de ikke havde forstået skrifterne.
- 25 Men det skete, at de snart blev omvendt og blev overbevist om den vildfarelse, de var i, for det blev kundgjort for dem, at loven endnu ikke var opfyldt, og at den skulle opfyldes til mindste enkelthed; ja, ordet kom til dem, at den skulle opfyldes, ja, at ikke ét bogstav eller én tøddel skulle forgå, før det alt sammen skulle opfyldes; derfor blev de i det selv samme år bragt til kundskab om deres vildfarelse og bekendte deres fejl.
- 26 Og således gik det tooghalvfemsindstyvende år og bragte glædelige tidender til folket på grund af de tegn, der skete i overensstemmelse med alle de hellige profeters profetiske ord.

- 27 Og det skete, at det treoghalvfemsindstyvende år også gik i fred, bortset fra gadiantrøerne, som boede i bjergene, og som oversvømmede landet; for så stærke var deres fæstninger og deres hemmelige steder, at folket ikke kunne besejre dem; derfor begik de mange mord og foretog mange nedslagtninger blandt folket.
- 28 Og det skete, at de i det fireoghalvfemsindstyvende år begyndte at øges i høj grad, fordi der var mange, der havde skilt sig ud fra nefitterne, som flygtede over til dem, hvilket voldte megen sorg for de nefitter, der blev tilbage i landet.
- 29 Og der var også en årsag til megen sorg blandt lamanitterne, for se, de havde mange børn, som voksede op og begyndte at vokse sig stærke i år, så de blev selvrådige, og de blev af løgne og smigrende ord fra nogle, der var zoramitter, forledt til at slutte sig til disse gadiantrøvere.
- 30 Og således blev lamanitterne også plaget og begyndte at aftage i deres tro og retfærdighed på grund af den opvoksende slægts ugudelighed.

Tredje Nefi 2

- 1 Og det skete, at således gik også det femoghalvfemsindstyvende år, og folket begyndte at glemme de tegn og undere, som de havde hørt, og begyndte at blive mindre og mindre forbavsede over et tegn eller et under fra himlen, i en sådan grad at de begyndte at blive hårde i hjertet og blinde i sindet og begyndte at tvivle på alt, som de havde hørt og set –
- 2 idet de i hjertet indbildte sig en tom forestilling om, at de blev udvirket af mennesker og ved Djævelens magt for at forlede og bedrage folkets hjerte; og således satte Satan sig igen i besiddelse af folkets hjerte, således at han forblindede deres øjne og forledte dem til at tro, at læren om Kristus var tåbelig og tom.
- 3 Og det skete, at folket begyndte at vokse sig stærke i ugudelighed og vederstyggeligheder; og de troede ikke, at der ville blive givet flere tegn og undere; og Satan gik omkring og forledte folkets hjerte, fristede dem og fik dem til at begå stor ugudelighed i landet.
- 4 Og således gik det seksoghalvfemsindstyvende år; og også det syvoghalvfemsindstyvende år; og også det otteoghalvfemsindstyvende år; og også det nioghalvfemsindstyvende år.
- 5 Og der var også gået et hundrede år siden Mosijas dage, han, som var konge over det nefitiske folk.
- 6 Og der var gået seks hundrede og ni år, siden Lehi forlod Jerusalem.
- 7 Og der var gået ni år fra det tidspunkt, da det tegn, som blev omtalt af profeterne, på at Kristus skulle komme til verden, blev givet.
- 8 Se, nefitterne begyndte at regne deres tid fra denne tid, da tegnet blev givet, eller fra Kristi komme; derfor var der gået ni år.
- 9 Og Nefi, som var far til den Nefi, der havde ansvaret for optegnelserne, vendte ikke tilbage til Zarahemlas land og kunne ikke findes nogetsteds i hele landet.
- 10 Og det skete, at folket stadig forblev i ugudelighed til trods for den megen forkyndelse og profeti, som blev udbredt blandt dem; og således gik også det tiende år; og det ellefte år gik også i syndighed.
- 11 Og det skete i det trettende år, at der opstod krige og stridigheder over hele landet, for gadiantrøerne var blevet så talrige og slog så mange af folket ihjel og lagde så mange byer øde og spredte så megen død og nedslagtning overalt i hele

landet, at det blev nødvendigt, at hele folket, både nefitterne og lamanitterne, greb til våben mod dem.

12 Derfor forenede alle de lamanitter, som var blevet omvendt til Herren, sig med deres brødre, nefitterne, og blev af hensyn til sikkerheden for deres liv, og for deres kvinders og deres børns, tvunget til at gribe til våben mod disse gadiantonrøvere, ja, og også for at hævde deres rettigheder og privilegierne med hensyn til deres kirke og deres tilbedelse og deres frihed.

13 Og det skete, at før det trettende år var gået, blev nefitterne truet med fuldstændig udryddelse som følge af denne krig, som var blevet meget hård.

14 Og det skete, at de lamanitter, som havde forenet sig med nefitterne, blev regnet blandt nefitterne;

15 og deres forbandelse blev taget fra dem, og deres hud blev hvid som nefitternes;

16 og deres unge mænd og deres døtre blev overordentlig skønne, og de blev regnet blandt nefitterne og blev kaldt nefitter. Og således endte det trettende år.

17 Og det skete i begyndelsen af det fjortende år, at krigen mellem røverne og Nefis folk fortsatte og blev overordentlig hård; alligevel opnåede Nefis folk nogen fordel over røverne, således at de drev dem tilbage ud af deres lande op i bjergene og til deres hemmelige steder.

18 Og således endte det fjortende år. Og i det femtende år kom de frem mod Nefis folk, og på grund af Nefis folks ugudelighed og deres mange stridigheder og megen kiv vandt gadiantonrøverne mange fordele over dem.

19 Og således endte det femtende år, og således var folket i en tilstand, hvor de havde mange trængsler; og ødelæggelsens sværd hang over dem, således at de var lige ved at blive slået ned af det, og dette på grund af deres ugudelighed.

Tredje Nefi 3

1 Og se, det skete i det sekstende år efter Kristi komme, at Lakoneus, landets regent, modtog et brev fra lederen og regenten over denne røverbande; og dette var de ord, som stod skrevet, og som lød:

2 Lakoneus, allerædlest og høje regent over landet, se, jeg skriver dette brev til dig og giver dig overordentlig stor ros for din fasthed og også for dit folks fasthed med hensyn til at hævde det, som I mener er jeres ret og frihed; ja, I står jer godt, som om I blev støttet af en guds hånd i forsvaret af jeres frihed og jeres ejendom og jeres land eller det, som I kalder således.

3 Og det synes mig at være en skam, allerædlest Lakoneus, at I er så tåbelige og forfængelige at tro, at I kan stå jer mod så mange tapre mænd, som står under min kommando, og som nu på dette tidspunkt står bevæbnede og med stor iver venter på ordet: Drag ned mod nefitterne, og udryd dem.

4 Og jeg, der kender deres uovervindelige ånd, og som har prøvet dem på slagmarken, og som kender til deres evigtvarende had til jer på grund af den megen uret, som I har gjort dem, jeg ved, at hvis de derfor drog mod jer, ville de hjemsege jer med fuldstændig udryddelse.

5 Derfor har jeg skrevet dette brev og forseglet det med min egen hånd, fordi jeg føler for jeres velfærd på grund af jeres fasthed i det, som I tror er ret, og jeres ædle ånd på slagmarken.

6 Derfor skriver jeg til dig, da jeg ønsker af dig, at I vil opgive jeres byer, jeres lande

og jeres besiddelser til dette, mit, folk, hellere end at de skulle hjemsøge jer med sværdet, og at udryddelse skulle komme over jer.

7 Eller med andre ord, overgiv jer til os, og forén jer med os, og bliv bekendt med vore hemmelige gerninger, og bliv vore brødre, så I kan blive som os – ikke vore slaver, men vore brødre og parthavere i alt vort gods.

8 Og se, jeg sværger over for dig med en ed på, at hvis I vil gøre dette, skal I ikke blive udryddet, men hvis I ikke vil gøre det, sværger jeg over for dig med en ed på, at jeg næste måned vil befale, at mine hære skal drage ned mod jer, og de skal ikke holde deres hånd tilbage og skal ikke skåne nogen, men skal slå jer ihjel og skal lade sværdet falde over jer, lige indtil I bliver udslettet.

9 Og se, jeg er Giddianhi; og jeg er regent over dette, Gadiantons, hemmelige forbund, hvilket forbund og dets gerninger jeg ved er gode; og de er af ældgammel dato, og de er blevet overdraget til os.

10 Og jeg skriver dette brev til dig, Lakoneus, og jeg håber, at I vil overgive jeres lande og jeres ejendom uden udgydelse af blod, så dette mit folk, som har skilt sig ud fra jer på grund af jeres ugudelighed ved at formene dem deres rettigheder til regeringsmagten, må genvinde deres rettigheder og regeringsmagten, og medmindre I gør dette, vil jeg hævne deres uret. Jeg er Giddianhi.

11 Og se, det skete, at da Lakoneus modtog dette brev, blev han overordentlig forbavset på grund af den frimodighed, som Giddianhi udviste ved at kræve at få nefitternes land i besiddelse og også ved at true folket og ved at hævne den uret, der var begået mod dem, der ingen uret havde lidt, bortset fra at de havde gjort sig selv uret ved at skille sig ud og gå over til disse ugudelige og vederstyggelige røvere.

12 Se nu, denne Lakoneus, regenten, var en retfærdig mand og kunne ikke skræmmes af en røvers krav og trusler; derfor efterkom han ikke brevet fra Giddianhi, røvernes regent, men han foranledigede, at hans folk skulle anråbe Herren om at have styrke til den tid, da røverne ville komme ned mod dem.

13 Ja, han sendte en proklamation ud til hele folket om, at de skulle samle deres kvinder og deres børn, deres flokke og deres hjerde og alt deres gods bortset fra deres jord på ét sted.

14 Og han foranledigede, at der skulle bygges befæstninger rundt omkring dem, og deres styrke skulle være overordentlig stor. Og han foranledigede, at der skulle opstilles hære af både nefitterne og af lamanitterne eller af alle dem, som blev regnet blandt nefitterne, som vagter rundt omkring for at vogte dem og for at værne dem mod røverne dag og nat.

15 Ja, han sagde til dem: Så sandt som Herren lever vil I, medmindre I omvender jer fra al jeres syndighed og anråber Herren, på ingen måde blive udfriet af disse gadiantonrøvers hænder.

16 Og så store og forunderlige var Lakoneus' ord og profetier, at de fik frygt til at komme over hele folket; og de anstrengte sig af alle kræfter for at handle i henhold til Lakoneus' ord.

17 Og det skete, at Lakoneus udpegede øverste anførere for alle nefitternes hære til at kommandere på det tidspunkt, da røverne kom ned fra ørkenen mod dem.

18 Se, den øverste af alle de øverste anførere og den store hærfører for alle nefitternes hære blev udpeget, og hans navn var Gidgiddoni.

19 Se, det var skik blandt alle nefitterne (undtagen når de var ugudelige), at udpege en til øverste anfører, som havde åbenbarelsens og også profetiens ånd; derfor var

- denne Gidgiddoni en stor profet blandt dem, ligesom også overdommeren var.
- 20 Se, folket sagde til Gidgiddoni: Bed til Herren, og lad os drage op i bjergene og ud i ørkenen, så vi kan falde over røverne og udrydde dem i deres egne lande.
- 21 Men Gidgiddoni siger til dem: Herren forbyde det, for hvis vi drog imod dem, ville Herren overgive os i deres hænder; derfor vil vi gøre os rede midt i vore lande, og vi vil samle alle vore hære sammen, og vi vil ikke drage imod dem, men vi vil vente, til de kommer imod os; så sandt som Herren lever, vil han derfor overgive dem i vore hænder, hvis vi gør dette.
- 22 Og det skete i det syttende år i den sidste del af året, at Lakoneus' proklamation var gået ud over hele landets overflade, og de havde taget deres heste og deres vogne og deres kvæg og alle deres flokke og deres hjerde og deres korn og alt deres gods og var marcheret af sted i tusindvis og i titusindvis, indtil de alle var kommet til det sted, der var blevet udpeget, hvor de skulle samle sig for at forsvare sig mod deres fjender.
- 23 Og det land, der var blevet udpeget, var Zarahemlas land og det land, der lå mellem landet Zarahemla og landet Overflod, ja, til den grænse, som lå mellem landet Overflod og landet Ødelæggelse.
- 24 Og der var mange, mange tusinde mennesker, som blev kaldt nefitter, der samlede sig i dette land. Se, Lakoneus foranledigede, at de skulle samle sig i landet mod syd på grund af den store forbandelse, som var over landet mod nord.
- 25 Og de forskansede sig mod deres fjender; og de boede i ét land og i én gruppe, og de frygtede de ord, der var blevet talt af Lakoneus, i en sådan grad at de omvendte sig fra alle deres synder; og de opsendte deres bønner til Herren deres Gud om, at han ville udfri dem på det tidspunkt, da deres fjender kom ned mod dem for at kæmpe.
- 26 Og de var overordentlig sorgfulde på grund af deres fjender. Og Gidgiddoni foranledigede, at de skulle lave krigsvåben af enhver art, og at de skulle være stærke med rustninger og med skjolde og med småskjolde efter den måde, han anviste.

Tredje Nefi 4

- 1 Og det skete i slutningen af det attende år, at disse røverhære havde beredt sig til krig og begyndte at komme ned og at gøre udfald fra højene og oppe fra bjergene og ørkenen og deres støttepunkter og deres hemmelige steder og begyndte at sætte sig i besiddelse af landene, både de, der lå i landet mod syd, og de, der lå i landet mod nord, og begyndte at sætte sig i besiddelse af alle de lande, som var blevet rømmet af nefitterne, og de byer, som var blevet efterladt øde.
- 2 Men se, der var ingen vilde rovdyr eller vildt i de lande, som var blevet rømmet af nefitterne, og der var intet vildt til røverne, undtagen i ørkenen.
- 3 Og røverne kunne ikke leve andre steder end i ørkenen på grund af mangel på føde, for nefitterne havde efterladt deres land øde og havde samlet deres flokke og deres hjerde og alt deres gods, og de var i én gruppe.
- 4 Derfor havde røverne ingen mulighed for at plyndre og skaffe sig føde undtagen ved at komme frem i åben kamp mod nefitterne; og nefitterne var i én gruppe og havde så stort et antal og havde forsynet sig med forråd og heste og kvæg og flokke af enhver art, så de kunne opretholde livet i et tidsrum af syv år, i løbet af hvilken tid de håbede at kunne udrydde røverne fra landets overflade; og således gik det attende år.
- 5 Og det skete i det nittende år, at Giddianhi fandt, at det var nødvendigt, at han drog ud for at kæmpe mod nefitterne, for der var ingen måde, hvorpå de kunne

opretholde livet, undtagen ved at plyndre og røve og myrde.

6 Og de turde ikke at sprede sig ud over landets overflade, således at de kunne dyrke korn af frygt for, at nefitterne skulle falde over dem og slå dem ihjel; derfor gav Giddianhi befaling til sine hære om, at de i dette år skulle drage ud for at kæmpe mod nefitterne.

7 Og det skete, at de kom frem for at kæmpe; og det var i den sjette måned; og se, stor og skrækkelig var den dag, da de kom frem for at kæmpe; og de var omgjordet på røveres vis, og de havde et lammeskind om lænderne, og de var farvet med blod, og hovedet var raget, og de havde hjelme på; ja, stort og skrækkeligt var synet af Giddianhis hære på grund af deres panser, og på grund af, at de var farvet med blod.

8 Og det skete, at nefitternes hære, da de så synet af Giddianhis hær, alle faldt til jorden og opløftede deres råb til Herren deres Gud om, at han ville skåne dem og udfri dem af deres fjenders hænder.

9 Og det skete, at da Giddianhis hære så dette, begyndte de at råbe med høj røst på grund af deres glæde, for de troede, at nefitterne var faldet om af frygt på grund af den skræk, deres hære spredte.

10 Men deri blev de skuffet, for nefitterne frygtede ikke dem, men de frygtede deres Gud og anråbte ham om beskyttelse; da Giddianhis hære kastede sig over dem, var de derfor beredte til at møde dem, ja, i Herrens styrke tog de imod dem.

11 Og slaget begyndte i denne den sjette måned; og stort og skrækkeligt var dette slag, ja, stor og skrækkelig var denne nedslagtning, således at man aldrig havde set så stor en nedslagtning blandt hele Lehis folk, siden han forlod Jerusalem.

12 Og til trods for de trusler, som Giddianhi havde udslynget, og de edler, som han havde aflagt, se, så slog nefitterne dem, således at de veg tilbage for dem.

13 Og det skete, at Gidgiddoni befalede, at hans hære skulle forfølge dem så langt som til ørkenens grænseegne, og at de ikke skulle skåne nogen, der faldt i deres hænder undervejs; og således forfulgte de dem og slog dem ihjel til ørkenens grænseegne, lige indtil de havde udført Gidgiddonis befaling.

14 Og det skete, at Giddianhi, som havde stået og kæmpet med frimodighed, blev forfulgt, da han flygtede; og da han var udmattet på grund af, at han havde kæmpet meget, blev han indhentet og slået ihjel. Og således var røveren Giddianhis endeligt.

15 Og det skete, at nefitternes hære igen vendte tilbage til deres sikre sted. Og det skete, at dette, det nittende, år gik, og røverne kom ikke igen for at kæmpe; ej heller kom de igen i det tyvende år.

16 Og i det enogtyvende år kom de ikke frem for at kæmpe, men de kom frem fra alle sider for at belejre Nefis folk; for de troede, at hvis de kunne afskære Nefis folk fra deres lande og kunne indeslutte dem fra alle sider, og hvis de kunne afskære dem fra al deres virke udenfor, at de da kunne få dem til at overgive sig i overensstemmelse med deres ønsker.

17 Se, de havde udpeget sig en anden leder, hvis navn var Zemnariha; derfor var det Zemnariha, der foranledigede, at denne belejring skulle finde sted.

18 Men se, dette var en fordel for nefitterne, for det var umuligt for røverne at opretholde belejringen tilstrækkelig længe til, at den fik nogen virkning på nefitterne på grund af den store mængde forråd, som de havde oplagret,

19 og på grund af knapheden af forråd blandt røverne; for se, de havde intet at leve af, bortset fra kød, som de skaffede sig i ørkenen;

20 og det skete, at der blev knaphed på vildt i ørkenen i en sådan grad, at røverne var

ved at omkomme af sult.

- 21 Og nefitterne marcherede bestandig ud ved dag og ved nat og faldt over deres hære og slog dem ihjel i tusindvis og i titusindvis.
- 22 Og således blev det Zemnarihas folks ønske at trække sig tilbage fra deres forehavende på grund af den store ødelæggelse, der kom over dem ved dag og ved nat.
- 23 Og det skete, at Zemnariha gav befaling til sine folk om, at de skulle ophæve belejringen og marchere ind i de fjerneste dele af landet mod nord.
- 24 Og se, Gidgiddoni, der var klar over deres forehavende og kendte til den svaghed, de led under på grund af mangel på mad, og den store nedslagtning, som havde fundet sted blandt dem, han sendte derfor sine hære ud ved nattetide og afskar dem vejen for deres tilbagetog og anbragte sine hære langs vejen for deres tilbagetog.
- 25 Og dette gjorde de ved nattetide og kom på deres march foran røverne, så da røverne den næste dag begyndte deres march, blev de mødt af nefitternes hære både forfra og bagfra.
- 26 Og de røvere, som var mod syd, blev også afskåret fra deres tilflugtssteder. Og alt dette skete på Gidgiddonis befaling.
- 27 Og der var mange tusinde, som overgav sig som fanger til nefitterne, og resten af dem blev slået ihjel.
- 28 Og deres leder Zemnariha blev pågrebet og hængt i et træ, ja, i toppen af det, indtil han var død. Og da de havde hængt ham, indtil han var død, fældede de træet til jorden og råbte med høj røst og sagde:
- 29 Måtte Herren bevare sit folk i retfærdighed og i hjertets hellighed, så de må lade alle, som forsøger at slå dem ihjel på grund af magt og hemmelige sammensværgelser, fælde til jorden, ligesom denne mand er blevet fældet til jorden.
- 30 Og de frydede sig og råbte igen med én røst og sagde: Måtte Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud beskytte dette folk i retfærdighed, så længe de påkalder deres Guds navn for at få beskyttelse.
- 31 Og det skete, at de alle som én brød ud i lovsang og lovprisning af deres Gud for det store, han havde gjort for dem ved at have bevaret dem fra at falde i deres fjenders hænder.
- 32 Ja, de råbte: Hosianna til Gud den Højeste. Og de råbte: Velsignet være Herren, Gud den Almægtiges, Gud den Højestes, navn.
- 33 Og deres hjerte var så fyldt af glæde, at mange tårer vældede frem på grund af Guds store godhed ved at have udfriet dem af deres fjenders hænder; og de vidste, at det var på grund af deres omvendelse og deres ydmyghed, at de var blevet udfriet fra en evigtvarende undergang.

Tredje Nefi 5

- 1 Og se nu, der var ikke en levende sjæl blandt hele det nefitiske folk, som tvivlede det mindste på ordene fra alle de hellige profeter, som havde talt; for de vidste, at det nødvendigvis måtte være sådan, at de måtte blive opfyldt.
- 2 Og de vidste, at Kristus nødvendigvis måtte være kommet på grund af de mange tegn, der var blevet givet i overensstemmelse med profeternes ord; og på grund af det, der allerede var sket, vidste de, at det nødvendigvis måtte være sådan, at alt ville ske i overensstemmelse med det, der var blevet talt.

- 3 Derfor aflagde de alle deres synder og deres vederstyggeligheder og deres
utugtigheder og tjente Gud med al flid dag og nat.
- 4 Og se, det skete, at da de havde taget alle røverne til fange, således at ingen, som
ikke var blevet slået ihjel, undslap, kastede de deres fanger i fængsel og lod Guds ord
blive prædiket for dem; og så mange, som ville omvende sig fra deres synder og indgå
en pagt om, at de ikke mere ville myrde, blev sat fri.
- 5 Men så mange, som ikke indgik en pagt, og som stadig fortsatte med at have disse
hemmelige mord i hjertet, ja, så mange, som blev grebet i at udslynge trusler mod
deres brødre, blev dømt og straffet i henhold til loven.
- 6 Og således gjorde de en ende på alle disse ugudelige og hemmelige og
vederstyggelige sammensværgelser, hvori der blev begået så megen ugudelighed og
så mange mord.
- 7 Og således var det toogtyvende år gået og også det treogtyvende og det
fireogtyvende og det femogtyvende år; og således var der gået femogtyve år.
- 8 Og meget var hændt, som i nogles øjne ville synes stort og forunderligt; alligevel
kan det ikke alt sammen skrives i denne bog, ja, denne bog kan ikke engang rumme
en hundrededel af det, der skete blandt så mange folk i et tidsrum af femogtyve år;
- 9 men se, der findes optegnelser, som indeholder alt dette folks virke; og en
kortere, men sand beretning, blev skrevet af Nefi.
- 10 Derfor har jeg udfærdiget min optegnelse om dette ud fra Nefis optegnelse, der
var indgraveret på de plader, som blev kaldt Nefis plader.
- 11 Og se, jeg udfærdiger optegnelsen på plader, som jeg har lavet med mine egne
hænder.
- 12 Og se, jeg hedder Mormon, for jeg er opkaldt efter Mormons land, det land,
hvori Alma etablerede kirken blandt folket, ja, den første menighed, der blev
oprettet blandt dem efter deres overtrædelse.
- 13 Se, jeg er discipel af Jesus Kristus, Guds Søn. Jeg er blevet kaldet af ham til at
kundgøre hans ord blandt hans folk, så de kan få evigtvarende liv.
- 14 Og det er blevet hensigtsmæssigt, at jeg efter Guds vilje – for at bønnerne fra dem,
som er gået hinsides, og som var de hellige, kan blive opfyldt i overensstemmelse
med deres tro – skulle udfærdige en optegnelse om det, der er blevet gjort –
- 15 ja, en kort optegnelse om det, der er hændt fra den tid, da Lehi forlod Jerusalem,
helt op til nærværende tid.
- 16 Derfor udfærdiger jeg min optegnelse ud fra de beretninger, der er blevet givet af
dem, der var før mig, indtil begyndelsen af min dag;
- 17 og så udfærdiger jeg en optegnelse om det, som jeg har set med mine egne øjne.
- 18 Og jeg ved, at den optegnelse, som jeg udfærdiger, er en retfærdig og en sand
optegnelse; alligevel er der meget, som vi på grund af vort sprog ikke er i stand til at
skrive.
- 19 Og nu afslutter jeg mine ord, som er om mig selv, og går videre med at give min
beretning om det, der har været før mig.
- 20 Jeg er Mormon og direkte efterkommer af Lehi. Jeg har grund til at prise min
Gud og min frelser Jesus Kristus, fordi han bragte vore fædre ud af Jerusalems land
(og ingen vidste noget om det med undtagelse af ham selv og dem, som han førte ud
af det land), og fordi han har givet mig og mit folk så megen kundskab til vor sjæls
frelse.
- 21 Visselig har han velsignet Jakobs hus og har været barmhjertig mod Josefs

efterkommere.

- 2.2 Og for så vidt som Lehis børn har holdt hans befalinger, har han velsignet dem og givet dem fremgang i overensstemmelse med sit ord.
- 2.3 Ja, og visselig skal han igen bringe en rest af Josefs efterkommere til kundskab om Herren deres Gud.
- 2.4 Og så vist som Herren lever, vil han fra jordens fire hjørner indsamle hele resten af Jakobs efterkommere, som er spredt vidt omkring på hele jordens overflade.
- 2.5 Og eftersom han har sluttet pagt med hele Jakobs hus, så skal den pagt, hvormed han har sluttet pagt med Jakobs hus, blive opfyldt, når han anser tiden for at være inde, sådan at hele Jakobs hus igen skal blive bragt til kundskab om den pagt, som han har sluttet med dem.
- 2.6 Og da skal de kende deres forløser, som er Jesus Kristus, Guds Søn; og da skal de blive indsamlet fra jordens fire hjørner til deres egne lande, hvorfra de er blevet spredt; ja, så sandt som Herren lever, således skal det ske. Amen.

Tredje Nefi 6

- 1 Og se, det skete, at det nefitiske folk alle vendte tilbage til deres egne lande i det seksogtyvende år, hver mand med sin familie, sine flokke og sine hjerde, sine heste og sit kvæg og alt, hvad der tilhørte dem.
- 2 Og det skete, at de ikke havde spist alt deres forråd op, derfor tog de alt det med sig, som de ikke havde brugt, alt deres korn af enhver art, og deres guld og deres sølv og alle deres kostbarheder, og de vendte tilbage til deres egne lande og deres besiddelser, både i nord og i syd, både i landet mod nord og i landet mod syd.
- 3 Og de skænkede de røvere, som havde indgået en pagt om at holde freden i landet, og som nærede ønske om at forblive lamanitter, jorder i forhold til deres antal, så de ved deres arbejde kunne få tilstrækkeligt til livets ophold; og således skabte de fred i hele landet.
- 4 Og de begyndte igen at have fremgang og at vokse sig mægtige; og det seks- og syvogtyvende år gik, og der var stor orden i landet; og de havde udformet deres love ud fra upartiskhed og retfærdighed.
- 5 Og se, der var intet i hele landet, der kunne hindre folket i at have vedvarende fremgang, medmindre de faldt i overtrædelse.
- 6 Og se, det var Gidgiddoni og dommeren Lakoneus og de, der var blevet udpeget til ledere, der havde skabt denne store fred i landet.
- 7 Og det skete, at mange byer blev bygget på ny, og mange gamle byer blev sat i stand.
- 8 Og mange hovedveje blev bygget og mange veje anlagt, som førte fra by til by og fra land til land og fra sted til sted.
- 9 Og således gik det otteogtyvende år, og folket havde vedvarende fred.
- 10 Men det skete i det niogtyvende år, at der opstod nogle skænderier blandt folket; og nogle blev indbildske i stolthed og praleri på grund af deres overordentlig store rigdomme, ja, så det forårsagede store forfølgelser;
- 11 for der var mange købmænd i landet og også mange advokater og mange embedsmænd.
- 12 Og folket begyndte at blive opdelt i klasser efter deres rigdomme og deres mulighed for at lære; ja, nogle var uvidende på grund af deres fattigdom, og andre

modtog stor lærdom på grund af deres rigdom.

13 Nogle var indbildske i stolthed, og andre var overordentlig ydmyge; nogle gengældte spot med spot, mens andre tog imod spot og forfølgelse og alle slags trængsler og ikke tog til genmæle mod hån, men var ydmyge og angrende over for Gud.

14 Og således opstod der en stor ulighed over hele landet, således at kirken begyndte at blive splittet op, ja, således at kirken i det tredivte år var splittet op over hele landet, undtagen blandt nogle få af de lamanitter, der var blevet omvendt til den sande tro; og de ville ikke vige fra den, for de var faste og standhaftige og urokkelige, villige til med al flid at holde Herrens befalinger.

15 Se, årsagen til denne syndighed blandt folket var denne: Satan havde stor magt til at opægge folket til at begå al slags ugudelighed og til at gøre dem opblæste i stolthed, for han fristede dem til at stræbe efter magt og myndighed og rigdomme og verdens tomme ting.

16 Og således forledte Satan folkets hjerte til at begå al slags ugudelighed; derfor havde de kun nydt fred nogle få år.

17 Og således var de i begyndelsen af det tredivte år – efter at folket i et tidsrum af lang tid havde været overladt til at blive ledt omkring af Djævelens fristelser, hvorhen han end ønskede at lede dem, og til at gøre en hvilken som helst misgerning han ønskede, at de skulle gøre – og således var de i begyndelsen af dette det tredivte år i en tilstand af forfærdelig ugudelighed.

18 Se, de syndede ikke i uvidenhed, for de kendte Guds vilje angående sig, for den var blevet forklaret for dem; derfor satte de sig med vilje op imod Gud.

19 Og se, det var i Lakoneus' Lakoneus' søns, dage, for Lakoneus udfyldte sin fars sæde og regerede over folket det år.

20 Og der begyndte at komme mænd, der var inspireret fra himlen og udsendt, som stod frem blandt folket over hele landet, idet de frimodigt prædikede og vidnede om folkets synder og syndighed og vidnede for dem om den forløsning, som Herren ville tilvejebringe for sit folk eller med andre ord om Kristi opstandelse; og de vidnede frimodigt om hans død og lidelser.

21 Se, der var mange blandt folket, som blev overordentlig vrede på grund af dem, der vidnede om dette; og de, der blev vrede, var hovedsagelig de øverste dommere og dem, der havde været højpræster og advokater; ja, alle de, der var advokater, blev vrede på dem, der vidnede om dette.

22 Se, der var ingen advokat eller dommer eller højpræst, som havde magt til at dømme nogen til døden, medmindre deres dom blev underskrevet af landets regent.

23 Se, der var mange af dem, der vidnede om det, der hører Kristus til, som vidnede frimodigt, og som blev pågrebet og sendt hemmeligt i døden af dommerne, så efterretningen om deres død ikke kom til landets regent førend efter deres død.

24 Se nu, det var i modstrid med landets love, at nogen skulle blive sendt i døden, medmindre de havde bemyndigelse fra landets regent –

25 derfor blev der bragt en klage op til Zarahemlas land, til landets regent, over disse dommere, der i modstrid med loven havde dømt Herrens profeter til døden.

26 Se, det skete, at de blev pågrebet og ført op for dommeren for at blive dømt for den forbrydelse, som de havde begået, i henhold til den lov, som var blevet givet af folket.

27 Se, det skete, at disse dommere havde mange venner og slægtninge; og resten, ja,

næsten alle advokaterne og højpræsterne samlede sig og forenede sig med slægtningene til disse dommere, som skulle prøves i henhold til loven.

28 Og de indgik en pagt, den ene med den anden, ja, den selv samme pagt som blev givet af dem fordum, hvilken pagt blev givet og forrettet af Djævelen for at forene menneskene mod al retfærdighed.

29 Derfor forenede de sig mod Herrens folk og indgik en pagt om at udrydde dem og at udfri dem, der var skyldige i mord, af retfærdighedens greb, hvilken retfærdighed skulle til at ske fyldest i henhold til loven.

30 Og de trodsede deres lands lov og rettigheder; og de sluttede pagt, den ene med den anden, om at slå regenten ihjel og at indsætte en konge over landet, så landet ikke mere skulle være frit, men skulle være underkastet konger.

Tredje Nefi 7

1 Se nu, jeg vil vise jer, at de ikke indsatte en konge over landet; men i det samme år, ja, i det tredivte år, slog de landets overdommer ihjel, ja, myrdede ham på dommersædet.

2 Og folket var delt, den ene mod den anden; og de skilte sig ud, den ene fra den anden, i stammer, enhver under hensyntagen til sin familie og sin slægt og venner; og således tilintetgjorde de landets styre.

3 Og hver stamme udpegede en høvding, eller en leder, over sig; og således blev de til stammer og ledere af stammer.

4 Se nu, der var ingen blandt dem, som ikke havde megen familie og mange slægtninge og venner; derfor blev deres stammer overordentlig store.

5 Se, alt dette skete, og der var endnu ingen krige blandt dem; og al denne ugudelighed var kommet over folket, fordi de overgav sig til Satans magt.

6 Og styrets bestemmelser blev tilsidesat på grund af den hemmelige sammensværgelse af venner og slægtninge til dem, der havde myrdet profeterne.

7 Og de forårsagede en stor strid i landet, således at den mest retfærdige del af befolkningen næsten alle var blevet ugudelige, ja, der var kun få retfærdige mennesker blandt dem.

8 Og således var der ikke gået seks år, før størstedelen af folket havde vendt sig bort fra deres retfærdighed, som hunden til sit bræk eller som soen til sin vælten sig i sølet.

9 Se, denne hemmelige sammensværgelse, der havde bragt så stor ugudelighed over folket, samlede sig og stillede en mand, som de kaldte Jakob, i spidsen for sig;

10 og de kaldte ham deres konge; derfor blev han konge over denne ugudelige bande; og han var en af de mest fremtrædende, som havde afgivet sin stemme imod de profeter, som havde vidnet om Jesus.

11 Og det skete, at de ikke var så stærke i antal som folkets stammer, som havde forenet sig, bortset fra at deres ledere hver for sig udstedte deres egne love for hver deres stamme; alligevel var de fjender; til trods for, at de ikke var et retfærdigt folk, var de dog forenede i hadet til dem, som havde indgået en pagt om at tilintetgøre styret.

12 Derfor, da Jakob så, at deres fjender var mere talrige end de, og da han var konge over banden, befalede han derfor sit folk, at de skulle flygte ind i den nordligste del af landet og dér opbygge sig et rige, indtil nogle, der havde skilt sig ud, havde sluttet sig til dem (for han smigrede dem med, at der ville komme mange, der havde skilt sig

ud), og de blev tilstrækkelig stærke til at stride mod folkets stammer; og det gjorde de.

13 Og så hastig var deres march, at man ikke kunne gribe ind over for dem, før de var kommet uden for folkets rækkevidde. Og således endte det tredivte år; og således var forholdene hos Nefis folk.

14 Og det skete i det enogtredivte år, at de delte sig i stammer, hver mand under hensyntagen til sin familie, slægt og venner; alligevel var de kommet til enighed om, at de ikke ville gå i krig, den ene mod den anden; men de var ikke forenede med hensyn til deres love og deres regeringsform, for de var fastlagt efter sindelaget hos dem, der var deres høvdinge og deres ledere. Men de udstedte meget strenge love om, at en stamme ikke skulle begå overgreb mod en anden, således at de i nogen grad havde fred i landet; alligevel var deres hjerte vendt fra Herren deres Gud, og de stenede profeterne og stødte dem ud fra sig.

15 Og det skete, at Nefi – som havde fået besøg af engle og også havde hørt Herrens røst, og som derfor, da han havde set engle og var et øjenvidne og havde fået magt, så han kunne have kendskab til Kristi tjenestegerning, og også var et øjenvidne til deres hurtige tilbagevenden fra retfærdighed til ugudelighed og vederstyggeligheder,

16 og som derfor var bedrøvet over deres hjertes hårdhed og deres sinds blindhed – gik ud blandt dem i det selv samme år og begyndte at vidne frimodigt om omvendelse og syndsforladelse ved tro på Herren Jesus Kristus.

17 Og han forkyndte meget for dem; og det kan ikke alt sammen skrives, og en del af det ville ikke være tilstrækkelig, derfor er det ikke skrevet i denne bog. Og Nefi forkyndte med kraft og med stor myndighed.

18 Og det skete, at de blev vrede på ham, ja, fordi han havde større kraft end de, for det var ikke muligt for dem at tvivle på hans ord, for så stor var hans tro på Herren Jesus Kristus, at engle betjente ham dagligt.

19 Og i Jesu navn uddrev han djævle og urene ånder; og han oprejste endog sin bror fra de døde, efter at denne var blevet stenet og havde lidt døden ved folket.

20 Og folket så det og var vidne til det og var vrede på ham på grund af hans magt, og han gjorde også mange andre mirakler for øjnene af folket i Jesu Kristi navn.

21 Og det skete, at det enogtredivte år gik, og der var kun få, der blev omvendt til Herren; men så mange, som blev omvendt, tilkendegav i sandhed for folket, at de havde følt Guds kraft og Ånd, som var i Jesus Kristus, på hvem de troede.

22 Og så mange, som fik uddrevet djævle af sig og blev helbredt for deres sygdomme og deres skrøbeligheder, tilkendegav i sandhed for folket, at de var blevet påvirket af Guds Ånd og var blevet helbredt; og de viste også tegn og gjorde nogle mirakler blandt folket.

23 Således gik også det toogtredivte år. Og Nefi råbte til folket i begyndelsen af det treogtredivte år, og han prædikede omvendelse og syndsforladelse for dem.

24 Se, jeg vil også gerne have jer til at huske, at der ikke var nogen, der var bragt til omvendelse, som ikke blev døbt med vand.

25 Derfor blev der af Nefi ordineret mænd til denne tjenestegerning, så alle sådanne, der kom til dem, kunne blive døbt med vand, og dette som et bevis på og et vidnesbyrd for Gud og for folket om, at de havde omvendt sig og fået forladelse for deres synder.

26 Og der var i begyndelsen af dette år mange, der blev døbt til omvendelse, og således gik størstedelen af året.

Tredje Nefi 8

- 1 Og se, det skete, at der ifølge vor optegnelse, og vi ved, at vor optegnelse er sand, for se, det var en retfærdig mand, der førte optegnelsen – for han gjorde i sandhed mange mirakler i Jesu navn, og der var ingen, der kunne gøre et mirakel i Jesu navn, medmindre han var rensset helt og aldeles for al sin ugudelighed –
- 2 og se, det skete, hvis der ikke er blevet begået nogen fejl af denne mand i opregningen af vor tid, at det treogtredivte år var gået.
- 3 Og folket begyndte med stor alvor at se efter det tegn, som var blevet givet af profeten Samuel, lamanitten, ja, efter det tidspunkt, da der skulle være mørke over landets overflade i et tidsrum af tre dage.
- 4 Og der opstod stor tvivl og mange mundhuggerier blandt folket, til trods for at der var blevet givet så mange tegn.
- 5 Og det skete i det fireogtredivte år i den første måned på den fjerde dag i måneden, at der rejste der sig en vældig storm, en sådan som man aldrig før havde set i hele landet.
- 6 Og der var også et stort og skrækkeligt uvejr, og der var en så skrækkelig torden, at den rystede hele jorden, som om den var ved at sønderdeles.
- 7 Og der var overordentlig skarpe lyn, sådanne som man aldrig før havde set i landet.
- 8 Og byen Zarahemla brød i brand.
- 9 Og byen Moroni sank ned i havets dyb, og dens indbyggere druknede.
- 10 Og jorden blev væltet ind over byen Moroniha, så der i stedet for byen blev et stort bjerg.
- 11 Og der fandt en stor og skrækkelig ødelæggelse sted i landet mod syd.
- 12 Men se, der fandt en endnu større og mere skrækkelig ødelæggelse sted i landet mod nord; for se, hele landets overflade blev forandret som følge af uvejret og hvirvelvindene og tordenen og lynene og hele jordens overordentlig store skælven.
- 13 Og hovedvejene blev brudt op, og de jævne veje blev ødelagt, og mange jævne steder blev ujævne.
- 14 Og mange store og betydelige byer sank, og mange brændte, og mange rystede, til bygningerne deri var faldet til jorden, og indbyggerne deri var blevet slået ihjel, og stederne var ladet øde.
- 15 Og der var nogle byer, som blev stående; men skaden deri var overordentlig stor, og der var mange i dem, der blev slået ihjel.
- 16 Og der var nogle, der blev ført bort af hvirvelvinden, og hvor de blev ført hen, ved ingen, ud over at man ved, at de blev ført bort.
- 17 Og således blev hele jordens overflade deformeret som følge af uvejret og tordenen og lynene og jordens skælven.
- 18 Og se, klipperne blev brudt i to stykker, de blev brudt op overalt på hele jordens overflade i en sådan grad, at de blev fundet som brudte stykker og fulde af sprækker og revner på hele landets overflade.
- 19 Og det skete, at da tordenen og lynene og stormen og uvejret og jordens skælven hørte op – for se, de varede i et tidsrum af omtrent tre timer; og det blev sagt af nogle, at tiden havde været længere; alligevel skete alle disse store og skrækkelige ting i løbet af et tidsrum af omtrent tre timer – og se, da kom der mørke over hele landets overflade.

- 2.0 Og det skete, at der kom tæt mørke over hele landets overflade i en sådan grad, at de af dets indbyggere, som ikke var faldet, kunne føle disen af mørke.
- 2.1 Og man kunne ikke tænde noget lys på grund af mørket, hverken tællelys eller fakler, ej heller kunne man tænde ild med deres fine og overordentlig tørre træ, så man kunne overhovedet ikke tænde noget lys;
- 2.2 og der var ikke noget lys at se, hverken ild eller glimt, hverken solen eller månen eller stjernerne, for så tæt var den tåge af mørke, som lå over landets overflade.
- 2.3 Og det skete, at den varede i et tidsrum af tre dage, så der intet lys var at se; og der var bestandig stor sørgen og hysten og gråd blandt hele folket; ja, stor var folkets stønnen som følge af mørket og den store ødelæggelse, som var kommet over dem.
- 2.4 Og på et sted hørte man dem råbe og sige: O, gid vi havde omvendt os før denne store og skrækkelige dag, og da ville vore brødre være blevet skånet, og de ville ikke være blevet brændt i den store by Zarahemla.
- 2.5 Og på et andet sted hørte man dem råbe og sørge og sige: O, gid vi havde omvendt os før denne store og skrækkelige dag og ikke havde dræbt og stenet profeterne og stødt dem ud, så ville vore mødre og vore skønne døtre og vore børn være blevet skånet og ikke være blevet begravet i den store by Moroniha. Og således var folkets hysten stor og skrækkelig.

Tredje Nefi 9

- 1 Og det skete, at der blandt alle jordens indbyggere på hele dette lands overflade hørtes en røst, som råbte:
- 2 Ve, ve, ve dette folk; ve indbyggerne på hele jorden, medmindre de omvender sig; for Djævelen ler, og hans engle fryder sig på grund af de slagne blandt mit folks skønne sønner og døtre; og det er på grund af deres ugudelighed og vederstyggeligheder, at de er faldet.
- 3 Se, den store by Zarahemla har jeg brændt op af ild, og ligeså indbyggerne deri.
- 4 Og se, den store by Moroni har jeg ladet synke i havets dyb og dens indbyggere drukne.
- 5 Og se, den store by Moroniha har jeg dækket med jord, og ligeså indbyggerne deri, for at skjule deres syndighed og deres vederstyggeligheder fra mit ansigt, så profeternes og de helliges blod ikke mere skal komme op til mig imod dem.
- 6 Og se, byen Gilgal har jeg ladet synke, og indbyggerne deri begrave i jordens dyb.
- 7 Ja, og byen Oniha og indbyggerne deri og byen Mokum og indbyggerne deri og byen Jerusalem og indbyggerne deri; og vande har jeg ladet komme op i deres sted for at skjule deres ugudelighed og vederstyggeligheder fra mit ansigt, så profeternes og de helliges blod ikke mere skal komme op til mig imod dem.
- 8 Og se, byen Gadiandi og byen Gadiomna og byen Jakob og byen Gimgimno, alle disse har jeg ladet synke og skabt høje og dale i deres sted; og indbyggerne deri har jeg begravet i jordens dyb for at skjule deres ugudelighed og vederstyggeligheder fra mit ansigt, så profeternes og de helliges blod ikke mere skal komme op til mig imod dem.
- 9 Og se, den store by Jakobugat, som var beboet af kong Jakobs folk, har jeg ladet brænde op af ild på grund af deres synder og deres ugudelighed, som var større end al anden ugudelighed på hele jorden på grund af deres hemmelige mord og sammensværgelser, for det var dem, der ødelagde mit folks fred og landets styre;

derfor lod jeg dem brænde op for at tilintetgøre dem fra mit ansigt, så profeterne og de helliges blod ikke mere skulle komme op til mig imod dem.

10 Og se, byen Laman og byen Josh og byen Gad og byen Kishkumen har jeg ladet brænde op af ild, og ligeså indbyggerne deri på grund af deres ugudelighed ved at have stødt profeterne ud og stenet dem, som jeg sendte for at foreholde dem deres ugudelighed og deres vederstyggeligheder.

11 Og fordi de stødte dem alle ud, så der ingen retfærdige var blandt dem, sendte jeg ild ned og slog dem ihjel, så deres ugudelighed og vederstyggeligheder måtte blive skjult fra mit ansigt, så blodet fra profeterne og de hellige, som jeg sendte ud blandt dem, ikke skulle råbe til mig fra jorden imod dem.

12 Og mange store ødelæggelser har jeg ladet komme over dette land og over dette folk på grund af deres ugudelighed og deres vederstyggeligheder.

13 O, alle I, som er blevet skånet, fordi I var mere retfærdige end de, vil I nu ikke vende tilbage til mig og angre jeres synder og blive omvendt, så jeg kan helbrede jer?

14 Ja, sandelig siger jeg til jer, hvis I vil komme til mig, skal I få evigt liv. Se, min barmhjertigheds arm er strakt ud mod jer, og hver den, der vil komme, ham vil jeg tage imod; og velsignede er de, der kommer til mig.

15 Se, jeg er Jesus Kristus, Guds Søn. Jeg skabte himlene og jorden og alt, som er i dem. Jeg var hos Faderen fra begyndelsen. Jeg er i Faderen, og Faderen er i mig, og i mig har Faderen herliggjort sit navn.

16 Jeg kom til mine egne, og mine egne tog ikke imod mig. Og skrifterne angående mit komme er opfyldt.

17 Og så mange, som har taget imod mig, til dem har jeg givet at blive Guds sønner, og det samme vil jeg til så mange, som skal tro på mit navn, for se, ved mig tilvejebringes forløsningen, og i mig er Moseloven opfyldt.

18 Jeg er verdens lys og liv. Jeg er Alfa og Omega, begyndelsen og enden.

19 Og I skal ikke mere bringe mig udgydelse af blod; ja, jeres slagtofre og jeres brændofre skal høre op, for jeg vil ikke tage imod nogen af jeres slagtofre og jeres brændofre.

20 Og I skal som offer bringe mig et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd. Og den, der kommer til mig med et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd, ham vil jeg døbe med ild og med Helligånden, ligesom lamanitterne på grund af deres tro på mig på det tidspunkt, da de blev omvendt, blev døbt med ild og med Helligånden, og de vidste det ikke.

21 Se, jeg er kommet til verden for at bringe forløsning til verden, for at frelse verden fra synd.

22 Den, der derfor omvender sig og kommer til mig som et lille barn, ham vil jeg tage imod, for af sådanne består Guds rige. Se, for sådanne har jeg nedlagt mit liv og har taget det op igen; omvend jer derfor og kom til mig, I jordens ender, og bliv frelst.

Tredje Nefi 10

1 Og se nu, det skete, at alle folk i landet hørte disse ord og var vidne til dem. Og efter disse ord var der stilhed i landet i et tidsrum af mange timer;

2 for så stor var folkets forbavselse, at de holdt op med at klage og hyle over tabet af deres slægtninge, som var blevet slået ihjel; derfor var der stilhed i hele landet i et tidsrum af mange timer.

- 3 Og det skete, at der igen kom en røst til folket, og alle folk hørte og var vidne til den, og den sagde:
- 4 O, I folk i disse store byer, som er faldet, som er efterkommere af Jakob, ja, som er af Israels hus, hvor ofte har jeg ikke samlet jer, som en høne samler sine kyllinger under sine vinger og har passet jer.
- 5 Og videre, hvor ofte har jeg ikke villet samle jer, som en høne samler sine kyllinger under sine vinger, ja, o I folk af Israels hus, som er faldet; ja, o I folk af Israels hus, I, som bor ved Jerusalem, såvel som I, der er faldet; ja, hvor ofte har jeg ikke villet samle jer, som en høne samler sine kyllinger, og I ville ikke.
- 6 O, I Israels hus, som jeg har skånet, hvor ofte vil jeg ikke samle jer, som en høne samler sine kyllinger under sine vinger, hvis I vil omvende jer og vende tilbage til mig med hjertets faste forsæt.
- 7 Men hvis ikke, o Israels hus, så skal jeres bopladser blive øde, indtil tidspunktet for opfyldelsen af pagten med jeres fædre.
- 8 Og se, det skete, at efter at folket havde hørt disse ord, se, da begyndte de at græde og hyle igen på grund af tabet af deres slægtninge og venner.
- 9 Og det skete, at således gik de tre dage. Og det var om morgenen, og mørket spredtes fra landets overflade, og jorden holdt op med at ryste, og klipperne holdt op med revne, og den frygtelige stønnen holdt op, og al den tumultagtige larm hørte op.
- 10 Og jorden samlede sig igen, så den blev fast, og sørgeudbruddene og gråden og jammeren fra de folk, hvis liv var blevet skånet, hørte op; og deres sørgeudbrud blev vendt til glæde og deres klageråb til pris og taksigelse til Herren Jesus Kristus, deres forløser.
- 11 Og så vidt blev de skrifter, der var blev talt af profeterne, opfyldt.
- 12 Og det var den mere retfærdige del af folket, som var blevet reddet, og det var dem, der tog imod profeterne og ikke stenede dem; og det var dem, der ikke havde udgydt de helliges blod, der blev skånet –
- 13 og de blev skånet og sank ikke ned og blev begravet i jorden, og de druknede ikke i havets dyb, og de blev ikke opbrændt af ild, ej heller faldt der noget ned over dem og knuste dem til døde, og de blev ikke ført bort i hvirvelvinden, ej heller blev de overvældet af disen af røg og af mørke.
- 14 Og se, den, der læser, lad ham forstå; den, der har skrifterne, lad ham granske dem og se og betragte, om ikke alle disse dødsfald og ødelæggelser ved ild og ved røg og ved uvejr og ved hvirvelvinde og ved at jorden åbnede sig for at tage dem til sig og alt dette ikke er en opfyldelse af mange af de hellige profeters profetier.
- 15 Se, jeg siger jer: Ja, mange har vidnet om, at dette skulle ske ved Kristi komme og blev slået ihjel, fordi de vidnede om dette.
- 16 Ja, profeten Zenos vidnede om dette, og også Zenok talte om dette, fordi de især vidnede om os, som er resten af deres efterkommere.
- 17 Se, vor fader Jakob vidnede også om en rest af Josefs efterkommere. Og se, er vi ikke en rest af Josefs efterkommere? Og dette, som vidner om os, er det ikke skrevet på de bronzeplader, som vor fader Lehi bragte med fra Jerusalem?
- 18 Og det skete, at i slutningen af det fireogtredivte år, se, jeg vil vise jer, at de af Nefis folk, som var blevet skånet, og også de, der var blevet kaldt lamanitter, og som var blevet skånet, blev vist store begunstigelser og fik store velsignelser udøst over hovedet i en sådan grad, at Kristus snart efter sin opstigning til himlen i sandhed gav

sig til kende for dem –

- 19 idet han viste dem sit legeme og forkyndte for dem; og der skal siden hen gives en beretning om hans tjenestegerning. Derfor afslutter jeg mine ord for denne gang.

Jesus Kristus viste sig for Nefis folk, mens mængden var samlet i landet Overflod, og forkyndte for dem; og på denne måde viste han sig for dem.

Tredje Nefi 11

- 1 Og se, det skete, at en stor mængde af Nefis folk var forsamlet rundt omkring templet, som lå i landet Overflod; og de gav udtryk for deres forundring og undren, den ene over for den anden, og viste, den ene til den anden, den store og forunderlige forandring, der havde fundet sted.
- 2 Og de talte også om denne Jesus Kristus, om hvem tegnet på hans død var blevet givet.
- 3 Og det skete, at mens de således talte, den ene med den anden, hørte de en røst, der lød, som om den kom fra himlen; og de kastede blikket omkring, for de forstod ikke den røst, som de hørte; og det var ikke en barsk røst, ej heller var det en høj røst; alligevel og til trods for, at det var en sagte røst, gennemborede den dem, der hørte den, til det inderste i en sådan grad, at der ikke var nogen del af deres legeme, som den ikke fik til at skælve; ja, den gennemborede dem til sjælens inderste og fik hjertet til at brænde.
- 4 Og det skete, at de igen hørte røsten, og de forstod den ikke.
- 5 Og igen for tredje gang hørte de røsten og åbnede deres ører for at høre den; og deres øjne var rettet mod lyden af den, og de så bestandig op mod himlen, hvorfra lyden kom.
- 6 Og se, den tredje gang forstod de den røst, som de hørte, og den sagde til dem:
- 7 Se, min elskede Søn, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit navn – hør ham.
- 8 Og det skete, at de, da de forstod, igen kastede blikket op mod himlen; og se, de så en mand stige ned fra himlen, og han var klædt i en hvid kjortel; og han kom ned og stod midt blandt dem, og hele mængden havde øjnene rettet mod ham, og de turde ikke åbne deres mund, ikke engang den ene til den anden, og vidste ikke, hvad det betød, for de troede, det var en engel, der havde vist sig for dem.
- 9 Og det skete, at han strakte sin hånd ud og talte til folket og sagde:
- 10 Se, jeg er Jesus Kristus, som profeterne bevidnede skulle komme til verden.
- 11 Og se, jeg er verdens lys og liv; og jeg har drukket af det bitre bæger, som Faderen har givet mig, og har herliggjort Faderen ved at påtage mig verdens synder, hvorved jeg har underkastet mig Faderens vilje i alt fra begyndelsen.
- 12 Og det skete, at da Jesus havde talt disse ord, faldt hele mængden til jorden, for de huskede, at det var blevet profeteret blandt dem, at Kristus skulle vise sig for dem efter sin opstigning til himlen.
- 13 Og det skete, at Herren talte til dem og sagde:
- 14 Rejs jer, og kom hen til mig, så I kan stikke jeres hænder i min side, og så I også kan føle nagemærkerne i mine hænder og i mine fødder, så I kan vide, at jeg er Israels Gud og hele jordens Gud og er blevet slået ihjel for verdens synder.

- 15 Og det skete, at mængden kom frem og stak deres hænder i hans side og følte naglemærkerne i hans hænder og i hans fødder; og dette gjorde de, idet de kom frem en efter en, indtil de alle var kommet frem, og med deres egne øjne så og med deres egne hænder følte og med vished vidste og aflagde vidnesbyrd om, at det var ham, om hvem det var skrevet af profeterne, at han skulle komme.
- 16 Og da de alle havde været henne og havde erfaret for sig selv, råbte de som med én røst og sagde:
- 17 Hosanna! Velsignet være Gud den Højestes navn! Og de faldt ned for Jesu fødder og tilbad ham.
- 18 Og det skete, at han talte til Nefi (for Nefi var blandt mængden), og han bød ham, at han skulle komme frem.
- 19 Og Nefi rejste sig og kom frem og bøjede sig for Herren og kyssede hans fødder.
- 20 Og Herren bød ham, at han skulle rejse sig. Og han rejste sig og stod foran ham.
- 21 Og Herren sagde til ham: Jeg giver dig magt til, at du skal døbe dette folk, når jeg igen er steget op til himlen.
- 22 Og igen kaldte Herren andre og sagde det samme til dem; og han gav dem magt til at døbe. Og han sagde til dem: På denne måde skal I døbe, og der skal ikke være nogen mundhuggerier blandt jer.
- 23 Sandelig siger jeg til jer, at den, der omvender sig fra sine synder som følge af jeres ord og ønsker at blive døbt i mit navn, skal I døbe på denne måde: Se, I skal gå ned og stå i vandet, og i mit navn skal I døbe dem.
- 24 Og se nu, disse er de ord, som I skal sige, idet I kalder dem ved navn og siger:
- 25 Med myndighed, givet mig af Jesus Kristus, døber jeg dig i Faderens og i Sønnens og i Helligåndens navn. Amen.
- 26 Og så skal I sænke dem ned i vandet og igen komme op af vandet.
- 27 Og på denne måde skal I døbe i mit navn; for se, sandelig siger jeg jer, at Faderen og Sønnen og Helligånden er ét; og jeg er i Faderen og Faderen i mig, og Faderen og jeg er ét.
- 28 Og sådan som jeg har befalet jer, således skal I døbe. Og der skal ikke være nogen mundhuggerier blandt jer, som der hidtil har været; ej heller skal der være mundhuggerier blandt jer angående detaljerne i min lære, som der hidtil har været.
- 29 For sandelig, sandelig siger jeg til jer: Den, der har stridens ånd, er ikke af mig, men er af Djævelen, som er faderen til strid, og han ophidser menneskers hjerte til at strides med vrede, den ene mod den anden.
- 30 Se, det er ikke min lære at ophidse menneskers hjerte til vrede, den ene mod den anden, men det er min lære, at sådant skal afskaffes.
- 31 Se, sandelig, sandelig siger jeg til jer, jeg vil kundgøre min lære for jer.
- 32 Og dette er min lære, og det er den lære, som Faderen har givet til mig; og jeg aflægger vidnesbyrd om Faderen, og Faderen aflægger vidnesbyrd om mig, og Helligånden aflægger vidnesbyrd om Faderen og mig; og jeg aflægger vidnesbyrd om, at Faderen befaler alle mennesker overalt at omvende sig og tro på mig.
- 33 Og den, der tror på mig og bliver døbt, han skal blive frelst; og det er dem, der skal arve Guds rige.
- 34 Og den, der ikke tror på mig og ikke bliver døbt, skal blive fordømt.
- 35 Sandelig, sandelig siger jeg til jer, at dette er min lære, og jeg aflægger vidnesbyrd om, at den er fra Faderen, og den, der tror på mig, tror også på Faderen; og for ham vil Faderen aflægge vidnesbyrd om mig, for han vil besøge ham med ild og med

Helligånden.

- 36 Og således vil Faderen aflægge vidnesbyrd om mig, og Helligånden vil aflægge vidnesbyrd for ham om Faderen og mig, for Faderen og jeg og Helligånden er ét.
- 37 Og atter siger jeg til jer: I skal omvende jer og blive som et lille barn og blive døbt i mit navn, ellers kan I på ingen måde modtage dette.
- 38 Og atter siger jeg til jer: I skal omvende jer og blive døbt i mit navn og blive som et lille barn, ellers kan I på ingen måde arve Guds rige.
- 39 Sandelig, sandelig siger jeg til jer, at dette er min lære, og den, der bygger på den, bygger på min klippe, og helvedes porte skal ikke få magt over dem.
- 40 Og den, der kundgør mere eller mindre end dette og udgiver det for min lære, han er af det onde og er ikke bygget på min klippe; men han bygger på en grundvold af sand, og helvedes porte står åbne for at modtage en sådan, når oversvømmelserne kommer og vindene slår imod dem.
- 41 Gå derfor ud til dette folk, og kundgør de ord, som jeg har talt, til jordens ender.

Tredje Nefi 12

- 1 Og det skete, at da Jesus havde talt disse ord til Nefi og til dem, som var blevet kaldet (se, antallet af dem, der var blevet kaldet og havde fået magt og myndighed til at døbe, var tolv), og se, da strakte han sin hånd ud til mængden og råbte til dem og sagde: Velsignede er I, hvis I giver agt på ordene fra disse tolv, som jeg har udvalgt blandt jer til at betjene jer og til at være jeres tjenere; og til dem har jeg givet magt, så de kan døbe jer med vand; og efter at I er døbt med vand, se, da vil jeg døbe jer med ild og med Helligånden; velsignede er I derfor, hvis I vil tro på mig og blive døbt, efter at I har set mig og ved, at jeg er til.
- 2 Og videre, mere velsignede er de, der vil tro på jeres ord, fordi I vil vidne om, at I har set mig, og at I ved, at jeg er til. Ja, velsignede er de, der vil tro på jeres ord og stige ned i ydmyghedens dyb og blive døbt, for de skal blive besøgt med ild og med Helligånden og skal få forladelse for deres synder.
- 3 Ja, velsignede er de fattige i ånden, som kommer til mig, for deres er Himmeriget.
- 4 Og videre, velsignede er alle de, som sørger, for de skal trøstes.
- 5 Og velsignede er de sagtmodige, for de skal arve jorden.
- 6 Og velsignede er alle de, som hungrer og tørster efter retfærdighed, for de skal fyldes med Helligånden.
- 7 Og velsignede er de barmhjertige, for de skal møde barmhjertighed.
- 8 Og velsignede er alle de rene i hjertet, for de skal se Gud.
- 9 Og velsignede er alle de, som stifter fred, for de skal kaldes Guds børn.
- 10 Og velsignede er alle de, som bliver forfulgt for mit navns skyld, for deres er Himmeriget.
- 11 Og velsignede er I, når man håner jer og forfølger jer og urigtigt siger al slags ondt imod jer på grund af mig.
- 12 For I skal have stor glæde og være overordentlig glade, for stor skal jeres løn være i himlen; for således forfulgte de de profeter, som var før jer.
- 13 Sandelig, sandelig siger jeg jer: Jeg byder jer at være jordens salt; men hvis saltet mister sin kraft, hvormed skal jorden da saltes? Saltet skal fra da af ikke du til andet end at kastes bort og trædes under fode af mennesker.
- 14 Sandelig, sandelig siger jeg jer: Jeg byder jer at være et lys for dette folk. En by,

der ligger på et bjerg, kan ikke skjules.

15 Se, tænder man et lys og sætter det under en skæppe? Nej, men på en lysestage, så det giver lys til alle, der er i huset.

16 Lad derfor jeres lys skinne for dette folk således, at de må se jeres gode gerninger og ære jeres Fader, som er i himlen.

17 Tro ikke, at jeg er kommet for at nedbryde loven eller profeterne. Jeg er ikke kommet for at nedbryde, men for at opfylde.

18 For sandelig siger jeg til jer: Ikke det mindste bogstav eller en eneste tøddel af loven er forgået, men i mig er det alt sammen blevet opfyldt.

19 Og se, jeg har givet jer min Faders lov og befalinger, for at I skal tro på mig og for at I skal omvende jer fra jeres synder og komme til mig med et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd. Se, I har befalingerne foran jer, og loven er opfyldt.

20 Derfor, kom til mig og bliv I frelst; for sandelig siger jeg til jer, at medmindre I holder mine befalinger, som jeg har befaleet jer på dette tidspunkt, skal I under ingen omstændigheder komme ind i Himmeriget.

21 I har hørt, at det er blevet sagt af dem fordum, og det står også skrevet for jer, at du ikke må begå drab, og at hver den, der begår drab, skal være i fare for Guds dom;

22 men jeg siger jer, at hver den, som er vred på sin broder, skal være i fare for hans dom. Og hver den, som siger til sin broder: Raka! skal være i fare for rådet; og hver den, som siger: Din tåbe, skal være i fare for helvedes ild.

23 Derfor, hvis I kommer til mig eller ønsker at komme til mig og kommer i tanke om, at din broder har noget imod dig –

24 gå da hen til din broder, og bliv først forligt med din broder, og kom så til mig med hjertets faste forsæt, så vil jeg tage imod dig.

25 Skynd dig at blive enig med din modpart, mens du er på vej sammen med ham, så han ikke på noget tidspunkt skal pågribe dig, og du skal blive kastet i fængsel.

26 Sandelig, sandelig siger jeg dig: Du skal på ingen måde slippe ud derfra, førend du har betalt den sidste senine. Og mens I er i fængsel, kan I da betale en eneste senine? Sandelig, sandelig siger jeg til jer: Nej.

27 Se, der er skrevet af dem fordum, at du må ikke begå ægteskabsbrud.

28 Men jeg siger dig, at hver den, som ser på en kvinde, så han begærer hende, har allerede begået ægteskabsbrud i sit hjerte.

29 Se, jeg giver jer den befaling, at I ikke lader noget af dette komme ind i hjertet.

30 For det er bedre, at I fornægter jer selv dette, hvorved I tager jeres kors op, end at I bliver kastet i helvede.

31 Der står skrevet, at hver den, som skiller sig fra sin hustru, lad ham give hende et skilsmissebrev.

32 Sandelig, sandelig siger jeg jer, at hver den, som skiller sig fra sin hustru af anden grund end utugt, bliver årsag til, at hun begår ægteskabsbrud, og den, som gifter sig med hende, der er fraskilt, begår ægteskabsbrud.

33 Og videre står der skrevet: Du må ikke sværge falsk, men skal holde dine eder for Herren;

34 men sandelig, sandelig siger jeg jer: Sværg slet ikke, hverken ved himlen, for den er Guds trone,

35 eller ved jorden, for den er hans fodskammel;

36 ej heller skal du sværge ved dit hoved, for du kan ikke gøre et eneste hår sort eller hvidt;

37 men lad din tale være ja, ja; nej, nej; for hvad der er ud over dette, er ondt.
 38 Og se, der står skrevet: Et øje for et øje, og en tand for en tand;
 39 men jeg siger jer, at I ikke skal modsætte jer det onde, men hver den, som slår dig
 på din højre kind, til ham skal du også vende den anden;
 40 og hvis nogen vil sagsøge dig ved retten og tage din kjortel, så lad ham også få din
 kappe;
 41 og hver den, som tvinger dig til at gå en mil, gå du to med ham.
 42 Giv til den, som beder dig, og vend dig ikke bort fra den, der vil låne af dig.
 43 Og se, der står også skrevet, at du skal elske din næste og hade din fjende;
 44 men se, jeg siger jer: Elsk jeres fjender, velsign dem, som forbander jer, gør godt
 mod dem, som hader jer, og bed for dem, som foragteligt udnytter jer og forfølger
 jer,
 45 så I må være børn af jeres Fader, som er i himlen; for han lader sin sol stå op over
 de onde og over de gode.
 46 Derfor er det, som var fordum, som var under loven, alt sammen opfyldt i mig.
 47 Det gamle er hørt op, og alt er blevet nyt.
 48 Derfor ønsker jeg, at I skal være fuldkomne, ligesom jeg, eller jeres Fader som er i
 himlen, er fuldkommen.

Tredje Nefi 13

1 Sandelig, sandelig siger jeg, at jeg ønsker, at I skal give almisser til de fattige, men pas
 på, at I ikke giver jeres almisser i menneskers påsyn for at blive set af dem, ellers får I
 ingen løn af jeres Fader, som er i himlen.
 2 Derfor, når I giver jeres almisse, så lad ikke blæse i basun foran jer, som hyklerne
 gør i synagogerne og på gaderne, for at de kan blive æret af mennesker. Sandelig
 siger jeg jer: De har fået deres løn.
 3 Men når du giver almisse, lad da ikke din venstre hånd vide, hvad din højre hånd
 gør,
 4 for at dine almisser kan være i det skjulte; og din Fader, som ser i det skjulte, skal
 selv belønne dig åbenlyst.
 5 Og når du beder, skal du ikke gøre som hyklerne; for de elsker at bede, mens de
 står i synagogerne og på gadehjørnerne, så de kan blive set af mennesker. Sandelig
 siger jeg til jer: De har fået deres løn.
 6 Men du, når du beder, så gå ind i dit kammer, og når du har lukket din dør, så bed
 til din Fader, som er i det skjulte; og din Fader, som ser i det skjulte, skal belønne dig
 åbenlyst.
 7 Men når I beder, så brug ikke tomme gentagelser, som hedningerne gør, for de
 tror, at de vil blive hørt for deres megen tale.
 8 Vær I derfor ikke som dem, for jeres Fader ved, hvad I har behov for, før I beder
 ham.
 9 På denne måde skal I derfor bede: Vor Fader, som er i himlen, helliget blive dit
 navn.
 10 Din vilje ske på jorden, som den sker i himlen.
 11 Og tilgiv os vor skyld, som vi tilgiver vore skyldnere.
 12 Og led os ikke i fristelse, men udfri os fra det onde.
 13 For dit er riget og magten og æren for evigt. Amen.

- 14 For hvis I tilgiver mennesker deres overtrædelser, vil jeres himmelske Fader også tilgive jer;
- 15 men hvis I ikke tilgiver mennesker deres overtrædelser, vil jeres Fader heller ikke tilgive jer jeres overtrædelser.
- 16 Endvidere, når I faster, så vær ikke som hyklerne med et trist udseende, for de forvrænger deres ansigtsudtryk, for at de må fremstå for mennesker som fastende. Sandelig siger jeg jer, de har fået deres løn.
- 17 Men du, når du faster, så salv dit hoved, og vask dit ansigt,
- 18 for at du ikke skal fremstå som fastende for mennesker, men for din Fader, som er i det skjulte; og din Fader, som ser i det skjulte, skal belønne dig åbenlyst.
- 19 Saml jer ikke skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer, og tyve bryder ind og stjæler;
- 20 men saml jer skatte i himlen, hvor hverken møl eller rust fortærer, og hvor tyve hverken bryder ind eller stjæler.
- 21 For hvor din skat er, der vil også dit hjerte være.
- 22 Legemet's lys er øjet; hvis derfor dit øje er målrettet, vil hele dit legeme være fuld af lys.
- 23 Men hvis dit øje er ondt, vil hele dit legeme være fuld af mørke. Hvis derfor det lys, der er i dig, er mørke, hvor stort er da ikke det mørke!
- 24 Ingen kan tjene to herrer; for enten vil han hade den ene og elske den anden, eller også vil han holde sig til den ene og foragte den anden. I kan ikke tjene både Gud og mammon.
- 25 Og se, det skete, at da Jesus havde talt disse ord, så han på de tolv, som han havde udvalgt, og sagde til dem: Husk de ord, som jeg har talt. For se, I er dem, som jeg har udvalgt til at betjene dette folk. Derfor siger jeg til jer: Nær ingen bekymring for jeres liv, hvad I skal spise, eller hvad I skal drikke; ej heller for legemet, hvad I skal klæde jer med. Er ikke livet mere end mad, og legemet mere end klæder?
- 26 Se luftens fugle, for de sår ikke, ej heller høster de eller samler i lade; dog giver jeres himmelske Fader dem føden. Er I ikke meget bedre end de?
- 27 Hvem af jer kan ved at bekymre sig lægge en alen til sin vækst?
- 28 Og hvorfor bekymrer I jer for klæder? Betragt liljerne på marken, hvorledes de vokser; de arbejder ikke, ej heller spinder de,
- 29 og dog siger jeg til jer, at end ikke Salomo i al sin pragt var klædt som en af dem.
- 30 Hvis Gud derfor klæder markens græs, som står i dag og i morgen kastes i ovnen, så vil han også klæde jer, hvis I ikke er lidettroende.
- 31 Nær derfor ingen bekymring og sig: Hvad skal vi spise? eller: Hvad skal vi drikke? eller: Hvormed skal vi klæde os?
- 32 For jeres himmelske Fader ved, at I har behov for alt dette.
- 33 Men søg I først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt dette gives jer i tilgift.
- 34 Nær derfor ingen bekymring for dagen i morgen, for dagen i morgen skal bekymre sig for det, der hører den til. Hver dag har nok i sin plage.

Tredje Nefi 14

- 1 Og se, det skete, at da Jesus havde talt disse ord, vendte han sig igen mod mængden og åbnede igen sin mund til dem og sagde: Sandelig, sandelig siger jeg jer: Døm ikke, for at I ikke selv skal blive dømt.

- 2 For med den dom, I dømmes, skal I selv dømmes, og med det mål, I måler, skal
der tilmåles jer.
- 3 Og hvorfor ser du splinten, som er i din broders øje, men lægger ikke mærke til
bjælken, som er i dit eget øje?
- 4 Eller hvorledes kan du sige til din broder: Lad mig trække splinten ud af dit øje –
og se, der er en bjælke i dit eget øje.
- 5 Din hykler! fjern først bjælken fra dit eget øje; og så kan du se klart til at fjerne
splinten fra din broders øje.
- 6 Giv ikke det, der er helligt, til hundene, kast ej heller jeres perler for svin, for at de
ikke skal trampe dem under fode og vende sig om og sønderrive jer.
- 7 Bed, og der skal gives jer; søg, og I skal finde; bank på, og der skal lukkes op for
jer.
- 8 For enhver, der beder, får; og den, der søger, finder; og for den, der banker på,
skal der lukkes op.
- 9 Eller hvilket menneske er der blandt jer, som, hvis hans søn beder om brød, vil
give ham en sten?
- 10 Eller hvis han beder om en fisk, vil han da give ham en slange?
- 11 Hvis da I, som er onde, forstår at give gode gaver til jeres børn, hvor meget mere
vil så ikke jeres Fader, som er i himlen, give gode ting til dem, som beder ham?
- 12 Derfor, alt hvad I vil, at mennesker skal gøre mod jer, gør I netop det mod dem,
for dette er loven og profeterne.
- 13 Gå I ind ad den snævre port; for vid er den port, og bred er den vej, som fører til
undergang, og mange er de, som går ind ad den;
- 14 for snæver er den port, og trang er den vej, som fører til livet, og få er de, som
finder den.
- 15 Vogt jer for falske profeter, som kommer til jer i fåreklæder, men indeni er de
glubske ulve.
- 16 I skal kende dem på deres frugter. Plukker man druer af tjørn eller figner af
tidsler?
- 17 Således bærer hvert godt træ gode frugter; men et fordærvet træ bærer dårlig
frugt.
- 18 Et godt træ kan ikke bære dårlige frugter, ej heller kan et fordærvet træ bære god
frugt.
- 19 Ethvert træ, som ikke bærer god frugt, hugges om og kastes i ilden.
- 20 Altså, af deres frugter skal I kende dem.
- 21 Ikke enhver, som siger mig: Herre, Herre, skal komme ind i Himmeriget; men
den, der gør min Faders vilje, han som er i himlen.
- 22 Mange vil sige til mig på den dag: Herre, Herre, har vi ikke profeteret i dit navn
og uddrevet djævl i dit navn og gjort mange vidunderlige gerninger i dit navn?
- 23 Og da vil jeg erklære for dem: Jeg har aldrig kendt jer; gå bort fra mig, I, som gør
misgerninger.
- 24 Den, som derfor hører disse mine ord og handler efter dem, vil jeg sammenligne
med en vis mand, som byggede sit hus på en klippe –
- 25 og regnen faldt, og oversvømmelserne kom, og vindene blæste og slog imod dette
hus, og det faldt ikke, for det var grundlagt på en klippe.
- 26 Og enhver, som hører disse mine ord og ikke handler efter dem, skal
sammenlignes med en tåbe, som byggede sit hus på sandet –

- 27 og regnen faldt, og oversvømmelserne kom, og vindene blæste og slog imod dette hus, og det faldt, og stort var dets fald.

Tredje Nefi 15

- 1 Og se, det skete, at da Jesus havde afsluttet disse ord, kastede han blikket rundt omkring på mængden og sagde til dem: Se, I har hørt det, som jeg forkyndte, inden jeg steg op til min Fader; derfor, den, som husker disse mine ord og handler efter dem, ham vil jeg oprejse på den yderste dag.
- 2 Og det skete, at da Jesus havde sagt disse ord, fornemmede han, at der var nogle blandt dem, som undrede sig og funderede over, hvad han ønskede med hensyn til Moseloven, for de forstod ikke de ord, at det gamle var hørt op, og at alt var blevet nyt.
- 3 Og han sagde til dem: Vær ikke forundrede over, at jeg sagde til jer, at det gamle var hørt op, og at alt var blevet nyt.
- 4 Se, jeg siger jer, at den lov, som blev givet til Moses, er opfyldt.
- 5 Se, jeg er ham, som gav loven, og jeg er ham, som sluttede pagt med mit folk Israel; derfor er loven opfyldt i mig, for jeg er kommet for at opfylde loven; derfor har den fået en ende.
- 6 Se, jeg tilintetgør ikke profeterne, for så mange, som ikke er blevet opfyldt i mig, sandelig siger jeg jer, skal alle blive opfyldt.
- 7 Og fordi jeg sagde til jer, at det gamle er hørt op, tilintetgør jeg ikke det, der er blevet talt angående det tilkommende.
- 8 For se, den pagt, som jeg har sluttet med mit folk, er ikke helt opfyldt; men den lov, som blev givet til Moses, har fået en ende ved mig.
- 9 Se, jeg er loven og lyset. Se hen til mig, og hold ud til enden, og så skal I leve; for til den, der holder ud indtil enden, vil jeg give evigt liv.
- 10 Se, jeg har givet jer befalingerne; derfor, hold mine befalinge. Og dette er loven og profeterne, for de vidnede i sandhed om mig.
- 11 Og se, det skete, at da Jesus havde talt disse ord, sagde han til de tolv, som han havde udvalgt:
- 12 I er mine disciple, og I er et lys for dette folk, som er en rest af Josefs hus.
- 13 Og se, dette er jeres arveland, og Faderen har givet det til jer.
- 14 Og ikke på noget tidspunkt har Faderen givet mig befaling om, at jeg skulle fortælle det til jeres brødre ved Jerusalem.
- 15 Ej heller har Faderen på noget tidspunkt givet mig befaling om, at jeg skulle fortælle dem om de andre stammer af Israels hus, som Faderen har ført ud af landet.
- 16 Så meget befaled Faderen mig, at jeg skulle fortælle dem:
- 17 At jeg har andre får, som ikke er af denne fold; også dem må jeg lede, og de skal høre min røst, og der skal blive én fold og én hyrde.
- 18 Og se, på grund af stivnakkethed og vantro forstod de ikke mine ord; derfor blev jeg af Faderen befalet ikke at sige mere om dette til dem.
- 19 Men sandelig siger jeg til jer, at Faderen har befalet mig, og jeg siger det til jer, at I blev skilt ud fra dem på grund af deres ugudelighed; derfor er det på grund af deres ugudelighed, at de ikke ved noget om jer.
- 20 Og sandelig siger jeg videre til jer, at de andre stammer har Faderen skilt ud fra dem; og det er på grund af deres ugudelighed, at de ikke ved noget om dem.

- 2.1 Og sandelig siger jeg til jer, at I er dem, om hvem jeg sagde: Jeg har andre får, som ikke er af denne fold; også dem må jeg lede, og de skal høre min røst, og der skal blive én fold og én hyrde.
- 2.2 Og de forstod mig ikke, for de troede, det var ikke-jøderne; for de forstod ikke, at ikke-jøderne ville blive omvendt ved deres forkyndelse.
- 2.3 Og de forstod mig ikke, da jeg sagde, at de skulle høre min røst; og de forstod mig ikke, at ikke-jøderne ikke på noget tidspunkt skulle høre min røst – at jeg ikke skulle give mig til kende for dem undtagen ved Helligånden.
- 2.4 Men se, I har både hørt min røst og set mig; og I er mine får, og I er regnet blandt dem, som Faderen har givet mig.

Tredje Nefi 16

- 1 Og sandelig, sandelig siger jeg til jer, at jeg har andre får, som ikke er i dette land, ej heller i Jerusalems land, ej heller i nogen del af det omkringliggende land, hvor jeg har været for at tjene.
- 2 For dem, som jeg taler om, er dem, som endnu ikke har hørt min røst; ej heller har jeg på noget tidspunkt givet mig til kende for dem.
- 3 Men jeg har fået den befaling af Faderen, at jeg skal drage hen til dem, og at de skal høre min røst og skal blive regnet blandt mine får, så der kan blive én fold og én hyrde; derfor drager jeg bort for at vise mig for dem.
- 4 Og jeg befaler jer, at I skal skrive disse ord, efter at jeg er borte, så dersom mit folk ved Jerusalem, de, som har set mig og været sammen med mig i min tjenestegerning, ikke beder Faderen i mit navn om, at de må få kundskab om jer ved Helligånden og også om de andre stammer, som de ikke kender til, at disse ord, som I skal skrive, kan blive bevaret og kan blive tilkendegivet for ikke-jøderne, så resten af deres efterkommere, som på grund af deres vantro skal blive spredt over hele jordens overflade, ved ikke-jødernes fylde kan blive bragt ind eller kan blive bragt til kundskab om mig, deres forløser.
- 5 Og da vil jeg samle dem ind fra jordens fire hjørner; og da vil jeg opfylde den pagt, som Faderen har sluttet med alle folk af Israels hus.
- 6 Og velsignede er ikke-jøderne på grund af deres tro på mig i og ved Helligånden, som vidner for dem om mig og om Faderen.
- 7 Se, på grund af deres tro på mig, siger Faderen, og på grund af jeres vantro, o Israels hus, skal sandheden i de sidste dage komme til ikke-jøderne, så fylden af dette vil blive kundgjort for dem.
- 8 Men ve de ikke-troende blandt ikke-jøderne, siger Faderen – for til trods for, at de har bredt sig ud over dette lands overflade og har spredt mit folk, som er af Israels hus, og mit folk, som er af Israels hus, er blevet stødt ud fra dem og er blevet trådt under føde af dem,
- 9 og på grund af Faderens barmhjertighed mod ikke-jøderne og ligeså Faderens straffedomme over mit folk, som er af Israels hus, sandelig, sandelig siger jeg til jer, at efter alt dette, og efter at jeg har ladet mit folk, som er af Israels hus, blive slået og blive plaget og blive slået ihjel og blive stødt ud fra dem og blive hadet af dem og blive til spot og spe blandt dem –
- 10 og således befaler Faderen, at jeg skal sige til jer: På den dag, da ikke-jøderne synder imod mit evangelium og forkaster mit evangeliums fylde og i hjertets

stolthed hæver sig over alle folkeslag og over alle folk på hele jorden og bliver fyldt med al slags løgn og bedrag og fortræd og al slags hykleri og mord og præstelist og utugtigheder og hemmelige vederstyggeligheder; og hvis de gør alt dette og forkaster mit evangeliums fylde, se, siger Faderen, da vil jeg tage mit evangeliums fylde fra dem.

- 11 Og da vil jeg erindre min pagt, som jeg har sluttet med mit folk, o Israels hus, og jeg vil bringe mit evangelium til dem.
- 12 Og jeg vil vise for dig, o Israels hus, at ikke-jøderne ikke skal have magt over jer; men jeg vil erindre min pagt med jer, o Israels hus, og I skal komme til kundskab om mit evangeliums fylde.
- 13 Men hvis ikke-jøderne vil omvende sig og vende sig til mig, siger Faderen, se, da skal de blive regnet blandt mit folk, o Israels hus.
- 14 Og jeg vil ikke tillade mit folk, som er af Israels hus, at drage igennem dem og træde dem ned, siger Faderen.
- 15 Men hvis de ikke vil vende sig til mig og lytte til min røst, da vil jeg tillade dem, ja, da vil jeg tillade mit folk, o Israels hus, at de drager igennem dem og træder dem ned, og de skal blive som salt, der har mistet sin kraft, og som derefter ikke duer til andet end at blive kastet bort og til at blive trådt under føde af mit folk, o Israels hus.
- 16 Sandelig, sandelig siger jeg til jer, således har Faderen befalet mig – at jeg skulle give dette folk dette land som deres arvelod.
- 17 Og så skal profeten Esajas' ord opfyldes, som lyder:
- 18 Dine vægtre skal opløfte røsten, med fælles røst skal de synge, for de skal med egne øjne se, når Herren genrejser Zion.
- 19 Bryd ud i glæde, syng sammen, I Jerusalems øde steder, for Herren har trøstet sit folk, han har forløst Jerusalem.
- 20 Herren har blottet sin hellige arm for øjnene af alle folkeslagene, og alle jordens ender skal se Guds frelse.

Tredje Nefi 17

- 1 Se, nu skete det, at da Jesus havde talt disse ord, så han sig igen omkring på mængden, og han sagde til dem: Se, min tid er for hånden.
- 2 Jeg fornemmer, at I er svage, at I ikke kan forstå alle mine ord, som jeg er blevet befalet af Faderen at tale til jer på dette tidspunkt.
- 3 Gå derfor til jeres hjem, og grund over det, som jeg har sagt, og bed Faderen i mit navn om, at I må forstå, og bered jeres sind til morgendagen, så kommer jeg til jer igen.
- 4 Men nu drager jeg til Faderen og også hen for at vise mig for Israels tabte stammer, for de er ikke tabt for Faderen, for han ved, hvor han har ført dem hen.
- 5 Og det skete, at da Jesus havde talt således, kastede han igen blikket omkring på mængden og så, at de var rørt til tårer og så vedholdende på ham, som om de ville bede ham om at blive lidt længere hos sig.
- 6 Og han sagde til dem: Se, mit indre er fyldt af medfølelse for jer.
- 7 Har I nogen blandt jer, som er syge? Bring dem herhen. Har I nogen, der er lamme eller blinde eller halte eller vanføre eller spedalske, eller som er krøblinger, eller som er døve, eller som er plaget på anden måde? Bring dem herhen, og jeg vil helbrede dem, for jeg har medfølelse med jer; mit indre er fyldt af barmhjertighed.

- 8 For jeg fornemmer, at I ønsker, at jeg skal vise for jer, hvad jeg har gjort for jeres
brødre ved Jerusalem, for jeg ser, at jeres tro er tilstrækkelig til, at jeg kan helbrede jer.
- 9 Og det skete, at da han således havde talt, kom hele mængden, alle som én, frem
med deres syge og deres plagede og deres lamme og med deres blinde og med deres
stumme og med alle dem, der på en eller anden måde var plaget; og han helbredte
dem hver og en, efterhånden som de blev ført frem for ham.
- 10 Og alle, både de, der var blevet helbredt, og de, der var raske, bøjede sig ned for
hans fødder og tilbad ham; og så mange, som kunne komme frem for mængden,
kyssede hans fødder, således at de badede hans fødder med deres tårer.
- 11 Og det skete, at han befalede dem, at deres små børn skulle bringes frem.
- 12 Så de bragte deres små børn frem og satte dem ned på jorden rundt omkring
ham, og Jesus stod midt blandt dem, og mængden gav plads, indtil de alle var blevet
bragt frem til ham.
- 13 Og det skete, at da de alle var blevet bragt frem, og Jesus stod midt blandt dem,
befalede han mængden, at de skulle knæle ned på jorden.
- 14 Og det skete, at da de havde knælet ned på jorden, sukkede Jesus ved sig selv og
sagde: Fader, jeg er foruroliget på grund af ugudeligheden blandt de folk, som er af
Israels hus.
- 15 Og da han havde sagt disse ord, knælede han også selv ned på jorden; og se, han
bad til Faderen, og det, som han bad, kan ikke skrives; og mængden, som hørte ham,
aflagde vidnesbyrd.
- 16 Og på denne måde aflægger de vidnesbyrd: Aldrig før har øjet set, ej heller har
øret hørt så store og vidunderlige ting, som vi så og hørte Jesus sige til Faderen.
- 17 Og ingen tunge kan udtale, ej heller kan noget menneske skrive, ej heller kan
menneskehjertet fatte så store og vidunderlige ting, som vi både så og hørte Jesus
sige; og ingen kan fatte den glæde, som fyldte vor sjæl på det tidspunkt, vi hørte ham
bede til Faderen for os.
- 18 Og det skete, at da Jesus var færdig med at bede til Faderen, rejste han sig; men så
stor var mængdens glæde, at de var overvældede.
- 19 Og det skete, at Jesus talte til dem og bød dem rejse sig.
- 20 Og de rejste sig op fra jorden, og han sagde til dem: Velsignede er I på grund af
jeres tro. Og se nu, min glæde er fuldkommen.
- 21 Og da han havde sagt disse ord, græd han, og mængden aflægger vidnesbyrd om
det, og han tog deres små børn, et efter et, og velsignede dem og bad til Faderen for
dem.
- 22 Og da han havde gjort dette, græd han igen;
- 23 og han talte til mængden og sagde til dem: Se jeres små.
- 24 Og da de så op for at se dem, kastede de blikket mod himlen, og de så himlene
åbne, og de så engle stige ned fra himlen, som var det midt gennem ild, og de kom
ned og omgav de små, og de blev omringet af ild; og englene betjente dem.
- 25 Og mængden så og hørte og aflægger vidnesbyrd; og de ved, at deres vidnesbyrd
er sandt, for de så og hørte det alle sammen hver især; og i antal var de omtrent to
tusinde og fem hundrede sjæle, og de omfattede mænd, kvinder og børn.

Tredje Nefi 18

- 1 Og det skete, at Jesus befalede sine disciple, at de skulle bringe ham noget brød og vin.
- 2 Og mens de var henne efter brød og vin, befalede han mængden, at de skulle sætte sig ned på jorden.
- 3 Og da disciplene var kommet med brød og vin, tog han af brødet og brød og velsignede det; og han gav det til disciplene og befalede, at de skulle spise.
- 4 Og da de havde spist og var blevet mætte, befalede han, at de skulle give det til mængden.
- 5 Og da mængden havde spist og var blevet mætte, sagde han til disciplene: Se, en blandt jer skal ordineres, og ham vil jeg give magt, så han kan bryde brødet og velsigne det og give det til min kirkes folk, til alle dem, som vil tro og blive døbt i mit navn.
- 6 Og dette skal I altid bestræbe jer på at gøre, ligesom jeg har gjort, ligesom jeg har brudt brødet og velsignet det og givet det til jer.
- 7 Og dette skal I gøre til erindring om mit legeme, som jeg har vist jer. Og det skal være et vidnesbyrd for Faderen om, at I altid erindrer mig. Og hvis I altid erindrer mig, skal I have min Ånd til at være hos jer.
- 8 Og det skete, at da han havde sagt disse ord, befalede han sine disciple, at de skulle tage af vinen i bageret og drikke af den, og at de også skulle give den til mængden, så de kunne drikke af den.
- 9 Og det skete, at de gjorde så og drak af den og blev mætte, og de gav den til mængden, og de drak, og de blev mætte.
- 10 Og da disciplene havde gjort dette, sagde Jesus til dem: Velsignede er I for det, som I har gjort, for dette er at efterkomme mine befalinger, og dette vidner for Faderen om, at I er villige til at gøre det, som jeg har befalet jer.
- 11 Og dette skal I altid gøre til dem, som omvender sig og bliver døbt i mit navn; og I skal gøre det til erindring om mit blod, som jeg har udgydt for jer, så I kan bevidne for Faderen, at I altid erindrer mig. Og hvis I altid erindrer mig, skal I have min Ånd til at være hos jer.
- 12 Og jeg giver jer den befaling, at I skal gøre dette. Og hvis I altid gør dette, da er I velsignede, for så er I bygget på min klippe.
- 13 Men de blandt jer, som gør mere eller mindre end dette, er ikke bygget på min klippe, men er bygget på en grundvold af sand; og når regnen falder, og oversvømmelserne kommer, og vindene blæser og slår imod dem, falder de, og helvedes porte er rede, åbne til at tage imod dem.
- 14 Derfor, velsignede er I, hvis I vil holde mine befalinger, som Faderen har befalet mig, at jeg skulle give til jer.
- 15 Sandelig, sandelig siger jeg til jer: I skal altid våge og bede, for at I ikke skal blive fristet af Djævelen og blive ført bort som fanger af ham.
- 16 Og ligesom jeg har bedt blandt jer, således skal I bede i min kirke, blandt mit folk, som omvender sig og bliver døbt i mit navn. Se, jeg er lyset, jeg er et eksempel for jer.
- 17 Og det skete, at da Jesus havde talt disse ord til sine disciple, vendte han sig igen mod mængden og sagde til dem:
- 18 Se, sandelig, sandelig siger jeg til jer, I skal altid våge og bede, for at I ikke skal falde i fristelse, for Satan ønsker at få jer, så han kan sigte jer som hvede.

- 19 Derfor skal I altid bede til Faderen i mit navn;
20 og hvad I end beder Faderen om i mit navn, som er ret, i tro på at I skal få det, se, det skal gives jer.
- 21 Bed i jeres familie til Faderen og altid i mit navn, så jeres hustru og jeres børn må blive velsignet.
- 22 Og se, I skal mødes ofte, og I skal ikke forbyde nogen at komme til jer, når I mødes sammen, men tillad dem, at de må komme til jer, og forbyd dem det ikke;
23 men I skal bede for dem og skal ikke støde dem ud; og dersom de kommer til jer ofte, skal I bede for dem til Faderen i mit navn.
- 24 Derfor, hold jeres lys op, så det kan skinne for verden. Se, jeg er det lys, som I skal holde op – det, som I har set mig gøre. Se, I ser, at jeg har bedt til Faderen, og I har alle været vidner til det.
- 25 Og I ser, at jeg ikke har befalet, at nogen af jer skulle gå bort, men jeg har tværtimod befalet, at I skulle komme til mig, så I kunne føle og se; det samme skal I gøre mod verden, og hver den, der bryder denne befaling, tillader sig selv at blive ledt i fristelse.
- 26 Og se, det skete, at da Jesus havde talt disse ord, vendte han igen blikket mod de disciple, som han havde udvalgt, og sagde til dem:
- 27 Se, sandelig, sandelig siger jeg til jer, jeg giver jer endnu en befaling, og så må jeg drage til min Fader, så jeg kan opfylde andre befalinger, han har givet mig.
- 28 Og se nu, dette er den befaling, som jeg giver til jer, at I ikke bevidst skal tillade nogen at spise og drikke af mit kød og blod uværdigt, når I forretter det;
29 for den, der uværdigt spiser og drikker mit kød og blod, spiser og drikker fordømmelse for sin sjæl; hvis I derfor ved, at et menneske er uværdigt til at spise og drikke af mit kød og blod, skal I forbyde ham det.
- 30 Alligevel skal I ikke støde ham bort fra jer, men I skal betjene ham og skal bede for ham til Faderen i mit navn; og dersom han omvender sig og bliver døbt i mit navn, så skal I tage imod ham og give ham af mit kød og blod.
- 31 Men hvis han ikke omvender sig, skal han ikke regnes blandt mit folk, for at han ikke skal tilintetgøre mit folk; for se, jeg kender mine får, og de er talte.
- 32 Alligevel skal I ikke støde ham ud af jeres synagoger eller jeres tilbedelsessteder, for sådanne skal I fortsætte med at betjene, for I ved ikke, om de ikke vil vende tilbage og omvende sig og komme til mig med hjertets faste forsæt, og jeg skal helbrede dem; og I skal være midlet til at bringe frelse til dem.
- 33 Derfor, hold disse ord, som jeg har befalet jer, så I ikke kommer under fordømmelse; for ve den, som Faderen dømmer skyldig.
- 34 Og jeg giver jer disse befalinger på grund af de mundhuggerier, der har været blandt jer. Og velsignede er I, hvis I ikke har nogen mundhuggerier blandt jer.
- 35 Og nu drager jeg til Faderen, for det er nødvendigt, at jeg drager til Faderen for jeres skyld.
- 36 Og det skete, at da Jesus havde afsluttet disse ord, rørte han med hånden de disciple, som han havde udvalgt, en efter en, indtil han havde rørt dem alle, og talte til dem, mens han rørte ved dem.
- 37 Og mængden hørte ikke de ord, som han talte, derfor aflagde de ikke vidnesbyrd; men disciplene aflagde vidnesbyrd om, at han gav dem magt til at give Helligånden. Og jeg vil vise jer herefter, at dette vidnesbyrd er sandt.
- 38 Og det skete, at da Jesus havde rørt ved dem alle, kom der en sky og overskyggede

mængden, så de ikke kunne se Jesus.

- 39 Og mens de var overskyggede, forlod han dem og steg op til himlen. Og disciplene så og aflagde vidnesbyrd om, at han igen steg op til himlen.

Tredje Nefi 19

- 1 Og se, det skete, at da Jesus var steget op til himlen, skiltes mængden, og hver mand tog sin hustru og sine børn og vendte tilbage til sit eget hjem.
- 2 Og ordet spredtes straks blandt folket, endnu før det blev mørkt, at mængden havde set Jesus, og at han havde betjent dem, og at han også den næste dag ville vise sig for mængden.
- 3 Ja, gennem hele natten spredtes ordet om Jesus; og i et sådant omfang sendte de bud til folket, at der var mange, ja, et overordentlig stort antal, som arbejdede overordentlig hårdt hele den nat, for at de den næste dag kunne være på det sted, hvor Jesus ville vise sig for mængden.
- 4 Og det skete den næste dag, da mængden var samlet, se, da gik Nefi og hans bror, som han havde oprejst fra de døde, og hvis navn var Timotheus, og også hans søn, hvis navn var Jonas, og også Mathoni og Mathoniha, hans bror, og Kumen og Kumenonhi og Jeremias og Shemnon og Jonas og Sidkija og Esajas – se, dette var navnene på de disciple, som Jesus havde udvalgt – og det skete, at de trådte frem og stod midt i mængden.
- 5 Og se, mængden var så stor, at de foranledigede, at den skulle opdeles i tolv grupper.
- 6 Og de tolv underviste mængden; og se, de foranledigede, at mængden skulle knæle ned på jordens overflade og skulle bede til Faderen i Jesu navn.
- 7 Og disciplene bad også til Faderen i Jesu navn. Og det skete, at de rejste sig op og betjente folket.
- 8 Og da de havde forkyndt de samme ord, som Jesus havde talt – uden på nogen måde at afvige fra de ord, som Jesus havde talt – se, da knælede de igen og bad til Faderen i Jesu navn.
- 9 Og de bad om det, som de ønskede mest, og de ønskede, at Helligånden måtte blive givet til dem.
- 10 Og da de havde bedt således, gik de ned til bredden af vandet, og mængden fulgte dem.
- 11 Og det skete, at Nefi gik ud i vandet og blev døbt.
- 12 Og han kom op af vandet og begyndte at døbe. Og han døbte alle dem, som Jesus havde udvalgt.
- 13 Og det skete, da de alle var blevet døbt og var kommet op af vandet, at Helligånden faldt på dem, og de blev fyldt af Helligånden og med ild.
- 14 Og se, de blev omringet, som var det af ild, og den kom ned fra himlen, og mængden var vidne til det og aflagde vidnesbyrd; og engle kom ned fra himlen og betjente dem.
- 15 Og det skete, at mens englene betjente disciplene, se, da kom Jesus og stod midt blandt dem og betjente dem.
- 16 Og det skete, at han talte til mængden og befalede dem, at de igen skulle knæle ned på jorden, og også at hans disciple skulle knæle ned på jorden.
- 17 Og det skete, at da de alle var knælet ned på jorden, befalede han sine disciple, at

de skulle bede.

18 Og se, de begyndte at bede, og de bad til Jesus, idet de kaldte ham deres Herre og deres Gud.

19 Og det skete, at Jesus gik ud af deres midte og gik et lille stykke vej bort fra dem og bøjede sig til jorden, og han sagde:

20 Fader, jeg takker dig for, at du har givet Helligånden til dem, som jeg har udvalgt; og det er på grund af deres tro på mig, at jeg har udvalgt dem af verden.

21 Fader, jeg beder dig om, at du vil give Helligånden til alle dem, som vil tro på deres ord.

22 Fader, du har givet dem Helligånden, fordi de tror på mig; og du ser, at de tror på mig, for du hører dem, og de beder til mig; og de beder til mig, fordi jeg er hos dem.

23 Og se, Fader, jeg beder til dig for dem og også for alle dem, som vil tro på deres ord, at de må tro på mig, at jeg må være i dem, ligesom du, Fader, er i mig, at vi må være ét.

24 Og det skete, at da Jesus således havde bedt til Faderen, kom han hen til sine disciple, og se, de blev stadig ved med uden ophør at bede til ham; og de brugte ikke mange ord, for det blev dem givet, hvad de skulle bede, og de var opfyldt af ønsket.

25 Og det skete, at Jesus velsignede dem, mens de bad til ham; og hans ansigt smilede over dem, og lyset i hans ansigt skinnede på dem, og se, de blev så hvide som Jesu ansigt og klæder; og se, deres hvidhed overgik al hvidhed, ja, der kunne ikke på jorden være noget så hvidt som deres hvidhed.

26 Og Jesus sagde til dem: Bliv ved med at bede, og de holdt ikke op med at bede.

27 Og han vendte sig igen fra dem og gik et lille stykke vej bort og bøjede sig til jorden; og han bad igen til Faderen og sagde:

28 Fader, jeg takker dig for, at du har renset dem, som jeg har udvalgt, på grund af deres tro; og jeg beder for dem og også for dem, som vil tro på deres ord, at de må blive renset i mig ved tro på deres ord, ligesom de er blevet renset i mig.

29 Fader, jeg beder ikke for verden, men for dem, som du har givet mig fra verden på grund af deres tro, at de må blive renset i mig, at jeg må være i dem, som du, Fader, er i mig, at vi må være ét, at jeg må blive herliggjort i dem.

30 Og da Jesus havde talt disse ord, kom han igen til sine disciple; og se, de bad standhaftigt og uden ophør til ham; og han smilede igen til dem; og se, de var hvide ligesom Jesus.

31 Og det skete, at han igen gik et lille stykke vej bort og bad til Faderen.

32 Og ingen tunge kan udtale de ord, som han bad, ej heller kan de ord, som han bad, nedskrives af noget menneske.

33 Og mængden hørte og aflægger vidnesbyrd; og deres hjerte var åbent, og de forstod i hjertet de ord, som han bad.

34 Alligevel, så store og forunderlige var de ord, som han bad, at de ikke kan skrives, ej heller kan de udtrykkes af noget menneske.

35 Og det skete, at da Jesus var færdig med at bede, kom han igen hen til disciplene og sagde til dem: Så stor tro har jeg aldrig set blandt alle jøderne; derfor kunne jeg ikke vise dem så store mirakler på grund af deres vantro.

36 Sandelig siger jeg til jer, der er ingen af dem, der har set så store ting, som I har set; ej heller har de hørt så store ting, som I har hørt.

Tredje Nefi 20

- 1 Og det skete, at han befalede mængden, at de skulle høre op med at bede, og også sine disciple. Og han befalede dem, at de ikke skulle høre op med at bede i hjertet.
- 2 Og han befalede dem, at de skulle rejse sig op og stå på benene. Og de rejste sig op og stod på benene.
- 3 Og det skete, at han igen brød brødet og velsignede det og gav disciplene at spise.
- 4 Og da de havde spist, befalede han dem, at de skulle bryde brødet og give det til mængden.
- 5 Og da de havde givet det til mængden, gav han dem også vin at drikke og befalede dem, at de skulle give den til mængden.
- 6 Se, der var hverken blevet bragt brød eller vin af disciplene, ej heller af mængden; men han gav dem i sandhed brød at spise og også vin at drikke.
- 7 Og han sagde til dem: Den, der spiser dette brød, spiser af mit legeme for sin sjæl; og den, der drikker af denne vin, drikker af mit blod for sin sjæl; og hans sjæl skal aldrig hunge eller tørste, men skal være mæt.
- 8 Se, da mængden alle havde spist og drukket, se, da blev de fyldt af Ånden; og de råbte med én røst og gav pris til Jesus, som de både så og hørte.
- 9 Og det skete, at da de alle havde givet pris til Jesus, sagde han til dem: Se, nu fuldfører jeg den befaling, som Faderen har befalet mig angående dette folk, som er en rest af Israels hus.
- 10 I husker, at jeg talte til jer og sagde, at når Esajas' ord skulle opfyldes – se, de er skrevet, I har dem hos jer, gransk dem derfor –
- 11 og sandelig, sandelig siger jeg til jer, at når de bliver opfyldt, så opfyldes den pagt, som Faderen har sluttet med sit folk, o Israels hus.
- 12 Og da skal de rester, som er spredt omkring på jordens overflade, blive indsamlet fra øst og fra vest og fra syd og fra nord, og de skal blive bragt til kundskab om Herren deres Gud, som har forløst dem.
- 13 Og Faderen har befalet mig, at jeg skal give jer dette land som jeres arvelod.
- 14 Og jeg siger jer, at hvis ikke-jøderne ikke omvender sig efter den velsignelse, som de skal få, efter at de har spredt mit folk –
- 15 da skal I, som er en rest af Jakobs hus, gå ud blandt dem; og I skal være midt blandt dem, som skal være mange; og I skal være blandt dem som en løve blandt skovens dyr og som en ung løve blandt fåreflokkene, som, hvis den går igennem dem, både træder ned og flår i stykker; og ingen kan udfri dem.
- 16 Din hånd skal løftes mod dine modstandere, og alle dine fjender skal tilintetgøres.
- 17 Og jeg vil samle mit folk sammen, som en mand samler sine neg på gulvet.
- 18 For jeg vil gøre mit folk, med hvem Faderen har sluttet pagt, ja, jeg vil gøre dine horn til jern og jeg vil gøre dine klove til bronze. Og du skal knuse mange folk; og jeg vil hellige deres bytte til Herren, og deres gods til hele jordens Herre. Og se, jeg er ham, som gør det.
- 19 Og det skal ske, siger Faderen, at min retfærdigheds sværd skal hænge over dem på den dag; og medmindre de omvender sig, skal det falde på dem, siger Faderen, ja, på alle de ikke-jødiske folkeslag.
- 20 Og det skal ske, at jeg vil grundfæste mit folk, o Israels hus.
- 21 Og se, dette folk vil jeg grundfæste i dette land som en opfyldelse af den pagt,
- 22

- som jeg sluttede med jeres fader Jakob; og det skal blive et nyt Jerusalem. Og himlens kræfter skal være midt blandt dette folk; ja, selv jeg vil være midt blandt jer.
- 23 Se, jeg er den, om hvem Moses talte, da han sagde: En profet som mig vil Herren jeres Gud lade fremstå for jer af jeres brødre; ham skal I høre i alt, hvad end han vil sige til jer. Og det skal ske, at hver sjæl, som ikke vil høre på den profet, skal blive forstødt af folket.
- 24 Sandelig siger jeg til jer, ja, og alle profeterne fra Samuel og dem, som følger efter, så mange, som har talt, har vidnet om mig.
- 25 Og se, I er profeternes børn, og I er af Israels hus, og I er med i den pagt, som Faderen sluttede med jeres fædre, idet han sagde til Abraham: Og i dine efterkommere skal alle jordens slægter blive velsignet.
- 26 Faderen har oprejst mig for jer først og sendt mig for at velsigne jer ved at vende hver af jer fra jeres syndighed; og dette fordi I er pagtens børn –
- 27 og efter at I er blevet velsignet, da opfylder Faderen den pagt, som han sluttede med Abraham, idet han sagde: I dine efterkommere skal alle jordens stammer blive velsignet – så Helligånden udøses over ikke-jøderne ved mig, hvilken velsignelse til ikke-jøderne skal gøre dem mægtige, mere end alle andre, så de vil sprede mit folk, o Israels hus.
- 28 Og de skal være en svøbe for folket i dette land. Alligevel, når de har modtaget mit evangeliums fylde, da vil jeg, hvis de forhærder hjertet mod mig, gengælde deres syndighed på deres eget hoved, siger Faderen.
- 29 Og jeg vil erindre den pagt, som jeg har sluttet med mit folk, og jeg har sluttet pagt med dem om, at jeg vil samle dem sammen, når jeg anser tiden for at være inde, at jeg igen vil give dem deres fædres land som deres arvelod, hvilket er Jerusalems land, som er det forjættede land for dem for evigt, siger Faderen.
- 30 Og det skal ske, at den tid kommer, da mit evangeliums fylde skal blive prædikeret for dem.
- 31 Og de skal tro på mig, at jeg er Jesus Kristus, Guds Søn, og skal bede til Faderen i mit navn.
- 32 Da skal deres vægttere opløfte deres røst, og med forenet røst skal de synge, for de skal se med egne øjne.
- 33 Da vil Faderen samle dem sammen igen og give dem Jerusalem som deres arveland.
- 34 Da skal de bryde ud i glæde: Syng sammen, I Jerusalems øde steder, for Faderen har trøstet sit folk, han har forløst Jerusalem.
- 35 Faderen har blottet sin hellige arm for øjnene af alle folkeslagene; og alle jordens ender skal se Faderens frelse; og Faderen og jeg er ét.
- 36 Og da skal det opfyldes, som står skrevet: Vågn op, vågn op igen, og ifør dig din styrke, o Zion; ifør dig dine smukke klæder, o Jerusalem, du hellige by, for fra nu af skal de uomskårne og de urene aldrig mere komme ind i dig.
- 37 Ryst støvet af dig; rejs dig, tag sæde, o Jerusalem; løsgør dig af dine halslænker, o du fangne Zions datter.
- 38 For så siger Herren: I har solgt jer selv for intet, og I skal forløses uden penge.
- 39 Sandelig, sandelig siger jeg til jer, at mit folk skal kende mit navn; ja, på den dag skal de vide, at jeg er ham, som taler.
- 40 Og da skal de sige: Hvor herlige på bjergene er ikke fødderne af ham, som bringer gode tidender til dem; som forkynnder fred; som bringer gode tidender til

dem om godt; som forkynnder frelse; som siger til Zion: Din Gud regerer!

41 Og da skal et råb gå ud: Bryd op, bryd op, drag ud derfra, rør ikke det, der er urent; drag ud af hendes midte; vær rene, I, som bærer Herrens kar.

42 For I skal ikke drage ud i hast, ej heller drage ud ved flugt, for Herren vil gå foran jer, og Israels Gud skal være jeres bagtrop.

43 Se, min tjener vil handle klogt; han skal ophøjes og prises og være højt æret.

44 Ligesom mange blev forbavset over dig – hans ansigt var så forpint, mere end noget menneske, og hans legeme mere end menneskenes børn –

45 således skal han bestænke mange folkeslag; kongerne skal lukke munden over for ham, for det, som ikke var blevet dem fortalt, skal de se, og det, som de ikke havde hørt, skal de fatte.

46 Sandelig, sandelig siger jeg til jer, alt dette skal visselig ske, ligesom Faderen har befalet mig. Da skal denne pagt, som Faderen har sluttet med sit folk, blive opfyldt, og da skal Jerusalem igen bebos af mit folk, og det skal være deres arveland.

Tredje Nefi 21

1 Og sandelig siger jeg til jer: Jeg giver jer et tegn, så I kan kende det tidspunkt, da dette skal til at finde sted – at jeg skal indsamle mit folk, o Israels hus, fra deres lange adspaltelse og igen skal oprette mit Zion blandt dem;

2 og se, dette er det, som jeg vil give jer til tegn – for sandelig siger jeg til jer, at når dette, som jeg kundgør for jer, og som jeg herefter selv vil kundgøre for jer og vil kundgøre for jer ved Helligåndens kraft, som skal gives jer af Faderen, skal blive gjort kendt for ikke-jøderne, så de kan kende til dette folk, som er en rest af Jakobs hus, og til dette mit folk, som vil blive spredt af dem;

3 sandelig, sandelig siger jeg jer, at når dette bliver gjort kendt for dem ved Faderen og ved Faderen kommer frem fra dem til jer;

4 for Faderen anser det for vist, at de bliver grundfæstet i dette land og bliver bosat som et frit folk ved Faderens magt, så dette måtte komme frem fra dem til en rest af jeres efterkommere, så Faderens pagt, som han har sluttet med sit folk, o Israels hus, må blive opfyldt;

5 derfor, når dette værk og det værk, som herefter vil blive udvirket blandt jer, vil komme frem fra ikke-jøderne til jeres efterkommere, som vil synke ned i vantro på grund af ugudelighed;

6 for således er det Faderens ønske, at det skal komme frem fra ikke-jøderne, for at han kan vise sin magt for ikke-jøderne i den hensigt, at ikke-jøderne, hvis de ikke forhærdet hjertet, at de må omvende sig og komme til mig og blive døbt i mit navn og få kundskab om de sande punkter i min lære, så de må blive regnet blandt mit folk, o Israels hus;

7 og når dette sker, at jeres efterkommere begynder at få kundskab om dette – skal det være et tegn for dem, så de kan vide, at Faderens værk allerede er begyndt, sådan at den pagt, som han har sluttet med de folk, som er af Israels hus, vil blive opfyldt.

8 Og når den dag kommer, skal det ske, at konger skal lukke deres mund; for det, som ikke var blevet dem fortalt, skal de se, og det, som de ikke havde hørt, skal de fatte.

9 For på den dag skal Faderen for min skyld udvirke et værk, som skal blive et stort og forunderligt værk blandt dem; og der skal være dem blandt dem, som ikke vil tro

det, skønt en mand skal forkynde det for dem.

10 Men se, min tjeners liv skal være i min hånd; derfor skal de ikke volde ham skade, skønt han skal være forpint på grund af dem. Dog vil jeg helbrede ham, for jeg vil vise dem, at min visdom er større end Djævelens snedighed.

11 Derfor skal det ske, at hver den, som ikke vil tro på mine, Jesu Kristi, ord, som Faderen skal lade ham bringe frem til ikke-jøderne og skal give ham magt til at bringe frem til ikke-jøderne, de skal blive stødt ud fra mit folk, som tilhører pagten (det skal blive gjort, ligesom Moses sagde).

12 Og mit folk, som er en rest af Jakob, skal være blandt ikke-jøderne, ja, midt blandt dem som en løve blandt skovens vilde dyr, som en ung løve blandt fåreflokkene, som, hvis den går igennem dem, både træder ned og flår i stykker, og ingen kan udfri dem.

13 Deres hånd skal løftes mod deres modstandere, og alle deres fjender skal tilintetgøres.

14 Ja, ve ikke-jøderne, medmindre de omvender sig; for det skal ske på den dag, siger Faderen, at jeg vil tilintetgøre dine heste fra din midte, og jeg vil ødelægge dine stridsvogne;

15 og jeg vil tilintetgøre byerne i dit land og nedbryde alle dine støttepunkter;

16 og jeg vil udrydde trolddom af dit land, og du skal ikke mere have sandsigere;

17 dine udskårne gudebilleder vil jeg også tilintetgøre og dine oprejste gudebilleder fra din midte, og du skal ikke mere tilbede dine hænders værk;

18 og jeg vil rykke dine lunde op fra din midte; ligeså vil jeg ødelægge dine byer.

19 Og det skal ske, at al løgn og bedrag og misundelse og stridigheder og præstelist og utugtigheder skal afskaffes.

20 For det skal ske, siger Faderen, at hver den, som på den dag ikke vil omvende sig og komme til min elskede Søn, dem vil jeg forstøde fra mit folk, o Israels hus;

21 og jeg vil fuldbyrde hævn og raseri over dem, som over hedningerne, sådan som de ikke før har hørt.

22 Men hvis de vil omvende sig og lytte til mine ord og ikke forhærde hjertet, vil jeg oprette min kirke blandt dem, og de skal optages i pagten og blive regnet blandt denne Jakobs rest, til hvem jeg har givet dette land som arvelod.

23 Og de skal hjælpe mit folk, Jakobs rest, og også så mange af Israels hus, som vil komme, så de kan bygge en by, som skal kaldes det ny Jerusalem.

24 Og da skal de hjælpe mit folk, som er spredt over hele landets overflade, så de kan blive indsamlet til det ny Jerusalem.

25 Og da skal himlens magt komme ned blandt dem; og jeg vil også være midt blandt dem.

26 Og da skal Faderens værk begynde på den dag, ja, når dette evangelium skal blive prædikeret blandt resten af dette folk. Sandelig siger jeg til jer: På den dag skal Faderens værk begynde blandt alle de spredte af mit folk, ja, nemlig blandt de stammer, som har været tabte, som Faderen har ført ud af Jerusalem.

27 Ja, værket skal begynde blandt alle de spredte af mit folk med Faderen som den, der bereder den vej, hvorved de kan komme til mig, så de kan påkalde Faderen i mit navn.

28 Ja, og da skal værket begynde med Faderen som den, der bereder den vej, hvorved hans folk kan blive samlet hjem til deres arveland.

29 Og de skal drage ud fra alle folkeslag, og de skal ikke drage ud forhastet eller ved flugt, for jeg vil drage foran dem, siger Faderen, og jeg vil være deres bagtrop.

Tredje Nefi 22

- 1 Og da skal det, som står skrevet, ske: Syng, du ufrugtbare, du, som ikke fødte; bryd ud i sang og råb højt, du, som ikke fik fødselsveer; for flere er den barnløses børn end den gifte hustrus børn, siger Herren.
- 2 Gør mere plads i dit telt, og lad dem spænde dine boligers dug ud; spar ikke, gør dine teltebre lange, og forstærk dine stave;
- 3 for du skal bryde ud til højre og til venstre og dine efterkommere skal arve ikke-jøderne og gøre de øde byer beboede.
- 4 Frygt ikke, for du skal ikke skamme dig, vær heller ikke beskæmmet, for du skal ikke gøres til skamme; for du skal glemme din ungdoms skam og skal ikke erindre din ungdoms vanære og skal ikke længere erindre din enkestands vanære.
- 5 For din skaber, din ægtemand, Hærskarers Herre er hans navn; og din forløser, Israels Hellige – hele jordens Gud skal han kaldes.
- 6 For Herren har kaldet dig som en kvinde, der er svigtet og bedrøvet i ånden, og som en hustru, der var ung, da du blev afvist, siger din Gud.
- 7 For et kort øjeblik har jeg svigtet dig, men med stor barmhjertighed vil jeg samle dig.
- 8 I en kortvarig vrede skjulte jeg et øjeblik mit ansigt for dig, men med evigtvarende godhed vil jeg have barmhjertighed med dig, siger Herren, din forløser.
- 9 For dette er som Noas vande for mig, for som jeg har svoret, at Noas vande ikke mere skulle komme over jorden, således har jeg svoret, at jeg ikke ville være vred på dig.
- 10 For bjergene skal vige og højene fjernes, men min godhed skal ikke vige fra dig, ej heller skal min fredspagt fjernes, siger Herren, som har barmhjertighed med dig.
- 11 O, du plagede, uvejrhærgede og utrøstede! Se, jeg vil lægge dine sten op med skønne farver og lægge din grundvold med safirer.
- 12 Og jeg vil gøre dine vinduer af agater og dine porte af karfunkler og hele din ringmur af ædelstene.
- 13 Og alle dine børn skal blive undervist af Herren; og stor skal dine børns fred blive.
- 14 På retfærdighed skal du grundfæstes; du skal være langt fra undertrykkelse, for du skal ikke frygte, og fra skræk, for den skal ikke komme dig nær.
- 15 Se, de skal visselig samle sig mod dig, ikke med min vilje; og hver den, der samler sig mod dig, skal falde for din skyld.
- 16 Se, jeg har skabt smeden, som blæser til kullene i ilden, og som tilvirker et redskab til sit værk; og jeg har skabt ødelæggeren til at ødelægge.
- 17 Intet våben, der tilvirkes mod dig, skal virke, og hver tunge, der håner dig i retten, skal du fordømme. Dette er Herrens tjeneres arv, og deres retfærdighed er af mig, siger Herren.

Tredje Nefi 23

- 1 Og se, nu siger jeg til jer, at I burde granske dette. Ja, den befaling giver jeg jer, at I skal granske det flittigt, for betydningsfulde er Esajas' ord.
- 2 For visselig talte han om alt, der angår mit folk, som er af Israels hus; derfor må han nødvendigvis også tale til ikke-jøderne.

- 3 Og alt det, som han talte, er sket eller skal ske helt i overensstemmelse med de ord, som han talte.
- 4 Giv derfor agt på mine ord, skriv det, som jeg har sagt jer, og i overensstemmelse med Faderens tid og vilje skal de udgå til ikke-jøderne.
- 5 Og hver den, som vil lytte til mine ord og omvender sig og bliver døbt, han skal blive frelst. Gransk profeterne, for der er mange, som vidner om dette.
- 6 Og se, det skete, at da Jesus havde sagt disse ord, sagde han videre til dem, efter at han havde udlagt alle de skrifter for dem, som de havde modtaget, sagde han til dem: Se, andre skrifter ønsker jeg, at I skal skrive, som I ikke har.
- 7 Og det skete, at han sagde til Nefi: Hent den optegnelse, som I har ført.
- 8 Og da Nefi havde hentet optegnelserne og lagt dem foran ham, kastede han blikket på dem og sagde:
- 9 Sandelig siger jeg til jer: Jeg befalede min tjener Samuel, lamanitten, at han skulle vidne for dette folk, at på den dag, da Faderen skulle herliggøre sit navn i mig, at der da var mange hellige, der skulle opstå fra de døde og skulle vise sig for mange og skulle betjene dem. Og han sagde til dem: Var det ikke så?
- 10 Og hans disciple svarede ham og sagde: Jo, Herre, Samuel profeterede i overensstemmelse med dine ord, og de blev alle opfyldt.
- 11 Og Jesus sagde til dem: Hvordan kan det være, at I ikke har skrevet dette, at mange hellige opstod og viste sig for mange og betjente dem?
- 12 Og det skete, at Nefi huskede, at dette ikke var blevet skrevet.
- 13 Og det skete, at Jesus befalede, at det skulle skrives; derfor blev det skrevet, sådan som han befalede.
- 14 Og se, det skete, at da Jesus under ét havde udlagt alle de skrifter, som de havde skrevet, befalede han dem, at de skulle undervise i det, som han havde udlagt for dem.

Tredje Nefi 24

- 1 Og det skete, at han befalede dem, at de skulle skrive de ord, som Faderen havde givet til Malakias, og som han ville berette for dem. Og det skete, at efter at de var blevet skrevet, udlagde han dem. Og disse er de ord, han berettede for dem, og som lød: Så sagde Faderen til Malakias: Se, jeg vil sende mit sendebud, og han skal berede vejen for mig, og Herren, som I søger, skal pludselig komme til sit tempel, ja, pagtens sendebud, som I fryder jer ved; se, han kommer, siger Hærskarers Herre.
- 2 Men hvem kan udholde den dag, han kommer, og hvem skal bestå, når han viser sig? For han er som en smelters ild og som en tvætters lud.
- 3 Og han skal sidde som en, der smelter og renser sølv; og han skal rense Levis sønner og lutre dem som guld og sølv, så de kan bringe Herren et offer i retfærdighed.
- 4 Da skal Judas og Jerusalems ofre være Herren til behag som i fordums dage og som i svundne år.
- 5 Og jeg vil komme jer nær for at dømme; og jeg vil blive et hurtigt vidne mod troldmændene og mod ægteskabsbryderne og mod menederne og mod dem, som undertrykker daglejeren med hensyn til hans løn, enken og den faderløse, og som afviser den fremmede, og ikke frygter mig, siger Hærskarers Herre.
- 6 For jeg er Herren, jeg forandrer mig ikke; derfor bliver I, Jakobs sønner, ikke

opslugt.

7 Helt fra jeres fædres dage er I afveget fra mine ordinancer og har ikke levet efter dem. Vend om til mig, så vil jeg vende om til jer, siger Hærskarers Herre. Men I siger: I hvad skal vi vende om?

8 Vil et menneske røve fra Gud? Ikke desto mindre har I røvet fra mig! Men I siger: Hvori har vi røvet fra dig? I tiende og offergaver.

9 I er forbandede med en forbandelse, for I har røvet fra mig, ja, hele folket.

10 Bring I hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; og prøv mig nu hermed, siger Hærskarers Herre, om jeg ikke vil åbne jer himlens vinduer og øse en velsignelse ud over jer, så der ikke vil være plads nok til at modtage den.

11 Og jeg vil irttesætte æderen for jeres skyld, og han skal ikke ødelægge jordens frugt; ej heller skal jeres vinstok smide sin frugt på marken før tid, siger Hærskarers Herre.

12 Og alle folkeslag skal kalde jer velsignede, for I skal blive et dejligt land, siger Hærskarers Herre.

13 Jeres ord har været hårde imod mig, siger Herren. Ikke desto mindre siger I: Hvad har vi talt imod dig?

14 I har sagt: Det er nyttesløst at tjene Gud, og hvad gavner det, at vi har levet efter hans ordinancer, og at vi har vandret sørgende for Hærskarers Herre?

15 Og nu priser vi de stolte lykkelige; ja, de, der øver ugudelighed klarer sig godt; ja, de, der frister Gud, slipper endog godt fra det.

16 Da talte de, som frygtede Herren, ofte, den ene med den anden, og Herren lyttede og hørte efter, og en mindebog blev skrevet for ham om dem, der frygtede Herren, og som tænkte på hans navn.

17 Og de skal være mine, siger Hærskarers Herre, på den dag, da jeg samler mine juveler, og jeg vil skåne dem, som en mand skåner sin egen søn, som tjener ham.

18 Da skal I vende om og skelne mellem den retfærdige og den ugudelige, mellem den, der tjener Gud, og den, der ikke tjener ham.

Tredje Nefi 25

1 For se, den dag kommer, der skal brænde som en ovn; og alle de stolte, ja, og alle, som handler ugudeligt, skal være som stubbe; og den dag, der kommer, skal brænde dem op, siger Hærskarers Herre, så der ikke bliver hverken rod eller gren tilbage af dem.

2 Men for jer, som frygter mit navn, skal Retfærdighedens Søn rejse sig med helbredelse i sine vinger; og I skal gå frem og vokse op som kalve i båsen.

3 Og I skal træde de ugudelige ned, for de skal blive aske under jeres fodsåler på den dag, da jeg vil gøre dette, siger Hærskarers Herre.

4 Husk min tjener Moses' lov, som jeg gav ham på Horeb for hele Israel med lovbudene og retsreglerne.

5 Se, jeg vil sende jer profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer;

6 og han skal vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes hjerte til deres fædre, så jeg ikke skal komme og slå jorden med en forbandelse.

Tredje Nefi 26

- 1 Og se, det skete, at da Jesus havde sagt dette, udlagde han det for mængden; og han udlagde alt for dem, både stort og småt.
- 2 Og han sagde: Disse skrifter, som I ikke havde hos jer, befalede Faderen mig, at jeg skulle give til jer, for han anså det for vist, at de skulle gives til kommende slægter.
- 3 Og han udlagde alt, lige fra begyndelsen indtil den tid, da han skal komme i sin herlighed – ja, endog alt det, der skal ske på jordens overflade, lige indtil elementerne skal smelte af brændende hede og jorden skal blive rullet sammen som en bogrulle, og himlen og jorden skal forgå;
- 4 og lige til den store og yderste dag, da alle folk og alle slægter og alle folkeslag og tungemål skal stå foran Gud for at blive dømt efter deres gerninger, om de er gode, eller om de er onde –
- 5 hvis de er gode, til opstandelsen til evigtvarende liv; og hvis de er onde, til opstandelsen til fordømmelse; disse svarer til hinanden, den ene på den ene side og den anden på den anden side, i overensstemmelse med den barmhjertighed og den retfærdighed og den hellighed, der er i Kristus, som var til før verden begyndte.
- 6 Og se, der kan ikke i denne bog skrives blot en hundrededel af det, som Jesus i sandhed lærte folket;
- 7 men se, Nefis plader indeholder størstedelen af det, som han lærte folket.
- 8 Og dette, som er en mindre del af det, som han lærte folket, har jeg skrevet; og jeg har skrevet det i den hensigt, at det igen må blive bragt til dette folk fra ikke-jøderne i overensstemmelse med de ord, som Jesus har talt.
- 9 Og når de har modtaget dette, som det er nødvendigt, at de skal få først for at prøve deres tro, og om det skal være sådan, at de tror på dette, da skal det, som er større, blive tilkendegivet for dem.
- 10 Og dersom de ikke vil tro på dette, da skal det, som er større, holdes tilbage fra dem til deres fordømmelse.
- 11 Se, jeg skulle til at skrive det, alt det, der var indgraveret på Nefis plader, men Herren forbød det, idet han sagde: Jeg vil prøve mit folks tro.
- 12 Derfor skriver jeg, Mormon, det, som er blevet mig befalet af Herren. Og nu afslutter jeg, Mormon, mine ord og går videre med at skrive det, som er blevet mig befalet.
- 13 Derfor ønsker jeg, at I skal se, at Herren i sandhed underviste folket i et tidsrum af tre dage; og derefter viste han sig ofte for dem og brød ofte brødet og velsignede det og gav det til dem.
- 14 Og det skete, at han underviste og betjente børnene i den mængde, om hvilken der er blevet talt, og han løste deres tunge, og de talte store og forunderlige ting til deres fædre, ja, større end det, han havde åbenbaret for folket; og han løste deres tunge, så de kunne udtrykke sig.
- 15 Og det skete, at efter at han var steget op til himlen – anden gang han viste sig for dem, og var draget til Faderen efter at have helbredt alle deres syge og deres lamme og åbnet øjnene på deres blinde og åbnet de døves ører og efter virkelig at have foretaget alle slags helbredelser blandt dem og oprejst en mand fra de døde og efter at have vist dem sin magt og være steget op til Faderen –
- 16 se, da skete det den næste dag, at mængden samlede sig, og de både så og hørte disse børn; ja, selv spædbørn åbnede deres mund og udtrykte forunderlige ting; og

det, som de udtrykte, blev det forbudt noget menneske at skrive.

17 Og det skete, at de disciple, som Jesus havde udvalgt, fra det tidspunkt af begyndte at døbe og at undervise så mange, som kom til dem; og så mange, som blev døbt i Jesu navn, blev fyldt af Helligånden.

18 Og mange af dem så og hørte uudsigelige ting, som det ikke er lovligt at skrive.

19 Og de underviste og betjente hinanden; og de havde alt fælles blandt sig, idet alle handlede retfærdigt, den ene med den anden.

20 Og det skete, at de gjorde alt, sådan som Jesus havde befalet dem.

21 Og de, der blev døbt i Jesu navn, blev kaldt Kristi kirke.

Tredje Nefi 27

1 Og det skete, at mens Jesu disciple rejste omkring og prædikede det, som de havde både hørt og set, og døbte i Jesu navn, skete det, at disciplene samlede sig og forenede sig i indtrængende bøn og faste.

2 Og Jesus viste sig igen for dem, for de bad til Faderen i hans navn; og Jesus kom og stod midt blandt dem og sagde til dem: Hvad vil I, at jeg skal give jer?

3 Og de sagde til ham: Herre, vi vil, at du vil fortælle os det navn, hvorved vi skal kalde denne kirke, for der er mundhuggerier blandt folket angående denne sag.

4 Og Herren sagde til dem: Sandelig, sandelig siger jeg til jer: Hvorfor skulle folket murre og mundhugges angående dette?

5 Har de ikke læst skrifterne, som siger, at I må påtage jer Kristi navn, som er mit navn? For ved dette navn skal I blive kaldt på den yderste dag.

6 Og den, der påtager sig mit navn og holder ud til enden, han skal blive frelst på den yderste dag.

7 Derfor, hvad end I vil gøre, det skal I gøre i mit navn; derfor skal I kalde kirken ved mit navn; og I skal påkalde Faderen i mit navn om, at han vil velsigne kirken på grund af mig.

8 Og hvordan kan den være min kirke, medmindre den kaldes ved mit navn? For hvis en kirke kaldes ved Moses' navn, så er den Moses' kirke; eller hvis den kaldes ved et menneskes navn, så er den et menneskes kirke; men hvis den kaldes ved mit navn, så er den min kirke, dersom de er bygget på mit evangelium.

9 Sandelig siger jeg til jer, at I er bygget på mit evangelium; derfor skal I kalde hvad som helst, I kalder noget, ved mit navn; hvis I derfor påkalder Faderen for kirken, vil Faderen høre jer, hvis det sker i mit navn;

10 og dersom kirken er bygget på mit evangelium, så vil Faderen vise sine egne gerninger deri.

11 Men hvis den ikke er bygget på mit evangelium og er bygget på menneskers gerninger eller på Djævelens gerninger, sandelig siger jeg jer, så får de glæde af deres gerninger i en tid, og snart efter kommer enden, og de bliver hugget om og kastet i ilden, hvorfra ingen vender tilbage.

12 For deres gerninger følger dem, for det er på grund af deres gerninger, at de bliver hugget om; husk derfor det, som jeg har sagt jer.

13 Se, jeg har givet jer mit evangelium, og dette er det evangelium, som jeg har givet jer – at jeg kom til verden for at gøre min Faders vilje, fordi min Fader sendte mig.

14 Og min Fader sendte mig, så jeg kunne blive løftet op på korset, så jeg, efter at jeg var blevet løftet op på korset, kunne drage alle mennesker til mig, for at mennesker,

ligesom jeg var blevet løftet op ved mennesker, skulle blive løftet op ved Faderen for at stå foran mig for at blive dømt efter deres gerninger, om de er gode, eller om de er onde –

- 15 og af denne årsag er jeg blevet løftet op; derfor vil jeg i overensstemmelse med Faderens magt drage alle mennesker til mig, så de kan blive dømt efter deres gerninger.
- 16 Og det skal ske, at den, der omvender sig og bliver døbt i mit navn, skal blive fyldt; og hvis han holder ud til enden, se, da vil jeg holde ham skyldfri over for min Fader på den dag, da jeg skal stå frem for at dømme verden.
- 17 Og den, der ikke holder ud til enden, han er den, som også skal blive hugget om og kastet i ilden, hvorfra de ikke mere kan vende tilbage på grund af Faderens retfærdighed.
- 18 Og dette er det ord, som han har givet menneskenes børn. Og af den årsag opfylder han de ord, som han har givet, og han lyver ikke, men opfylder alle sine ord.
- 19 Og intet urent kan komme ind i hans rige; derfor går intet ind til hans hvile, undtagen de, der har vasket deres klæder i mit blod på grund af deres tro og omvendelse fra alle deres synder og deres trofasthed til enden.
- 20 Se, dette er befalingen: Omvend jer, alle I jordens ender, og kom til mig, og bliv døbt i mit navn, så I må blive helliggjort ved modtagelsen af Helligånden, så I må stå uplettede for mig på den yderste dag.
- 21 Sandelig, sandelig siger jeg til jer, dette er mit evangelium; og I kender det, som I må gøre i min kirke; for de gerninger, som I har set mig gøre, skal I også gøre; for det, som I har set mig gøre, det skal I også gøre;
- 22 derfor, hvis I gør dette, velsignede er I, for I skal blive løftet op på den yderste dag.
- 23 Skriv det, som I har set og hørt, bortset fra det som er forbudt.
- 24 Skriv dette folks gerninger, som skal ske, ligesom der er blevet skrevet om det, der er sket.
- 25 For se, ud fra de bøger, som er blevet skrevet, og som skal blive skrevet, skal dette folk blive dømt, for ved dem skal deres gerninger blive kendt for mennesker.
- 26 Og se, alt er skrevet ved Faderen, derfor skal verden blive dømt ud fra de bøger, som skal blive skrevet.
- 27 Og vid I, at I skal være dette folks dommere i overensstemmelse med den dom, som jeg giver jer, og som skal være retfærdig. Hvad slags mænd burde I derfor være? Sandelig siger jeg til jer: Ligesom jeg er.
- 28 Og nu drager jeg til Faderen. Og sandelig siger jeg til jer: Hvad I end beder Faderen om i mit navn, det skal gives jer.
- 29 Derfor, bed, og I skal få; bank på, og der skal lukkes op for jer; for den, der beder, får; og for den, der banker på, skal der lukkes op.
- 30 Og se nu, min glæde er stor, ja, til fulde på grund af jer og også denne slægt; ja, endog Faderen glæder sig, og også alle de hellige engle på grund af jer og denne slægt, for ingen af dem er fortabt.
- 31 Se, jeg ønsker, at I skal forstå; for jeg mener dem af denne slægt, som nu er i live, og ingen af dem er fortabt, og i dem har jeg en fylde af glæde.
- 32 Men se, jeg bedrøves på grund af det fjerde slægtled fra dette slægtled, for de bliver ført bort som fanger af ham, ligesom fortabelsens søn blev; for de vil sælge mig for sølv og for guld og for det, som møl fortærer, og som tyve kan bryde ind og stjæle. Og på den dag vil jeg hjemsege dem ved at gengælde deres gerninger på deres

eget hoved.

- 33 Og det skete, at da Jesus havde afsluttet disse ord, sagde han til sine disciple: Gå I ind ad den snævre port; for snæver er den port, og trang er den vej, som fører til livet, og få er de, som finder den; men vid er den port, og bred den vej, som fører til døden, og mange er de, som rejser derad, indtil natten kommer, hvori ingen kan arbejde.

Tredje Nefi 28

- 1 Og det skete, at da Jesus havde sagt disse ord, talte han til sine disciple en for en og sagde til dem: Hvad er det, I ønsker af mig, efter at jeg er gået til Faderen?
- 2 Og de talte alle, bortset fra tre, og sagde: Vi ønsker, at vor tjenestegerning, hvortil du har kaldet os, må høre op, efter at vi har levet en menneskealder, så vi hastigt må komme til dig i dit rige.
- 3 Og han sagde til dem: Velsignede er I, fordi I ønsker dette af mig; efter at I er blevet tooghalvfjerds år gamle, skal I derfor komme til mig i mit rige; og hos mig skal I finde hvile.
- 4 Og da han havde talt til dem, vendte han sig mod de tre og sagde til dem: Hvad vil I, at jeg skal gøre for jer, når jeg er gået til Faderen?
- 5 Og de sørgede i deres hjerte, for de turde ikke tale til ham om det, som de ønskede.
- 6 Og han sagde til dem: Se, jeg kender jeres tanker, og I har ønsket det samme, som Johannes, min elskede, ønskede af mig, han, som var sammen med mig i min tjenestegerning, førend jeg blev løftet op af jøderne.
- 7 Derfor, mere velsignede er I, for I skal aldrig smage døden; men I skal leve og se alt, hvad Faderen skal gøre for menneskenes børn, ja, indtil alt skal blive opfyldt efter Faderens vilje, når jeg skal komme i min herlighed med himlens kræfter.
- 8 Og I skal aldrig lide dødens smerter; men når jeg kommer i min herlighed, skal I blive forandret på et øjeblik fra dødelighed til udødelighed; og så skal I blive velsignet i min Faders rige.
- 9 Og videre, I skal ikke have smerter, mens I bor i kødet, ej heller sorg, andet end over verdens synder; og alt dette vil jeg gøre på grund af det, som I har ønsket af mig, for I har ønsket, at I må bringe menneskesjæle til mig, så længe verden står.
- 10 Og af denne årsag skal I have en fylde af glæde, og I skal sætte jer i min Faders rige, ja, jeres glæde skal være fuldkommen, ligesom Faderen har givet mig en fylde af glæde, og I skal være ligesom jeg er, og jeg er ligesom Faderen, og Faderen og jeg er ét,
- 11 og Helligånden aflægger vidnesbyrd om Faderen og mig, og Faderen giver Helligånden til menneskenes børn på grund af mig.
- 12 Og det skete, at da Jesus havde talt disse ord, rørte han med sin finger ved hver af dem bortset fra de tre, som skulle blive tilbage, og derefter forlod han dem.
- 13 Og se, himlene blev åbnet, og de blev taget op til himlen og så og hørte uudsigelige ting.
- 14 Og det blev dem forbudt, at de skulle udtale sig, ej heller blev der givet dem magt, så de kunne udtale sig om det, som de så og hørte;
- 15 og om de var i legemet eller ude af legemet kunne de ikke sige, for det syntes dem, som om der skete en forklarelse af dem, så de blev forandret fra dette legeme af kød til en udødelig tilstand, så de kunne se det, der hører Gud til.
- 16 Men det skete, at de igen forkyndte på jordens overflade; alligevel forkyndte de

ikke det, som de havde hørt og set på grund af den befaling, der var blevet dem givet i himlen.

17 Og se, om de var dødelige eller udødelige fra den dag, de blev forvandlet, ved jeg ikke;

18 men så meget ved jeg ud fra den optegnelse, som er blevet givet – de gik omkring på hele landets overflade og betjente hele folket og optog så mange i kirken, som ville tro på deres forkyndelse, idet de døbt dem, og så mange, som blev døbt, modtog Helligånden.

19 Og de blev kastet i fængsel af dem, som ikke tilhørte kirken. Og fængslerne kunne ikke holde dem, for de blev brudt i to stykker.

20 Og de blev kastet ned i jorden; men de slog jorden med Guds ord, således at de ved hans magt blev udfriet af jordens dyb; og derfor kunne de ikke grave grave, der var dybe nok til at holde dem.

21 Og tre gange blev de kastet ind i en ovn og tog ingen skade.

22 Og to gange blev de kastet ned i en hule med vilde rovdyr; og se, de legede med rovdyrene, som et barn med et diende lam, og tog ingen skade.

23 Og det skete, at de således gik omkring blandt hele Nefis folk og prædikede Kristi evangelium for alle folk på landets overflade, og de blev omvendt til Herren og blev optaget i Kristi kirke, og således blev de folk, der levede i det slægtled, velsignet i overensstemmelse med Jesu ord.

24 Og nu holder jeg, Mormon, op med at tale om dette for en tid.

25 Se, jeg skulle til at skrive navnene på dem, som aldrig skulle smage døden, men Herren forbød det, derfor skriver jeg dem ikke, for de er skjult for verden.

26 Men se, jeg har set dem, og de har betjent mig.

27 Og se, de vil være blandt ikke-jøderne, og ikke-jøderne skal ikke kende dem.

28 De vil også være blandt jøderne, og jøderne skal ikke kende dem.

29 Og det skal ske, når Herren i sin visdom finder det tjenligt, at de skal betjene alle Israels spredte stammer og alle folkeslag, stammer, tungemål og folk og skal bringe mange sjæle fra dem til Jesus, så deres ønske kan blive opfyldt, og også på grund af Guds overbevisende kraft, som er i dem.

30 Og de er som Guds engle, og hvis de beder til Faderen i Jesu navn, kan de vise sig for hvem som helst, som de finder for godt.

31 Derfor skal der blive udvirket store og forunderlige gerninger af dem, før den store og kommende dag, da alle folk visselig må stå for Kristi dommersæde.

32 Ja, selv blandt ikke-jøderne skal der blive udvirket et stort og forunderligt værk af dem før dommedag.

33 Og hvis I havde alle de skrifter, som giver en beretning om alle Kristi forunderlige gerninger, ville I ud fra Kristi ord vide, at dette visselig skal ske.

34 Og ve den, som ikke vil lytte til Jesu ord eller til dem, som han har udvalgt og sendt blandt dem; for den, som ikke tager imod Jesu ord og ordene fra dem, som han har sendt, tager ikke imod ham; og derfor vil han ikke tage imod dem på den yderste dag;

35 og det ville være bedre for dem, om de ikke var blevet født. For tror I, at I kan slippe af med retfærdigheden fra en krænket Gud, som er blevet trampet under fode af mennesker, så frelse på den måde kan blive tilvejebragt?

36 Og se nu, eftersom jeg talte angående dem, som Herren har udvalgt, ja, nemlig de tre, som blev taget op til himlen, at jeg ikke vidste, om de blev rensat fra dødelighed

til udødelighed –

- 37 men se, siden jeg skrev dette, har jeg adspurgt Herren, og han har tilkendegivet for mig, at der nødvendigvis måtte udvirkes en forandring af deres legeme, da de ellers nødvendigvis måtte smage døden;
- 38 derfor, for at de ikke skulle smage døden, blev der udvirket en forandring af deres legeme, så de ikke skulle lide smerte eller sorg, undtagen over verdens synder.
- 39 Se, denne forandring svarede ikke til den, der skal finde sted på den yderste dag; men der blev udvirket en forandring af dem, således at Satan ingen magt kunne få over dem, så han ikke kunne friste dem; og de blev helliggjort i kødet, så de blev hellige, og så jordens magter ikke kunne holde dem.
- 40 Og i denne tilstand skulle de forblive indtil Kristi dommedag; og på den dag skulle de undergå en større forandring og blive modtaget i Faderens rige for ikke mere at gå ud, men bo hos Gud i evighed i himlene.

Tredje Nefi 29

- 1 Og se nu, jeg siger jer, at når Herren i sin visdom finder det tjenligt, at disse ord skal komme til ikke-jøderne i overensstemmelse med hans ord, da kan I vide, at den pagt, som Faderen har gjort med Israels børn angående deres tilbageførelse til deres arvelande, allerede begynder at blive opfyldt.
- 2 Og I kan vide, at Herrens ord, som er blevet talt ved de hellige profeter, alle skal blive opfyldt; og I behøver ikke at sige, at Herren udsætter sit komme til Israels børn.
- 3 Og I behøver ikke at forestille jer i hjertet, at de ord, som er blevet talt, er tomme, for se, Herren vil erindre sin pagt, som han har sluttet med sit folk af Israels hus.
- 4 Og når I ser disse ord komme frem blandt jer, da behøver I ikke længere at lade hånt om Herrens gerninger; for hans retfærdigheds sværd er i hans højre hånd, og se, hvis I på den dag lader hånt om hans gerninger, da vil han foranledige, at det snart skal falde på jer.
- 5 Ve den, der lader hånt om Herrens gerninger; ja, ve den, der forkaster Kristus og hans gerninger.
- 6 Ja, ve den, der forkaster Herrens åbenbaringer, og som siger, at Herren ikke længere virker ved åbenbaring eller ved profeti eller ved gaver eller ved tungemål eller ved helbredelser eller ved Helligåndens kraft.
- 7 Ja, og ve den, der på den dag for vindings skyld siger, at der ikke kan udvirkes noget mirakel ved Jesus Kristus; for den, som gør det, skal blive som fortabelsens søn, for hvem der ifølge Kristi ord ikke var nogen barmhjertighed!
- 8 Ja, og I behøver ikke længere at hvæse ad eller lade hånt om eller gøre nar af jøderne eller af nogen af resten af Israels hus; for se, Herren erindrer sin pagt med dem, og han vil gøre med dem i overensstemmelse med det, som han har svoret.
- 9 Derfor skal I ikke tro, at I kan vende Herrens højre hånd til den venstre, så han ikke skal fælde dom til opfyldelse af den pagt, som han har sluttet med Israels hus.

Tredje Nefi 30

- 1 Lyt, o I ikke-jøder, og hør Jesu Kristi, den levende Guds Søns ord, som han har befalet mig, at jeg skal tale angående jer; for se, han befaler mig, at jeg skal skrive således:

- 2 Vend jer, alle I ikke-jøder, fra jeres ugudelige veje; og omvend jer fra jeres onde gerninger, fra jeres løgne og bedrag og fra jeres utugtigheder og fra jeres hemmelige vederstyggeligheder og jeres afgudsdyrkelse og fra jeres mord og jeres præstelist og jeres misundelse og jeres stridigheder og fra al jeres ugudelighed og alle jeres vederstyggeligheder, og kom til mig, og bliv døbt i mit navn, så I kan få forladelse for jeres synder og blive fyldt af Helligånden, så I kan blive regnet blandt mit folk, som er af Israels hus.

Fjerde Nefi

Nefis Bog

Af Nefi, som er søn af Nefi – en af Jesu Kristi disciple

En beretning om Nefis folk ifølge hans optegnelse.

- 1 Og det skete, at det fireogtredivte år gik og også det femogtredivte år, og se, Jesu disciple havde dannet Kristi kirke i alle landene rundt omkring. Og så mange, som kom til dem og oprigtigt omvendte sig fra deres synder, blev døbt i Jesu navn; og de modtog også Helligånden.
- 2 Og det skete i det seksogtredivte år, at alle mennesker på hele landets overflade, både nefitter og lamanitter, blev omvendt til Herren, og der var ingen stridigheder og mundhuggerier blandt dem, og enhver handlede retfærdigt, den ene med den anden.
- 3 Og de havde alt fælles blandt sig, derfor var der ikke fattige og rige, trælle og frie, men de blev alle gjort frie og delagtige i den himmelske gave.
- 4 Og det skete, at det syvogtredivte år også gik, og der fortsatte med at være fred i landet.
- 5 Og der blev udvirket store og forunderlige gerninger af Jesu disciple, i og med at de helbredte de syge og oprejste de døde og fik de lamme til at gå og de blinde til at få deres syn og de døve til at høre; og alle slags mirakler udførte de blandt menneskenes børn; og i intet udvirkede de mirakler, uden at det var i Jesu navn.
- 6 Og således gik det otteogtredivte år og også det niogtredivte og det enogfyrretyvende og det toogfyrretyvende, ja, helt til niogfyrre år var gået og også det enoghalvtredsindstyvende og det tooghalvtredsindstyvende; ja, helt til nioghalvtreds år var gået.
- 7 Og Herren gav dem overordentligt stor fremgang i landet, ja, i en sådan grad, at de igen byggede byer, der hvor byer var blevet brændt op.
- 8 Ja, selv den store by Zarahemla lod de bygge igen.
- 9 Men der var mange byer, som var sunket, og hvor der var kommet vand op i stedet for; derfor kunne disse byer ikke genopbygges.
- 10 Og se nu, det skete, at Nefis folk voksede sig stærkt og mangfoldiggjorde sig overordentlig hurtigt og blev et overordentlig skønt og tiltalende folk.
- 11 Og de blev gift og blev bortgiftet og blev velsignet i overensstemmelse med den mængde af løfter, som Herren havde givet dem.
- 12 Og de vandrede ikke mere efter Moselovens skikke og ordinancer, men de vandrede efter de befalinger, som de havde fået af deres Herre og deres Gud, idet de fortsatte med at faste og bede og med ofte at mødes sammen både for at bede og for at høre Herrens ord.
- 13 Og det skete, at der ikke var nogen strid blandt alle mennesker i hele landet, men der blev udvirket mægtige mirakler blandt Jesu disciple.
- 14 Og det skete, at det enoghalvfjerdsindstyvende år gik og også det tooghalvfjerdsindstyvende år, ja, kort sagt til det nioghalvfjerdsindstyvende år var gået; ja, hundrede år var gået, og Jesu disciple, som han havde udvalgt, var alle gået

til Guds paradys bortset fra de tre, som skulle blive tilbage; og der blev ordineret andre disciple i deres sted; og også mange af dette slægtled var gået bort.

15 Og det skete, at der ikke var nogen strid i landet på grund af Guds kærlighed, som boede i folkets hjerte.

16 Og der var ingen misundelse eller stridigheder eller optøjer eller utugtigheder eller løgne eller mord eller nogen slags uterlighed, og visselig kunne der ikke findes noget lykkeligere folk blandt alle de folk, der var blevet skabt ved Guds hånd.

17 Der fandtes ingen røvere eller mordere, ej heller var der lamanitter eller nogen form for -itter; men de var alle ét, Kristi børn og arvinger til Guds rige.

18 Og hvor velsignede var de ikke! For Herren velsignede dem i alle deres gerninger; ja, de blev velsignet og havde fremgang, indtil et hundrede og ti år var gået; og det første slægtled fra Kristus var gået bort, og der var ingen strid i hele landet.

19 Og det skete, at Nefi, han, som førte denne sidste optegnelse (og han førte den på Nefis plader), døde, og hans søn Amos førte den i hans sted; og han førte den også på Nefis plader.

20 Og han førte den i fireogfirs år, og der var stadig fred i landet bortset fra, at der var en lille del af folket, som havde rejst sig mod kirken og påtaget sig navnet lamanitter, derfor begyndte der igen at være lamanitter i landet.

21 Og det skete, at Amos også døde (og det var et hundrede og fireoghalvfems år efter Kristi komme), og hans søn Amos førte optegnelsen i hans sted, og han førte den også på Nefis plader; og den blev også skrevet i Nefis bog, som er denne bog.

22 Og det skete, at der var gået to hundrede år; og det andet slægtled var alle gået bort bortset fra nogle få.

23 Og se, jeg, Mormon, vil, at I skal vide, at folket havde mangfoldiggjort sig i en sådan grad, at de var spredt ud over hele landets overflade, og at de var blevet overordentlig rige på grund af deres fremgang i Kristus.

24 Og se, i dette to hundrede og første år begyndte der at være nogen blandt dem, som blev indbildske i stolthed, idet de gik med kostbare klæder og med alle slags fine perler og verdens skønne ting.

25 Og fra den tid af havde de ikke mere deres ejendele og deres gods fælles blandt sig.

26 Og de begyndte at blive delt i klasser; og de begyndte at oprette kirker til sig selv for vindings skyld, og de begyndte at fornægte Kristi sande kirke.

27 Og det skete, at da der var gået to hundrede og ti år, var der mange kirker i landet; ja, der var mange kirker, som foregav at kende Kristus, og dog forkastede de størstedelen af hans evangelium, således at de tillod al slags ugudelighed og uddelte det, der var helligt, til den, som det var blevet nægtet på grund af uværdighed.

28 Og denne kirke fik en overordentlig stor tilvækst på grund af ugudelighed og på grund af Satans magt, som fik et fast greb om deres hjerte.

29 Og videre, der var endnu en kirke, som forkastede Kristus; og de forfulgte Kristi sande kirke på grund af deres ydmyghed og deres tro på Kristus; og de foragtede dem på grund af de mange mirakler, som blev udvirket blandt dem.

30 Derfor udøvede de magt og myndighed over de af Jesu disciple, som forblev blandt dem, og de kastede dem i fængsel; men ved Guds ords magt, som var i dem, blev fængslerne brudt i to stykker, og de gik omkring og udførte mægtige mirakler blandt dem.

31 Alligevel og til trods for alle disse mirakler, forhærdede folket hjertet og forsøgte at dræbe dem, ligesom jøderne ved Jerusalem forsøgte at dræbe Jesus ifølge hans ord.

- 32 Og de kastede dem i ovne med ild, og de kom ud uden at have lidt skade.
- 33 Og de kastede dem også ned i huler med vilde rovdyr, og de legede med de vilde rovdyr, ligesom et barn med et lam; og de kom op af dem uden at have lidt skade.
- 34 Alligevel forhærdede folket hjertet, for de blev forledt af mange præster og falske profeter til at oprette mange kirker og til at begå al slags ugudelighed. Og de slog Jesu folk, men Jesu folk slog ikke igen. Og således sank de ned i vantro og ugudelighed fra år til år, lige indtil der var gået to hundrede og tredive år.
- 35 Og se, det skete i dette år, ja, i det to hundrede og enogtredivte år, at der fandt en stor opsplitning sted blandt folket.
- 36 Og det skete, at der i dette år opstod et folk, som blev kaldt nefitter, og de var sande troende på Kristus; og blandt dem var der dem, som af lamanitterne blev kaldt jakobitter og josefitter og zoramitter;
- 37 derfor blev de, der var de sande troende på Kristus og de sande tilbedere af Kristus (og blandt dem var de tre af Jesu disciple, som skulle blive tilbage), kaldt nefitter og jakobitter og josefitter og zoramitter.
- 38 Og det skete, at de, der forkastede evangeliet, blev kaldt lamanitter og lemuelitter og ismaelitter; og de sank ikke ned i vantro, men de satte sig bevidst op mod Kristi evangelium; og de lærte deres børn, at de ikke skulle tro, ligesom deres fædre sank ned fra begyndelsen.
- 39 Og det var på grund af deres fædres ugudelighed og vederstyggelighed, ligesom det var i begyndelsen. Og de blev oplært til at hade Guds børn, ligesom lamanitterne fra begyndelsen blev oplært til at hade Nefis børn.
- 40 Og det skete, at der var gået to hundrede og fireogfyrre år, og således var forholdene hos folket. Og den mere ugudelige del af folket voksede sig stærkere og blev overordentlig mere talrige end Guds folk var.
- 41 Og de fortsatte stadig med at oprette kirker til sig selv og pryde dem med alle slags kostbarheder. Og således gik to hundrede og halvtreds år, og også to hundrede og tres år.
- 42 Og det skete, at den ugudelige del af folket igen begyndte at indføre Gadiantons hemmelige eder og sammensværgelser.
- 43 Og det folk, der blev kaldt Nefis folk, begyndte også at blive stolte i hjertet på grund af deres overordentlig store rigdomme, og at bliveanfængelige ligesom deres brødre, lamanitterne.
- 44 Og fra den tid begyndte disciplene at sørge over verdens synder.
- 45 Og det skete, at da tre hundrede år var gået, var både Nefis folk og lamanitterne blevet overordentlig ugudelige, det ene såvel som det andet.
- 46 Og det skete, at Gadiantons røvere spredte sig over hele landets overflade; og der var ingen, der var retfærdige, bortset fra Jesu disciple. Og guld og sølv samlede de sig i overflod og drev al slags handel.
- 47 Og det skete, efter at der var gået tre hundrede og fem år (og folket forblev stadig i ugudelighed), at Amos døde, og hans bror Ammaron førte optegnelsen i hans sted.
- 48 Og det skete, at da der var gået tre hundrede og tyve år, skjulte Ammaron, der blev drevet dertil af Helligånden, de optegnelser, der var hellige – ja, alle de hellige optegnelser, der var blevet overdraget fra slægtled til slægtled, og som var hellige – helt op til det tre hundrede og tyvende år efter Kristi komme.
- 49 Og han skjulte dem til Herren, for at de igen måtte komme til resten af Jakobs hus i overensstemmelse med Herrens profetier og løfter. Og således er afslutningen

på Ammarons optegnelser.

Mormons Bog

Mormons Bog 1

- 1 Og nu udfærdiger jeg, Mormon, en optegnelse om det, som jeg har både set og hørt, og kalder den Mormons Bog.
- 2 Og omkring det tidspunkt, da Ammaron skjulte optegnelserne til Herren, kom han til mig (jeg var omkring ti år gammel, og jeg begyndte at blive undervist en del på den måde, hvorpå der undervises blandt mit folk), og Ammaron sagde til mig: Jeg fornemmer, at du er et alvorligt barn og er hurtig til at opfatte.
- 3 Derfor ønsker jeg, at du, når du bliver omkring fireogtyve år gammel, skal erindre det, som du har lagt mærke til angående dette folk, og, når du når den alder, drage til landet Antum, til en høj, som skal kaldes Shim; og dér har jeg henlagt til Herren alle de hellige indgravninger angående dette folk.
- 4 Og se, du skal tage Nefis plader med dig, og resten skal du efterlade på det sted, hvor de er; og du skal på Nefis plader indgravere alt det, som du har lagt mærke til angående dette folk.
- 5 Og jeg, Mormon, der er efterkommer af Nefi (og min fars navn var Mormon), jeg erindrede det, som Ammaron havde befalet mig.
- 6 Og det skete, at jeg, da jeg var elleve år gammel, af min far blev ført til landet mod syd, ja, helt til Zarahemlas land.
- 7 Hele landets overflade var blevet dækket af bygninger, og folket var næsten lige så talrigt, som var de havets sand.
- 8 Og det skete i dette år, at der opstod en krig mellem nefitterne, som bestod af nefitterne og jakobitterne og josefitterne og zoramitterne; og denne krig var mellem nefitterne og lamanitterne og lemuelitterne og ismaelitterne.
- 9 Se, lamanitterne og lemuelitterne og ismaelitterne blev kaldt lamanitter, og de to parter var nefitter og lamanitter.
- 10 Og det skete, at krigen mellem dem begyndte langs grænserne til Zarahemla ved Sidons vande.
- 11 Og det skete, at nefitterne havde samlet et stort antal mænd, ja, flere end et antal på tredive tusinde. Og det skete, at de i det selv samme år udkæmpede et antal slag, i hvilke nefitterne slog lamanitterne og slog mange af dem ihjel.
- 12 Og det skete, at lamanitterne trak sig tilbage fra deres forehavende, og der blev sluttet fred i landet; og freden varede ved i et tidsrum af omkring fire år, så der ikke fandt nogen blodsudgydelse sted.
- 13 Men ugudeligheden var udbredt over hele landets overflade i en sådan grad, at Herren tog sine elskede disciple bort, og udvirkelsen af mirakler og helbredelse hørte op på grund af folkets ugudelighed.
- 14 Og der var ingen gaver fra Herren, og Helligånden kom ikke over nogen på grund af deres ugudelighed og vantro.
- 15 Og jeg, der var femten år gammel og havde et noget alvorligt sind, jeg blev derfor besøgt af Herren og smagte og kendte til Jesu godhed.
- 16 Og jeg forsøgte at prædike for dette folk, men min mund blev lukket, og det blev mig forbudt, at jeg skulle prædike for dem; for se, de havde bevidst sat sig op imod deres Gud; og de elskede disciple blev taget bort fra landet på grund af deres ugudelighed.

- 17 Men jeg forblev blandt dem, men det blev mig forbudt at prædike for dem på grund af deres hjertes hårdhed, og på grund af deres hjertes hårdhed blev landet forbandet for dem.
- 18 Og disse gadiantronrøvere, som var blandt lamanitterne, oversvømmede landet, således at indbyggerne begyndte at skjule deres skatte i jorden; og de blev glatte, fordi Herren havde forbandet landet, så de ikke kunne holde på dem eller finde dem igen.
- 19 Og det skete, at der fandtes trolddom og hekseri og magi og den Ondes kraft blev udøvet på hele landets overflade til opfyldelse af alle Abinadis og også lamanitten Samuels ord.

Mormons Bog 2

- 1 Og det skete i det selv samme år, at der igen opstod en krig mellem nefitterne og lamanitterne. Og skønt jeg var ung, var jeg stor af vækst, derfor udpegede Nefis folk mig til, at jeg skulle være deres leder eller lederen for deres hære.
- 2 Derfor skete det, at jeg i mit sekstende år drog ud i spidsen for en hær af nefitter mod lamanitterne; således var der gået tre hundrede og seksogtyve år.
- 3 Og det skete i det tre hundrede og syvogtyvende år, at lamanitterne faldt over os med overordentlig stor styrke, i en sådan grad at de skræmte mine hære; derfor ville de ikke kæmpe, og de begyndte at trække sig tilbage mod de nordlige lande.
- 4 Og det skete, at vi kom til byen Angola, og vi tog byen i besiddelse og traf forberedelser til at forsvare os mod lamanitterne. Og det skete, at vi befæstede byen af alle vore kræfter, men til trods for alle vore befæstninger faldt lamanitterne over os og drev os ud af byen.
- 5 Og de drev os også ud af Davids land.
- 6 Og vi marcherede videre og kom til Josvas land, som lå i de vestlige grænseegne ved kysten.
- 7 Og det skete, at vi samlede vort folk sammen, så hurtigt som det var muligt, så vi kunne få dem sammen i én gruppe.
- 8 Men se, landet var fyldt med røvere og med lamanitter; og til trods for den store ødelæggelse, som hang over mit folk, omvendte de sig ikke fra deres onde gerninger; derfor spredtes der blod og nedslagtning over hele landets overflade, både fra nefitternes side og også fra lamanitternes side; og der fandt en altomfattende omvæltning sted overalt på landets overflade.
- 9 Og se, lamanitterne havde en konge, og hans navn var Aron, og han drog imod os med en hær på fire og fyrre tusinde. Og se, jeg stod ham imod med to og fyrre tusinde. Og det skete, at jeg slog ham med min hær, så han flygtede for mig. Og se, alt dette skete, og der var gået tre hundrede og tredive år.
- 10 Og det skete, at nefitterne begyndte at omvende sig fra deres ugudelighed og begyndte at råbe, som det var blevet profeteret af profeten Samuel; for se, ingen kunne beholde det, der var hans eget, på grund af de tyve og de røvere og de mordere og den magi og det hekseri, som fandtes i landet.
- 11 Således kom det til sørgeudbrud og klageråb i hele landet på grund af dette, og især blandt Nefis folk.
- 12 Og det skete, at da jeg, Mormon, så deres klagen og deres sorgen og deres sorg for Herren, begyndte mit hjerte at fryde sig i mig, for jeg kendte Herrens

barmhjertighed og langmodighed, hvorfor jeg mente, at han ville være barmhjertig mod dem, så de igen ville blive et retfærdigt folk.

13 Men se, denne min glæde var forgæves, for deres sorg var ikke til omvendelse på grund af Guds godhed, men det var snarere de fordømtes sorg, fordi Herren ikke stedse ville tillade dem at finde lykke ved synd.

14 Og de kom ikke til Jesus med et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd, men de forbandede Gud og ønskede at dø. Alligevel kæmpede de med sværdet for deres liv.

15 Og det skete, at min sorg vendte tilbage til mig igen, og jeg så, at nådens dag var forpasset for dem, både timeligt og åndeligt; for jeg så tusinder af dem blive hugget ned i åbent oprør mod deres Gud og blive dynget op som møg på landets overflade. Og således var der gået tre hundrede og fireogfyrre år.

16 Og det skete i det tre hundrede og femogfyrretyvende år, at nefitterne begyndte at flygte for lamanitterne; og de blev forfulgt, lige indtil de kom til Jashons land, før det var muligt at standse dem på deres tilbagetog.

17 Og se, byen Jashon lå i nærheden af det land, hvor Ammaron havde henlagt optegnelserne til Herren, for at de ikke skulle blive ødelagt. Og se, jeg var i overensstemmelse med Ammarons ord gået hen og havde taget Nefis plader og udfærdigede en optegnelse i overensstemmelse med Ammarons ord.

18 Og på Nefis plader udfærdigede jeg en fuldstændig beretning om al ugudeligheden og alle vederstyggelighederne, men på disse plader undlod jeg at skrive en fuldstændig beretning om deres ugudelighed og vederstyggeligheder, for se, et vedvarende syn af ugudelighed og vederstyggeligheder har været for mine øjne, lige siden jeg har været i stand til at se menneskenes veje.

19 Og ve mig på grund af deres ugudelighed, for mit hjerte har alle mine dage været fyldt af sorg på grund af deres ugudelighed; alligevel ved jeg, at jeg skal blive løftet op på den yderste dag.

20 Og det skete, at i dette år blev Nefis folk igen jaget og fordrevet. Og det skete, at vi blev drevet af sted, indtil vi var kommet nordpå til det land, som blev kaldt Sem.

21 Og det skete, at vi befæstede byen Sem, og vi samlede vort folk i den udstrækning, det var muligt, for at vi måske kunne redde dem fra udryddelse.

22 Og det skete i det tre hundrede og seksogfyrretyvende år, at de igen begyndte at falde over os.

23 Og det skete, at jeg talte til mit folk og tilskyndede dem med stor styrke til, at de skulle stå frygtløst imod lamanitterne og kæmpe for deres hustruer og deres børn og deres huse og deres hjem.

24 Og mine ord vakte dem i nogen grad til kraft, således de ikke flygtede for lamanitterne, men stod dem frygtløst imod.

25 Og det skete, at vi stred med en hær på tredive tusinde mod en hær på halvtreds tusinde. Og det skete, at vi stod dem imod med en sådan urokkelighed, at de flygtede for os.

26 Og det skete, at da de var flygtet, forfulgte vi dem med vore hære og mødte dem igen og slog dem; alligevel var Herrens styrke ikke med os, ja, vi var overladt til os selv, så Herrens Ånd ikke forblev i os, derfor var vi blevet svage ligesom vore brødre.

27 Og mit hjerte sørgede på grund af denne mit folks store ulykke, på grund af deres ugudelighed og deres vederstyggeligheder. Men se, vi drog ud mod lamanitterne og Gadiantons røvere, indtil vi igen havde taget vort arveland i besiddelse.

28 Og det tre hundrede og niogfyrretyvende år var gået. Og i det tre hundrede og

halvtredsindstyvende år sluttede vi en traktat med lamanitterne og Gadiantons røvere, hvori vi fik delt vore arvelande.

- 29 Og lamanitterne gav os landet mod nord, ja, helt til den smalle passage, som førte ind i landet mod syd. Og vi gav lamanitterne alt landet mod syd.

Mormons Bog 3

- 1 Og det skete, at lamanitterne ikke drog ud til kamp igen, førend der var gået yderligere ti år. Og se, jeg havde beskæftiget mit folk, nefitterne, med at forberede deres jorder og deres våben til det tidspunkt, da de skulle i kamp.
- 2 Og det skete, at Herren sagde til mig: Råb til dette folk: Omvend jer, og kom til mig, og bliv døbt, og opbyg min kirke igen, så skal I blive skånet.
- 3 Og jeg råbte til dette folk, men det var forgæves; og de indså ikke, at det var Herren, der havde skånet dem og skænket dem en mulighed for omvendelse. Og se, de forhærdede hjertet mod Herren deres Gud.
- 4 Og det skete, efter at dette tiende år var gået, hvilket i alt var tre hundrede og tres år fra Kristi komme, at lamanitternes konge sendte mig et brev, som gav mig kendskab til, at de var ved at berede sig på igen at drage ud for at kæmpe mod os.
- 5 Og det skete, at jeg foranledigede, at mit folk skulle samle sig i landet Ødelæggelse i en by, som lå i grænseegnene ved det smalle pas, som førte ind i landet mod syd.
- 6 Og dér opstillede vi vore hære for at kunne standse lamanitternes hære, så de ikke skulle sætte sig i besiddelse af nogen af vore lande, derfor befæstede vi os mod dem af al vor magt.
- 7 Og det skete i det tre hundrede og enogtresindstyvende år, at lamanitterne kom ned til byen Ødelæggelse for at kæmpe mod os; og det skete, at vi i det år slog dem, således at de igen vendte tilbage til deres egne lande.
- 8 Og i det tre hundrede og toogtresindstyvende år kom de igen ned for at kæmpe. Og vi slog dem igen og slog et stort antal af dem ihjel, og deres døde blev kastet i havet.
- 9 Og se, på grund af dette store, som mit folk nefitterne havde gjort, begyndte de at prale af deres egen styrke og begyndte at sværge ved himlene, at de ville hævne sig over blodet fra deres brødre, som var blevet slået ihjel af deres fjender.
- 10 Og de svor ved himlene og også ved Guds trone, at de ville drage op for at kæmpe mod deres fjender og ville udrydde dem fra landets overflade.
- 11 Og det skete, at jeg, Mormon, fra dette tidspunkt af fuldstændig nægtede at være hærfører og leder for dette folk på grund af deres ugudelighed og vederstyggelighed.
- 12 Se, jeg havde ført dem, til trods for deres ugudelighed havde jeg mange gange ført dem i kamp og havde elsket dem af hele mit hjerte med Guds kærlighed, som var i mig, og min sjæl var blevet udøst i bøn til min Gud den hele dag for dem; alligevel skete det uden tro på grund af deres hjertes hårdhed.
- 13 Og tre gange har jeg udfriet dem af deres fjenders hænder, og de har ikke omvendt sig fra deres synder.
- 14 Og da de havde svoret ved alt, hvad der var blevet dem forbudt af vor Herre og frelser Jesus Kristus, at de ville drage op mod deres fjender for at kæmpe og hævne sig over blodet fra deres brødre, se, da kom Herrens røst til mig og sagde:
- 15 Hævnen er min, og jeg vil gengælde; og fordi dette folk ikke omvendte sig, efter

at jeg havde udfriet dem, se, da skal de blive tilintetgjort fra jordens overflade.

16 Og det skete, at jeg fuldstændig nægtede at drage op mod mine fjender; og jeg gjorde, ligesom Herren havde befalet mig; og jeg stod som et passivt vidne for over for verden at tilkendegive det, som jeg så og hørte i overensstemmelse med tilkendegivelserne fra Ånden, som havde vidnet om det tilkommende.

17 Derfor skriver jeg til jer, ikke-jøder, og også til jer, Israels hus, så I, når værket begynder, skal være ved at berede jer på at vende tilbage til jeres arveland.

18 Ja, se, jeg skriver til alle jordens ender, ja, til jer, Israels tolv stammer, som skal blive dømt efter jeres gerninger af de tolv, som Jesus valgte til at være sine disciple i Jerusalems land.

19 Og jeg skriver også til resten af dette folk, som også skal blive dømt af de tolv, som Jesus valgte i dette land; og de skal blive dømt af de andre tolv, som Jesus valgte i Jerusalems land.

20 Og dette tilkendegiver Ånden for mig, derfor skriver jeg til jer alle. Og af denne årsag skriver jeg til jer, for at I kan vide, at I alle skal stå for Kristi dommersæde, ja, hver sjæl som tilhører hele Adams menneskelige slægt; og I skal stå frem for at blive dømt efter jeres gerninger, hvad enten de er gode eller onde;

21 og også for at I kan tro på Jesu Kristi evangelium, som I skal have blandt jer; og også for at jøderne, Herrens pagtsfolk, skal have endnu et vidne foruden ham, som de så og hørte, om at Jesus, som de slog ihjel, var den sande Kristus og den sande Gud.

22 Og jeg ville ønske, at jeg kunne formå alle jer jordens ender til at omvende jer og berede jer til at stå for Kristi dommersæde.

Mormons Bog 4

1 Og se, det skete i det tre hundrede og treogtresindstyvende år, at nefitterne drog op med deres hære fra landet Ødelæggelse for at kæmpe mod lamanitterne.

2 Og det skete, at nefitternes hære blev drevet tilbage til Ødelæggelsens land. Og mens de endnu var udmattede, faldt en frisk lamanitisk hær over dem, og de udkæmpede et voldsomt slag, således at lamanitterne tog byen Ødelæggelse i besiddelse og slog mange af nefitterne ihjel og tog mange fanger.

3 Og resten flygtede og sluttede sig til indbyggerne i byen Teankum. Se, byen Teankum lå i grænseegnene ved kysten, og det var også i nærheden af byen Ødelæggelse.

4 Og det var fordi, nefitternes hære drog op mod lamanitterne, at de begyndte at blive slået, for havde det ikke været for dette, kunne lamanitterne ingen magt have haft over dem.

5 Men se, Guds straffedomme vil ramme de ugudelige; og det er ved de ugudelige, at de ugudelige bliver straffet, for det er de ugudelige, som ophidser menneskenes børns hjerte til blodsudgydelse.

6 Og det skete, at lamanitterne traf forberedelser til at drage mod byen Teankum.

7 Og det skete i det tre hundrede og fireogtresindstyvende år, at lamanitterne drog mod byen Teankum, så de også kunne tage byen Teankum i besiddelse.

8 Og det skete, at de blev slået og drevet tilbage af nefitterne. Og da nefitterne så, at de havde fordrevet lamanitterne, pralede de igen af deres egen styrke; og de drog ud i deres egen kraft og tog igen byen Ødelæggelse i besiddelse.

- 9 Og se, alt dette var sket, og der var blevet slået tusinder ihjel på begge sider, både på nefitternes og lamanitternes.
- 10 Og det skete, at det tre hundrede og seksogtresindstyvende år var gået, og lamanitterne faldt igen over nefitterne for at kæmpe, og dog omvendte nefitterne sig ikke fra det onde, som de havde gjort, men fremturede bestandig i deres ugudelighed.
- 11 Og det er umuligt for tungen at beskrive eller for mennesket at skrive en dækkende beskrivelse af det rædselsvækkende syn af blod og nedslagtning, der udspillede sig blandt folket, både blandt nefitterne og lamanitterne; og hvert hjerte var forhærdet, så de frydede sig ved bestandig at udgyde blod.
- 12 Og der havde aldrig været så stor ugudelighed blandt nogen af Lehis børn, og ifølge Herrens ord ej heller blandt hele Israels hus, som der var blandt dette folk.
- 13 Og det skete, at lamanitterne tog byen Ødelæggelse i besiddelse, og dette fordi antallet af dem oversteg antallet af nefitter.
- 14 Og de marcherede også frem mod byen Teankum og drev indbyggerne ud af hende og tog mange fanger, både kvinder og børn, og bragte dem som ofre til deres afguder.
- 15 Og det skete i det tre hundrede og syvogtresindstyvende år, at nefitterne, som var vrede, fordi lamanitterne havde ofret deres kvinder og deres børn, at de drog ud mod lamanitterne med overordentlig stor vrede i en sådan grad, at de igen slog lamanitterne og drev dem ud af deres lande.
- 16 Og lamanitterne kom ikke mod nefitterne igen før i det tre hundrede og femoghalvfjerdsindstyvende år.
- 17 Og i dette år kom de ned mod nefitterne med alle deres styrker; og de blev ikke talt, på grund af det store antal af dem.
- 18 Og fra det tidspunkt af fik nefitterne ingen magt over lamanitterne, men begyndte at blive fejret væk af dem som dug for solen.
- 19 Og det skete, at lamanitterne kom ned mod byen Ødelæggelse; og der blev udkæmpet et overordentlig voldsomt slag i landet Ødelæggelse, i hvilket de slog nefitterne.
- 20 Og de flygtede igen for dem, og de kom til byen Boaz, og dér modstod de lamanitterne med overordentlig stor frygtløshed, i en sådan grad at lamanitterne ikke slog dem, før de var kommet mod dem igen for anden gang.
- 21 Og da de var kommet for anden gang, blev nefitterne fordrevet og nedslagtet under en overordentlig stor nedslagtning; deres kvinder og deres børn blev igen ofret til afguderne.
- 22 Og det skete, at nefitterne igen flygtede for dem, idet de tog alle indbyggerne med sig fra både byerne og landsbyerne.
- 23 Og da jeg, Mormon, nu så, at lamanitterne var ved at omstyrte landet, drog jeg derfor til højen Shim og tog alle de optegnelser op, som Ammaron havde skjult til Herren.

Mormons Bog 5

- 1 Og det skete, at jeg gik ud blandt nefitterne og tilbagekaldte den ed, som jeg havde aflagt på, at jeg ikke mere ville hjælpe dem; og de gav mig igen kommandoen over deres hære, for de så på mig, som om jeg kunne udfri dem fra deres trængsler.

- 2 Men se, jeg var uden håb, for jeg kendte Herrens straffedomme, som ville komme over dem, for de omvendte sig ikke fra deres syndigheder, men de kæmpede for deres liv uden at påkalde det væsen, som havde skabt dem.
- 3 Og det skete, at lamanitterne kom mod os, da vi var flygtet til byen Jordan; men se, de blev drevet tilbage, så de ikke indtog byen på det tidspunkt.
- 4 Og det skete, at de igen kom mod os, men vi holdt byen. Og der var også andre byer, som blev holdt af nefitterne, hvilke støttepunkter afskar dem, så de ikke kunne komme ind i det land, som lå foran os, og udrydde indbyggerne i vort land.
- 5 Men det skete, at ethvert land, vi var draget forbi, og hvis indbyggere ikke blev samlet ind, blev udryddet af lamanitterne, og deres byer og landsbyer og storbyer blev brændt ned med ild; og således gik tre hundrede og nioghalvfjerds år.
- 6 Og det skete i det tre hundrede og firsindstyvende år, at lamanitterne igen kom mod os for at kæmpe, og vi modstod dem frygtløst; men det var alt sammen forgæves, for så stort var antallet af dem, at de trådte det nefitiske folk under fode.
- 7 Og det skete, at vi igen begav os på flugt, og de, hvis flugt var hurtigere end lamanitternes, undslap, men de, hvis flugt ikke oversteg lamanitternes, blev fejjet omkuld og slået ihjel.
- 8 Og se, nu ønsker, jeg, Mormon, ikke at rive op i menneskers sjæl ved at udpensle for dem et så forfærdeligt syn af blod og nedslagtning, som blev udspillet for mine øjne; men da jeg ved, at dette visselig må blive kundgjort, og at alt, hvad der er skjult, må blive åbenbaret på hustagene –
- 9 og også at kundskab om dette må komme til resten af disse folk og også til ikke-jøderne, som Herren har sagt skulle sprede dette folk, og dette folk skulle blive regnet for intet blandt dem – derfor skriver jeg en lille forkortelse, idet jeg ikke vover at give en fuldstændig beretning om det, som jeg har set på grund af den befaling, som jeg har modtaget, og også for, at I ikke skal have alt for stor sorg på grund af dette folks ugudelighed.
- 10 Og se nu, dette siger jeg til deres efterkommere og også til ikke-jøderne, som har omsorg for Israels hus, og som indser og ved, hvorfra deres velsignelser kommer.
- 11 For jeg ved, at sådanne vil sørge over Israels hus' ulykke, ja, de vil sørge over udryddelsen af dette folk, de vil sørge over, at dette folk ikke havde omvendt sig, så de kunne være blevet favnet i Jesu arme.
- 12 Se, dette er skrevet til resten af Jakobs hus, og det er skrevet på denne måde, fordi det er kendt af Gud, at ugudelighed ikke vil bringe det frem til dem; og det skal blive skjult til Herren, så det må komme frem, når han anser tiden for at være inde.
- 13 Og dette er den befaling, som jeg har modtaget; og se, det skal komme frem i overensstemmelse med Herrens befaling, når han i sin visdom finder det tjenligt.
- 14 Og se, det skal komme til de ikke-troende blandt jøderne; og i denne hensigt skal det komme: for at de må blive overbevist om, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn; for at Faderen gennem sin højt Elskede kan opnå sit store og evige formål ved at bringe jøderne eller hele Israels hus tilbage til deres arveland, som Herren deres Gud har givet dem, til opfyldelse af sin pagt;
- 15 og også for at efterkommerne af dette folk mere fuldstændig må tro på hans evangelium, som skal udgå til dem fra ikke-jøderne; for dette folk skal blive spredt og skal blive et mørkt, et tilsølet og et frastødende folk, værre end beskrivelsen af noget, der nogen sinde har været blandt os, ja, endog værre end noget, der har været blandt lamanitterne, og dette på grund af deres vantro og afgudsdyrkelse.

- 16 For se, Herrens Ånd er allerede hørt op med at kæmpe med deres fædre; og de er uden Kristus og Gud i verden; og de bliver drevet rundt som avner for vinden.
- 17 De var engang et tiltalende folk, og de havde Kristus som deres hyrde; ja, de blev ledt af Gud Faderen selv.
- 18 Men se, nu bliver de ledt rundt af Satan, ligesom avner bliver drevet for vinden, eller som et fartøj bliver kastet om på bølgerne uden sejl eller anker, eller uden noget at styre hende med; og ligesom hun er, således er de.
- 19 Og se, Herren har holdt deres velsignelser, som de kunne have fået i landet, tilbage til fordel for ikke-jøderne, som skal tage landet i besiddelse.
- 20 Men se, det skal ske, at de vil blive fordrevet og spredt af ikke-jøderne; og efter at de er blevet fordrevet og spredt af ikke-jøderne, se, da vil Herren erindre den pagt, som han sluttede med Abraham og med hele Israels hus.
- 21 Og Herren vil også erindre de retfærdiges bønner, som er blevet opsendt til ham for dem.
- 22 Og da, o I ikke-jøder, hvorledes kan I stå for Guds magt, medmindre I vil omvende jer og vende jer fra jeres onde veje?
- 23 Ved I ikke, at I er i Guds hænder? Ved I ikke, at han har al magt, og at jorden på hans store befaling skal blive rullet sammen som en skriftrulle?
- 24 Derfor, omvend jer, og ydmyg jer for ham, så han ikke skal vende sig mod jer i retfærdighed – så en rest af Jakobs efterkommere ikke skal gå ud blandt jer som en løve og flå jer i stykker, og der ikke er nogen til at udfri jer.

Mormons Bog 6

- 1 Og nu slutter jeg min optegnelse angående udryddelsen af mit folk nefitterne. Og det skete, at vi marcherede af sted foran lamanitterne.
- 2 Og jeg, Mormon, skrev et brev til lamanitternes konge og ønskede af ham, at han ville tilstede os, at vi kunne samle vort folk i Cumoras land ved en høj, som blev kaldt Cumora, og dér kunne vi udkæmpe et slag mod dem.
- 3 Og det skete, at lamanitternes konge tilstodte mig det, som jeg ønskede.
- 4 Og det skete, at vi marcherede af sted til Cumoras land, og vi slog vore telte op rundt omkring højen Cumora; og det var i et land med mange vande, floder og kilder; og her havde vi håb om at få fordel over lamanitterne.
- 5 Og da der var gået tre hundrede og fireogfirs år, havde vi indsamlet hele resten af vort folk til Cumoras land.
- 6 Og det skete, at da vi havde indsamlet hele vort folk til ét i Cumoras land, se, da begyndte jeg, Mormon, at blive gammel; og da jeg vidste, at det ville blive mit folks sidste kamp, og da jeg var blevet befalet af Herren, at jeg ikke skulle lade de optegnelser, som var blevet overdraget fra vore fædre, og som var hellige, falde i lamanitternes hænder (for lamanitterne ville ødelægge dem), udfærdigede jeg derfor denne optegnelse ud fra Nefis plader og skjulte alle de optegnelser, der var blevet mig betroet ved Herrens hånd, i højen Cumora bortset fra disse få plader, som jeg gav min søn Moroni.
- 7 Og det skete, at mit folk med deres hustruer og deres børn nu så lamanitternes hære marchere frem imod sig; og med den forfærdelige frygt for døden, som fylder brystet på alle de ugudelige, ventede de på at modtage dem.
- 8 Og det skete, at de kom for at kæmpe mod os, og hver eneste sjæl var fyldt af

skræk på grund af det store antal af dem.

9 Og det skete, at de faldt over mit folk med sværdet og med buen og med pilen og med øksen og med alle slags krigsvåben.

10 Og det skete, at mine mænd blev hugget ned, ja, selv mine ti tusinde, som var med mig, og jeg faldt såret om midt blandt dem; og de drog forbi mig, så de ikke gjorde ende på mit liv.

11 Og da de var brudt igennem og havde hugget hele mit folk ned, bortset fra fireogtyve af os (hvoriblandt var min søn Moroni), og vi, som havde overlevet de døde af vort folk, så fra toppen af højen Cumora, den næste dag da lamanitterne var vendt tilbage til deres lejr, de ti tusinde af mit folk, som var blevet hugget ned, og som var blevet ført an af mig.

12 Og vi så også de ti tusinde af mit folk, som var blevet ført an af min søn Moroni.

13 Og se, Gidgiddonas ti tusinde var faldet, og også han midt blandt dem.

14 Og Lama var faldet med sine ti tusinde, og Gilgal var faldet med sine ti tusinde, og Limha var faldet med sine ti tusinde, og Jeneum var faldet med sine ti tusinde, og Cumeniha og Moroniha og Antionum og Shiblom og Sem og Josh var faldet med hver deres ti tusinde.

15 Og det skete, at der var ti mere, som faldt for sværdet hver med deres ti tusinde; ja, hele mit folk, bortset fra de fireogtyve, som var med mig, og også nogle få, som var undsluppet til landene mod syd, og nogle få, som var rømmet til lamanitterne, var faldet; og deres kød og knogler og blod lå på jordens overflade, efterladt af hænderne på dem, som havde slået dem ihjel til at rådne på jorden og til at hensmuldre og vende tilbage til deres moder jord.

16 Og min sjæl var sønderrevet af kval på grund af de slagte af mit folk, og jeg råbte:

17 O, I skønne, hvor kunne I vige fra Herrens veje! O, I skønne, hvor kunne I forkaste den Jesus, som stod med åbne arme for at tage imod jer!

18 Se, hvis I ikke havde gjort dette, ville I ikke være faldet. Men se, I er faldet, og jeg sørger over tabet af jer.

19 O, I skønne sønner og døtre, I fædre og mødre, I mænd og hustruer, I skønne, hvorledes kunne det ske, at I kunne falde!

20 Men se, I er borte, og min sorg kan ikke bringe jer tilbage.

21 Og den dag kommer snart, da jeres dødelighed skal iføre sig udødelighed, og disse legemer, som nu rådner i forgængelighed, skal snart blive uforgængelige legemer; og da skal I stå for Kristi dommersæde for at blive dømt efter jeres gerninger; og dersom I er retfærdige, da bliver I velsignet hos jeres fædre, som er gået forud for jer.

22 O, gid I havde omvendt jer, før denne store ødelæggelse kom over jer! Men se, I er borte, og Faderen, ja, himlens evige Fader, kender jeres tilstand, og han gør med jer i overensstemmelse med sin retfærdighed og barmhjertighed.

Mormons Bog 7

1 Og se, jeg vil tale noget til den rest af dette folk, som er blevet skånet, dersom Gud vil give dem mine ord, så de kan kende til det, der angår deres fædre; ja, jeg taler til jer, I rest af Israels hus; og disse er de ord, jeg taler:

2 Vid I, at I er af Israels hus.

3 Vid I, at I må komme til omvendelse, ellers kan I ikke blive frelst.

- 4 Vid I, at I må nedlægge jeres krigsvåben og ikke mere fryde jer ved udgydelse af blod og ikke gribe til dem igen, medmindre det skulle ske, at Gud befaler jer det.
- 5 Vid I, at I må komme til kundskab om jeres fædre og omvende jer fra alle jeres synder og syndigheder og tro på Jesus Kristus, at han er Guds Søn, og at han blev slået ihjel af jøderne, og at han ved Faderens kraft er opstået igen, hvorved han har vundet sejren over graven; og i ham er dødens brod også opslugt.
- 6 Og han tilvejebringer de dødes opstandelse, hvorved mennesket skal blive oprejst for at stå for hans dommersæde.
- 7 Og han har tilvejebragt verdens forløsning, hvorved det er givet den, som bliver fundet skyldfri for ham på dommedag, at bo i Guds nærhed i hans rige for sammen med de himmelske kor at synge uophørlige lovsange til Faderen og til Sønnen og til Helligånden, som er én Gud, i en tilstand af lykke som ingen ende har.
- 8 Omvend jer derfor, og bliv døbt i Jesu navn, og grib fat i Kristi evangelium, som vil blive fremlagt for jer, ikke alene i denne optegnelse, men også i den optegnelse, som skal komme til ikke-jøderne fra jøderne, hvilken optegnelse skal komme fra ikke-jøderne til jer.
- 9 For se, den er skrevet i den hensigt, at I må tro på den; og hvis I tror på den, vil I også tro på denne; og hvis I tror på denne, vil I komme til at kende til jeres fædre og også de forunderlige gerninger, som blev udført blandt dem ved Guds kraft.
- 10 Og I vil også vide, at I er en rest af Jakobs efterkommere; derfor regnes I med til den første pagts folk; og dersom I tror på Kristus og bliver døbt, først med vand og derefter med ild og med Helligånden, idet I følger Frelserens eksempel i overensstemmelse med det, som han har befalet os, da skal det gå jer vel på dommens dag. Amen.

Mormons Bog 8

- 1 Se, jeg, Moroni, afslutter min far Mormons optegnelse. Se, jeg har kun lidt at skrive, noget, som min far har befalet mig.
- 2 Og se, det skete, at efter det store og kolossale slag ved Cumora, se, de nefitter, som var undsluppet til landet mod syd, blev jaget af lamanitterne, indtil de alle var blevet slået ihjel.
- 3 Og min far blev også dræbt af dem, og kun jeg er alene tilbage for at skrive den sørgelige beretning om udryddelsen af mit folk. Men se, de er borte, og jeg opfylder min fars befaling. Om de vil slå mig ihjel, ved jeg ikke.
- 4 Derfor vil jeg skrive og skjule optegnelserne i jorden; og hvor jeg så går hen, er uden betydning.
- 5 Se, min far har udfærdiget denne optegnelse, og han har skrevet, hvad hensigten var dermed. Og se, jeg ville også skrive den, hvis jeg havde plads på pladerne, men det har jeg ikke; og malm har jeg ikke, for jeg er alene. Min far er blevet slået ihjel i kamp og alle mine slægtninge, og jeg har ingen venner, ej heller noget sted at gå hen; og hvor længe Herren vil tillade, at jeg skal leve, ved jeg ikke.
- 6 Se, der er gået fire hundrede år siden vor Herres og frelsers komme.
- 7 Og se, lamanitterne har jaget og dræbt mit folk nefitterne fra by til by og fra sted til sted, indtil de ikke mere er til; og stort har deres fald været; ja, stor og forunderlig er udryddelsen af mit folk, nefitterne.
- 8 Og se, det er Herrens hånd, som har gjort det. Og se også, lamanitterne ligger i

krig, den ene med den anden; og dette lands overflade er ét vedvarende kredsløb af mord og blodsudgydelse, og ingen kender enden på krigen.

9 Og se nu, jeg siger ikke mere angående dem, for der er ingen, bortset fra lamanitter og røvere, der er tilbage på landets overflade.

10 Og der er ingen, der kender den sande Gud, bortset fra Jesu disciple, som forblev i landet, indtil folkets ugudelighed blev så stor, at Herren ikke ville tillade dem at blive hos folket; og om de er på landets overflade, ved ingen.

11 Men se, min far og jeg har set dem, og de har betjent os.

12 Og den, som modtager denne optegnelse og ikke fordømmer den på grund af de ufuldkommenheder, som findes i den, han skal kende til det, der er større end dette. Se, jeg er Moroni; og var det muligt, ville jeg kundgøre alt for jer.

13 Se, jeg holder op med at tale angående dette folk. Jeg er Mormons søn, og min far var efterkommer af Nefi.

14 Og jeg er den, som skjuler denne optegnelse til Herren; pladerne er i sig selv ikke af nogen værdi ifølge Herrens befaling. For han siger i sandhed, at ingen skal få dem for at skaffe sig vinding; men optegnelsen derpå er af stor værdi, og den, som bringer den frem i lyset, ham vil Herren velsigne.

15 For ingen kan have magt til at bringe den frem i lyset, undtagen det bliver givet ham af Gud, for Gud vil, at det skal blive gjort alene med hans ære for øje eller til gavn for Herrens fordums og længe spredte pagtsfolk.

16 Og velsignet være han, som bringer den frem i lyset, for den skal blive bragt frem fra mørket til lyset i overensstemmelse med Guds ord; ja, den skal blive bragt frem fra jorden, og den skal skinne fra mørket og komme til folkets kundskab; og det skal blive gjort ved Guds kraft.

17 Og hvis der er fejl deri, så er det et menneskes fejl. Men se, vi ved ikke af nogen fejl; alligevel ved Gud alt; lad derfor den, som fordømmer, passe på, at han ikke kommer i fare for helvedes ild.

18 Og den, som siger: Vis mig den, ellers skal I blive slået – lad ham passe på, at han ikke befaler det, som er forbudt af Herren.

19 For se, den, som dømmer overilet, skal selv blive dømt overilet, for efter hans gerninger skal hans løn være; derfor skal den, der slår, selv blive slået af Herren.

20 Se, hvad skriftstedet siger: Mennesket skal ikke slå, ej heller skal han dømme; for dommen er min, siger Herren, og hævn er også min, og jeg vil gengælde.

21 Og den, der udslynger vrede og stridigheder mod Herrens værk og mod Herrens pagtsfolk, som er Israels hus, og som vil sige: Vi vil tilintetgøre Herrens værk, og Herren vil ikke erindre sin pagt, som han har sluttet med Israels hus – han er i fare for at blive hugget om og kastet i ilden;

22 for Herrens evige formål skal rulle videre, indtil alle hans løfter er blevet opfyldt.

23 Gransk Esajas' profetier. Se, jeg kan ikke skrive dem. Ja, se, jeg siger jer, at de hellige, som er gået forud for mig, og som har ejet dette land, skal råbe, ja, fra støvet vil de råbe til Herren; og så sandt som Herren lever, vil han erindre den pagt, som han har sluttet med dem.

24 Og han kender deres bønner, at de var for deres brødres vel. Og han kender deres tro, for i hans navn kunne de flytte bjerge, og i hans navn kunne de få jorden til at ryste, og ved hans ords kraft fik de fængsler til at styrte til jorden; ja, selv den brændende ovn kunne ikke volde dem skade, ej heller vilde rovdyr eller giftige slanger, på grund af hans ords kraft.

- 25 Og se, deres bønner var også for ham, som Herren ville lade bringe dette frem.
- 26 Og ingen behøver at sige, at dette ikke skal komme frem, for det skal det visselig, for Herren har sagt det; for op af jorden skal det komme ved Herrens hånd, og ingen kan forhindre det, og det skal ske på en dag, da det vil blive sagt, at mirakler er hørt op; og det skal være som om, nogen talte fra de døde.
- 27 Og det skal ske på en dag, da de helliges blod skal råbe til Herren på grund af hemmelige sammensværgelser og mørkets gerninger.
- 28 Ja, det skal ske på en dag, da Guds kraft skal blive forkastet, og kirker skal blive fordærvede og være indbildske i hjertets stolthed; ja, på en dag, da kirkeledere og lærere vil hæve sig i hjertets stolthed, så de endog misunder dem, som tilhører deres kirker.
- 29 Ja, det skal ske på en dag, da man skal høre om ild og uvejr og røgdis i fremmede lande;
- 30 og man skal også høre om krige, rygter om krige og jordskælv på forskellige steder.
- 31 Ja, det skal ske på en dag, da der vil være store forureninger på jordens overflade; der skal være mord og røveri og løgn og bedrageri og utugtigheder og alle slags vederstyggeligheder; og da skal der være mange, der skal sige: Gør dette, eller gør hint, og det har ingen betydning, for Herren vil støtte sådanne på den yderste dag. Men ve sådanne, for de er i bitterheds galde og i syndens bånd.
- 32 Ja, det skal ske på en dag, da der vil være oprettet kirker, som vil sige: Kom til mig, og for jeres penge skal I blive tilgivet for jeres synder.
- 33 O, I ugudelige og afsporede og stivnakkede folk, hvorfor har I oprettet kirker til jer selv for vindings skyld? Hvorfor har I fordrejet Guds hellige ord, så I måske bringer fordømmelse over jeres sjæl? Se, se hen til Guds åbenbaringer; for se, den tid kommer på den dag, da alt dette må blive opfyldt.
- 34 Se, Herren har vist mig store og forunderlige ting angående det, som snart må ske på den dag, da dette skal finde sted blandt jer.
- 35 Se, jeg taler til jer, som om I var til stede, og dog er I det ikke. Men se, Jesus Kristus har vist jer for mig, og jeg kender jeres gerninger.
- 36 Og jeg ved, at I vandrer i jeres hjertes stolthed; og der er ingen med undtagelse af nogle få, som ikke bilder sig noget ind i deres hjertes stolthed, hvilket fører til, at de går med meget fine klæder, og til misundelse og stridigheder og ondsindethed og forfølgelse og alle slags syndigheder; og jeres kirker, ja, hver eneste, er blevet fordærvet på grund af jeres hjertes stolthed.
- 37 For se, I elsker penge og jeres gods og jeres fine klæder og udsmykningen af jeres kirker mere, end I elsker de fattige og de trængende, de syge og de plagede.
- 38 O, I besmittede, I hyklere, I lærere, som sælger jer selv for det, som vil fordærve, hvorfor har I besmittet Guds hellige kirke? Hvorfor skammer I jer ved at påtage jer Kristi navn? Hvorfor mener I ikke, at en uendelig lykke har større værdi end den elendighed, som aldrig dør – på grund af verdens ros?
- 39 Hvorfor smykker I jer med det, som ikke har noget liv, og så alligevel lader de sultne og de trængende og de nøgne og de syge og de plagede gå forbi jer uden at ænse dem?
- 40 Ja, hvorfor opretter I jeres hemmelige vederstyggeligheder for at få vinding og får enker til at sørge over for Herren, og også forældreløse til at sørge over for Herren, og også deres fædres og deres mænds blod til at råbe til Herren fra jorden om hævn

over jeres hoved?

- 41 Se, hævnens sværd hænger over jer; og den tid kommer snart, da han hævner de helliges blod på jer, for han vil ikke længere tåle deres råb.

Mormons Bog 9

- 1 Og se, jeg taler også angående dem, der ikke tror på Kristus.
- 2 Se, vil I tro på jeres hjem søgelses dag – se, når Herren kommer, ja, på den store dag, når jorden skal blive rullet sammen som en bogrulle, og elementerne skal smelte af brændende hede, ja, på den store dag, da I skal blive ført frem for Guds lam – vil I da sige, at der ikke er nogen Gud?
- 3 Vil I da stadig forkaste Kristus, eller kan I se Guds lam? Tror I, at I skal bo hos ham med en bevidsthed om jeres skyld? Tror I, at I kan være lykkelige ved at bo hos det hellige Væsen, når jeres sjæl er martret af en bevidsthed om skyld, fordi I til stadighed har overtrådt hans love?
- 4 Se, jeg siger jer, at I ville være mere elendige ved at bo hos en hellig og retfærdig Gud med en bevidsthed om jeres tilsølethed over for ham, end I ville være ved at bo hos de fordømte sjæle i helvede.
- 5 For se, når I bliver bragt til at se jeres nøgenhed for Gud og også Guds herlighed og Jesu Kristi hellighed, da vil det antænde en flamme af uudslukkelig ild hos jer.
- 6 O, I ikke-troende, vend jer da til Herren, anråb indtrængende Faderen i Jesu navn, så I måske kan blive fundet pletfrie, rene, skønne og hvide, idet I er blevet rensat ved Lammets blod, på den store og yderste dag.
- 7 Og videre taler jeg til jer, som forkaster Guds åbenbaringer og siger, at de er afskaffet, at der ikke er nogen åbenbaringer, ej heller profetier, ej heller gaver, ej heller helbredelse, ej heller tungetale og oversættelse af tungetale.
- 8 Se, jeg siger jer, at den, der forkaster dette, kender ikke Kristi evangelium, ja, han har ikke læst skrifterne, hvis han har, så forstår han dem ikke.
- 9 For læser vi ikke, at Gud er den samme i går, i dag og for evigt, og at der hos ham ikke findes foranderlighed eller skygge af ændring?
- 10 Og se, hvis I har forestillet jer en gud, der forandrer sig, eller hos hvem der findes skygge af ændring, da har I forestillet jer en gud, som ikke er en gud, der gør mirakler.
- 11 Men se, jeg vil vise jer en gud, der gør mirakler, ja, Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud; og det er den selv samme Gud, som skabte himlene og jorden og alt, som er i dem.
- 12 Se, han skabte Adam, og ved Adam kom menneskets fald. Og på grund af menneskets fald kom Jesus Kristus, ja, Faderen og Sønnen; og på grund af Jesus Kristus kom menneskets forløsning.
- 13 Og på grund af menneskets forløsning, som kom ved Jesus Kristus, bliver de bragt tilbage til Herrens nærhed; ja, det er derved, at alle mennesker bliver forløst, fordi Kristi død tilvejebringer opstandelsen, som tilvejebringer en forløsning fra en uendelig søvn, af hvilken søvn alle mennesker skal blive vækket ved Guds kraft, når basunen lyder; og de skal komme frem, både små og store, og alle skal stå foran hans domstol, forløst og løst fra dette dødens evige bånd, hvilken død er en timelig død.
- 14 Og så kommer den Helliges straffedom over dem; og da kommer den tid, da den, der er tilsølet, skal forblive tilsølet; og den, der er retfærdig, skal forblive retfærdig; den, der er lykkelig, skal forblive lykkelig, og den, der er ulykkelig, skal forblive

ulykkelig.

- 15 Og se, o alle I, der har forestillet jer en gud, som ikke kan gøre mirakler, jeg vil spørge jer: Er alt det, som jeg har talt om, sket? Er enden kommet endnu? Se, jeg siger jer: Nej, og Gud er ikke hørt op med at være en gud, som gør mirakler.
- 16 Se, er det, som Gud har udført, ikke vidunderligt i vore øjne? Jo, og hvem kan fatte Guds vidunderlige gerninger?
- 17 Hvem vil sige, at det ikke var et mirakel, at himlen og jorden blev til ved hans ord, og at mennesket ved hans ords kraft blev skabt af jordens støv, og at der ved hans ords kraft er blevet udført mirakler?
- 18 Og hvem vil sige, at Jesus Kristus ikke gjorde mange mægtige mirakler? Og der blev udført mange mægtige mirakler ved apostlenes hænder.
- 19 Og hvis der blev udført mirakler dengang, hvorfor kan Gud da være hørt op med at være en gud, der gør mirakler, og alligevel være et uforanderligt væsen? Og se, jeg siger jer, at han forandrer sig ikke, om så var, ville han høre op med at være Gud, og han hører ikke op med at være Gud og er en Gud, der gør mirakler.
- 20 Og grunden til, at han hører op med at gøre mirakler blandt menneskenes børn, er, at de synker ned i vantro og viger fra den rette vej og ikke kender den Gud, som de skulle sætte deres lid til.
- 21 Se, jeg siger jer, at den, som tror på Kristus uden at tvivle, hvad som helst han beder Faderen om i Kristi navn, det skal blive ham skænket; og det løfte er til alle, ja, helt til jordens ender.
- 22 For se, således sagde Jesus Kristus, Guds Søn, til sine disciple, som skulle blive tilbage, ja, og også til alle sine disciple i mængdens påhør: Drag ud i hele verden, og prædik evangeliet for hver skabning;
- 23 og den, der tror og bliver døbt, skal blive frelst, men den, der ikke tror, skal blive fordømt;
- 24 og disse tegn skal følge dem, der tror: i mit navn skal de uddrive djævle, de skal tale med nye tunger, de skal tage på slanger, og hvis de drikker noget dødbringende, skal det ikke skade dem, de skal lægge hænder på de syge, og de skal komme sig.
- 25 Og hver den, der tror på mit navn uden at tvivle, for ham vil jeg bekræfte alle mine ord, ja, helt til jordens ender.
- 26 Og se nu, hvem kan stå imod Herrens gerninger? Hvem kan forkaste hans ord? Hvem vil rejse sig imod Herrens almægtige kraft? Hvem vil foragte Herrens gerninger? Hvem vil foragte Kristi børn? Se, alle I, som foragter Herrens gerninger, for I skal forundre jer og fortabes.
- 27 O, foragt da ikke, og bliv ikke forundret, men lyt til Herrens ord, og bed Faderen i Jesu navn om hvad som helst, I står i behov for. Tvivl ikke, men vær troende, og begynd ligesom fordum, og kom til Herren af hele jeres hjerte, og udarbejd jeres egen frelse med frygt og bæven for ham.
- 28 Vær vise i jeres prøves dage, aflæg al jeres urenhed, bed ikke for at kunne ødsle det bort på jeres lyster, men bed med urokkelig fasthed om, at I ikke vil give efter for nogen fristelse, men at I vil tjene den sande og levende Gud.
- 29 Se til, at I ikke bliver døbt uværdige, se til, at I ikke uværdigt spiser af Kristi nadver, men se til, at I gør alt i værdighed og gør det i Jesu Kristi, den levende Guds Søns navn; og hvis I gør dette og holder ud til enden, vil I på ingen måde blive stødt ud.
- 30 Se, jeg taler til jer, som om jeg talte fra de døde, for jeg ved, at I skal få mine ord.

- 31 Fordøm mig ikke på grund af min ufuldkommenhed, ej heller min far på grund af hans ufuldkommenhed, ej heller dem, som har skrevet før ham; men giv hellere Gud tak for, at han har tilkendegivet vore ufuldkommenheder for jer, så I kan lære at være mere vise, end vi har været.
- 32 Og se nu, vi har skrevet denne optegnelse i overensstemmelse med vor viden med de skrifttegn, som hos os bliver kaldt de reformerede egyptiske, og som er blevet overleveret og forandret af os i overensstemmelse med vor måde at tale på.
- 33 Og hvis vore plader havde været store nok, ville vi have skrevet på hebraisk; men det hebraiske er også blevet forandret af os; og hvis vi kunne have skrevet på hebraisk, se, da ville I ikke have haft nogen ufuldkommenhed i vor optegnelse.
- 34 Men Herren kender det, som vi har skrevet, og også, at intet andet folk kender vort sprog; og fordi intet andet folk kender vort sprog, har han beredt midler til oversættelsen af det.
- 35 Og dette er skrevet, for at vi kan gøre vore klæder rene for blodet fra vore brødre, som er sunket ned i vantro.
- 36 Og se, det, som vi har ønsket angående vore brødre, ja, nemlig at de igen måtte komme til kundskab om Kristus, er i overensstemmelse med bønnerne fra alle de hellige, som har boet i landet.
- 37 Og måtte Herren Jesus Kristus tilstede, at deres bønner må blive besvaret i overensstemmelse med deres tro; og måtte Gud Faderen erindre den pagt, som han har sluttet med Israels hus, og måtte han velsigne dem for evigt ved tro på Jesu Kristi navn. Amen.

Eters Bog

Eters Bog I

- 1 Og nu skrider jeg, Moroni, til at give en beretning om de fordums indbyggere, som
blev udryddet ved Herrens hånd på dette nordlige lands overflade.
- 2 Og jeg tager min beretning fra de fireogtyve plader, som blev fundet af Limhis
folk, og som bliver kaldt Eters bog.
- 3 Og da jeg antager, at den første del af denne optegnelse, som taler om verdens
skabelse, og også om Adams, og som giver en beretning fra den tid helt frem til det
store tårn, og om alt det, der skete blandt menneskenes børn indtil den tid, findes
hos jøderne –
- 4 jeg skriver derfor ikke det, som skete fra Adams dage indtil den tid; men det
findes på pladerne; og den, der finder dem, han skal få magt, så han kan få den
fuldstændige beretning.
- 5 Men se, jeg giver ikke den fuldstændige beretning, men en del af beretningen
giver jeg, fra tårnet og ned til de blev udryddet.
- 6 Og på denne måde giver jeg beretningen. Han, som skrev denne beretning, var
Eter, og han var en efterkommer af Coriantor.
- 7 Coriantor var Morons søn.
- 8 Og Moron var Etems søn.
- 9 Og Etem var Ahas søn.
- 10 Og Aha var Sets søn.
- 11 Og Set var Shiblons søn.
- 12 Og Shiblon var Coms søn.
- 13 Og Com var Coriantums søn.
- 14 Og Coriantum var Amnigaddas søn.
- 15 Og Amnigadda var Arons søn.
- 16 Og Aron var efterkommer af Het, der var Heartoms søn.
- 17 Og Heartom var Libs søn.
- 18 Og Lib var Kishs søn.
- 19 Og Kish var Coroms søn.
- 20 Og Corom var Levis søn.
- 21 Og Levi var Kims søn.
- 22 Og Kim var Moriantons søn.
- 23 Og Morianton var efterkommer af Riplakish.
- 24 Og Riplakish var Shez' søn.
- 25 Og Shez var Hets søn.
- 26 Og Het var Coms søn.
- 27 Og Com var Coriantums søn.
- 28 Og Coriantum var Emers søn.
- 29 Og Emer var Omers søn.
- 30 Og Omer var Shules søn.
- 31 Og Shule var Kibs søn.
- 32 Og Kib var søn af Oriha, som var søn af Jered,
- 33 hvilken Jered kom med sin bror og deres familier sammen med nogle andre og
deres familier fra det store tårn på den tid, da Herren forvirrede folkets sprog og i sin

vrede svor, at de skulle blive spredt over hele jordens overflade; og i overensstemmelse med Herrens ord blev folket spredt.

34 Og da Jereds bror var en stor og mægtig mand og en mand, der var meget begunstiget af Herren, sagde Jered, hans bror, til ham: Anråb Herren, om at han ikke vil forvirre os, så vi ikke kan forstå vore ord.

35 Og det skete, at Jereds bror anråbte Herren, og Herren havde medfølelse med Jered, derfor forvirrede han ikke Jereds sprog; og Jered og hans bror blev ikke forvirret.

36 Derpå sagde Jered til sin bror: Anråb Herren igen, og det kan være, at han vil vende sin vrede fra dem, der er vore venner, så han ikke forvirrer deres sprog.

37 Og det skete, at Jereds bror anråbte Herren, og Herren havde medfølelse med deres venner og også med deres familier, så de ikke blev forvirret.

38 Og det skete, at Jered talte til sin bror igen og sagde: Gå hen og adspørg Herren, om han vil drive os ud af landet, og hvis han vil drive os ud af landet, anråb ham da om, hvor vi skal drage hen. Og hvem ved, om ikke Herren vil føre os til et land, der er mere udsøgt end alle andre på jorden. Og om så er, lad os da være trofaste mod Herren, så vi kan få det som vor arvelod.

39 Og det skete, at Jereds bror anråbte Herren i overensstemmelse med det, der var blevet talt ved Jereds mund.

40 Og det skete, at Herren hørte Jereds bror og havde medfølelse med ham og sagde til ham:

41 Gå ud, og saml dine flokke sammen, både han og hun af enhver art, og jordens frø af enhver art, og også dine familier, og også din bror Jered og hans familie, og også dine venner og deres familier og Jereds venner og deres familier.

42 Og når du har gjort dette, skal du gå i spidsen for dem ned i den dal, der ligger mod nord. Og der vil jeg møde dig, og jeg vil drage foran dig ind i et land, som er mere udsøgt end alle andre lande på jorden.

43 Og der vil jeg velsigne dig og dine efterkommere, og af dine efterkommere og efterkommerne af din bror og af dem, som vil drage med dig, vil jeg oprejse mig et stort folkeslag. Og der skal ikke findes noget større folkeslag på hele jordens overflade end det, som jeg vil oprejse mig af dine efterkommere. Og således vil jeg gøre for dig, fordi du denne lange tid har anråbt mig.

Eters Bog 2

1 Og det skete, at Jered og hans bror og deres familier og også Jereds og hans brors venner og deres familier drog ned i den dal, der lå mod nord (og dalens navn var Nimrod, idet den var opkaldt efter den mægtige jæger), med deres flokke, som de havde samlet sammen, han og hun af hver art.

2 De satte også snarer og fangede luftens fugle, og de lavede også et kar, hvori de medbragte fisk fra vandene.

3 Og de medbragte også deseret, der, når det oversættes, betyder honningbi; og således medbragte de bisværme og alle slags af det, der fandtes på landets overflade, frø af enhver art.

4 Og det skete, at da de var kommet ned i Nimrods dal, kom Herren ned og talte med Jereds bror; og han var i en sky, og Jereds bror så ham ikke.

5 Og det skete, at Herren befalede dem, at de skulle drage ud i ørkenen, ja, ud i den

del, hvor der aldrig havde været nogen. Og det skete, at Herren drog foran dem og talte med dem, mens han stod i en sky, og gav anvisninger på, hvor de skulle rejse hen.

6 Og det skete, at de rejste i ørkenen og byggede fartøjer, hvori de krydsede mange vande, idet de bestandig blev ledt af Herrens hånd.

7 Og Herren ville ikke tillade dem, at de skulle standse i ørkenen hinsides havet, men han ville, at de skulle drage helt til det forjættede land, som var mere udsøgt end alle andre lande, og som Gud Herren havde bevaret til et retfærdigt folk.

8 Og i sin vrede havde han svoret over for Jereds bror, at de, der skulle besidde dette forjættede land fra den tid af og for evigt, skulle tjene ham, den sande og eneste Gud, ellers ville de blive fejlet bort, når hans vredes fylde kom over dem.

9 Og nu kan vi se Guds forordninger angående dette land, at det er et forjættet land, og at ethvert folkeslag, der besidder det, må tjene Gud, ellers vil de blive fejlet bort, når hans vredes fylde kommer over dem. Og hans vredes fylde kommer over dem, når de er blevet modne i ugudelighed.

10 For se, dette er et land, der er mere udsøgt end alle andre lande, derfor må den, der besidder det, tjene Gud eller blive fejlet bort, for det er Guds evigtvarende forordning. Og det er ikke førend ugudelighedens fylde blandt landets børn, at de bliver fejlet bort.

11 Og dette kommer til jer, o I ikke-jøder, for at I kan kende Guds forordninger – så I kan omvende jer og ikke fortsætte i jeres syndighed, indtil fylden kommer, så I ikke nedkalder Guds vredes fylde over jer, som landets indbyggere hidtil har gjort.

12 Se, dette er et udsøgt land, og ethvert folkeslag, der besidder det, skal være fri for trældom og for fangenskab og for alle andre folkeslag under himlen, hvis de blot vil tjene landets Gud, som er Jesus Kristus, der er blevet tilkendegivet ved det, som vi har skrevet.

13 Og nu går jeg videre med min optegnelse; for se, det skete, at Herren førte Jered og hans brødre helt frem til det store hav, som skiller landene. Og da de kom til havet, slog de deres telte op, og de gav stedet navnet Moriankumer; og de boede i telte, og boede i telte ved kysten i et tidsrum af fire år.

14 Og det skete ved slutningen af de fire år, at Herren igen kom til Jereds bror og stod i en sky og talte med ham. Og i et tidsrum af tre timer talte Herren med Jereds bror og revsede ham, fordi han ikke huskede at påkalde Herrens navn.

15 Og Jereds bror angrede det onde, som han havde gjort, og påkaldte Herrens navn for sine brødre, som var med ham. Og Herren sagde til ham: Jeg vil tilgive dig og dine brødre jeres synder; men du skal ikke synde mere, for I skal huske, at min Ånd ikke stedse vil kæmpe med mennesket; hvis I derfor synder, indtil I er fuldstændig modne, vil I blive forstødt fra Herrens nærhed. Og dette er mine tanker om det land, som jeg vil give jer som jeres arvelod, for det skal være et land, mere udsøgt end alle andre lande.

16 Og Herren sagde: Tag fat på arbejdet, og byg fartøjer på samme måde, som I hidtil har bygget. Og det skete, at Jereds bror tog fat på arbejdet, og også hans brødre, og byggede i overensstemmelse med Herrens anvisninger fartøjer på samme måde, som de havde bygget. Og de var små, og de var lette på vandet, ja, som en fugls lethed på vandet.

17 Og de var bygget på en sådan måde, at de var overordentligt tætte, så de kunne holde vand ligesom et fad, og bunden på dem var tæt som et fad, og siderne på dem

var tætte som et fad, og enderne på dem var spidset til, og dækket var tæt som et fad, og længden på dem var som længden af et træ, og lugen i dem var, når den var lukket, tæt som et fad.

18 Og det skete, at Jereds bror anråbte Herren og sagde: O Herre, jeg har udført det arbejde, som du har befalet mig, og jeg har lavet fartøjerne sådan, som du har vist mig.

19 Og se, o Herre, i dem findes der intet lys; hvor skal vi styre hen? Og vi omkommer også, for i dem kan vi ikke ånde anden luft end den, som findes i dem; derfor vil vi omkomme.

20 Og Herren sagde til Jereds bror: Se, du skal lave et hul i dækket og ligeså i bunden, og når du trænger til luft, skal du åbne for hullet og få luft. Og om så sker, at der kommer vand ind til dig, se, da skal du lukke for hullet, så I ikke omkommer i det indstrømmende vand.

21 Og det skete, at Jereds bror gjorde, sådan som Herren havde befalet.

22 Og han anråbte igen Herren og sagde: O Herre, se, jeg har gjort, sådan som du har befalet mig, og jeg har bygget fartøjerne til mit folk, men se, der findes intet lys i dem. Se, o Herre, vil du tillade, at vi skal krydse dette store vand i mørke?

23 Og Herren sagde til Jereds bror: Hvad vil I, at jeg skal gøre, for at I kan have lys i jeres fartøjer? For se, I kan ikke have ruder, for de vil blive slået i stykker; ej heller skal I tage ild med jer, for I skal ikke drage af sted ved lyset af ild.

24 For se, I skal være som en hval midt i havet, for bølger så høje som bjerge skal slå imod jer. Alligevel vil jeg bringe jer op igen af havets dyb, for vindene er udgået af min mund, og også regnen og oversvømmelserne har jeg sendt ud.

25 Og se, jeg bereder jer på dette, for I kan ikke krydse dette store dyb, medmindre jeg bereder jer mod havets bølger og de vinde, som er udgået, og de oversvømmelser, som skal komme. Derfor, hvad vil I have, at jeg skal berede for jer, så I kan have lys, når I er opslugt i havets dyb?

Eters Bog 3

1 Og det skete, at Jereds bror (se, antallet af fartøjer, der var blevet bygget, var otte), gik op på det bjerg, som de kaldte Shelem på grund af dets overordentlige store højde, og smeltede seksten små sten ud af en klippe; og de var hvide og klare ligesom gennemsigtigt glas; og han bar dem i sine hænder op til toppen af bjerget og anråbte igen Herren og sagde:

2 O Herre, du har sagt, at vi vil blive omgivet af vandet. Se nu, o Herre, og bliv ikke vred på din tjener på grund af hans svaghed over for dig, for vi ved, at du er hellig og bor i himlene, og at vi er uværdige for dig; som følge af faldet er vor natur blevet bestandig ond; alligevel har du, o Herre, givet os den befaling, at vi skal påkalde dig, så vi fra dig kan få efter vore ønsker.

3 Se, o Herre, du har slået os på grund af vor ugudelighed og har drevet os ud, og i disse mange år har vi været i ørkenen; alligevel har du været barmhjertig mod os. O Herre, se på mig med medlidenhed, og bortvend din vrede fra dette dit folk, og tillad ikke, at de skal drage over dette oprørte dyb i mørke, men se disse ting, som jeg har smeltet ud af klippen.

4 Og jeg ved, o Herre, at du har al magt og kan gøre, hvad end du vil til menneskets gavn; rør derfor ved disse sten, o Herre, med din finger, og bered dem, så de kan lyse

i mørket; og de skal lyse for os i de fartøjer, som vi har bygget, så vi kan have lys, mens vi krydser havet.

5 Se, o Herre, du kan gøre dette. Vi ved, at du er i stand til at vise stor magt, som synes lille for menneskers forstand.

6 Og det skete, at da Jereds bror havde sagt disse ord, se, da strakte Herren sin hånd ud og rørte ved stenene en efter en med sin finger. Og sløret blev taget bort fra Jereds brors øjne, og han så Herrens finger; og den var som fingeren på et menneske, som af kød og blod; og Jereds bror faldt ned for Herren, for han var overvældet af frygt.

7 Og Herren så, at Jereds bror var faldet til jorden, og Herren sagde til ham: Rejs dig, hvorfor er du faldet om?

8 Og han siger til Herren: Jeg så Herrens finger, og jeg frygtede, at han ville slå mig, for jeg vidste ikke, at Herren havde kød og blod.

9 Og Herren sagde til ham: På grund af din tro har du set, at jeg skal påtage mig kød og blod; og aldrig er nogen kommet til mig med så overordentlig stor tro, som du har; for var det ikke sådan, kunne du ikke have set min finger. Så du mere end det?

10 Og han svarede: Nej, Herre, vis dig for mig.

11 Og Herren sagde til ham: Tror du de ord, som jeg vil tale?

12 Og han svarede: Ja, Herre, jeg ved, at du taler sandhed, for du er en sanddru Gud og kan ikke lyve.

13 Og da han havde sagt disse ord, se, da viste Herren sig for ham og sagde: Fordi du ved dette, er du forløst fra faldet; derfor er du blevet ført tilbage til min nærhed; derfor viser jeg mig for dig.

14 Se, jeg er ham, som fra verdens grundlæggelse var beredt til at forløse mit folk. Se, jeg er Jesus Kristus. Jeg er Faderen og Sønnen. I mig skal hele menneskeslægten have liv, og det for evigt, ja, de som vil tro på mit navn; og de skal blive mine sønner og mine døtre.

15 Og aldrig har jeg vist mig for mennesket, som jeg har skabt, for aldrig har mennesket troet på mig, som du har. Ser du, at du er skabt efter mit eget billede? Ja, alle mennesker blev skabt i begyndelsen efter mit eget billede.

16 Se, dette legeme, som du nu ser, er min ånds legeme; og mennesket har jeg skabt efter min ånds legeme; og ligesom jeg viser mig for dig i ånden, således vil jeg vise mig for mit folk i kødet.

17 Og se, som jeg, Moroni, sagde, kan jeg ikke give en fuldstændig beretning om dette, som er skrevet, derfor er det mig nok at sige, at Jesus viste sig for denne mand i ånden på samme måde og med samme udseende som det legeme, hvormed han viste sig for nefitterne.

18 Og han betjente ham, ligesom han betjente nefitterne; og alt dette for at denne mand skulle vide, at han var Gud, på grund af de mange store gerninger, som Herren havde vist ham.

19 Og på grund af denne mands kundskab kunne han ikke afholdes fra at se ind bag sløret; og han så Jesu finger, som, da han så den, fik ham til at falde om af frygt, for han vidste, at det var Herrens finger; og han havde ikke længere tro, for han vidste uden at tvivle.

20 Da han derfor havde denne fuldkomne kundskab om Gud, kunne han ikke holdes uden for sløret; derfor så han Jesus; og han betjente ham.

21 Og det skete, at Herren sagde til Jereds bror: Se, du skal ikke lade det, som du har

set og hørt, komme ud i verden, førend den tid kommer, da jeg skal forherlige mit navn i kødet; derfor skal du bevare det, som du har set og hørt og ikke vise det til nogen.

2.2 Og se, når du kommer til mig, skal du skrive det og forsegle det, så ingen kan oversætte det; for du skal skrive det på et sprog, så det ikke kan læses.

2.3 Og se, disse to sten vil jeg give til dig, og også dem skal du forsegle sammen med det, som du skal skrive.

2.4 For se, det sprog, som du skal skrive, har jeg forvirret; derfor vil jeg, når jeg anser tiden for at være inde, foranledige, at disse sten skal gøre det, som du skal skrive, tydeligt for menneskenes øjne.

2.5 Og da Herren havde sagt disse ord, viste han Jereds bror alle jordens indbyggere, som havde været til, og også alle dem, som ville blive til; og han holdt dem ikke tilbage for hans blik, ja, lige til jordens ender.

2.6 For han havde tidligere sagt til ham, at hvis han ville tro på ham og på, at han kunne vise ham alt – da ville det blive vist ham; derfor kunne Herren ikke holde noget tilbage for ham, for han vidste, at Herren kunne vise ham alt.

2.7 Og Herren sagde til ham: Skriv dette, og forsegl det, så vil jeg vise det til menneskenes børn, når jeg anser tiden for at være inde.

2.8 Og det skete, at Herren befalede ham, at han skulle forsegle de to sten, som han havde modtaget, og ikke vise dem, førend Herren ville vise dem til menneskenes børn.

Eters Bog 4

1 Og Herren befalede Jereds bror at gå ned fra bjerget fra Herrens nærhed og skrive det, som han havde set; og det måtte ikke komme ud til menneskenes børn, førend efter at han var blevet løftet op på korset; og af denne grund opbevarede kong Mosija dem, for at de ikke skulle komme ud til verden, førend Kristus havde vist sig for sit folk.

2 Og efter at Kristus i sandhed havde vist sig for sit folk, befalede han, at de skulle gøres kendt.

3 Og se, siden da er de alle sunket ned i vantro, og der er ingen tilbage undtagen lamanitterne, og de har forkastet Kristi evangelium; derfor er det blevet mig befalet, at jeg igen skal skjule dem i jorden.

4 Se, jeg har på disse plader skrevet netop det, som Jereds bror så; og der er aldrig blevet tilkendegivet noget større end det, som blev tilkendegivet for Jereds bror.

5 Derfor har Herren befalet mig at skrive det, og jeg har skrevet det. Og han befalede mig, at jeg skulle forsegle det, og han har også befalet mig, at jeg skulle forsegle oversættelsen deraf; derfor har jeg forseglet oversætterne i overensstemmelse med Herrens befaling.

6 For Herren sagde til mig: Det skal ikke udgå til ikke-jøderne, førend den dag, da de omvender sig fra deres ugudelighed og bliver rene for Herren.

7 Og på den dag, da de vil udøve tro på mig, siger Herren, sådan som Jereds bror gjorde, så de kan blive helliggjorte i mig, da vil jeg gøre det, som Jereds bror så, kendt for dem, sådan at jeg endog vil udfolde alle mine åbenbaringer for dem, siger Jesus Kristus, Guds Søn, Fader til himlene og til jorden og alt, der er i dem.

8 Og den, der vil stride mod Herrens ord, lad ham være forbandet; og den, der vil

forkaste dette, lad ham være forbandet; for til dem vil jeg intet større vise, siger Jesus Kristus; for jeg er ham, som taler.

- 9 Og på min befaling åbnes og lukkes himlene; og på mit ord skal jorden ryste; og på min befaling skal dens indbyggere forgå, ja, som ved ild.
- 10 Og den, som ikke tror mine ord, tror ikke mine disciple; og afgør selv, om det ikke er mig, der taler; for I skal vide på den yderste dag, at det er mig, der taler.
- 11 Men den, som tror det, som jeg har talt, ham vil jeg besøge med min Ånds tilkendegivelser, og han skal vide og aflægge vidnesbyrd. For på grund af min Ånd skal han vide, at dette er sandt; for det formår menneskene til at gøre godt.
- 12 Og hvad end der formår menneskene til at gøre godt, er af mig, for det gode kommer ikke fra nogen anden end fra mig. Jeg er han, som leder menneskene til alt godt; den, der ikke vil tro mine ord, vil ikke tro på mig – at jeg er; og den, der ikke vil tro på mig, vil ikke tro på Faderen, som sendte mig. For se, jeg er Faderen, jeg er verdens lys og liv og sandhed.
- 13 Kom til mig, o I ikke-jøder, og jeg vil vise jer det, der er større, den kundskab, der er skjult på grund af vantro.
- 14 Kom til mig, o I Israels hus, og det skal blive tilkendegivet for jer, hvor store ting Faderen har beredt for jer fra verdens grundlæggelse; og det er ikke kommet til jer på grund af vantro.
- 15 Se, når I sønderriver det slør af vantro, der får jer til at forblive i jeres forfærdelige tilstand af ugudelighed og hårdhertethed og sindsblindhed, da skal de store og forunderlige ting, som har været skjult for jer fra verdens grundlæggelse – ja, når I påkalder Faderen i mit navn med et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd, da skal I vide, at Faderen har husket den pagt, som han sluttede med jeres fædre, o, Israels hus.
- 16 Og da skal mine åbenbaringer, som jeg har ladet skrive ved min tjener Johannes, blive foldet ud for øjnene af hele folket. Husk, når I ser dette, da skal I vide, at tiden er for hånden, da det skal blive tilkendegivet, ja, i handling.
- 17 Derfor, når I modtager denne optegnelse, da kan I vide, at Faderens værk er begyndt på hele landets overflade.
- 18 Derfor, omvend jer, alle I jordens ender, og kom til mig, og tro på mit evangelium, og bliv døbt i mit navn; for den, der tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, der ikke tror, skal blive fordømt; og tegn skal følge dem, der tror på mit navn.
- 19 Og velsignet er den, der på den yderste dag viser sig at være trofast mod mit navn, for han skal blive løftet op for at bo i det rige, som er beredt for ham fra verdens grundlæggelse. Og se, det er mig, der har talt det. Amen.

Eters Bog 5

- 1 Og se, jeg, Moroni, har efter min hukommelse skrevet de ord, som blev mig befalet; og jeg har fortalt dig om det, som jeg har forseglet; rør det derfor ikke i den hensigt, at du vil oversætte det, for det er dig forbudt, medmindre Gud siden hen anser det for vist.
- 2 Og se, du kan blive begunstiget, så du kan få lov til at vise pladerne til dem, som skal hjælpe med til at bringe dette værk frem;
- 3 og ved Guds kraft skal de blive vist til tre; og derfor skal de med vished vide, at dette er sandt.

- 4 Og ved tre vidners mund skal dette blive stadfæstet; og de tre vidners vidnesbyrd
og dette værk, hvori Guds kraft skal vises, og også hans ord, hvorom Faderen og
Sønnen og Helligånden aflægger vidnesbyrd – og alt dette skal stå som et
vidnesbyrd mod verden på den yderste dag.
- 5 Og dersom de omvender sig og kommer til Faderen i Jesu navn, skal de blive
modtaget i Guds rige.
- 6 Og se, afgør selv, om jeg har nogen myndighed til dette, for I skal vide, at jeg har
myndighed, når I ser mig, og vi skal stå foran Gud på den yderste dag. Amen.

Eters Bog 6

- 1 Og nu går jeg, Moroni, videre med at skrive optegnelsen om Jered og hans bror.
- 2 For det skete, efter at Herren havde beredt de sten, som Jereds bror havde båret
op på bjerget, at Jereds bror kom ned fra bjerget, og han anbragte stenene i de
fartøjer, der var blevet bygget, én i hver ende; og se, de gav fartøjerne lys.
- 3 Og således lod Herren stenene lyse i mørket for at give lys til mænd, kvinder og
børn, så de ikke skulle krydse de store vande i mørke.
- 4 Og det skete, at da de havde beredt al slags mad, så de kunne leve deraf på vandet
og ligeledes foder til deres flokke og hjoede og alle de store dyr eller små dyr eller
fugle, som de skulle bringe med sig – og det skete, at da de havde gjort alt dette, gik
de ombord i deres skibe eller fartøjer og stod til søs, idet de betroede sig til Herren
deres Gud.
- 5 Og det skete, at Gud Herren foranledigede, at en rasende vind skulle blæse hen
over vandenes overflade mod det forjættede land; og således blev de kastet om på
havets bølger for vinden.
- 6 Og det skete, at de mange gange blev begravet i havets dyb på grund af bølgerne,
der var så høje som bjerge, og som brød ind over dem, og også på grund af de store
og skrækkelige uvejr, som blev forårsaget af vindens heftighed.
- 7 Og det skete, at når de blev begravet i dybet, var der ikke noget vand, der kunne
forvolde dem skade, idet skibene var tætte som et fad, og de var også tætte som Noas
ark; når de derfor var omgivet af de mange vande, anråbte de Herren, og han bragte
dem atter op til overfladen af vandene.
- 8 Og det skete, at vinden aldrig hørte op med at blæse mod det forjættede land,
mens de var på vandene; og således blev de drevet frem for vinden.
- 9 Og de sang lovsange til Herren; ja, Jereds bror sang lovsange til Herren, og han
taktede og priste Herren hele dagen lang; og når natten kom, holdt de ikke op med
at prise Herren.
- 10 Og således blev de drevet frem; og ingen af havets uhyrer kunne knuse dem, ej
heller kunne nogen hval gøre dem skade; og de havde lys til stadighed, hvad enten de
var oven over vandet eller under vandet.
- 11 Og således blev de drevet frem på vandet i tre hundrede og fireogfyre dage.
- 12 Og de gik i land på kysten af det forjættede land. Og da de havde sat fod på
kysten af det forjættede land, bøjede de sig ned på landets overflade og ydmygede sig
for Herren og udgød glædestårer for Herren på grund af hans store, milde
barmhjertighed imod dem.
- 13 Og det skete, at de drog frem på landets overflade og begyndte at dyrke jorden.
- 14 Og Jered havde fire sønner, og de hed Jakom og Gilga og Maha og Oriha.

- 15 Og Jereds bror fik også sønner og døtre.
- 16 Og Jereds og hans brors venner var i antal omkring toogtyve sjæle; og de fik også sønner og døtre, før de kom til det forjættede land, og derfor begyndte de at blive mange.
- 17 Og de blev undervist om at vandre ydmygt for Herren, og de blev også undervist fra det høje.
- 18 Og det skete, at de begyndte at sprede sig ud over landets overflade og at mangfoldiggøre sig og at dyrke jorden; og de voksede sig stærke i landet.
- 19 Og Jereds bror begyndte at blive gammel, og han så, at han snart måtte gå ned i graven, derfor sagde han til Jered: Lad os samle vort folk sammen, så vi kan tælle dem, og så vi kan få at vide af dem, hvad de ønsker af os, førend vi går ned i vor grav.
- 20 Og i overensstemmelse hermed blev folket samlet sammen. Se, antallet af Jereds brors sønner og døtre var toogtyve sjæle; og antallet af Jereds sønner og døtre var tolv, hvoraf fire var sønner.
- 21 Og det skete, at de talte deres folk; og efter at de havde talt dem, ønskede de at få at vide af dem, hvad de ville, at de skulle gøre, før de gik ned i deres grav.
- 22 Og det skete, at folket ønskede af dem, at de skulle salve en af deres sønner til at være konge over sig.
- 23 Og se nu, dette foruroligede dem. Og Jereds bror sagde til dem: Dette fører visselig til fangenskab.
- 24 Men Jered sagde til sin bror: Tillad dem, at de må få en konge. Og derfor sagde han til dem: Udvalg jer en konge blandt vore sønner, hvem I selv vil.
- 25 Og det skete, at de valgte Jereds brors førstefødte, og hans navn var Pagag. Og det skete, at han afslog og ikke ville være deres konge. Og folket ville, at hans far skulle tvinge ham, men hans far ville ikke; og han befalede dem, at de ikke skulle tvinge nogen til at være deres konge.
- 26 Og det skete, at de valgte alle Pagags brødre, og de ville ikke.
- 27 Og det skete, at heller ingen af Jereds sønner ville, ingen med undtagelse af én, og Oriha blev salvet til at være konge over folket.
- 28 Og han begyndte at regere, og folket begyndte at have fremgang, og de blev overordentlig rige.
- 29 Og det skete, at Jered døde og ligeledes hans bror.
- 30 Og det skete, at Oriha vandrede ydmygt for Herren og huskede, hvilke store ting Herren havde gjort for hans far, og han lærte også sit folk, hvilke store ting Herren havde gjort for deres fædre.

Eters Bog 7

- 1 Og det skete, at Oriha fældede dom i landet i retfærdighed alle sine dage, og hans dage var overordentlig mange.
- 2 Og han fik sønner og døtre, ja, han fik enogtrediv, hvoriblandt var treogtyve sønner.
- 3 Og det skete, at han også fik Kib i sin alderdom. Og det skete, at Kib regerede i hans sted; og Kib fik Corihor.
- 4 Og da Corihor var toogtrediv år gammel, satte han sig op mod sin far og drog over og bosatte sig i Nehors land; og han fik sønner og døtre, og de blev overordentlig skønne, hvorfor Corihor drog mange folk med sig.

- 5 Og da han havde samlet en hær sammen, kom han op til Morons land, hvor kongen boede, og tog ham til fange, hvilket opfyldte Jereds brors ord om, at de ville blive ført i fangenskab.
- 6 Se, Morons land lå, hvor kongen boede, i nærheden af det land, som af nefitterne bliver kaldt Ødelæggelse.
- 7 Og det skete, at Kib levede i fangenskab med sit folk under sin søn Corihor, indtil han blev overordentlig gammel; alligevel fik Kib Shule i sin alderdom, mens han endnu var i fangenskab.
- 8 Og det skete, at Shule var vred på sin bror; og Shule voksede sig stærk og blev mægtig, hvad angår menneskelig styrke, og han var også mægtig med hensyn til dømmekraft.
- 9 Derfor kom han til højen Efraim og smeltede malm ud af højen og lavede sværd af stål til dem, som han havde draget med sig; og efter at han havde bevæbnet dem med sværd, vendte han tilbage til byen Nehor og udkæmpede et slag mod sin bror Corihor, hvorved han vandt riget og gav det tilbage til sin far Kib.
- 10 Og se, på grund af det, som Shule havde gjort, overdrog hans far ham riget, og derfor begyndte han at regere i sin fars sted.
- 11 Og det skete, at han fældede dom i retfærdighed, og han udbredte sit rige på hele landets overflade, for folket var blevet overordentlig talrigt.
- 12 Og det skete, at Shule også fik mange sønner og døtre.
- 13 Og Corihor omvendte sig fra de mange onder, han havde gjort, derfor gav Shule ham magt i sit rige.
- 14 Og det skete, at Corihor havde mange sønner og døtre. Og blandt Corihors sønner var der en, hvis navn var Noa.
- 15 Og det skete, at Noa satte sig op mod Shule, kongen, og også mod sin far Corihor, og drog Cohor, sin bror, med sig og også alle sine brødre og mange af folket.
- 16 Og han udkæmpede et slag mod Shule, kongen, hvorved han vandt deres første arveland, og han blev konge over den del af landet.
- 17 Og det skete, at han udkæmpede endnu et slag mod Shule, kongen, og han tog Shule, kongen, og førte ham som fange til Moron.
- 18 Og det skete, at da han skulle til at sende ham i døden, krøb Shules sønner ind i Noas hus om natten og slog ham ihjel og brød døren ind til fængslet ned og hentede deres far ud og satte ham på hans trone i hans eget rige.
- 19 Derfor opbyggede Noas søn sin fars rige i hans sted; alligevel fik de ikke mere magt over Shule, kongen, og det folk, der var under Shules, kongens, regering, havde overordentlig stor fremgang og voksede sig stort.
- 20 Og landet blev delt; og der var to riger, Shules rige og Cohors, Noas søns rige.
- 21 Og Cohor, Noas søn, foranledigede, at hans folk udkæmpede et slag mod Shule, i hvilket Shule slog dem og slog Cohor ihjel.
- 22 Og se, Cohor havde en søn, som hed Nimrod, og Nimrod overdrog Cohors rige til Shule, og han vandt yndest i Shules øjne; derfor viste Shule ham store begunstigelser, og han gjorde efter sine ønsker i Shules rige.
- 23 Og i Shules regeringstid kom der også profeter, som var sendt af Herren, blandt folket, og de profeterede, at folkets ugudelighed og afgudsdyrkelse var ved at bringe en forbandelse over landet, og at de ville blive udryddet, hvis de ikke omvendte sig.
- 24 Og det skete, at folket hånede profeterne og spottede dem. Og det skete, at kong Shule fældede dom over alle dem, der hånede profeterne.

- 25 Og han udstedte en lov for hele landet, som gav profeterne magt, så de kunne drage, hvorhen de ville; og på grund af det blev folket bragt til omvendelse.
- 26 Og fordi folket omvendte sig fra deres syndighed og afgudsdyrkelse, skånede Herren dem, og de begyndte igen at have fremgang i landet. Og det skete, at Shule fik sønner og døtre i sin alderdom.
- 27 Og der var ikke flere krige i Shules dage, og han erindrede de store ting, Herren havde gjort for hans fædre ved at føre dem over det store dyb til det forjættede land, derfor fældede han dom i retfærdighed alle sine dage.

Eters Bog 8

- 1 Og det skete, at han fik Omer, og Omer regerede i hans sted. Og Omer fik Jered, og Jered fik sønner og døtre.
- 2 Og Jered satte sig op imod sin far og kom og boede i Hets land. Og det skete, at han smigrede mange folk med sine snedige ord, indtil han havde vundet det halve rige for sig.
- 3 Og da han havde vundet det halve rige, udkæmpede han et slag mod sin far, og han førte sin far bort i fangenskab og lod ham tjene i fangenskab.
- 4 Og se, i sine regeringsdage var Omer i fangenskab halvdelen af sine dage. Og det skete, at han fik sønner og døtre, hvoriblandt var Esrom og Coriantumr;
- 5 og de var overordentlig vrede på grund af Jereds, deres brors, gerninger, i en sådan grad at de mønstrede en hær og udkæmpede et slag mod Jered. Og det skete, at de udkæmpede et slag mod ham om natten.
- 6 Og det skete, at da de havde slået Jereds hær, stod de i begreb med også at dræbe ham; men han bønfuldt dem om, at de ikke ville slå ham ihjel, og så ville han overdrage riget til sin far. Og det skete, at de skænkede ham livet.
- 7 Og se, Jered blev overordentlig sorgfuld på grund af tabet af riget, for han havde ladet sit hjerte blive optaget af riget og af verdens herlighed.
- 8 Se, Jereds datter var overordentlig beregnende, og da hun så sin fars sorg, satte hun sig for at udtænke en plan, hvorved hun kunne genvinde riget til sin far.
- 9 Se, Jereds datter var overordentlig skøn. Og det skete, at hun talte med sin far og sagde til ham: Hvorfor har min far så megen sorg? Har han ikke læst den optegnelse, som vore fædre bragte med sig over det store dyb? Se, findes der ikke en beretning om dem forud, at de ved deres hemmelige planer vandt riger og stor herlighed?
- 10 Og se, lad derfor min far sende bud efter Akish, Kimnors søn; og se, jeg er skøn, og jeg vil danse for ham, og jeg vil behage ham, så han vil ønske mig til hustru; og hvis han derfor ønsker af dig, at du skal give ham mig til hustru, da skal du sige: Jeg vil give dig hende, hvis du vil bringe mig min fars, kongens hoved.
- 11 Og se, Omer var en ven af Akish, så da Jered havde sendt bud efter Akish, dansede Jereds datter for ham, så hun behagede ham i en sådan grad, at han ønskede hende til hustru. Og det skete, at han sagde til Jered: Giv mig hende til hustru.
- 12 Og Jered sagde til ham: Jeg vil give dig hende, hvis du vil bringe mig min fars, kongens, hoved.
- 13 Og det skete, at Akish samlede alle sine slægtninge i Jereds hus og sagde til dem: Vil I sværge over for mig, at I vil være trofaste mod mig med hensyn til det, som jeg vil ønske af jer?
- 14 Og det skete, at de alle svor over for ham ved himlens Gud og også ved himlene

og også ved jorden og ved deres hoved, at den, der afslog at yde den hjælp, som Akish ønskede, skulle miste hovedet; og den, som røbede noget som helst af det, Akish gjorde dem bekendt med, han skulle miste sit liv.

15 Og det skete, at de således kom overens med Akish. Og Akish forrettede for dem de eder, som var blevet givet af dem fordum, der også stræbte efter magt, og som var blevet overleveret helt fra Kain, der var morder fra begyndelsen.

16 Og de var blevet bevaret ved Djævelens magt, for at de kunne blive forrettet for folket for at holde dem i mørke og for at hjælpe sådanne, som stræbte efter magt, til at vinde magt, til at myrde og til at plyndre og til at lyve og til at begå al slags ugudelighed og alle slags utugtigheder.

17 Og det var Jereds datter, som indgav ham det i hans hjerte at finde disse fordums ting frem; og Jered indgav Akish det i hjertet, hvorfor Akish forrettede dem for sine slægtninge og venner, idet han forledte dem med gyldne løfter til at gøre, hvad end han ønskede.

18 Og det skete, at de dannede en hemmelig sammensværgelse, ligesom dem fordum, hvilken sammensværgelse i Guds øjne er yderst vederstyggelig og ugudelig, mere end alt andet;

19 for Herren virker ikke ved hemmelige sammensværgelser, ej heller vil han, at mennesket skal udgyde blod, men har fra menneskets begyndelse forbudt dette under alle omstændigheder.

20 Og se, jeg, Moroni, skriver ikke noget om beskaffenheden af deres eder og sammensværgelser, for det er blevet mig kundgjort, at de findes blandt alle folk, og de findes blandt lamanitterne.

21 Og de har forårsaget udryddelsen af dette folk, om hvem jeg nu taler, og også udryddelsen af Nefis folk.

22 Og ethvert folkeslag, der støtter sådanne hemmelige sammensværgelser for at få magt og vinding, indtil de har bredt sig ud blandt hele folkeslaget, se, de skal blive udryddet, for Herren vil ikke tillade, at hans helliges blod, som bliver udgydt af dem, stedse skal råbe til ham fra jorden om hævn over dem, uden at han hævner dem.

23 Derfor, o I ikke-jøder, anser Gud det for vist, at dette skal vises jer, så I derved kan omvende jer fra jeres synder og ikke tillade, at disse morderiske sammensværgelser, som er oprettet for at få magt og vinding, får overhånd over jer – og at dette værk, ja, dette, ødelæggelsens, værk kommer over jer, ja, den evige Guds retfærdigheds sværd skal falde på jer til jeres omstyrtelse og tilintetgørelse, hvis I tillader dette at findes.

24 Derfor befaler Herren jer, at I, når I ser dette komme blandt jer, skal vågne op til en erkendelse af jeres forfærdelige stilling på grund af denne hemmelige sammensværgelse, som vil findes blandt jer; og ve over den på grund af blodet fra dem, som er blevet slået ihjel, for de råber fra støvet om hævn over den og ligeledes over dem, som byggede den op.

25 For det skal ske, at den, som bygger den op, forsøger at omstyrte alle landes, folkeslags og rigers frihed; og den forårsager tilintetgørelsen af alle mennesker, for den er opbygget af Djævelen, som er fader til alle løgne, ja, den selv samme løgner, som forledte vore første forældre, ja, den selv samme løgner, som har fået mennesket til at begå mord fra begyndelsen, og som har forhærdet menneskers hjerte, så de har myrdet profeterne og stenet dem og stødt dem ud fra begyndelsen.

26 Derfor er jeg, Moroni, blevet befalet at skrive dette, for at det onde kan blive afskaffet, og for at den tid må komme, da Satan ingen magt skal have over

menneskenes børns hjerte, men at de må blive formået til bestandigt at gøre godt, så de må komme til al retfærdigheds kilde og blive frelst.

Eters Bog 9

1 Og nu går jeg, Moroni, videre med min optegnelse. Derfor, se, det skete, at på grund af Akishs og hans venners hemmelige sammensværgelser, se, da omstyrtede de Omers rige.

2 Alligevel var Herren barmhjertig mod Omer og også mod hans sønner og mod hans døtre, som ikke stræbte efter hans død.

3 Og i en drøm formanede Herren Omer til, at han skulle drage ud af landet; derfor drog Omer ud af landet med sin familie og rejste i mange dage og kom over til og rejste forbi Shims høj og kom over til det sted, hvor nefitterne blev udryddet, og derfra mod øst og kom til et sted ved kysten, som blev kaldt Ablom, og der slog han sit telt op og ligeså gjorde hans sønner og døtre og hele hans husstand undtagen Jered og hans familie.

4 Og det skete, at Jered blev salvet til konge over folket ved ugudelighedens hånd; og han gav Akish sin datter til hustru.

5 Og det skete, at Akish stræbte sin svigerfar efter livet; og han bad om hjælp fra dem, som han havde fået til at sværge ved de gamles ed, og de huggede hovedet af hans svigerfar, mens denne sad på sin trone og gav audiens for sit folk.

6 For så stor var udbredelsen af denne ugudelige og hemmelige forening blevet, at den havde fordærvet hele folkets hjerte; derfor blev Jered myrdet på sin trone, og Akish regerede i hans sted.

7 Og det skete, at Akish begyndte at blive misundelig på sin søn, derfor spærrede han ham inde i et fængsel og gav ham kun lidt eller ingen mad, indtil han havde lidt døden.

8 Og se, broderen til ham, der havde lidt døden (og hans navn var Nimra), blev vred på sin far på grund af det, som hans far havde gjort mod hans bror.

9 Og det skete, at Nimra samlede et lille antal mænd sammen og flygtede ud af landet og kom over og bosatte sig hos Omer.

10 Og det skete, at Akish fik andre sønner, og de vandt folkets hjerte, til trods for at de havde svoret over for ham at ville gøre al slags ugudelighed i overensstemmelse med det, som han ønskede.

11 Se, Akishs folk havde ønske om vinding, ligesom Akish havde ønske om magt; derfor tilbød Akishs sønner dem penge, hvorved de drog størstedelen af folket med sig.

12 Og der opstod en krig mellem Akishs sønner og Akish, en krig som varede i et tidsrum af mange år, ja, som førte til, at næsten alle mennesker i riget blev udryddet, ja, alle bortset fra tredive sjæle og dem, som var flygtet med Omers hus.

13 Derfor blev Omer igen indsat i sit arveland.

14 Og det skete, at Omer begyndte at blive gammel; alligevel fik han Emer i sin alderdom; og han salvede Emer til at være konge og til at regere i sit sted.

15 Og efter at han havde salvet Emer til at være konge, så han fred i landet i et tidsrum af to år, og han døde, efter at have set overordentlig mange dage, der var fulde af sorg. Og det skete, at Emer regerede i hans sted og udfyldte sin fars fodspor.

16 Og Herren begyndte igen at tage forbandelsen bort fra landet, og Emers hus

havde overordentlig stor fremgang i Emers regeringstid, og i løbet af et tidsrum af toogtres år var de blevet overordentlig stærke, således at de blev overordentlig rige –
17 idet de havde alle slags frugt og korn og silke og fint linned og guld og sølv og kostbarheder

18 og også alle slags kvæg, okser og køer og får og svin og geder og også mange andre former for dyr, som var nyttige som føde for mennesket.

19 Og de havde også heste og æsler, og der fandtes elefanter og curelommer og cumommer, som alle var nyttige for mennesket, og især elefanterne, curelommerne og cumommerne.

20 Og således udøste Herren sine velsignelser over dette land, som var mere udsøgt end alle andre lande; og han befalede, at de, som skulle besidde landet, skulle besidde det for Herren, ellers ville de blive udryddet, når de var blevet modne i ugudelighed, for over sådanne, siger Herren, vil jeg udøse min vredes fylde.

21 Emer fældede dom i retfærdighed alle sine dage, og han fik mange sønner og døtre, og han fik Coriantum, og han salvede Coriantum til at regere i sit sted.

22 Og efter at han havde salvet Coriantum til at regere i sit sted, levede han i fire år, og han så fred i landet; ja, og han så endog Retfærdighedens Søn og frydede og glædede sig ved hans dag; og han døde i fred.

23 Og det skete, Coriantum vandrede i sin fars fodspor og byggede mange mægtige byer, og gav sit folk det, der var godt, i alle sine dage. Og det skete, at han ikke fik nogen børn, førend han blev overordentlig gammel.

24 Og det skete, at hans hustru døde, da hun var et hundrede og to år gammel. Og det skete, at Coriantum i sin alderdom tog en ung pige til hustru og fik sønner og døtre; således levede han, indtil han var et hundrede og toogfyrre år gammel.

25 Og det skete, at han fik Com, og Com regerede i hans sted; og han regerede i niogfyrre år, og han fik Het; og han fik også andre sønner og døtre.

26 Og folket havde igen spredt sig ud over hele landets overflade, og der begyndte igen blive en overordentlig stor ugudelighed på landets overflade, og Het begyndte igen at antage de fordums hemmelige planer for at slå sin far ihjel.

27 Og det skete, at han styrtede sin far fra tronen, for han slog ham ihjel med hans eget sværd, og han regerede i hans sted.

28 Og der kom igen profeter i landet, som råbte omvendelse til dem – at de skulle berede Herrens vej, ellers ville der komme en forbandelse over landets overflade, ja, der ville komme en stor hungersnød, under hvilken de ville blive udryddet, hvis ikke de omvendte sig.

29 Men folket troede ikke profeternes ord, men de stødte dem ud, og nogle af dem kastede de i grave og efterlod dem til at omkomme. Og det skete, at de gjorde alt dette i overensstemmelse med kongens, Hets, befaling.

30 Og det skete, at der opstod en stor knaphed i landet, og befolkningen begyndte at blive udryddet overordentlig hurtigt som følge af knapheden, for der faldt ingen regn på jordens overflade.

31 Og der kom også giftige slanger frem på landets overflade og forgiftede mange folk. Og det skete, at deres flokke begyndte at flygte for de giftige slanger mod landet mod syd, som af nefitterne blev kaldt Zarahemla.

32 Og det skete, at der var mange af dem, som omkom undervejs; alligevel var der nogle, der flygtede ind i landet mod syd.

33 Og det skete, at Herren foranledigede slangerne til ikke mere at forfølge dem,

men at de skulle spærre vejen, så folket ikke kunne komme forbi, så de, som ville forsøge at komme forbi, ville blive dræbt af de giftige slanger.

34 Og det skete, at folket fulgte dyrenes vej og fortærede ådslerne af dem, som faldt undervejs, indtil de havde fortæret dem alle. Se, da folket så, at de måtte omkomme, begyndte de at omvende sig fra deres syndighed og at anråbe Herren.

35 Og det skete, at da de havde ydmyget sig tilstrækkeligt over for Herren, sendte han regn på jordens overflade; og folket begyndte at live op igen, og der begyndte at komme frugt i de nordlige lande og i alle landene rundt omkring. Og Herren viste dem sin magt ved at redde dem fra hungersnød.

Eters Bog 10

1 Og det skete, at Shez, som var efterkommer af Het – for Het var omkommet under hungersnøden og hele hans husstand bortset fra Shez – derfor begyndte Shez at genopbygge et nedbrudt folk.

2 Og det skete, at Shez erindrede sine fædres undergang, og han opbyggede et retfærdigt rige, for han erindrede, hvad Herren havde gjort ved at føre Jered og hans bror over dybet; og han vandrede på Herrens veje; og han fik sønner og døtre.

3 Og hans ældste søn, hvis navn var Shez, satte sig op imod ham; alligevel blev Shez på grund af sine overordentlig store rigdomme slået ihjel ved en røvers hånd, hvilket bragte hans far fred igen.

4 Og det skete, at hans far opbyggede mange byer på landets overflade, og folket begyndte atter at sprede sig ud over hele landets overflade. Og Shez levede, indtil han nåede en overordentlig høj alder; og han fik Riplakish. Og han døde. Og Riplakish regerede i hans sted.

5 Og det skete, at Riplakish ikke gjorde det, der var ret i Herrens øjne, for han havde mange hustruer og medhustruer og lagde det, som var tungt at bære, på menneskers skuldre; ja, han beskattede dem med tunge skatter, og med disse skatter byggede han mange rummelige bygninger.

6 Og han opførte sig en overordentlig smuk trone, og han byggede mange fængsler, og den, der ikke ville lade sig beskatte, kastede han i fængsel, og den, som ikke var i stand til at betale skatterne, kastede han i fængsel; og han foranledigede, at de skulle arbejde bestandigt for deres underhold, og den, som nægtede at arbejde, lod han sende i døden.

7 Således fik han alt sit fine arbejde gjort, ja, endog sit fine guld lod han lutre i fængslet, og al slags kunstarbejde lod han udføre i fængslet. Og det skete, at han besværede folket med sine utugtigheder og vederstyggeligheder.

8 Og da han havde regeret i et tidsrum af toogfyrre år, rejste folket sig i oprør imod ham, og der opstod igen krig i landet, således at Riplakish blev dræbt, og hans efterkommere blev drevet ud af landet.

9 Og det skete efter et tidsrum af mange år, at Morianton (som var efterkommer af Riplakish), samlede en hær sammen af fordrevne og drog ud og udkæmpede et slag mod folket; og han fik magt over mange byer; og krigen blev overordentlig voldsom og varede i et tidsrum af mange år; og han fik magt over hele landet og indsatte sig selv som konge over hele landet.

10 Og efter at han havde indsat sig selv som konge, lettede han folkets byrde, hvorved han vandt yndest i folkets øjne, og de salvede ham til at være deres konge.

- 11 Og han handlede retfærdigt mod folket, men ikke mod sig selv på grund af sine mange utugtigheder, derfor blev han forstødt fra Herrens nærhed.
- 12 Og det skete, at Morianton byggede mange byer, og folket blev overordentlig rigt i hans regeringstid, både på bygninger og på guld og sølv og ved at dyrke korn og på flokke og hjerne og sådanne ting, som var blevet givet dem tilbage.
- 13 Og Morianton levede, indtil han nåede en overordentlig høj alder, og så fik han Kim; og Kim regerede i sin fars sted; og han regerede i otte år, og hans far døde. Og det skete, at Kim ikke regerede i retfærdighed, derfor blev han ikke begunstiget af Herren.
- 14 Og hans bror rejste sig i oprør imod ham, hvorved han førte ham i fangenskab; og han forblev i fangenskab alle sine dage; og han fik sønner og døtre i fangenskab, og i sin alderdom fik han Levi; og han døde.
- 15 Og det skete, at Levi efter sin fars død tjente i fangenskab i et tidsrum af toogfyrre år. Og han førte krig mod landets konge, hvorved han vandt riget for sig selv.
- 16 Og efter at han havde vundet sig riget, gjorde han det, der var ret i Herrens øjne, og folket havde fremgang i landet; og han levede, indtil han nåede en ganske høj alder, og fik sønner og døtre; og han fik også Corom, som han salvede til konge i sit sted.
- 17 Og det skete, at Corom gjorde det, der var godt i Herrens øjne, i alle sine dage; og han fik mange sønner og døtre; og efter at han havde set mange dage, gik han bort, ligesom alt andet på jorden; og Kish regerede i hans sted.
- 18 Og det skete, at Kish også gik bort, og Lib regerede i hans sted.
- 19 Og det skete, at Lib også gjorde det, der var godt i Herrens øjne. Og i Libs dage blev de giftige slanger udryddet. Derfor drog de ind i landet mod syd for at jage efter føde til folket i landet, for landet var fyldt med skovens dyr. Og Lib blev også selv en stor jæger.
- 20 Og de byggede en stor by ved den smalle landtange på det sted, hvor havet deler landet.
- 21 Og de bevarede landet mod syd som en ødemark, hvor de kunne jage vildt. Og hele overfladen af landet mod nord var dækket af indbyggere.
- 22 Og de var overordentlig arbejdsomme, og de købte og solgte og handlede, den ene med den anden, så de kunne skaffe sig vinding.
- 23 Og de arbejdede med alle slags malm, og de lavede guld og sølv og jern og bronze og alle slags metaller; og de gravede det ud af jorden, derfor opkastede de mægtige dynger af jord for at få guld- og sølv- og jern- og kobbermalm. Og de udførte al slags fint arbejde.
- 24 Og de havde silke og fintvævet linned; og de tilvirkede al slags klæde, så de kunne klæde deres nøgenhed.
- 25 Og de lavede alle slags redskaber til at dyrke jorden med, både til at pløje og til at så, til at høste og til at hygge og også til at tærsk med.
- 26 Og de lavede alle slags redskaber, som de lod deres dyr arbejde med.
- 27 Og de lavede alle slags krigsvåben. Og de udførte al slags arbejde med overordentlig kunstfærdig forarbejdning.
- 28 Og aldrig kunne et folk blive mere velsignet, end de var, og mere begunstiget af Herrens hånd. Og de var i et land, som var mere udsøgt end alle lande, for Herren havde talt det.
- 29 Og det skete, at Lib levede mange år og fik sønner og døtre; og han fik også

Heartom.

30 Og det skete, at Heartom regerede i sin fars sted. Og da Heartom havde regeret i fireogtyve år, se, da blev riget taget fra ham. Og han tjente mange år i fangenskab, ja, alle resten af sine dage.

31 Og han fik Het, og Het levede i fangenskab alle sine dage. Og Het fik Aron, og Aron levede i fangenskab alle sine dage; og han fik Amnigadda, og Amnigadda levede også i fangenskab alle sine dage; og han fik Coriantum, og Coriantum levede i fangenskab alle sine dage; og han fik Com.

32 Og det skete, at Com drog halvdelen af riget med sig. Og han regerede over halvdelen af riget i toogfyrre år; og han drog ud for at kæmpe mod kongen, Amgid, og de kæmpede i et tidsrum af mange år, i løbet af hvilken tid Com vandt magt over Amgid og fik magt over resten af riget.

33 Og i Coms dage begyndte der at komme røvere i landet; og de antog de gamle planer og forrettede eder på de gamles måde og forsøgte igen at tilintetgøre riget.

34 Se, Com kæmpede meget mod dem; alligevel kunne han ikke få overhånd over dem.

Eters Bog II

1 Og i Coms dage kom der også mange profeter og profeterede om, at dette store folk ville blive udryddet, medmindre de ville omvende sig og vende sig til Herren og forsage deres mord og ugudelighed.

2 Og det skete, at profeterne blev forkastet af folket, og de flygtede til Com for at få beskyttelse, for folket forsøgte at slå dem ihjel.

3 Og de profeterede meget for Com, og han blev velsignet i alle resten af sine dage.

4 Og han opnåede en ganske høj alder og fik Shiblom, og Shiblom regerede i hans sted. Og Shibloms bror satte sig op imod ham, og der opstod en overordentlig stor krig i hele landet.

5 Og det skete, at Shibloms bror foranledigede, at alle de profeter, som profeterede om folkets undergang, skulle sendes i døden;

6 og der skete store katastrofer i hele landet, for de havde vidnet om, at der skulle komme en stor forbandelse over landet og også over folket, og at der skulle finde en stor ødelæggelse sted blandt dem, en sådan som aldrig før havde fundet sted på jordens overflade, og deres knogler skulle blive som dynger af jord på landets overflade, medmindre de omvendte sig fra deres ugudelighed.

7 Og de lyttede ikke til Herrens røst på grund af deres ugudelige sammensværgelser, derfor opstod der krige og stridigheder i hele landet og også mange tilfælde af hungersnød og pest, således at der fandt en stor ødelæggelse sted, en sådan som man aldrig før havde kendt på jordens overflade; og alt dette skete i Shibloms dage.

8 Og folket begyndte at omvende sig fra deres ugudelighed; og for så vidt som de gjorde dette, havde Herren barmhjertighed med dem.

9 Og det skete, at Shiblom blev slået ihjel, og Set blev ført i fangenskab og boede i fangenskab alle sine dage.

10 Og det skete, at Aha, hans søn, fik riget, og han regerede over folket alle sine dage. Og han begik al slags ugudelighed i sine dage, hvorved han forårsagede udgydelsen af meget blod; og få var hans dage.

11 Og Etem, der var efterkommer af Aha, fik riget; og også han gjorde det, der var

ugudeligt, i sine dage.

12 Og det skete, at der i Etems dage igen kom mange profeter og profeterede for folket; ja, de profeterede, at Herren ville udrydde dem fuldstændig fra jordens overflade, medmindre de omvendte sig fra deres syndighed.

13 Og det skete, at folket forhærdede hjertet og ikke ville lytte til deres ord; og profeterne sørgede og trak sig tilbage fra folket.

14 Og det skete, at Etem fældede dom i ugudelighed alle sine dage; og han fik Moron. Og det skete, at Moron regerede i hans sted; og Moron gjorde det, der var ugudeligt for Herren.

15 Og det skete, at der rejste sig et oprør blandt folket på grund af den hemmelige sammensværgelse, som var blevet dannet for at få magt og vinding; og der fremstod en mægtig mand blandt dem, fuld af ugudelighed, og han udkæmpede et slag mod Moron, i hvilket han omstyrtede halvdelen af riget; og han holdt halvdelen af riget i mange år.

16 Og det skete, at Moron styrtede ham og vandt riget igen.

17 Og det skete, at der opstod en anden mægtig mand, og han var efterkommer af Jereds bror.

18 Og det skete, at han styrtede Moron og vandt riget, derfor levede Moron i fangenskab alle resten af sine dage; og han fik Coriantor.

19 Og det skete, at Coriantor levede i fangenskab alle sine dage.

20 Og i Coriantors dage kom der også mange profeter og profeterede om store og forunderlige ting og råbte omvendelse til folket, og at Gud Herren, medmindre de omvendte sig, ville fælde dom over dem til deres fuldstændige udryddelse;

21 og at Gud Herren ved sin magt ville sende eller føre et andet folk dertil for at tage landet i besiddelse på samme måde, som han førte deres fædre dertil.

22 Og de forkastede alle profeternes ord på grund af deres hemmelige forening og ugudelige vederstyggeligheder.

23 Og det skete, at Coriantor fik Eter, og han døde efter at have levet i fangenskab alle sine dage.

Eters Bog 12

1 Og det skete, at Eters dage var i Coriantumrs dage; og Coriantumr var konge over hele landet.

2 Og Eter var Herrens profet; derfor trådte Eter frem i Coriantumrs dage og begyndte at profetere for folket, for han kunne ikke holdes tilbage på grund af Herrens Ånd, som var i ham.

3 For han råbte fra om morgenen, lige indtil solen gik ned, mens han formanede folket til at tro på Gud til omvendelse, for at de ikke skulle blive udryddet, og sagde til dem, at ved tro bliver alt opfyldt.

4 Derfor kan den, der tror på Gud, med vished håbe på en bedre verden, ja, en plads ved Guds højre hånd, hvilket håb kommer af tro og udgør et anker for menneskenes sjæl, som vil gøre dem sikre og standhaftige, altid rige på gode gerninger, og lede dem til at herliggøre Gud.

5 Og det skete, at Eter profeterede store og forunderlige ting for folket, som de ikke troede, fordi de ikke så dem.

6 Og nu vil jeg, Moroni, sige noget angående dette; jeg vil vise verden, at tro er det,

som man håber på og ikke ser; bestrid det derfor ikke, fordi I ikke ser det, for I modtager intet vidnesbyrd, førend jeres tro er blevet prøvet.

7 For det var ved tro, at Kristus viste sig for vore fædre, efter at han var opstået fra de døde; og han viste sig ikke for dem, førend de havde tro på ham; derfor må det nødvendigvis være sådan, at nogen havde tro på ham, for han viste sig ikke for verden.

8 Men på grund af menneskenes tro har han vist sig for verden og herliggjort Faderens navn og beredt en vej, så andre derved kan blive delagtige i den himmelske gave, så de kan have håb om det, som de ikke har set.

9 Derfor kan også I have håb og blive delagtige i gaven, hvis I blot vil have tro.

10 Se, det var ved tro, at de gamle blev kaldet efter Guds hellige orden.

11 Derfor, ved tro blev Moseloven givet. Men ved sin gave, sin Søn, har Gud beredt en mere fortrinlig vej, og det er ved tro, at den er blevet opfyldt.

12 For hvis der ikke er nogen tro blandt menneskenes børn, kan Gud ikke udføre noget mirakel blandt dem; derfor viste han sig ikke, førend de troede.

13 Se, det var Almas og Amuleks tro, som fik fængslet til at styrte til jorden.

14 Se, det var Nefis og Lehis tro, der udvirkede forandringen af lamanitterne, så de blev døbt med ild og med Helligånden.

15 Se, det var Ammons og hans brødres tro, der udvirkede så stort et mirakel blandt lamanitterne.

16 Ja, og alle de, der udvirkede mirakler, udvirkede dem ved tro, både de, der levede før Kristus, og også de, der levede efter.

17 Og det var ved tro, at de tre disciple fik et løfte om, at de ikke skulle smage døden; og de fik ikke løftet, førend de troede.

18 Og der er heller ikke nogen, der på noget tidspunkt har udvirket mirakler, førend de troede; derfor troede de først på Guds Søn.

19 Og der var mange, hvis tro var så overordentlig stærk, selv før Kristus kom, at de ikke kunne holdes uden for sløret, men som i sandhed med øjnene så det, som de havde set med troens øje, og de var glade.

20 Og se, vi har set i denne optegnelse, at en af disse var Jereds bror, for så stor var hans tro på Gud, at da Gud rakte fingeren frem, kunne han ikke skjule den for Jereds brors øjne på grund af sit ord, som han havde talt til ham, hvilket ord han havde fået ved tro.

21 Og efter at Jereds bror havde set Herrens finger, kunne Herren på grund af det løfte, som Jereds bror havde fået ved tro, ikke skjule noget for hans øjne; derfor viste han ham alt, for han kunne ikke længere holdes uden for sløret.

22 Og det er ved tro, at mine fædre har fået det løfte, at dette skal komme til deres brødre ved ikke-jøderne; derfor har Herren, ja, Jesus Kristus selv, befalet mig.

23 Og jeg sagde til ham: Herre, ikke-jøderne vil gøre nar af dette på grund af vor svaghed med hensyn til at skrive, for Herre, du har gjort os mægtige med hensyn til ord ved tro, men du har ikke gjort os mægtige med hensyn til at skrive, for du har gjort det således, at hele dette folk kan tale meget på grund af Helligånden, som du har givet dem;

24 og du har gjort det således, at vi kun kan skrive lidt på grund af vore hænders kejtethed. Se, du har ikke gjort os mægtige med hensyn til at skrive, ligesom Jereds bror, for du gjorde ham i stand til, at det, som han skrev, blev mægtigt ligesom du, til med kraft at få mennesker til at læse det.

- 25 Du har også gjort vore ord kraftige og mægtige, så vi ikke engang kan skrive dem, når vi derfor skriver, ser vi vor svaghed og snubler på grund af sammensætningen af vore ord, og jeg frygter, at ikke-jøderne vil gøre nar af vore ord.
- 26 Og da jeg havde sagt dette, talte Herren til mig og sagde: Tåber gør nar, men de skal sørge; og min nåde er tilstrækkelig for de sagtmodige, så de ikke vil drage fordel af jeres svaghed;
- 27 og hvis menneskene kommer til mig, vil jeg vise dem deres svaghed. Jeg giver menneskene svaghed, så de kan være ydmyge; og min nåde er tilstrækkelig for alle mennesker, som ydmyger sig for mig; for hvis de ydmyger sig for mig og har tro på mig, så vil jeg gøre det svage stærkt for dem.
- 28 Se, jeg vil vise ikke-jøderne deres svaghed, og jeg vil vise dem, at tro, håb og næstekærlighed fører til mig – kilden til al retfærdighed.
- 29 Og da jeg, Moroni, havde hørt disse ord, var jeg trøstet og sagde: O Herre, din retfærdige vilje ske, for jeg ved, at du virker for menneskenes børn i forhold til deres tro.
- 30 For Jereds bror sagde til bjerget Zerin: Flyt dig! og det blev flyttet. Og hvis han ikke havde haft tro, ville det ikke have flyttet sig, altså virker du, efter at mennesker har fået tro.
- 31 For således gav du dig til kende for dine disciple, for efter at de havde fået tro og talte i dit navn, viste du dig for dem i stor kraft.
- 32 Og jeg husker også, at du har sagt, at du har beredt et hus for mennesket, ja, blandt din Faders boliger, hvorfor mennesket kan få et mere fortrinligt håb; derfor må mennesket håbe, ellers kan det ikke få en arv i det sted, som du har beredt.
- 33 Og videre husker jeg, at du har sagt, at du har elsket verden så meget, at du har nedlagt dit liv for verden, for at du kunne tage det op igen for at berede et sted for menneskenes børn.
- 34 Og se, jeg ved, at denne kærlighed, som du har næret til menneskenes børn, er næstekærlighed; derfor, medmindre menneskene nærer næstekærlighed kan de ikke arve det sted, som du har beredt i din Faders boliger.
- 35 Derfor ved jeg ud fra det, som du har sagt, at hvis ikke-jøderne ikke nærer næstekærlighed på grund af vor svaghed, at du da vil prøve dem og tage deres talent fra dem, ja, det, som de har modtaget, og give det til dem, som skal have mere rigeligt.
- 36 Og det skete, at jeg bad til Herren om, at han ville skænke ikke-jøderne nåde, så de kunne nære næstekærlighed.
- 37 Og det skete, at Herren sagde til mig: Om de ikke nærer næstekærlighed, så betyder det ikke noget for dig, for du har været trofast; derfor skal dine klæder blive gjort rene. Og fordi du har set din svaghed, skal du blive gjort stærk, ja, så du kan sætte dig på den plads, som jeg har beredt i min Faders boliger.
- 38 Og nu byder jeg, Moroni, farvel til ikke-jøderne, ja, og også til mine brødre, som jeg elsker, indtil vi skal mødes for Kristi dommersæde, hvor alle mennesker skal vide, at mine klæder ikke er plettet af jeres blod.
- 39 Og da skal I vide, at jeg har set Jesus, og at han har talt med mig ansigt til ansigt, og at han fortalte om dette med tydelig ydmyghed, ligesom et menneske taler med et andet, på mit eget sprog;
- 40 og kun lidt af det har jeg skrevet på grund af min svage evne til at skrive.
- 41 Og se, jeg vil anbefale jer at søge denne Jesus, om hvem profeterne og apostlene

har skrevet, så den nåde, der er i Gud Faderen og også i Herren Jesus Kristus og i Helligånden, som aflægger vidnesbyrd om dem, må være og forblive i jer for evigt. Amen.

Eters Bog 13

- 1 Og nu skrider jeg, Moroni, til at afslutte min optegnelse angående udryddelsen af det folk, om hvem jeg har skrevet.
- 2 For se, de forkastede alle Eters ord, for han fortalte dem i sandhed om alt fra menneskets begyndelse, og at dette land, efter at vandene havde trukket sig tilbage fra dets overflade, blev et udsøgt land, mere end alle andre lande, et land, udvalgt af Herren; derfor vil Herren have, at alle mennesker, som bor på overfladen deraf, skal tjene ham;
- 3 og at det var stedet for det ny Jerusalem, som skal komme ned fra himlen, og for Herrens helligdom.
- 4 Se, Eter så Kristi dage, og han talte om et nyt Jerusalem i dette land.
- 5 Og han talte også om Israels hus og om det Jerusalem, hvorfra Lehi skulle komme – at det, efter at være blevet ødelagt, skulle blive bygget op igen, en hellig by for Herren; derfor kunne det ikke blive et nyt Jerusalem, for det havde været til i fordums tid; men det skulle blive bygget op igen og blive en hellig by for Herren; og det skulle blive bygget til Israels hus –
- 6 og at et nyt Jerusalem skulle blive bygget i dette land til resten af Josefs efterkommere, for hvilket der har været et sindbillede.
- 7 For ligesom Josef førte sin far ned til Egyptens land, så døde han dér; derfor førte Herren en rest af Josefs efterkommere ud af Jerusalems land, for at han kunne være barmhjertig mod Josefs efterkommere, så de ikke skulle omkomme, ligesom han var barmhjertig mod Josefs far, så han ikke skulle omkomme.
- 8 Derfor skal resten af Josefs hus blive bygget i dette land, og det skal være et arveland for dem; og de skal bygge en hellig by for Herren, ligesom det fordums Jerusalem; og de skal ikke mere blive blandet med andre, før enden kommer, da jorden skal forgå.
- 9 Og der skal være en ny himmel og en ny jord; og de skal være ligesom de gamle bortset fra, at de gamle er forgået, og alt er blevet nyt.
- 10 Og så kommer det ny Jerusalem; og velsignede er de, som bor deri, for det er dem, hvis klæder er hvide ved Lammets blod; og det er dem, som bliver regnet blandt resten af Josefs efterkommere, som var af Israels hus.
- 11 Og så kommer også det gamle Jerusalem; og indbyggerne deri, velsignede er de, for de er blevet vasket i Lammets blod; og det er dem, som blev spredt og indsamlet fra jordens fire hjørner og fra nordenlandene og er delagtige i opfyldelsen af den pagt, som Gud sluttede med deres fader Abraham.
- 12 Og når dette sker, opfyldes det skriftsted, som siger, at der er dem, der var først, som skal blive sidst; og der er dem, der var sidst, som skal blive først.
- 13 Jeg skulle til at skrive mere, men det bliver mig forbudt; men store og forunderlige var Eters profetier; men de regnede ham for intet og stødte ham ud; og han skjulte sig i en klippehule om dagen, og om natten gik han ud og iagttog det, der skulle komme over folket.
- 14 Og mens han boede i klippehulen, udfærdigede han resten af denne optegnelse,

idet han om natten iagttog de ødelæggelser, der kom over folket.

15 Og det skete i det selv samme år, som han var blevet stødt ud af folket, at der opstod en stor krig blandt dem, for der var mange, som var mægtige mænd, der rejste sig og forsøgte at slå Coriantumr ihjel ved deres hemmelige planer om ugudelighed, om hvilke der er blevet talt.

16 Og se, Coriantumr, der selv havde studeret alle krigskunster og al verdens snedighed, udkæmpede et slag mod dem, som forsøgte at slå ham ihjel.

17 Men han omvendte sig ikke, ej heller hans skønne sønner eller døtre, ej heller Cohors skønne sønner og døtre, ej heller Corihors skønne sønner og døtre; og kort sagt var der ingen af de skønne sønner og døtre på hele landets overflade, der omvendte sig fra deres synder.

18 Derfor skete det, at der i det første år, hvor Eter boede i klippehulen, var mange folk, der blev dræbt ved sværdet af disse hemmelige sammensværgelser, der kæmpede mod Coriantumr, for at de kunne vinde riget.

19 Og det skete, at Coriantumrs sønner kæmpede meget og blødte meget.

20 Og i det andet år kom Herrens ord til Eter, at han skulle drage hen og profetere for Coriantumr, at hvis han ville omvende sig og hele hans husstand, så ville Herren give ham hans rige og skåne folket –

21 ellers ville de blive slået ihjel, og hele hans husstand, bortset fra ham selv. Og han ville kun leve for at se opfyldelsen af de profetier, som var blevet talt angående et andet folk, som skulle få landet som deres arvelod; og Coriantumr ville blive begravet af dem; og hver sjæl ville blive slået ihjel, med undtagelse af Coriantumr.

22 Men det skete, at Coriantumr ikke omvendte sig, ej heller hans husstand, ej heller folket, og krigene hørte ikke op; og de forsøgte at dræbe Eter, men han flygtede for dem og skjulte sig igen i klippehulen.

23 Og det skete, at Shared rejste sig, og han udkæmpede også et slag mod Coriantumr; og han slog ham, således at han i det tredje år førte ham i fangenskab.

24 Og i det fjerde år slog Coriantumrs sønner Shared og genvandt riget for deres far.

25 Se, der opstod en krig på hele landets overflade; hver mand kæmpede med sin bande for det, som han ønskede.

26 Og der fandtes røvere og kort sagt al slags ugudelighed på landets overflade.

27 Og det skete, at Coriantumr var overordentlig vred på Shared, og han drog mod ham med sine hære for at kæmpe; og de mødtes i stor vrede, og de mødtes i Gilgals dal, og slaget blev overordentlig hårdt.

28 Og det skete, at Shared kæmpede imod ham i et tidsrum af tre dage. Og det skete, at Coriantumr slog ham og forfulgte ham, indtil han kom til Heshlons sletter.

29 Og det skete, at Shared igen udkæmpede et slag mod ham på sletterne; og se, han slog Coriantumr og drev ham tilbage til Gilgals dal igen.

30 Og Coriantumr udkæmpede igen et slag mod Shared i Gilgals dal, hvori han slog Shared og slog ham ihjel.

31 Og Shared sårede Coriantumr i låret, så han ikke drog ud for at kæmpe igen i et tidsrum af to år, i hvilken tid hele folket på landets overflade udgød blod, og der var ingen til at holde dem tilbage.

Eters Bog 14

- 1 Og se, der begyndte at komme en stor forbandelse over hele landet på grund af folkets ugudelighed, hvilket gjorde, at hvis en mand lagde sit værktøj eller sit sværd på sin hylde eller på det sted, hvor han ville opbevare det, se, så kunne han ikke finde det den næste dag, så stor var forbandelsen over landet.
- 2 Derfor klamrede hver mand sig til det, der var hans eget, med sine egne hænder og ville ikke låne, ej heller låne ud; og hver mand holdt fæstet af sit sværd i sin højre hånd til forsvar for sin ejendom og sit eget liv og sine hustruers og børns.
- 3 Og se, efter tidsrummet på to år og efter Shareds død, se, da rejste Shareds bror sig, og han udkæmpede et slag mod Coriantumr, i hvilket Coriantumr slog ham og forfulgte ham til Akishs ødemark.
- 4 Og det skete, at Shareds bror udkæmpede et slag mod ham i Akishs ødemark; og slaget blev overordentlig hårdt, og mange tusinde faldt for sværdet.
- 5 Og det skete, at Coriantumr belejrede ørkenen; og Shareds bror marcherede ud af ørkenen om natten og slog en del af Coriantumrs hær ihjel, mens de var berusede.
- 6 Og han kom til Morons land og satte sig på Coriantumrs trone.
- 7 Og det skete, at Coriantumr opholdt sig med sin hær i ørkenen i et tidsrum af to år, hvori han modtog stor styrke til sin hær.
- 8 Se, Shareds bror, hvis navn var Gilead, modtog også stor styrke til sin hær takket være hemmelige sammensværgelser.
- 9 Og det skete, at hans højpræst myrdede ham, mens han sad på sin trone.
- 10 Og det skete, at en fra de hemmelige sammensværgelser myrdede ham i en hemmelig passage og vandt riget til sig selv; og hans navn var Lib; og Lib var en mand af stor vækst, større end nogen anden mand i hele folket.
- 11 Og det skete i Libs første år, at Coriantumr kom op til Morons land og udkæmpede et slag mod Lib.
- 12 Og det skete, at han kæmpede mod Lib, og under kampen ramte Lib ham i armen, så han blev såret; alligevel trængte Coriantumrs hær sig frem mod Lib, så han flygtede ud til grænseegnene ved kysten.
- 13 Og det skete, at Coriantumr forfulgte ham; og Lib udkæmpede et slag mod ham på kysten.
- 14 Og det skete, at Lib slog Coriantumrs hær, så de igen flygtede til Akishs ødemark.
- 15 Og det skete, at Lib forfulgte ham, indtil han kom til Agoshs sletter. Og Coriantumr havde taget hele folket med sig, da han flygtede for Lib til den del af landet, hvortil han flygtede.
- 16 Og da han var kommet til Agoshs sletter, udkæmpede han et slag mod Lib, og han slog løs på ham, indtil han døde; alligevel faldt Libs bror over Coriantumr i stedet for, og slaget blev overordentlig hårdt, hvorfor Coriantumr igen flygtede for Libs brors hær.
- 17 Se, navnet på Libs bror blev kaldt for Shiz. Og det skete, at Shiz forfulgte Coriantumr, og han erobrede mange byer, og han slog både kvinder og børn ihjel, og han brændte byerne ned.
- 18 Og der gik en frygt for Shiz gennem hele landet, ja, et råb lød gennem landet: Hvem kan stå sig imod Shiz' hær? Se, han fejer jorden foran sig!
- 19 Og det skete, at folket begyndte at flokkes i hære over hele landets overflade.
- 20 Og de blev delt; en del af dem flygtede til Shiz' hær, og en del af dem flygtede til Coriantumrs hær.

- 2.1 Og så omfattende og langvarig havde krigen været, og så længe havde synet af blodsudgydelse og nedslagtning stået på, at hele landets overflade var dækket med ligene af de døde.
- 2.2 Og så hurtigt og hastigt foregik krigen, at der ikke var nogen tilbage til at begrave de døde, men de marcherede fra udgydelse af blod til udgydelse af blod og lod ligene af både mænd, kvinder og børn ligge spredt på landets overflade til at blive bytte for kødædende maddiker.
- 2.3 Og stanken fra dem bredte sig over landets overflade, ja, over hele landets overflade; derfor blev folket besværet om dagen og om natten på grund af stanken fra dem.
- 2.4 Alligevel holdt Shiz ikke op med at forfølge Coriantumr, for han havde svoret at ville hævne sig på Coriantumr over blodet af sin bror, der var blevet slået ihjel, og på Herrens ord, der kom til Eter om, at Coriantumr ikke skulle falde for sværdet.
- 2.5 Og således ser vi, at Herren hjemsøgte dem i sin vredes fylde, og at deres ugudelighed og vederstyggeligheder havde beredt en vej til deres evigtvarende udryddelse.
- 2.6 Og det skete, at Shiz forfulgte Coriantumr mod øst, helt til grænseegnene ved kysten, og dér udkæmpede han et slag mod Shiz i et tidsrum af tre dage.
- 2.7 Og så skrækkelig var ødelæggelsen blandt Shiz' hære, at folket begyndte at blive bange og begyndte at flygte for Coriantumrs hære; og de flygtede til Corihors land og fejede indbyggerne bort foran sig, alle dem, som ikke ville slutte sig til dem.
- 2.8 Og de slog deres telte op i Corihors dal, og Coriantumr slog sine telte op i Shurrs dal. Se, Shurrs dal lå i nærheden af højen Comnor, derfor samlede Coriantumr sine hære på højen Comnor og lod en basun lyde for Shiz' hære for at udfordre dem til kamp.
- 2.9 Og det skete, at de kom frem, men blev drevet tilbage igen; og de kom for anden gang og blev drevet tilbage igen for anden gang. Og det skete, at de kom igen for tredje gang, og slaget blev overordentlig hårdt.
- 3.0 Og det skete, at Shiz ramte Coriantumr, så han gav ham mange dybe sår; og Coriantumr, der havde mistet sit blod, besvimed og blev båret bort, som om han var død.
- 3.1 Se, tabet af mænd, kvinder og børn var på begge sider så stort, at Shiz befalede sine folk, at de ikke skulle forfølge Coriantumrs hære, derfor vendte de tilbage til deres lejr.

Eters Bog 15

- 1 Og det skete, at da Coriantumr var kommet sig efter sine sår, begyndte han at huske de ord, som Eter havde talt til ham.
- 2 Han så, at der allerede var blevet slået næsten to millioner af hans folk ihjel ved sværdet, og han begyndte at sørge i hjertet; ja, to millioner mægtige mænd var blevet slået ihjel, og ligeså deres hustruer og deres børn.
- 3 Han begyndte at omvende sig fra det onde, som han havde gjort; han begyndte at huske de ord, der var blevet talt ved alle profeternes mund; og han så dem, at de indtil da var blevet opfyldt, hvert et ord; og hans sjæl sørgede og nægtede at lade sig trøste.
- 4 Og det skete, at han skrev et brev til Shiz, hvori han ønskede af ham, at han ville

skåne folket, og skrev, at han da ville opgive riget for folkets livs skyld.

5 Og det skete, at da Shiz havde modtaget hans brev, skrev han i et brev til Coriantumr, at hvis han ville overgive sig, så han kunne dræbe ham med hans eget sværd, ville han skåne folkets liv.

6 Og det skete, at folket ikke omvendte sig fra deres ugudelighed; og Coriantumrs folk blev ophidset til vrede mod Shiz' folk, og Shiz' folk blev ophidset til vrede mod Coriantumrs folk; derfor udkæmpede Shiz' folk et slag mod Coriantumrs folk.

7 Og da Coriantumr så, at han var ved at falde, flygtede han atter for Shiz' folk.

8 Og det skete, at han kom til Ripliankums vande, der, når det oversættes, betyder store eller som overgår alle; derfor, da de kom til disse vande, slog de deres telte op; og Shiz slog også sine telte op i nærheden af dem; og derfor kom de den næste dag frem for at kæmpe.

9 Og det skete, at de udkæmpede et overordentlig hårdt slag, hvori Coriantumr igen blev såret, og han besvimed som følge af blodtabet.

10 Og det skete, at Coriantumrs hære trængte Shiz' hære, så de slog dem, så de fik dem til at flygte for sig; og de flygtede mod syd og slog deres telte op på et sted, som blev kaldt Ogar.

11 Og det skete, at Coriantumrs hær slog deres telte op ved højen Rama; og det var den selv samme høj, hvori min far, Mormon, skjulte de optegnelser, som var hellige, til Herren.

12 Og det skete, at de samlede alle de mennesker sammen fra hele landets overflade, som ikke var blevet slået ihjel, med undtagelse af Eter.

13 Og det skete, at Eter så alle folkets gerninger; og han så, at de folk, der var for Coriantumr, blev samlet i Coriantumrs hær; og de folk, der var for Shiz, blev samlet i Shiz' hær.

14 Derfor samlede de folket over et tidsrum af fire år, så de kunne få fat på alle, som var på landets overflade, og så de kunne få al den styrke, som det var muligt, at de kunne få.

15 Og det skete, at da de alle var samlet, enhver til den hær, som han ønskede, med deres hustruer og deres børn – både mænd, kvinder og børn var bevæbnet med krigsvåben og havde skjolde og brynjer og hjelme og var klædt på til krig – marcherede de frem, den ene mod den anden, for at kæmpe; og de kæmpede hele den dag og sejrede ikke.

16 Og det skete, at da det blev nat, var de trætte og trak sig tilbage til deres lejre; og efter at de havde trukket sig tilbage til deres lejre, begyndte de at hyle og at klage over tabet af de slagne af deres folk; og så høje var deres skrig, deres hyl og klageråb, at de fuldstændig sønderrev luften.

17 Og det skete, at de den næste dag igen drog ud for at kæmpe, og stor og skrækkelig var den dag; alligevel sejrede de ikke, og da natten igen kom, sønderrev de luften med deres skrig, deres hyl og deres sørgeudbrud over tabet af de slagne af deres folk.

18 Og det skete, at Coriantumr igen skrev et brev til Shiz, hvori han ønskede af ham, at han ikke igen ville komme for at kæmpe, men at han ville tage riget og skåne folkets liv.

19 Men se, Herrens Ånd var hørt op med at kæmpe med dem, og Satan havde fuld magt over folkets hjerte, for de havde overgivet sig til deres hjertes hårdhed og deres sinds blindhed, så de måtte blive tilintetgjort; derfor drog de igen ud for at kæmpe.

- 20 Og det skete, at de kæmpede hele den dag, og da natten kom, sov de på deres sværd.
- 21 Og den næste dag kæmpede de, indtil natten kom.
- 22 Og da natten kom, var de berusede af vrede, ligesom et menneske, der er beruset af vin, og de sov igen på deres sværd.
- 23 Og den næste dag kæmpede de igen; og da natten kom, var de alle faldet for sværdet med undtagelse af tooghalvtreds af Coriantumrs folk og niogtres af Shiz' folk.
- 24 Og det skete, at de sov på deres sværd den nat, og den næste dag kæmpede de igen, og de stred af al magt med deres sværd og med deres skjolde hele den dag.
- 25 Og da natten kom, var der toogtredive af Shiz' folk og syvogtyve af Coriantumrs folk.
- 26 Og det skete, at de spiste og sov og beredte sig på at dø den næste dag. Og de var store og mægtige mænd hvad angår menneskers styrke.
- 27 Og det skete, at de kæmpede i et tidsrum af tre timer, og de besvimed som følge af blodtabet.
- 28 Og det skete, at da Coriantumrs mænd havde fået tilstrækkelig styrke, så de kunne gå, skulle de til at flygte for deres liv; men se, Shiz rejste sig, og ligeså hans mænd, og han svor i sin vrede, at han ville slå Coriantumr ihjel eller selv omkomme for sværdet.
- 29 Derfor forfulgte han dem, og den næste dag indhentede han dem; og de kæmpede igen med sværdet. Og det skete, at da de alle var faldet for sværdet med undtagelse af Coriantumr og Shiz, se, da var Shiz besvimet som følge af blodtabet.
- 30 Og det skete, at efter at Coriantumr havde støttet sig til sit sværd for at hvile sig lidt, huggede han hovedet af Shiz.
- 31 Og det skete, at efter at han havde hugget hovedet af Shiz, rejste Shiz sig op på hænderne og faldt; og efter at han havde kæmpet for at få luft, døde han.
- 32 Og det skete, at Coriantumr faldt til jorden og blev, som om han var livløs.
- 33 Og Herren talte til Eter og sagde til ham: Gå ud. Og han gik ud og så, at Herrens ord alle var blevet opfyldt; og han afsluttede sin optegnelse (og jeg har ikke skrevet en hundrededel), og han skjulte dem på en måde, så Limhis folk fandt dem.
- 34 Se, de sidste ord, som blev skrevet af Eter, er disse: Hvad enten Herren vil, at jeg skal forvandles, eller at jeg skal lide Herrens vilje i kødet, så betyder det intet, dersom jeg bliver frelst i Guds rige. Amen.

Moronis Bog

Moronis Bog 1

- 1 Se, efter at jeg, Moroni, var blevet færdig med at forkorte beretningen om Jereds folk, troede jeg ikke, at jeg skulle skrive mere, men jeg er endnu ikke omkommet; og jeg giver mig ikke til kende for lamanitterne, for at de ikke skal slå mig ihjel.
- 2 For se, deres indbyrdes krige er overordentlig heftige; og på grund af deres had sender de enhver nefit, som ikke vil fornægte Kristus, i døden.
- 3 Og jeg, Moroni, vil ikke fornægte Kristus; derfor vandrer jeg, hvorhen jeg kan, for mit eget livs sikkerheds skyld.
- 4 Derfor skriver jeg, i modsætning til hvad jeg havde troet, yderligere nogle få ord, for jeg havde troet, at jeg ikke skulle skrive mere, men jeg skriver yderligere nogle få ord, for at de måske kan blive af værdi for mine brødre, lamanitterne, en dag i fremtiden efter Herrens vilje.

Moronis Bog 2

- 1 Kristi ord, som han talte til sine disciple, de tolv, som han havde udvalgt, da han lagde hænderne på dem:
- 2 Og han kaldte dem ved navn og sagde: I skal påkalde Faderen i mit navn i indtrængende bøn; og efter at I har gjort dette, skal I få magt, så I til den, på hvem I lægger hænderne, skal give Helligånden; og i mit navn skal I give den, for således gør mine apostle.
- 3 Se, Kristus talte disse ord til dem på det tidspunkt, da han viste sig for første gang; og mængden hørte det ikke, men disciplene hørte det; og på så mange, som de lagde deres hænder, faldt Helligånden.

Moronis Bog 3

- 1 Den måde, hvorpå de disciple, som blev kaldt kirkens ældster, ordinerede præster og lærere:
- 2 Efter at de havde bedt til Faderen i Kristi navn, lagde de hænderne på dem og sagde:
- 3 I Jesu Kristi navn ordinerer jeg dig til at være præst (eller hvis han skulle være lærer: ordinerer jeg dig til at være lærer), til at prædike omvendelse og syndernes forladelse ved Jesus Kristus ved udholdenhed i troen på hans navn til enden. Amen.
- 4 Og på denne måde ordinerede de præster og lærere i overensstemmelse med Guds gaver og kald til menneskene; og de ordinerede dem ved Helligåndens kraft, som var i dem.

Moronis Bog 4

- 1 Den måde, hvorpå deres ældster og præster velsignede Kristi kød og blod til kirken, og de velsignede det i overensstemmelse med Kristi befalinger, derfor ved vi, at måden er rigtig, og ældsten eller præsten velsignede det.

- 2 Og de knælede ned sammen med kirken og bad til Faderen i Kristi navn og sagde:
- 3 O Gud, du evige Fader, vi beder dig i din Søns, Jesu Kristi, navn velsigne og hellige dette brød for alle de sjæle, som nyder deraf, så de må spise til erindring om din Søns legeme og vidne for dig, o Gud, du evige Fader, at de er villige til at påtage sig din Søns navn og altid erindre ham og holde hans befalinger, som han har givet dem, så de altid må have hans Ånd hos sig. Amen.

Moronis Bog 5

- 1 Den måde, hvorpå vinen blev velsignet. Se, de tog bægeret og sagde:
- 2 O Gud, du evige Fader, vi beder dig i din Søns, Jesu Kristi, navn velsigne og hellige denne vin for alle de sjæle, som drikker deraf, så de må gøre det til erindring om din Søns blod, der blev udgydt for dem, så de må vidne for dig, o Gud, du evige Fader, at de altid erindrer ham, så de må have hans Ånd hos sig. Amen.

Moronis Bog 6

- 1 Og nu taler jeg om dåb. Se, ældster, præster og lærere blev døbt; og de blev ikke døbt, medmindre de frembragte frugt, som viste, at de var værdige dertil.
- 2 Ej heller modtog de nogen til dåb, medmindre de trådte frem med et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd og vidnede for kirken, at de oprigtigt omvendte sig fra alle deres synder.
- 3 Og ingen blev modtaget til dåb, medmindre de påtog sig Kristi navn og havde en fast beslutning om at ville tjene ham til enden.
- 4 Og efter at de var blevet modtaget til dåb og var blevet påvirket og rensset ved Helligåndens kraft, blev de regnet blandt Kristi kirkes folk; og deres navne blev nedskrevet, så de kunne blive husket og få næring ved Guds gode ord for at holde dem på den rette vej og sørge for, at de bestandig var opmærksomme på bøn, idet de alene stolede på Kristi fortjenester, han som var deres tros ophavsmand og fuldender.
- 5 Og kirken mødtes ofte for at faste og for at bede og for at tale, den ene med den anden, om deres sjæls velfærd.
- 6 Og de mødtes ofte for at nyde brød og vin til erindring om Herren Jesus.
- 7 Og de var omhyggelige med at sikre, at der ikke var nogen ugudelighed blandt dem; og de, som man fandt begik misgerninger, og som tre vidner fra kirken dømte skyldige over for ældsterne, deres navne blev slettet, hvis de ikke omvendte sig og ikke bekendte, og de blev ikke regnet blandt Kristi folk.
- 8 Men så ofte som de med oprigtig hensigt omvendte sig og stræbte efter tilgivelse, blev de tilgivet.
- 9 Og deres møder blev ledt af kirken efter Åndens tilskyndelser og ved Helligåndens kraft; for som Helligåndens kraft ledte dem, hvad enten det var til at prædike eller til at formane eller til at bede eller til at anråbe eller til at synge, således blev det gjort.

Moronis Bog 7

- 1 Og nu skriver jeg, Moroni, nogle få af min fars, Mormons, ord, som han talte angående tro, håb og næstekærlighed; for således talte han til folket, mens han

- underviste dem i den synagoge, som de havde bygget som et sted til at tilbede i.
- 2 Og nu taler jeg, Mormon, til jer, mine elskede brødre; og det er ved Gud Faderens og vor Herre Jesu Kristi nåde og ved hans hellige vilje takket være den gave, som hans kald til mig er, at det er mig tilladt at tale til jer på dette tidspunkt.
- 3 Derfor vil jeg tale til jer, som tilhører kirken, og som er Kristi fredsommelige tilhængere, og som har fået et tilstrækkeligt håb, ved hvilket I kan gå ind til Herrens hvile fra denne tid af, og indtil I skal hvile hos ham i himlen.
- 4 Og se, mine brødre, jeg bedømmer jer således på grund af jeres fredsommelige omgang med menneskenes børn.
- 5 For jeg husker Guds ord, som lyder: På deres gerninger skal I kende dem, for hvis deres gerninger er gode, så er de også gode.
- 6 For se, Gud har sagt, at et menneske, der er ondt, ikke kan gøre det, som er godt; for hvis han bringer en gave eller beder til Gud, så gavner det ham intet, medmindre han gør det med oprigtig hensigt.
- 7 For se, det bliver ikke regnet ham til retfærdighed.
- 8 For se, hvis et menneske, der er ondt, giver en gave, gør han det vrangvilligt, derfor bliver det tilregnet ham på samme måde, som hvis han havde beholdt gaven; derfor regnes han for ond for Gud.
- 9 Og på samme måde bliver det også regnet et menneske til ondt, hvis han beder uden oprigtig hensigt i hjertet; ja, og det gavner ham intet, for Gud modtager ingen sådan.
- 10 Derfor kan et menneske, der er ondt, ikke gøre det, som er godt; ej heller vil han give en god gave.
- 11 For se, en bitter kilde kan ikke give godt vand, ej heller kan en god kilde give bittert vand; derfor kan et menneske, som er Djævelens tjener, ikke følge Kristus, og hvis han følger Kristus, kan han ikke være Djævelens tjener.
- 12 Derfor kommer alt det, som er godt, fra Gud; og det, som er ondt, kommer fra Djævelen; for Djævelen er fjende af Gud og kæmper bestandigt mod ham og opfordrer og tilskynder til synd og til bestandigt at gøre det, som er ondt.
- 13 Men se, det, som er af Gud, opfordrer og tilskynder til bestandig at gøre godt; derfor er alt det, som opfordrer og tilskynder til at gøre godt og til at elske Gud og til at tjene ham, inspireret af Gud.
- 14 Pas derfor på, mine elskede brødre, at I ikke dømmer det, som er ondt, til at være af Gud, eller det, som er godt og af Gud, til at være af Djævelen.
- 15 For se, mine brødre, det er givet jer at kunne dømme, så I kan kende godt fra ondt; og måden at dømme på er så tydelig, at I kan kende den med en fuldkommen kundskab, ligesom dagens lys er forskellig fra nattens mørke.
- 16 For se, Kristi ånd er givet til enhver, så han kan kende godt fra ondt; derfor viser jeg jer, hvordan man skal dømme; for alt, hvad der tilskynder til at gøre godt og formår til at tro på Kristus, udgår ved Kristi gave og kraft; derfor kan I med fuldkommen kundskab vide, at det er af Gud.
- 17 Men hvad som helst, der formår menneskene til at gøre ondt og ikke tro på Kristus og fornægte ham og ikke tjene Gud, det kan I med fuldkommen kundskab vide er af Djævelen; for på denne måde virker Djævelen, for han formår ingen til at gøre godt, nej, ikke én, ej heller gør hans engle, ej heller gør de, som underkaster sig ham.
- 18 Og se, mine brødre, eftersom I kender det lys, ved hvilket I kan dømme, hvilket

lys er Kristi lys, se da til, at I ikke dømmes urigtigt; for med den selv samme dom, som I dømmes, skal I også blive dømt.

19 Derfor bønfaller jeg jer, brødre, om, at I skal granske flittigt i Kristi lys, så I kan kende godt fra ondt; og hvis I vil gribe fat i alt godt og ikke fordømme det, skal I med sikkerhed blive Kristi børn.

20 Og se, mine brødre, hvorledes er det muligt, at I kan gribe fat i alt godt?

21 Og nu kommer jeg til den tro, om hvilken jeg sagde, jeg ville tale; og jeg vil fortælle jer, på hvilken måde I kan gribe fat i alt godt.

22 For se, Gud, som ved alt, og som er til fra evighed til evighed, se, han sendte engle ud for at betjene menneskenes børn for at tilkendegive det, der angik Kristi komme; og ved Kristus skulle alt godt komme.

23 Og Gud forkyndte også for profeterne ved sin egen mund, at Kristus skulle komme.

24 Og se, der var forskellige måder, hvorpå han tilkendegav for menneskenes børn det, som var godt; og alt det, som er godt, kommer fra Kristus; ellers var menneskene faldne, og intet godt kunne blive dem til del.

25 Derfor begyndte menneskene ved engles betjening og ved hvert ord, som udgik af Guds mund, at udøve tro på Kristus; og ved tro greb de således fat i alt godt; og således var det indtil Kristi komme.

26 Og efter at han var kommet, blev mennesker også frelst ved tro på hans navn; og ved tro blev de Guds sønner. Og så sandt som Kristus lever, talte han disse ord til vore fædre og sagde: Hvad end I beder Faderen om i mit navn, og som er godt, i tro, overbeviste om at I skal få det, se, det skal blive gjort for jer.

27 Derfor, mine elskede brødre, er mirakler hørt op, fordi Kristus er steget op til himlen og har sat sig ved Guds højre hånd for af Faderen at gøre krav på den ret, som han har til at vise barmhjertighed, hvad angår menneskenes børn?

28 For han har opfyldt lovens krav, og han gør krav på alle dem, der har tro på ham; og de, der har tro på ham, holder fast ved alt godt; derfor taler han menneskenes børns sag; og han bor for evigt i himlene.

29 Og fordi han har gjort det, mine elskede brødre, er mirakler da hørt op? Se, jeg siger jer: Nej, ej heller er englene hørt op med at betjene menneskenes børn.

30 For se, de er underkastet ham for at tjene på hans befalings ord og for at vise sig for dem, som har en stærk tro og et fast sind i enhver form for guds frygt.

31 Og opgaven i deres tjenestegerning er at kalde mennesker til omvendelse og at fuldende og at udføre det arbejde, der vedrører Faderens pagter, som han har sluttet med menneskenes børn, at berede vejen blandt menneskenes børn ved at kundgøre Kristi ord for Herrens udvalgte redskaber, så de kan aflægge vidnesbyrd om ham.

32 Og ved at gøre således bereder Gud Herren vejen, så resten af menneskene kan få tro på Kristus, så Helligånden kan få plads i deres hjerte i overensstemmelse med hans kraft; og på denne vis tilvejebringer Faderen de pagter, som han har sluttet med menneskenes børn.

33 Og Kristus har sagt: Hvis I har tro på mig, skal I have magt til at gøre hvad som helst, jeg anser for tjenligt.

34 Og han har sagt: Omvend jer, alle I jordens ender, og kom til mig, og bliv døbt i mit navn, og hav tro på mig, så I kan blive frelst.

35 Og se, mine elskede brødre, hvis det er tilfældet, at det, som jeg har talt til jer, er sandt, og Gud vil vise jer med magt og stor herlighed på den yderste dag, at det er

sandt, og hvis det er sandt, er miraklernes dage da hørt op?

36 Eller er englene hørt op med at vise sig for menneskenes børn? Eller har han holdt Helligåndens kraft tilbage fra dem? Eller vil han det, så længe tiden varer, eller jorden står, eller der på dens overflade findes et eneste menneske, der kan frelses?

37 Se, jeg siger jer: Nej, for det er ved tro, at mirakler udvirkes; og det er ved tro, at engle viser sig og betjener menneskene; ve derfor menneskenes børn, hvis dette er hørt op, for det er på grund af vantro, og alt er forgæves.

38 For ifølge Kristi ord kan ingen blive frelst, medmindre de har tro på hans navn; hvis dette derfor er hørt op, så er troen også hørt op; og forfærdelig er da menneskets tilstand, for de er, som om der ingen forløsning var tilvejebragt.

39 Men se, mine elskede brødre, jeg tror bedre om jer, for jeg tror, at I på grund af jeres sagtnodighed har tro på Kristus; for hvis I ikke har tro har på ham, så er I ikke skikket til at blive regnet blandt hans kirkes folk.

40 Og videre, mine elskede brødre, vil jeg tale til jer angående håb. Hvorledes kan I opnå tro, medmindre I har håb?

41 Og hvad er det, I skal håbe på? Se, jeg siger jer, at I skal have håb om ved Kristi forsoning og hans opstandelses kraft at blive oprejst til evigt liv, og dette på grund af jeres tro på ham i overensstemmelse med løftet.

42 Hvis et menneske derfor har tro, må han nødvendigvis have håb, for uden tro kan der ikke være noget håb.

43 Og videre, se, jeg siger jer, at han ikke kan have tro og håb, medmindre han er sagtnodig og ydmyg af hjertet.

44 Hvis ikke, er hans tro og håb forgæves; for ingen bortset fra den sagtnodige og ydmyge af hjertet er antagelig for Gud; og hvis et menneske er sagtnodigt og ydmygt af hjertet og ved Helligåndens kraft bekender, at Jesus er Kristus, må han nødvendigvis nære næstekærlighed; for hvis han ikke nærer næstekærlighed, er han intet; derfor må han nødvendigvis nære næstekærlighed.

45 Og næstekærligheden er langmodig og er venlig og misunder ikke og er ikke opblæst, søger ikke sit eget, bliver ikke let ophidset, tænker ikke ondt og fryder sig ikke ved ugudelighed, men fryder sig ved sandheden, tåler alt, tror alt, håber alt og udholder alt.

46 Derfor, mine elskede brødre, hvis I ikke nærer næstekærlighed, er I intet; for næstekærligheden hører aldrig op. Hold derfor fast ved næstekærligheden, som er det største af alt, for alt skal høre op –

47 men næstekærligheden er Kristi rene kærlighed, og den varer ved for evigt; og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med ham skal det være vel.

48 Derfor, mine elskede brødre, bed til Faderen med hjertets hele styrke om, at I må blive fyldt af denne kærlighed, som han har skænket alle, som er hans Søns, Jesu Kristi, sande tilhængere, så I kan blive Guds sønner, så vi, når han viser sig, vil være som han, for vi skal se ham, som han er, så vi må have dette håb, så vi må blive rensset, ja, ligesom han er ren. Amen.

Moronis Bog 8

1 Et brev fra min far, Mormon, skrevet til mig, Moroni; og det blev skrevet til mig kort efter min kaldelse til tjenestegerningen. Og således skrev han til mig, nemlig:

2 Min elskede søn, Moroni, jeg fryder mig overordentlig ved, at din Herre Jesus

Kristus har været opmærksom på dig og har kaldet dig til sin tjenestegerning og til sit hellige værk.

3 Jeg er altid opmærksom på dig i mine bønner og beder bestandig til Gud Faderen i Jesu, hans hellige barns, navn om, at han i sin uendelige godhed og nåde vil bevare dig ved udholdenhed i tro på hans navn til enden.

4 Og nu, min søn, taler jeg til dig om det, som bedrøver mig overordentlig meget; for det bedrøver mig, at der skulle opstå mundhuggerier blandt jer.

5 For hvis jeg har hørt sandheden, så har der været mundhuggerier blandt jer angående dåb af jeres små børn.

6 Og se, min søn, jeg ønsker af jer, at I skal arbejde flittigt, så denne grove vildfarelse må blive fjernet fra jer, for i den hensigt har jeg skrevet dette brev.

7 For straks efter at jeg havde hørt dette fra dig, adspurgte jeg Herren angående denne sag. Og Herrens ord kom til mig ved Helligåndens kraft, således:

8 Lyt til Kristi, din forløser, din Herres og din Guds ord. Se, jeg kom til verden, ikke for at kalde de retfærdige, men syndere til omvendelse; de raske har ikke brug for læge, men de som er syge; se, små børn er raske, for de er ikke i stand til at begå synd; derfor er Adams forbandelse taget fra dem ved mig, så den ikke har nogen magt over dem; og loven om omskærelse er afskaffet ved mig.

9 Og på denne måde tilkendegav Helligånden Guds ord for mig, derfor ved jeg, min elskede søn, at det er højtidelig bespottelse over for Gud, hvis I døber små børn.

10 Se, jeg siger dig, at dette skal I undervise i: Omvendelse og dåb for dem, som kan stilles til regnskab og er i stand til at begå synd; ja, lær forældrene, at de skal omvende sig og blive døbt og ydmyge sig som deres små børn, så skal de alle blive frelst sammen med deres små børn.

11 Og deres små børn har intet behov for omvendelse, ej heller dåb. Se, dåben er til omvendelse for at opfylde befalingerne og få syndsforladelse.

12 Men små børn er levende i Kristus, lige fra verdens grundlæggelse; om det ikke var således, ville Gud være en partisk Gud og også en foranderlig Gud og én, der gør forskel på folk, for hvor mange små børn er ikke døde uden dåb!

13 Derfor, hvis små børn ikke kunne blive frelst uden dåb, måtte de være gået til et uendeligt helvede.

14 Se, jeg siger dig, at den, der tror, at små børn har behov for dåb, er i bitterheds galde og i syndens bånd, for han har hverken tro, håb eller næstekærlighed; hvis han derfor skulle blive slået ihjel, mens han havde denne tanke, måtte han fare ned til helvede.

15 For forfærdelig er den ugudelighed at tro, at Gud frelser det ene barn på grund af dåb, og at det andet skal fortabes, fordi det ikke har nogen dåb.

16 Ve over dem, der fordrejer Herrens veje på denne måde, for de skal fortabes, medmindre de omvender sig. Se, jeg taler med frimodighed, da jeg har myndighed fra Gud; og jeg frygter ikke for, hvad mennesket kan gøre, for fuldkommen kærlighed driver al frygt ud.

17 Og jeg er fyldt af næstekærlighed, som er evigtvarende kærlighed, derfor er alle børn lige for mig, derfor elsker jeg små børn med en fuldkommen kærlighed, og de er alle lige og delagtige i frelsen.

18 For jeg ved, at Gud ikke er en partisk Gud, ej heller et foranderligt væsen, men han er uforanderlig fra al evighed til al evighed.

19 Små børn kan ikke omvende sig, derfor er det forfærdelig ugudelighed at

fornægte Guds rene barmhjertighed over for dem, for de er alle levende ved ham på grund af hans barmhjertighed.

- 20 Og den, der siger, at små børn har behov for dåb, fornægter Kristi barmhjertighed og regner hans forsoning og hans forløsnings kraft for intet.
- 21 Ve sådanne, for de er i fare for død, helvede og uendelig pine. Jeg siger det frimodigt, Gud har befalet mig det. Lyt til dem, og giv agt, ellers skal de stå imod dig ved Kristi dommersæde.
- 22 For se, alle små børn er levende i Kristus, og ligeså alle dem, der ikke har loven. For forløsningens kraft kommer alle dem til gode, som ikke har nogen lov; derfor kan den, som ikke er dømt skyldig, eller den, som ikke er under nogen fordømmelse, ikke omvende sig; og for sådanne er dåben uden nytte –
- 23 men det er bespottelse over for Gud, og det fornægter Kristi barmhjertighed og hans hellige Ånds kraft og er at sætte lid til døde gerninger.
- 24 Se, min søn, dette burde ikke finde sted, for omvendelse er for dem, som er under fordømmelse og under forbandelse af en brudt lov.
- 25 Og de første frugter af omvendelse er dåb; og dåb kommer af tro for at opfylde befalingerne; og opfyldelsen af befalingerne bringer syndsforladelse.
- 26 Og syndsforladelse bringer sagtmodighed og ydmyghed af hjertet; og som følge af sagtmodighed og ydmyghed af hjertet kommer Helligåndens besøg, hvilken talsmand fylder dem med håb og fuldkommen kærlighed, hvilken kærlighed holder ud ved flid i bønner, indtil enden kommer, da alle de hellige skal bo hos Gud.
- 27 Se, min søn, jeg skriver til dig igen, hvis jeg ikke snart drager ud mod lamanitterne. Se, dette folkeslags, eller det nefitiske folks, stolthed bliver deres undergang, medmindre de omvender sig.
- 28 Bed for dem, min søn, om at omvendelse må blive dem til del. Men se, jeg frygter, at Ånden er hørt op med at kæmpe med dem; og i denne del af landet forsøger de også at bekæmpe al magt og myndighed, som kommer fra Gud; og de fornægter Helligånden.
- 29 Og efter at have afvist så stor kundskab, min søn, må de snart omkomme som en opfyldelse af de profetier, som blev talt af profeterne såvel som ved vor frelsers egne ord.
- 30 Farvel, min søn, indtil jeg skriver til dig eller ser dig igen. Amen.

Mormons andet brev til sin søn Moroni.

Moronis Bog 9

- 1 Min elskede søn, jeg skriver til dig igen, for at du kan vide, at jeg endnu lever; men jeg skriver noget om det, der er foruroligende.
- 2 For se, jeg har haft et hårdt slag med lamanitterne, i hvilket vi ikke sejrede; og Arkeantus er faldet for sværdet og ligeledes Luram og Emrom; ja, og vi har mistet et stort antal af vore udsøgte mænd.
- 3 Og se nu, min søn, jeg frygter, at lamanitterne vil udrydde dette folk; for de omvender sig ikke, og Satan ophidser dem bestandig til vrede, den ene mod den anden.
- 4 Se, jeg arbejder med dem bestandigt; og når jeg taler Guds ord med skarphed,

skælver de og bliver vrede på mig; og når jeg ikke bruger skarphe, forhærder de hjertet imod det; derfor frygter jeg, at Herrens Ånd er hørt op med at kæmpe med dem.

5 For så overordentlig vrede bliver de, at det synes mig, som om de ikke har nogen frygt for døden; og de har mistet deres kærlighed, den ene til den anden; og de tørster bestandig efter blod og hævn.

6 Og se, min elskede søn, lad os på trods af deres hårdhed arbejde flittigt; for hvis vi hørte op med at arbejde, blev vi bragt under fordømmelse; for vi har et arbejde at udføre, mens vi er i denne bolig af ler, så vi kan besejre fjenden af al retfærdighed og hvile vor sjæl i Guds rige.

7 Og nu skriver jeg noget om dette folks lidelser. For ifølge den efterretning, jeg har fået fra Ammoron, se, så har lamanitterne mange fanger, som de tog ved Sherrizas tårn; og der var mænd, kvinder og børn.

8 Og mændene og fædrene til disse kvinder og børn har de dræbt; og de giver kvinderne kødet af deres mænd og børnene kødet af deres fædre at spise; og intet vand, bortset fra en lille smule, giver de dem.

9 Og til trods for denne store vederstyggelighed fra lamanitternes side, så overgår den ikke vort folks vederstyggelighed i Moriantum. For se, mange af lamanitternes døtre har de taget til fange; og efter at have berøvet dem det, der var yderst kært og dyrebart, mere end alt andet, nemlig kyskhed og dyd –

10 og efter at de havde gjort dette, myrdede de dem på den mest grufulde måde, idet de torturerede deres legeme, til de døde; og efter at de havde gjort dette, fortærer de deres kød som vilde rovdyr på grund af hjertets hårdhed; og de gør det som tegn på taperhed.

11 O, min elskede søn, hvorledes kan et folk som dette, uden civilisation –

12 (og blot nogle få år er gået, siden de var et civiliseret og tiltalende folk),

13 men, o min søn, hvorledes kan et folk som dette, der fryder sig ved så megen vederstyggelighed –

14 hvorledes kan vi forvente, at Gud vil holde sin hånd tilbage med hensyn til at fælde dom over os?

15 Se, mit hjerte råber: Ve dette folk. Kom frem og fæld dom, o Gud, og skjul deres synder og ugudelighed og vederstyggeligheder for dit ansigt!

16 Og videre, min søn, der er mange enker og deres døtre, som er tilbage i Sherriza, og den del af forrådet, som lamanitterne ikke tog, se, det har Zenefis hær taget og har efterladt dem til at vandre hvorhen de kan efter føde; og mange gamle kvinder falder om undervejs og dør.

17 Og den hær, som er hos mig, er svag; og lamanitternes hære står mellem Sherriza og mig; og så mange, som er flygtet til Arons hær, er blevet ofre for deres forfærdelige råhed.

18 O, mit folks fordærvelse! De er uden orden og uden barmhjertighed. Se, jeg er kun et menneske, og jeg har kun et menneskes styrke, og jeg kan ikke længere gennemtvinge mine befalinger.

19 De er blevet forhærdede i deres fordærvelse; og de er alle lige rå, og de skåner ingen, hverken gammel eller ung; og de fryder sig ved alt undtagen det, der er godt; og vore kvinders og børns lidelser på hele dette lands overflade overgår alt; ja, tungen kan ikke sige det, ej heller kan det skrives.

20 Og se, min søn, dvæler jeg ikke længere ved dette rædselsvækkende syn. Se, du

kender dette folks ugudelighed, du ved, at de er uden principper og ikke længere har evnen til at føle; og deres ugudelighed overgår lamanitternes.

21 Se, min søn, jeg kan ikke anbefale dem over for Gud af frygt for, at han vil slå mig.

22 Men se, min søn, jeg anbefaler dig over for Gud, og jeg sætter min lid til Kristus, at du vil blive frelst, og jeg beder til Gud om, at han vil skåne dit liv, så du kan være vidne til hans folks tilbagevenden til ham eller deres fuldstændige undergang; for jeg ved, at de må omkomme, medmindre de angrer og vender tilbage til ham.

23 Og hvis de omkommer, er det ligesom med jereditterne på grund af deres hjertes egenrådighed, idet de stræber efter blod og hævn.

24 Og dersom de omkommer, så ved vi, at mange af vore brødre er rømmet til lamanitterne, og at mange flere også vil rømme til dem; skriv derfor noget mere, hvis dit liv bliver skånet, og jeg omkommer og ikke ser dig, men jeg sætter min lid til, at jeg snart skal se dig, for jeg har hellige optegnelser, som jeg gerne vil overdrage dig.

25 Min søn, vær trofast i Kristus; og måtte ikke det, som jeg har skrevet, bedrøve dig, så det tynger dig til døde, men måtte Kristus løfte dig op, og måtte hans lidelser og død og det, at han viste sit legeme for vore fædre, og hans barmhjertighed og langmodighed og håbet om hans herlighed og om det evige liv bo i dit sind for evigt.

26 Og måtte nåden fra Gud Faderen, hvis trone er høj i himlene, og fra vor Herre Jesus Kristus, som sidder ved hans magts højre hånd, indtil alting skal blive ham underkastet, være og forblive hos dig for evigt. Amen.

Moronis Bog 10

1 Se, jeg, Moroni, skriver noget af det, der synes mig godt; og jeg skriver til mine brødre lamanitterne; og jeg vil, at de skal vide, at der er gået mere end fire hundrede og tyve år, siden tegnet på Kristi komme blev givet.

2 Og jeg forsegler disse optegnelser, efter at jeg har talt nogle få formaningsord til jer.

3 Se, jeg vil formane jer til, at I, når I læser dette, hvis Gud anser det for vist, at I læser det, at I husker på, hvor barmhjertig Herren har været mod menneskenes børn fra Adams skabelse helt op til den tid, da I modtager dette, og grunder over det i hjertet.

4 Og når I modtager dette, vil jeg formane jer til, at I spørger Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om ikke dette er sandt; og hvis I spørger af et oprigtigt hjerte, med oprigtig hensigt, idet I har tro på Kristus, så vil han tilkendegive sandheden af det for jer ved Helligåndens kraft.

5 Og ved Helligåndens kraft kan I kende sandheden af alt.

6 Og hvad som helst, der er godt, er retfærdigt og sandt; derfor forkaster intet, der er godt, Kristus, men erkender, at han er til.

7 Og ved Helligåndens kraft kan I erfare, at han er til; derfor vil jeg formane jer til, at I ikke forkaster Guds kraft, for han virker ved kraft i forhold til menneskenes børns tro på samme måde i dag og i morgen og for evigt.

8 Og videre, mine brødre, formaner jeg jer til, at I ikke forkaster Guds gaver, for de er mange, og de kommer fra den samme Gud. Og der er forskellige måder, hvorpå disse gaver bliver givet, men det er den samme Gud, som virker i alt og alle; og de bliver givet ved Guds Ånds tilkendegivelser til menneskene for at gavne dem.

9 For se, til én er det givet ved Guds Ånd, at han kan undervise i visdomsord;

- 10 og til en anden, at han kan undervise i kundskabsord ved samme Ånd;
11 og til en anden overordentlig stor tro; og til en anden helbredelsens gaver ved samme Ånd;
12 og videre, til en anden, at han kan udvirke mægtige mirakler;
13 og videre, til en anden, at han kan profetere om alt;
14 og videre, til en anden at se engle og betjenende ånder;
15 og videre, til en anden alle slags tungemål;
16 og videre, til en anden oversættelse af sprog og af forskellige slags tungemål.
17 Og alle disse gaver gives ved Kristi Ånd; og de bliver hvert enkelt menneske til del efter hans ønske.
- 18 Og jeg vil formane jer til, mine elskede brødre, at I husker, at enhver god gave kommer fra Kristus.
- 19 Og jeg vil formane jer til, mine elskede brødre, at I husker, at han er den samme i går, i dag og for evigt, og at alle disse gaver, hvorom jeg har talt, og som er åndelige, aldrig, så længe verden står, bliver taget bort, kun som følge af menneskenes børns vantrø.
- 20 Derfor må der være tro; og hvis der må være tro, må der også være håb; og hvis der må være håb, må der også være næstekærlighed.
- 21 Og medmindre I nærer næstekærlighed, kan I på ingen måde blive frelst i Guds rige; ej heller kan I blive frelst i Guds rige, hvis I ikke har tro; ej heller kan I, hvis I intet håb har.
- 22 Og hvis I intet håb har, må I nødvendigvis være fortvivlede; og fortvivlelse skyldes ugudelighed.
- 23 Og Kristus sagde i sandhed til vore fædre: Hvis I har tro, kan I gøre alt, der er tjenligt for mig.
- 24 Og se, jeg taler til alle jordens ender: At hvis den dag kommer, da Guds kraft og gaver bliver taget bort fra jer, da sker det på grund af vantrø.
- 25 Og ve menneskenes børn, hvis det er tilfældet, for så er der ingen blandt jer, som gør godt, nej, ikke én. For hvis der er én blandt jer, som gør godt, gør han det ved Guds kraft og gaver.
- 26 Og ve dem, som gør, at dette bliver taget bort, og dør, for de dør i deres synder, og de kan ikke blive frelst i Guds rige; og jeg siger det i overensstemmelse med Kristi ord; og jeg lyver ikke.
- 27 Og jeg formaner jer til at erindre dette; for tiden kommer snart, da I skal vide, at jeg ikke lyver, for I skal se mig ved Guds domstol; og Gud Herren skal sige til jer: Kundgjorde jeg ikke for jer mine ord, som blev skrevet af denne mand, ligesom en, der råber fra de døde, ja, som en, der taler fra støvet?
- 28 Jeg kundgør dette, for at profetierne kan blive opfyldt. Og se, de skal udgå af den evige Guds mund; og hans ord skal hvisle frem fra slægtled til slægtled.
- 29 Og Gud skal vise jer, at det, som jeg har skrevet, er sandt.
- 30 Og atter vil jeg formane jer til, at I kommer til Kristus og griber fat i enhver god gave, og ikke rører den onde gave, ej heller det urene.
- 31 Og vågn op, og rejs dig af støvet, o Jerusalem; ja, og ifør dig dine smukke klæder, o Zions datter; og forstærk dine stave, og udvid dine grænser for evigt, så du ikke mere skal blive blandet med andre, så den evige Faders pagter, som han har sluttet med dig, o Israels hus, må blive opfyldt.
- 32 Ja, kom til Kristus, og bliv fuldkommengjort i ham, og fornægt jer selv al

gudløshed; og hvis I fornægter jer selv al gudløshed og elsker Gud af al jeres kraft, sind og styrke, da er hans nåde tilstrækkelig for jer, så I ved hans nåde kan blive fuldkomne i Kristus; og hvis I ved Guds nåde er fuldkomne i Kristus, kan I ingenlunde fornægte Guds kraft.

33 Og videre, hvis I ved Guds nåde er fuldkomne i Kristus og ikke fornægter hans kraft, da er I helliggjort i Kristus ved Guds nåde gennem udgydelsen af Kristi blod, hvilket er i Faderens pagt til jeres synders forladelse, så I bliver hellige, uden plet.

34 Og nu byder jeg alle farvel. Jeg går snart bort for at hvile i Guds paradis, indtil min ånd og mit legeme igen forener sig, og jeg bliver ført sejrrig gennem luften for at møde jer for den mægtige Jahves behagelige domstol, for den Evige Dommer over både levende og døde. Amen.

SLUT